

A decorative, ornate border in a reddish-brown color, featuring intricate scrollwork and floral motifs, framing the central text.

Adam Boniecki

HERBARZ
POLSKI

HERBARZ POLSKI

CZEŚĆ I.

WIADOMOŚCI HISTORYCZNO - GENEALOGICZNE
O RODACH SZLACHECKICH.

UŁOŻYLI

Adam Boniecki i Artur Reiski.

WYDALI

ADAM BONIECKI I POZOSTAŁA RODZINA.

Tom XVI.

WARSZAWA

Skład główny Gebethner i Wolff w Warszawie

G. Gebethner i Sp. w Krakowie.

—
1913.

HERBARZ
POLSKI.

Druk Towarzystwa Akcyjnego S. Orgelbranda Synów.

L.

Dalszy ciąg.

LOPUSZAŃSCY h. SAS. Nazwisko wzięli od wsi Łopuszanki, w ziemi przemyskiej, w której posiadali dziedziczne wójtostwo, a wyszli z Komarnik, z których się też zwykle pisali. Iwan Łopuszański przyznał 1600 r. dług żonie, Annie z Wysoczańskich. Grzegorz v. Hryćko Iwankowicz z Komarnik Łopuszański 1617 r. odstąpił wójtostwa w Łopuszance synom swoim: Grzegorzowi, Janowi, Bazylemu i Adamowi 1633 r. (G. Przem.). Bracia: Bazyli i Eljasz otrzymali 1637 roku wójtostwo w Tysowej, w przemyskim (M. 182 f. 194). Grzegorz v. Jerzy otrzymał 1638 r. wójtostwo w Gwoźdźcu i 1662 r. konsens na cesję tegoż synom: Marcinowi i Aleksandrowi. Po śmierci Marcina objął wójtostwo sam Aleksander 1677 r., a po nim syn jego Jan 1699 r. (Gr. Przem. 697 f. 720; 713 f. 669; AGZ. X. 4849; Sig. Ręk. Oss. 136 f. 113; M. Dun. Wąsow.).

Herb Sas.

Jan z Komarnik, syn Hryćka, zapisał sumę żonie, Marjannie Wicieńskiej, 1662 r. (Gr. Przem.). Andrzej podpisał, z ziemią przemyską, elekcję króla Michała. Teodora, żona Mikołaja Chanowskiego 1659 r. Marjanna, córka Eljasza i Teresy, ur. 1661 r. (metr. w Dobromilu). Dorota otrzymała 1666 roku konsens na cesję Łopusznicy synowi Janowi i żonie jego Zofji (Sig. Ręk. Oss. 139 f. 50).

Mikołaja z Łopusznicy i Hubic i Anny córki: Katarzyna, ur. 1670 r., Barbara, ur. 1679 r. i druga Katarzyna, ur. 1681 r. (metr. w Dobromilu). Aleksander z Komarnik intercyzę przedślubną spisał z Stefanem Turzańskim 1690 roku. Andrzej, syn Jana, zapisał 1693 r. sumę

żonie, Annie Dobrzańskiej (Gr. Przem.). Jana z Arłamowa i Welykiego córka, Eufrozyna, zaślubiła 1682 r. w Pietnicach Jana Łuszczynskiego. Katarzyna, wdowa z Pietnic, wyszła 1674 r. za Jana Wysockiego. Konstancja zaślubiła 1684 r. Krynickiego; Marjanna, żona Jana Grudzińskiego w Podhajczykach 1687 r. (A. Zawadzki z metr. w Dobromilu).

Marjanna z Maćkowej Rozłucka otrzymała 1701 r. konsens na cesję części wójtostwa w Łopuszance synowi, Samuelowi Łopuszańskiemu (Sig. Ręk Oss. 262 f. 88). Jan pożyczył 500 tynfów Walerjanowi Niepokojczykiemu, którego brat spłacił resztę długu 1720 r. Bazylemu Antoniemu z Komarnik.

Tenże Bazyli Homicz z Komarnik otrzymał 1719 r. pozwolenie od Janowskich na wykupienie ich wsi Koziczyny, inaczey Puniczowa od Korzeniowskiego. Bazyli jest 1731 r. miecznikiem żydaczowskim i regentem grodzkim, a 1737 roku burgrabią horodelskim (Kij. IX f. 905; XI f. 263; Woł. VIII B f. 3; X f. 803; Czerwiech. f. 1121).

Aleksander z Wołynia podpisał elekcję Leszczyńskiego 1733 r. Jan, żonaty z Heleną Kuczkowską 1736 r., miał córkę Marjanę, która ustąpiła 1763 r. sumy na Uniatyczach Turkułowi (Gr. Przem.). Jan otrzymał 1753 r. konsens na cesję synowi wójtostwa w Gwoźdzc (G. Przem. 252 f. 451).

Andrzej Homicz, żonaty 1756 r. z Marjaną z Hulidowa Kuszłówną, kwitował 1758 r. Orzęckiego z posagu żony, który zabezpieczył na swym zastawnym Werchowiu, w łuckim (Gr. Bełs.). Grzegorz z Komarnik, wojski mniejszy horodelski 1777 — 1794 r. Antoni, burgrabia krzemieniecki 1788 r. August, burgrabia piotrkowski 1788 — 1793 r.

Aleksander, syn Grzegorza, 1716 r. w Przemyślu. Andrzej, Michał i Jan, otrzymali 1722 r. konsens na nabycie części wójtostwa w Łopuszance od Macieja Piorkowskiego. Andrzej, żonaty z Anną Wysoczańską Miszkiewiczówną 1733 r., ma sprawę z bratem Michałem 1745 r. Michał, syn Aleksandra Bliźniak, Jacek, syn Andrzeja, Michał, syn Aleksandra, Gimuczaki Łopuszańscy, zawarli 1745 r. układ z Ignacym Wysoczańskim (Gr. Przem.).

Józef, Stanisław, Wiktorja Borkowska, Marjanna, Franciszka, Brygida i Elżbieta, dzieci Teodora, procesowały 1786 r. Rossowskiego o 2,000 flor. Z nich Stanisław umarł beżenny w Potyliczu 1798 r., Wiktorja była 2-o v. za Turzańskim, Marjanna za Pohoreckim 1798 r., a Franciszka wyszła za Winnickiego 1809 roku (A. Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.).

Michał i Jan rodzeni, Samuel i Grzegorz rodzeni, Aleksander, Antoni i Bazyli rodzeni, wreszcie Stefan i Jan rodzeni, a wszyscy między sobą stryjeczni bracia, posiadacze wójtostw w Łopuszance i Gwoźdzc, legitymowali się bez procedencji z przydomkiem Giemujnowicz, w sądzie ziemski przemyskim 1782 r.

Jeden z tych Janów miał syna Lucjana, zmarłego w Gwoźdzc 1830 r., ożenionego z Katarzyną Łopuszańską, siostrą Jana z Komarnik, z której synowie: Jan, ur. 1824 r. i Antoni, ur. 1826 r.; Stefan, syn ks. Aleksego, plebana z Niedzielnej, zmarły 1840 r., zostawił z Marji Jaworskiej: Marjanę ze Stefanem Jaworskim, Mikołaja, Stanisława, Jana, Bazylego i Teodora; Michał zaś, syn Aleksandra, dwa razy żonaty, z Marją Strzelecką, z której — Jan i Mikołaj i z Anastają Barbarą Podhorodecką, z której Stefan.

Mikołaj, syn Michała z pierwszej żony, zostawił, z Eudoksji Łopuszańskiej: Michała, ur. 1812 r., Antoniego, ur. 1815 r., i najstarszego Bazylego, ur. 1801 r., zmarłego 1833 r. w Łopuszance, po którym, z Katarzyny z Ratyczów v. Ratykiewiczów: Jan, ur. 1824 i Teodor, ur. 1827 r. (metr. w Łopuszance).

Stefan, syn Michała z drugiej żony, z Barbary Łopuszańskiej, miał syna Teodora, po którym, z Katarzyny Radeckiej, Antoni, ur. 1822 r.

Michał, syn Jana i Marjanny Jaworskiej, drugi Michał, brat Eudoksji Mikołajowej Łopuszańskiej, syn Teodora i Teresy Jaworskiej, wraz z stryjem rodzonym Janem, synem Aleksandra i Anny Rozłuckiej, jako też Teodor i Aleksander, synowie Bazylego i Magdaleny Rozłuckiej, wszyscy zaś wnukowie i prawnuk Andrzeja Homicza i Anny Wysoczańskiej, posiadacze części w Łopuszance Chomińskiej, dowiedli szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim przemyskim. Z nich Michał, syn Jana, zostawił, z Magdaleny z Łużeckich: Jana i Eljasza, używających przydomku Kąsewicz. Eljasza, z Anny N., syn Bazyli, utracił 1858 r. szlachectwo; po Teodorze, synie Bazylego, byli: Grzegorz, Aleksander, Michał i Teodor.

Michał, żonaty z Marjanną N., 2-o v. Pawlukową, zostawił tylko córkę Annę, ur. 1838 r., od 1851 r. pod opieką stryja Aleksandra; zaś Teodor spisał testament 1853 r., zabezpieczając dożywocie żonie Justynie, córce Piotra Kozybroda, a przeznaczając cały swój majątek bratańcowi Jasiowi, żonatemu z Marją N. (Arch. Fedor. w Oknie).

Aleksander, drugi syn Bazylego i Magdaleny Rozłuckiej, zmarły 1827 r., zostawił, z Teresy z Łużeckich: Marjannę za Bazylim Jaworskim; Annę za Antonim Łopuszańskim; Jana Michała i Mikołaja. Wspomniany Bazyl miał z tej samej żony i trzeciego, niewylegitymowanego syna Jana, z Zofją z Broszniowskich żonatego, z której syn także Jan, zostawił, z Anastazji Borkowskiej: Teodora, Jana i Bazylego, wylegitymowanych w Wydziale Stanów galicyjskich 1832 r.

Teodor, Samuel i Grzegorz, młodsi synowie wspomnianego wyżej Andrzeja i Anny Wysoczańskiej, wnukowie Ignacego i Marjanny Koblańskiej, a prawnukowie Bazylego, oraz Augustyn 1780 r. palestrant bełski, Kazimierz i Antoni, synowie Jana i Marjanny Lewickiej, wnukowie Michała i Eufrozyny Dniestrzańskiej, legitymowali się przed komisją magnatów galicyjskich 1782 r.

Z nich Antoni zostawił, z Agnieszki v. Anny Łopuszańskiej: Wiktorję za Wojaczyńskim; Eleonorę, zmarłą 1859 r.; Marjanę; Kajetana zamieszkałego w Mszczanach i Antoniego w Hrebennikach, który 1823 r. wykazał swe pochodzenie w Wydziale Stanów galicyjskich.

Józef Homicz z Komarnik, zawierający 1780 r. z szwagrem swym, Wojciechem Wysoczańskim, układ, syn Mikołaja i Anny z Stawarskich, legitymował się w grodzie przemyskim 1782 r. Już 1755 r. nabył od Terleckiego część w Drohobyczu, umarł 1793 r., zostawiwszy, z Teresy z Kobierskich, córki: Marję Teresę Bułkiewiczową; Wiktorję Gołyńską; Elżbietę Kulezycką i syna Mikołaja Ignacego, ur. 1762 r. w Drohobyczu, zmarłego 1813 r., po którym, z Anny z Dobrowlańskich: Julian, ur. 1794 r.; Feliks, ur. 1801 r. (metr. w Dorozowie); Rozalja 1823 r. za Czerwińskim; Justyna 1829 r. za Łyskiewiczem i Eleonora, ur. 1809 r. (metr. w Dorozowie). Po Feliksie, z Anieli z Ramachów, synowie: Ludwik 1843 roku i August 1847 r. w Drohobyczu urodzeni, udowodnili wraz z ojcem swoje pochodzenie w galicyjskim Wydziale Krajowym 1866 r.

Ks. Jan, grec. katol. proboszcz w Płoskiem, 1759 r. Paweł, syn Jerzego i Agnieszki z Winnickich, wnuk Piotra i Ewy z Jaworskich, zostawił, z Marjanny z Nanowskich, ks. Grzegorza, grec. katol. proboszcza w Sumiaczu i Jerzego, po przodkach posiadacza wójtostwa w Płoskiem, którzy się w sądzie ziemskim przemyskim wylegitymowali 1782 r. z przydomkiem *Homiecz* v. *Humiecz*.

Józef legitymował się w sądzie ziemskim przemyskim 1782 r. Jan i Bazyli, oraz Stefan i Bazyli, zaczęli 1790 r. legitymację, ale jej nie dokończyli.

Bazyli, o którym wyżej, syn Jana i Marjanny Turczynowskiej (Gr. Przem. 250 f. 358), miecznik żydaczowski, regent grodzki horodelski, zostawił, z Marjanny Nehrebeckiej, Onufrego, po którym, z Marjanny z Strzałkowskich, córka Wincenta i syn Karol z Komarnik. ur. 1782 r., wylegitymowany z przydomkiem *Homiecz* w Stanach galicyjskich 1808 r., literat, zmarły bezżennie we Lwowie 1818 r. (A. Tarn. For. Nob.).

Nie dają się połączyć z powyższymi występujący w aktach lwowskiego Forum Nobilium: Anna z Wojtkowskich, 1-o v. Janowa Sielska, 2-o v. Łopuszańska, obierająca 1795 r. plenipotentów. Agnieszka, córka Józefa, za Janem Romanowskim 1805 r. Ks. Paweł, grec. katol. proboszcz w Wielkopolu, zmarły 1813 roku, po którym, z Marjanny z Kuczyńskich: Mikołaj, Michał i Matronela Marjanna, żona 1-o v. ks. Jana Malczewskiego, 2-o v. ks. Jana Lipeckiego, zmarła w Topolnicy 1813 r.

Andrzej, Stefan i Bazyli, bracia rodzeni. Z nich Bazyli umarł 1817 r., zostawiwszy ze zmarłej przed nim Agapji z Łużeckich: Anastazję za Jackiem Kundykiem; Katarzynę zmarłą młodo; Annę; Stefana, żonatego 1830 r. z Anną z Kruzszewskich i Jana, ur. 1805 r., a żonatego 1827 r. z Anną z Kulczyckich, córką Teodora i Marjanny Janówny Łużeckiej.

Jan, żonaty z Marjanną z Tuczapskich, wdową po Wawrzyńcu Nowosielskim z Tustogłów, zmarła 1828 r.

Jan *Homiecz*, zmarły w Łopuszance Chominej 1831 r., zostawił 1-o v. z Marji Dubrowskich: Anastazję Kulczycką w Łużku, Antoniego i Michała, zmarłego także w Łopuszance 1849 r., po którym z Marji z Małkowskich: Marja za Senio-wem; Katarzyna, ur. 1836 r. i Jan, oboje pod opieką jego brata Antoniego; zaś 2-o v. z drugiej żony, Katarzyny Jaworskiej: Andrzeja, Mikołaja, zmarłego 1843 r., Jana, Justynę wydaną za Halewicza i Ewę.

Eleonora z baronów Poten, 1-o v. Czermakowa, jest 1854 r. 2-o v. Łopuszańska. Feliks, 1854 r. żonaty z Józefą Jordanówną, córką zmarłego 1847 r. Wincentego, majora b. wojsk polskich. Bolesław z Komarnik, inżynier kolejowy, ur. 1856 r., zmarł 1907 r. w Stanisławowie (M. D. Wąs.).

Grzegorz z synami, Jan z synami, Bazyli z synem, Teodor i Antoni, synowie Jerzego, Teodor z synami, Justyn z synami, Jan z synami, synowie Stefana, wszyscy wnukowie Jana, prawnukowie Stefana, praprawnukowie Wawrzyńca, 1836, 1841 i 1847 r. wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji podolskiej; liczni ich potomkowie wpisani do ksiąg szlachty w latach 1854 — 1879 r.

Wojciech Juljan z synami: Władysławem, Antonim, Witem Modestem Aleksandrem i Wojciechem Jerzym, syn Jana, wnuk Bazylego, prawnuk Konstantego, 1836, 1837, 1851 i 1855 r.; Wojciech Juljan, syn Antoniego, 1867 r., a dzieci

tęgo ostatniego: Michał Tytus, Wanda Marja, Aleksandra, Zofja, Aleksander, Eugenjusz i Michał, 1888 — 1904 r. wylegitymowani w gubernjach — wołyńskiej i kijowskiej (Spis.).

Job i Jan, synowie Bazylego, wnukowie Jana, 1853 r.; Piotr, Henryk, Włodzimierz, Kalikst i Zenon, synowie Jana, 1853 — 1888 r.; Piotr i Wojciech, synowie Piotra, 1897 r. wylegitymowani na Wołyniu (Spis.).

ŁOPUSZEŃSCY v. ŁOPUSZYŃSCY z Łopuszna, w chęcińskim. Bracia: Rosko, Boksa i Jakusz z Łopuszna, świadczą w Solcu 1367 r. Krzesław z Łopuszna 1388 r., Łopuszyński 1392 r., dworzaniu królowej Jadwigi 1392 r., razem z Rejem pozwany przez żyda 1400 r. (KMp.; St. Pr. P. Pom. VIII). Boksa i Dzierśław z Łopuszna mają 1423 r. sprawy w Wiślicy. Boksa 1441 r. w Opocznie. Andrzej Łopuszeński, dziedzic części Łopuszna i Wielebnowa 1508 r. (Paw.). Krzysztof Łopuszyński, syn Piotra z Łopuszna 1580 — 1590 r. w Lublinie, brat jego Wawrzyniec 1590 r. Wojciech, Mateusz i Kasper, dziedzice Łopuszna 1590 - 1592 roku (Wyr. Lub. 7 f. 449; 36 f. 556; 41 f. 123; 51 f. 13).

Andrzej zeznał zapis na rzecz żony, Heleny Bułakowskiej, 1643 roku (Gr. Przed. 72 f. 70).

z ŁOPUSZNA, w sandeckim. Jakób h. Ostoja, świadczył w Krakowie 1448 r. (Inscr. Clenod.). Jan z Łopuszna zasądzony na 60 grzywien za zabicie plebana z Podgrodzia 1438 r. (Helc. II). Klemens na sądach we Lwowie, ukarany za krzyki 1440 r. Piotr Franczoch, 1456 r. wojewoda w Sanoku (AGZ.). Trzej ostatni prawdopodobnie należą do rodu Turzynów z Naszacowic.

ŁORZEL (?) Franciszek Władysław otrzymał 1705 r. dożywocie na wsi Skajście, w trockim, po Hryszkiewiczu (Spisy Wolffa).

ŁOSACCY. Marjanna z Łosackich z mężem, Walentym Laskowskim, skarbnikiem nurskim, nabyli 1760 r. wójtostwo w Czersku od Zaborowskiego Taż Marjanna Laskowska i Cecylja z Łosackich, 1-o v. Janowa Maliszewska, 2-o v. Andrzejowa Dąbrowska, potwierdziły 1769 r. kontrakt sprzedaży Radogoszcza, Rogowa i Rożków, w brzezińskim, 1769 r. Bratem ich pewno był Stanisław, kapelan w Lewiczynie, nie żyjący już 1790 r. (Perp. Czers. 31 f. 225; M. 272 f. 218; DW. 102 f. 1354; Deb. Czers. 2 f. 104).

ŁOŚCIEJEWSKY. Marcin, sekretarz królewski 1744 r. (MP.) i pisarz pry-masowski 1759 r. Placyd, komornik graniczny lubelski 1787 r.

ŁOŚCISTOWSKI (?) Andrzej, elektor Jana Kazimierza z województwa kaliskiego.

ŁOSCY h. BRODZIC z Łosi, w powiecie warszawskim. Piotr Łoski z braćmi dziedziczył 1578 r. na Łosiach, w warszawskim, na Chrościelach i Kątach, w kamieńczykowskim. W 1580 r. Katarzyna, wdowa po Piotrze, z synami dziedziczyła na Łosiach, Ryni i Rudzie, Andrzej, syn Piotra, z braćmi na Czarnej,

Anna, wdowa po Stanisławie, na Kraszowie, a Wojciech, syn Stanisława, na Dobczynie (Paw.).

Wojciech, syn Stanisława, dziedzic Kraszowa i Dobczyna, razem z synami Piotra, procesował 1611 r. Zębockiego i przyznał dług Załęskiemu. Córki lub siostry Wojciecha, Łoskie z Kraszowa: Anna, żona Mikołaja Bromirskiego 1612 r. i Katarzyna, żona Stanisława Młockiego 1613 r. (M. 156 f. 88; DW. 35 f. 1221; 39 f. 139; 40 f. 209—219).

Jan, syn Piotra, nabył 1605 r. Dybowo, a 1611 r. Dobczyn, razem z bratem Andrzejem procesuje 1611 r. Święcickich, i ze stryjecznym Wojciechem pozwał Zębockich, z żoną Ewą skasował 1613 r. zapis dożywocia; on może Jan Łoski, był podsędkiem ciechanowskim 1630 r. (DW. 32 f. 761; 33 f. 1582; 39 f. 55, 1319 i 1721; 41 f. 933).

Andrzej wyznaczył córkom posag 1618 r. Syn jego Piotr oprawił 1621 r. żonie, Elżbiecie Suchodolskiej, córce Adama, 8,000 flor. posagu, a ona kwitowała stryja z opieki i zrzekła się dóbr Kutaski, Wólka, Złotki i Maleszewo. Tego samego pewno Piotra drugą żoną była Dorota Komorowska 1637 roku (DW. 46 f. 199, 1409 i 1411; 49 f. 630).

Herb Brodzic.

Andrzej, syn Piotra, elektor króla Michała, z warszawskiego, zeznał darowiznę na rzecz Młockiego 1662 r. (DW. 53 f. 375), z Katarzyny Rudzkiej, miał syna Franciszka Alojzego i pięć córek, z których Barbara była za Kazimierzem Płochockim.

Franciszek Alojzy, syn Andrzeja, ur. 1661 r., podczaszy zakroczymski 1691 r., podstarości i sędzia grodzki warszawski 1694 r., i chorąży warszawski 1709 r., a podkomorzy 1717 r., regent kancelarji mniejszej koronnej 1719 r., elektor Augusta II-go z ziem — warszawskiej i nurskiej, kilkakrotnie poseł na sejmy, uzdolniony mówca i poeta, zeznał 1692 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą Czaczkowską, córką Piotra, pisarza skarbu koronnego, zawarł układ z Wągorodzkiem 1701 r., nabył Jaskłowo, w serockim, od Michała i Stanisława Jaskłowskich 1701 r., część Mokotowa i Wyglądowa od matki żony 1707 r., Mokre 1711 i 1728 r., Małocice, Czosnów Wielki i Mały z Wólką 1717 r., Kuligów 1717 r., Arkadję z pałacem od Lubomirskich 1720 r., procesował się o spadek po Suchodolskich z Ossolińskim z Ciechanowca 1713 r., cedował Krupy, w malborskim, Oborskiemu 1713 r., sprzedał Dąbrówkę Wołuńskiemu 1714 r., a Arkadję Ossolińskiemu 1720 r., wraz z żoną otrzymał w dożywocie Sowią Wolę, w sochaczewskim, 1720 r., umarł 4-go Grudnia 1728 r., a synów jego: Adama, Andrzeja i Jana, kwitował tegoż roku Zbroski. Z córek podkomorzego: Joanna wyszła za Sułkowskiego; Katarzyna była Brygidką w Warszawie; Cecylja umarła dzieckiem (DW. 56 f. 1751; 58 f. 22—24 i 1364; 61 f. 66 i 866; 62 f. 51, 292, 449, 1153, 1223 i 1496; 64 f. 167; 67 f. 31 i 415; Perp. Czers. 14 C f. 1429; M. 219 f. 313; 220 f. 342; 222 f. 38, 367 i 423; 243 f. 11; 247 f. 56; 252 f. 11; Tryb. Lub. 1713; V. L. VI).

Jan umarł wkrótce po ojcu. Andrzej, sędzia kapturowy warszawski 1733 roku, ożeniony z Joanną Teresą Dietrych, córką Jana Alojzego i Anny Marji

Polin, wdową po Baltazarze de Hain 1731 r., sprzedał bratu Adamowi część swą dóbr Łosie, Mokre i Ruda 1733 r., umarł bezdzietny (DW. 67 f. 813; 68 f. 217, 298, 348, 728 i 821; 69 f. 1296).

Adam, najstarszy podkomorzyc, został podstolim warszawskim 1728 roku, zrzekł się tej godności na rzecz syna Józefa 1758 r., a został chorążym owruckim 1759 r., był także pułkownikiem wojsk koronnych. Ożeniony z Marcjaną Wężykówną Rudzką, córką Józefa, otrzymał 1729 r. Rudę, w rożańskim, nabył Seroczyn, Buki i Kołodziaż, 1729 r., przeprowadził dział dóbr i różne zamiany z bratem Andrzejem 1731 r., kupił od tegoż brata jego części w Łosiach, Mokrem i Rudzie 1733 r., wydzierżawił Seroczyn Czaczkowskiemu 1743 r., ma 2,000 dukatów u Siedlnickiego 1755 r., kwitował Jana Gołembowskiego, komornika sieradzkiego 1759 r., wraz z żoną kupił pałac na Miodowej ulicy w Warszawie od Siedlnickiego 1761 r., sprzedał Łosie, Mokre i Rudę Jabłonowskiemu 1764 r., dokupił część Czosnowa z Wola, a odstąpił synowi Józefowi część Mokotowa 1769 roku (M. 224 f. 378; 267 f. 9; Perp. Czers. 21 f. 193; 26 f. 289; 28 f. 22; 29 f. 127; DW. 68 f. 235; 69 f. 1273 i 1296; 70 f. 505; 73 f. 189; 74 f. 42; 82 f. 4; 83 f. 220 i 918; 84 f. 425; 87 f. 487; 88 f. 324 i 493).

Z wymienionej żony pozostawił Adam czterech synów i cztery córki. Z nich Salomea wyszła 1768 r. za Wojciecha Jakubowskiego, generała, potem feldmarszałka francuskiego, z którym zeznała zapis dożywocia 1779 r.; Aniela była za Janem Krosnowskim, starostą snochowskim 1775 r.; Justyna zaślubiła 1784 r. Daniela Drużbackiego, łowczyca kijowskiego; Antonina zeznała 1785 r. zapis dożywocia z mężem Franciszkiem Jerowskim, majorem, potem pułkownikiem korpusu kadetów i otrzymała 1788 r. od braci część Łosi, Mokrego i Rudy (Zap. Gr. Opocz. 72 f. 233; DW. 95 f. 57; 99 f. 678; 100 f. 1251 i 1282; 101 f. 1558; 102 f. 313; 104 f. 83; Deb. Czers. 1 f. 283; 2 f. 46).

Józef, po rezygnacji ojca podstoli warszawski 1758 r., zamienił z Szamowskim podstolstwo na skarbnikostwo 1759 r., wojski 1768 r., łowczy 1778 r., cześnik 1780 r., w końcu znów podstoli warszawski 1785 r., zrezygnował z tej godności na rzecz brata Nikodema 1786 r., poseł ziemi warszawskiej i elektor Stanisława Augusta, w imieniu ojca kwitował Rudzkich 1769 r., razem z braćmi wwiązany w Małocice, sprzedał Mokotów Platerowi 1777 r., wniósł do grodu warszawskiego 1781 roku akt działu z braćmi i siostrami, umarł bezdzietny (Perp. Czers. 34 f. 99; M. 294 f. 77; DW. 87 f. 670; 93 f. 264, 1777; 97 f. 660; Vol. Leg. VIII f. 150).

Karol, kapitan 1775 r., major 1784 r., podpułkownik artylerji koronnej 1790 roku, ożeniony był z Antoniną Gałęcką, 1-o voto Piotrową Zawadzką, która się z nim rozwiódła 1795 r. i wyszła 3-o v. za Marcina Grocholskiego, wojewodę bracławskiego, umarł bezdzietny (DW. 92 f. 761; 96 f. 179; 97 f. 85; 105 f. 60)

Nikodem Ignacy, generał adjutant królewski 1775 r., podstoli warszawski po bracie Józefie 1786 r., komisarz cywilno wojskowy warszawski 1790 r., wyznaczony do komisji konkursowej 1792 r. (MP.), ożeniony z Zuzanną Gostkowską, dziedzic Woli Łoskiej, umarł 1792 r., pozostawiwszy dwie córki: Marjanę Agnieszkę, ur. 1782 r. (metr. w Łomnej), zmarłą panną 1849 r. i Anielę Balbinę, ur. 1784 r. (metr. tamże), poślubioną Augustowi Giersztowi, kapitanowi wojsk polskich, zmarłą 1825 r. (DW. 99 f. 109; 108 f. 960; 110 f. 1093).

Onufry, w latach 1777 — 1781 tytułowany księdzem, porzucił karierę duchowną, szambelan królewski 1790 r., instygator sądów ziemskich warszawskich 1795 r., razem z braćmi sprzedał część Małocic, odziedziczoną po bracie Józefie, Kościelskiemu 1790 r., pokwitowany przez Palczewskich 1796 r., ożeniony był z Felicissimą Lisowską, która kwitowała 1793 r. Piotra Jezierskiego z kontraktu o Gnojną Starą i Zbierożę, pozostawił córkę Klementynę za Michałem Manugiewiczem i Jana (DW. 93 f. 720; 94 f. 802; 97 f. 19; 103 f. 486; 106 f. 823 i 861; 107 f. 839; 108 f. 650; 109 f. 323; 110 f. 944; 111 f. 439 i 1266).

Jan, major 4-go pułku strzelców 1824 r., kawaler orderów *Virtuti Militari* i *Legji Honorowej*, dziedzic Kostomłotów, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1838 r., z Apolonji Ratyńskiej, pozostawił: Julję zmarłą panną; Klementynę Zawidzką; Joannę v. Janinę, urodz. 1835 roku, zmarłą 1889 roku za Teodorem Kuszlem z Kossowa Hubliowa i Józefa, literata i zasłużonego autora, zmarłego beżzennie.

ŁOSCY h. ROGALA z Łosia, w ziemi czerskiej. Piotr Pilik ze Skuł, podkomorzy zakroczymski 1390 r., wojewoda mazowiecki czyli czerski 1406—1435 r., darował 1432 r. synowcom swoim: Janowi i Abrahamowi, braciom z Łosia, dobra Skuły, Słubice, Rudę, Dobrzyszewo, Chynowo, Wolę, w ziemi czerskiej (M. 334 f. 76). Byli to zapewne synowie Jana z Łosia, chorążego czerskiego 1409 — 1416 r. Abraham zmarł bezdzietny. Jan z Łosia, podkomorzy zakroczymski 1453 roku, ożeniony z Anną z Nowego Dworu 1429 roku (M. 9 f. 187), nie żyjący już 1463 r., pozostawił córki: Katarzynę, Annę, Dorotę za Mikołajem Ciołkiem z Żelechowa 1471 r., i synów dziewięciu, którzy dopełnili 1476 r. działu dóbr po ojcu (Zs. Grój. 3 f. 191; Zs. Gr. Czers. 2 f. 63 i 74). Wdowa po podkomorzym, Anna z dziećmi, występuje w Czersku 1463 i 1466.

Herb Rogala.

Piotr Łoski, najstarszy syn Jana, pozwany z braćmi przez siostrę Dorotę 1471 r., współdziedzic Łosia i Słubicy 1474 r., nie żył już 1476 r. w czasie działu, na mocy którego wdowa Dorota i dzieci jego: Wawrzyniec, Jan i Anna, biorą Wolę Chynowską i Krężel. Wawrzyniec i jego potomkowie przybrali nazwisko Chynowskich, czasem jednak pisali się niektórzy Łoskimi. Od Jana poszła gałąź Łoskich, pisząca się z Chynowskiej Woli.

Abraham, drugi syn podkomorzego Jana, ożeniony z Anną Ciołkówną z Powsina, podkomorzanką czerską, działem 1476 r. wziął Uwielinę i Piskorkę i stał się protoplastą Uwielińskich.

Jan Pilik, trzeci podkomorzyc, ożeniony z Małgorzatą ze Skaszewa, działem 1476 r. wziął część Wągradna i Choszczę, odziedziczył po stryju i kupił część Skuł i dał początek Pilikom, Pilikom Skulskim i Pilikom Wągradzkim.

Mikołaj i Jakób Boruta, działem 1476 r. wzięli po połowie Skuł i Słubic. Mikołaj Łoski, student 1458 r., bakałarz nauk wyzwolonych Uniwersytetu krakowskiego 1461 r., kanonik warszawski 1486 r., nie żył już 1492 r., w którym bra-

cia i synowcy układają się o spadek po nim w Skułach. Od Jakóba Boruty poszli Borutowie Skulscy.

Hieronim, szósty podkomorzyc, nie żył już 1476 r., a do działów z braćmi jego przystąpiły dzieci: Jan, Anna i Barbara, późniejsza Jakóbową Zaliwska, które otrzymały część Wągodna i Uwielin. Od Jana Jaroszewicza poszła druga gałąź Wągodzkich.

Od Stanisława, siódmego syna podkomorzego, pochodzi druga gałąź Łoskich, pisząca się z Łosia.

Marcin, ósmy podkomorzyc, działem 1476 r. wziął Dobrzyszewo i Odrzywół (Odrzywólek), i pisał się Łoskim z Dobrzyszewa, lnb Dobrzyszewskim, był starostą czerskim 1488 — 1499 r. Potomkowie jego przybrali z czasem na stałe nazwisko Odrzywolskich.

Andrzej, najmłodszy podkomorzyc, objął z działu 1476 r. Chynowo i pisał się Łoskim z Chynowa; student Uniwersytetu krakowskiego 1467 r., skarbnik czerski 1491 r., otrzymał różne przywileje dla Chynowa od ks. Konrada, pomówiony z bratem Stanisławem o rabunek dóbr proboszcza błońskiego w Zawadach 1490 r., umarł, zdaje się, bezpotomny (Zs. Gr. Czers. 1 A f. 207; Zs. Grójec. 4 A f. 105; Zs. Warec. 1 C f. 156 i 159; Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1877).

Jan Łoski z Woli Chynowskiej, syn drugi Piotra, podsędek czerski 1494 roku, chorąży wyszogrodzki 1506 r., sędzia ziemski czerski 1508 r., kasztelan wiśki 1525 r., wojewoda 1532 r. i vicesgerens mazowiecki 1533 r., i ochmistrz dworu księżniczki Anny Mazowieckiej 1524 r., w latach 1476 — 1498 ma różne sprawy, razem z matką i rodzeństwem, w Czersku i Grójcu, podzielił się Łosiem 1521 roku z synami stryja Stanisława, a procesuje się z dziećmi po bracie Wawrzyńcu Chynowskim, otrzymał od króla 1527 r. nakaz wypłaty długu ks. Janusza Mazowieckiego, zabezpieczonego na Grodzkiej Woli, j 100 kóp groszy na Piasecznie 1530 r., umarł 1535 r., pozostawiwszy z żony, Zofji Boglewskiej, synów: Jerzego, Adryana i Krzysztofa v. Krystyna, i córki: Dorotę za Janem z Warszowic 1524 r.; Katarzynę za Pawłem (Zawiszą) z Budziszyna 1539 r.; Zofję za Franciszkiem Dobieskim 1541 r. i Małgorzatę, wydaną po roku 1533 za Florjana Nowomiejskiego, wdowę 1562 r. (Zs. Gr. Czers. 1 A f. 311; 2 f. 269, 301 — 304; 3 f. 35; 4 f. 29; 6 f. 14; 7 f. 127 i 246; 10 A. f. 14; 11 f. 237, 240 i 554; Zs. Grójec. 3 f. 254; 6 f. 353; Zs. Warec. 1 C f. 424; 2 f. 115; 4 f. 253; 5 f. 653; M. 32 f. 249; 44 f. 551; 47 f. 213; 48 f. 608 i 727; Wierzb. IV. 5624, 15289; V. L. I f. 223).

Krystyn, wojewodziec mazowiecki, razem z matką wystawił oblig 1536 r. a z braćmi zawarł układ z Uwielińskimi 1537 r., dziedziczył na części Łosia 1564 roku (Zs. Gr. Czers. 10 B f. 290; 15 f. 73; Paw.).

Jerzy, wojewodziec mazowiecki, razem z Adryjanem i innymi współdziedzicami Chinowa, Chinówka, Dąbrówki, otrzymał 1539 roku potwierdzenie nadania z 1411 r. prawa chełmińskiego dla Chinowa (Chynowa) i z tymże bratem cedał różne sumy na Sułkowicach 1540 r. (Zs. Warec. 6 f. 86; Zs. Gr. Czers. 10 A f. 486; M. 60 f. 225; Wierzb. IV. 6353).

Adryjan, wojewodziec mazowiecki nabył 1566 r., za konsensem królewskim, starostwa — wareckie i grójeckie od Gniewosza, przyznał dług Gromnickiemu

1531 roku, zapisał oprawę 1546 r. żonie Agnieszce, córce Abrahama Górskiego, kupił 1553 r. Kożuski, Mściszki i Zaboklik Złoty za 400 kóp groszy, wyznaczył opiekę nad dziećmi i po 1,000 floren. posagu córkom, oprawił 1569 r. drugiej żonie, Annie Drwalewskiej, córce Jerzego, 1,500 floren. posagu, zapisał jej dożywocie 1572 r., córce Annie Aleksandrowej Nadarzyńskiej, wypłacił 500 floren. posagu 1572 r., zawarł układ z synami: Janem, Stanisławem, Piotrem, Krzysztofem i Abrahamem o Chynów i Wolę Chynowską 1574 r. i wkrótce potem umarł. Druga córka Adrjana, Katarzyna, była za Piotrem Belskim 1569 r. (Zs. Gr. Czers. 5 f. 94 i 362; 14 f. 399; 17 f. 462; 23 f. 69; 27 f. 571; 30 f. 82 i 213; 35 f. 737; 38 f. 166 i 403; 41 f. 220; 42 f. 413 i 644; 43 f. 161 i 639; Zs. Warec. 10 f. 527; 11 f. 124 i 165; M. 100 f. 290).

Jan, starościc warecki, przebywał na studjach w Krakowie 1568 r., i na niego wtedy rzekł się Karśnicki kanonji gnieźnieńskiej; porzucił jednak karierę duchowną i jest po ojcu starostą wareckim 1576 r. Razem z bratem Piotrem wymieniony w rejestrach poborowych 1576 r., jako dziedzic Chynowa, Woli Chynowskiej, Woli Pikart, Krężła, Sułkowic i części Łosia (Kor.; Paw.).

Stanisław, starościc warecki, był plebanem w Worowie i Lewiczynie 1579 do 1588 r. (Zs. Gr. Czers. 47 f. 18; 57 f. 219).

Piotr, starościc warecki, ożeniony z Katarzyną Belską, córką Wojciecha, 1579 r., obrany pełnomocnikiem przez wszystkich braci 1579 r., dopełnił działu Łosia i Woli Łoskiej z Adrjanem, synem Jana z Łosia 1599 r., zastawił 1611 r. Krakowiany Rusieckiemu, sprzedał 1615 r. część swą Łosia i Woli Rykałskiemu. Syn jego Stanisław, w imieniu swoim i brata Jana, sprzedał 1620 r. Sułkowice Opackiemu, a z żoną, Jadwigą Czajkowską — Wioskę Krakowińską Grzybowskiemu 1631 r., zapisał dożywocie żonie 1639 r. Tego Piotra pewno córką była Barbara, wdowa po Pawle Chynowskim 1623 r. (Zs. Gr. Czers. 47 f. 18 i 591; Perp. Czers. 3 f. 403; 1 B f. 312; 5 f. 35; 6 f. 133; DW. 33 f. 1396; 39 f. 149; 44 f. 1037; 48 f. 586; 49 f. 1177).

Krzysztof, starościc warecki, razem z braćmi dawał 1579 r. pełnomocnictwo bratu Piotrowi; więcej wzmianek o nim w aktach nie znaleźliśmy.

Abraham, najmłodszy syn Adrjana, zapisał w Rawie 1589 r. oprawę i dożywocie pierwszej żonie, Zofji Chojnackiej, nabył 1591 r. od Leżeńskich Jeszówkę, Ossów i Wolę Jeszewską, a 1599 r. część Ossowa od Odrzywolskiego, zabezpieczył 1609 r. posag drugiej żonie, Annie Magnuszewskiej, córce Wojciecha, która poprzednio sprzedała 1607 r. część Trojanki braciom. Synowie jego: Zygmunt i Adam, sprzedali 1621 — 1623 roku części swe Jeszówki i Woli bratu Piotrowi, a Mikołaj 1641 r. swoje części sprzedał bratowej Piotrowej. Adam nabył część Fałęcinka 1630 r. Piotr zapisał 1613 r. dożywocie żonie, Agnieszce Magnuszewskiej, skupił od braci części Jeszówki i Woli, umarł przed 1641 r. Córka jego Anna, żona Wojciecha Jeszewskiego, sprzedała 1644 i 1660 r. Jeszówkę. Tego Piotra może syn Felicjan 1638 r. opiekun Rybińskiego (Perp. Czers. 1 f. 252; 1 A f. 153; 1 B f. 312; 3 f. 80; 4 f. 216; 6 f. 254 i 507; 10 f. 238 i 514; 12 f. 167 i 201; Zs. Warec. 19 f. 592; DW. 34 f. 1013; 35 f. 498; 45 f. 1330; 47 f. 1173; 48 f. 334; 49 f. 950).

Wnukiem Adrjana, wojewodzica mazowieckiego, ale nie wiadomo po którym synie, był Adrjan Łoski z Woli Chynowskiej, elektor Władysława IV-go z zie-

mi czerskiej, ożeniony z Katarzyną Prażmowską 1619 r., który miał córkę Agnieszkę, 1-o v. za Ulenieckim, 2-o v. za Hipolitem Lesiewskim 1644 r. i synów: Aleksandra, Seweryna, Kaspra, Jana i Stanisława, zawierających 1635 r. układ z Dąbrowskim. Aleksander, elektor Jana Kazimierza, z ziemi czerskiej, wydzierżawił 1635 r. Fałęciniek Lesiewskiemu, zapisał 1650 r. dożywocie pierwszej żonie, Urszuli z Ossuchowskich, Adrjanowej Łoskiej, wraz z którą sprzedał Fałęciniek Kottowskiemu 1650 r.; drugi raz był ożeniony z Katarzyną Świdzińską, wdową po Stanisławie Trzyłatkowskim 1661 r. (Zs. Warec. 27 f. 714; 28 f. 63; 30 f. 19 i 24; Perp. Czers. 6 f. 55; 10 f. 499; 11 f. 262 i 321; 12 f. 237).

Seweryn, syn Adrjana, oprawił posag 1635 r. i zapisał dożywocie 1650 r. żonie, Krystynie Bogusławskiej, sprzedał 1638 r. Fałęciniek, w warszawskim i część Łosia, w czerskim. Syn jego Kazimierz, elektor Augusta II-go, z ziemi czerskiej, zeznał cesję na rzecz Andrzeja Potockiego 1685 r., ożeniony 1-o v. z Heleną Jastrzębską 1693 r., a 2-o v. z Teresą z Zamojskich Staniszewską, która już jako wdowa, kwitowała Załuskich 1713 r. Dzieci ich: Adam, Wojciech, Teresa i Marjanna, sprzedały 1715 r. Jastrzębę Stanisławowi Borkowskiemu. Z nich Marjanna, żona Łukasza Borkowskiego, potwierdziła tę sprzedaż 1727 r., i kwitowała Wyrzykowskiego 1764 r. (M. 182 f. 533; 190 f. 390; DW. 48 f. 1125; 56 f. 1431; Perp. Czers. 11 f. 676; 14 C f. 156; 15 f. 238; 18 f. 94, 281, 290 i 310; 19 f. 228; 20 f. 245; 32 f. 227).

Stanisław Łoski z Łosia, podkomorzyc zakroczymski 1459 roku, działem z braćmi 1476 r. przeprowadzonym wziął Łoś, dla którego otrzymał 1479 r. przywilej ks. Bolesława, z bratem Andrzejem należał 1490 r. do rabunku dóbr proboszcza błońskiego w Zawadach, żył jeszcze 1495 roku. Z pierwszej żony, Zofji z Łbisk, córki Florjana, wojskiego łączyckiego, pozostawił syna Jakóba; z drugiej—Doroty, dzieci: Mikołaja, Feliksa, Jana, Annę i Jadwigę za Mateuszem, synem Mikołaja z Jordanowic 1518 r. Wszystkie dzieci Stanisława, oprócz Jadwigi, mają 1505 r. sprawę ze stryjem Borutą Łoskim ze Skuł. Jakób układa się 1506 roku z macochą, nabył część Chynowa 1515 roku, zrzekł się oprawy matki swej 1518 r., umarł bezdzietny, tak jak i brat Jan, przed 1521 r. Mikołaj i Feliks, przeprowadzili 1521 r. dział Łosia z Janem, sędzią czerskim, który nabył część od ich brata Jakóba, i poprowadzili dalej dwie linje Łoskich z Łosia (M. 9 f. 114; 18 f. 26; Zs. Grój. 3 f. 125 i 191; 4 B f. 63; 6 f. 19 i 353; Zs. gr. Czers. 1 B f. 661; 3 f. 84; 4 f. 372 i 428; 7 f. 131 i 313; 25 A f. 143).

Mikołaj Łoski z Łosia zabezpieczył 1524 r. posag żonie Elżbiecie, córce Franciszka ze Służewa (Zs. Grójec. 7 f. 122). Syn jego Gabrjel, procesuje się ze stryjem Feliksem 1557 i 1558 r., zapisał oprawę żonie Jadwidze z Czychrowa, 1-o v. Prackiej 1561 r., wyznaczył 1572 r. opiekę nad dziećmi: Krzysztofem, Zofją i Katarzyną Jadwigą, dziedziczył na Łosiu i Woli Łoskiej jeszcze 1576 r. Zofja odstąpiła sumy na Łosiu Prackiemu 1609 r. (Zs. Gr. Czers. 21 f. 576; 22 f. 544; 27 f. 263; 30 f. 51; 33 f. 439; 41 f. 295; DW. 37 f. 1225; Paw.).

Krzysztof, syn Gabrjela, zapisał 1580 r. pierwszej żonie, Małgorzacie Skolimowskiej, 2,000 florenów na Łosiu i Woli Łoskiej, a 1603 r. oprawę drugiej żonie, Annie Koszackiej, układał się z Okęckim 1609 roku. Synowie jego: Kasper i Stefan, skupili części w Łosiu i Woli od siostry, Zofji Władysławowej Wolskiej 1623 roku i od brata Pawła 1626 i 1645 roku (Zs. G. Czers. 47 f. 107; 48 B

f. 902; 48 C f. 12; DW. 35 f. 552; Perp. Czers. 2 f. 347; 6 f. 514; 7 f. 414; 10 f. 547).

Kasper, syn Krzysztofa, zapisał 1612 r. sumę żonie, Jadwidze Wolskiej, zapis ten powiększył 1614 i 1617 roku. Druga jego żona, Katarzyna Uwielińska, otrzymała 1620 r. od ojca swego Jana część Uwielin, Piskorki i Turkowej Woli. Synowie jego z drugiej żony: Marcin i Andrzej, razem z synowcem swoim Franciszkiem, synem Józefa. i siostrą, Agnieszką Bolecką, sprzedali 1687 r. części swe w Łosiu i Woli Łoskiej Potockiemu.

Marcin, żonaty 1-o v. z Zofją N. 1657 r., zapisał dożywocie drugiej żonie, Katarzynie Rudzkiej, 1678 r.

Andrzej, elektor Augusta II-go, z ziemi warszawskiej, zapisał 1696 r. dożywocie żonie, Zofji Pilikównie, 1-o v. Adamowej Bielawskiej, potwierdził testament i wkrótce umarł, bezpotomni obaj (Perp. Czers. 4 f. 132 i 443; 5 f. 303; 6 f. 113; 13 f. 567; 14 A f. 265 i 266; 16 A f. 218; DW. 52 f. 1217; 59 f. 522).

Wspomniany Franciszek, syn Józefa, miał syna Walentego, ożenionego z Jadwigą Młochowską 1694 r., który sprzedał część Łosia Potockiemu 1700 r. Córki Walentego: Anna Ludwikowa Mroczkowa i Zuzanna Janowa Zamojska, kwitowały ojca z posagu 1704 r.; synowie zaś: Aleksander i Maciej, nabyli Zamość 1720 r. (DW. 58 f. 1398; Perp. Czers. 14 D f. 93; 15 f. 220, 273 i 569; 16 A f. 274 i 342; 19 f. 33 — 35 i 79).

Macieja i Katarzyny Mlekickiej syn, Mateusz, sprzedał 1762 r. część Gąsek Niemirze, a kupił 1773 r. część Brzumina Kaweczyna. Synowie jego, z Petronelli Parulówniej: Franciszek, Adam i Józef, sprzedali 1792 r. część Brzumina Kani Parulowi (DW. 82 f. 351; 90 f. 142; 108 f. 975).

Stefan, syn Krzysztofa, zapisał 1615 r. żonie, Barbarze Wolskiej, 1,400 florenów nabył od brata Kaspra część Wągodna 1622 r., zapisał dożywocie drugiej żonie Annie 1632 r. Synów jego znamy dwóch: Tomasza i Jana (Perp. Czers. 5 f. 125; 6 f. 496; DW. 48 f. 1029; 50 f. 50).

Tomasz nabył 1651 r. młyn w Łosiu od stryja Kaspra, zapisał dożywocie 1651 r. pierwszej żonie, Magdalenie Duninównie Szpotównie, a 1658 r. drugiej — Jadwidze Pilikównie, córce Wojciecha.

Krzysztof, syn Tomasza z pierwszej żony, elektor Augusta II-go, z ziemi czerskiej, zapisał dożywocie żonie, Katarzynie Pabierowskiej, 1680 i 1685 r., kwitował Turowskiego 1700 r.; córki ich: Zofja, żona Wawrzyńca Wareckiego Grotowskiego 1713 r., zapisywała różne sumy na Grotowie Dolnym i Pabierowicach 1748 roku.

Jan, syn Tomasza z drugiej żony, ożeniony z Petronellą Gośniewską, córką Jerzego, 1695 r., sprzedał część Wągodna 1710 r. Syn jego Jakób, sprzedał 1744 r. część Wągodna Wielopolskiemu, a z siostrą, Marjaną Łukaszową Sankowską, kwitował 1755 r. Franciszka Gośniewskiego z sumy po dziadzie Jerzym.

Jan, drugi syn Stefana, elektor Augusta II-go, z czerskiego, ożeniony z Elżbietą Służewicką 1677 r., sprzedał część Łosia Potockiemu 1682 r., z żoną kwitował biskupa Żaluskiego 1690 r. Synowie jego: Paweł, proboszcz brzeziński, Stefan, Antoni i Józef, razem ze stryjeczniemi braćmi, synami Tomasza, cedowali 1700 r. różne sumy Franciszkowi Prackiemu.

Paweł, proboszcz magnuszewski, 1706 r. wwiązany w Wilczkowice, kanonik kijowski, brat i spadkobierca bezdzietnie zmarłych Stefana i Józefa, wraz z siostrami: Marjaną Nieziotyńską i Anną, 1-o v. Janową Podwysocką, 2-o voto Płochocką, kwitował się 1726 r. z pretensji wzajemnych ze Swidzińską (DW. 52 f. 1120; 56 f. 348; M. 217 f. 314; Perp. Czers. 11 f. 408 i 429; 12 f. 46; 13 f. 539 i 655; 14 A f. 122; 14 C f. 318; 16 A f. 270, 348 i 389; 17 f. 41 i 224; 18 f. 110 i 390; 20 f. 134 i 175; 23 B f. 493; 27 f. 50; 30 f. 188 i 191).

Feliks, syn Stanisława z drugiej żony, miał córkę Elżbietę za Stanisławem Prackim 1571 r. i syna Jana, nie żyjącego już 1563 r. Dzieciom Jana i Zoffi z Pękowic Pękowskiej, a swoim wnukom: Stanisławowi, Janowi, Annie i Katarzynie, darował Feliks części swe w Łosiu i Łoskiej Woli 1563 r. Oprócz nich miał, zdaje się, Feliks jeszcze dzieci: Wojciecha i Katarzynę, o spadek po których układają się dzieci Jana z ciotką, Elżbietą Pracką. 1571 roku. Z wymienionych dzieci Jana: Katarzyna była za Tomaszem Chohnackim, z którym razem kwitowała 1589 r. bratanków swych z procesu o Łoś. Stanisław z rodzeństwem objął Łoś po dziadzie 1565 r., ugodził się o te dobra z Wojciechem 1572 r., zastawił część Grotowa 1574 r.. zadzierzawił część Łosia i Wólki od brata Jana 1576 r., z żony, Elżbiety Bogatkówniej, pozostawił synów: Jana, Krzysztofa, Franciszka, Feliksa i Piotra, którzy wraz z matką procesowali Annę Głoskowską, o zabójstwo ich ojca 1581 r., a z babką i stryjem Janem mają sprawę o podział Łosia 1583 r. (Zs. Gr. Czers. 30 f. 610, 621 i 630; 32 f. 215; 40 f. 294, 517 i 811; 43 f. 135; 44 f. 336; 48 B f. 740; 48 C f. 441; 51 f. 751; 54 f. 973; 57 f. 700).

Franciszek, syn Stanisława, z bratem Piotrem przyznał 1606 r. dług Kamińskiemu, zapisał dożywocie 1614 r. pierwszej żonie, Poliksenie Raciborskiej, a 1627 r. drugiej—Zuzannie Uwielińskiej, 1614 r. sprzedał część Łosia bratu Piotrowi, a 1616 r. kupił część Łosia i Woli Łoskiej, oprócz folwarku Studzieniec od brata Jana.

Feliks z bratem Piotrem przyznał 1606 r. dług Białotyńskiej. Jan sprzedał 1614 r. swoją część w Łosiu Piotrowi, a kupił 1616 r. część od Franciszka. Wszyscy czterej dopełnili działu dóbr Łoś z stryjecznym bratem Adrjanem 1605 roku. Piotr zapisał 1614 r. w Bełzie, a 1615 r. w Czersku, sumę żonie swej Dorocie, córce Andrzeja Jabłońskiego, stolnika podlaskiego i Anny Zamojskiej. O potomstwie synów Stanisława nic w aktach nie słyhać (DW. 33 f. 577 i 1147; Perp. Czers. 2 f. 518; 4 f. 348, 402 i 404; 5 f. 26, 194 i 289; 7 f. 498; Grodz. Bełskie 1614 roku).

Jan, syn Jana, brat Stanisława, razem z synowcami pozwany 1582 r. przez Służewskich, a z matką, bratową i bratankami, prowadzi sprawę o podział Łosia 1583 r. Synowie jego: Franciszek, Stanisław, Jan, Adrjan i Piotr, dzielą się Łosiem i Wolą Łoską 1605 r. Z córek jego: Katarzyna była za Andrzejem Dobrosielskim 1617 r.; Jadwiga za Pawłem Załęskim 1610 r. (Zs. Gr. Czers. 51 f. 65 i 751; 57 f. 858; Wyr. Lub. 24 f. 689; DW. 32 f. 637; 46 f. 1609; Perp. Czers. 8 f. 359; 5 f. 274 i 338).

Adrjan, syn Jana, dzieli się Łosiem 1599 r. z Piotrem, synem Adrjana, z Chynowskiej Woli, zadzierzawił 1606 r. dobra od Tarchowskiego, z żoną, Ewą Skupińską, zawarł układ 1610 r. z Rożnowskimi, przyznał 1615 r. dług Dobrzelewskiemu, kupił część Łosia 1617 r. od Marcina Prażmowskiego, a 1635 r. Drwa-

lowice od Katarzyny Izbińskiej, ożeniony dręgi raz z Urszulą Ossuchowską, córką Mikołaja, 1616 r., zapisał jej dożywocie 1638 r. przy sprzedaży przez nią Gośńewic Andrzejowi Szpotowi. Wdowa po nim wyszła 2-o v. za Aleksandra Łoskiego, syna Adrijana z Chynowskiej Woli, a synowie: Aleksander i Jan podzielili się 1650 roku dobrami Łoś, Wola Łoska i Wągradno.

Aleksander, kanonik łucki, pleban nowomiejski, podpisał, z ziemią rawską, elekcję króla Michała, kustosz i oficjał łucki, pleban Jasioncki 1678 r., żył jeszcze 1679 r.

Jan, z Agnieszki Przedworskiej, 2-o v. Samuelowej Pilikowej, 1660 r., pozostawił syna Pawła, nad którym wyznaczona opieka 1664 r. Paweł sprzedał 1678 r. część Łosia i Wągradna Uwielińskiemu, a 1682 r. Potockiemu i zapisał tegoż roku dożywocie żonie, Marjannie Wojciechowskiej (DW. 33 f. 1805; 38 f. 1025; 44 f. 1234; 45 f. 1081; 51 f. 1293; Perp. Czers. 1 B f. 312; 5 f. 314; 9 f. 17 — 32 i 494; 11 f. 262, 319 i 321; 12 f. 151; 13 f. 560 i 598; 14 A f. 33 — 36 i 51; Zap. Lub. 58 f. 166; Sig. 8 f. 12).

Wojciech, syn Jana (?), zawarł ugodę o Łoś z Stanisławem 1572 r. Katarzyna, córka Stanisława (?), żona Krzysztofa Turowskiego, zrzekła się dóbr ojczystych na rzecz brata Wojciecha 1591 r. (Zs. Gr. Czers. 41 f. 115; Perp. Czers. 1 A f. 178). Andrzeja żona, Anna Warpensówna, sprzedała 1613 r. część Polichna, Wierzchowin i Jasionnej, Andrzejowi Oczosalskiemu (Perp. Czers. 4 f. 282). Wojciech, żonaty z Anną Szczepanowską 1644 r., ma sumę na Wólce Jeszewskiej (DW. 50 f. 571).

Jerzy i Walenty, z ziemi czerskiej, podpisali obiór Michała Wiśniowieckiego, a Wojciech — Augusta II-go Jan i Konstancja Zarembina wwiązani 1691 r. w część Białut (DW. 57 f. 1389). N., z sandomierskiego, elektor Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Marjanna, żona Jana Protasiewicza, kwitowała Mostowskiego 1766 r. (Perp. Czers. 33 f. 92).

ŁOSCY książęta na Łosku, w oszmiańskim. Tytułu tego używała Anna księżniczka Worotyńska, wdowa po nieznanym bliżej księciu Januszu, fundatorka kościoła w Łosku 1480 r., zmarła bezdzietnie przed 1492 r. (Kniaź.).

ŁOSIATYŃSCY h. WŁASNEGO z Łosiatyna, w powiecie krzemienieckim. Herb ich przedstawia w polu czerwonym krzyż kawalerski w kole, nad kołem strzała żelężcem do góry (Ostr. Nr. 1930). Stanowili, zdaje się, jedną rodzinę z Isernskimi v. Isernickimi, z którymi razem dziedziczyli na Łosiatynie, a z których: Fiedor, Lew i Paweł pisali się Isernickimi i Łosiatyńskimi, w latach 1570 — 1583.

Michno Łosiatyński, ziemianin wołyński, żonaty z Romanówną Boteńczyówną 1517 r., stawił jednego konia na popis ziemi wołyńskiej 1528 r., a inni Łosiatyńscy także jednego konia. Bohdan i Maško Hawryłowicze Łosiatyńscy, ziemianie wołyńscy, procesowali się 1550 r. z Szyryndą (ML. 65; Arch. Sang.).

Bohdan występuje w różnych sprawach 1536 — 1562 r. Semen i Wasił Bohdanowicze i Iwan Maškowicz 1609 r., a Semen z Mikołajem, synem Iwana, 1611 r. procesowali Wiśniowieckich o Olibesy i Szapińce (Bracł. III f. 1112; Woł. II f. 901). Juljanna, córka Bohdana, była za Olechnem Putoszyńskim 1597 r.,

a Juljanna, córka Maśka, za Jackiem Romanowiczem Białostockim 1586 r. Semen sprzedał 1571 r. Bohdanówkę, dziedziczył z Wasilem na Łosiatynie i Buszkowcach 1583 r.

Syn jego także Szymon, z Doroty Wąsowiczówny, miał syna Mikołaja, zmarłego bezdzietnie i córkę Marjanę za Szydłowskim (Andrzejem albo Stanisławem) 1657 r. Tego czy innego Szymona żona, Anna Chomiakówna, odstąpiła przed 1622 r. część Hulanik synowi Janowi, który zapisał 500 florenów żonie Jądwidzie Czengierzeckiej. Szymon zapisane mu przez żonę, Marynę Okorską, 300 florenów cedował klasztorowi w Poczajowie, który procesuje o tę sumę Wołkowskich 1635 r. (Teki W. Rulik.; Woł. VI A 112; IX f. 746).

Bratem, zdaje się, Semen i Wasila był Hrehory, współdziedzic Łosiatyna i Bogdanówki 1570 r., podstarości krzemieniecki 1583 r. (Żr. Dziej. XIX).

Iwan, współdziedzic Łosiatyna i Berezec 1583 r., z żoną, Nastazją Kierdejówną Hoscką, sprzedali 1581 r. Dworzec pod Łuckiem Czaplicowi za 3,000 kóp groszy, a Nastazja darowała 1585 r. Zwierzów wnukom swoim po córkach: Aleksandrowi Aleksandrowiczowi Woroniczowi i Aleksandrowi i Jaroszowi Fedorowiczom Złobom Czerczyckim, umarła 1594 r. Obydwie córki ich—Woronina i Czerczycka, razem z trzecią, Aleksandrową Tyszyną, kupiły 1583 r. Bereznicę od Czaplica (Op. Łuc. 2058 f. 9; 2060 f. 12; Teki W. Rulik.).

Mikołaj, syn Jana, procesował ze stryjem Semenem Wiśniowieckich o Olibesy 1611 r., dziedzic Chomutca, w kijowskim, 1618 r., kupił 1620 r. część dóbr Nadarzyńskich, w warszawskim, zeznał 1623 r. zapis na rzecz żony, Zofji (Anny) Uchańskiej, kasztelanicy rawskiej, kupił dobra Radziwiłłów na Wołyniu od ks. Olbrachta Radziwiłła i obowiązał się przezwać je Łosiatynem, czego nie dopełnił i zasądzony 1628 r. przez Radziwiłła, pozwany 1634 r. o najazd przez Domaniwskich, wziął w zastaw 1639 r. od ks. Jeremjasza Wiśniowieckiego, dobra w kijowskim, pozwany 1642 r. przez Żytkiewicza o niedopuszczenie go do Kublicza. Córka jego Izabella, 1630 roku zakonnica (M. 165 f. 116; DW. 46 f. 1683; 47 f. 37; Woł. II f. 901; V B f. 145, 338 i 872; VI A f. 112; Kij. V f. 29; AGZ. X. 4015).

Lew Łosiatyński v. Isernski, ożeniony z Juljanną z Korobków Olizarowską 1569 r., współdziedzic Olizarowa i Łosiatyna 1568 — 1583 roku. Wdowa po nim sprzedała 1585 r. część Berezec za 1,400 kóp groszy Jarofiejowej Hosckiej (Op. Łuc. 2093 f. 44 i 49; Teki W. Rulikows.; Żr. Dziej. XIX). Fiedor i Paweł, współdziedzice Łosiatyna 1583 r.

Jan, syn Maksyma, ożeniony z Anną Olechnówną Białostocką 1590 r. Halszka pozwała 1606 r. ks. Ostrońskiego o zbiegłych poddanych (Żr. Dziej. XXI). Katarzyna, żona Janusza Zabokrzyckiego 1606 r. Aleksandra, żona Piotra Podhajckiego 1607 r. Teodora, żona Andrzeja Hulanickiego 1612 r. Wasil 1613 r. żonaty z Magdaleną Preweredowską, która sprzedała 1644 r. część Jałowicz Isajkowskiemu (Teki W. Rulikows.).

Anna z mężem, Filonem Kotelnickim, trzymała w zastawie Koziatycze od Iwaszenczewiczów 1618 r. Anna, żona Tychona Leduchowskiego, dziedziczka Kikusowicz, w kijowskim, 1618 r. (Żr. Dziej. XXI). Gabrjel uczynił zapis żonie, Zofji Karbotównie 1630 r. (Op. Żyt. 14). Jan 1636 r. w starostwie lubeckim (Żr. Dziej. V). Anastazja, żona Michała Myszkii Chołoniewskiego 1630 roku. Elżbieta,

wdowa po Aleksandrze Bieleckim 1661 r. (Woł. VII C f. 97). N., towarzysz z pod chorągwi chorążego koronnego, uwolniony z niewoli tatarskiej 1668 r.

Paweł, z ziemią sanocką, 1623 i 1626 r. Aleksander, z ziemią lwowską, 1632 — 1635 r., stawiali się na popisy (AGZ. XX).

Hieronim, miecznik trembowelski, umarł 1706 r. Zofja, żona Andrzeja Korczyńskiego 1769 r., w halickim.

ŁOSICCY. Matflej Łosicki, ożeniony z Bogumiłą Olizarowską 1569 r., dziedziczył na części Olizarowa, w powiecie łuckim (Op. Łuc. 2093 f. 44 i 49; Żr. Dziej. XIX). Piotr odznaczył się pod Pskowem za Batorego. Kasper, syn Jana, zastawił 1608 r. dobra, w warszawskim, Kurdwanowskiemu (DW. 36 f. 423). N. z żoną, dziedzic Gardzienic, w lubelskim, 1676 r. (Paw.). Mikołaj, syn Jana, zawarł 1687 r. układ z Kazimierzem Grudzińskim (DW. 56 f. 1976).

ŁOSIECCY. Marcin Łosiecki, dziekan chełmiński, sekretarz królewski 1608 r. (M. 349 f. 75). Szymon, zakonnik Grobu Ś-go w Miechowie, profesor filozofii 1648 r. Piotr Stemberk Łosiecki, z Zofji Grotówniej, miał syna Stanisława Antoniego, ur. 1707 r. (metr. w Birczy).

ŁOSIEWSCY h. NIECZUJA z Łosiewa, w ziemi łomżyńskiej. Maciej Łosiewski, podpisarz ziemski zambrowski 1659 r. Maciej, burgrabia zambrowski, z łomżyńskiego i Piotr, burgrabia zambrowski, z mazowieckiego, podpisali elekcję Michała Wiśniowieckiego. Sebastjan, przeor Dominikanów w Sandomierzu 1675 r. Bonawentura. Franciszek i Samuel, z ziemią łomżyńską, Kazimierz — z ziemią wiską, podpisali obiór Augusta II-go.

Herb Nieczuja.

Grzegorz, komornik ziemski zambrowski 1771 — 1778 roku. Kazimierz, mecenas w Warszawie 1791 roku Tomasz, subdelegat żydaczowski, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim lwowskim (Goł.). Tomasz Nieczuja, tłumacz w okręgu częstochowskim 1794 roku.

Korneljusz, Joanna i Balbina, dzieci Tomasza, dowiedli szlachectwa w Królestwie 1846 r., a Kazimierz Leopold, syn Michała i Onufrii Sokołowskiej, 1850 r. Franciszek, syn Franciszka, nauczyciel w Suwałkach, 1850 r. Zenon, syn Franciszka, rejent w Kaliszu, 1865 r.

z ŁOSIŃCA, w sieradzkim. Wacław świadczył w Sieradzu 1375 r.

ŁOSIŃSCY h. POMIAN z Łosińca, w gnieźnieńskim. Helena, wdowa po Wojciechu Łosińskim, wyprawiła ze swej oprawy i z dóbr dzieci w Łosińcu konnego zastępcę na wojnę wołoską w orszaku brata swego, Stanisława Niedźwiedzkiego 1498 r. (Star. Pr. P. Pom. VII. 526). Gabryjel, współdziedzic Łosińca 1580 roku (Paw.). Anna z Pomianów Łosińskich Radecka, babka kanonika poznańskiego 1595 r.

Do tych może należał Maciej Łosiński, dziedzic Mierzanowic, w sandomierskim, 1508 r. (Paw.).

ŁOSIŃSCY na Żmudzi i Rusi. Jerzy i Piotr Łosińscy podpisali elekcję króla Michała, z księstwem żmudzkiem. Tomasz podpisał obydwie manifesty szlachty litewskiej 1763 r. (Vol. Leg.), obecny na sejmiku żmudzkiem 1769 r. Tomasz, porucznik powiatu eyragolskiego 1786 roku (Kal.). Michał, skarbnik kowieński 1786 roku.

Patiej (Hipacy) Łosiński, woźny generał województwa kijowskiego 1622 r. (Gr. Ant.). Mikołaj, żonaty z Anną z Rażowca, wdową po Andrzeju Roguskim 1610 r., zmarłą 1641 r. (Tekę W. Rulik.).

Józef z synami: Józefem, Wincentym Konradem i Teofilem, syn Sebastjana, wnuk Jakóba, prawnuk Kazimierza, wylegitymował się ze szlachectwa 1844 roku w gubernjach — podolskiej i kijowskiej; córka jego, Cecylja, 1848 roku, wnukowie: Higin Józef, syn Teofila 1887 roku i Władysław, syn Józefa, 1902 roku (Spis.).

ŁOSIOWIE h. DĄBROWA. Gniazdem ich był powiat przasnyski, ziem ciechanowskiej, gdzie liczni siedzieli Dąbrowici. Posiadali tam Krzynowłogę Małą, wieś parafjalną, (później zwana Krzywonoga), Wronowe, Łukowe i Wolę, zwane od nich w XVI-m wieku Wronowe Łoś, Łukowe Łoś i Wola Łoś, w parafji Karniewskiej. Jedną z głównych ich siedzib było Grodkowo, w ziemi wyszogrodzkiej. W XV-m wieku pisali się zwykle z Grodkowa, tak, że możnaby sądzić, że Grodkowo było ich pierwotnym gniazdem. Ponieważ jednak wieś to oddalona jest bardzo od innych dzierżaw rodu Dąbrowów, należy przypuszczać, że była nabytą a pierwotną siedzibą były wymienione wyżej dobra. Gałąź jedna, osiadła z czasem na Rusi Czerwonej, od wsi Januszowice pod Opoczmem, nosiła w XV-tym do połowy XVII-go wieku nazwisko Łosiów Januszowskich lub tylko Januszowskich.

Herb Dąbrowa.

Andrzej Łoś odbiera 1394 r. resztę długu od króla 25 grzywien (Rej. Podsk.). Jan Łoś przebywał w niewoli krzyżackiej 1391 — 1398 r. (Dług.).

Piotr z Grodkowa z rodu Dąbrowa zaświadczył 1422 roku szlachectwo Wielisława z Niesłuchowa (M. 3 f. 87). Janusz Łoś z Grodkowa, ożeniony 1-o v. z Jadwigą z Chabdzina 1444 r., a 2-o v. z Ofką z Boglewic, kasztelanką czerską 1451 r. Syn jego, Stanisław, zawarł 1460 r. układ o Chabdzino, Kawięczyno, Opacz, Łęg, Mirowice, Leśną Wolę, Jasieniec i Jasionnę z współspadkobiercami z Chabdzina, otrzymał 1476 roku od ks. Konrada przywileje dla dóbr swych Kawięczyno, w czerskim (M. 3 f. 306; 4 f. 129; Zs. Gr. Czers. 1 B f. 679; 2 f. 44; KM.). Synowie Stanisława: Jan i Andrzej Łosiowie z Kawięczyna procesują się 1510 r. z Jaszewskimi.

Jan pisał się z Kawięczyna, z Wronowa i z Krzynowłogi, był pisarzem ziemskim wiskim 1504 r., podsędkiem ciechanowskim 1510 r., żył jeszcze 1528 r.

Ci sami pewno bracia, Jan i Andrzej z Krzynowłogi, odstąpili stryjowi swemu, Janowi Łosiowi z Wielkiego Grotkowa, trzecią część swą w Grotkowie, zwaną Skierszyńska, należącą niegdy do Erazma i Andrzeja Skiersów, którą to część Jan darował 1527 r. żonie swej, Katarzynie Starczewskiej z Bogusławic i synowi Stanisławowi. Jan ten 1507 r. świadczył z rodu Dąbrowów przy wywodzie szlachectwa Gromackiego Suchcickiego (Zs. Gr. Czers. 5 f. 4; 8 f. 247; M. 23 f. 169; Wierzb. IV. 5258 i 5364).

Jakób, sędzic, syn niegdy Jana Łosia z Raków, zapisał 1492 r. sto kóp groszy posagu i wiana żonie Katarzynie, córce Dzierśława z Osieka (M. 110 f. 326). Andrzej Łoś z Wronowa, podstoli wyszogrodzki 1542 roku, stolnik ciechanowski 1546 r. Syn jego Stanisław, kasztelan rypiński 1577 r., dziedzic Pułwieska, części Znańca, Renttin i Ruskowa, w rypińskim, 1564 r., Woli Łosia, w przasnyskim, 1567 r., przyznał 1,300 florenów długu Górskiemu 1572 r., zabezpieczył na Łukowem 100 florenów Wojciechowi Krasińskiemu, kasztelanowi sierpskiemu, umarł 1584 r. Braćmi jego zapewne byli: Paweł, dziedzic Wronowa Łosia i Jarosz, dziedzic Łukowa Łosia 1567 r. (M. 110 f. 343; 115 f. 346; Perp. Czers. 1 f. 385; Paw.).

Jakób Łoś, stolnik ciechanowski 1580 r., deputat mazowiecki na Trybunał lubelski 1582 r., ożeniony z Hanną z Grajewa, dziedziczką Pietkowa z przyległościami, w ziemi bielskiej, 1580 roku, miał synów: Jana, Wojciecha i Walentego 1582 roku (Zap. Lubel. 2 f. 703; Wyr. Lubel. 11 f. 1, 318 i 498; Żr. Dziej. XVII).

Krystyn na Krzynowłodzie i Grotkowie Łoś, kasztelan wyszogrodzki 1564 — 1571 r., współdziedzic Jeszewa, Żabieńca, Woli Jastrzębskiej, w czerskim, dziedzic Wólki Łosiów pod Dzierzgowem i Chmielówka pod Krzynowłogą, w przasnyskim, ożeniony z Zofją Mrokowską, miał synów: Jana, Stanisława, Pawła, chorążego ciechanowskiego i Jakóba 1572 r. (Biblj. Kras. Dyplom.) i córki: Dorotę 1-o voto za Łukaszem Zielińskim, pisarzem ziemskim zawkrzyńskim 1570 r., 2-o v. za Piotrem Jakackim, pisarzem ziemskim łomżyńskim 1602 r.; Annę za Janem Czyszkowskim 1585 r.; Zofję za Marcinem Dąbrowskim, wdowę 1589 r. i według Niesieckiego, Katarzynę za Prokopem Oborskim.

Jan miał synów: Macieja i Wojciecha, którym Prokop Oborski oddał w posiadanie Krzynowłogę Małą 1584 r., a którzy zastawili 1589 r. część Żabieńca ciotce Dąbrowskiej. Maciej ożeniony był z Katarzyną Górską, sędzianką ziemską nurską 1605 r. (Zs. Gr. Czers. 12; 37 f. 772; 52 f. 659; 53 f. 1328; 57 f. 374; Rel. Obl. Szreń. 14 f. 232; Zap. Lub. 13 f. 150; Perp. Ciechan. 37 f. 119; Akta Hist. VIII; Paw.).

Paweł, krajczy prymasa Dzierzgowskiego 1547 r., Wojciech i Piotr, dziedzic Mroczkowic, w rawskim, 1579 r. (Paw.).

Stanisław, syn Pawła, zawarł układ z Gumowską 1605 r. (DW. 32 f. 395). Krzysztof, rotmistrz królewski, 1621 r. otrzymał polecenie zbierania wybrańców na wojnę (Zap. Lub. 25 f. 89; Gr. Przed. 66 f. 486). Wojciech z żoną, Barbarą Biłewską 1626 r., dali pełnomocnictwo Piotrowi Kozickiemu (M. 346 f. 67). Wojciech—z płockiego i Jan—z nurskiego, elektorowie Władysława IV go. Andrzej, kasztelan słoński 1621 r., umarł 1634 r. Synowie jego: Feliks i Jan, mają sprawę w Lublinie 1640 r.

Feliks sprzedał 1651 r. Żórawniki Annie Gostomskiej (Zap. Lub. 37 f. 605; DW. 51 f. 1677). Feliksa i Katarzyny Kosińskiej syn Aleksander, podstoli chełmiński 1662 r., elektor króla Michała, z sandomierskiego, ożeniony z Justyną z Przytyka Podlodowską, dziedziczką Jabłonnej i Hulowa 1665 r., odkupił 1654 r. od Konstancji z Łosiów Mikołajowej Tarnowskiej, części Ulowa, Wólki i Kostrzyzna, które ona nabyła od jego ojca Feliksa, sprzedał je następnie 1663 r. Hieronimowi Nowomiejskiemu (Gr. Radom.), odstąpił różnych sum Aleksandrowi, synowi Andrzeja Łosia, 1666 r., spłacił część długu Stanisławowi Baczewskiemu 1666 roku, nabył wraz z żoną od Kochanowskich wsi królewskie: Blizanów, Grodzisk i Zborów 1670 r., umarł bezdzietny 1677 r., a wdowę po nim 2-o v. Marcinową Wysocką i bratanka i spadkobiercę Stanisława Łosia, pozwał 1682 r. Baczewski o cały dług nie spłacony przez niego (Sig. 11 f. 233; Zap. Lub. 49 f. 134 i 578; 50 f. 44; 58 f. 456; Gr. Radom.).

Adam i Paweł, z ciechanowskiego, Aleksander i Ludwik z Przywilca, z ziemi nurskiej, Stanisław, dworzanin pokojowy króla szwedzkiego, z ziemi chełmińskiej, podpisali elekcję Jana Kazimierza. N., chorąży rożański, umarł 1658 r. Wojciech, chorąży chełmiński, deputat na Trybunał lubelski 1647 roku, elektor, z chełmińskiego, Jana Kazimierza, z żony, Jadwigi Dołęga Galemskiej, miał córkę Teodorę za Pawłem Stefanem Mdzewskim, pisarzem ziemskim zawkrzyńskim. Jego synem miał być Ludwik Aleksander, Cysters, obrany opatem Pelplińskim 1671 r. (Zap. Lub. 41 f. 299 i 493; Kor.).

Władysław Kazimierz, syn Andrzeja, dziedzic Łukowego 1652 r. (M. 192 f. 533). Ten sam może Władysław, piszący się z Krzynowłogi, stolnik płocki 1657 r., utracił ten urząd 1665 r., jako nie posesjonat w województwie płockim, ale mimo to nadal tytułowany stolnikiem, kasztelan chełmiński 1682 roku, wojewoda pomorski 1685 r., malborski 1694 r., marszałek sejmiku dobrzyńskiego 1662 r., poseł dobrzyński 1665 r., elektor królów — Michała i Jana III-go, z województwa malborskiego, pułkownik królewski 1674 r., poseł malborski, delegowany do boku królewskiego 1678 r., podskarbi ziem pruskich 1684 r., był też starostą skarszewskim i latowickim, walczył pod Wiedniem 1683 r. Ożeniony 1-o voto z Barbarą Guldensternówną, kasztelaną gdańską, zeznał 1682 r. zapis dożywocia z drugą żoną, Marją Elżbietą Kryspinówną, podskarbianką litewską, wdową po Wojciechu Opackim, wraz z którą uczynił 1691 r. zapis Brygidkom warszawskim na Klewkach i Obrębie, umarł 1694 r., pozostawił ciekawe pamiętniki. Żona wyrobiła dla niego 1683 r. prawo wspólności na starostwo latowickie i wójtostwo w Róży, a 1694 r. konsens na cesję starostwa latowickiego i pokrzywnickiego synowi Janowi; 1701 r. cedowała wójtostwo w Chojnach Podoskiemu.

Jedyny syn wojewody Jan, starosta pokrzywnicki i latowicki, poseł malborski 1696 r. umarł młodo w Paryżu 1698 r.; córek było trzy: Eleonora i Ludwika Felicjanna z pierwszej żony; Konstancja Róża z drugiej. Eleonora była za Jerzym Warszyckim, kasztelanem łączyckim 1712 r.; Ludwika, 1-o v. za Janem Działyńskim, wojewodzie kaliskim, 2-o v. za ks. Antonim Czartoryskim, wdowa 1695 r., wyszła 3-o v. za ks. Frydryka Wilhelma von Holstein-Beck, żyła wdową 1714 r.; Konstancja Róża poślubiła Feliksa Kazimierza Potockiego, kasztelana krakowskiego, hetmana wielkiego koronnego. Wszystkie córki wojewody zmarły bezpotomnie.

Po śmierci ostatniej, Potockiej, dobra Budz i Choyty, w sztumskim, przeszły w części na sukcesorów Zygmunta Łosia Sękowskich i Moziewskich, w części na dzieci Kazimierza Łosia: Marjanę Powalską, Izabellę Rakowską, Elżbietę Pawłowską, Urszulę Pawłowską, Konstancję Orłowską, Wiktorję Łyskowską i Józefa Łosia, a dobra Güldenfeld i Lichtenfeld 1751 r. na Dominika Łosia, dziedzica 1742 r. Radowisk, w michałowskim. Radowiska były poprzednio własnością Władysława Łosia, syna Kazimierza, kasztelana rypińskiego, członka komisji toruńskiej 1710 roku (Vol. Leg. VI f. 94), ożenionego z Elżbietą Czapską, zmarłego w Radowiskach 11-go Grudnia 1712 r. Córka jego Kostancja, była za Janem Orłowskim.

Dominik, pułkownik wojsk koronnych, kupił 1766 roku część dóbr Bruk, Budz i Choyty od Orłowskich, a z żony, Agnieszki Młockiej, miał syna Stefana Feliksa Antoniego, dziedzica Güldenfeldu i Lichtenfeldu, zmarłego 1789 r. Siostra lub córka Dominika, była za Kossem (Sig. 1 f. 94; 9; 14 f. 74; 15; M. 199 f. 64; Zap. Lub. 58 f. 298; 63 f. 131; DW. 54 f. 533; 56 f. 422; 57 f. 1299; Perp. Czers. 14 A f. 76; 14 C f. 392; 14 D f. 96—99; 15 f. 316; 18 f. 224; Vol. Leg. IV; DW. 85 f. 900; 87 f. 781; Bär. Der Adel.).

Stanisław otrzymał 1669 r. konsens na wykup starostwa dolińskiego od Koniecpolskich (Sig. 11 f. 29). Piotr, podczaszy wiski 1658 r., z Marjanny z Radzanowa Niszczyckiej, pozostawił syna Andrzeja, nad którym król wyznaczył opiekę 1664 r.

Andrzej ten zawarł 1667 r. ugodę z Aleksandrem, synem Andrzeja, kupił 1684 r. Uhnów z przyległościami od Dunina (Sig. 1 f. 94; 8 f. 42; Zap. Lub. 50 f. 55; 51 f. 700).

Jakób, ożeniony z Elżbietą z Roźniatowic Roźniatowską 1667 r., miał syna Jacka, podstarościgo i sędziego grodzkiego bełskiego, mianowanego stolnikiem brzeskim kujawskim 1701 r., a podczaszym bełskim 1710 r., posła na sejm 1710 roku, zmarłego 1712 r. Jacek nabył 1703 r. Roków od Barbary z Szonowa Jelitowskiej, a z żony, Konstancji Radeckiej z Redcza Krukowego, miał syna Jakóba, elektora Stanisława Leszczyńskiego, z województwa ruskiego, tytułowanego czasem stolnikiem, czasem podstolim liwskim, żyjącego jeszcze 1773 r., ożenionego z Teresą z Jasienny Jaklińską, sędzianką zatorską, wdową po Kazimierzu Drohowskim (Sig. 10 f. 41; Zap. Lub. 67 f. 92; Vol. Leg. VI; Gr. Bełs.; Gr. Krakow. 3 f. 737).

Andrzej Łoś, 1637 i 1651 r. stawił się na popis ziemi lwowskiej (AGZ. I i XX). Andrzej został podczaszym braclawskim 1649 r. Aleksander z Grodkowa, syn Andrzeja, deputat ad pacta conventa 1669 r., podstoli lwowski 1672 r., stolnik żytomierski 1692 r., był i pisarzem grodzkim lwowskim 1677 i 1682 r., zawarł układy 1666 r. z Aleksandrem, podstolim chełmińskim, 1667 roku z Andrzejem, podczaszycem wiskim, umarł 1702 roku. N., podstarości kamieniecki 1703 roku.

Wojciech z Grodkowa i Krzynowłogi, komornik graniczny i pisarz grodzki lwowski 1685 r., podstoli lwowski już 1698 r., mianowany stolnikiem 1706 r., nie objął urzędu i z podstolego lwowskiego został chorążym sanockim przed Majem 1713 r., był i podstarościem lwowskim 1701 r. i sędzią grodzkim 1710 r., dziedzic Jakubowic Końskich 1692 r., Brzuchowic 1698 r., otrzymał 1701 r. Cinkowę,

Dąbrowę i Karaczkowce na Podolu, posiadał Tłuste i Swidowce od Potockich 1702 r., otrzymał 1705 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną po Giedzińskim, poseł na sejm 1710 r., członek komisji gdańskiej, deputat do konstytucji z Małopolski 1712 r., ożeniony z Joanną Karczewską, kasztelanką halicką, otrzymał od teścia 1690 r. wieś i wójtostwo Kliniec, umarł 1716 r., pozostawiając córki: Teresę za Michałem Złoczowskim, cześnikiem lwowskim; Magdalenę Mikołajową Stawską, podstolinę sanocką, i synów: Antoniego, Aleksandra Jana, Józefa, Franciszka, Jezuitę i Michała, którzy zawarli między sobą ugodę 1718 r. we Lwowie (Zap. Lub. 65 f. 335; 66 f. 64; 68 f. 34 i 308; Perp. Czers. 14 A f. 371; 16 A f. 215; AGZ. X. 6057 i 6330; M. 220 f. 167; Bract. XV f. 1341 i 1432; Vol. Lel. VI f. 94, 100 i 112).

Antoni, podstoli żydaczowski, z bratem Aleksandrem, procesował 1723 r. Potockich (Czerniech. f. 803), posiadał dożywociem Zwiahel, w czerwonogrodzkim (M. 227 f. 8; 260 f. 5), umarł 1740 r., pozostawiając z żony, Anny Sobieszczańskiej, córkę Aniełę, 1-o v. za Benedyktem Łosiem 1754 r., a 2-o v. za Aleksandrem Niehrebeckim, miecznikiem rawskim 1769 r. (metryki w Rudkach) i syna Józefa, wylegitymowanego i zatwierzonego w tytule hrabiowskim 1782 r. (Goł.), zmarłego 1801 r., po którym, z Małgorzaty Kopystyńskiej, syn hrabia Mikołaj, przyjęty do grona Stanów galicyjskich 1718 roku, ożeniony z Teresą Jastrzębską, starościanką dołputowską, miał synów: Jana Joachima i Karola Franciszka.

Hr. Jan Joachim, ur. 1811 r., zmarły 1856 r., dziedzic Dmytrowic, w przemyskim, zaślubił 1845 r. Antoninę z Junoszków Borkowskich, z której córka hr. Weronika, dziedziczka Dmytrowic i Stojanowa, wyszła 1862 r. za hr. Henryka Łączyńskiego.

Hr. Karol Franciszek, ur. 1814 r., zyskał potwierdzenie tytułu hrabiowskiego 1861 r., umarł 1894 r., dziedzic Kulmatycz, zaślubił 1-o v. 1844 r. Antoninę Szeptycką, 2-o v. 1852 r. Barbarę Berezowską, córkę Stefana i Julji Gołaszewskiej i pozostawił z pierwszej żony: hr. Emila, ur. 1845 r., zmarłego 1885 r. dziedzica Chocina, ożenionego 1876 r. z Emilją Szymanowską, z której: Stefan, urodz. 1878 r., dziedzic Chocina; Zenobja Marcelowa Bogdanowiczowa 1895 r.; Jadwiga i Stanisława; hr. Włodzimierza, ur. 1847 r., wiceprezydenta namiestnictwa we Lwowie 1904 r., który ożeniony 1-o v. 1881 r. z ks. Heleną Ponińską, zmarłą 1901 r., a 2-o v. z hr. Jadwigą Duninówną Borkowską, córką Alfreda, wdową po Wincentym Orłowskim, pozostawił: Adama, ur. 1883 r.; Stefanję; Aleksandra, ur. 1885 r.; Jerzego Tadeusza, ur. 1891 r. i Witolda, ur. 1892 r.; z drugiej żony: hr. Zofję za Piotrem Skwarczyńskim; hr. Marję za Włodzimierzem Boguckim i hr. Tadeusza, ur. 1859 r., dziedzica Kulmatycz, ożenionego 1892 r. z hr. Klementyną Duninówną Borkowską z Ponikwy, z której córki: Marja, Seweryna i Klementyna.

Aleksander Jan, drugi syn Wojciecha, tytułowany chorążym łomżyńskim, odstąpił bratu Franciszkowi Jezucie, przypadłych mu działem dóbr Tłuste i Szypowce, trzymał w zastawie Kolendziany 1725 r., ożeniony z Heleną Cetnerówną, starościanką trembowelską, 2-o v. Radecką, miał syna Jana (według Niesieckiego Józefa, będącego w szkołach lwowskich Jezuitów).

Jan, cześnik czerwonogrodzki 1752 r., cześnik żydaczowski 1759 r., podstoli żydaczowski 1769 r., poseł lwowski i elektor Stanisława Augusta, ożeniony

z Marjaną Woroniczówną, stolnikówną braclawską, żył jeszcze 1794 r., potomstwa nie zostawił (Gr. Bełs. Lwow. i Busk.).

Józef, trzeci syn chorążego Wojciecha, towarzysz pancerny, został cześnikiem lwowskim 1712 r.

Franciszek, czwarty syn chorążego Wojciecha, Jezuita 1718 r.

Michał, piąty chorążyc sanocki, chorąży czerwonogrodzki 1729 r., kasztelan kamieniecki 1740 r., kasztelan lwowski 1754 r., kawaler orderu Orła Białego 1757 r., elektor Leszczyńskiego z Podola 1733 r., pułkownik pancerny po Trypolskim 1747 r. (Sig. 28), podpisał protest przeciw rozwiązaniu ordynacji ostrogskiej 1754 r., umarł 20-go Lipca 1758 r., ożeniony z Heleną Skarbowną, kasztelaną halicką, miał córkę Urszulę Ewę, ur. 1735 r. w Rosochaczu i synów: Feliksa Antoniego i Joachima.

Feliks Antoni, starosta wyszyński, elektor Stanisława Augusta i poseł przemyski, członek komisji wojskowej 1764 r. (MP.), asesor sądów zadwornych 1766 r. (Vol. Leg. VII f. 204 i 214), wojewoda pomorski 1779 r., kawaler orderów: Ś-go Stanisława 1770 r. i Orła Białego 1779 r., ożenił się 1765 r. z Marją Urszulą Moszczeńską, wojewodzianką inowrocławską, dla której wyrobił tegoż roku prawo wspólności na starostwo wyszyńskie (Sig. 30), kupił wraz z żoną Bożydar czyli Kałęczyn od Okęckich, otrzymał 1783 r., wraz z synem Maurycym Tomaszem, tytuł hrabiowski od cesarza Józefa II-go, zrzekł się województwa pomorskiego 1790 roku, został kuchmistrem koronnym galicyjskim, umarł 1804 r. w Narolu, żona umarła 1798 r. (DW. 89 f. 989; 87 f. 970; 104 f. 785; M. 235 f. 57; Goł.).

Joachim otrzymał od Augusta III-go prawo wspólności na dzierżawę Zwiahla dla żony, Angeli z Kurdwanowskich, trzymał także Bereżankę i Puklaki na Podolu, poseł podolski 1767 r., sprzedał Sońsko nabyte od Józefa Tomasza Komorowskiego, stolnikowicza kijowskiego, Grzegorzowi Gostkowskiemu, kanonikowi płockiemu 1767 r., umarł bezdzietny 1773 r. (DW. 87 f. 1758; Kancl. 51 II f. 302 i 304; 52 IV f. 47).

Łoś z Januszowic ma sprawę w Opocznie 1412 r. z Kozenińskim (Piekościński Nr. 558). Andrzej Łoś z synem Janem, dziedzice Januszowic, pozwani 1425 r. w sprawie zrabowania Maczudziny z Piotrkowa (Helc. II). Na wykupienie Januszowic pod Opoczniem od braci, Jana i Andrzeja z Grodkowa, otrzymał konsens Hieronim Rewka z Rokitnicy 1489 r.

Jan Januszowski otrzymał 1494 r. pensji 10 kóp groszy rocznie ze starostwa sochaczewskiego. Na wykupienie części Januszowic od Jana Łosia dany 1505 r. nowy konsens Hieronimowi Rewce, który skupu nie dokonał, wykupił ją bowiem tegoż roku Mikołaj Januszowski.

Mikołaj Januszowski, dworzanin królewski 1505 r., otrzymał skonfiskowane innym części w Januszowicach i Brzostowcu 1494 r., konsens na oprawę 250 kóp groszy polskich posagu i wiana żonie, Eufemji inaczej Itamili, na Januszowicach 1509 r., w procesie z Rewką zyskał nałożenie vadjum 200 grzywien 1512 roku. Ten Mikołaj Łoś Januszowski, dzierżawca Januszowic, otrzymał konsens na wykup czwartej części Januszowic od Hieronima Rewki 1512 r. i wraz z synami utrzymany przy dożywociu na Januszowicach 1520 r. (Wierzb. I. 2000; II. 441 i 1092; III. 2070 i 2206; IV. 533, 1449, 1645, 3558 i 13249).

Łoś Januszowski otrzymał 1521 roku list przypowiedny na 150 pieszych i 3-ch jeźdźców (Wierzb. IV. 3839). W 1577 r. Januszowice należały do Stanisława Łosia Januszowskiego (Paw.).

Stanisław Januszowski, zwany Łoś, oprał 200 grzywien żonie, Małgorzacie z Orzka Dunikowskiej, łowczance przemyskiej, która pokwitowała brata z ojcowizny 1536 i 1538 r. (Zs. Przem.). Córka ich Jadwiga za Wojciechem Laskowskim 1584 r. (Zs. Przem. 43 f. 670).

Syn ich zapewne Stanisław Łoś, dziedzic części Wołczuch 1578 r. (Paw.), świadczył w Przemyślu 1583 r., a jako Stanisław z Grodkowa Januszowski, zwany Łoś, razem z Laskowskim kupił 1579 r. część Wołczuch i Kropiwnika i sprzedał 1595 r. wójtostwo w Swinczy Aleksemu Łosiowi (Zs. Przem.).

Bracia: Marcejan Marcin, Feliks i Wojciech Januszowscy Łosiowie, występują w Przemyślu 1595 r. (Zs. Przem. 171 f. 798; M. D. Wąs.). Marcin, z Jadwigi Błędowskiej, miał synów: Jana i Wojciecha, którzy kwitowali 1621 r. Komorowskiego. Jan, z ziemi przemyskiej, stawiał się na popis 1622 r. (AGZ. XX). Wojciecha, z Anny Hordyńskiej, dzieci: Jakób, Jan, Mikołaj, Helena Trzeciowska, Zofja Mikołajowa Bogdanowska, Zuzanna Marcinowa Cieszkowska i Katarzyna Janowa Podhorodecka, występują 1667 r. przy rozgraniczeniu Hordyni. Z nich Jakób spisał pamiętnik, w którym wymienił przodków swych aż do Stanisława, żonatego z Dunikowską, który miał mieć siedmiu synów i dwie córki.

Mikołaj z Grodkowa i Januszowic Łoś, współdziedzic Hordyni i Radłowic, zmarły 1705 r. w Dobrowodach, pozostawił, z Aleksandry Krzywzkowskiej, córki: Konstancję Borzysławską i Annę, i synów: Marcina, Józefa, Benedykta i Stanisława. Józef i Stanisław występują 1727 r. w Przemyślu, w imieniu Drohojowskich. Benedykt, elektor Stanisława Leszczyńskiego, z województwa ruskiego, 1733 r., dziedzic Podhajczyków, ożeniony z Anielą Łosiówną, podstolanką żydaczowską, 2-o v. Aleksandrową Niehrebecką 1769 r., pozostawił tylko córkę Ludwikę, ur. 1755 r. w Podhajczykach, żonę 1-o v. Antoniego Jastrzębskiego, starosty dolputowskiego 1772 r., a 2-o v. Remigjana Karnickiego 1786 r.

Marcin, podstoli podolski 1731 r., wojski lwowski 1738 r., podsędek ziemski lwowski 1748 r., podpisał, z województwem ruskim, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r., kupił Zadarów i Karasiejów 1768 r. (Herb. Kr. Pols.), w skutek ciągłej choroby otrzymał 1768 r. surrogata w urzędzie podsędką (Vol. Leg. VII f. 340), zaślubił 1751 r. Annę Duninównę Borkowską, kasztelanekę gostyńską, umarł w Rajskim 1772 r. Synowie jego: Michał Maurycy, Józef, Franciszek i Feliks, wylegitymowali się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 roku i otrzymali tytuł hrabiowski 1789 r. od cesarza Józefa II-go.

I. Hr. Michał Maurycy, szambelan królewski 1788 r., członek Stanów galicyjskich, z Marjanny Worcellównej, kasztelanekę halickiej, pozostawił córkę Ludwikę, za Antonim Kownackim, skarbnikiem galicyjskim.

II. Hr. Józef, ur. 1755 r., dziedzic Zadarowa, a od 1810 r. Narola, członek Stanów galicyjskich, ożeniony z Marjaną Drzewiecką, miecznikówną czerniechowską, umarł 1827 roku. Synowie jego: Tadeusz Konstanty, Justynjan i Zygmunt.

Hr. Tadeusz Konstanty, ur. 1794 r., dziedzic Narola, członek Stanów galicyjskich 1823 r., zaślubił 1824 r. Anielę Kownacką, urodzoną z Ludwiki Łosiów-

nej, umarł 1859 r., pozostawiwszy córkę hr. Marję, za ks. Juljanem Puzyną i synów: hr. Jarosława, szambelana austriackiego 1855 r., zmarłego 1858 r.; hr. Adolfa i najstarszego hr. Włodzimierza, ur. 1826 r., zmarłego 1873 r., po którym z zaślubionej 1853 r. hr. Pauliny Baworowskiej, hr. Zdzisław, ur. 1860 r. i hr. Elżbieta, zaślubiona 1884 r. hr. Jerzemu Sewerowi Duninowi Borkowskiemu z Gródka, zasłużonemu heraldykowi.

Hr. Zygmunt, urodz. 1795 r., członek Stanów galicyjskich 1825 r., zmarł 1840 r., pozostawiwszy z zaślubionej 1825 r. ks. Anny Woronieckiej, 2-o v. hr. Kasprowej Stadnickiej, córki: Józefę za hr. Edwardem Dzieduszyckim; Zuzannę Sokołowską i Wincencję za Feliksem Paparą, i syna Augusta, ur. 1829 r., posła na sejmy i do Rady państwa, ożenionego 1854 r. z hr. Joanną Ponińską, zmarłą 1894 r., z której córka Emilja i trzech synów:

1. Hr. August, urodz. 1855 r., ożeniony 1886 r. z Marją Pietruską, córką Oktawa, z której syn hr. Zygmunt, ur. 1887 r.

2. Hr. Marjan, urodz. 1856 r., zaślubił 1889 r. Helenę Kotarską, z której dzieci: hr. Stanisław Jan, ur. 1890 r., Joanna i Marja.

3. Hr. Justyn, zaślubił 1901 r. we Lwowie hr. Helenę Dzieduszycką i z niej ma potomstwo.

III. Hr. Franciszek, ur. 1756 r., dziedzic Brzuchowic i Rajskiego, członek Stanów galicyjskich, ożenił się 1787 r. z Rozalją Brześciańską, córką Michała i Teresy Radgowskiej, z której córka Teresa Cikowska i synowie: Ignacy i Karol.

Hr. Ignacy, ur. 1790 r., członek Stanów galicyjskich 1817 r., zmarł 1861 r., pozostawiając, z Emilji Trzeciekiej: Julję, poślubioną 1856 r. Feliksowi Urbańskiemu; Anielę Felicjanową Laskowską i Marję Petrowiczową.

Hr. Karol, ur. 1800 r., dziedzic Rajskiego, oficer 2-go pułku ułanów polskich 1824 r., członek Stanów galicyjskich 1842 r., umarł 1854 r., pozostawiając z zaślubionej 1831 r. Franciszki z Omelan Gromnickiej: Julję Antoninę, zmarłą 1870 r.; Urszulę za hr. Kornelima Golejewskim 1856 r.; Jadwigę Marję za hr. Karolem Bobrowskim 1858 r.; hr. Andrzeja, porucznika ułanów, zmarłego beżennie, i hr. Bronisława, ur. 1841 r., szambelana, kawalera maltańskiego, posła na sejm, ożenionego 1876 r. z hr. Zofją Gołuchowską, córką Agenora, zmarłego bezdzietnie 1880 roku.

IV. Hr. Feliks Ignacy, urodz. 1761 r., oficer gwardji austriackiej, zaślubił 1783 r. Julję Fryczyńską, córkę Jakóba, generała wojsk litewskich, umarł 1795 roku. Synowie jego: hr. Marceł Feliks Jakób Antoni, ur. 1786 r. (metr. w Żółkwi), dziedzic Jurowa, w tomaszowskim, wylegitymowany ze szlachectwa i tytułu w Królestwie Polskim 1849 r.; hr. Franciszek, oficer saperów wojsk polskich 1824 — 1830 r., pułkownik węgierski 1849 r., umarł 1875 r.; hr. Julian, ożeniony z Julją Kamińską, 1-o v. Janową Beyzymową, pozostawił córkę hr. Marję za hr. Janem Le Tonnelier de Breteuil i hr. Feliks Ignacy, ur. 1791 r., poległ 1831 r. pod Modlinem, ożeniony z Olimpią Siemońską, pozostawił córkę Melanję za Władysławem Siemońskim i synów: Adama i Alfreda.

Hr. Adam, ur. 1824 r., zmarł 1892 r. w Dębnikach pod Krakowem, zaślubił 1856 r. Emilję Kirchmajerównę, córkę Wincentego, bankiera z Krakowa i miał

z niej córki: hr. Marję za bar. Stanisławem Hagen Schwerin 1877 r.; hr. Irenę Kanoniczkę berneńską; hr. Wincentego, ur. 1857 r., ożenionego 1884 r. z Aleksandrą Jasieńską i hr. Witolda, ur. 1863 r., ożenionego 1-o v. 1891 r. z Heleną Straszewską, a 2-o v. 1901 r. z hr. Marją Tarnowską, z której syn Adam.

Hr. Alfred, ur. 1825 r., dziedzic Bobina, ożenił się 1862 r. z hr. Konstancją Lubieniecką, zmarł 1883 r. Dzieci ich: hr. Idalja za Stanisławem Pileckim 1885 r.; hr. Marja za bar. Adamem Romiszowskim 1901 r.; hr. Stanisław, urodz. 1865 r., ożeniony 1893 r. z Marją Wielowiejską, córką Adama i hr. August, ur. 1869 r., ożeniony 1895 r. z Marją Zaleską. Obaj mają potomstwo.

Stanisław, czwarty syn Mikołaja z Krzywkowskiej, dziedzic Dusanowa, tytułowany podstolim liwskim, sędzia kapturowy lwowski 1733 r., elektor Leszczyńskiego, podstoli żydaczowski 1749 r., zaślubił 1727 r. Katarzynę de Lamar, wraz z którą prowadzi proces o spadek po Mikołaju Lamarze 1749 r., rozgraniczał Dusanów 1753 i 1755 r. (Kij. XII f. 1219; AGZ. X. 7183 i 7208), z wymienionej żony pozostawił synów: Michała, Ignacego, Piotra, żonatego z Marjaną Wiczfińską i Adalberta.

Ignacy, skarbnik żydaczowski 1769 r., wziął w zastaw 1773 r. część klucza Łabuńskiego od Młodziejowskiego za 90,000 flor. (M. 280 f. 362).

Michał, ur. 1732 r., dziedzic Dusanowa, tytułowany chorążym zawkrzyńskim, zaślubił 1769 roku Zofję Skarbek Leszczyńską, chorążankę sandomierską, z której synowie: Franciszek i Baltazar, biorą 1819 r. spadek po Leszczyńskich, w sandomierskim.

Baltazar Ignacy, ur. 1772 r. w Dusanowie, dziedzic Łabunia, potem Kamienia na Wołyniu, ożenił się 1803 roku z Anną Eufrozyną Szawłowską, umarł 1833 r., pozostawiwszy córkę Zuzannę za Albinem Fortunatem Radlińskim i syna Mikołaja, ur. 1805 r., zmarłego 1874 r., dziedzica Kamienia, ożenionego 1856 r. z Erazminą Płaczkowską, z której trzech synów: Adolf, urodz. 1859 r., ożeniony z Eugenją Krzysztofowiczówną, ma córkę Marję; Leon, ur. 1863 r., ożeniony 1894 roku z Olgą de Goilav, ma córkę Zofję i syna Marjana, ur. 1897 r.; Marjan ur. 1867 r., oficer wojsk austriackich.

Annie z Łosiów Stanisławowej Gumowskiej cedował Bombek 1712 roku Zwiahlowce (AGZ. X. 6653).

Franciszek, cześnik latyczowski 1752 r., umarł 1764 r., z Barbary Pawłowskiej, 1-o v. Ludwikowej Zawadzkiej, córka jego Tekla, żona Feliksa Gawrońskiego, podsędka latyczowskiego 1786 r. w Milatyczach. Pasierb jego, Józef Zawadzki, ożeniony był z Marjaną Łosiówną 1764 r., 2-o v. Witoldową Drohojowską, zmarłą 1802 r. Joanna, żona Florjana Sutkowskiego, podstolego łukowskiego 1765 r. Tomasz, skarbnik żydaczowski, został 1769 r. wojskim mniejszym żydaczowskim. Dla sprawy Wojciecha, porucznika pancernego i innych z Wereszatyńskim, sejm 1775 r. wyznaczył komisję (V. L. VIII f. 267).

Jan z synami: Bolesławem i Włodzimierzem, syn Bartłomieja, Aleksander z synami: Wincentym i Feliksem, syn Mateusza Macieja, wnukowie Michała, prawnukowie Krzysztofa, 1861 r. Alfred i August, synowie Jana, 1878 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej (Spis.).

Hieronim i Józef z synami: Tomaszem, Szymonem, Antonim, Wacławem, Grzegorzem i tego synem Władysławem, synowie Pawła, Jan z synami: Janem,

Danielem Dominikiem, Antonim i Grzegorzem, i wnukami: Józefem i Szymonem, synami Jana i Grzegorzem, synem Daniela, Marcin z synami: Kazimierzem i Franciszkiem, i wnukami: Faustynem, synem Kazimierza, Justynem, synem Franciszka, synowie Jana a wszyscy czterej wnukowie Macieja, prawnukowie Michała, praprawnukowie Jana Krzysztofa, syna Dominika 1863 r., Szymon i Antoni, synowie Józefa Janowicza, 1902 r., Piotr, Grzegorz, Franciszek, Mikołaj, Paweł i Filip, synowie Szymona Janowicza, 1895 roku, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej (Spis.).

Jan, nauczyciel gimnazjum w Warszawie, chemik, autor dzieł naukowych przyrodniczych, ur. 1823 r., zmarł 1860 r. w Warszawie.

Karol, nadleśny rządowy, ur. 1828 r., zmarł 1886 r. w Dąbrowie pod Częstochową, pozostawiając brata i siostry.

Jeden z Łosiów miał przyjąć w 1830 r. przezwisko Bielicki. Z tych Józef Łoś Bielicki, 1864 r. nauczyciel gimnazjum w Piotrkowie. Wincenty Łoś Bielicki 1866 r. w leśnictwie rządowym Radzickim. Ludwik Łoś Bielicki, zaślubił 1886 r. Ludwikę Mianowską, brat jego Jan, ożeniony z Plotzerówną.

ŁOSIOWIE różni. Andrzej Łoś z Bobrowca ma sprawę w Brzezinach z Dobiesławem z Gołkowa i Świętosławem, wójtem z Kaweczyna 1418 r. (Łęcz. II. 3117 i 3120). Dobek Łoś, domownik Jana z Oleśnicy, starosta krakowskiego 1439 r. Mikołaj Łoś 1439 r., Jan Łoś 1440 — 1441 r., burgrabowie rabsztyńscy. Jan Łoś z Krakowa, łóżniczy królewski 1446 r. Stanisław Łoś, wójt (w Jarosławiu?) 1447 r. (AGZ. XIV). Łoś, wójt jarosławski 1508 r. (Paw.). Jan, domownik Klemensa z Gaju we Lwowie (AGZ. XIV).

Barbara Jakóbowna, wdowa po Janie Łosiu, bojarze wileńskim, 1540 r. (ML. 31 f. 664). Bogusz Jakóbowicz Łoś, dworzanin królewski 1560 roku (Akta XXII). Anna, żona Leska Wasilkowskiego 1596 r. w kamienieckim (Tekka W. Rulikow.). Kuca i Iwan, bojarowie ostrscy 1636 r. (Źr. Dziej. V f. 212). Aleksander stawiał się 1654 r. do obrony Smoleńska (Arch. Sborn.). Jerzy Michał, dworzanin królewski, z powiatu trockiego, stawiał się na pospolite ruszenie 1698 roku.

ŁOSKIEWICZOWIE v. ŁOSZKIEWICZOWIE. Michał, komornik ziemski braclawski 1765 r., został skarbnikiem zwinogrodzkim 1769 r., skarbnikiem braclawskim 1777 r., ten sam, ale nazwany odtąd Ignacym, ze skarbnika został wojskim mniejszym 1785 r., a wojskim większym braclawskim 1790 r. Łukasz, wicegerent grodzki kijowski, wyznaczony z sejmu 1775 r. do komisji mającej rozgranaczyć starostwo białocerkiewskie (Vol. Leg. VIII f. 299). Ignacy, pisarz grodzki winnicki 1782 — 1794 r.

Celestyn z synem Ignacym Celestynem, syn Adama, Piotr z synem Djonizym Kandydem, syn Antoniego, wnukowie Michała, syna Kazimierza, i Ignacy, syn tegoż Michała, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji podolskiej 1833 roku. Djonizy Kandyd przeniósł się w kijowskie i z synami: Józefem Szymonem, Stanisławem Piotrem i Jakóbem Tadeuszem, wpisany do ksiąg szlachty gubernji kijowskiej 1868 roku. Wincenty Henryk, syn Józefa Szymona, 1894 r., Marjan

i Józef Erazm, synowie tegoż Józefa Szymona, 1903 roku, wpisani w też księgi (Spis.).

ŁOSKOWSCY h. LUBICZ. Według tradycji wyszli z ziemi ciechanowskiej, powiatu przasnyskiego, gdzie leżała wieś Łosków, której jednak obecne spisy nie znają. Wojciech Łoskowski podpisał, z województwem chełmińskim, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Józef Żmija Łoskowski, urodzony koło 1730 r., kofederat barski, za młodu był z poselstwem polskim w Stambule, skąd przywiózł piękny bułat, który po 60-ciu latach ofjarował na pamiątkę bitew w obronie ojczyzny stoczonych wnukowi Feliksowi, ożeniony z Teklą Jastrzębiec Grabowską, osiadł w Kuryłowcach, następnie w Oczeretnej, gdzie żył jeszcze 1821 r. Z córek jego: Wiktorja była za Klemensem Jakubowskim, żyła jeszcze 1819 r.; Marja za Janem Krzywdą Pogorzelskim w Oczeretnej 1814 r.; Tekla za Kasprem Płochockim. Jedyńy syn Józefa—Wincenty Wojciech, ur. 1778 r. w Kuryłowcach, został już 1790 r. podoficerem kawalerji w brygadzie generała Dzierżka, a następnie podporucznikiem pod Kościuszką i brał udział w bitwach pod Lubarem, Szepetówką, Zasławem, Dubienką, Chełmem, Szczekocinami i Maciejowicami, ozdobiony krzyżem Virtuti Militari, został 1807 r. porucznikiem, a 1809 roku kapitanem 7-go pułku piechoty Księstwa Warszawskiego, odbył kampanję hiszpańską, odniósł w niej ranę i otrzymał Legję Honorową; wziął dymisję 1812 r. i został prezydentem Pragi 1818 roku, nakoniec osiadł w Gaju i Polesiu, w łowickim, gdzie umarł 1848 r., pochowany w Bełchowie. Z Florentyny Orłowskiej, pozostawił Wincenty córkę Izabellę za Józefem Chełmońskim, matkę słynnego malarza i syna *Feliksa* Augustyna, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1854 r.

Herb Lubicz.

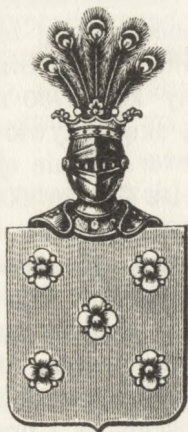
Feliks, ur. 1817 r., dziedzic Janowic, w łeczyckim, w rabunku 1863 roku utracił między innymi rzeczami i bułat pradziadowski, ożeniony 1-o v. z Anatolją Chamelle, 2-o v. z Heleną Ślewińską, umarł 1895 r., pozostawiając z pierwszej żony syna Wincentego, z drugiej—Jana, Kazimierza i Zofję.

Wincenty, ur. 1849 r., dziedzic Żdżar, w rawskim, ożenił się 1-o v. z Wandą Jackowską, a 2-o v. 1898 r. z siostrą pierwszej żony Bronisławą, i ma z pierwszej żony dzieci: Władysława i Halinę; drugi syn Wacław, zmarł dzieckiem 1899 roku.

Jan, dziedzic Janowic, ożeniony z Marją Chełmońską, córką słynnego malarza, ma z niej córki: Pię i Danutę.

ŁOSKUŃSCY z Łoskunia, w powiecie poznańskim. Kiełcz z Łoskunia ma sprawę w Poznaniu z Przecławem Popowskim 1395 r., a wszystkich dziedziców Łoskunia zasądziła wójtowa z Poznania 1389 r. (Leksz.). Maciej Mysko z Łoskunia 1437 r. potwierdził kupno 24 grzywien czynszu z Margońskiej wsi, dopełnione przez nieboszczyka ojca jego, Macieja Myskę (K. Wp. V). Piotr Łoskuński

wyprawił 1474 roku z dóbr swych Łoskuń konnego na wojnę czeską (Star. Pr. Pols. Pom. VII. 667).

Herb Ramult.

ŁOŚMIŃSCY h. RAMULT w województwie połockim. Maryna Stefanówna Łośmińska była za Jerzym Meszczerynem w końcu XVI-go wieku (Kojałow.). Jan kupił 1591 r. Orzechowno od ks. Sołomereckich.

Adam, ziemianin połocki 1660 r., z żoną, Marją Podborską, współdziedziczką Pohosta i innych dóbr po bracie, sprzedał 1668 r. część Orzechowna Mieńkowskim (Ist. Jur. Mat. XXIV i XXV). Kasper sprzedał Orzechowno 1693 roku Szczyttowi (Słow. Geogr.). Joanna, żona Jana Rypińskiego 1711 r. (Ist. Jur. Mat. XXIX). Jan, regens seminarjum Ś-go Jana w Warszawie 1785 r. (Perp. Czerp. 38 f. 274).

ŁOŚNICCY. Krystyna Łośnicka, wdowa po Grzegorzku Wiskowskim, ziemianinie połockim 1667 roku (Ist. Jur. Mat. XXVI).

ŁOŚNIOWSCY v. ŁOSZNIOWSCY v. ŁOŚNIEWSCY h. KOWNIA z Łoszniowa pod Trębowlą. Łoszniów był królewszczyzną oddawaną w różnych sumach w zastaw zasłużonym królowi ludziom, którzy od tej dzierżawy przybierali czasowo lub stale nazwisko Łoszniowskich. Dla tego to byli Łoszniowscy różnych rodów. Małachowski w spisie wymienia Korwinów i Nowinów, a byli i inni.

Herb Kownia.
(Kowinia).

Leonard, dzierżawca Łoszniowa, otrzymał od Kazimierza Jagiellończyka pozwolenie przekazania sumy swej 300 grzywien na Łoszniowie córce, jako wiano (AGZ. X. 166, bez daty). Może właśnie ta córka wniosła dzierżawę Łoszniowa Mikołajowi Spargaltowi, Wieniawicie, który się pisał z Łoszniowa w latach 1439 — 1446.

W 1457 r. Łoszniów jest w posiadaniu niejakiego Janusza, rodzonego siostrzeńca Hryćka Kierdeja, wojewody podolskiego, ożenionego z Barbarą Schroppe; córką Jana, ławnika lwowskiego, siostrą Anny Odrowążowej, kasztelanowej przemyskiej, wdową 1-o v. po Mikołaju Włodkowiczu z Kniehinic, 2-o v. po Janie Mużyłowiczu z Buczacza, która 4-o v. była już 1468 r. za Stanisławem Sławskim. Zdaje się, że ten Janusz był Hermanowskim. Przy lustracji starostw 1469 r. dzieci Janusza, siostrzeńcy kasztelana przemyskiego (raczej kasztelanowej), okazały przywileje na 250 grzywien na Łoźniowie, 60 grzywien na Suchczynie, 130 grzywien na Radwanie i Sokalichu, i konsensa na wykup tych wsi (AGZ. XI — XVIII; Żr. Dziej. XVIII; Acta Consul. Leop. I).

Włodek, dzierżawca (tenutarius) Łoszniowa, ożeniony z Zofją Bylinianką 1500 r., zastępuje sędziego grodzkiego buskiego 1504 r. (AGZ. XIX). Od Stani-

sława Łoszniowskiego wykupił Janusz Swirczowski 1513 roku Łoszniów, Skalał i Suszczyn (Wierzb. IV. 10479 i 10481). Istnieli jeszcze za czasów Paprockiego.

z ŁOSOCINA, w gnieźnieńskim. Wsi tego nazwiska rejestra XVI-go wieku już nie znają. Piotr z Łosocina 1399 r. ma sprawę w Gnieźnie (Leksz.). Sędziwój, Kusz i Mikołaj z Łosocina, procesują się 1437 r. o dziesięciny z Mikołajem, proboszczem od Ś-go Jana w Gnieźnie, a Stanisław 1460 r. z plebanem z Jankowa (Pom. Dz. W Śr. XVI).

z ŁOSOSINY, w sądeckim. Bień z Łososiny, syn Wojysława Wydźdzycza, za zgodą matki, braci — Staśka i Jana i sióstr, sprzedał 1304 r. plac na przedmieściu Krakowa Raclawowi, kanonikowi krakowskiemu. Pieczęć jego przywieszona do tego dokumentu, przedstawia prototyp herbu Strzemię, powstałego z Ogniwia.

Wydźga, dziad Bienia, jest zapewne identyczny z Witkiem, synem Bienia, sędziego książęcego 1212 r., o którym pisze Długosz, że został uwięziony przez

Znak pieczętny Bienia z Łososiny.

ks. Konrada, jako gorliwy stronnik Bolesława Wstydliwego 1243 r. Był on kasztelanem sandeckim 1243 r., przed 1242 r. sprzedał część Luszowic Klemensowi z rodu Świebodów; sprzedał też za zgodą syna komesa Wojysława i brata komesa Giedki, wieś Łacko, w sądeckim, Miechowitom za 300 grzywien, którą to sprzedaż potwierdza Bolesław 1251 r., a papież Inocenty 1252 r. Książę potwierdza mu w tymże akcie różne wolności i przywileje. Komes Wydźga żyje jeszcze 1255 r. Brat jego komes Giedko, podkomorzy książęcy 1220—1234 r., kasztelan sandecki 1249 — 1255 r., darował za duszę swoją, żony i córki — Leszczynkę Norbertankom w Krzyżanowicach.

Imiona Wojśław i Giedko wskazują bliskie pokrewieństwo, a może i przynależność do rodu Wojysława, krewnego Sieciecha, dziada Giedki, biskupa krakowskiego. Piotr, syn Janka z Łososiny, świadczył 1305 r. (KMP.; KKKr.; Rz. M.).

Jarosz z Łososiny z siostrami procesuje Pełkę z Goliszyna i jego matkę 1389 r., godzi się z tymże Pełką z Górki o Goliszyn i Wyssocice 1397 r., od żony swej Jachny, otrzymał 1400 r. trzecią część posagowych ruchomości, świadczył 1407 r. Pełce z Górki (Star. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II).

W drugiej połowie XV-go wieku Łososina należy do Wiernka z rodu Janinów.

ŁOSOSIŃSCY h. PRUS I-szy (TURZYNA) byli w województwie krakowskim według Paprockiego.

ŁOSOWICZ Jan, według Długosza mieszczanin z Wilna, biskup łucki 1462 roku, biskup wileński 1467 r., objął rządy djecezji wileńskiej 1470 r., umarł 1481 r. Późniejsi heraldycy dają mu herb Rozmiar, albo Syrokomlę odmienną.

ŁOSOWICZ Jacek, komornik graniczny czarniechowski, ożeniony z Katarzyną z Chomiczów Lebedowiczową 1701 r. (Bracl. XIV f. 834).

z ŁOSOWA h. BELINA. Wojciech Łoś z Łossowa zaświadczył 1404 r. szlachectwo Konopki (M. 3 f. 14).

z ŁOSOWA pisał się Jakób Kisielnicki, podsedek łomżyński 1420 — 1452 roku.

ŁOSOWSCY herbu JEŻ mieli być w ziemi przemyskiej, według Niecieckiego.

ŁOSOWSCY v. ŁOSSOWSCY h. PRUS III-ci z Łosowa czyli Łosewa Supsiestanów, w powiecie wąsoskim, na którym już 1577 r. liczni drobni dziedzice siedzieli. Maciej, syn Jana, dziedzic części Dadźbogów, w wąsoskim 1577 roku (Paw.). Wcześniej bardzo osiedli ci Łosowscy na Litwie i Białorusi.

Krzysztof Aleksander, pisarz grodzki wileński, z województwem wileńskim, Jan—z połockim, podpisali elekcję Jana Kazimierza. Krzysztof, podczaszy lidzki 1657 r., ożeniony z Pakoszówną (Kojał.). Mikołaj Nicefor, biskup unicki witebski, koadjutor arcybiskupa połockiego, biskup łucki 1637 r., opat żydyczyński, umarł 1649 r.; biskup zacny i gorliwy, prześladowany przez Chmielnickiego (Woł. VI C f. 261; Czerniech. f. 109).

Samuel, dziedzic Kurzeńca, z żony, Zofji Rahozianki, pozostawił tylko córki 1667 r.; miał siostrę za Mickiewiczem. Syn jego stryjecznego brata Jana, koniuszego połockiego, Jan Krzysztof napadł 1667 r. w Sakowiczach, w połockim, stryjenkę Samuelową i ograbił z dokumentów i obliarów (Ist. Jur. Mat. XXVI). Michał, łowczy słonimski 1674 — 1678 r., elektor Jana III-go z powiatu słonimskiego. Syn jego Stanisław, stawił się w kowieńskim na pospolite ruszenie 1698 r. Krzysztof, podczaszy smoleński 1686 r. Cyprjan, ziemianin połocki, otrzymał od króla Michała w dożywocie Stajki i Ładosną; zrzekł się 1712 roku tego dożywocia na rzecz Bazylianów połockich (Ist. Jur. Mat. XX). Jan, łowczy słonimski 1745 r.

Herb Prus III-ci.

Franciszek, Józef, Stanisław, Jerzy i Aleksander, ziemianie Newelscy, 1766 r. stają w obronie swego łacińskiego obrządku (Ist. Jur. Mat. XXIX). Mikołaj, sekretarz sądu ziemskiego 1780 r., sędzia newelski 1807 r. Wincenty, asesor sądu siebieskiego 1807 r. Józef, marszałek powiatowy newelski 1817 r. Onufry, dziedzic Chmielewka, w siebieskim 1895 r.

Kazimierz, skarbnik podolski 1694 r. Marcin, syn Wojciecha i Franciszki Brzeskiej, za młodu żołnierz, potem ksiądz, kanonik kamieniecki, dziekan katedralny lwowski 1734 r., proboszcz kamieniecki, administrator djecezji kamienieckiej, był i proboszczem w Międzybożu 1743 r. Antoni, vicesgerent grodzki halicki 1775 r., wybrany na sejmie do komisji w sprawie Tahańczy (Vol. Leg. VIII f. 307). Marcin Mikołaj, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim halickim, a wnukowie jego: Antoni Tadeusz i Michał 1830 r. w Wydziale Stanów galicyjskich (Goł.).

Kasper Melchjor Baltazar z synem Justynem, syn Jana, wnuk Ignacego, prawnuk Stanisława, wylegitymował się ze szlachectwa w gubernji podolskiej 1844 roku (Spis.).

ŁOSOWSCY v. ŁOSSOWSCY h. SZELIGA z Łossowa, w ziemi zakroczymskiej, powiecie nowomiejskim. Jan, syn Jana z Łossowa, student Uniwersytetu krakowskiego 1460 r. Marcina Łosowskiego córka Zofja, za Stanisławem Pełką Jaszewskim 1576 r. Katarzyna, wdowa Prokopowa Łosowska, współdziedziczka Kościesz, inaczej Wyglądowa, w warszawskim, 1580 r. (Paw.). Bartłomiej 1583 r. w Lublinie prowadzi sprawy (Wyr. Lub. 15 f. 146). Stanisław, żonaty z Eufemją Krasieńską, sędzianką ziemską ciechanowską, w drugiej połowie XVI w. Stanisław, dziedzic Winnicy Małej, czyli Winniczki, w nowomiejskim, 1591 roku (Paw.). Stanisław, podkomorzy zakroczymski 1600 r., nie żył już 1612 r. Wdowa po nim, Anna ze Zwolskich, zrzekła się 1620 r. dożywocia na rzecz syna Adama Władysława. Syn podkomorzego, ale pewno z pierwszej żony—Jan, łowczy zakroczymski 1614 r., poseł na sejm 1615 roku, zmarły 1620 r., protestował 1614 r. przeciw braciom swoim — Stanisławowi i Jakóbowi, o najazd Łossowa (Zap. Lub. 12 f. 194; DW. 42 f. 995; 44 f. 1100; 46 f. 747 i 1053).

Herb Szeliga

Franciszek, syn Adama i Barbary, 1608 r., razem z matką wprowadził w posiadanie Zerznia Zawadzkiego 1610 roku. Ewa, żona Andrzeja Gawłowskiego 1625 r. Helena, żona Stanisława Godaczewskiego 1627 r. Paweł, syn Jana, zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofją Nieborską, 1658 r. i darowiznę Nieborskiemu 1662 r. (DW. 36 f. 844; 38 f. 705; 47 f. 1046 i 1877; 52 f. 1406; 53 f. 258).

Paweł podpisał, z ziemią gostyńską, obiór Władysława IV-go. Między elektorami Michała Wiśniowieckiego podpisani: Jan i Konstanty, z ziemi gostyńskiej, Jakób, Stanisław i Kasper Aleksander, podstarości ciechanowski, z ziemi ciechanowskiej, Jan, z wyszogrodzkiej i Jan, z województwa łęczyckiego. Jan, podstarości sochaczewski 1667 r. (Zap. Lub 51 f. 88). N., towarzysz z pod chorągwi kasztelana sandeckiego, uwolniony z niewoli tatarskiej 1668 r. Teresie z Brzeżańskich, żonie Andrzeja, przekazał brat, Szymon, sumy na Niedabyli 1706 r. Córka ich Elżbieta, 1-o v. Szymonowa Twarowska 1713 r., 2-o v. Wawrzyńcowa Niedabylska, 1734 r. trzyma w zastawie Niedabyl (Perp. Czers. 17 f. 10; 18 f. 86; 23 A f, 313).

Józef, zmarły w rejencji płockiej za czasów pruskich, pozostawił z Katarzyny Cywińskiej: Ignacego Witalisa, Bonawenturę Aleksego, Fabjana, Sebastjana, Wincentego i Katarzynę Domicellę Jasieńską. Ignacy, Bonawentura i Katarzyna, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1841 r. Mateusz, porucznik 4-go pułku piechoty wojsk polskich 1829 r.

ŁOSTAJSCY z Łostaj, w oszmiańskim. Urban Łostajski kupił 1582 r. Miskow od Lwa Sapiechy za 500 kóp gr. lit. Patrz *Łostowscy*.

ŁOSZEWSKI v. ŁOSZOWSKI h. LUBICZ z Łoszewa v. Łosewa v. Łosowa, w łomżyńskim, który w XV-m wieku należał w znacznej części do Kisielnickich. Grzegorz, syn Antoniego i Anny Maliszewskiej, archiwista akt dawnych łomżyńskich, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1850 r.

ŁOSZYŃSKI Tomasz podpisał uchwały sejmiku żmudzkiego 1769 r.

ŁOTKOWSCY. N., chorąży orszański 1595 r. (Sap.). Albert otrzymał 1665 roku w dożywocie Możejów, Żarniska i Łozinę (AGZ. X. 4961).

ŁOTOCCY. Marcin, komornik piński 1780 r. Dominik 1811 r. i Marcin i Wojciech 1811 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich. Anna, żona Tomasza Kaweckiego 1824 r., w czortkowskim.

Jakób z synem Leonem Robertem, syn Pawła Stefana, wnuk Mojżesza, prawnuk Krzysztofa, dowiódł szlachectwa 1850 r. w gubernji wołyńskiej, a dzieci jego: Edward 1893 r., Marja 1898 r. i Brunon 1902 r., wpisane do ksiąg szlachty tejże gubernji (Spis.).

ŁOTYŃSCY v. LOTYŃSCY z Łotyńia, w chojnickim, dawniej w człuchowskim. Niektórzy z nich nosili przydomek Troska v. Troszka. Domysław, syn Bartosza, Domysław, Sylka, Mikołaj, i bracia: Marcin i Klemens, otrzymali 1855 roku od Krzyżaków w dziedzictwo dobra Lottyń (Słow. Geogr.). W 1570 roku na Lottyńiu dziedziczyli Andrzej Proch i Mikołaj i Baltazar Platenowie (Zr. Dziej. XXIII).

ŁOWAJTYS Rymsza, dziedzic Rosień, ziemianin żmudzki 1528 r.

ŁOWCZEWSKY z Łowczewa, w łomżyńskim. Stanisław Napierkowicz z bratem rodzonym Miłosławem i synowcami: Pawłem, Jakóbem, Świętosławem i Adamem, dziedzice Łowczewa, dowiedli 1863 r. w Płocku przed sądem delegowanym królewskim, swego pełnego prawa rycerskiego. Po świadkach sądząc należeli oni do rodu Prusów.

Mikołaj, inaczej Jurek z Łowczewa, otrzymał 1416 r. od ks. Janusza Mazowieckiego 30 łanów w Gromadnym stoku (M. 3 f. 10). Wojciech i Mącimierz, bracia z Łowczewa, kupili 1422 r. Leśny Młyn od Mikołaja Kota z Magnuszewa (M. 3 f. 89). O potomstwie ich patrz artykuł z Leśnego Młyna.

Stanisław Łowczewski, mianowany 1540 r. surrogatem podkomorzego ciechanowskiego Czosnowskiego, któremu Bona powierzyła zarząd starostwa samborskiego (M. 57 f. 183).

ŁOWCZOWSCY h. GRYF z Łowczowa, w powiecie pilźnieńskim. W jednej gałęzi pisali się Dobkami Łowczowskiemi, albo krótko Dobkami.

Klemens z Łowczowa świadczy na kilku dokumentach wydanych w Tarnowie 1407 — 1418 roku. Podpisany też jest na podejrzanym przywileju Lwowa z 1368 r. Inny Klemens świadczył w Krakowie około 1460 r. Mikołaj z Łowczowa 1471 r. w Pilźnie Syn jego, Jan, student Uniwersytetu krakowskiego 1471 r.

Dobiesław z Łowczowa świadczy w Pilźnie 1491 r. Syn jego Jan, student Uniwersytetu krakowskiego 1483 r., notariusz publiczny 1492 r. Mikołaj z córką Anną, ma sprawę z Pilźnie 1497 r. (Zs. Pilzn. 24 f. 287).

Dobiesława Łowczowskiego Górnego córka Zofja za Mikołajem Rzeszowskim z Żyrkowa, Barbara za Janem Stogniewem z Rzeszowa 1499 r. (AGZ. XIX).

Synami Dobiesława zapewne, bo potomkowie ich piszą się Dobkami, byli: Klemens i Bartłomiej Łowczowscy, dziedzice Łowczowa, Łowczówka, Rychwałdu, Płąsny (Pleśny) i Ośnicznej, w pilzieńskim, 1508 r. Bartłomiej Łowczowski zawarł układ z siostrą Anną, żoną Jana Wodziczki z Błędowej 1518 r. Wdowa po Klemensie Marta z synami: Mikołajem i Klemensem (mylnie nazwani Łowczyccy), dziedziczyli 1536 r. na Pleśni, Łowczowie, Swiebodzinie i Rychwałdzie. Córce Klemensa Annie, zapisał mąż, Marcin Sreniawa z Siedlisk, oprawę 400 florenów i wraz z Mikołajem mianował ją opiekunką dzieci 1536 r. Mikołaj był 1541 r. skarbnym hetmana Jana z Tarnowa, który mu dał 1543 r. w dożywocie Podhorce (A. Krak.; Pilzn.; Paw.).

Bartłomiej, Kasper i Michał Dobkowie, współdziedzice Łowczowa, Rychwałdu i Ośnicy. Stanisław Łowczycki (sic), współdziedzic Pstrągowej, a Jan Zaborowia 1536 r. w pilzieńskim. Dobek i Agnieszka Łowczowscy, dziedzice Ośnicznej Góry, a Feliks Dobek Rychwałdu 1581 r. (Paw.). Jan Łowczowski, opat tyniecki 1558 r., umarł 1568 r.

Stanisław Dobek Łowczowski, 1569 — 1582 r. sędzia ziemski kamieniecki (Zs. Kamien. 3603 i 3604). Stanisław, syn Kaspra Łowczowskiego z djecezi krakowskiej, student Uniwersytetu krakowskiego 1576 r. Marcin Dobek Łowczowski, skupuje Druszków 1579 r. Marcin i Anna, dzieci Stanisława i Anny 1591—1598 r. Jan Dobek Łowczowski, ożeniony z Barbarą Wielogłowską, córką Zygmunta z Kłęczan 1586 r., ma różne sprawy w Lublinie 1586 — 1592 r., deputat z Małopolski do kwarty rawskiej 1611 r., poborca czchowski 1613 r., podstoli krakowski 1618 r., umarł 1628 r., pochowany przez żonę Zofję z Marcinkowskich, 1-o v. Piegłowską, u Franciszkanów w Sączu. Andrzej Dobek Łowczowski 1590 roku w Lublinie. Feliks Dobek Łowczowski działa 1585 r. w imieniu ojca swego Feliksa, komornik graniczny sandomierski 1596 r., ożeniony z Jadwigą Sikorską, córką Stanisława (Wyr. Lub. 11 f. 221; 27 f. 682; 37 f. 240; 44 f. 271; 49 f. 264; 50 f. 1025; 70 f. 154 i 394; 74 f. 985; 75 f. 196 i 243; Zap. Lub. 22 f. 1039; M. 172 f. 100; A. Krak.).

Kasper, Jan, Andrzej, Nikodem i Tobjasz Dobkowie Łowczowscy, synowie Feliksa, w Lublinie 1591 r. Nikodem, współdziedzic Łowczowa, ożeniony z Anną Białkowską, córką Jana z Białkówki 1596 — 1598 r. (Wyr. Lub. 43 f. 110; Zs. Pilzień. 61, 62 i 77).

Zbigniew Dobek Łowczowski zabezpieczył 1641 r. kościołowi Ś-go Ducha w Jaśle 350 florenów na Ulaszowicach i Kowalowej (Gr. Bieckie).

Barbara z Łowczowa Pagowska 1676 r. ceduje sumy Grzębskiemu. Ignacy Łowczowski Dobek, skarbnik braclawski, pozwał 1782 r. Jana Dobka, syna Stanisława, dziedzica części Skoszyna, w sandomierskim, o różne sumy. Patrz *Dobkowie*.

ŁOWCZYCCY z Łowczyc, w ziemi lwowskiej. Pierwotnie pisali się z Brzeziec, Brzezieckimi, należeli do rodu Mozgawów, zdaje się, choć Zamoyski na

pieczęci Dzierśława z Brzeziec, koło roku 1441, widział herb Kopacz i do tego rodu zalicza ich Niesiecki, nazywając Łowczyckimi. Patrz z Brzeziec.

Baltazar Łowczycki z Brzeziec i Łowczyc w latach 1483 — 1504 r. ma często sprawy we Lwowie. Ten czy inny Baltazar świadczył w przemyskim 1534 r. Stanisław Łowczycki 1521 r., w przemyskim, 1531 r. nazwany Łowieckim (AGZ. XIV — XIX).

Herb Kopacz.

Stanisław, syn Stanisława, dworzanina króla Stefana, poległ pod Połonnem w walce z Tatarami. Synowie jego: Wacław poległ w Prusach, Ludwik zginął pod Grudziądzem, Wojciech zginął w wojnie moskiewskiej, Dominik wzięty do niewoli tatarskiej, Jerzy, rotmistrz, wojował na Węgrzech (Niesiecki).

Agnieszka, wdowa po Stanisławie 1585 r. w Lublinie (Wyr. Lub. 25 f. 560). Mikołaj podpisał uchwały sejmiku w Wiszni 1587 roku. Eljasz, mianowany 1620 r. rotmistrzem chorągwi kozackiej. Jan zeznał 1630 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą Jahodyńską, córką Wawrzyńca, podsędka buskiego. Jan 1632 r., Jerzy, rotmistrz królewski 1635 r., stawili się z poczem na popis ziemi lwowskiej (AGZ. X i XX; A. Bets.).

[ŁOWCZYK Stanisław, dzierżawca Olbory olkuskiej 1633 r.]

ŁOWDYKOWSCY v. ŁOWDZIKOWSCY w kijowskim. Łarjon Walewski listem ks. Aleksandra Wołodzimirowiczą uznanym został jako wolny od wszelkich robót i powinności, a pozostającym na służbie szlacheckiej. Potomkowie jego: Paweł i Semen Iwanowicze Bułhakowscy, Hridko Nelipowicz Lewkowicz i Radywon i Ohrym Hejewicze, uzyskali 1574 r. od króla Henryka potwierdzenie tego przywileju. Iwan Makarowicz Łowdykowski, w imieniu swoim i braci swoich — Lewkowskich i Bułhakowskich, wpisał 1597 r. do aktów ziemskich to potwierdzenie (Arch. I. Z. Ros. IV. 1).

Iwan i inni Hejewicze Łowdykowsy i Ohapja Onykiejewna z Niewmierzyckich Leonowa Hejewiczowa pozwali o gwałty zarządzone w Hejewszczyźnie Laskowskiego 1613 r. Jaśko Hryniewicz Lisycz, Jan Makarowicz, Bohdan i inni Hejewicze Łowdykowsy pozwali 1618 r. Wińskiego o najazd dworu Brodce. Bohdan i Mikołaj Hejewicze Łowdykowsy, dziedzice Pożaryszcz, 1623 — 1625 procesują się o gwałty z Malińskimi (Źr. Dziej. XXI). Marcin Lewkowski, dziedzic części Niewmierzyc, a Hejewscy Łowdzikowsy Hejewicz 1628 r. (Ibid. XX).

ŁOWEJKOWIE v. ŁOWIEJKOWIE v. ŁOWIKOWIE h. WŁASNEGO, nazywanego KOTWICĄ odmienną (Kojał.; Ostrow. Nr. 1933). Hryńko Łoweykowicz, bojar połocki, otrzymał 1500 r., od króla Aleksandra, trzy nieosiadłe wsie w połockim. Fedor Łoweyko, bojar połocki 1506—1507 r. (ML. 191 B f. 274; 194 f. 458; 195 f. 283). Michał i Klim Łoweykowicze ze Swołny opatrują horodnię w Połocku 1552 r. Michał Łoweykowicz Wojsiecki, dziedzic dworów—Swołyńskiego i Tobolskiego, stawił na wojnę cztery konie 1552 r. Nicefor Hryhorjewicz Łoweykowicz zapisał 1554 r. majątek swój pasierbowi i przybranemu synowi Białozorowi.

Jan Łukjanowicz Wicki Łowejko, ziemianin brasławski, zasądzony o najazd Zarzeczka przez Zarzeckiego, starostę upickiego 1584 — 1586 roku (Arch. Sang.; Akta XXVI).

Jan, sekretarz królewski, chorąży mozyrski 1585 r., poseł 1587 r., marszałek mozyrski już 1593 r., został marszałkiem królewskim (dworskim) 1598 r., był i sędzią grodzkim wileńskim 1594 r., trzymał wójtostwo Możuchnów, w upickim, 1585 r. (Akta VIII i XXVI; Vol. Leg.; Zs. Gr. Czers. 55 f. 786). N., pisarz Agryppy, pisarza litewskiego 1584 r. (Sap.). Stefan Grzegorzewicz, podsędek mozyrski 1577 r., wojski mozyrski 1589 r., obrany poborcą mozyrskim 1589 r. Michał z sejmiku 1598 r. komisarz do rozgraniczenia powiatu mozyrskiego (Vol. Leg. II f. 303 i 372). N., towarzysz roty Samuela Paca 1621 r. (Pac.). Krystyna, dziedziczka Swolny, żona Eustachego Chrapowickiego 1630 r. Samuel z Hubina, od siebie i od pasierbów Golmontów, stawiał się do obrony Smoleńska 1654 r. (Arch. Zbor. 14). Mikołaj trzymany w niewoli w Moskwie 1663 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Mikołaj 1686 r. w połockim (Akta XV). Jan, w trockim, zabity przez Fedorowiczów 1696 r. (Arch. Wileń. 6143 f. 581 i 587).

Jerzy i Jan na sejmiku brasławskim obecni 1700 r. Terassy z mińskiego, elektor Augusta II-go. Antoni, z brzeskiego litewskiego, elektor Leszczyńskiego 1733 r. Kazimierz na sejmiku brasławskim 1764 r. Florjan, ziemianin mozyrski 1769 r. Jan, szambelan królewski, występuje w Warszawie 1794 roku w imieniu Wyrwiczów (DW. 110 f. 164).

ŁOWĘCCY h. NAŁĘCZ z Łowęcina, w poznańskim. Od drugiego dziedzictwa swego Nienina, w poznańskim, pisali się naprzemian Łowęciami z Nienina, lub Nienińskimi v. Ninińskimi z Łowęcina. Dzierżek z Łowęcina ma przyznaną własność dziedziczną trzeciej części prawa patronatu w Swarzędzu 1377 roku (KWp.). Sędziwój z Łowęcina 1388 roku, pani z Łowancina 1395 r., a Wojtek Łowęcki 1398 r. mają sprawy w Poznaniu (Leksz.).

Herb Nałęcz.

Andrzej i N. (Mikołaj), bracia z Łowęcina, układają się 1486 r. o dziesięcinę z Dominikowskim, kanonikiem poznańskim. Andrzej Niniński z Łowęcina, urodzony z Łodzianki, z żony, Heleny Chybskiej, miał między innymi córkę Annę Łowęcką v. Nienińską za Pawłem Gembickim 1558 r. i syna Wojciecha Ninińskiego, który obejmując 1564 r. kanonię poznańską, postawił za świadków swego szlachectwa Wojciecha i Jakóba Łowęckich. Siostrą Anny była zapewne także Dorota, żona Piotra Gembickiego, brata Pawłowego.

Wojciech świadczył także 1551 roku Siekierzeckiemu, a Jakób, pisarz biskupa poznańskiego, i Maciej 1555 r. Przespolewskiemu i innym (Pis. Dz. Pols. IX). Bartłomiej Łowęcki, podpisarz grodzki poznański 1576 r. Ten, czy inny Bartłomiej, dzierżawca Mącznik, w pyzdrskim, 1576 r., ożeniony z Zofją z Wielowoi Cielecką 1592 r., świadczył z Maciejem Ninińskim w Poznaniu przy wywodzie szlachectwa Sławińskiego, syna Stanisława i Zofji z Łowęckich 1595 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

Jan, dziedzic części Gnuszyna, Anna dziedziczka Boguniewa, Helena części Siekierok, w poznańskim, 1580 r. (Paw.). N., burgrabia gnieźnieński, żonaty z Powodowską około 1600 r. Barbara, zamężna Mirosławska, babka scholastyka gnieźnieńskiego w końcu XVI-go wieku.

Herb Zaremba

ŁOWĘCCY h. ZARĘBA z Łowęcic, w pyzdrowskim. Mikołaj Łowęcki, obecny na sądach w Pyzdrach 1392 r. Ubisław z Łowęcic, cześnik kaliski, nabywa 1392 r. dobra Rusko od braci: Wacława z Potarzycy i Krzywosąda z Noskowa i procesuje się 1394 r. z Mikołajem z Lubiatowa (Leksz.). Ten Ubisław jest, zdaje się, identycznym z Ubisławem z Domaradzic, cześnikiem kaliskim, który podpisał 1382 r. ugodę Mało i Wielkopolan w Radomsku, a na którego pieczęci wydawca Kodeksu Wielkopolskiego, mylnie domyślił się herbu Wczele (KWp.; Piekos.). Stanisław z Łowęcic ma sprawę w Kaliszu 1414 r. o Grabowo z Przybysławem z Siedlemina. Tiffan z Łowęcic świadczył w Kaliszu 1415 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

Łukasz Łowęcki, dziedzic Potarzycy, w pyzdrowskim, 1578 r. (Paw.). Barbara Łowęcka, inaczej Potarzycka, pozwała Borkowską w Przedczu 1620 r. (Gr. Przed. 66 f. 419).

ŁOWICCY h. ŁABĘDŹ z Łowicza, w powiecie brzeskim (dziś Łowiczek w nieszawskim). Bracia — Krzesław i Piotrek z Łowicza kwitowali 1359 r. biskupa włocławskiego Macieja z procesu o Cieleşzyn (Rz. M.). Stanisław wraz z matką, Małgorzatą, współdziedzicze Łowicza i Dowierzyna, w latach 1418 — 1424 r., mają różne sprawy w Brześciu. Równocześnie z nimi dziedziczą na części Łowicza Przywieczerscy, po matce swej Wierźce, a Jan Grochowalski trzyma w dzierżawie część swoich pasierbów (Ks. Brzeskie; Teka Pawiń.). Krzesław z Dowierzyna, z rodu Łabędziów, podpisał 1433 r. przyrzeczenie ziemi brzeskiej, dane Jagielle, co do obioru królem jego syna (Rz. M.). Jan z Łowicza ręczył 1430 r. za Wincentego Kota, plebana z Witkowa (Kor.).

Herb Łabędź.

Jan z Łowicza, żonaty z Elżbietą 1439 r. Brat jego Dzierśław 1443 r. Jan Brożyna i Jan Potrzęs, 1466 r. mają sprawy w Brześciu (Gr. Brzes.). Jakób Potrzęs z Łowicza 1489 r. pozostawił córkę Katarzynę, żonę Jerzego Karnkowskiego 1521 r. Jakób z Łowicza, proboszcz szpitala Ś-go Ducha w Sierpcu 1509 r. (Wierzb. IV. 2654 i 3590).

Jadwidze i dzieciom Mikołaja z Dowierzyna skonfiskowano dobra 1497 r., a Krzesław z Dowierzyna otrzymał skonfiskowane dobra Siersko, Myślęcino, Dąbrowkę i Wycierzewo (Wierzb. II. 1026, 1086, 1295). Łowicki N., współdziedzic Łowicza 1566 r. Florjan Łowicki, syn Macieja, zapisał 1578 r. oprawę żonie Sułkowskiej, dziedziczył na Denkowie, w gnieźnieńskim, 1580 r. Jakób, dziedzic części Czestkowa tamże 1580 r. (Gr. Przed. 26 f. 193; Paw.). Katarzyna, żona Jana Marszewskiego 1588 r.

Jakób, starosta gnieźnieński 1587 r., podkomorzy brzeski 1593 r., dworzanin pry-masa Karnkowskiego 1602 r., kasztelan kowalski 1613 r., umarł 1619 r. Anna Marcinowa Łętkowska, otrzymawszy oprawę od męża 1621 r., kwitowała brata swego Jana 1624 r. (Gr. Przed. 66 f. 804; 68 f. 196).

Jan z Łowiczka, sekretarz królewski 1611 r., sędzia ziemski 1618 r., a podkomorzy brzeski 1620 r., nabył, za konsensem królewskim, od Leszczyńskiego starostwo brzeskie 1623 r., zrzekł się wtedy podkomorstwa, mianowany 1625 r. kasztelanem nakielskim, nie objął tej kasztelanji, a został 1628 r. kasztelanem łędzkim, w końcu inowrocławskim 1633 r., kilkakrotny deputat na Trybunał radomski, lustrator dóbr stołowych królewskich, komisarz menniczny, członek wielu innych komisji, marszałek sejmu 1624 r., elektor Władysława IV-go z kaliskiego, kupił Sudragi, w dobrzyńskim, 1619 r., przeznaczony 1621 r. do boku królowej, otrzymał 1623 r. starostwo bobrownickie, którego się zrzekł tegoż roku na rzecz Czerskiego, starostwa brzeskiego odstąpił Grabskiemu 1630 r., otrzymał starostwo lipieńskie 1631 r., a gąbińskie 1633 r.; to ostatnie cedował Szczawińskim 1634 roku. Ożeniony z Ewą Zadzikówną, siostrą biskupa krakowskiego, zabezpieczył jej 1630 r. posag na Izbicy, którą wraz z Sokołowem długim wziął 1623 r. w zastaw od Pudwelsa, kupił Przywieczerzyno 1626 r., sprzedał Izbicę Władysławskiemu 1631 r., zapisał tegoż roku żonie dożywocie na Skaszynie, Szamowie i Świętosławicach, na których ma potwierdzoną przez sejm sumę 4,000 floren., cedował prawa swe do Rzecht, Druźbirza i Borków biskupowi Zadzikowi 1633 r., zawarł układ o Skaszyno z Krzykowskim 1639 r., wyznaczył posag córce Annie 1640 r. i tegoż roku umarł.

Syn kasztelana Jana, Wojciech, posesor Świętosławic 1647 r., elektor Jana Kazimierza, z brzeskiego kujawskiego, deputat do boku królewskiego 1649 r., zawierał układy z Tomickim 1641 r., z Sierakowskim 1645 r., umarł, zdaje się, bezdzietny, a wdowa po nim, Anna z Bogusławic Sierakowska, wyszła 2-o v. za Wojciecha Feliksa Kadziłłowskiego, 3-o v. za Melchjora Grudzińskiego z Poddebic 1658 roku (Vol. Leg. III i IV; M. 180 f. 124 i 317; 189 f. 620; 346 f. 33 i 65; Zap. Lub. 29 f. 799; 33 f. 854; DW. 40 f. 1575; 46 f. 722 i 1529; 48 f. 73 i 1305; Gr. Przed. 64 f. 122; 66 f. 503; 67 f. 626 i 637; 70 f. 201, 268 i 483; 71 f. 181, 295 i 317; 72 f. 255).

Teresa Łowicka z siostrą, Marjaną Tomicką, kwitowały się wzajemnie 1658 r. (Gr. Przed. 74 f. 338). Wojciech, doktor filozofji i medycyny 1656 i 1657 roku na Uniwersytecie w Padwie.

ŁOWICKA księżna. Hr. Joanna Grudzińska, córka hr. Antoniego, zaślubiona 1820 roku przez Wielkiego Księcia Konstantego Pawłowicza, syna Cesarza Pawła, otrzymała tytuł księżny Łowickiej i księstwo Łowickie utworzone z dawnych dóbr arcybiskupów gnieźnieńskich na własność wspólną z mężem. Po bezdzietnej śmierci obojga małżonków 1831 r., księstwo łowickie przeszło na Cesarza Mikołaja.

ŁOWIECCY v. ŁOWICCY her. OSTOJA ze wsi Łowcze, w przemyskim. Marcisz z Wojciechowa, w ziemi krakowskiej, kupił 1430 r. od Spytka z Tarnowa na Jarostawiu części Łowiec, a 1432 r. wieś Morawsko z częścią Łowiec na

prawie lennym. Z synów jego: Jan i Marcisz Morawscy wzięli działem Łowcze 1462 roku.

Jan z Łowiec rozdzielił 1489 r. dobra swe między wszystkich bratanków, przy czem część swą Łowiec oddał Janowi i Jakóbowi, synom Marcisza, sędziego przemyskiego i Katarzyny Łysakowskiej, którzy zaraz podzielili się majątkiem. Jan starszy wziął połowę Łowiec i Nakła i Koniuchy; Jakób młodszy wziął drugą połowę Łowiec i Nakła. Potomkowie ich przyjęli na stałe nazwisko Łowieckich.

Jan Morawski z Łowiec v. Łowiecki, dworzanin pokojowy królewski 1475 roku, ożeniony był z Apolonją, dziedziczką Sarnku i Jezierzan 1482 r., która wraz z synem swym Stanisławem, sprzedała te dobra 1491 r. Kromidowskiemu za 320 grzywien. W 1501 r. wydał córkę Barbarę za Stanisława Ramolta z Zabłociec, wyposażając ją 50-ma grzywnami; 1502 r. wydzierżawił połowę swą Nakła bratu Jakóbowi.

Jakób Morawski v. Łowiecki, ożeniony z Konstancją Fredrówną z Nowosielec 1490 r., oprawił jej 300 grzywien posagu i wiana na Łowcach i Nakle 1504 r. Obaj bracia żyli jeszcze 1515 r.

Jan, syn Pawła z Wojciechowa 1514 r., Jan, syn Stanisława z Wojciechowa 1520 i 1538 r., Sebastjan, syn Andrzeja z Wojciechowa 1551 r., wszyscy Łowieccy, studenci Uniwersytetu krakowskiego.

Herb Ostoja.

Stanisław Łowiecki 1531 r., a Józef 1565 r., świadczili w przemyskim. Dobra Nakło, własność Stanisława Łowieckiego i bratanków jego: Adama, Józefa i Aleksęgo Łowieckich zwanych Podgajni, rozgraniczone od Stobna 1540 r. (AGZ. XI — XIX). Józef z Nakła, Jurek z Dęby 1552 r., Aleksy z Łowiec 1566 r. płacili pobory, a do kwitów przyłożyli pieczęcie z herbem Ostoja (Wittyg). Jerzy obecny na sejmiku w Wiszni 1572 roku. Aleksy sprzedał część swą Łowiec i umarł przed 1589 r., a na reszcie tej wsi dziedziczyli tegoż roku Anna Łowiecka i Paweł, Jakób, Jan, Piotr i Marcin,

synowie Stanisława (Paw.). Jakób i Jan z Wojciechowa podpisali 1597 r. protest szlachty przemyskiej przeciw poborom i nadużyciom żołnierzy (AGZ. XX).

Wyroki Trybunału lubelskiego wspominają Andrzeja, żonatego z Katarzyną z Chmielnika 1581 r., Jana, syna Stanisława, i braci: Pawła i Wojciecha 1583 roku; Pawła, syna Jerzego, Piotra, syna Jana, Jakóba, Stanisława i Jana, 1591 r. (Ks. 9 f. 1104; 16 f. 193 i 329; 45 f. 607).

Maciej stawił się na popis ziemi sanockiej 1621 r. Stanisław podpisał uchwały sejmiku w Wiszni 1628 r. Elżbieta z Rudolowic, wdowa po Jakóbie, przekazała 1633 r. sumę swą u Ramultów Benedyktynkom w Jarosławiu (Grodz. Przem. 87 f. 106). Walenty zapisał 1653 r. Dominikanom łańcuckim 1,000 florenów na Nakle. Jadwiga z Zamościa, wdowa po Stanisławie 1651 r., dziedziczka Borku, bannituje 1664 r. Trzczeńskiego (Sig. Ręk Oss. 139 f. 47). Marcin, z kijowskiego, elektor Jana Kazimierza Aleksander, horodniczy kijowski 1673 r., towarzysz rotty hussarskiej wojewody malborskiego, ożeniony z Marjanną Tatomi-

równą, dziedziczką części Isakowa 1678 r. (Vol. Leg. V f. 282). Jan Michał zabezpieczył 1683 r. na Nakle 6,000 floren. Dominikanom. Jan, łowczy sanocki 1688 roku. Andrzej, łowczy chełmski, umarł w początkach 1699 r.

Bracia: Tomasz, Szymon i Józef, dziedzice Potoka i Toroszków, zasądzeni 1699 r. o procenta przez ks. Antoniego Długosza, gwardjana z Krosna (Gr. Korczyń.). Tomasz z Wojciechowa, dziedzic Nakła, cześnik bielski, z Jadwigi Urbańskiej, miał córkę Krystynę, żonę Stefana Rylskiego 1724 r., wpływającą 1721 r. do sprawy o Siemuszów (Bracł. XV f, 1784; Gr. Sanoc. 1725 r.).

Konstanty z Wojciechowa na Łowcach z żoną, Anielą Zofją z Trzecieża, wziął 1701 r. w podzastaw Błędową od Jugiewiczza. Dzieci jego: Stefana, Jerzego, Antoniego, Jakóba, Annę i Konstancję, kwitował 1702 r. Boniecki z 9,000 florenów z Zabralówki (Gr. Przem. 158 f. 441). Jerzy, stolnik wendeński, pozwał 1721 r. Marjanę z Suchodolskich, wdowę po bracie Jakóbie, żonę 2-o voto Jana Komorowskiego, o wypędzenie z Błędowej i o zabór ruchomości po matce z Błędowej i Woli Rafałowskiej, zyskał wyrok na Teresę z Łowieckich Mikołajewską i Szymona Lisowskiego 1721 r., a z siostrą, Konstancją Franciszkową Kaczkowską, pozwany 1725 r. przez Wolskiego (Gr. Przem. 511 f. 934; Zs. Przew. 23 f. 11 i 125; Zs. Przem. Fasc. 4 f. 107; M. D. Wąs.).

Aleksander, administrator dóbr Czortków, dzierżawca części Białej, 1703—1734 r. ożeniony 1-o v. z Barbarą N. 1703 — 1722 r., a 2-o v. z Katarzyną, miał z drugiej żony dzieci: Leona Antoniego, ur. 1733 r. w Białej i Katarzynę, urodz. 1735 r. Piotra i Katarzyny córki: Anielę, ur. 1724 r. w Białej; Marjanna Łucja, urodz. 1727 roku. Franciszek, 1734 roku w Czortkowie. Katarzyna, poślubiła 1754 r. Wojciecha Przyłuskiego (Metryki w Czortkowie; M. Zawadzki). Sebastjana z Falejówki i Marji córka, Wiktorja Jadwiga, urodz. 1718 r. (metryka w Dydni).

Andrzej, z krakowskiego, dwóch Kazimierzów, z ruskiego, podpisali elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.

Stefan, dziedzic Srogowa i Falejówki, z Marjanny Skiwskiej, miał dzieci: Helenę Zofję Marjanę, ur. 1720 r.; Józefa Benedykta, ur. 1725 r. (metr. w Dydni); Krystynę Teresę, ur. 1734 r., za Aleksandrem Kosseckim z Uniszowej 1763 roku; Annę za Ignacym Wołodkiewiczem, komornikiem ziemskim sanockim i Kazimierza, cześnika nowogrodzkiego, żonatego 1-o v. z Katarzyną Suchodolską, 2-o voto z Ludwiną Kossecką, wdową po Ignacym Michale Kołysce, z którą zeznał zapis dożywocia 1751 r. Kazimierz, dziedzic części Jurowiec, umarł 1781 r. bezdzietny, a wdowa po nim zapisała majątek swemu bratankowi 1785 roku (M. Dun. Wąsow.).

Kazimierz, subdelegat grodzki halicki, dzierżawca Słobódki Janowskiej 1757 r., umarł 1765 r. Wdowa po nim, Franciszka, posiada Słobódkę 1766 r. (metr. w Janowie). Bliscy ich krewni: Jakób Ignacy, proboszcz w Janowie trembowelskim 1757 r., kanonik lwowski 1780 r. i Maciej, komendant tarnepolski 1770 roku, kanonik lwowski 1774 r. (M. D. Wąs.). Mikołaj, regent ziemski nowogrodzki 1779 — 1786 r.

Stanisław i Franciszek z synami: Józefem, Antonim Piotrem i Barnabą Onufrym, synowie Daniela, wnukowie Jana, prawnukowie Józefa, praprawnuko-

wie Szymona Łowieckiego, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej 1838 r. (Spis.).

Józef, deputat zgromadzenia szlacheckiego białostockiego 1835 r.

ŁOWINICCY v. ŁOWIENICY v. ŁOWIENIECCY herbu TOPÓR, z Łowinicy, dziś Łownica, w sandomierskim, pisali się z Birkowa i Zakrzowa. Jan Kolczek z Birkowa, podczaszy krakowski 1362 r., marszałek królewski 1370 r. i starosta sandomierski 1373 — 1374 r., umarł bezdzietny koło 1375 r., pozostawiwszy wdowę Annę z Wierciczewa, z rodu Leliwów, żyjącą jeszcze 1392 r. i brata Spytka, który odziedziczył po nim Birków.

Spytek Kolczek z Łowinicy, Zakrzowa i Birkowa, podczaszy 1366 r., podkomorzy sandomierski 1400 r., procesował się 1389 r. z bratową o Lubczę i dokumenty, z synem Grzegorzem wygrał sprawę o Witów z Łapszowskim 1396 r. wykupił połowę Birkowa od Jana z Tenczyna 1399 r., zapisał Dominikanom krakowskim cztery grzywny rocznego czynszu z Birkowa za dusze rodziców i brata starszego Jana 1410 r., umarł w końcu Kwietnia 1411 r. Długosz pisze, że zamek jego Łowinicę zrabował i spalił 1396 r. Piotr Pszonka z Kurowa. Synów jego znamy dwóch: Grzegorza i Zaklikę.

Grzegorz z Łowinicy od 1394 roku często spotykany w aktach i dokumentach, ożeniony z Agnieszką z Lisów z Chrzelowa, sprzedał 1399 r. Soboszów kanonikowi Niemierzy z Chrzelowa, któremu też Agnieszka odstąpiła 1400 roku całej macierzyzny swej w Orłowie. Syn ich Jan, student Uniwersytetu krakowskiego 1427 r., pisał się Birkowskim lub Chrzelowskim z Birkowa. Patrz Birkowscy.

Zaklika, wspomniany w zapisie ojca 1410 r., ożeniony z Jagienką, która wyprocesowała 1416 r. na Waclawie z Słupowa pancerz wartości 100 grzywien, płaszcz gronostajowy wartości 50 grzywien i ogiera wartości 50 grzywien, nie żył już 1426 r., w którym dzieci mają nakazane płacić długi ojca (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II; KMP.).

Herb Topór.

Mikołaj z Łowinicy 1423 r. ma sprawę w Wiślicy z Kunowskim. Andrzej Łowinicki świadczy w Krakowie 1431 roku, dziedzic Wadowa 1462 roku, pozwany o ruchomości po matce przez Annę Jakóbową Kocińską, był też dziedzicem Kurowa. Ten sam pewno Andrzej Łowinicki z Kurowa 1489 r. otrzymał konsens na sprzedaż pięciu grzywien czynszu z Kurowa wikarjuszom kolegiaty sandomierskiej, 1501 r. nazwany starostą sandomierskim, ale był może tylko zastępcą starosty Tenczyńskiego (Wierzb. I. 1977; II. 1500).

Jan Łowinicki v. Malżyński, dziedzic Malżyna i części Kaczyc, Łukasz Łowinicki Woli Łowinickiej i Słoptowa, w sandomierskim, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Benef.; Dług.). Łukasz kupił 1486 r. od króla Płaszów za 700 złotych. Hieronim, dziedzic Słoptowa 1508 r., procesował się z Kiełczem Jugoszowskim 1512 r. (Paw.; Wierzb. IV. 1366).

W 1578 r. dziedziczyli na Słoptowie: Anna, Jan i Maciej. Ten ostatni był też właścicielem części Kaczyc, podpisał 1576 r. potwierdzenie elekcji w Andrzej-

jowie. Syn jego Stanisław, a synowie Jana: Stanisław i Zygmunt, mają sprawy w Lublinie 1581 — 1591 r. Córka Macieja miała być za Stanisławem Zakliką. (Paw.; Vol. Leg. II. 146; Wyr. Lub. 8 f. 665; 15 f. 499; 14 f. 782; 51 f. 40).

Aleksander z Łownicy Łowieniecki, cześnik i podstarości mozyrski, podpisał, z województwem mińskim, elekcję Jana Kazimierza. Kojałowicz wymienia w tymże czasie Waclawa, chorążego mozyrskiego. N., z województwa ruskiego, elektor Leszczyńskiego 1733 r. Antoni podpisał obydwaj manifesty szlachty litewskiej 1763 r. (Vol. Leg. VII f. 67 i 68).

Wincenty, syn Józefa, z gubernji mohilewskiej, wpisany do ksiąg szlachty gubernji wołyńskiej 1886 r., a synowie jego: Stanisław Kazimierz i Władysław 1887 roku (Spis.).

z ŁOWINA Konrad świadczył 1253 r. w poznańskim (KWp.).

ŁOWIŃSCY różnych herbów z Łowini, w powiecie ksiąskim. Współdziedzice Łowini posiadali części w wielu wsiach pobliskich i z nich się także pisali. Akta krakowskie z końca XIV-go wieku wielu z nich wymieniają. Mikołaj z Łowini i Boleścic 1376 — 1382 r., Mściśław z Łowini, Boleścic i Żegartowic, z rodu Pilawów 1383 — 1385 r. Tegoż rodu był Stefan Żelazko z Łowini 1398 r. Gniewomir z Łowini, Lubochowa i Pawłowic 1376 — 1382 r. Lassota z Łowini 1377 r., Klemens 1377 r. Jan, żonaty z Kachną z Lubochowa 1381 — 1398 r. Marcin 1387 r., Piotr 1396 r., Janusz Kołaczek 1399 r.

Czycibor z Łowini, świadczący 1376 r. Wojciechowskim, przeniósł się w Łęczycę, gdzie posiadał Koczary 1388 r. i nabył część Turzynowa 1390 r., którą oddał synom: Jaśkowi i Andrzejowi 1391 r. i kupił część Domanikowa 1392 r. Kmita z Łowini zabezpieczył 1398 r. żonie, Mściźnie, 200 grzywien posagu i wiana na swym dziedzictwie, ręczył 1415 r. za Janem z Szczekocin. Wdowa po nim, Jadwiga, występuje 1420 r. Tomasz 1415 r. w Kurowie świadczy. Małgorzata, żona Mikołaja, dziedziczka po matce Dołowatki, ma sprawę graniczną z Świętopełkiem z Ząbrzecz w Wiślicy 1423 r.

Przedbór z Łowini, zganiony przez Jana z Jurkowa, dowiódł szlachectwa herbu Drzewica w Krakowie między 1360 a 1378 r. Siostra jego była za Pęcławem z Lubochowa, komornikiem ziemskim krakowskim 1381 r. Synowie—Jakusz i Przedbor, zawarli 1398 r. ugodę z Kmitą z Łowini i kupili część tych dóbr od swego ciotecznego brata, Waclawa z Lubochów. Przedbor ożeniony z Klichną, córką Pawła z Zagorowa i Sławic 1398 r., otrzymał od teścia w 30 grzywnach część tych dóbr 1399 r., a naganiony w szlachectwie przez Dawida z Sułoszowej, okazał 1409 r. list sądu krakowskiego oczyszczający ojca z przygany. Syn jego, Mikołaj, dowiódł w ten sam sposób szlachectwa 1414 r. Tenże Mikołaj, zwany Łowina, już 1430 r. pisze się byłym dziedzicem Łowiny. Andrzej ma różne sprawy w Krakowie 1414 — 1439 r. Jan Gzegzułka oskarżony 1460 r. o zamiar porwania synów marszałka Lanckorońskiego (Stan. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II; Kmp.; Ks. Wiśl.; Łęcz. I).

Stanisław, syn Jana Gzegzułki z Woli, student Uniwersytetu krakowskiego 1488 r. Stanisław Łowieński, pleban z Borowna 1503 r., zostaje dziekanem

kolegijaty wieluńskiej 1507 r., za cesją Wawrzyńca z Ostrowa (Wierzb. IV. 8322), mianowany 1518 r. opiekunem córki przez Stanisława z Kurozwał, dostaje od niego testamentem 40 grzyw. i wszystkie książki. Zofja Łowieńska, żona Jakóba Garnysza 1623 r. (Zs. Kamien.).

Franciszek z synami: Józefem, Aleksandrem i Piotrem, syn Wawrzyńca, wnuk Antoniego, prawnuk Gabrjela, wylegitymował się ze szlachectwa 1843 i 1848 roku w gubernji wołyńskiej, gdzie też wylegitymowali się: Józef z synem Kornelimi Władysławem, syn Piotra, wnuk Andrzeja, prawnuk Michała, 1847 r. i Ludwik, syn tegoż Józefa z synem Janem 1904 r. (Spis.).

Józef, syn Antoniego i Marji z Müntzbergów, zaślubił 1900 r. w Warszawie Stanisławę Godlewską.

z ŁOWISKA sołtys Niczek, zganiony przez Piotra z Kębłowa 1425 r. ma dowieść w Pyzdrach, że jest szlachcicem z ojca herbu *Laski*, z matki *Ninkebark*.

Herb Sokola.

ŁOWISZEWSKY h. SOKOLA z Łowiszewa, w kowalskim. Uniesław z Łowiszewa zaświadczył 1412 r. w Brześciu szlachectwo Krajewskiego (Pis. Dz. Pol. IX). Wojtek z Łowiszewa, w imieniu dzieci swoich: Macieja i Małgorzaty zyskał 10 grzywien po ich wuju na Grecie z Małego Smolska 1418 — 1424 roku (Teka Paw. VII). Wojciech z Łowiszewa 1470 r. w Inowrocławiu, 1475 r. w Brześciu obecny (Rz. M. i AGZ. XIX).

Krzysztof Łowiszewski, sędzia grodzki kowalski 1556 roku, dziedzic Łowiszewa i części Bogusławic 1557 r. Maciej, pisarz grodzki kowalski 1604 — 1612 r. Jan 1629 r. Kazimierz sprzedał Łowiszewo Stempczyńskiemu 1650 roku (Gr. Przed. 10 f. 27; 52 f. 127; 59 f. 408; 73 f. 114; Pawiń.; Z. Kujaw.).

ŁOWKIAŃSCY h. ŚLEPOWRON byli na Litwie, w wileńskim, według Kojalowicza.

ŁOWMIAŃSCY h. BOGORJA mają być w wileńskim (Rodzina).

ŁOWMIENIEWICZOWIE, w upickim. Marcin i Kasper Wojciechowicowie. Jerzy Jakóbowicz i Andrzej Janowicz Łowmieniewiczowie, ziemianie upiccy, pozwali 1586 r. Montygaję o zabór ziemi ich w polu Poszerowszteńskim. Nastazja Janówna, żona Adama Mikołajewicza Lipskiego 1585 r. Marcin Wojciechowicz Łowmień, żonaty z Barbarą Stefanówną, której siostra była za Kiełpszem 1586 r. (Akta XXVI).

ŁOWSZYN Gabrjel Matfiejewicz, bojar, otrzymał prawem lennym wieś Tuchnowo, w nowogrodzkim siewierskim 1621 r. (M. 165 f. 289).

ŁOZICCY. Iwan Łozicki, bojarzyn ks. Koreckiego i syn jego Hryćko 1568 roku (Gr. Ant. f. 127). Iwan, dziedzic części Baszkowiec, w krzemienieckim, 1583 r. (Żr. Dziej XIX).

Jan Łozicki Małkowski, ziemianin witebski, zastawił 1636 r. dobra swe Podgórne Wierciochowskiemu za 120 kóp. groszy litews. (Ist. Jur. Mat. XXV). Mikołaj Łozicki Małkowski podpisał 1763 r. obydwie manifesty szlachty litewskiej (Vol. Leg. VII f. 67 i 68). Józef Łozicki, elektor Stanisława Augusta, z powiatu starodubowskiego.

Jan Łozicki, syn Jerzego i Anastazji Winnickiej, wnuk Aleksandra i Ewy Bratkowskiej, nabył 1748 r. od Ewy z Łozickich Zielińskiej część Krynicy (Gr. Lwow.), a z Anny Kobylańskiej, pozostawił Romana, wylegitymowanego ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. i Jana, pisanego czasem mylnie Łozińskim, którego, z Usiekiewiczównę, córka Marjanna za Grzegorzem Łuczniakiem Kimakowiczem Winnickim, owdowiała 1822 r. (M. Dun. Wąs.). Ignacego, zmarłego 1787 r. i Apolonji Wojciechowskiej, syn Jakób Filip, ur. 1787 r. (metr. w Jagielnicy; M. Zawadz).

Michał z dziećmi: Franciszkiem Bronisławem, Konstantym Piotrem, Romualdem Józefem i Julją Kornelją, syn Konstantego, wnuk Michała, prawnuk Stefana, wylegitymował się ze szlachectwa w gubernji podolskiej 1850 r. Konstanty i Leonard, synowie Franciszka 1872 i 1887 roku. Bazyli z dziećmi 1858 roku (Spis.).

Herb Krzywda.

ŁOZIŃSCY h. KRZYWDA. Łukasz, Augustyn i Wincenty Łozińscy, wylegitymowali się ze szlachectwa z herbem Krzywda 1783 r., w sądzie ziemskim halickim, a Franciszek i Antoni, synowie Augustyna, 1846 r. w Wydziale Stanów we Lwowie. Stanowią oni jedną rodzinę z Łozińskimi Lubiczami z Łoziny, w ziemi lwowskiej, a przyczyną odmiany herbu była prawdopodobnie niewyraźna stara pieczęć.

Herb Leliwa.

ŁOZIŃSCY h. LELIWA wyszli ze wsi Łozy, w drohickim, której dziedzice w większości przyjęli nazwisko Łoza, a należeli do różnych rodów. Tu może należał Michał Łoziński, marszałek królewski, poseł z Litwy z grona marszałków do układów o unję 1564 r. (Vol. Leg. II f. 30). Do nich zalicza Niesiecki Jacka, dzielnego żołnierza, walczącego 18 lat pod Żółkiewskim i Koniecpolskim. Sebastjan, syn Mikołaja z Łozów Łozińskiego, podczaszego podlaskiego, ma sprawę w Lublinie 1616 r. (Zap. Lub. 22 f. 415). Jan Zbożny, łozniczy królewski, otrzymał kadukiem dobra po Marcynie Kramarzu i Adamie Czernym 1623 r. (M. 170 f. 413). Tomasz, z lubelskiego, elektor Augusta II-go.

Andrzej, proboszcz w Promnie 1740 r. (Perp. Czern. 25 f. 237). Józef z żoną, Katarzyną z Piekarskich, cedowali wójtostwo w Łążku pod Kłodawą Dąbskiemu 1747 r. i kwito-

wali się z Brzeskim 1748 r. (Gr. Przed. 88 f. 345 i 402). Michał z żoną, Katarzyną Markowską, 1755 r., a Piotr, z żoną Anielą, 1783 r. procesują się w Lublinie z Świderskimi; Andrzej, żonaty z Marjanną Stępkowską 1782 r. (Wyr. Lub. 556 f. 36; 659 f. 159; Zap. Lub. 138 f. 6; 140 f. 189).

Edward Kasper, ur. koło 1780 r., zaślubił 1819 r. w Kłodawie Teresę Bielicką; Miał brata Józefa i synów: Walentego, dziedzica Morawek, w kaliskim i N., zmarłego 1883 r., po którym syn Bronisław 1899 r. w Łodzi. Kazimierz, podporucznik weteranów 1824 — 1829 r.

ŁOZIŃSCY h. LUBICZ i h. SAS z Łoziny, w ziemi lwowskiej. Jak u wielu innych niezmiernie licznie rozrodzonych rodzin szlacheckich na Rusi, tak i u Łozińskich jest zamieszanie w herbach, którego rozwikłać niepodobna. Na stanowcze twierdzenie, który herb jest im właściwym, danych nie posiadam. Większość znaczna wylegitymowała się z h. Lubicz, część z Krzywdą, a część z Sassem. Łozina była w części wsią królewską zamieszkaną przez łowczych królewskich 1440 r.

Iwaszko Łoziński otrzymał 1469 r. od króla Dworzyszczę w Łozinie (AGZ. X. 136). Balaszek i Andruszko z Łoziny ręczą 1501 r. za mieszczanami ze Lwowa. Wachno przyznał 1501 r. dług kmiotce ze Stawczan, a z bratem Michnem utrzymani 1513 roku w posiadaniu ziemi w Łozinie z obowiązkiem służby wojskowej (AGZ. XIX. 3772, 3787; Wierzb. IV. 2095 i 4595). Iwan Chotko, Iwan i Czernik Zienciowie, bracia rodzeni, i Kost Piotr Sayko Łozińscy, mają zakazane przez króla sprzedać części swe w Łozinie komu innemu niż Grzegorzowi Domażerskiemu, któremu król tę wieś darował 1543, 1545 i 1552 r. (AGZ. X. 684, 711, 926 i 936).

Herb Lubicz.

Herb Sas.

Paweł utrzymany 1569 w posiadaniu dóbr ziemskich (M. 106 f. 73; AGZ. X. 1505). Paweł, dziedzic Łoziny, a Jan dziedzic Pletenic, w lwowskim, 1578 r. (Paw.). Iwan, Jacko, Piotr i Choma, synowie Pawła, procesują się z Białoskim 1593 roku (Conv. 9 f. 543). Iwan, w imieniu braci i stryjów, podpisał konfederację w Rzeszowie 1587 roku (AGZ. XX).

Iwaszko, Dawid, Szymon, Filip, Hryć, Tymko i Hryćko, sukcesorowie Wacława Sajka Łozińskiego 1589 r. Paweł, Jan, Waško i Hryć 1591 r. w Lublinie (Wyr. Lub. 34 f. 970; 45 f. 1060).

Krzysztof wziął 1549 r. część Malejowiec na Podolu za żoną, Małgorzatą Malejowską, wdową po Mikołaju Buczyńskim. Paweł, służebnik ks. Wiśniowieckiego na Wołyniu 1570 r. Adam, syn Marcina Łozińskiego, zwanego Budzyński, ożeniony z Zofją Dąbrowską, córką Jana 1596 roku. Katarzyna, żona Jana

Żochowskiego 1610 r., Grzegorz, żonaty z Teodorą Rużyńską, córką Kuźmy, 1610 roku (Tekka Rulik. z Akt Kamien.; Żr. Dziej. XIX).

Bohdan, posesor Lubartowa książąt Ostrogskich 1600 r. (Woł. I f. 551). Bohdan Demkowicz podpisał 1606 r. uchwały sejmiku w Wiszni. Marusza, wdowa po Danielu, z synem Krzysztofem procesują Woronicza o zabójstwo męża i ojca 1628 r. (Woł. V f. 624). Andrzej, podstarości kałuski 1620 r., z żoną, Anną Wyganowską, otrzymali 1618 roku konsens na wykup wsi i sołtystwa w Babce, w halickim, od Kossobudzkiego, a 1623 r. na cesję tej wsi Janowi Łozińskiemu (AGZ. X. 3882; Zap. Lub. 24 f. 799; M. 170 f. 413). Mikołaj otrzymał 1653 r. konsens na odstąpienie Olszan synowi Marcinowi (AGZ. X. 4468).

Popisy ziemian lwowskich z pierwszej połowy XVII-go wieku, wymieniają licznych Łozińskich o różnych przydomkach, którzy stawali konno lub pieszo i zbrojno. Siemion v. Sienko z Gałatowicz v. Zgałatowicz v. Żgałat Łoziński 1621 — 1631 r. Piotr Zgałatowicz 1626—1639 r. i syn jego Waško 1630 — 1639 roku. Jacek z Gałatowicz 1626 r.; Iwan Dżiszka 1621 r., Prokop Dżiszka v. Dżieszkowicz 1627 — 1639 r., Zacharjasz Dżieszkowicz 1626 — 1637 r., Jan Dżieszkowicz Stefanowicz i Tomasz Dżieszkowicz 1634 r., Andrzej Dżieszka od siebie i stryja Tomasza, Tymko Dżieszkowicz i Prokop 1651 r.; Iwan Czernik v. Czernikowicz 1621 — 1633 roku, Jacko Czernik 1626 — 1638 roku, Siemion v. Szymon Czernik 1630 — 1639 r., Hryćko Czernik 1633 r.; Jurko od siebie i ojca Melecha starego 1630 r., Piotr Melech v. Melechowicz 1626 — 1639 r. i syn jego, Tomasz Melech 1634 — 1638 r.; Hryćko Ihnatowicz 1626 — 1628 r.; Ferens Ihnatowicz Filipowicz 1630 — 1639 r., Sayko Ihnatowicz 1626 r., ten sam pewno Sayko Szoldra 1628—1639 r., Iwan Szoldra z Jańniszcz 1628 r.; Ławer v. Ławryn Zienkowicz 1627—1639 roku, Prokop Zienkowicz 1630 r., Jan Zienkowicz z Krzywy i brat jego małoletni Mikołaj 1634 r.; Iwaszko Jarmołowicz 1627 r., Stefan Jarmołowicz 1626—1628 r., i synowie jego, Waško i N. małoletni 1632 — 1634 r.; Stefan Szubicz 1627 r.; Waško Popiel v. Popielowicz v. Popielowski 1628 — 1634 r.; Iwan Łobik v. Łobiczek 1630 — 1635 r.; Jan Łohinowicz 1631 r.; Jacko Kop 1632 r.; Damjan Piotryszowiczów wnuk 1632 — 1635 r.; Mikołaj z Pletenicz 1626 r., Mikołaj z Uciechowicz 1630 r., Mikołaj z Uniowa 1621 r., Jan 1626 r., Jan Mikołaj 1627 r., Jan 1635 — 1639 r., Mikołaj 1637 — 1638 r., Szymon 1626 r., Iwan z Hnatowicz 1627 r., Iwan Guntowicz z Jańniszcz 1626 — 1628 r., Andrzej z Jańniszcz 1627 — 1628 r., Iwan z Jańniszcz 1651 r., Anna, żona Florjana Przedrzymirskiego 1628 r., Piotr i syn jego Tomasz 1632 — 1637 r., Bazyli 1638 r., Stecko 1639 r., Stefan, vicesgerens grodzki lwowski 1630 — 1635 r., Piotr, vicesgerens lwowski 1638 r., Sebastjan, Bazyli, Grzegorz i Jacko, i drugi Jacko 1651 r. (AGZ. XX).

Andrzej, współdziedzic Jańniszcz 1672 r., żonaty z Anną Kozłowską 1681 roku. Bazyli i Jan, współdziedzice Jańniszcz 1677 r. Jan z Gałat, namiestnik zamku łuckiego 1696 r. Jerzy z Gałat, subdelegat krzemieniecki 1722 r. Mikołaj i dwaj Jackowie, z województwem ruskim, a N. z wołyńskim, podpisali elekcyę Leszczyńskiego 1733 r. Aniela, żona Józefa Kopystyńskiego 1744 r., żyje wdową 1771 r. Jan z żoną, Magdaleną, procesuje Czeczelow o dług 1755 r. Bazyli, subdelegat grodzki latyczowski 1766 r., a Eljasz żydaczowski 1775 r. Zofja z Nagórzanki zaślubiła 1739 r. w Jagielnicy Pawła Chmielowskiego. Michał, syn Jana i Agaty, ur. 1752 r. (metr. w Birczy). Teodor 1791 r. w Byczkowcach. Franciszka,

córka Andrzeja i Marjanny Szmidrowskiej, ur. 1792 r. Giertruda, córka Kaspra i Marjanny Balickiej, ur. 1797 r. (metr. w Czortkowie).

Wylegitymowali się ze szlachectwa we Lwowie następujący Łozińscy:

Daniel, czterech Janów, Aleksander, dwóch Andrzejów, dwóch Teodorów, Szczepan, Szymon, dwóch Grzegorzów, dwóch Jacków, dwóch Bazylich i Michał z przydomkiem *Dzieża* 1782 r. w sądzie ziemskim.

Piotr, Józef i Michał z przydomkiem *Dzieża Strus* 1782 r., w sądzie ziemskim, Andrzej Tadeusz, syn Michała, Wawrzyniec, Franciszek i Marcin, synowie Andrzeja, w Wydziale Stanów 1824 r.

Antoni, Eljasz i Jan *Czernikowie Jarmołowicze* h. Lubicz, 1782 r. w sądzie ziemskim.

Grzegorz, Jan i Szczepan *Kardaszowie Jarmołowicze* h. Lubicz, 1782 roku w sądzie ziemskim.

Jan i Aleksy *Lewińscy Jarmołowicze* herbu Lubicz, 1782 roku w sądzie ziemskim.

Grzegorz i Łukasz *Mudrzy Jarmołowicze* herbu Lubicz, 1819 r. w Wydziale Stanów.

Ks. Mikołaj, Szczepan, Konstanty, Mikołaj, dwóch Piotrów, dwóch Bazylich, Grzegorz, trzech Janów, dwóch Aleksandrów i Michał *Sajkowie Jarmołowicze* 1782 r. w sądzie grodzkim; Feliks, Józef i Jan, wnukowie Szczepana, 1835 roku, Antoni i Michał, synowie Jana 1837 r., Jan i Konstanty, wnukowie Grzegorza, 1849 r. w Wydziale Stanów.

Sześciu Janów, ks. Jan, pleban z Jaśnik, dwóch Danielów, dwóch Bazylich, Szczepan, Piotr, Grzegorz, Ignacy i Aleksander *Jarmołowicze*, 1782 r. w sądzie ziemskim, Dymitr, syn Jana, 1837 r. w Wydziale Stanów.

Teodor i Jan 1787 r., Jerzy i Damjan 1807 r., Józef 1809 r., wszyscy *Jarmołowicze* h. Lubicz, w Wydziale Stanów.

Jan, Eljasz, Szczepan, Piotr, Grzegorz, Teodor *Zgałatowie Melechowie* 1782 roku w sądzie ziemskim.

Michał i Jan *Zgałatowie*, Jan, Michał, Aleksander, Pantaleon, Gabrjel, Stanisław, Teodor i Mikołaj *Zgałatowie*, Jan, Piotr, Bazyli i Jan, Daniel i Szczepan *Zgałatowie*, 1782 r. w sądzie ziemskim; Szczepan i Maciej, prawnukowie Gabrjela, 1838 r., Michał, Onufry i Grzegorz, wnukowie Michała, 1847 r., Franciszek Karol wnuk i Leon Antoni, prawnuk Michała, 1847 r. w Wydziale Stanów.

Jan i Grzegorz 1782 r., Joachim 1782 r., Antoni i Józef 1783 r. i Michał 1783 r. Łozińcy bez przydomku w sądzie ziemskim.

Józef, towarzysz chorągwi Jabłonowskiego 1777 r., Piotr 1782 r., Ignacy i Michał 1789 r. w wojsku polskim, Andrzej i Bazyli 1789 r., Józef z Podola, Klemens z kijowskiego 1790 r., w wojsku austriackim. Rozalja, córka Jana, żona Franciszka Szymańskiego 1800 r. w Jagielnicy. Michał zmarł 1825 r. w Szmańkowcach, pozostawiając wdowę Katarzynę z Szamotów. Salomea, żona Józefa Kowalewskiego 1801 r. Marjanna, córka Jana, żona Ludwika Fedorowicza z Górnej Wygnanki 1818 r. Jan, ur. 1811 r. w Białej, syn Stanisława i Anny z Szyszków. Mikołaj, syn Wawrzyńca z Zofji Terpiłowskiej, miał syna Jana, ur. 1815 r. w Nagórzance.

Jan z Łanowiec, syn Antoniego i Honoraty Hołyńskiej, zaślubił 1863 roku w Milowcach Julję Bilińską. Michał z Białobożnicy zaślubił 1797 r. w Strusówce Teresę Radecką i miał z niej: Honoratę za Jordanem Szamotą 1817 r.; Estere Elżbietę za Wincentym Słowikowskim 1828 r.; Feliksa Kajetana, ur. 1805 r. i Józefa, ur. 1801 r., dziedzica części Wygnanki, ożenionego 1-o v. 1829 r. z Julją Hołyńską, zmarłą 1846 r., a 2-o v. tegoż roku z Teklą Drozdowską, z których oprócz zmarłych w dzieciństwie dzieci, miał synów: Sabina Władysława, ur. 1842 roku i Florjana Stanisława, urodz. 1847 r. (M. Zawadzki z metryk w Czortkowie i Jagielnicy).

Barbara z Łozińskich, 1-o v. Łozińska, 2-o v. Jezierska, zmarła 1817 roku w Jańskich, mając lat 66 i pozostawiając synów: Łukasza i Grzegorza i wnuczkę małoletnią Marjanę, po córce Eudoksji Łozińskiej. Jan Jarmułowicz Łoziński zmarł 1823 r. w Łozinie, pozostawiwszy wdowę Anastazję i córki: Parascę ur. 1816 r. i Rypinę, ur. 1822 r. Antoni Jarmułowicz, umarł 1815 r. w Łozinie, pozostawiwszy bezdzietną wdowę Eudoksję z Mrozkich i dzieci: Bazylego, urodzonego z pierwszej żony, Marji Jezierskiej; Piotra; Marjanę Grzegorzową Łozińską i Barbarę Grzegorzową Łozińską, z drugiej żony, Anny z Hnatyszów Łozińskich i rodzeństwo Eljasza i Ksenię, wszystkich dziedziczących w Łozinie. Bazyli Jarmułowicz, ur. 1740 r., zmarł 1818 r. w Łozinie. Pozostały po nim wdowa, Marja z Potutuchowa i córka Melanja za Aleksandrem Dziżą Łozińskim w Łozinie (A. Pup. Lwow.).

Teofil z Doleżańska, ur. 1832 r. w Wygnance, zmarł 1905 r., pozostawiając, ze zmarłej 1903 r. żony Filipiny, potomstwo. Jan Jarmułowicz Łoziński herbu *Sas*, ur. 1850 r., zmarł 1905 r., z zaślubionej 1879 r. żony, Marjanny Mroczkówny, miał dzieci: Emilję i Henryka, zmarłych dziećmi; Marjana Józefa, urodz. 1881 r.; Władysława, ur. 1887 r.; Michalinę; Stanisławę i Franciszka, ur. 1900 r. (metr. w Czorkowie; M. Zawadz.).

Walery h. Lubicz, dziedzic Opar, z Julji Lewickiej, miał synów: Walerego, utalentowanego powieściopisarza, zmarłego młodo 1861 r.; Bronisława, radcę namiestnictwa, zasłużonego autora dzieł prawnych i społecznych, zmarłego i Władysława, ur. 1843 r., powieściopisarza, a następnie autora znakomitych dzieł, dotyczących historii i historii kultury Lwowa i Czerwonej Rusi, ożenionego z Jadwigą ze Starorypińskich, wdową po Ksawerym Liske, zmarłego 1913 r.

Bohdan, syn Władysława, dziedzica Boracina, w mińskim, i Jadwigi Czczottówny, ożenił się 1902 r. w Raclawicach z Jadwigą Ossuchowską. Brat jego Waclaw, zaślubił 1912 r. Stefanję Podhorską Okołowównę. Bolesław, ożeniony 1859 r. z Konstancją Kraszewską, córką Józefa Ignacego, zmarł na Syberji 1870 roku, a wdowa umarła w powrotnej drodze z Syberji 1871 r.

Tomasz z synem Stanisławem dziedziczyli 1721 r. na Demidowym Siole, w kijowskim (Gr. Kijow.). Tego czy innego Stanisława syn Marcin, otrzymaną z działu z braćmi wieś Marjanówkę, w żytomierskim, sprzedał 1730 r. Andrzejowi Łukomskiemu (Gr. Żytom.). Adam, syn Marcina, sprzedał Płoski Załuskiemu i część sumy szacunkowej odstąpił synowi Kajetanowi 1767 r.

Kajetan, z Marjanny Sławoszewskiej, miał syna Franciszka, ur. 1791 r., chrzczonego w Krutem 1793 r. przez proboszcza z Raszkowa i córki: Marjanę za Andrzejem Michałowskim i Katarzynę za Romanem Lewandowskim. Franciszek,

dziedziec Leszczynówki, wstąpił do wojska polskiego 1809 r., został podporucznikiem 2-go pułku ułanów 1815 r., kawaler Legji Honorowej i Virtuti Militari, wystąpił z wojska 1819 r., wybrany członkiem sądu powiatowego humańskiego, wylegitymował się ze szlachectwa 1836 r. w gubernji podolskiej razem z synami: Adamem i Henrykiem, urodzonymi z Apolonji Rakowskiej, córki Pawła. Adam umarł bezżenny 1850 r.

Henryk Lubicz Łoziński, ur. 1830 r. w Biłazkach (metr. w Humaniu), ożeniony z Marją Gnatowską, dziedziec Leszczynówki, zmarł 1902 r., pozostawiwszy córki: Ewelinę za Henrykiem Gnatowskim; Antoninę; Franciszka, ur. 1856 r., i Kazimierza, ur. 1867 r., dziedzica Leszczynówki. Dwie córki: Henryka Wanda Kamilowa Łozińska i Apolonja, zmarły przed ojcem (Akta Legit. i Spis.).

Franciszek, syn Michała, wnuk Kajetana z synami: Walerjanem i Józefem Kalasantym 1848 r., Hieronim Michał, syn Walerjana, 1865 roku, Wacław, syn Walerjana, 1895 roku, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji podolskiej (Spis.).

Michał, syn Michała, wnuk Dominika, prawnuk Andrzeja, praprawnuk Jana, 1833 r.; Wincenty, Franciszek i Jan, synowie Bazylego, wnukowie Stefana, prawnukowie Michała, 1882 r.; Justyn i Mikołaj, synowie Franciszka, 1891 roku, wylegitymowani w gubernji podolskiej (Spis.).

Stanisław z synem Pawłem i tego synami: Jakóbem, Narcyzem i Kajetanem Wawrzyńcem, Onufry z synami: Stefanem i tego synami: Stefanem i Atanazym, i Eljaszem, którego synowie: Aleksander, Grzegorz, Szymon, Teodor i Jan, obaj synowie Aleksandra, wnukowie Dymitra, prawnukowie Teodora, syna Jana, wylegitymowani ze szlachectwa w gubernji podolskiej w latach 1848—1895. Potomkowie Onufrego, brata Aleksandra, a syna Dymitra, zyskali w Rosyi przyznanie szlachectwa i nazwiska Lubicz Jarmołowicz Łozina Łoziński (Spis.).

Teodor z synami: Janem i Bazylim, syn Jana, wnuk Józefa prawnuk Andrzeja, 1851 r.; Michał i Zacharjasz, synowie Franciszka, brata Teodora, 1872 r.; Antoni, Mikołaj, Bartłomiej Józef, Kazimierz Bernard i Marjan, synowie Michała, August i Marjan, synowie Zacharjasza, 1872 — 1892 r. wywiedli się ze szlachectwa w gubernji podolskiej (Spis.).

Tomasz z synami: Marcinem, Antonim i Józefem, syn Franciszka, wnuk Eljasza, prawnuk Stanisława, praprawnuk Jana, 1849 r.; Franciszek, syn Jana i Szymon, Karol i Franciszek, synowie Franciszka, wnukowie tegoż Franciszka Eljaszowicza, 1851 r.; Piotr Michał z synem Edwardem, Jan i Kazimierz, synowie Jana, 1859 i 1866 r.; Witalis, syn Szymona, Longin Kazimierz, syn Karola, 1866 roku, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej (Spis.).

Florjan, Gabrjel, Mikołaj i Joachim z synami: Zenonem, Hipolitem i Apolonem, synowie Marcina, Jan, Bazyli z synami: Feliksem, Wincentym, Janem i Teodorem, i Eljasz z synami: Janem, Jakóbem i drugim Janem, synowie Antoniego, wszyscy zaś wnukowie Stanisława, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej 1829 r.; Władysław Karol Wiktor, syn Stanisława, wnuk Wincentego, wpisany do ksiąg szlachty 1904 r. (Spis.).

Wymieniony Joachim Lubicz Łoziński, dziedziec Jaremicz na Wołyniu, ożeniony był z Antoniną Suchocką. Z trzech jego synów: Hipolit miał dzieci—Adol-

fa i Marję, wylegitymowanych 1856 r.; Adolf pozostawił: Stanisława Augusta Marcelego, Maurycego Romana, Bohdana Feliksa i Ludwikę Aleksandrę (Spis.).

Zenon osiadł na Podolu i z Adolfiny Szydłowskiej, miał synów: Franciszka Alfonsa i Żenona Antoniego, zamieszkałego w Petersburgu 1900 r. Apollon, ur. 1813 r., marszałek powiatu zwiahelskiego, dziedzic Chyżnik, żonaty 1-o voto z Heleną Żurakowską, zmarłą 1867 r., a 2-o v. z Eleonorą z Ładów Rogoszewską, umarł 1900 r., pozostawiwszy z pierwszej żony synów: Edmunda, który po powrocie z Syberji przeniósł się do Galicji i Kazimierza; z drugiej zaś Apollona, wpiśnianych do ksiąg szlachty gubernji wołyńskiej 1876 r.

Edmund Karol Dzieża Łoziński herbu *Lubicz*, dziedzic Potoka i Taraszówki, umarł 1904 r. we Lwowie. Synowie jego urodzeni z hrabianki Janiny Zofji Załuskiej: Oskar zaślubił 1905 r. w Kijowie Irenę Łozińską, córkę Władysława i Leopoldyny Wilkoszewskiej, a Witold zaślubił tegoż roku we Lwowie Jadwigę Sahydakowską, córkę Tyburcego i Marjanny Dziamskiej (Not. M. Zawadz.).

ŁOZIŃSCY z Łozin, położonych w województwie kijowskim, których obecnie odnaleźć się nam nie udało. Rozjaśnił ich pochodzenie Otto Forst w artykule o Mohiłach (Mies. Heraldyczny 1912 r.). Pisano ich z Łozin, z Łożeń i z Łozian. Tomasz Csomortany z Siedmiogrodu (Niesiecki nazywa ich Ciamarta) posiadał prawdopodobnie za żoną dobrą Łoziny, w kijowskim, i pozostawił syna Bazylego, zwanego w aktach Łozińskim 1618 r. i córki: Elżbietę za Jeremjaszem Mohiłą, hospodarem mołdawskim, zmarłym 1606 r., wziętą do niewoli tureckiej 1616 r. i zmarłą w seraju sułtańskim; i Marjanę z Łożan, żonę 1-o v. Dymitra Kireki v. Kureki, postelnika ziemi mołdawskiej, 2-o v. Aleksandra Buczackiego, która pozwała 1628 r. Wiśniowieckich o 4,000 florenów, pożyczone od nieboszczyka jej brata Bazylego Łozińskiego (Gr. Halic. 116 f. 874; Łoz. Prawem i Lewem; Woł. V B f. 338). Łoziny 1618 r. należą do Reginy z Mohiłów ks. Wiśniowieckiej (Żr. Dziej. XXI f. 263).

Do nich może należał Jerzy z Łożan, szlachcic wołoski, indygenowany na sejmie 1607 r. (Vol. Leg. II f. 448).

ŁOZIŃSKI Stanisław, współdziedzic Otorowa, w poznańskim, 1580 r., będzie zapewne źle odczytanym Łosińskim (Paw.).

ŁOZKOWIE h. WŁASNEGO. Pisali się pierwotnie Łoza, następnie Łozka, Łoska, albo Łożka. Pieczęć ich z 1527 r. przedstawia księżyc rogami do góry, a w nim krzyż o rozdartym dolnym ramieniu. Piekosiński opisuje ich herb jako Leliwę, a nad nią skrzyżowane dwie belki (Herold. 1906). Wittyg na pieczęci Iwana z 1605 r. widział jelenia i nazywa go Brochwiczem.

Fedko Łoza ożeniony był z Marją, córką Jana Olechnowicza Juchnowicza, która w końcu XV-go wieku z siostrą swą, Orynką Proskurzyną Suszczańską, podzieliła się dobrami ojczystymi, w kijowskim, po śmierci braci Fedka i Waśka (Żr. Dziej. XXI f. 217).

Borys Łoza, żyjący w końcu XV-go wieku, prawdopodobnie syn Fedka, pozostawił córkę za Tymoflejem Proskurą i synów: Andrzeja, Olechnę i Jacka

Łozów v. Łozków, którzy w 1507 r. dopełnili działu dóbr ojczystych (Żr. Dziej. XXI f. 475 — 480).

Andrzej, najstarszy, dziedzic Dobrynia, w brzeskim litewski, Meletycz z dworem i wsiami przynależnymi, dworzanin królewski 1510 r., leśniczy brzeski 1512 r., kamieniecki 1515 r., podlaski 1516 r., wojski brzeski 1525 r., stawił na popis ziemi podlaskiej dziewięć koni 1528 r., umarł 1533 r., pozostawiwszy, z żony Hanny, córki: Hannę, 1-o v. za Lwem Tyszkiewiczem Pocijem, zmarłym 1550 roku, a 2-o v. za Dominikiem Pacem, kasztelanem smoleńskim; Zofję, 1-o v. za Bohowitynem Piotrowiczem Szumbarskim z Kozierad, 2-o v. za ks. Wasilem Sanguszką Kowelskim 1542 r.; Bohdanę za Iwanem Hrehorowiczem Służką, horodniczym kijowskim; i Tomiłę za Fedorem Baką, dzierżawcą mohilowskim, i syna Wasila, którego wdowa, Tomiła Wasilówna, z córką Bohdaną, procesuje się z siostrami i szwagrami męża o dobra Rohacz i ruchomości po Andrzeju Łosce 1546 — 1547 r. Bohdanna była, zdaje się, pierwszą żoną Iwana Sołtana 1553 r. (Arch. Sang.; Pac.; ML. 46 f. 191; 48 f. 53; 60 f. 49; 63 f. 20).

Olechno działem 1507 r. wziął dobra pod Brasławiem Łuki Wielkie i Małe, różne wsie i sieliszcza nad Bohem i Teterewią, Zarudzice, Wiaterów, połowę Łutek i Chylczyc. Jego potomkiem był może Dawid Łozka, sędzia ziemski mozyrski, którego córka Katarzyna, urodzona z Heleny Rużyńskiej, była za Borysem Groźnym (Grazny), łowczym nowogrodzkim siewierskim 1638—1647 r. (Czerniech. f. 1; Kij. VI A 1).

Jacko Borysowicz Łoza v. Łozka, namiestnik nowogrodzki, działem z braćmi wziął dobra w kijowskim nad rzeką Zwidzieniem, Pukowo z dworem i wsiami, Batyjów z Monasterzyszczenem i wsiami i ostrowami, które na tę cerkiew zapisała ich ciotka księżna Romejkowa (Romanowa?), miasto Rożajew (Rożów) założone przez dziada i Szerejkowicze, w mozyrskim; części Pukowa, Batyjewa i Rożowa, trzymane w posagu przez siostrę, wykupił od szwagra Proskury. W 1512 roku otrzymał potwierdzenie posiadania Szerejkowicz (ML. 195 f. 846), świadczył 1527 r. na zrzeczeniu się Koziki (Arch. Dubr.), 1529 r. na zapisie Daszkowicza (A. Zap. Ross. II), wyjednał od króla Zygmunta nowe przywileje w miejsce wszystkich dawnych W. Ks. Witolda, Zygmunta i króla Kazimierza, które mu się spaliły.

Synowie Jacka: Filon, Bohdan i Wasil, podzielili się po śmierci ojca dobrami (Żr. Dziej. XXI roku działu nie podają). Filon wziął Żerebiatyn i sześć wsi; Bohdan Szerejkowicze, Łutki i Chilczycze; Wasil Pukowo z Batyjowem, Rakówszczyzną, Rożów, Wysokie, Kolbeżyce, Sitnikowszczyzną, Monasterzyszcze i inne. Wasil miał córkę Tomiłę, wydaną 1576 roku za Andrzeja Babińskiego (Pam. Jewł.) i synów: Jana v. Iwana, Stefana i Ławryna czyli Wawrzyńca, którzy dopełnili działu dóbr ojczystych 1586 r.

Jan v. Iwan Łozka, podczaszy kijowski 1592 r., deputat kijowski na Trybunał 1597 r., został pisarzem ziemskim kijowskim 1600 r., żył jeszcze 1608 roku, dziedzic Żerebiatyna, ożeniony 1-o v. z wdową N., matką Potencji Mikołajowej Smiecickiej, pozostawił z drugiej żony, Magdaleny Czyrskiej, procesującej się już jako wdowa 1613 r. z szwagrem Ławrynem, jedyną córkę Aleksandrę, dziedziczkę Żerebiatyna, żonę Aleksandra Suryna 1621 r., pozwaną 1618 r. przez Potencję Smiecicką o 500 kóp groszy, zabezpieczonych na Żerebiatynie przez Jana Łożkę

jej matce. Oboje Surynowie procesują się 1624 r. z Michałem Łozką z Rożowa, a w końcu sprzedali Żerebiatyn Krasieńskim (Źr. Dziej. XX i XXI; Gr. Ant. 62; Arch. I. Z. Ros. IV. 1; Op. Żytom. 10; Op. Kij. 9; Wyr. Lub. 71 f. 2; Kij. I. 44; I. D. 1; Bract. II f. 2006; V f. 716; Woł. II f. 152 i 193; VI. D. f. 43).

Stefan, dziedzic Rakowszczyzny, Rożajewa czyli Rożowa, Stawiszcz, Mieletycz, Wiaczorowa, wojski i poborca rzeczycki 1578 r., podczaszy kijowski 1581 r., poborca kijowski 1592 r., marszałek mozyrski 1598 r. (został nim pewno już 1592 roku), w procesie o dobra z Kisielami 1600 — 1604 r. przedstawił dokumenta od 1507 r. dowodzące własności spornych majątków (Źr. Dziej. XXI), kupił 1606 r. od Hulewiczów Sutyski, Tywrów, Dzunkow z 10-ma wsiami, 1607 r. Nastale, w mozyrskim, od Sebastjana Dymitrowicza Iskorotyńskiego, procesował się 1609 roku z Daniłowiczem o poddanych z Jurewicz, a z synem Józefem o część Rożowa i 1613 r. z Charlińskim o poddanych. Z pierwszej żony, którą miała być Anna Bohowitynówna Kozieradzka, miał córki: Nastazję za Michałem Myszką Chołoniwskim 1612 — 1629 r., i Reginę za Filipem Jelcem, podstolim kijowskim (Bract. XVI f. 948) i syna Józefa. Drugą żoną Stefana była Halszka Hulewiczówna, 1-o voto Krzysztofowa Pociiejowa i z niej pozostał syn Michał (Vol. Leg. II; Op. Kij. 12; Arch. I. Z. Ros. III 1 i VII 1; Op. Żytom. 11, 12 i 13; Pam. II; Bract. II f. 1379 i 1981; Kij. III B 55; II B f. 214; Woł. II f. 134, 248 i 496).

Józef, marszałek mozyrski 1617 r., dziedzic Rakowszczyzny czyli Rakowa, Stawiszcz, Zabrodźca, ożeniony z Elżbietą v. Heleną Rejówną z Nagłowic, wraz z którą sprzedał 1609 r. Rejowiec i Stajnie Orzechowskiemu, żył jeszcze 1631 r., a wdowa po nim jest 2-o v. żoną Piotra Kuczborskiego 1635 r. Jedyna ich córka Zofja, miała być 1-o v. za Adamem Chomiakiem, 2-o v. za Stefanem Aksakiem, sędzią ziemskim kijowskim (Źr. Dziej. XX i XXI; Op. Żyt. 13; Kij. II B 1; Woł. VI A f. 586).

Michał, dziedzic Rożowa, Jurewicz, Nebitowa, Kozich Łozów, w mozyrskim, 1618 r., małoletni jeszcze 1621 r., razem z matką ma częste procesa z sąsiadami 1618 — 1630 r., ożeniony z Zofją z Wysokiego Kaszowską 1643 r., pozwany został przez jej braci 1646 r. o wymuszenie na niej różnych zapisów, sprzedał Rożów Ceterowowi 1638 r., umarł bezdzietny, ostatni zdaje się z rodziny. Pierwszą jego żoną miała być Zofja Sokołówna 1633 r., a trzecią Barbara Judycka (Op. Żytom. 14; Kij. III A f. 240; Bract. V f. 823; XI f. 490; A. Kijow.; Teka W. Rulik.).

Wawrzyniec czyli Ławryn, podczaszy kijowski po braciach 1601 r., dziedzic Sotnikowa, Mysokowa, Pirohowa, Ryszczowa i Trudenowszczyzny i Trybuhowszczyzny, które należały do Fedkowej Łozowej w początku XV-go wieku, ożeniony z Anną Hulewiczówną, dziedziczką Witaczowa, nie żył już 1621 r., a pozostawił tylko trzy córki: Barbarę za Aleksandrem Krasieńskim 1624 r.; Elżbietę za Ludwikiem Olizarem Wołczkiewiczem, zmarłym 1645 r. i Helenę za Jakóbem Kaszowskim. (Możliwe jest, że te dwie ostatnie Elżbieta i Helena, są jedną Halszką, 1-o v. Olizarową, 2-o v. Kaszowską). Wdowa po Wawrzyńcu i córki mają liczne procesa 1621 — 1630 r., między innymi matka pozwała 1621 r. Rogowskich o porwanie córki i trzymanie jej długie dla wydania za młodego Rogowskiego; po 1633 r. miała wdowa wyjść za Jarosza Kozińskiego (Źr. Dziej. XXI; Op. Kij. 9; Op. Żyt. 11 i 13; Kij. III f. 61; Bract. VIII f. 130; Woł. VI C f. 107).

ŁOZNOWSKI Paweł, posesor wsi królewskiej Łozny na Podolu od 1615 r. (Zr. Dziej. V).

ŁOZOWICCY z Łozowicy, w powiecie brzeskim. Nielub Hrynkowicz Łozowicki otrzymał 1494 r. od króla Aleksandra Żerdelew, Zwiniaczkę i inne sioła w kijowszczyźnie. Syn jego Bohdan Nielubowicz, ziemianin brzeski 1522 roku (ML. 8 f. 321). Michał Bohdanowicz, służebnik Radziwiłła 1549 r., syn Michała Krzysztof, dziedzic Łozowicy w drugiej połowie XVI-go wieku.

Łukasz Bohdanowicz, dworzanin królewski 1537 r., wygrał sprawę o łąki Żerdelowskie z mieszczanami z Żytomierza i uzyskał 1537 i 1547 r. potwierdzenie nadań króla Aleksandra (Gram. Ant. f. 155 i 157; Arch. I. Z. Ros. VII. 1) Aleksander, syn Andrzeja, a wnuk Łukasza, sprzedał Żerdelew Brzozowskiemu 1608 r. (St. Geogr. I f. 540). Hrehory, protopop katedralny włodzimierski unicki 1617 — 1636 r. (Akta XXIII).

Wincenty, elektor króla Michała, w ziemi czerskiej, syn Daniela, zeznał 1661 r. zapis dożywocia z żoną, Teoflą Męcinianką, córką Jana, która sprzedała 1676 r. część Kozietuł Kozietulskiemu. Ewa i Anna, żona Marcina Domańskiego, wwiązane w Łozowicę 1692 r. Pawłowi uczyniła zapis przyszła żona, Katarzyna z Głuchowskich Lichanicka 1700 r. Stanisław i Regina, małżonkowie, wprowadzeni w posiadanie wójtostwa w Kłokocinie, w przedeckim, 1666 r. (Perp. Czers. 12 f. 230; 13 f. 472; 14 C f. 129; 16 A f. 262; Gr. Przed. 76 f. 309).

ŁOZOWIE h. ŚLEPOWRON z Łozów, w ziemi drohickiej. Niesiecki daje Łozom herb *Korab*, siedziała jednak na Łozach i szlachta innych rodów. Niektórzy przybrali nazwisko Łozińskich. Leliwici Łozińscy, zdaje się, z tych Łozów pochodzą.

Herb Ślepowron.

Hieronim i Stanisław z Łozów, z rodu Ślepowronów, cioteczni bracia Stanisława Korycieńskiego Gozdawity, świadczili mu przy wywodzie szlachectwa 1552 roku (Droh. 10074 f. 383; Not. Dziadulewicza).

Woźny Łoza Aruteński i inni ziemianie Łozowi stawili się na popis ziemi drohickiej 1528 r.

Stanisław Łoza, współdziedzic wsi Łozy, Papy i Malki, w drohickim, 1580 r. Hieronim, syn Wawrzyńca, 1580 r., Stanisław, komornik ziemski drohicki 1586 roku, Józef, syn Wawrzyńca, Maciej i Jan 1593 r., Adam, syn Stanisława, Andrzej,

syn Jerzego, 1596 r., mają sprawy w Lublinie (Zr. Dziej. XVII; Wyr. Lub.; 7 f. 360; 28 f. 330; 55 f. 606; 68 f. 182). Jakób, syn Mikołaja, 1598 r. na Podolu (Teką W. Rulikowkiego).

Herb Korab.

Stanisław Łoza, kanonik łucki 1612 r., biskup argiweński, sufragan i ofi-
cjał łucki, proboszcz tykociński i otycki, pleban kamieniecki 1633 r., procesow-
wał 1612 r. Zahorowskiego o zniszczenie drogi z Łucka do dóbr jego Łozki Wi-
ktorów, umarł 1639 roku. Jakób, z województwem podlaskim, podpisał elekcję
Jana Kazimierza, a Malcher, z kaliskim, obiór Michała Wiśniowieckiego.

Ignacy, towarzysz w chorągwi kawalerji narodowej Wilgi 1789 r.

Maciej, syn Łukasza, kupił część dóbr Łęczycki od Mateusza Łęczycki
1784 r., synowie jego, z Marjanny Łęczyckównej: Adam, ur. 1775 r. i Klemens,
ur. 1776 r. (metr. w Paprotni), wylegitymowali się ze szlachectwa 1804 r. w Ga-
licji zachodniej (Quat. VIII f. 184).

Ignacy, syn Andrzeja, kupił 1787 roku część Łozów od stryjecznego
brata swego, Leona, syna Tomasza, i dowiódł szlachectwa 1804 roku (Quat.
VIII f. 170).

Antoni, syn Józefa i Marjanny Lipskiej, wnuk Marcina, burgrabiego gra-
bowieckiego, i Doroty Skomorowskiej, prawnuk Chryzostoma i ks. Jan Józef, ka-
nonik chełmski i lwowski 1781 r., syn Wojciecha i Heleny Boguszcówny, wnuk
Jana i Eufrozyny Żmudzkiej, dowiedli szlachectwa 1782 roku w sądzie ziemskim
lwowskim. Antoniego żona, Tekla, sukcesorka Rafała Russjana 1793 roku (M.
Dun. Wąsow.).

Tomasz Dubalski Łoza, syn Andrzeja i Jadwigi Lenkiewiczówny, wnuk
Andrzeja i Anny Piaseckiej, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie
ziemskim lwowskim. Tomasz ten subdelegat grodzki piotrkowski, miał ze zmar-
łej 1765 r. żony, Wiktorji Strzałkowskiej, miecznikówny zakroczymskiej, córki:
Teklę, poślubioną 1765 r. Szymonowi Charewiczowi, synowi Michała, miecznika
pińskiego, z Anny Dłuskiej; Agieszkę i Kunegundę, ur. 1762 roku (Gr. Bieckie;
M. Dun. Wąsow.).

ŁOZOWSCY na Litwie. Paweł Łozowski, ziemianin powiatu orszańskiego
1677 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). Po śmierci Samuela i Zofji z Rahozów Łozow-
skich, starostów ładośniańskich, otrzymał 1663 r. Ładošno i Stajki, w Iepelskim,
Konstanty Bohuszewicz. Ten Samuel zapewne, ale odczytany Łazowski, podpisał
z brzeskim litewskim elekcję Władysława IV-go. Cyprjan odstąpił Ładosna Szczyt-
towi 1700 r.

Jan na Łozowie Łozowski, syn niegdy Sebastjana, łowczy halicki, wraz
z żoną, Marją z Paszkowskich, odziedziczył część Łozowa po stryju Jakóbie Szy-
monowiczu i po bracie Walentym Łozowskich, o czem świadczy kwit dany Dani-
łowskiemu 1721 r. (Gr. Kijow.). Stanisław Łozowski i Kasper Łozowski albo Ła-
zowski podpisali 1763 r. manifesty szlachty litewskiej (Vol. Leg. VII f. 66 i 71).
Nie wyraźna pisownia powoduje pomieszanie Łozowskich z Łazowskimi, tak, że
w braku źródeł trudno ich rozdzielić.

ŁOŻKIEWICZOWIE, patrz *Łoskiewiczowie*.

ŁUBIANOWICZ Mateusz podpisał 1763 roku manifest pierwszy szlachty
litewskiej (V. L. VII f. 65).

LUBIAŃSCY h. GRZYMAŁA z Łubianego, w powiecie wąsoskim, ziemi wiskiej. Pieczęć ich zachowała się w księdze poborowej z 1577 r. (Not. Dziadulewicza). Wieś Łubiane w XV-tym wieku nazywała się Łubianka. Piotr z Łubianki, Andrzej, syn Marcina z Łubianki i Michał z Żebrów, czyli z Wierch Łubianki, byli na wojnie wołoskiej 1497 r. (Spis. Biblj. Ordyn. Kras.). Rafał, współdziedzic Łubianego 1577 r. (Paw.).

LUBIAŃSCY IHNATOWICZOWIE, patrz *Ihnatowiczowie*.

LUBIEŃSCY h. POMIAN z Łubnej, w sieradzkim, w parafji Wąglczew, pisano ich często Łubińskimi. Jan, syn Przybysława z Łubnej, student Uniwersytetu krakowskiego 1412 roku. Wieś Łubna już w pierwszej połowie XV-go wieku rozdzielona na dwie części, od swych dziedziców nosiła nazwę Łubna Jakuszowa i Łubna Jarosławowa (Łubna Jakuszy, Łubna Jaroslai). Według Kossakowskiego Jarosław, dziedzic Cieni i połowy Łubnej, komornik ziemski sieradzki 1440 r., miał być protoplastą Cieńskich i Łubieńskich.

Jakób z Łubnej, dworzanin Władysława Warneńczyka, otrzymał 1440 r. od króla 200 grzywien na Luboli, w sieradzkim (Inwen. Arch. Kor.) Elżbieta z Dzierlina Łubieńska, 1473 — 1474 r. kwitowała Otockich, dziada i stryja swego z posagu.

Jakób z Łubnej zabezpieczył 1495 r. żonie swej, Żerosławskiej, córce Katarzyny z Wilczkowa, 80 grzywien posagu na swych dobrach, a żona mu darowała 1512 r. swoją część Wilczkowa. Tegoż roku był obrany opiekunem przez Wojciecha Wilczkowskiego, a 1515 r. podzielił się Wilczkowem z Otockimi. Ta Żerosławska jest zapewne identyczną z Elżbietą z Dzierlina. Jarosław Łubieński 1507 r., a Jan 1515 r. obecni w Sieradzu (Gr. Sieradz. i Szadk.).

Herb Pomian.

Jan Łubieński z Łubnej z żony, Doroty Porajówniej Złobnickiej, inaczej Kuczewskiej, miał syna Świętosława, praojca kilku gałęzi Łubieńskich dotąd istniejących. Świętosław, dziedzic Łubnej i Brodzyna, zaślubił 1561 r. Barbarę Zapolską, córkę Benedykta i Agnieszki Pstrokońskiej, umarł 1592 roku, pochowany w Wąglczewie, pozostawił córki: Zofję, księżnię Ołobocką, której brat Maciej wystawił nagrobek i Małgorzatę za Sebastjanem Starczewskim, i synów: Wojciecha, Jana, Macieja, Stanisława i Marcina, Jezuitę, zmarłego 1651 r.

Wszyscy bracia, oprócz Jana już zmarłego, wymurowali nowy kościół w Wąglczewie i osadzili przy nim kanoników Grobu Chrystusowego z Miechowa 1626 roku. Matka ich umarła w 70-m roku życia 1611 r., pochowana przez synów w Katedrze Gnieźnieńskiej. Na nagrobku wspomniano, że miała dziesięcioro dzieci, widocznie troje zmarło młodo.

Wojciech, ur. 1565 r., kanonik gnieźnieński 1593 r., proboszcz w Opatówku 1594 r., sekretarz królewski, kanonik krakowski 1617 r., dziekan poznański, proboszcz pułtuski i średzki, kanonik Ś-go Jerzego w Gnieźnie, kanonik płocki 1632 r., umarł 5-go Października 1640 r., pochowany w Pułtusku.

Maciej, ur. 2-go Lutego 1572 r., kanonik poznański 1597 r. i gnieźnieński 1602 r., sekretarz królewski, proboszcz łączycycki 1607 r., administrator żup krakowskich 1611 — 1614 r., kanonik krakowski 1612 r., kustosz sandomierski 1616 r., proboszcz generalny miechowski 1617 r., biskup chełmski 1620 r., poznański 1627 roku, kujawski 1631 r., arcybiskup gnieźnieński 1641 r., umarł w Łowiczu 1652 r. Jeden z najzacniejszych i najzasłużeńszych biskupów polskich tak dla kościoła, jak i dla kraju. Na wszystkich stanowiskach przez które przechodził, pozostawił niezliczone dowody chwalebnej działalności swojej, tak w sferze duchowej, jak materjalnej (Kor.; Encykl. Kościel.; Łęt.). Wśród innych fundacji prymasa odznacza się nowa kaplica dla cudownego obrazu w Częstochowie i kaplica w katedrze gnieźnieńskiej, z uposażeniem dla proboszcza z rodziny Łubieńskich i dwunastu mansjonarzy.

Stanisław, ur. 1573 r. w Łubnej, doktor praw 1598 r., sekretarz królewski i kanonik gnieźnieński 1599 r., kantor 1606 r., proboszcz gnieźnieński 1608 r., kanonik warmiński, kanonik i archidjakon krakowski 1613 r., regent kancelarii koronnej 1614 r., kantor krakowski 1615 r., opat tyniecki 1618 r., biskup łucki 1622 r., podkanclerzy koronny 1625 r., biskup płocki 1627 r., zrzekł się podkanclerstwa 23-go Listopada 1627 r., równie zacny i zasłużony jak brat Maciej, umarł 1640 r. Autor licznych dzieł historycznych, pisanych ładną łaciną, razem z bratem Maciejem spisał inwentarz archiwum koronnego, i wspólnym kosztem kazał przepisać akta sieradzkie i szadkowskie. W 1626 r. kupił część Wądrozna i Woli Jaroszowej, którą sprzedał 1637 r. Wiktorowi Krzyżanowskiemu, kupił 1634 r. Stary Miastkow od Lasockich, zapisał 1637 r. kapitule płockiej sumę na Czerminie i Górze (Kor.; Encykl. Kościel.; M. 158 f. 261; 180 f. 610; Perp. Czers. 7 f. 335; 8 f. 9; 9 f. 207, 385 i 429).

Jan, ur. 1569 r., drugi z rzędu syn Świętosława, pisarz grodzki sieradzki 1598 r., umarł w Wrocierzyżu 1617 r., pochowany przez braci w Miechowie (Star. Monum.), ożeniony miał być najpierw z Anną Balińską, z której był syn Hieronim. Drugi raz zaślubił Jan Zofję Wyleżyńską, ur. 1592 r., córkę Jana, pisarza grodzkiego wieluńskiego, zmarłą 1648 r., pochowaną w Wąglczewie i z niej miał syna Wojciecha.

Hieronim z żoną, Katarzyną Lubiatońską, otrzymał 1638 r. wójtostwo Boguniłowice, w sieradzkim (M. 183 f. 56), umarł 1644 r. Syn jego Zygmunt, stolnik sieradzki 1648 r., a chorąży większy już 1655 r., elektor, z sieradzkiego, Jana Kazimierza i Michała, otrzymał 1661 r. Kłobię, w brzeskim (Sig. 3 f. 201), wystawił 1649 r. nagrobek żonie pierwszej, Marjannie Trojanowskiej, u Franciszkanów w Piotrkowie (Koss.), wraz z drugą żoną, Cecylją Opacką, wojewodzianką derpską, ugodził się z jej rodziną 1655 r. i przyznał dług Dembińskim 1660 r. (M. 232 f. 249; DW. 52 f. 902; A. Krak.). Z drugiej żony pozostawił Zygmunt córki: Helenę za Stanisławem Morskim, starostą ojcowskim i Annę za Aleksandrem Dąmb-skim, miecznikiem inowrocławskim, żyjącą wdową 1715 r. i synów: Bogusława i Kazimierza.

Kazimierz, kanonik krakowski 1675 r., deputat na Trybunał lubelski 1689 roku, kanonik sandomierski 1690 r., biskup heraklejski i sufragan krakowski 1701 r., administrator djecezji krakowskiej 1702 r., nominowany biskupem chełmskim 1702 i 1705 r., opat czerwieński, nominat biskup krakowski 1710 r., objął

djecezę 1711 r., nadzwyczaj miłośnierny i dobroczynny opiekun sierot, umarł 2-go Maja 1719 r.

Bogusław, pisany czasem Janem Bogusławem, pułkownik i szambelan królewski, otrzymał 1701 r. w dożywocie Welcz. 1709 r. generał major, został bachmistrzem bocheńskim, podstoli koronny 1714 r., kasztelan sandomierski 1728 r., kawaler orderu Orła Białego 1730 r., wybrany z sejmu 1710 r. członkiem komisji gdańskiej, zeznał 1711 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą Bielińską, marszałkówną wielką koronną, otrzymał 1715 roku konsens na cesję starostwa ojcowskiego, 1726 r. otrzymał starostwo i wójtostwo oświęcimskie i konsens na cesję tychże, a wraz z żoną konsens na cesję Łęk, 1736 r. zrezygnował z bachmistrzostwa na rzecz syna Kazimierza, 1738 r. odstąpił starostwa ojcowskiego synowi Zygmunto wi, wydzierżawił 1739 r. dobra kasztelanji sandomierskiej Moszyńskiemu, umarł 1740 r. Pozostała wdowa sprzedała 1746 r. część dóbr Radzymińskich Czartoryskiemu. Oprócz wymienionych, miał Bogusław jeszcze trzeciego syna Macieja Józefa i córki: Marjanę za ordynatem Tomaszem Zamoyskim, zmarłą 1736 r. i Izabellę Helenę, wdowę po Józefie Antonim Chrystjanie Gabaleonie hr. de Salmour 1759 r., ochmistrzynię dworu arcyksiężnej Anny 1780 r. (M. 220 f. 223; Sig. 17—21 i 26; Zap. Lub. 65 f. 726; DW. 61 f. 1411; 71 f. 543 — 550; 96 f. 128; Perp. Czars. 24 f. 431; V. L. VI f. 94, 99 i 313).

Maciej Józef, kanonik krakowski 1731 r., zamienił dziekanję warmińską na kanonję Ś-go Michała na zamku krakowskim, archidjakon krakowski 1752 r., dziekan gnieźnieński 1758 r., tłumacz różnych dzieł i autor kazań. sprzedał 1766 roku Okse i Mnichów Wąsowiczowi, umarł 1770 r. (Kor.; Łętow.; Gr. Chęciń. 24 f. 399; V. L. VII f. 136).

Zygmunt, starosta ojcowski za cesją ojca 1738 r., generał adjutant wojsk saskich, otrzymał 1749 r. list przypowiedny na regiment dragonji po Różyckim (Sig. 28), generał major wojsk koronnych, zaślubił 1752 r. w Krakowie Marjanę Dembińską, chorążankę zatorską, umarł 1755 r., wdowa wyszła 2-o v. za Ignacego Załuskiego 1756 r., a syn jedyny Wincenty, zostający pod opieką stryja 1755 roku, umarł dzieckiem (Sig. 28; Gr. Krak. 366 f. 2130 i 2488; 369 f. 1052).

Kazimierz, bachmistrz bocheński 1736 r. i starosta jadownicki 1738 r. po ojcu, szambelan królewski, zeznał 1744 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Rudnicką, chorążanką bydgoską, 1-o v. Markową Szembekową, starościną brzeską kujawską, starosta lelowski 1746 r., podskarbi ziem pruskich 1746 r., umarł 1765 roku, a wdowa cedowała tegoż roku starostwo lelowskie Kalinowskiemu, a 1766 r. jadownickie córce i zięciowi Łętowskiemu. Po Kazimierzu zostały tylko dwie córki: Anna, żona Aleksandra Łętowskiego, podczaszego krakowskiego 1765 r., zmarła 1769 r. i Konstancja za Rochem Kossowskim, podskarbisem nadwornym koronnym. Obie nabyły 1766 r. pałac Przebendowskich w Warszawie na ulicy Jezuickiej, a Konstancja z siostrzenicą Józefą występują w sprawie spadku po babce i matce 1770 — 1780 (Sig. 26 i 31; MP.; Kancl. 32 l f. 112; M. 272 f. 229; 279 f. 474; DW. 85 f. 806; 89 f. 595; 96 f. 128).

Wojciech, drugi syn Jana, według Niesieckiego stolnik i deputat sieradzki 1643 r., chorąży większy sieradzki 1646 r., elektor Jana Kazimierza, kasztelan sieradzki i starosta przedecki 1649 r. umarł 1653 r., pozostawiwszy z żony, Teofli Górskiej, wojewodzianki mazowieckiej, pięć córek i trzech synów. Wdowa jest

2-o v, żoną Władysława Myclelskiego, miecznika kaliskiego 1661 r. Z córek, według Niesieckiego, jedna była za Olszowskim, podstolim kaliskim, druga za Denhoffem, miecznikiem łęczyckim, trzecia za Mikołajem Siemianowskim, sędzią wieluńskim; Zofja za Stanisławem Mączyńskim, zmarła 1692 r. i Aleksandra, Franciszkanka w Wieluniu. Synowie: Stanisław, Maciej i Jan, podpisali, z województwem sieradzkim, elekcję Jana Kazimierza.

Jan zapisał Łubnę Raciborskiemu 1654 r., a nabył inne dobra 1670 roku, z żony, Joanny Urbańskiej, potomstwa nie zostawił.

Stanisław v. Stanisław Andrzej, kanonik krakowski 1654 r. i sekretarz królewski, żył jeszcze 1670 r. (Zap. Lub. 41 f. 596; 52 f. 742; DW. 50 f. 1155; 52 f. 19, 340, 669 i 756; 54 f. 1538; V. L. IV f. 80 i 119).

Maciej, trzeci kasztelan sieradzki, starosta wąglczewski, dziedzic Łubnej, Kalinowy, Szczytnik, elektor króla Michała z sieradzkiego, żył jeszcze 1700 r., w którym otrzymał konsens na cesję Wąglczewa (Sig. Ręk. Oss. 262 f. 28), z żony, Teresy Radolińskiej, miał mieć dwadzieścioro dzieci, z których większość zmarła w młodym wieku; wychowało się pięciu synów. Z córek znamy tylko jedną, Konstancję, wdowę po Kazimierzu Wstowskim 1743 r.

I. Andrzej, kanonik kaliski, student Uniwersytetu w Padwie 1687 r., proboszcz kaplicy Łubieńskich w katedrze gnieźnieńskiej 1688 r., kanonik krakowski 1709 roku, gnieźnieński 1711 roku, scholastyk krakowski 1721 roku, umarł 1730 roku.

II. Aleksander, z podwojewódzkiego podsędek ziemski 1720 r., a sędzia ziemski kaliski 1738 r., kasztelan gnieźnieński 1749 r., elektor Leszczyńskiego 1733 r., żonaty 1-o v. z Anną z Wężyków Janową Ciświcką, 2-o v. z Marjaną Radomicką, wojewodzianką poznańską, umarł bezdzietny 1754 r. (Kossak.).

III. Stanisław, trzeci syn Macieja, z Anny Karskiej miał synów: Wojciecha i Jana, którzy jako sukcesorowie nieznanego nam bliżej Franciszka, dziedzica Flaszczynej Woli, procesowali się w Sieradzu z Walewskimi 1730 — 1731 roku (A. Sieradz.).

Wojciech, podstoli piotrkowski 1755 r., podczaszy szadkowski 1764 r., rzekł się podczaszostwa na rzecz syna 1770 r., kupił 1759 r. Bronczyn od Bartochowskiego za 60,000 florenów (Gr. Kalis. z 1761 r. f. 1533), wspomniany w testamentie przez stryjecznego brata, prymasa, pozostawił, z Anny Cywińskiej, córkę Józefę, za Kajetanem Grodzickim, cześnik. sieradzkim i syna Piotra, obdarzonego testamentem prymasa 3,000 florenów i 12-ma grzywnami srebra, podczaszego szadkowskiego po ojcu 1770 r., kawalera orderu Ś-go Stanisława 1792 r., dziedzica Chojna, zmarłego 1794 r.

Piotr, ożeniony 1-o v. z Kunegundą Grodzicką, chorążanką wieluńską, pozostawił z drugiej żony, Józefy Korytowskiej, cześnikówny kaliskiej, córkę Urszulę i synów: Antoniego, po którym, z Józefy Dąbskiej, wojewodzicówny sieradzkiej, córka Marja Grabska, Władysława i Józefa.

Władysław Ignacy Antoni, ur. 1766 r. w Chojnie, chorąży wojsk polskich, szambelan królewski 1788 r., ożenił się 1789 r. 1-o v. z Franciszką Radziwińską, wojewodzianką gnieźnieńską, która się z nim rozwiodła i wyszła za Sulerzyskie-

go, a 2-o v. z Barbarą Garbowską, zmarł 1807 r. w Chojnie. Z pierwszej żony syn Józef, z drugiej— Stefan bezdzietny, Antoni, Józefa Brzeska i Emilja Józefowa Sadowska, zmarła 1888 r.

Józef, ur. 1792 r., dziedzic Budziszewa, Kiączyna, Włókna, Gorzuchowa, oficer wojsk polskich, zaślubił 1819 r. Konstancję Bojanowską, córkę Bogusława, umarł 1846 r., a wdowa wyszła 2-o v. za Wandalina Wodpola. Córka ich Marja, wyszła za Józefa Wierzbińskiego, synowie dwaj: Stanisław i Bogusław.

Franciszek *Stanisław Kostka* Leonard Bogusław, ur. 1822 r., dziedzic Budziszewa, zmarł 1892 r., z zaślubionej 1849 r. żony, Eleonory Jaraczewskiej, 2-o v. Władysławowej Grabowskiej, miał córki: Gabrjelę za Bolesławem Sowińskim; Marję zakonnice, zmarłą 1879 r., i synów: Macieja, ur. 1851 r., zmarłego 1899 r., dziedzica Budziszewa, po którym z hr. Jadwigi Baworowskiej, córki: Wanda i Zofja i Franciszka, ur. 1859 r., dziedzica Stryszowa, ożenionego 1886 r. w Krakowie z Rozalją Gorczyńską, córką Juljusza i Rozalji Czaykowskiej z której: Marja Kazimierzowa Skrochowska, Rozalja, Stanisława, Anna Zofja i Wojciech, ur. 1894 roku w Stryszowie.

Bogusław, ur. 1825 r., dziedzic Kiączyna, umarł 1885 r., pozostawiając z zaślubionej 1849 r. Anny Wierzbińskiej, zmarłej 1892 r.: Konstację za Wacławem Swinarskim; Stanisławę za Pawłem Zakrzewskim 1878 r.; Artura, ur. 1852 roku, zabitego w pojedynku z oficerem pruskim 1887 r.; Wojciecha, ur. 1856 r., zabitego wypadkiem na polowaniu 1903 r., po którym z zaślubionej 1884 r. Joanny Chełkowskiej: Marja Alfredowa Piwnicka; Anna; Józefa i Bogusław, ur. 1893 roku i Tadeusza, ur. 1861 r., ożenionego 1885 r. z Anną Łyskowską, córką Mieczysława, zmarłego 1898 r.

Antoni Wit, syn Władysława z drugiej żony, ur. 1807 r., dziedzic Woli Czewojewskiej, potem Wapienka, zmarł 1879 r., ożeniony z Roksolaną Sulerzyką, zmarłą 1873 r., miał z niej: Franciszkę Janową Moszczeńską, zmarłą 1859 r.; Praksedę Józefową Golczową; Jadwigę Juljanową Ponikiewską; Władysława, ur. 1839 r., dziedzica Wapienka; i Witolda, dziedzica Dolnika, ożenionego 1-o voto z Grabowską, 2-o v. z Karoliną Nasierowską, z której syn Bogdan, zmarły, i córka Zofja.

Józef, trzeci syn podczaszego Piotra, ożeniony 1-o v. z Ostrowską, 2 o v. z Ludwiką Czarnecką, pozostawił córki: Ludwikę za Leonem Taczanowskim; Aleksandrę za Augustem Rozdejczere; i Karolinę za Janem Jarmundem; i synów: Jana Hilarego i Napoleona Adama, wylegitymowanych razem z ojcem ze szlachectwa w Królestwie.

Jan Hilary, prezes sądu apelacyjnego, następnie senator 1842 r., dziedzic Stawiszyna i Szczekocin, ożenił się 1-o v. z Pelagją Zajączkówną, następnie 2-o voto z Konstancją z Nadola Łacką, wdową po Romanie Rutkowskim, a 3-o v. z siostrzenicą swą Kazimierą Jarmundówną, która po jego śmierci ponowiła ślubny związek z Muchanowem, a w końcu z Ganeckim. Z pierwszej żony były córki: Gabrjela za Konstantym Wyskotą Zakrzewskim i Eliza za Aleksandrem Radolińskim, i synowie: Alfred, dziedzic Stawiszyna, ożeniony z Marją Brzezińską, z której pozostawił: Konstantego, Antoniego, Marjana i Marję, zmarłą 1890 roku i Artur, dziedzic Szczekocin, zmarły 1870 r., którego, z Ludwiki Kossowkiej, cór-

ka Gabryela za Władysławem Stojowskim i synowie: Stefan, ur. 1860 r., Artur, ur. 1862 r. i Ludwik, ur. 1864 r., zmarli młodo.

Napoleon Adam, dziedzic Starzenic, ożeniony z Józefą Rozdejczerówną, zmarły 1868 r., miał córkę za Bialeckim i synów: Honorjusza, dziedzica Buczka, zmarłego bezżennie 1906 r. i Józefa, ur. 1847 r., zmarłego 1909 r., dziedzica Starzenic, ożenionego 1870 r. z Jadwigą Kręską, córką Edwarda, zmarłą 1895 r., z której dzieci: Edward, dziedzic Łaszewa, ur. 1871 r., ożeniony z Teresą Skarżyńską, ma z niej: Stanisława, ur. 1906 r. i Izabellę; Jadwiga, żona Stanisława Radońskiego, zmarła 1906 r.; Stanisław umarł dzieckiem; Józef, ur. 1877 r., zmarł 1895 roku; Kazimierz, ur. 1878 r., dziedzic Starzenic, zaślubił 1906 r. w Naramicach Aleksandrę Magnuską, z której ma: Jadwigę, Władysława, ur. 1909 r. i Kazimierza, ur. 1910 r.; Jan, ur. 1880 r.; Zofja zmarła dzieckiem, i Marja za Antonim Orzechowskim.

Jan, drugi syn Stanisława, a brat Wojciecha, podczaszego szadkowskiego, tytułowany w aktach sporządzanych po śmierci jego, cześnikiem szadkowskim, ożeniony z Anną Szaniecką, miał z niej cztery córki (Kossak.) i synów: Stefana, Michała, Józefa i Aleksandra.

Stefan v. Stefan Wojciech, proboszcz kaplicy Łubieńskich 1758 r., kanonik gnieźnieński 1761 r., opat trzemeszeński, kawaler orderu Ś-go Stanisława 1784 r. i Orła Białego 1791 r., biskup bibljeński i sufragan gnieźnieński 1790 r., konsekrowany 1791 r., umarł 1808 r.

Michał, wzięty na wychowanie przez prymasa Władysława i obdarzony testamentem jego sumą 30,000 florenów, elektor Stanisława Augusta, z sieradzkiego, generał adjutant królewski 1774 r., kapitan wojsk koronnych 1775 r., szambelan królewski 1775 r., zeznał zapis dożywocia z żoną, Moniką Gąsiorowską, córką Augustyna, kasztelana bydgoskiego 1774 r., kupił 1775 r. Słonczyn i Ogrodzieniec, które sprzedał 1781 r. Mroczkiewiczowi, zawarł układ ze szwagrem Leonem i zapisał żonie 53,500 florenów na swych dobrach 1776 r., nabył Kalinowo, Gorzałów, Garbów od Feliksa Łubieńskiego 1780 r., wraz z żoną kwitował Pernetta z sumy na Pielaszkowicach 1786 r., z sejmu 1789 r. wybrany do komisji skarbowej w sieradzkim, ożeniony 2-o v. z hr. Józefą Mikorską, dziedziczką Długiej Kościelnej, zmarłą 23-go Września 1826 r., pozostawił córki: Julję za Władysławem Podczaskim i Emilję, 1-o v. von der Mohl, 2-o v. Płonczyńską (M. 286 f. 99; Perp. Czers. 34 f. 528; 35 f. 50 i 169; 36 f. 182 i 297; Deb. Czers. 1 f. 15 i 64; DW. 91 f. 394; 92 f. 682; 96 f. 21; 97 f. 670; 102 f. 529; V. L.).

Józef, z Joanny Koszuckiej, 2-o voto Andrzejowej Radońskiej, miał syna Wincentego.

Aleksander, z Marjanny Czaplickiej, pozostawił syna Adama Szczepana, sędziego ziemiańskiego włocławskiego, mianowanego sędzią apelacyjnym poznańskim 1807 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, żyjącego jeszcze 1842 r. Z Bogumily Goskówny pozostawił Adam córki: Marjanę za Wincentym Grodzińskim; Magdalenę za Walentym Grodzińskim i syna Seweryna. Seweryn, dziedzic Przeremba, zmarły 1871 r., z żony, Felicji z Milewskich, 1-o v. Sewerynowej Choromańskiej, zmarłej 1885 r., miał tylko jedną córkę Józefę za Adamem Helbichem, dziedzicem Konar, Radcą Dyr. Szcz. radomskiej Tow. Kr. Ziems., zmarłą 1908 roku,

IV. Wojciech, czwarty syn Macieja, podpisał 1733 r. elekcję Leszczyńskiego, z województwem kaliskim, z żony, Teresy Orzelskiej, miał synów; Jakóba, któremu prymas testamentem zapisał 1,800 florenów, bezdzietnego z Juljaną Kałowską i Aleksandra, starostę wąglczewskiego 1743 r., dziedzica Łubnej, ożenionego z Wiktorją Kałowską. Z synów jego prymas jednemu, pewno Kazimierzowi, zapisał 2,000 florenów na edukację, a drugiemu, staroście wąglczewskiemu, 1,300 florenów. Wymieniają ich heraldycy trzech: Kazimierza, Michała i Wojciecha, ale był, zdaje się, i czwarty Antoni; córka Anna wyszła za Wojciecha Ordeę.

Kazimierz, ur. 1743 r., doktor obojga praw, kanonik 1795 r., archidjakon gnieźnieński 1809 r., proboszcz kaplicy Łubieńskich, zmarł 1814 r. (Kor.).

Michał, kanonik kaliski, proboszcz warski i kalinowski (Koss.).

Wojciech, żonaty z Anną Gałczyńską, zmarł bezdzietny.

Antoni, elektor Stanisława Augusta, z sieradzkiego, starosta wąglczewski 1771 r., otrzymał 1773 r. prawo wspólności na Wąglczów dla żony, Krystyny z Bogusławskich (Kancel. 51 II f. 257).

V. Maciej, piąty syn Macieja, dziedzic Kalinowej, elektor Augusta II-go, z województwa poznańskiego, obrany 1709 r. na sejmiku sieradzkim rotmistrzem powiatu sieradzkiego, komisarzem skarbowym i administratorem poborów sieradzkich, miał być łowczym sieradzkim, umarł 1710 r., pozostawiając, z Marjanny z Romiszowic Stokowskiej, małoletnie dzieci pod opieką stryja Aleksandra: Giertrudę, wydaną potem za Jana Taczanowskiego, stolnika trembowelskiego (Kor.; Deb. Czers. 2 f. 138); Władysława i Florjana.

Władysław Aleksander, ur. 11-go Listopada 1703 r. w Kalinowej, poświęcił się stanowi duchownemu i szybko w godnościach postępował. Kustosz łęczycki, kanonik gnieźnieński, proboszcz infułat łaski 1726 r., scholastyk krakowski 1730 r., dziekan gnieźnieński 1742 r., pisarz wielki koronny 1742 r., opat paradyski 1748 r., kustosz sandomierski 1752 r., arcybiskup lwowski 1757 r., arcybiskup gnieźnieński 1759 r., kawaler orderów: Orła Białego 1757 r. i Ś-go Stanisława 1765 r., otrzymał chorągiew hussarską 1764 r., umarł 20-go Czerwca 1767 roku. Ogromnym nakładem odbudował spaloną katedrę gnieźnieńską, przeważnie swojemi funduszami, założył drukarnię w Łowiczu, zacny, pobożny, dobroczynny, gorliwy w spełnianiu obowiązków, znalazł czas na napisanie po polsku ogólnej geografji, którą chwali bardzo Bartoszewicz. W polityce jako prymas i interrex, dał się powodować Młodziejowskiemu, górującemu nad nim rozumem i przebiegłością. W testamencie, po za fundacjami pobożnemi, nie wielkie tylko sumy pozostawił rodzinie.

Florjan, jako cześnik piotrkowski i chorąży podpisał, z ziemią sieradzką, elekcję Leszczyńskiego, ale urzędu tego nie posiadał, stolnik rawski 1735 r., nominowany 1742 r. stolnikiem wieluńskim wskutek mylnej wieści o śmierci Karśnickiego, nie objął tego urzędu, a został 1744 r. chorążym piotrkowskim, był i podstarościm i sędzią grodzkim sieradzkim, pisarz ziemski sieradzki 1746 roku i starosta kruszewicki 1760 r., zrezygnował z pisarstwa i starostwa tegoż roku, a został wojewodą poznańskim 27-go Czerwca, umarł 28-go Września 1760 roku. Ożeniony 1-o v. z Bogumiłą Walewską, córką Wojciecha i Domicelli Nowomiejskiej, zmarłą już 1751 r., skupił od sukcesorów swoich dzieci część dóbr Nowe

Miasto i sprzedał je 1752 r. Granowski, zabezpieczając dzieciom pozostałe po spłaceniu długów 28,000 florenów na Kalinowie (Gr. Raws.). Druga żona wojewody, Marjanna z Wilkowskich, 1-o v. Stefanowa Trembińska, podstolina trembowelska, żyła jeszcze 1781 r. (A. Tryb. Lub.). Z pierwszej żony pozostawił wojewoda syna Celestyna i trzy córki, którym prymas zapisał po 10,000 florenów. Z nich Kunegunda, już 1751 r. była żoną Józefa Magnuskiego; Magdalena zeznała zapis dożywocia 1760 i 1780 r. z mężem, Stanisławem Rychłowskim, kasztelanem spicimierskim, dziedzicem Boglewic; Małgorzata była za Kajetanem Radolińskim 1767 r. (Kor.; M. 272 f. 113; Perp. Crers. 31 f. 140 i 146; 36 f. 248; Deb. Czers. 1 f. 318; 2 f. 17; Gr. Raw.).

Celestyn, szambelan królewski 1753 r., otrzymał od ojca Piwonice i Zagorzynek 1757 r., ożenił się z Paulą Szembekówną, starościanką brzeską, pasierbicą Kazimierza Łubieńskiego, umarł 1759 r., pozostawiając jedyne go syna Feliksa Walezjusza, a wdowa wyszła 2-o v. za Jana Potockiego, starostę guzowskiego, i 3-o v. 1763 r. za Andrzeja ks. Ogińskiego, kasztelana trockiego, marszałka wielkiego litewskiego, umarła 1797 r.

Feliks Walezjusz, ur. 1758 r. w Minodze, po śmierci ojca i dziada wzięty pod opiekę przez prymasa i powierzony Kossowskiemu, podskarbiemu, i Młodziejowskiemu 1766 r., zdolny, wykształcony, w trudnych bardzo czasach wzniósł się wysoko i położył wielkie zasługi tak ogólnie dla kraju, jak i dla rodziny swojej, Wstępując w ślady swych przodków zebrał i uporządkował archiwum koronne, ocalił je od zguby, zakładając Archiwum główne. Poseł kaliski na sejm 1778 r., a sieradzki na sejm wielki 1788 — 1792 r., starosta nakielski i kawaler orderu Ś-go Stanisława 1778 r., sprzedał Kalinowę, Garbów i Gorzałów Michałowi Łubieńskiemu 1780 r., nabył starostwo Zagojskie i Bogucice od ojczyma Ogińskiego 1785 r., otrzymał order Orła Białego 1791 r., nabył Oszczeklin i Raszawę od Bnińskiego, a Parysów od Drozdowskiego 1791 r., komisarz cywilno - wojskowy przy Kościuszcze 1794 r., nabył od teścia Bielińskiego prawa do starostwa sztumskiego 1795 r. Po rozbiórce kraju wysłany przez województwa wielkopolskie jako poseł do króla pruskiego, wyjednał uwolnienie jeńców. Otrzymał 1798 r. tytuł hrabiowski pruski z odmianą w herbie, potwierdzony w Rosyji 1844 r. Herb obecny hrabiów Łubieńskich przedstawia: na tarczy przećwiertowanej ze skrajem złotym piąta tarcza, na której w polu srebrnym herb Pomian. W pierwszym polu tarczy Junosza, w drugim Pomian, w trzecim Pobóg, w czwartym herb Szembeków. Nad tarczą korona hrabiowska, z której wychodzi ręka zbrojna z mieczem. Tarczę podtrzymują dwaj rycerze w zbroi wsparci na kopijach, mający na hełmach cztery pióra strusie błękitne, białe, czerwone i czarne (Herb. Królest. Polsk.).

W młodym wieku, bo już 1775 r. zaślubił Feliks 1-o v. Teodorę Rogalińską, wojewodziankę inflancką, z którą się rozwiódł za wspólną zgodą 1779 roku i zaślubił następnie 6-go Listopada 1782 r. Teklę Bielińską, pisarzównę koronną, rozwiedziona zaś pierwsza żona wyszła za Piotra Szeligę Bielińskiego. Zamieszkałszy w Szczytnikach, w kaliskim, i w Zagościu, następnie w nabytym za Szczytniki starostwie guzowskim, podniósł wysoko gospodarstwo w tych dobrach. Wybrany deputatem do Napoleona I-go, mianowany przez niego Dyrektorem wydziału sprawiedliwości i prezesem w tymczasowym dyrektorjacie generalnym,

a następnie ministrem sprawiedliwości i spraw zagranicznych Księstwa Warszawskiego, usunął się od spraw publicznych 1814 r. i umarł w Guzowie 1848 r. Żona jego, poetka i autorka dramatyczna, ur. 6-go Czerwca 1762 r., wychowana pod okiem babki ks. Barbary Sanguszkowej, zakończyła młody a zasłużony żywot 1810 roku (M. 235 f. 604 i 611; 289 f. 184 i 399; Kancl. 44 f. 68; 79 IV f. 158; Perp. Czers. 36 f. 297; 38 A f. 11; 41 f. 172; DW. 98 f. 1241 i 1244; 100 f. 317; 107 f. 686; 110 f. 1065; 111 f. 1024; V. L. VIII f. 251 i 277).

Hr. Feliks pozostawił trzy córki i siedmiu synów. Z córek: hr. Marja, żona Maksymiljana Skarżyńskiego, zmarła 1865 r.; hr. Paulina, żona Józefa Morawskiego, zmarła 1883 r.; hr. Róża, ur. 10-go Sierpnia 1798 r. w Guzowie, zaślubiła 1823 roku w Krakowie Ludwika Sobańskiego, zmarła 1880 roku w Warszawie. Z synów:

1. Hr. Franciszek Ksawery, ur. 5-go Stycznia 1784 r. w Szczytnikach, kapitan gwardji Napoleońskiej, oficer Legji Honorowej, zaślubił 1-o v. 1799 roku Annę Miłkowską, córkę Michała, wnuczkę Anny z Łubieńskich Łętowskiej, z której miał syna Kazimierza, a po rozwodzie z nią uzyskanym 1807 r., ożenił się 2-o voto 1810 r. z Pauliną Potocką, córką Seweryna, z której syn Seweryn, i umarł w Guzowie 1826 r. Wdowa, dama krzyża gwiazdzystego austriackiego, zmarła w Krakowie 1858 r.

A) Hr. Kazimierz, ur. 1801 r., oficer wojsk polskich, kawaler złotego krzyża Virtuti Militari, dziedzic Guzowa i Kazimierzy, zaślubił 1833 r. w Krakowie hr. Marję Krasieńską, umarł 1870 r. pozostawiwszy córkę hr. Emilję za hr. Feliksem Sobańskim i hr. Franciszka, ur. 1834 r., dziedzica Kazimierzy, ożenionego 1859 r. z ks. Anną Marją Lubomirską, zmarłego 1891 r. Jego dzieci: hr. Kazimierz zmarł 1889 r. i hr. Leon, ur. 1861 r., dziedzic Kazimierzy, w kieleckim, i Orszy i Jerzewa, w mohilewskim, poseł do dumy, zaślubił 1-o v. 1886 r. hr. Helenę Łubieńską, córkę Władysława, zmarłą w Nizy 1902 r., a 2-o v. hr. Leopoldynę Czapską, córkę Jerzego i Józefy z hr. Thunów, miał z pierwszej żony syna Stanisława, zmarłego 1903 r. i córkę Zofję za Aleksandrem Russanowskim.

B) Hr. Seweryn, ur. 1811 r., zmarły 1855 r., dziedzic Kolana i Rudzieńca, zaślubił 1836 r. hr. Amelję Jezierską, dziedziczkę Jabłoni, zmarłą 1885 r., z której dzieci:

a) Hr. Marja, zaślubiona 1858 r. Janowi Górskiemu.

b) Hr. Wanda, wyszła 1859 r. za Michała Weissenhoffa.

c) Hr. Witold, ur. 1841 r., zmarły 1892 r., dziedzic Zassowa, z Elżbiety Morawskiej, córki Tadeusza, pozostawił: hr. Amelję za Stanisławem Biberstein Starowiejskim 1890 r.; hr. Marję i hr. Zofję, zakonnice Urszulanki; h. Różę i hr. Tadeusza, ur. 1873 r., dziedzica Zassowa, ożenionego 1896 r. z Marją Popielówną córką Konstantego, z której: hr. Witold, ur. 1898 r., hr. Tadeusz, ur. 1899 r., hr. Henryk, ur. 1900 r., hr. Alfred, urodz. 1903 r., hr. Marja i hr. Konstanty, urodz. 1910 roku.

d) Hr. Kazimierz, ur. 1843 r., zmarły 1906 r., dziedzic Jabłoni, w lubelskim, a po nakazanej sprzedaży i emigracji, Krakowca w Galicji, z Jadwigi Rożnowskiej, córki Edwarda, miał syna hr. Alfreda, ur. 1877 r., zmarłego 1902 r. i córki: hr. Wiktorję za Franciszkiem Morawskim 1892 r. i hr. Paulinę za hr. Ignacym Ledóchowskim 1903 r.

e) Hr. Zdzisław, dziedzic Kolana, ur. 1845 r., zmarły 1896 r., z Jadwigi Hausnerównej, córki Ottona, pozostawił córkę hr. Julję, zaślubioną 1890 r. w Częstochowie Ignacemu Morawskiemu z Oporowa.

f) Hr. Mieczysław, ur. 1849 r., zaślubił 1882 r. Marję Grabińską, córkę Stanisława, dziedziczkę Psar, z której hr. Jan, ur. 1887 r., hr. Marja za Antonim Okęckim 1912 r. i hr. Stefanja.

g) Hr. Teofila (Bogumiła), poślubiona 1872 r. hr. Janowi Stadnickiemu z Wielkiejwsi.

h) Hr. Jadwiga, Urszulanka.

i) Hr. Jan, ur. 1854 r.

2. Hr. Tomasz, ur. 29-go Grudnia 1784 r. w Szczytnikach, wszedł 1806 r. do 1-go pułku lekko konnej gwardji, objąwszy dowództwo po rannym Koziętulskim, dokończył zdobycia Sommo Sierry 1808 r., odbył wszystkie kampanje do 1814 roku, został generałem, komandorem Legji Honorowej i baronem cesarstwa francuskiego. Poseł krasnostawski na sejm 1816 r., senator kasztelan 1826 r., generał jazdy 1831 r., zastępował wodza naczelnego. Po rewolucji osiadł w Warszawie, gdzie wspólnie z braćmi starał się o podniesienie w kraju handlu i przemysłu, umarł 1870 r. Ożeniony 1805 r. z Konstancją Ossolińską, kasztelanką podlaską, zmarłą 1868 r., miał z niej córkę hr. Adełę, ur. 1806 r., zmarłą 1896 r. i hr. Leona, ur. 1812 r., literata, jednego z założycieli i współredaktora „Biblioteki Warszawskiej”, urzędnika Banku Polskiego, zmarłego bezżennie 1860 r.

3. Hr. Piotr, ur. 1786 r. w Szczytnikach, zmarły 1867 r. w Warszawie, major gwardji, Radca Departamentu warszawskiego, delegowany do przeprowadzenia wojska francuskiego przez Departament warszawski 1807 r., szef sztabu w twierdzy Modlinie 1812 r., w końcu generał brygady, 1831 r. komendant gwardji narodowej, kawaler orderów: Virtuti Militari, Legji Honorowej i Ś-go Stanisława, prezes Dyrekcji Szczeg. Tow. Kredyt. Ziems. województwa mazowieckiego 1825 r., a potem gubernji warszawskiej do 1862 r., ekonomista, filantrop, poślubił 1807 r. Barbarę Szymanowską, starościankę wyszogrodzką, zmarłą 1856 r., z której córki: hr. Aniela za Napoleonem Świdzińskim; hr. Marja za Feliksem Szymanowskim; hr. Klementyna, ur. 1819 r., zmarła 1899 r.; hr. Eustachy, ur. 1813 r., zmarł bezżenny 1851 r.; hr. Feliks i hr. Paweł.

Hr. Feliks, ur. 1810 r. w Guzowie, oficer wojsk polskich, kawaler orderu Virtuti Militari 1831 r., dziedzic Izdebną, zaślubił 1835 r. Hortensję Dzierzbicką, zmarł 1890 r. Dzieci jego: hr. Maciej, ur. 1837 r., zmarł 1868 r. na Kaukazie; hr. Marja, zmarła 1859 r.; hr. Helena i hr. Ksawery, ur. 1840 r., ożeniony z Heleną Gruszczyńską, z której syn hr. Maciej, ur. 1877 r.

Hr. Paweł, ur. 1817 r., członek Komit. Tow. Rolniczego 1858 r., ożeniony 1-o voto 1844 r. z hr. Teklą Łubieńską, córką Józefa, zmarłą 1853 r., następnie 1855 roku z hr. Marją Łubieńską, córką Henryka, umarł 1892 r., pozostawiwszy z obu żon potomstwo. Z pierwszej żony:

a) Hr. Feliks.

b) Hr. Włodzimierz Paweł, zmarli młodo.

c) Hr. Józef, ur. 1849 r., dziedzic Milatycz, w lwowskim, inżynier, ożeniony 1875 r. z Pelagją Jabłonowską, z której: hr. Józefa za Michałem Ciemnińskim 1899 r., dziedzicem Stamirowic i Kielbowa, zamordowanym w napadzie na

dwór w Kiełbowie; hr. Tekla za Alfredem Krzysztofowiczem 1903 r., synem Romana i bar. Emilji z Romaszkanów; hr. Marja za Kazimierzem Garapichem de Sichelburg, synem Michała i Laury z hr. Wodzickich; hr. Pelagja; hr. Natalja; hr. Ludgarda; hr. Jadwiga i hr. Henryk, ur. 1893 r.

d) Hr. Piotr, ur. 1850 r., ożeniony 1876 r. z Florentyną Grzegorzewską, córką Aleksandra, zmarłą 1899 r., z której: hr. Wiktorja Barbara i hr. Feliks, zmarli dziećmi; hr. Aniela wyszła 1896 r. za Piotra Ostoję Świerczyńskiego.

e) Hr. Marja zmarła panną. Z drugiej żony:

f) Hr. Tekla Barbara, zaślubiona 1886 roku Aleksandrowi Okęckiemu, zmarła 1887 r.

g) Hr. Tadeusz, ur. 1860 r., dziedzic Pałecznicy, z zaślubionej 1891 r. Zofji Klukowskiej, ma córkę hr. Annę.

h) Hr. Wacław Wincenty, ur. 1862 r., ożeniony 1886 r. z hr. Kazimierą Krasicką, córką Edwarda, ma z niej: hr. Józefa, ur. 1892 r. w Hłuszy; hr. Zygmunta, ur. 1893 r. tamże i hr. Adelę.

i) Hr. Tomasz, ur. 1865 r. kapitan wojsk austriackich, zaślubił 1892 r. w Krakowie Marję Miłkowską, z której: hr. Stanisław, ur. 1893 r.; hr. Mieczysław, ur. 1899 r.; hr. Zbigniew, ur. 1900 r.; hr. Henryk, ur. 1907 r. i hr. Marja.

k) Hr. Konstanty Ireneusz, ur. 1871 r., zmarł bezżenny.

4. Hr. Jan, ur. 1788 r. w Szczytnikach, zmarł 1878 r., dziedzic Okuniewa, poseł na sejm 1812 r., sędzia pokoju stanisławowski, ożenił się 1-o v. 1810 roku z Anną Klicką, córką Stanisława, cześnika rożańskiego, zmarłą 1837 r., a 2-o v. 1844 r. z Izabellą Michałowską, córką Tomasza, zmarłą 1888 r. Z drugiej żony była tylko córka hr. Ludwika, ur. 1845 r., dziedziczka Rozkoszy po matce, poślubiona 1873 r. hr. Władysławowi Mielżyńskiemu, owdowiała 1907 r. Z pierwszej zaś: hr. Amelja za hr. Karolem Krasińskim 1840 r.; hr. Ewelina za Wacławem Popielem, zmarła 1901 r.; hr. Stanisław, ur. 1811 r., oficer wojsk polskich, zmarł bezżenny i hr. Władysław, ur. 1817 r., dziedzic Dobrzelina, zmarł 1880 r., pozostawiając, z Marji z Orsettich: hr. Marję za Stanisławem Wodzińskim; hr. Helenę za hr. Leonem Łubieńskim, zmarłą 1902 r.; hr. Gustawa, ur. 1850 r., ożenionego z Marją Szlubowską z Radzynia, zmarłego bezdzietnie 1903 r. i hr. Stanisława, ur. 1852 r, dziedzica Ruchny, ożenionego z Marją z Orsettich ks. Woroniecką, zmarłą 1912 r.

5. Hr. Henryk, ur. 1793 r. w Pradze, zmarły 1883 r. w Warszawie, dziedzic Kazimierzy, Guzowa, Ostrowca, Lubartowa, radca województwa krakowskiego 1820 r., poseł miechowski na sejmy Królestwa, radca Dyrekcji Szczeg. Tow. Kredyt. Ziems. 1826 r., dyrektor 1827 r., następnie wiceprezes Banku Polskiego, Radca Stanu, obok ministra Lubeckiego, człowiek największych zasług dla przemysłu żelaznego, tkackiego, cukrowniczego w kraju, wywieziony 1848 r. do Kurska, po powrocie do kraju od publicznego życia się usunął. W 1818 r. zaślubił Irenę Potocką, córkę Jana i Konstancji z Potockich, którą stracił 1835 r. Z niej: hr. Marja, hr. Jan Nepomucen i hr. Alfred Franciszek, zmarli dziećmi, pozostali: hr. Marja za hr. Pawłem Łubieńskim i cztery synowie:

a) Hr. Edward, ur. 1819 r, zmarł 1867 r., literat, był dwukrotnie żonaty, najpierw z Zofją Giżycką, zmarłą 1847 r. w Rzymie, z której syn Bolesław zmarł

przed matką, następnie 1850 r. z Konstacją Szlubowską, z której: hr. Marja za Franciszkiem Chłapowskim, zmarła 1906 r.; hr. Józefa za Bolesławem Stanem 1886 r.; hr. Ludwik, urodz. 1852 r., dziedzic dóbr Rotherwas w Anglii, ożenił się 1895 r. z Ewelina Kirwan, córką Jana i Wiktorji Strefort, zmarła 1902 r. i ma z niej synów: hr. Jacka, ur. 1896 r.; hr. Stanisława i hr. Konstantego, urodzonych 20-go Stycznia 1899 r., noszących nazwisko hr. de la Barre Bodenham Łubieńskich; i hr. Jan, ur. 1862 r., szambelan austriacki i major huzarów, zaślubił 1888 roku we Lwowie baronównę Herminję Bourguignon von Baumberg, z której ma dzieci: hr. Stanisława, ur. 1889 r., hr. Jana, ur. 1890 r. i hr. Konstancję.

b) Hr. Tomasz Wentworth, ur. 1821 r. w Kazimierzy Wielkiej, zmarły w Warszawie 1901 r., zaślubił 1842 r. w Plancie kasztelanę Adelę Lempicką i z niej miał siedmiu synów i pięć córek:

1) Hr. Henryk, ur. 1844 r., sędzieja pokoju białostocki, radca stanu, zaślubił 1870 r. w Grodnie Zofję Eyssymontównę, rozwiedzioną z Karolem Kublickim, córkę Oktawjusza i Heleny z Sołtanów.

2) Hr. Bernard, ur. 1846 r., Redemptorysta.

3) Hr. Zofja, Wizytka, zmarła.

4) Hr. Rogier, ur. 1849 r., literat, autor ekonomiczny i religijny, redaktor, kawaler Gwiazdy Piusa IX-go, poseł na sejm we Lwowie, zaślubił 1-o v. hr. Aleksandrę Duninównę Borkowską, córkę Seweryna, zmarła 1891 r., a 2-o v. Marję z Hołowińskich Tadeuszową Czosnowską 1894 r.

5) Hr. Marja, zmarła 1850 r.

6) Hr. Zygmunt, ur. 1852 r., doktor Teologii, proboszcz kaplicy Łubieńskich w katedrze gnieźnieńskiej, prałat domowy Ojca Świętego, proboszcz w Warszawie.

7) Hr. Adam, ur. 1854 r., zmarł 1910 r. w Warszawie, inżynier dróg żelaznych, radca stanu, zaślubił 1888 r. w Krakowie Helenę Gorayską, córkę Kazimierza i pozostawił z niej: hr. Henryka, ur. 1884 r., hr. Adama, ur. 1889 r., hr. Bernarda, ur. 1894 r., hr. Marję, hr. Elżbietę i hr. Różę.

8) Hr. Michał, ur. 1855 r., zaślubił 1886 r. w Kijowie Władysławę Wierzbicką, córkę Bolesława i Anieli Kownackiej, i ma z niej: hr. Konstantego, urodz. 1887 r., hr. Helenę, hr. Irenę i hr. Michała.

9) Hr. Irena, Wizytka w Krakowie.

10) Hr. Celina.

11) Hr. Teresa za Henrykiem Cichowskim 1886 r.

12) Hr. Tomasz, ur. 1862 r., oficer wojsk austriackich, zaślubił 1890 r. Pelagję Dernałowiczównę, córkę Seweryna, z której córki: hr. Pelagja i hr. Magdalena.

c) Hr. Konstanty Ireneusz, ur. 1825 r., wyświęcony na kapłana 1849 r., proboszcz w Wiskitkach 1850 r., w latach 1850 — 1854 r. był z ojcem w Kursku, następnie kaznodzieja przy kościele francuskim w Petersburgu i kapelan maltański 1858 r. wikariusz w Charkowie, proboszcz w Rewlu, kanonik honorowy warszawski, biskup sejneński 1863 r., wywieziony z Sejn 31-go Maja 1869 r., rozchorował się w drodze i umarł w Niżnym Nowogrodzie, nie bez podejrzenia otrucia 17-go Czerwca 1869 r.

d) Hr. Juljan, ur. 1827 r., ekonomista, profesor Szkoły Głównej warszawskiej, umarł 1873 r. bezdzietny z hr Antoniną Łubieńską, córką Józefa, zmarła 1903 r. w Krakowie.

6. Hr. Tadeusz, ur. 1794 r., oficer gwardji napoleońskiej, kawaler krzyżów: *Virtuti Militari* i *Legji Honorowej*, wystąpił z wojska i udał się do Rzymu, gdzie został doktorem teologii i prawa kanonicznego, otrzymał święcenia kapłańskie 1823 r. i został prałatem papieskim. Za powrotem do kraju, dziekan kolegiaty Wszystkich Świętych w Krakowie, kanonik krakowski, dziekan wrocławski, proboszcz w Wiskitkach, w końcu biskup rodiołpitański i sufragan kujawski 1844 r., czynny i usłużny, miłośnik literatury słowiańskiej, umarł 1861 roku w Warszawie.

7. Hr. Józef, ur. 1797 r., dziedzic Pudliszek, autor dzieł religijnych i ekonomicznych, założyciel domu handlowego w Gdańsku, ożeniony 1823 r. z Józefiną Pruską, córką Jana z Pudliszek, umarł 1885 r. w Warszawie. Z dzieci ich: hr. Włodzimierz, ur. 1824 r., umarł 1849 r.; hr. Tekla, żona hr. Pawła Łubieńskiego, zmarła 1853 r.; hr. Irena, zmarła 1837 r.; hr. Antonina za hr. Juljuszem Łubieńskim, zmarła 1903 r.; hr. Wiktorja za Hipolitem Popielem z Zajeziera; hr. Marja, Siostra Miłosierdzia i hr. Barbara, ur. 1840 r.

Samuel, Aleksander i Kazimierz Łubieńscy podpisali, z ziemią wieluńską, elekcję Michała Wiśniowieckiego. Józef z Łubnej zadzierżawił 1678 r. Jurjowce od Drohojowskiego (Gr. Przem.). Maciej 1750 r. w palestrze w Piotrkowie. Joanna, Kanoniczka Grobu Świętego w Wolmirstaedt, zaślubiła 1793 r. w Tryeście hr. Antoniego Portia. Była to podobno córka jakiegoś Jana, który ożeniony z Węgierką, osiadł pod Tryestem (Koss.). N., Landsdyrektor, został 1807 r. wiceprezydentem Rady Departamentu kaliskiego i tegoż roku w Grudniu prefektem departamentu warszawskiego. Walenty Pomian obecny w Krakowie 1801 r.

Żyjący w początkach XVIII-go wieku Antoni Łubiński z żony, Marjanny, miał synów: Wawrzyńca i Szymona.

Wawrzyńca, z żony Reginy, syn Aleksander, dzierżawca Luszowic, następnie dziedzic części Wadowic, wylegitymował się ze szlachectwa 1783 r. w sądzie ziemskim pilzieńskim. Z pierwszej żony, Józefaty Gostkowskiej, syn jego Józef Stefan Jan, ur. 1765 r. w Luszowicach, dziedzic części Wadowic, a z drugiej — Józefy Dziakiewiczówny, Kazimierz Walenty, ur. 1793 r. z Magdaleny Wojnarowskiej, miał syna Teodora Aleksandra, ur. 1817 r. (Akta Gal. Wydz. St.; M. D. Wąs.; M. Zawadz.).

Szymon, drugi syn Antoniego, z żony Agnieszki, miał syna Kazimierza, ur. 1761 r. we Lwowie, którego, z Reginy Kozłowskiej, syn Wojciech, wylegitymował się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1832 r. i z Agnieszki Kościńskiej, pozostawił syna Eugenjusza Walentego Franciszka, ur. 1813 r. (metr. w Kochawinie), dzierżawcę Demenki, ożenionego z Heleną Grochowalską. Z synów Eugenjusza: Kazimierz umarł młodo, a Ludwik Ksawery, ur. 1839 r. (metr. w Rozdole), wylegitymowany razem z ojcem 1858 r. w Wydziale Stanów galicyjskich, dowiódł 1880 r., że właściwą pisownią jego nazwiska jest Łubieński, a nie Łubiński, i że jest herbu Pomian. Ludwik, z Jadwigi Słotyłówny Bilińskiej, pozostawił córki: Łucję za Sławikiem; Marję za Haywasem; Michalinę za Korwinem i Annę Gwidonę, powieściopisarkę pod pseudonimem „Ada“, zaślubioną Eugenju-

szowi Łubieńskiemu, zmarłemu 1895 r., której syn pogrobowiec Roman Tomisław Jan, ur. 1895 r. w Poznaniu (M. D. Wąs.).

Antoni August, syn Aleksandra, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie w pierwszej połowie XIX-go wieku, radca rządu gubernjalnego augustowskiego, emeryt 1861 roku, z Marji Grąbczewskiej, pozostawił liczne potomstwo, między innymi Seweryna, zmarłego bezżennie; Emilję za Józefem Brzezińskim 1868 roku; Helenę za generałem Karolem bar. Stolcenwaldem; Władysławę za Józefem Mrozowskim; Eugenję za Rajmundem Markowskim; Józefę Niemirowską.

Władysław, ożeniony 1-o voto z Franciszką Jadwigą Ciechomską, zmarłą 1859 r., a 2-o v. z Anną Trzebińską, zmarłą 1906 r., pozostawił z pierwszej żony syna Stanisława, żonatego 1-o v. z Jadwigą Łaszczyńską, zmarłą 1885 r., a 2-o voto z Adolfiną Czarnowską, i z drugiej żony dwóch synów: Władysława, ożenionego 1892 r. z Leonją Goldstandówną i Konstantego, ożenionego z N. Kronenberżanką.

ŁUBIEŃSCY z Łubna pod Sobotką, w łęczyckim, którego dziedzicami 1576 r. byli: Stanisław, Wojciech i Jan Łubieńczy. Stanisław dziedziczył na części Osieka, w konińskim, 1579 r. (Paw.). Bartłomiej, syn Mikołaja, przyznał 1579 roku sumę Skarbkowi. Anna i Piotr, syn Janusza, pokwitowani przez Rembowskiego 1596 r. Anna z Tumińskich cedowała sumę Janowi 1598 r. Barbara, córka Jana, żona Wawrzyńca Glińskiego 1598 r. Melchjor, syn Wojciecha, żonaty z Dorotą Niemieczkowską, zawarł układ ze Starzyńską 1611 r. i sprzedał część Łubna Stanisławowi i Annie Wolskim 1629 r. Katarzyna z Cywińskich zastawiła 1602 r. Borzymowice Kretkowskiemu. Jadwiga z Wysockich ma sprawy pieniężne z Ruszkowskiemi 1602 — 1607 r. (Gr. Przed. 27 f. 16; 44 f. 32; 46 f. 419; 50 f. 280; 51 f. 173; 54 f. 399; 58 f. 368; 69 f. 742).

Jan zaświadczył szlachectwo Rogaczewskiego, kanonika gnieźnieńskiego, 1619 r. Łukasz, syn Jana, przyznał 1641 r. dług Janowi Glińskiemu. Stanisław, z gostyńskiego, elektor Michała Wiśniowieckiego. Łukasz ojciec i Kazimierz syn Łubieńczy, dziedzice Suchoręcza, 1676 — 1682 r. mają sprawy o długi z Mycielskimi, które jeszcze 1732 roku prowadzi Kazimierz (Burgr. Kcyń. 16 f. 39, 105 i 106; Rel. Nak. f. 250 z r. 1676; Rel. Gnesn. 71 f. 401).

Stanisław, proboszcz radwankowski 1698 roku. Wojciech, podstoli buski 1687 r. Jadwiga z Chodorowskich, żona Jana, wwiązana w Wyczółki 1695 roku (Zap. Lub. 63 f. 312; DW. 59 f. 86).

Walenty, z Teresy Bagniewskiej, miał córki: Marjanę Jaroszewską; Monikę Marcelowę Pawłowską, wdowę 1779 r. i synów: Macieja, cześnika bielskiego 1738 r. i Józefa, ożenionego z Teresą Morską, miecznikówną sochaczewską, dziedziczką części Długojowa i Prędocinka. Syn ich Aleksander, regent ziemski sochaczewski 1796 r., sprzedał swoje części dóbr macierzystych siostrze Annie i mężowi jej, Maciejowi Zarzyckiemu (DW. 111 f. 338, 500 i 632; Zap. Gr. Łęcz. 382 f. 98).

Aleksander był następnie pisarzem Trybunału cywilnego siedleckiego 1811 roku, i adwokatem przy sądzie apelacyjnym 1812 r., dzierżawił Miedniki i Międzylas od Butlerów.

Herb Lubicz.

ŁUBIŃSCY h. LUBICZ z Łubina, w ziemi bielskiej. Dziedzice Łubina pisali się przeważnie Łubami, a tylko w części przyjęli nazwisko Łubińskich. Popis ziemi bielskiej 1528 roku wymienia Matysa Łubę, Piotra Łubę i ogółem przeszło czterdziestu dziedziców Łubina. Patrz *Łubowie*.

Hieronim Łubiński 1589 r. Paweł, Piotr, Jan, Wojciech i Abraham, synowie Macieja v. Mateusza Łubińskiego 1594—1596 r. mają sprawy w Lublinie (Wyr. Lub. 34 f. 376; 58 f. 60; 67 f. 387 i 884; 69 f. 48).

Samuel, z chełmskiego, podpisał obiór Michała Wiśniowieckiego. Krzysztof stawił się 1654 roku do obrony Smoleńska w zastępstwie marszałka orszańskiego (Arch. Zbor. 14).

Stanisław Łubieński, syn Mateusza, z synem Janem Konstantym, dowiódł szlachectwa 1820 r. przed Deputacją Wywodową wileńską.

ŁUBIŃSCY v. ŁUBIEŃSCY różni. Wojciech, z województwem krakowskim, podpisał elekcję Władysława IV-go, Stanisław, z sandomierskim i N. z księstwem zatorskim, elekcję Michała, Tomasz, z sandomierskim, obiór Augusta II-go. Marjanna z Wielowiejskich, 1-o v. Andrzejowa Kołaczkowska, 2-o v. Aleksandrowa Łubińska, posesorka Polanki i Swierzowej, w pilzieńskim, 1696 — 1699 roku (Gr. Korczyń.). Aniela, córka Gabryela i Teresy Luberadzkiej, zeznała zapis dożywocia 1764 r. z mężem Janem Budzyną Dawidowskim (Gr. Krzem.). Eleonora zaślubiła 1779 r. w Krakowie Wincentego Łukomskiego. Jadwiga, żona Szymona Zdzitowieckiego, dziedzica Dąbrowic, w kaliskim, 1785 r. Franciszka, żona Wojciecha Gosławskiego 1798 r.

Stanisław, syn Andrzeja i Marji Kołodzińskiej, ur. 1790 r. w Szreńskim, proboszcz w Lipowcu, umarł 1872 r. Antoni, podporucznik 3-go pułku strzelców 1829 r. Teodora, wdowa po Adamie Żychlińskim, burmistrzu Dąbia 1859 r. Ludwik, syn Walentego, obrońca w Przasnyszu 1855 r. Józef 1853 r., w mławskim. Feliks, syn Józefa, urzędnik kolejowy 1850 — 1861 r. Łukasz 1864 r. w Mławie, Ludwik 1864 r. w Sandomierzu, Wawrzyniec Hipolit 1842 — 1867 r. w Łodzi Feliks 1861 r. w Sejnach — urzędnicy. Marja z Szczepkowskich 1864 r. Paulina z Łubińskich, wdowa po Stanisławie Cwierczakiewiczu 1864 r. w Raciażu. Adolf, dziedzic Goleniowych, w kieleckim, 1871 r. Kazimierz, syn Józefa i Florentyny z Hewellów, zaślubił 1905 r. Konstancję Moraczewska, córkę Tadeusza.

z ŁUBKOWIC. Dzierzek z braćmi, synowie Albina, Jan z braćmi, synowie Jakóba, Bogusław z braćmi, synowie Wojciecha i Dobiesław z braćmi, synowie Drzewoznana, dziedzice Łubkowic, uzyskali 1348 r. wyrok królewski, przyznający im pełne prawo rycerskie. Wyrok ten przedstawił 1420 r. jako dowód swego szlachectwa jeden z potomków tych dziedziców Lubkowic, Jakusz Babka z Palikijów, któremu przyganił Sobiesław z Matczyna (Ks. Kozic.; Mies. Herald. 1909 r. f. 33). Wsi tego nazwiska obecnie w lubelskim nie ma. Prawdopodobnie

będą to późniejsze Łubki, zamieszkane z dawna przez liczną drobną szlachtę, która przyjęła z czasem nazwisko Łubków i Łubkowskich.

ŁUBKOWIE v. LUBKOWIE h. LUBICZ. Jan Lubek z Wszepsów, wójt z Wysokiej, h. Luba, żonaty z Anną z Żółkwi 1417 r. (Mies. Herald. 1909 r. f. 34). Stanisław Lubek z Chmielnika z rodu Lubów, świadczył 1459 r. (St. Pr. Pols. Pom. VII). Jan Lubek, współdziedzic Chmielnika 1531 r. (Paw.).

Jan, mianowany cześnikiem buskim 1736 r. Antoni, podczaszy mielnicki, umarł 1744 r. Paweł, posiadacz części Balic, w przemyskim, pozwany przez Kozłowskich o okazanie praw do tej wsi 1723 roku (Woł. XI f. 1251), pozostawił, z Zofji Pieczkowskiej, córkę Kunegundę za Mikołajem Lisowskim (Gr. Przem. 639 f. 14).

Brat Pawła Łukasz, ożeniony z Zofją Radwańską, miał synów: Stanisława, elektora Leszczyńskiego, z województwa ruskiego, 1733 r., podwojewódzkiego przemyskiego 1741 r., zmarłego bezpotomnie, i Jana, elektora Leszczyńskiego i Stanisława Augusta, z województwa ruskiego, posła ziemi przemyskiej 1764 r., pułkownika wojsk koronnych, dzierżawcę Grochowic, pokwitowanego 1773 r. ze spadku po Stanisławie przez siostrę Elżbietę, 1-o v. Adamowę Kozłowską, miecznikową sochaczewską, 2-o voto Michałową Sadowską, cześnikową sochaczewską (Gr. Przem. 244 f. 593; 272 f. 192; Fasc. 253 f. 88; M. D. Wąs.).

ŁUBKOWSCY v. ŁUPKOWSCY h. BOŃCZA z Łubków, w lubelskim. Wieś Łubki, w lubelskim, już w XV-m wieku była w posiadaniu licznej drobnej szlachty, przeważnie do rodu Bończów należącej, w części do Lubiczów i innych. Nosiła ona przytem różne przydomki, które stały się prawdopodobnie przyczyną zmiany herbu noszących je osób, jak to miało miejsce u Samsonów Łubkowskich.

Herb Bończa.

Piotr, syn Wisława z Łubków, 1409 r. pisarz publiczny, 1416 r. student Uniwersytetu krakowskiego. Jan z Łubków z rodu Bończów, zaświadczył 1425 r. w Radomiu szlachectwo siostrzeńca swego Lubicza z Osmolic. Mikołaj, zgany przez Klemensa z Tyrzyna, dowiódł 1428 r. w Radomiu szlachectwa z ojca h. Bończa, z matki h. Jasiona, i świadczył 1443 r. przy wywodzie Lubiczowi z Sarn. Jakób, syn Poszcisza, student Uniwersytetu w Krakowie 1430 r. Stanisław Łupkowski, obecny 1424 r. w Kołomyji w erszaku Świdrygiełły. Piotra Łubkowskiego żona, Małgorzata, córka Jana Uhrynowskiego, zamieniła 1487 r. część swą Uhrynowa z przyległościami na część Wrochty ze Zbrożkiem i darowała 100 grzywien na Wrachcie mężowi swemu 1492 r. (St. Pr. Pol. Pom. VII; AGZ. XIX).

Piotr Łodzia, Abraam, Marcin Garbacz, Pstrąg, Paweł Rey, Jan i Marcin Bussowie (Buzowie), Stanisław Mazurowicz, Zbigniew i synowiec jego: Jan Ziemek, Marcin Nawrotowicz, Jakób Nieszek, Stanisław Litwos i Jan Krzon z synami, dziedziczyli na Łubkach 1531 roku (Paw.). Kasper Łubkowski 1569 r. w Chełmie, Stanisław 1570 r. w Lublinie obecni. Jan

z żoną, Zofją, mają sprawy w Lublinie 1589 — 1596 r. Kasper Rey Łubkowski miał synów: Jakóba i Stanisława 1599 r. Z nich Stanisław zeznał zapis dożywocia 1602 r. z żoną Anną, córką Jana Jaroszewskiego (Wyr. Lub. 35 f. 383; 65 f. 222; 79 f. 281; 81 f. 732; Zap. Lub. 11 f. 634).

Bernard, Jan, Stanisław, współdziedzice Łubków 1597 r. Bernarda syn Gabrjel, zwany Siegniew, sprzedał swą część bratu Janowi 1620 r. (Wyr. Lub. 73 f. 640; Zap. Lub. 24 f. 751). Jan i Krzysztof, synowie Jana Burszy (Buży?) 1598 roku, Jana syn Marceli, 1610 r. mają sprawy w Lublinie. Marceli trzymał w zastawie Spasów 1644 r. Marcin Buża, syn Jakóba, nabył sumę od Stanisława Brogosta, syna Pawła, 1618 r. Wojciech, syn Aleksandra, zeznał zapis dożywocia z żoną, Zuzanną, córką Adama Kroszczowskiego, 1619 r. Wojciech, Stanisław i Paweł, synowie Jana, nabyli 1624 r. Bychawkę od Bychawskiego. Krzysztof Nawrot Górny, syn Wojciecha, żonaty z Jadwigą Oszczepalską 1629 r. (Zap. Lub. 9 f. 139; 18 f. 1006; 23 f. 2; 24 f. 14; 28 f. 745; 32 f. 364; Gr. Bełs.).

Marcjana Grota Łubkowskiego wdowa. Halszka z Duninów Wąsowiczów, 2-o v. Andrzejowa Popielowa z dziećmi: Janem i Anną, bannitowała za dług Walentego Waławskiego 1610 r. (Gr. Przem. 330 f. 636; Woł. II f. 475).

Maciej, pisarz kancelarji koronnej 1624 r. (M. 169 f. 406). Jan, mianowany rotmistrzem kozaków krupiczpolskich 1649 r. (M. 191 f. 3). Jan, podstarości Leszczyńskiego w Dębnie, w chełmskim, 1648 r. (Akta 23). Aleksander, w bełskim, 1644 r. (Gr. Bełs.).

W aktach lubelskich z 1648 r. wymienieni: Wojciech i Paweł, syn Stanisława, Marcin, Andrzej, syn Stanisława. Walerjan, syn Abrahama, Kasper Golec, Kasper Rey, Adam i Marcin, synowie Stanisława Mieszka, Szymon, syn Mikołaja, Anna Prokopowa Sowińska, Sebastjan, Jakób, Jan, Krzysztof, dziedzic Sieprowic Małych i inni (Gr. i Zs. Lubel.). Andrzej, Tomasz, Stefan, Jan Buza i Maciej z lubelskiego, Maciej z chełmskiego, podpisali elekcję Michała Wiśniowieckiego.

Rejestra poborowe z 1676 r. wymieniają: Annę Łubkowską z bratem, Szymonową Mieszkową z synem i córką, Walerjana z żoną i dwoma synami, Jana z żoną, Stefana z żoną, synem i córką, Janową Łubkowską, współdziedziców Łubków, Marjanę z synem, dziedziców części Sieprowic Małych, Kaspra z żoną części Ługowa i Andrzeja z żoną części Sobieszczan (Paw.).

Krzysztof, z lubelskiego, N., z sandomierskiego, Stanisław, z sieradzkiego, elektorowie Augusta II-go; Jan i Jerzy, z ruskiego, N., z wołyńskiego, elektorowie Leszczyńskiego 1733 r. Aleksander, żonaty z Teresą Mioduszewską, kwitował 1700 r. rodziców żony (Gr. Bełs. 34 f. 1343). Jan, syn Jana i Katarzyny, ur. 1706 r. (metr. w Czortkowie). Wojciech kwitował 1729 r. Krzywieckiego z 2,000 florenów posagu nieboszczki żony, Aleksandry Bychawskiej, z Berejowa i Bereznicy. Córka ich, Katarzyna, zeznała zapis dożywocia z mężem, Antonim Fedorowiczem, i kwitowała brata swego Andrzeja 1731 r. (Arch. Wileńs. 21118 f. 238 i 240; Zap. Lub. 95 f. 539; M. D. Wąs.) Aleksander, łowczy dobrzyński 1759 r. Wojciech, towarzysz pancerny, otrzymał kadukiem po Jakóbie Paczkowice, w przemyśkim, 1766 r. (Kancel. 31 II f. 312). Anna, 1-o v. Kazimierzowa Wysocka, 2-o voto Jackowa Wojakowska, w lwowskim 1788 r.

Eljasz Buza, syn Abrahama i Reginy, 1705 r., żonaty z Zofją Molendzianką, zostawił córkę Annę za Janem Leśniewiczem i syna Samuela (M. D. Wąs.).

Samuel v. Franciszek Samuel, regent grodzki łucki 1725 r., starosta taborowski 1754 r., rotmistrz pancerny po Nowosielskim 1755 r., pozwany 1723 r. przez Małińskich o najazd dóbr, wraz z żoną, Franciszką z Więckiewiczów Zubów, zawarł 1754 r. ugodę z Stanisławem Emerykiem Ostrowskim i kupił 1761 r. część Oknin, zwaną Wkryńszczyzną, w krzemienieckim, od Świętochowskiego, wezwany 16-go Grudnia 1764 r. przed sąd wojskowy, w kilka dni potem umarł. Z pierwszej żony, Katarzyny Ciesielskiej, miał Samuel synów: Antoniego Wawrzyńca, chorążego wojsk polskich, ożenionego z Marją Schortzówną i Ignacego Bużę, elektora Stanisława Augusta, z wołyńskiego, ożenionego z Anną Głuchowską. Leon z synami: Karolem i Piotrem, urodzonymi z Regulskiej i Ludwik, major wojsk polskich, z synami: Antonim i Janem, synowie Antoniego Wawrzyńca i Feliks, Michał, Józef i Aleksander, synowie Ignacego, wylegitymowali się ze szlachectwa 1806 r. przed Deputacją Wywodową wołyńską (Woł. XI f. 1246; XIV f. 432; XV B f. 344; Bracł. XV f. 2059; Czern. f. 830; Kij. XI f. 259; XIII f. 1322; DW. 77 f. 137; Sig.).

Marcin Buza zapisał 1691 r. oprawę żonie, Annie Bełdowskiej. Syn jego, Józef Andrzej, ur. 1696 r. (metr. w Wojciechowie), pozostawił, z Anny Psurskiej: Jana Kantego, który nabył Glinki małe od Czartoryskich 1773 r. i legitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 roku, członek Stanów galicyjskich, ożeniony z Krystyną Biberstein-Starowiejską, miał synów: Stanisława i Kajetana.

Stanisław, dziedzic Glinek 1797 r., Garbacza 1815 r., radca Departamentu radomskiego, następnie województwa sandomierskiego, ożeniony z Franciszką z Kuleszów, wdową po baronie Macieju Hadziewiczzu, umarł bezdzietny w Maliniu po 1831 roku.

Kajetan Klemens, dziedzic Glinek i Mieszkowej, zmarł 1853 r., a z żony, Julji Gołuchowskiej, córki Józefa i Marji z Dobińskich, zmarłej 1825 r., pozostawił synów: Erazma Feliksa i Romana Kajetana, trzeci Karol, umarł 1811 r. w szkołach w Wąchocku.

Erazm, ur. 1797 r. (metr. w Borowej), dziedzic Słupca, ożeniony 1827 roku z Karoliną Majewską, córką Jana, miał córkę Zofję Sewerynowę Kisielewską i synów: Zygmunta Piotra, ur. 1828 r., dziedzica Glinek, ożenionego 1856 r. z Emilią Laskowską; Stanisława Augusta, ur. 1833 r. i Mieczysława Tymoteusza, ur. 1836 r., wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1855 roku. Zygmunta dzieci: Stanisław, żonaty z Szczepanowską, Juljan, żonaty z Pawlikowską, Marja Kierwińska i Helena Dąbska. Stanisława, z Anastazji Rakowskiej herbu Kościesza, córki: Wanda za Stanisławem Pniewskim i Zofja Artwińska zmarły.

Roman Buza, ur. 1800 r., dyrektor Banku Polskiego, Radca Stanu, kawaler orderów — Ś-tej Anny i Ś-go Stanisława, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, ożeniony 1-o v. 1826 r. z Łucją Fontanówną, córką Macieja i Józefy Rozwadowskiej, 2-o v. 1841 r. z Emilią Elżbietą Schützówną, córką Franciszka, pułkownika wojsk polskich, zmarłą 1913 r., miał z pierwszej żony syna Karola i córki: Helenę, ur. 1827 r., za Witoldem Pniewskim, dziedzicem Ziomak, i Julję za Sewerynem Żalutyńskim 1851 r., z drugiej zaś, córki: Natalję za Kazimierzem Gamratem; Emilję zmarłą w Dreźnie 1863 r. i Marję, poślubioną 1868 r. Wacławowi Jełowickiemu.

Karol, ur. 1833 r., dziedzic Korzyc i Sulistrowic, ożenił się 1855 r. z Rozalją Bukowiecką, umarł 1877 r., pozostawiwszy: Kazimierza, ur. 1856 r., ożenionego z Konstacją Łuszczewską, z której dzieci; Bronisław, Waclaw, Irena zmarła 1909 r., Zofja i Jadwiga; Leontynę za Józefem Odrowążem Kietlińskim, synem Edmunda; Marję za Stanisławem Potkańskim i Jadwigę za Franciszkiem Lesiewskim.

Jan, kapitan 3-go pułku strzelców konnych, kawaler orderu Virtuti Militari 1824 r. Antoni, porucznik 5-go pułku piechoty 1824 r., umarł 1861 r. w Radomiu. Ewa z Buzów Lubkowskich Franciszkowa Kwiatkowska, wdowa 1872 r. w Warszawie. Aleksander, dziedzic Żminnego, w siedleckim, 1905 r.

Kazimierz z synami: Karolem i Leonardem Kazimierzem, Bernard Erazm z synem Ludwikiem Bartłojem, Mikołaj Piotr z synem Eligjuszem, Maciej, Jan i Hipolit Kajetan, synowie Antoniego Kaspra, wnukowie Wojciecha, wylegitymowali się ze szlachectwa 1838 r. w gubernji podolskiej.

Ambroży Cyprjan, Adam Djonizy, Mikołaj Leopold, synowie Mikołaja Piotra 1856 i 1865 r.; Antoni Feliks i Stanisław, synowie Jana, 1866 r.; Michał Rudolf, syn Karola, 1865 r.; Józef i Lucjan, synowie Ludwika, 1873 r.; Mikołaj, syn Mikołaja Leopolda 1889 r., wpisani do ksiąg szlachty tejże gubernji (Spis.).

Herb Grabie.

LUBKOWSCY h. GRABIE. Piotr i Paweł, synowie Józefa i Agnieszki Dubalskiej, a wnukowie Antoniego i Magdaleny Bazaliskiej, wywiedli się ze szlachectwa 1872 roku w sądzie grodzkim trembowelskim. Pawła, z Franciszki N., dzieci: Filip Jakób i Helena, zmarli w niemowlęctwie, Wojciech, ur. 1764 r.; Zofja, ur. 1766 r. (metr. w Janowie Trembowelskim).

Wymieniony Piotr Aleksander, bo syn Józefa i Agnieszki Dubalskiej, legitymując się w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r., podał, że jest wnukiem Jakóba i Marjanny Ługowskiej, umarł 1802 r., pozostawiając z żony, Katarzyny Moruńskiej: Wiktorję, wydaną 1799 r. za Sebastjana Ostaszewskiego z Wzdowa; Rozalję; Franciszkę i Florjana Jana, chrzczonego 1768 r. w katedrze lwowskiej (M. D. Wąs.).

Jan Nepomucen wylegitymował się 1787 r. w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

LUBKOWSCY v. ŁUPKOWSCY h. LESZCZYC z Łubkowa, w ziemi czerskiej. Część tej wsi należała do Górskich Leszczyców, dziedziców sąsiedniej Gory, z których Piotr pisał się czasem Łupkowskim v. Górskim 1450 r. Jaktor z Łupkowa i Otwocka ma różne sprawy w Czersku 1410 — 1425 roku (Najst. Ks. Czers.).

Mściśław z Łubkowa pozostawił synów: Andrzeja i Jakusza, którzy występują razem z matką 1408 r. Jakusz sprzedał 1426 r. część Łubkowa nabytą od brata, nie żył już 1451 r., w którym występują wdowa po nim Beata i dzieci: Jan, Katarzyna i Beata (Najstar. Ks. Czers.; M. 333 f. 48; Zs. Gr. Czers. 1 B f. 261). Andrzej żył jeszcze 1449 r., a synowie jego pisali się Łubkowskimi z Bodzewa.

Z nich: Aleksy, student Uniwersytetu krakowskiego 1447 roku, został księdzem i występuje razem z bratem Mikołajem 1471 r. Piotr zawarł układ z bratem Mikołajem 1459 r., zapisał oprawę żonie Jadwidze, córce Mściława z Kozietuł 1465 roku. Mikołaj świadczył 1447 r. z rodu Łasków przy wywodzie szlachectwa, ręczył za syna Jerzego 1471 r., zabezpieczył posąg żonie, Magdalenie, córce Tarzika z Satkowic 1474 r. i wkrótce potem umarł. Oprócz wymienionego syna, który, zdaje się, młodo umarł, miał Mikołaj córki: Annę za Mikołajem z Piotrowic 1480 r. i Małgorzatę za Janem z Chinówka 1471 r. i synów: Piotra i Bernarda, którym siostra Małgorzata przyznała sumę 1486 r. (Zs. Gr. Czers. 1 A f. 74, 151 i 230; 1 B f. 102 i 656; 2 f. 60, 77, 154 i 307; M. 338 f. 28).

Herb Leszczyc.
(Bróg v. Laski)

Piotr, syn Mikołaja, otrzymał 1476 r. razem z innymi ziemianami czerskimi od ks. Konrada różne wolności dla siebie i dóbr swoich Łubkowa (KM.). Córka jego Urszula jest żoną Wojciecha z Zalesia 1521 r., a syn Stanisław zapisał 1521 r. oprawę żonie, Katarzynie Wągrodzkiej. Dzieciom Stanisława: Janowi, Stanisławowi i Dorocie, przyznali 1540 roku Wągrodcy 53 kóp groszy. Dorota jest 1565 r. wdową po Janie Ostrowskim. Jan przyjmuje 1563 i 1565 r. zapisy od matki, podzielił się 1567 r. z bratem Łubkowem i Zyznowem, zabezpieczył 1574 r. żonie, Katarzynie Staniszewskiej, córce Zygmunta, 600 florenów posagu, był komornikiem czerskim 1584 — 1588 r. Stanisław zapisał 1563 r. oprawę żonie Urszuli, córce Stanisława Gulińskiego, z powiatu radomskiego, z której pozostawił córkę Barbarę, żonę Andrzeja Dzierżanowskiego, dziedziczkę połowy Łubkowa i Zyznowa 1589 roku (Zs. Gr. Czers. 7 f. 35 i 36; 6 f. 216 i 217; 11 f. 424; 31 f. 337 i 361; 32 f. 341; 33 f. 91; 35 f. 539; 36 f. 104; 42 f. 294; 52 f. 491; 56 f. 768 i 1015; Zs. Warec. 9 f. 838; Perp. Czers. 1 A f. 22 i 107; 1 B f. 142; Paw.).

Marcin, łożniczy królewski 1572 r. (Zs. Gr. Czers, 41 f. 299). Jan otrzymał 1642 r. potwierdzenie przywileju na połowę wójtostwa w Łubkowie (DW. 49 f. 2193). Franciszek, syn Aleksandra i Katarzyny z Górskich, 2-o v. Krasowskiej, otrzymał od matki Górki Boże i Zemły 1679 r. (Perp. Czers. 13 f. 640).

Herb Samson.

ŁUBKOWSCY v. ŁUPKOWSCY h. SAMSON z Łubków, w ziemi lubelskiej. Łubkowscy ci właściwie zdają się być Bończycami, a przybrali herb Samson, wprowadzeni w błąd noszonym przezwiskiem. Bronisław Samson Łubkowski, elektor króla Michała, z ziemi lubelskiej, współdziedzic Łubków 1676 r. Krzysztof Samson z żoną, współdziedzic Łubków 1676 roku, elektor Augusta II-go. Kazimierza Samsona i żonę jego, Konstancję Strzelecką, kwitowali w Lublinie 1736 r. Kłossowscy z reszty ceny za część Tolpińska (Arch. Wileń. 21121

f. 81). Jan Samson z żoną, Franciszką Chroszczewską, dziedzice części Łubków, spisali 1760 r. intercyzę ślubną, wydając córkę za Wojciecha Kłosowskiego (Rel. Gr. Lwow. 64 f. 2283).

Franciszek, Aleksander, Marcin, Ignacy i Józef, synowie Michała z Łupków Łupkowskiego i Marjanny Czechowiczówny Paślawskiej, wnukowie Michała i Marjanny z Repczyc Zaleskiej dowiedli szlachectwa w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r.

Po Aleksandrze, z Marjanny N., syn Kasper, ur. 1781 r., ożeniony z Agnieszką Jarocką, pozostawił Pawła, ur. 1820 r. i Michała, ur. 1822 r. (metr. w Strusowie), wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich.

Po Marcinie, dzierżawcy Mieczyszczowa, z Praksedy N., została tylko córka, Magdalena, za Antonim Pilśnickim, zmarła 1816 roku w Brzeżanach (M. Dun. Wąsow.).

LUBNICCY h. ROLA z Łubnicy, w powiecie łęczyckim. Stanisław, Dzierżawca Kruk i Jan Łubniccy mają częste sprawy w Łęczycy w latach 1386—1400. Barto z Łubnicy, kantor wrocławski, otrzymał 1372 r. prowizję papieską na kanonję wrocławską. Marcin, kanonik łęczycki 1379 r. Stachna z Jagniątek, wdowa po Otcie z Łubnicy, kupiła 1398 r. część Górek za 70 grzywien. Syn ich pewno Otto z Łubnicy 1399 r. w Łęczycy (Łęcz. I i II; Theiner; KW.). Świętosław, syn Macieja, student Uniwersytetu krakowskiego 1441 roku. Jan, w krakowskim, 1474 r.

Herb Rola.

Łukasz, proboszcz szpitala Ś-go Ducha w Turku i pleban w Moszynie 1508 r. Jerzy zwolniony od wyprawy wojennej 1509 r. (Wierzb. IV. 792 i 8687). Krzysztof Łubnicki v. Gorecki, syn Grzegorza, cedował 1594 r. prawa swe do Sobótki Komorowskiemu (Gr. Przed. 42 f. 421).

Jan Łubnicki, ożeniony z Małgorzatą Trzyłatkowską, dzierżawczynią wsi królewskiej Bolkow v. Bolików, w łęczyckim, 1515 r. Żona ustąpiła mu 1518 r. za konsensem królewskim Bolkowa, on zaś zabezpieczył jej 600 florenów na tej wsi na ogólnej swej sumie wynoszącej 420 grzywien. W 1526 roku dokończył król od niego 200 grzywien i dał pozwolenie Łaskiemu na wykup Bolkowa. Mimo tego konsensu Bolkow został w posiadaniu jego i przyznano mu na nim dożywocie 1530 r. Potomkowie jego nazywali się naprzemian Łubnickimi i Bolkowskiemi (M. 30 f. 220 i 221; Wierzb. IV. 2681, 2687, 3889, 5150, 5151, 10504 i 15894).

Marek Łubnicki, syn Jana, dożywotnik Bolikowa 1540 r., pozwany o zabójstwo Pniewskiego 1546 r. Synowie Marka: Stanisław i Maciej Łubniccy, skupili 1576 r. prawa Grudzińskiego do Bolkowa. Macieja Łubnickiego v. Bolkowskiego wymieniają rejestra poborowe 1576 r., jako dziedzica Janowic i posesora Bolkowa, żył jeszcze 1589 r. Jego pewno wdowa, Urszula z Zieleniewskich Bolikowska, sprzedała 1605 r. Karśnice, o które prowadzi proces 1616 r. Paweł Bolikowski (M. 63 f. 365; 113 f. 410; Wierzb. IV. 7575; Wyr. Lub. 36 f. 1019; Gr. Przed. 53 i 62; Paw.).

Stanisław Łubnicki, kasztelan wieluński 1581 r., dziedzic Łubnicy, Zaborzek i Borówki, w łęczyckim, 1576 r., a za żoną, Jadwigą z Kobylan, kasztelaną rozpierską, dziedzic Kobylan, Iwli, Draganowej, Przedmieścia Dukielskiego, Głojsc 1581 r., miał syna Macieja, dziedzica Łubnicy i Kobylan 1589 r., zmarłego bezżennie 1626 r. Maciej, według Baranowskiego, kupił Pieskową Skalę od Szafrança, a majątek po nim wzięli siostrzeńcy — Pukarzewscy, Brzescy i Sośniccy (Paw.; Wyr. Lubel. 16 f. 228; 32 f. 442 i 469; 34 f. 117; 43 f. 407; Zap. Lubel. 3 f. 811).

Teofila Łubnicka, żona Wojciecha Silnickiego 1658 r.

z ŁUBNICY, w wiślickim, pisali się Rytwiańscy Jastrzębcowie.

z ŁUBNICY Iwo i Ubisław, bracia, zamienili wieś Łubnicę, w wieluńskim, z Klemensem Swiebodzicem na Mirawę z dopłatą 45 grzywien 1234 r. Klemens darował tę wieś z innemi klasztorowi Cystersek w Ołoboku (KDM.).

z ŁUBNICY, w powiecie zambrowskim. Bartłomiej, Piotr i Jan, synowie Andrzeja z Kruszewa, kupili 1426 r. dziesięć łąnów w Łubnicy od Milewskich, przy czem otrzymali od księcia dwadzieścia łąnów sąsiednich. Jan z Łubnicy, sprzedał 1469 r. pięć łąnów w Łubnicy Andrzejowi, Marcinowi i Markowi z Łubnicy (Mil.).

z ŁUBNICY, patrz *Kraska*.

ŁUBNIOWSCY. Łukasz Łubniowski „za krwawe zasługi” otrzymał 1621 roku pensji rocznej 150 florenów z ceł ruskich, ale go ta pensja przestała dochodzić, przeto sejmik ruski w Wiszni 1640 r. poleca swoim posłom wybranym na sejm, aby się za nim ujęli, a 1641 r. tenże sejmik poleca posłom, aby się dopomnieli o drugi jurgielł jego ze starostwa łomżyńskiego i rewizję nowych budynków w wójtostwie wlyczeńskim. Tenże Łukasz z żoną, Anną Laudecką, otrzymał 1648 r. konsens na cesję soltystwa w Wlycznej Petrykowskim (AGZ. X. 3378 i 4259; XX).

ŁUBOWICZOWIE v. LUBOWICZOWIE. Do sprawy Lubowiczów, Załuskich, Męcińskich i Jordanów z Wizemberkami, wyznaczył sejm 1775 r. komisję (Vol. Leg. VIII f. 360). Mikołaj wylegitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782

ŁUBOWIE h. LUBICZ z Łubina, w ziemi bielskiej. Niektóre gałęzie tej licznie rozrodzonej rodziny przybrały nazwisko Łubińskich, o których patrz artykuł odnośny. Piotr Łuba, podsędek bielski 1498 r., następnie sędzia ziemski bielski, poseł ziemi bielskiej do W. Ks. Aleksandra 1501 r., wybudował kościół w Łubinie 1498 r. Stanisław Janowicz i Piotr Stanisławowicz z Koszewa, Matys, Piotr i przeszło czterdziestu nie wymienionych z imienia ziemian, dziedziców Łubina, stawiło się 1528 r. na popis ziemi bielskiej (Źr. Dziej. XVII). Wdowa po Macieju Lubie, Światka, 2-o v. Kruszewska i dzieci ich: Wojciech, Stanisław, Róża i An-

na, dziedzice Łubina i Chrzążczy, mają sprawę z Grajewskim 1542 r. (A. Apel. Z. Podol. II). Stanisław, syn Jana Łuby z Łubina, procesuje się 1546 r. z Piotrem, synem Piotra, a Piotr, syn Stanisława, 1547 r. z Świdorskim (ML.). Rejestr poborowe 1580 i 1581 r., wymieniają Piotra i Krzysztofa, synów Stanisława, Nikodema i Mateusza, synów Piotra, Jana, syna Wojciecha, Łubów, współdziedziców Łubina herbu Lubicz (Źr. Dziej. XVII; Piekos. Roc. Heral. II; Wittyg).

Ci Łubowie, a także Michał, syn Stanisława, Bartłomiej, Maciej, Stefan, Tomasz, Stanisław, Wojciech, Jan, syn Jana, Maciej, syn Pawła, Łukasz, syn Stanisława, Wojciech, Katarzyna i Zofja, dzieci Mateusza, Jan, syn Baltazara, Zofja, wdowa po Janie, z synem Jakóbem, mają sprawy w Lublinie w latach 1580 – 1599 (Wyr. Lubel. 7 f. 950; 10 f. 209 i 327; 36 f. 972 i 1041; 42 f. 359; 57 f. 147, 575 i 617; 68 f. 166; 74 f. 224 i 324; 76 f. 195, 343 i 773; 79 f. 139).

Herb Lubicz.

Jan podpisał, z województwem podlaskim, elekcję Władysława IV-go. Jan, poborca mielnicki 1646 r. (Vol. Leg. IV f. 50). Dymitr Michał, ożeniony z Maryną Mysłowską, poległ w Moskwie w zaburzeniach przeciw carowi Dymitrowi, żona jego zmarła w więzieniu, a synem zaopiekował się Sapieha. Ten syn, Jan Faustyn w skutek szczególniejszego zbiegu imion rodziców z imionami cara Dymitra i Maryny, został przezwany carewiczem. Przewisko to dało powód do wystąpień dyplomatycznych ze strony Moskwy, obawiającej się nowego samozwańca, w skutek których sejm 1646 r. wydał uchwałę zakazującą Łubie używania go pod gardłem i uczciwością (Vol. Leg. IV f. 47). Józef z Masłowa Boszmanowa stawił zbrojnego do obrony Smoleńska 1654 r. Nastazja Łubówna, 1-o v. Piotrowa Bezwodzicka, 2-o v. Andrzejowa Skurołapowa 1654 — 1663 r., w witebskim (Arch. Zbor. 14 f. 25; Ist. Jur. Mat. XXV).

Jan Kazimierz, podstarości brański 1650 – 1665 r. Wdowa po nim, Konstancja z Mokrzeckich, razem z Anną z Kalecickich Janową Łubową, wdową, otrzymały 1666 r. glejt do sprawy z Kadłubowskim (Zap. Lub. 42 f. 994; 49 f. 123; Perp. Czers. 13 f. 233; Sig. Ręk. Oss. 139 f. 86).

Paweł i Stanisław podpisali, z ziemią bielską, elekcję Michała Wiśniowieckiego, Andrzej, Jan i N., z województwem lubelskim, Paweł, z podlaskim, elekcję Augusta II-go, Aleksander i Szymon, z lubelskim, obiór Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Jan, żonaty z Katarzyną z Słotwińskich, 1-o v. Stępkowską 1755 roku, miał córkę Annę, owdowiałą po Tomaszu Stępkowskim 1778 roku (M. Dun. Wąsow.).

ŁUBOWIE h. LUBICZ z Łubów, w ziemi łomżyńskiej pod Miastkowem. Jan Łuba, syn Macieja z Łubów 1452 r. (M. 4 f. 5). Już w XVI-m wieku wsie Łuby Stare, Kurki i Kiertany, były w posiadaniu ośmnastu drobnych dziedziców. Jadwiga, wdowa po Wojciechu Łubie, ma sumę u Leśnowolskiej 1616 r. (DW. 45 f. 943). Małgorzata zeznała 1619 r. zapis dożywocia z mężem, Markiem Kawińskim (Perp. Czers. 6 f. 49).

Justynjan Bonifacy, podstarości i sędzia grodzki łomżyński, elektor królów Michała i Jana III-go, deputat sejmu elekcyjnego 1675 r. (DW. 55 f. 257). Aleksander i Jerzy, z województwa kaliskiego, elektorowie króla Michała. Jan, regent ziemski 1674 r., podsędek ziemski łomżyński 1692 r. Jan, podstarości grodzki 1686 r., pisarz ziemski zambrowski 1692 r. Antoni, Jan i Wawrzyniec podpisali, z ziemią łomżyńską, elekcję Augusta II-go. Michał, regent łomżyński, obecny 1707 roku na zjeździe w Lublinie. Wawrzyniec, Jezuita, umarł 1711 roku na zarazę w Lublinie. N., gubernator Połonnego Lubomirskich 1729 roku (Woł. XII f. 143).

Kazimierz z żoną, Franciszką Dobrzyniecką, kwitował 1730 r. Rudzieńskiego (Perp. Czers. 14 D f. 147; 21 f. 266). Aleksander, syn Antoniego i Teresy Stokowskiej, ożeniony z Laskowską, dziedzic Woli Łychowskiej 1755 r., wierzyciel Rudawskich 1764 r., wraz z synem Samuelem nabył różne sumy od Jasieńskich 1754 r. Samuel, porucznik kawalerji narodowej, objął Wołę Łychowską 1792 r. Marjan, proboszcz w Górze Kalwarji 1754 r. i koadjutor kanclerz warszawski 1768 roku. Wojciech, syn Jana, kupił część Jakubowic od Truszkowskiego przed 1766 rokiem (Perp. Czers. 29 f. 427; 30 f. 59, 84 i 170; 32 f. 276; 33 f. 80; 34 f. 72; 40 f. 423).

Jakób, starosta piasecki, z Elżbiety Sułkowskiej, siostry księcia Aleksandra, miał córkę za Józefem Bagniewskim, kasztelanem elbląskim, wdowę 1767 roku, posesorkę dóbr Wronie, w chełmińskim, zmarłą 1784 r. i synów: Antoniego i Stanisława.

Antoni, generał adjutant buławy wiel. litewskiej, w imieniu brata sprzedał 1754 r. część Gozdowa Zaruskiem.

Stanisław, generał adjutant wojsk koronnych 1754 r., pułkownik wojsk koronnych, otrzymał 1757 r. konsens na wykup starostwa stawiszyńskiego od Konarzewskich, poseł kaliski na konwokację 1764 r., elektor Stanisława Augusta, generał major i podkomorzy nadworny królewski, otrzymał 1764 r. prawo wspólności na starostwie stawiszyńskim dla żony, Magdaleny z Brzechffów, sprzedał 1765 roku królowi pałac w Warszawie, chorąży gnieźnieński 1768 r., zrzekł się tej goności 1773 r. członek komisji likwidacyjnej długów Rzeczypospolitej 1775 r., wyjednał od sejmu 1775 r. wyznaczenie komisji do sporu swego z miastem Stawiszynem, otrzymał tegoż roku starostwo stawiszyńskie w emfiteuzę 50-letnią; generał major i komendant kawalerji narodowej brygady wielkopolskiej, został 1777 roku rotmistrzem kawalerji narodowej po Dzieduszyckim, zrzekł się rotmistrzostwa 1781 r., członek Rady nieustającej 1778 r., kawaler orderu Ś-go Stanisława 1779 r., kandydat do kasztelanji gnieźnieńskiej 1781 r. Z wymienionej żony, zmarłej 1786 r., pozostawił starosta córkę Eleonorę, wydaną przez brata 1792 r. za Jaceka Bętkowskiego, sędziego ziemskiego stężyckiego i syna Józefa.

Józef otrzymał po ojcu 1791 r. starostwo stawiszyńskie w emfiteuzę 50-letnią, asesor sądów asesorskich koronnych 1792 r., kawaler orderu Ś-go Stanisława, Radca Stanu, dyrektor skarbu, dziedzic Chociwia, żył 1817 r. On pewno Łuba mianowany 1807 r. prefektem Departamentu poznańskiego (Sig. 29, 31, 32, 33 i 35; M. 271 f. 133 i 139; Kancl. 70 IV f. 201; 96 II f. 38; MP.; Vol. Leg. VIII f. 104, 140 i 306; DW. 77 f. 72; 95 f. 917; 107 f. 688; 108 f. 168, 195, 278 i 280).

Franciszek Łuba, chorąży, został porucznikiem pancernym 1779 r. (MP.). Agnieszka, żona Antoniego Zabłockiego 1775 r. (Vol. Leg. VIII f. 200). Wojciech, burgrabia łomżyński, elektor Stanisława Augusta. Mikołaj, burgrabia łomżyński, syn Wojciecha, komornika ziemskiego łomżyńskiego i Rozalji Gadowskiej, nabył 1787 r. schedę w Rogowie po Franciszku Gadowskim od Kwiatkowskich (DW. 103 f. 1261). Antoni, syn Piotra, komornika ziemskiego łomżyńskiego, ożeniony z Maryanną Skrodzką, ceduje 1788 r. synowi Stanisławowi dobra swe Łuby Stare, Kier-tany i Drogoszewo, w łomżyńskim (DW. 104 f. 631). Stanisław, komornikiewicz łomżyński 1789 r. (Vol. Leg.). N., aplikant w deputacji do spraw zagranicznych 1790 r. Bracia — Józef, Maciej i Mateusz Łubowie, procesowali się 1799 r. z Kisielnickim Ignacym o zapis jego dziada na Łubach.

Tomasz, syn Józefa, Jakób i Piotr, synowie Macieja, Jan, syn Jakóba, Stanisław i Jan, synowie Józefa, Franciszek Ksawery i Aleksander, synowie Józefa, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie między 1836 a 1850 r.

Konstancja z Skarbków Rudzkich, pułkownikowa Łubowa, ur. 1772 r., zmarła 1857 r. Jan Kanty, syn Jana, prokurator w Kielcach 1850 r., następnie sędzia apelacyjny, Radca Stanu. Wdowa po nim, Róża z Wojnowskich, 1857 r. Jan, dziedzic dóbr Chmiele Pogorzel, w zambrowskim, 1905 r.

Wiele rodzin różnych rodów nosiło przydomek Łuba, jak Łubowie Głaczyński v. Gładczyński, Łubowie Skolimowscy, Łubowie Wyszkowscy i inni.

LUBOWSCY h. DRYA z Łubowa, w powiecie gnieźnieńskim. Komes Wit z Łubowa z synami: Piotrem, Mikołajem, Bodzentą i Janem, i Andrzej, kanclerz polski, archidjakon gnieźnieński i bracia i synowcy jego, Wojciech, sędzia poznański, Krystyn brat rodzony Wojciecha, Maciej i Bodzęta, synowie komesa Piotra i synowiec jego, Andrzej (ci wszyscy ze Szczańca), darowali około 1300 r. wieś swą Tuszkowo, w nakielskim, klasztorowi w Byszewie (KW.). Bracia—Wit i Kielcz z Łubowa 1398 — 1400 r., Wincenty 1399 r., Jan i Mikołaj 1398 — 1400, mają sprawy w Gnieźnie i Pyzdrach. Andrzej Łubowski z Łubowa, dziedzic Kruszczyzna, 1389—1398 roku w Poznaniu. Ten sam pewno Andrzej z Łubowa, zwany Sobiejucha i Jan Sobiejucha, świadczyli w Gnieźnie 1399 roku (Leksz.).

Herb Dryja.

Katarzyna, wdowa po Wojciechu z Łubowa, kasztelanie kaliskim, procesowała 1442 r. rektora szkoły w Pobiedziskach o obelgi, miała dożywocie na 340 złot. węg. i 228 grzywien, złożonych u Szarlejskiego i Kościeleckiego 1462 roku (Pom. Dz. W Śr. XVI). Wojciech z Łubowa sprzedał 1493 r. Górkom całą połowę swoją miasta, wsi i dziedzictwa Łubowo z dworem i pałacem na górze, w gnieźnieńskim, za 1,000 grzyw. i trzecią część wsi Sytkowiec, w poznańskim (Wierzb. II. 146).

Maciej Drya Łubowski z orszakiem był na wojnach — wołoskiej 1497 r. i tureckiej 1498 r. (St. Pr. Pol. Pom. VII). Maciej, ten sam pewno, zwolniony od wyprawy wojennej 1509 roku, dla straży zamku Malborskiego (Wierzb. IV. 644).

Maciej, burgrabia kaliski 1517 r., gnieźniński 1523 r., ma zapisaną oprawę żony na wójtostwie gnieźnińskim 1511 r. u Łukasza Jarochońskiego, który mu wienien 100 flor. 1523 r. (M. 36 f. 426; Wierzb. IV. 9916 i 13702).

Maciej, pisarz kapituły wrocławskiej 1514 r. Jan, kanonik poznański 1523 roku. Małgorzata, dziedziczka części Łubowa 1580 r. (Paw.). Ojciec Maciej, Benedyktyn w Mogilnie w XVI-m lub XVII-m wieku (Necrol.).

ŁUBOWSCY z Łubowa, w ziemi bełskiej. Jan Łubowski, działa 1441 r. we Lwowie w imieniu brata swego, Stanisława Podsosnowskiego (AGZ. XIV). Mikołaj z Łubowa, podsędek ziemski bełski 1469 — 1478 r., ręczył był przed 1463 r. Marcinowi z Ostrowa za Mikołajem z Grodziszcz, zastawił 1469 r. część Chłopiatyna, razem z synem Rafałem i Micowskimi kupił za 400 grzywien Rozdziałów, Przespę i Rudnę od Doroty Marcinowej z Dobraczyna 1469 roku. Rafał sprzedał 1493 r. swoją część tych dóbr Micowskim (AGZ. XIX).

Maciej stawił się na popis ziemi lwowskiej 1621 r. (Ibid. XX).

ŁUCCY h. SAS z Łuki, czyli Łąki, w samborskim. Pisali się często Łąckimi. Pieczęcie Łuckich nie wszystkie przedstawiają jnż uformowany stałe herb Sas. Na niektórych jest półksiężyc i strzała przekrzyżowana bez gwiazd, na innych z jedną gwiazdą na rogu księżycy etc. (Notat. Zamoyskiego; Herold 1906 roku).

Jan z Łuki, świadczył 1427 r. Danił i Łukasz Żydowczyce z Łuki 1457 r. we Lwowie. Daszko i Antoni Łuccy z Łuki mają sprawy z Bilińskimi w Przemyślu 1504 r. Ihnat, Andrzej i Waško, współdziedzice Łuki, a Pietrzyk Łuki i Biliny Wielkiej 1515 r. Steczko Hlebkowicz i Iwan Hriczkowicz Łąccy świadczą 1564 roku przy rozgraniczeniu Brzezia, w przemyskim. Pop Iwan z Łąki, Jacko i Stecz Ihnatowicz Łąccy obecni 1587 r. na sejmiku ziem ruskich w Rzeszowie. Sienko i Iwaszko Łąccy, Piotr Hermanowicz, Hryćko Chamkowicz, Procz Daszkowicz i Iljasz Łącki, dziedzice Łąki 1589 roku (AGZ. XII — XIX Pawińs.).

Herb Sas.

Na popis ziemi lwowskiej stawili się: Dymitr Łucki z Nowosielec, w latach 1621 — 1637; Wojciech, domownik Krzysztofa Zaporskiego 1622 r.; Waško Łącki 1626 r.; Łukasz Łucki z Czaykowic 1630 r.; Kuźma Łucki Buczak 1632 r.; Jarosz 1637 r.; Stefan 1639 r.; Michał z Hoszowa 1651 r. (AGZ. XX). Aleksander, Ignacy, Jan i Jarosz, i Mikołaj podpisali elekcję króla Michała, z ziemią przemyską, a Bazyli, Hrehory i Tomasz, z województwem ruskim, obiór Augusta II-go.

Do tych Łuckich należą, zdaje się, Łuccy osiedli na Wołyniu i Podolu. Jan, komornik graniczny braclawski 1557 r. Krzysztof, dziedzic Lisina 1585 r. Szymon procesował 1619 r. w Łucku Zawalskiego. Anna, córka Pawła, żona Piotra Bojarskiego. Mikołaj, syn Ihnata, współdziedzic Chazowic 1632 r. (A. Łuckie i Kamien.). Mateusz, urodzony z Jadwigi Lityńskiej, elektor Władysława IV-go, z województwa ruskiego, zastawny posesor Kuskowiec,

w krzemienieckim, 1632 r., sędzia grodzki krzemieniecki 1635 r., dzierżawca Rubczowa od Czartoryskich 1637 r., ma siostrę Dorotę za Demjanem Zabokrzyckim 1638 r. (Zap. Lub. 35 f. 95; Teka W. Rulikows.). Maciej, pisarz grodzki łucki 1636 r. (Woł. VI B f. 317). Jan, syn Andrzeja i Anastazji Popielówny, nabył 1709 r. sumę na Krasnostawcach od Boguckiego. Jan, komornik ziemski podolski 1723 r., dziedzic części Wasylkowiec (Gr. Kamien.).

Jan, syn Tomasza i Marjanny Krasnosielskiej, prowadzi 1735 r. proces spadkowy, a 1746 r. dobra spadłe na niego po Krasnosielskich i Kruszelnickich: Nosowce, Michałówkę, Kunę i Wasylówkę, w winnickim, darował wieczyście Bogdanowi Mikołajowi Ostrowskiemu (Woł. XIII A. f. 118; Arch. I. Z. Ros. III. 3).

Jan i Józef, Jezuci w pierwszej połowie XVIII-go wieku. Katarzyna z Łuckich, 1-o v. Bazyłowa Koblańska, 2-o v. Bazyłowa Bułat Grabowiecka 1730 r. Stanisław, miecznik czerwonogrodzki, w imieniu swoim i braci—Antoniego, łowczego mściśławskiego, i Jana, pozwał 1749 r. Kraśnieńskich o zabrane rzeczy i pieniądze po bracie Piotrze, cześniku wyszogrodzkim, towarzyszu pancernym, zmarłym w Teleżyńcach. Antoni i Jan Atonowicze Łuccy, synowie Jerzego i Zofji Hryniewieckiej, wnukowie Michała i Katarzyny Hoszowskiej, odstąpili części swych w Hoszowie, Witwicy i Stankowiczach siostrzeńcowi swemu, Stanisławowi Żmijewskiemu 1754 r. Marja, córka Andrzeja, żona Jakóba Starczewskiego w Szmańkowczykach 1805 r.

Grzegorz, Antoni, Narcyz i Tomasz z żoną, Kamillą i dziećmi: Kazimierzem, Marją i Joanną Zofją, synowie Pawła, wnukowie Łukasza, prawnukowie Jana, syna Ignacego, wywiedli się ze szlachectwa w gubernji kijowskiej 1899 roku (Spis.).

Michał *Antonowicz* Łucki, syn Stefana i Marjanny Kulczyckiej, wnuk Andrzeja i Anieli Podhorodeckiej, w sądzie grodzkim trembowelskim, a Jan *Antonowicz*, syn Bazylego i Marjanny Turzańskiej, wnuk Andrzeja, z synami: Maciejem v. Mateuszem, Antonim i Tomaszem z Teresy Miałkowskiej urodzonymi, i z synowcami: Grzegorzem i Bazylim, po jednym bracie i Antonim i Samuelem po drugim bracie, w sądzie ziemskim lwowskim 1782 roku dowiedli szlachectwa. Z nich Mateusz zmarł 1827 r. w Podszumlańcach, pozostawiwszy, z Rozalji Łuczynskiej: Teresę, Magdalенę, Michała, Romana i Jana. Jeden z nich żonaty był z Agnieszką Płauszewską (M. D. Wąs.).

Konstanty *Antonowię*, urodz. 1760 r. (metr. w Bednarowie), syn Bazylego i Katarzyny Żurakowskiej, wnuk Andrzeja, oraz Paweł *Antonowię*, urodz. 1745 r. (metr. w Tatarynowie), i Antoni *Antonowię*, ur. 1755 r. (metr. w Bednarowie), synowie Piotra i Anny Budziniewskiej, wnukowie Bazylego i Marjanny Witwickiej, wylegitymowali się ze szlachectwa 1790 i 1794 r. w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

Szymon, Jan i Jacek *Szczerbiakowie Daszkiewiczowie* Łuccy, synowie Tomasza i Pelagji Sieleckiej, wnukowie Mikołaja, dowiedli szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim przemyskim.

Szymon *Daszkowicz* Łucki, syn Andrzeja i Anastazji Mieleszewiczówny Bilińskiej, zapisał 1777 r. oprawę żonie, Marjannie, córce Stefana Tarasowicza Petryszaka Bilińskiego i Anastazji z Tarasowiczów Kilaków Bilińskich, umarł 1788 roku w Bilinie Wielkiej, zostawiając: Marjanę za Zacharjaszem Deszewym;

Teklę za Piotrem Haczakiem i Annę za Antonim Czerwakowiczem Jaworskim, 1811 r. wdowę. Brat jego, Jan Daszkowicz, pozostawił synów: Teodora i Grzegorza (A. Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.).

Stefan *Odynak* Łucki, syn Bazylego i Marjanny Tylczakówny Łuckiej, wnuk Jana i Anny Bandrowskiej, 1-o v. Stefanowej Łuckiej, prawnuk Andrzeja i Marjanny Baczyńskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim przemyskim. Z Marjanny Tarasowiczówny Bilińskiej, 2-o v. Bazylowej Wadziakowej Łuckiej, pozostawił Stefan: Mikołaja, ur. 1778 r. i Eljasza, ur. 1781 r., którzy spadek swój po braciach babki Tylczakach Łuckich w Łące czyli Łuce, Bilinie i Majniczu, sprzedali 1804 r., a sumą na Sarnach zabezpieczoną podzielili się 1808 i 1811 r. (Tab. Gal. Instr. 37 f. 120; 91 f. 69). Po Eljaszu, zmarłym 1825 roku, pozostali z pierwszej żony, Anny Kobylańskiej: Zofja za Antonim Czaykowskim, a z drugiej, Józefy Bilińskiej, 2-o v. Teodorowej Winnickiej, zmarłej 1834 roku, Marjanna Czaykowska; Dymitr, ożeniony 1842 r. z Rozalją Ortyńską, zmarły przed 1856 r. i Mikołaj, ożeniony 1846 r. z Aleksandrą Fedkowiczówną Hordyńską, obaj w Wydziale Stanów 1845 r. wylegitymowani (M. D. Wąs.).

Jan i Stanisław *Odynakowie*, synowie Jana i Marjanny Słotyłówny Bilińskiej, wnukowie Siemiona i Ewy Tarasowiczówny Bilińskiej, dowiedli szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim przemyskim. Z nich Stanisław zostawił z Barbary Tacjanny Sozańskiej Michała, wylegitymowanego 1808 r., zmarłego 1827 r., ożenionego 1-o v. z Marjanną Hordyńską, z której córka Anna, 1-o v. Nowosielska, 2-o v. Słotyłowa Bilińska, a 2-o v. z Zofją Piskorowiczówną Lityńską, z której: Tekla, Irena, Paweł, Onufry i Jan, ożeniony 1839 r. z Anną Pasławską.

Jan, starszy brat Stanisława, umarł w Bilinie Wielkiej 1794 r., mając lat 84 i pozostawił z Marjanny z Glinków: Barbarę za Grzegorzem Wandyczem Bilińskim; Annę za Stanisławem Piskiewiczem Bilińskim i Teodora, ur. 1749 r. (metr. w Łące), po którym z Anastazji Ortyńskiej: Jan, ur. 1780 r., żonaty z Ewą Horodyską, z której: Prokop, ur. 1806 r. i Stefan, ur. 1810 r. (metr. tamże). Stefana z Tekli Ortyńskiej syn, Jan, ur. 1837 r., wylegitymowany ze szlachectwa razem z stryjem Prokopem 1848 r. w Wydziale Stanów galicyjskich. Krewny ich, Jan Odynak, umarł w Łące 1822 r. (M. D. Wąs.).

Eustachy Bazyl *Tylczak* Łucki, syn Jana i Heleny Piskorowiczówny Lityńskiej, wnuk Grzegorza, wylegitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r., a Jan, podsędek ziemski przemyski, Dymitr, Adam i Michał *Tylczakowie*, synowie Jana i Marjanny Nowosielskiej, wnukowie Jana i Marjanny Koblańskiej, prawnukowie Aleksandra i Marjanny Winnickiej, praprawnukowie Stanisława i Zofji Witosławskiej, w sądzie ziemskim przemyskim 1782 r. Siostry tych czterech braci były: Marjanna, żona Bazylego Odynaka Łuckiego i Eufrozyna, żona Jakóba Tarasowicza Bilińskiego. Jan, pisarz 1778 r., podsędek ziemski przemyski 1782 r., nabył 1789 r. od Cetnera Sarny, Wolę Sarnowską czyli Arłamowską i Osadę Niemiecką, spisał testament 1790 r. i umarł bezdzietny tak, jak i bracia Dymitr i Michał. Czwarty brat Adam, urodz. 1737 roku w Łące, zmarły tamże 1793 r., dziedzic części Łąki, zwanych Gajewszczyzna i Parulewszczyzna, z Eufrozyny Talowiczówny Popielówny miał dzieci: Zofję, żonę Stefana Horodyskiego 1792 r., zmarłą przed ojcem; Marjannę za Szymonem Giżyckim, synem

Antoniego, 1796 r.; Jana, ur. 1780 r.; Eufrozyne, ur. 1788 r. i Annę, ur. 1791 r. (metryki w Łące). Jan skupił 1804 — 1808 r. od współsukcesorów po stryjach Sarny i części Łąki, Biliny i Majnicza, umarł 1847 r., zostawiając, z Heleny Czaykowskiej: Zuzannę, Anielę, Klementynę, Jana Adama Augusta, ur. 1824 r. i Józefa, żyjącego w Sarnach 1861 r. (Tab. Gal. Instr, 492 f. 5; 503 f. 65; Contr. Nov. 39 f. 279; M. D. Wąs.).

Zofję z Horodyskich, wdowę po Aleksandrze i N., wdowę po Tomaszu Tylczakach Łuckich, procesowali 1774 r. Kobańscy o część Uniatycz (A. Galic. sądu gubernjal.).

Stefan *Wadziak*, syn Stanisława i Marjanny Wołczkównej Bilińskiej, wnuk Szymona i Anastazji Tylczakównej Łuckiej, jako też Stanisław i Stefan *Wadziakowie*, synowie Stanisława i Heleny Uniatyckiej, wnukowie Jana i Agnieszki Zambroskiej, a wszyscy trzej prawnukowie Stefana *Wadziaka* i Heleny Pohoreckiej, dowiedli szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r.

Z nich Stanisław, żonaty z Teodorą Anastazją z Kaczkienowiczów Bilińskich, zostawił: Barbarę, wdowę po Grzegorzcu Lityńskim 1793 r.; Mikołaja, urodz. 1773 r. i Michała, ur. 1778 r. (metr. w Łące), wylegitymowanych w Wydziale Stanów galicyjskich 1808 r. Mikołaj umarł w Samborze 1822 r., pozostawiając, z Marjanny Staszkiewiczówny, syna Jana Jędrzeja Klemensa. Michał zaślubił 1803 r. w Bilinie Wielkiej Klarę Słotyłównę Bilińską, córkę Aleksandra i Marjanny Białoskórskiej, wnuczkę Aleksandra, komornika ziemskiego przemyskiego, i Magdaleny Mostowskiej, i zostawił: Piotra, ur. 1815 r. i Aleksandra, ur. 1818 r. (metryki w Łące).

Stefan, brat Stanisława, z Anastazji Oroszczycówny miał syna Bazylego, wylegitymowanego 1811 r. w Wydziale Stanów galicyjskich i córki: Martę za Janem Tarasiewiczem, Juljanę za Tomaszem Kaczkieniewiczem i Eufrozyne za Konstantym Słotyłą Bilińskimi. Bazyli, ożeniony z Marjaną Kraśniańską, umarł w Łące 1814 r. Dzieci jego: Marjanna, Paweł, Stefan i Dymitr, wylegitymowany w Wydziale Stanów galicyjskich 1847 r.

Jan Łucki, bez przydomku, syn Bazylego i Tacjanny Winnickiej, w sądzie ziemskim lwowskim, a Michał, syn Stefana i Marjanny Kolendowskiej, wnuk Jerzego i Katarzyny Swaryczewskiej, w sądzie grodzkim halickim 1782 roku dowiedli szlachectwa. Po Michale z Zofji N. pozostali synowie: Franciszek i Piotr, udowodnili swe pochodzenie szlacheckie w Wydziale Stanów galicyjskich 1832 roku.

Samuel Łucki, współdziedzic Bednarowa i Uhrynowa, syn Jana i Marjanny Matkowskiej, wnuk Bazylego i Zofji Nahujowskiej, prawnuk Prokopa i Hali Popielówny, wylegitymował się w sądzie grodzkim halickim 1782 r.

Bazyli, współdziedzic Lackiego, syn Stefana i Marjanny Matkowskiej, wnuk Jana, wylegitymowany 1782 r. w sądzie grodzkim halickim. Brat jego Aleksy, z Marjanny Matkowskiej, miał synów: Łukasza i Michała, dziedziców części Lackiego, wylegitymowanych 1809 r. w Wydziale Stanów galicyjskich.

Andrzej, syn Michała i Anny Bereźnickiej, wraz z synami: Michałem i Janem, urodzonymi z Marjanny Drohomireckiej, dowiedli szlachectwa w sądzie grodzkim halickim 1783 r.

Stefan, Bazyli i Grzegorz, synowie Aleksandra i Heleny Hołyńskiej, i Aleksander i Antoni, synowie Jana i Marjanny Drohomireckiej, wszyscy zaś wnukowie Jarosza i Marjanny Zofji Żurakowskiej, dziedzice części w Bednarowie, wylegitymowali się ze szlachectwa w sądzie grodzkim halickim 1783 r., a stryj ich Michał, trzeci syn Jarosza, 1782 r.

Grzegorz, syn Jana i Marjanny Daszkiewiczówny, zostawił z Ewy Bilińskiej: Jana i Antoniego. Dymitr i Mikołaj, synowie Jana, z Marjanny Jaworskiej, i Jerzy i Stefan, synowie Antoniego, z Anastazji Balickiej, wylegitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1790 r. Dymitra, z Fenny Jabłońskiej, córki Grzegorza, syn Marek Marcin, ur. 1798 r. (metr. w Sosnowie), żonaty z Józefą Wilczyńską, miał syna Ferdynanda, ur. 1837 r. (metr. u Ś-go Piotra we Lwowie), wylegitymowanego w Wydziale Krajowym.

Katarzyna, Marja, Justyna, Zofja i Tomasz Łuccy posiadali 1821 r. po matce, Annie z Ortyńskich, część w Bilinie. Mikołaj, urzędnik we Lwowie, przeznaczony 1823 roku opiekunem dzieci siostry, Teresy, wdowy po Piotrze Błażowskim (M. D. Wąs.).

ŁUCCY różni. Domna Janiowa z Łuki i synowie jej: Iwanko i Onaczko Łuccy z Łuki, w halickim, 1438 — 1441 r. mają różne sprawy w Haliczu. Michał z Łuki, domownik Chodorowskich 1438 r., wójt kołomyjski 1441 r., do 1457 r. występuje w aktach halickich. Nikel z Łuki 1456 r. we Lwowie, 1459 r. w Haliczu obecny. Wincenty inaczej Więczeniec, dzierżawca Łuki, w halickim, koło Martynowa 1463 — 1476 r. Z Łuki pisał się często Jan ze Starejłomży, patrz *Łomski* (AGZ.).

Stanisław, syn Jakóba z Łuczy, student Uniwersytetu krakowskiego 1488 roku. Antoni Łucki, proboszcz Radoszycki 1730 r.

ŁUCZAJOWIE ze wsi Łuczaje, w ziemi bielskiej. Michał i Maciej Łuczajewicze i Stankowa Łuczajowa, wdowa, ziemianie z siola Łuczaje, stawili się 1528 roku na popis ziemi bielskiej (Żr. Dziej. XVII). Maciej Łuczaj, żonaty z Barbarą, 1595 r., Mikołaj z żoną, Dorotą, współdziedzice Warpęch, Wojciech, syn Leonarda, Andrzej, syn Marcina, Jakób, Paweł, Anna i Zofja, dzieci Andrzeja i Reginy, 1598 r. wymienieni w wyrokach Trybunału lubelskiego (Ks. 62 f. 167; 76 f. 857 i 858).

Rozalja Stanisławowa Litwinkowiczowa, córka Jana Antoniego i Wiktorji, sprzedała 1772 r. część wsi Falki Stara Wieś stryjecznemu bratu swemu Wojciechowi, synowi Mateusza. Stanisław, syn Jana, sprzedał 1778 r. część wsi Falki Filipy Józefowi Pierzchale. Paweł, syn Wojciecha i Anny Zaleskiej, sprzedał 1795 roku część wsi Łuczaje i Warpęchy siostrze rodzonej, Marjannie, wdowie po Antonim Stefańskim. Aleksander Michał, syn Bartłomieja i Katarzyny, z żoną, Teresą Szymańską, kupił 1802 r. części Orzechowa, zwane Filipy i Perkulanka od Orzechowskich (DW. 89 f. 747; 94 f. 613; 110 f. 1619; 113 f. 221).

Anna Łuczajówna, żona 1-o v. Józefa Moszyńskiego z Grabówki, w lubelskim, 1794 r., a 2-o v. Andrzeja Zagórskiego. Marjanna, w latach 1800 — 1830 w Drzewicy.

ŁUCZANOWSCY h. OSTOJA z Łuczanowic, dawniej Lucjanowscy z Lucjanowic, w krakowskim. Piotr Glas z Lucjanowic od 1381 r. ma częste sprawy w sądach krakowskich, oddał 1397 r. zięciowi swemu Sulkowi z Królowic i Donatkowic i wnukom po zmarłej córce sumę swą na Pławowicach, zastawił 1400 r. część Lucjanowic synowej Janowej, oddał się w opiekę wraz z resztą majątku synowi Piotrowi 1401 roku. Obaj synowie Piotra zawarli między sobą ugodę 1399 roku.

Herb Ostoja.

Jan, komornik ziemski 1415 r., sędzia grodzki krakowski 1419 r., zabezpieczył 1400 r., żonie Jachnie, córce Klemensa Bruna z Grajowa, 100 grzyw. posagu i wiana, świadczył z rodu Ostojów 1414 r. Karlińskiemu, nie żył już 1428 r., w którym wdowa po nim Katarzyna z drugim mężem, Janem Beskim, procesuje się o posag z szwagrem. Pietrasz dzielił się z ojcem dobrami 1399 r., wziął 1401 r. ojca swego na dożywocie, wydzielił bratu 1402 r. dom i grunta w Lucjanowicach, umarł w początkach 1429 r. Wdowę po nim Katarzynę i syna Mikołaja pozywał 1429 r. Jan Beski. Mikołaj wspomniany jeszcze 1454 r.

Piotr, drugi syn Piotra, pisarz ziemski krakowski 1441 do 1468 r., wielkorządca krakowski 1458 — 1460 r., burgrabia krakowski 1466 r., podpisał 1439 r. konfederację Spytka z Melsztyna, posłował od króla do kapituły poznańskiej 1457 roku, pożyczył królowi 100 grzywien na zastaw Kazimierza, Proszowic i Słomnik 1458 r. Synowie jego: Jan i Piotr, byli studentami Uniwersytetu krakowskiego 1459 r. (Star. Pr. P. Pom. VII; Helc. II.; Wierzb. I. 489).

Katusza z Lucjanowic sprzedała 1389 r. część Krzysztoporzyc. Paweł ma sprawę z Jakóbem z Kowali 1384 r. Bracia — Pietrasz i Mikołaj, spłacili 1399 r. żydowi dług ojca. Stasiek pozwał 1382 r. Piotra, świadczył 1388 r. Boksie z Leksyc, a 1417 r. razem z Andrzejem z Druszkowa, świadczył przy wywodzie szlachectwa Święszka, syna Sandka Okszyca z Lucjanowic. Jakusz 1417 r. otrzymał od Nawoja z Tenczyna część Mankinic. Jakób obecny w Krakowie 1441 roku (Helc. II.; Inscr. Clen.).

ŁUCZEŃSKA Zofja Fedkowa ma sprawę o najazd z Sołtanem 1536 roku (ML. 28).

ŁUCZKA Jan, łóżniczy królewski 1443 — 1446 r., procesuje się z Piotrem i Mikołajem z Bartoszowa o Bartoszów (AGZ. XIV).

ŁUCZKIEWICZOWIE v. ŁUCKIEWICZOWIE. Bohusz Łuckiewicz 1618 r., a Iwan 1628 r., współdziedzice Łebedyna, w kijowskim (Żr. Dziej. XX i XXI). Michał Łuckiewicz, trzymany w niewoli w Moskwie 1663 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Jan Łuczkiwicz, kustosz szkalnierski, w drodze do Rzymu zatrzymał się w Padwie 1673 r., następnie kanonik krakowski 1696 r., umarł 1725 r. (Łęt.). Magdalena, córka Jana i Reginy, urodz. 1745 roku w Janowie Trembowelskim. Jan,

Piotr i Stanisław Łuczkiewiczowie podpisali, z ziemią bielską, elekcję Stanisława Augusta.

ŁUCZKIEWICZ Wojciech, chorąży kawalerji narodowej wojsk litewskich, otrzymał szlachectwo na sejmie 1791 roku, potwierdzone sukcesorom jego 1793 roku (Vol. Leg.).

ŁUCZKOWIE. Władysław Michał Łuczko, major wojsk królewskich, pisarz grodzki wilkomierski 1690 r., otrzymał 1700 r. prawo wspólności na dobra Andzelmuję w Inflantach dla żony, Heleny Korejwianki, i konsens na cesję Ilgwar v. Sawnar Czapskiemu (Zs. Upic.; Wolffa Spisy). Anna Łuczkowa i inni posesorowie dóbr Kołki i Olejniki, pozwani przez Franciszka Kilińskiego o dziedzictwo tych dóbr 1719 r. (Wol. X f. 796).

ŁUCZNIKOWSCY. Marcin Klawnsza Łucznikowski ustąpił poddanych Wesołowskiemu 1646 roku (Czerniech. f. 90). Teodor Łucznikowski, współoskarżony o zabicie Bogdana Krasnosielskiego w Winnicy 1647 r. (Kij. VI C. 180).

ŁUCZYCOWIE. Kirik Łuczyc, dziedzic Czarnohubów, w kijowskim, 1571 roku (Żr. Dziej. XX). Hryszko Łuczyc Popowicz 1541 roku, w kijowskim (Arch. Sang.). Hryszko, Iwan, Stefan, Semen i Kiryk Łuczycy, bojarowie owrucky, otrzymali od króla Zygmunta ziemię Skaczkowską, w powiecie kijowskim, które to nadanie potwierdził im Zygmunt August 1546 r. (ML. 61).

Stefan, Semen i Kiryło Łuczycy i Jaśko Hrehorowicz Wyhowski sprzedali 1577 r. Sieliszcze Martynowszczyznę nad Kamienną, w owruckim, za 40 kóp groszy lit. Wasylowi Bogdanowiczowi Ilińskiemu, słudze ks. Konstantego Ostrogskiego (Gr. Kijow.). Aleksander, Kiryk i Wasil mają sprawę z Wyhowskim 1618 roku (Kij. III A. 432).

Od nich idzie gałąź Wyhowskich, piszących się Łuczycami.

ŁUCZYCCY z Łuczyc, w proszowskim. Znaczna część tej wsi była własnością rodziny Szafranców, która w XIV-m wieku z niej się pisała. Częstki należały do szlachty innych rodów, z których w końcu zostali przy nazwisku Łuczyckich jedni tylko Nowinowie.

Rycerz Wincenty z Łuczyc, dziedzic części Marszowic 1328 roku. Tomek z Łuczyc świadczył w Krakowie 1361 r. i występuje w aktach do 1389 r. Syn jego, Jan, obdarzył swych kmieci prawem niemieckim 1396 r., z żony, Płazianki z Sieciechowic, miał kilkoro dzieci, z których Tomasz, doszedłszy do pełnoletności, oddał 1414 r. dobra swoje i brata swego małoletniego, w Łuczycach i Sieciechowicach, w dalszą opiekę wujowi, Mikołajewi Płazie, dziękując mu za dotychczasową opiekę. Tomasz pisał się zwykle z Sieciechowic, żył jeszcze 1429 r. Wdowa po nim, Jadwiga i syn Jan pokwitowani zostali 1438 r. z puścizny po Janie i Piotrze, braciach rodzonych, w Łuczycach i Sieciechowicach przez Annę, wdowę po Zawiszy z Łęk, Beatę, żonę Jana z Zastępowa, siostry rodzone, i przez dzieci zmarłej Elżbiety Henrykowej z Selkowa. Sprzedaż części Łuczyc przez tych braci zaareztowała 1438 roku prawem bliższości Katarzyna z Łapanowa Stanisławowa

Młodziejowska. Wymieniony Jan, syn Tomasza, student Uniwersytetu w Krakowie 1438 r., został następnie księdzem, wziął 1442 r. razem z matką Wrocimowice w zastaw od Andrzeja z Tenczyna i razem z innymi Tomczycami Łuczyckimi, sprzedał przed 1468 r. część Sieciechowiec Pieniążkowi z Iwanowic, którego pozwał 1480 r. o zwrot tej wsi rodzony siostrzeniec Jana, Mikołaj z Chełmu (St. Pr. Pol. Pom. VIII; Helc. II; KDM.; A. Krak.).

Jasiek z Łuczyc z rodu *Ulinów* świadczył kilkanaście razy przy wywodach szlachectwa w Krakowie w latach 1388 — 1417, był dziedzicem części Zagorzyc 1398 r. i nabył część Świeborowic 1417 r. Braćmi jego byli, zdaje się, Jakusz i Mikołaj Rpiszka z Łuczyc. Mikołaj Rpiszka ma częste sprawy w Krakowie 1384 — 1405 r., kupił część Raclawic 1400 r. Żona jego, Katarzyna, sprzedała 1388 r. część swą Pieczeniąg Krystynowi z Tomaszowic. Jakusz kupił 1385 roku część Stempocic za 40 grzywien, zasądził Rawlowskich o głowę ojca 1388 r., był współdziedzicem Masłomiączy 1399 r., razem z Jakuszem procesuje Piotra z Zagorzyc o część Budziszawic 1399 r., a z Mikołajem Rpiszką ręczył za Jaśka z Polaninowic 1403 r.

Herb Nowina.

Paszko z Łuczyc zobowiązał się 1409 r. nie sprzedawać niczego z dóbr dziedzicznych, póki brat jego Mikołaj, nie dojdzie do pełnoletności. Mikołaj sprzedał 1418 część swą Łuczyc Tomkowi Szafrącowi z Łuczyc za 30 grzywien. Ten sam może Mikołaj, naganiony przez Spytka z Woli, twierdzi, że jest herbu *Janina* 1418 r., a jako były dziedzic Łuczyc ma sprawę z Piotrem z Krzeszowic 1426 r. Wichna z Łuczyc z synami: Piotrem i Jakóbem, występują od 1417 r. Jakób oddał matce w dożywocie część kupioną w Łuczycach 1434 r., a następnie za zgodą żony Beaty, sprzedał 1438 r. część Łuczyc za 50 grzywien Stanisławowi Szafrącowi z Młodziejowic, który ręczy za niego królowi, że pieniądze tych z kraju nie wywiezie. Jasiek procesował się z Wichną 1424 r., ręczył za swoich kmieci Janowi z Tarnowa 1428 r., sprzedał 1438 roku część swą Łuczyc za 270 grzywien Koniecpolskim, którzy ręczą zań, że tych pieniędzy z kraju nie wywiezie.

Sprzedaz tę zaareztował prawem bliższości Piotr, syn Jakusza z Łuczyc 1438 r. Piotr kwitował 1440 r. Stanisława, syna Boksy z kary za zabicie kmiecia z Łuczyc (Star. Pr. Pols. Pom. VIII; Helc. II).

Mikołaj Łuczycycki, dziedzic Grabowca i części Suliszowa, w chęcińskim, 1540 r. N., dziedzic Starej Wsi, w lelowskim, i części Skorupic, w księskim, 1581 r. (Paw.). Bartłomiej z żoną, Barbarą, ma sprawę w Lublinie 1586 r. (Wyr. Lub. 27 f. 730). Synów Stanisława niedopuscił Dembiński do objęcia Konar 1602 roku (Obl. Krak. 28 f. 205). Krzysztof i Mikołaj sprzedali 1607 r. Dembińskiemu Zakrzów (Gr. Chęciń.). Krzysztofa, dobrodzieja Jezuitów krakowskich 1645 roku wymienia Niesiecki. Jadwiga, córka Stanisława, z mężem, Stanisławem Borkowskim, sprzedała 1622 r. część Libuchowej, w księskim, i zeznała zapis dożywocia (Gr. Krak. 216 f. 2344 — 2348). Anna z Łuczyc, 1-o v. Hieronimowa Czarniecka, 2-o v. Stanisława Dembińskiego, sędziego ziemskiego krakowskiego żona 1641 r. Mikołaj, syn Andrzeja, dziedzic Potoka i Borowa 1653 r. (Zap. Lub. 43 f. 723).

Zygmunt, w krakowskim, 1663 r. Franciszek i Hycynty, z krakowskiego, elektorowie Michała Wiśniowieckiego. Jacek z żoną, Katarzyną z Zabierzowa, ma sumę na Tynicy 1677 r., podpisał, z województwem sandomierskim, obiór Augusta II-go.

Bracia—Aleksander i Józef, dziedzice Mokrzusza, zawierali układy pieniężne z ks. Wąsowiczem, psalterzystą u Najśw. Panny Marji w Krakowie 1723 — 1728 r. (Gr. Krak. 339 f. 417; 343 f. 228). Aleksander, podczaszy inflancki, z sandomierskim, Jacek, z krakowskim—województwami, podpisali elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.

Jacek, dziedzic Dąbrowicy w krakowskim, ma różne sprawy z Dembińskimi i z córką Heleny z Łuczycich Janowej Samborskiej 1735 — 1739 roku. Ignacy 1769 r. w krakowskim. Michała, dziedzica Dąbrowicy i Siadczy, córka Róża zaślubiła 1798 r. Józefa Borkiewicza. Florjan Jan Nepomucen, syn Michała, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Marja z Tomaszewskich, wdowa, i dzieci jej małoletnie: Oktawjan i Ewelina, dziedziczyli na Dąbrowicy 1867 r. Oktawjan, dziedzic Rzerzęczyc 1905 r.

Marcin, syn Jakóba, zawarł 1621 r. układ w Przedczu z Łazińskimi (Gr. Przed. 66 f. 706). Jan, z rawskiego, podpisał elekcję Władysława IV-go, a Piotr, z kaliskiego, elekcję Augusta II-go. Maciej, dziedzic Mycielina i Orchowa, w kaliskim, umarł 1813 roku. Syn jego, Marcin, umarł tegoż roku po ojcu, a dobra przeszły na dalekich krewnych. Bronisława z Stawiskich Łuczycyca, ur. 1808 r., zmarła w Dreznie 1855 r. Bronisława, dziedzica Głupiewa, córka, Józefa, zaślubiła 1904 r. Stanisława Rostkowskiego z Budkowa.

Łuczycy z żoną dziedziczył na części Kozarzewa, w lubelskim 1676 roku (Paw.). Zygmunt podpisał, z województwem lubelskim, elekcję Augusta II-go. Michał, współdziedzic Żyrzyna 1729 r. N., z lubelskiego, elektor Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Jan, syn Zygmunta, z żony Teresy Moszyńskiej, miał syna Michała, który sprzedał 1790 r. część Sobieszczan Piotrowi Narowskiemu, a z żony, Konstancji, pozostawił synów: Antoniego Ignacego, ur. 1759 r. (metr. w Wąwolnicy); Franciszka, ur. 1765 r. (metr. w Targowiskach); Adalberta Franciszka Ksawerego, ur. 1775 r. (metr. w Bystrzycy); Jana Kantego Stanisława, ur. 1778 r. (metr. w Fajslawicach) i Kajetana Tadeusza Ignacego, ur. 1789 r. (metr. w Piaskach), wylegitymowanych ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1804 roku (Quat. VII f. 75).

Antoni, ur. 1710 r. i Zuzanna, urodz. 1714 r., dzieci Mikołaja i Zuzanny, chrzczeni w Janowie trembowelskim. Antoni z Bernardówki, syn Mikołaja i Katarzyny Halickiej, wnuk Mikołaja i Anny Łosiowiczówny, dowiódł szlachectwa w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r. Magdalena, zameżna Franciszkowa Borkowska, zawarła 1774 roku układ z Borkowskim (Grodz. Tremb. 81 f. 112; M. D. Wąs.).

Jan i Ambroży z synami: Janem i Józefem, synowie Andrzeja, wnukowie Józefa, prawnukowie Jana, i Bonifacy z synem Janem Rudolfem, syn Łukasza, wnuk tegoż Andrzeja, wylegitymowali się ze szlachectwa 1852 r. w gubernji wołyńskiej (Spis.).

Ignacy z synem Piotrem, syn Marcina, wnuk Jana, i Marcin, syn Bartłomieja, wnuk tegoż Jana, z synami: Grzegorzem Aleksandrem i Wilhelmem Dionizym, i tego synami: Antonim, Kamilem, Franciszkiem Władysławem, Hipolitem Ludwikiem, Władysławem Stefanem i Piotrem Wilhelmem, 1844 r.; Mikołaj, syn Władysława Stefana, 1870 r.; Michał, syn Grzegorza Aleksandra, 1878 roku; Leonard Gustaw, syn Antoniego, 1878 r.; a Wilhelm i Anna Marja, dzieci Leonarda, 1901 r. wylegitymowani na Wołyniu (Spis.).

ŁUCZYCCY z Łuczyc, w przemyskim. Łuczyce należały w XV-m wieku do Łąkorskich, którzy czasem pisali się Łuczyckimi. Wdowa po Stanisławie Łąkorskim Dorota, oprawna posiadaczka Łuczyc, wyszła 2-go v. za niejakiego Bieniasza, czyli Benedykta, który przyjął nazwisko Łuczyckiego 1503 — 1515 r. Syn pewno jego, Benedykt Łuczycki, świadczył 1543 r. przy rozgraniczeniu Rybotycz i otrzymał konsens na wykup Koniuszek od Piotra Golskiego. Wdowa po nim, Barbara z Dedeńskich, ma sumy u brata swego Józefa 1562 r. (AGZ. XVIII i XIX; Wierzb. IV. 7108; Zs. Sanoc. 3 f. 995; Paw.).

ŁUCZYLEŃSKI v. ŁUCZYWIENSKI z Łuczylna, właściwie Łuczylna, potem Łuczylna, w konińskim. Feliks Łuczylleński, dziedzic Racięcic, pozwał 1497 r. w czasie wyprawy wołoskiej Jana Kiełczewskiego o niesłuszne pobranie poboru wojennego z Łuczylna. Kiełczewski ma dowieść swych praw do połowy tej wsi (St. Pr. P. Pom. VII. 175). Jan i Anna Łuczylleńscy, pokwitowani 1554 r. przez siostrę Arciszewską. Ten sam pewno Jan, syn Mikołaja, zapisał 1556 roku synowicy swej Zofji 48 grzywien na Łuczylnie i Racięcicach, i jako opiekun dzieci po jednym z braci, kwitował 1556 r. Sierakowskiego z sumy na Niwkach. Jan z braćmi: Stanisławem i Gabrjelem, synowie Mikołaja, procesują 1580 r. Karśnicką. Czwartym ich bratem zapewne, Mikołaj, zapisał oprawę żonie, Małgorzacie Morzyckiej 1561 roku (Grodz. Przed. 8 f. 410; 10 f. 222, 267 i 305; 12 f. 346; 28 f. 668 i 720).

Jan, syn Mikołaja, z żony, Elżbiety Latańskiej, miał synów: Florjana, Wacława, Marcina, Sebastjana, Walentego, Stanisława i Adrjana, którzy w latach 1585 — 1608 r., mają różne sprawy w Przedczu.

Stanisław, syn Mikołaja, miał córkę, Elżbietę Siedlecką, 1599 r. i synów: Rafała i Krzysztofa, którzy kwitowali 1597 r. stryjecznego brata Walentego. Krzysztof żył jeszcze 1641 r.

Gabrjel, trzeci syn Mikołaja, pokwitowany przez Stanisława 1572 r., z żony Zofji, dziedziczki Wrzostowa 1572 r., miał córkę Zofję za Jakóbem Mchowskim 1600 r. i synów: Jana, Wacława i Andrzeja, którzy zobowiązali się do różnych świadczeń rodzicom 1600 r. z dóbr Łuczylna i Racięcic. Jan nabył od stryjecznego brata Krzysztofa część Racięcic 1612 r., przyznał sumę żonie, Annie Dramińskiej, córce Walentego. Andrzej zapisał oprawę żonie, Oborskiej, 1600 roku (Gr. Przed. 11 f. 114; 21 f. 125; 33 f. 306; 34 f. 310; 35 f. 211; 36 f. 307; 39 f. 172; 41 f. 415 i 416; 42 f. 182; 43 f. 268, 401 i 419; 45 f. 22, 150 i 204; 46 f. 23, 78 i 326; 47 f. 237, 376 i 378; 48 f. 27, 28, 30, 32 i 35; 49 f. 22 i 907; 51 f. 282; 53 f. 510; 55 f. 289 i 443; 56 f. 471; 58 f. 532; 59 f. 225; 60 f. 82; Paw.).

Zofja zeznała zapis dożywocia z mężem, Maciejem Ogorzelewskim, 1621 r. (Ibid. 66 f. 699). Dzień śmierci Zofji Łuczywińskiej, przeoryszy Norbertanek w Łęczycy i zapewne rodziców jej, Stanisława i Barbary, zanotowany w nekrologu klasztornym.

ŁUCZYŃSCY v. ŁUCZEŃSCY h. SAMSON z Łuczyniec, w powiecie hali-ckim. Dwie, zdaje się, były rodziny tego nazwiska, jedna w Wielkopolsce herbu Samson, druga na Rusi nie wiadomego rodu. Z braku źródeł trudno je rozdzielić i przypuszczenie to uzasadnić, dla tego wszystkich pod jedną rubryką się zamieszcza.

Wasilkowi z Łuczyniec za zabójstwo Strzeczona z Żołczowa, skonfiskowa-
no jego część Łuczyniec na rzecz wdowy i dzieci zabitego 1427 r. Ta część na-
leżała potem do Czahrowskich, którzy się często z Łuczyniec pisali. Sienka i Da-
niła Łuczyńskich pieczęcie z 1427 r. zaznaczył Zamoyski w swych notatach, nie
podając ich opisu. Waśko Łuczyński z Łuczyniec, z Sarnków, z Lipicy, w latach
1444 — 1464, ma częste sprawy w Haliczu z Strzeczonami i innymi sąsiadami,
sprzedał 1451 roku Sarnek vel Sarnki Goworkowi (AGZ. XI — XIX).

Herb Samson.

Maciej Łuczeński, Sas, otrzymał 1505 r. od króla 175 florenów (Teku Paw. I.). Jan Łuczyński 1510 r. ma sprawę z Janem Jarandem z Brudzewa, kasztelanem kaliskim (Wierzb. IV. 9607). Piotr mianowany woźnym generalnym wojew. ru-
skiego 1599 r. (AGZ. X. 2850).

Wacław Łuczeński stawiał się na popis ziemi sanoc-
kiej 1622 r., a Iwan Łuczański na popis ziemi lwowskiej 1634 roku (AGZ. XX). Aleksander Łuczeński, Rusin, 1654 r. słu-
chacz Uniwersytetu w Padwie, 1656 r., doktor Świętej Teolo-
gji, asesor Nacji Pols. tamże. Marcin mianowany sekretarzem
król. 1666 r., otrzymał wolny wrąb w lasach czarniechowskich
(Sig. 9; Sig. Ręk. Oss. 139 f. 47). Mikołaj podpisał, z woje-
wództwem sieradzkim, elekcję Augusta II-go. Bogumił z żo-
ną, Kunegundą Szczawińską, sprzedali 1729 r. część Gośnie-
wic Szczawińskiemu (Perp. Czers. 21 f. 165). Marcin przy-
znał dług Milewskiemu 1765 r. (DW. 85 f. 412).

Michał, jeden z sukcesorów Salomei, kurator masy Wesslowskiej 1810 —
1811 r. Jan, z pisarza mianowany sędzią Trybunału lubelskiego 1812 r. Jan,
kawaler orderów: Virtuti Militari i Ś-tej Anny, lekarz baterji artylerji koronnej
gwardji 1824 — 1829 r. Adrjan, żonaty z Marjanną Köhlerówną 1816 r. Ignacy,
advokat sądów głównych podolskich 1822 r. Irena zaślubiła 1913 r. Marjana
Szymanowskiego.

Wincenty, syn Jana, magister praw w Warszawie 1819 r., sędzia pokoju
powiatu kozienickiego 1850 r., wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie
przed 1850 r., a z żony, Bogusławskiej, pozostawił: Józefę, wydaną 1865 r. za Jó-
zefa Rostkowskiego, N. za Żarskim, Stanisława i Jana, radcę, a potem pisarza

Dyrekcji Szczeg. Tow. Kr. Ziem. w Radomiu, po którym, z Szymańskiej, pozostały trzy córki.

Stanisław, ur. 1763 r., Grzegorz, ur. 1768 r. i Bazyli, ur. 1782 r., dzieci ce części Hoszowa i Chromohorbu, synowie Jana, ur. 1729 r. (metryki w Lubieńcach) i Heleny Kłodnickiej, współdziedziczki Chromohorbu 1774 r. (Gr. Żydacz. 39 f. 555), wnukowie Stefana i Anny Zygmuntownej Kłodnickiej, dowiedli szlachectwa 1811 r. w Wydziale Stanów galicyjskich. Róża, wdowa po Józefie Kordaszewskim 1806 r.; Rozalja, wdowa po Mateuszu Antonowiczu Łuckim z Podszumlaniec 1827 r. (A. Lwows. For. Nob.). Jan, syn Józefa Bazylego z Niemirowa, artysta malarz, urzędnik skarbowy, umarł 1855 roku we Lwowie (M. Dun. Wąsow.).

Tomasz, syn Krzysztofa i Anny, ur. 1711 r. w Białobożnicy, z żony, Marjanny, miał córkę Marjanę, ur. 1759 r.

Stanisław z żony, Marjanny Jezierskiej, 2-o v. Janowej Chojeckiej 1732 r., miał dzieci: Stanisława, ur. 1728 r. i Barbarę, ur. 1730 r. w Białobożnicy. Kazimierza z Białobożnicy i Katarzyny, dzieci: Agnieszka, ur. 1726 r., żona Michała Żorawińskiego 1756 r.; Katarzyna, ur. 1728 r., żona Stanisława Szczepanowskiego 1760 r.; Antoni, ur. 1731 r.; Walenty Maciej, ur. 1734 r. i Stanisław, ur. 1736 r. Petronella wyszła 1721 r. za Józefa Adamowskiego. Agnieszka Łuczyńska, wdowa, zaślubiła 1759 r. Andrzeja Szczepanowskiego. Małgorzata Janowa Lipińska 1797 r. (M. Zawadz. z metryk w Czortkowie).

Bolesław, Edward, Antoni i Władysław, synowie Ignacego, Paweł i Celestyn, synowie Michała Ludwika, wszyscy wnukowie Jana, prawnukowie Józefa, praprawnukowie Mikołaja, Stanisław Cezar i Leon, synowie Wojciecha, Marjan, Władysław, Longin, Kazimierz i Mieczysław, synowie Ignacego, Jan, Piotr i Franciszek, synowie Feliksa Jana, wszyscy zaś wnukowie Stanisława, prawnukowie tegoż Józefa 1848 i 1858 r.; Wit Modest z synem Ottonem, syn Jana, wnuk Józefa, 1860 r.; Jan, Konstanty, Józef, Bolesław, Apollon, Alina, Stanisława, dzieci Stanisława Wojciechowicza, 1870, 1879 i 1883 roku; Mikołaj, Elżbieta i Olga, dzieci Cezarego, 1883 r.; Feliks i Jan, synowie Pawła, 1889 r., wywiedli się ze szlachectwa w gubernji podolskiej (Spis.).

Kazimierz i Józef, synowie Jana, wnukowie Michała, prawnukowie Jana, 1849 r. wylegitymowani ze szlachectwa w gubernji kijowskiej; Witold, syn Józefa, 1854 roku; Stanisław, Konstanty, Antoni, Feliks, Józefa, dzieci Kazimierza, 1865 roku; Oktawjan, syn Kazimierza, 1889 roku wpisani do ksiąg szlachty kijowskiej (Spis.).

Szymon, syn Grzegorza, wnuk Macieja, miał synów: Szymona, Stefana, Grzegorza i Jana, których potomkowie dowiedli szlachectwa w gubernji wołyńskiej, a mianowicie: Jakób z synami: Apollonem Janem, Piotrem Hipolitem, Florjanem, Janem i Feliksem, i Gabrjel, synowie Szymona, Dymitr i Eustachy, synowie Stefana, Paweł z synem Bazylim, Stefan z synem Justynem i Bazyli z synami: Włodzimierzem i Aleksandrem, synowie Grzegorza, 1847 i 1848 r.; Jan z ojcem Janem i synami: Szymonem, Auksentym, Aleksandrem i Janem 1866 roku; Sylwan, syn Florjana, 1861 r.; Spiridon z synami: Michałem i Włodzimierzem, Mikołaj z synami: Mikołajem i Aleksym, synowie Floryana, 1892 r. (Spis.).

ŁUDOWICZOWIE na Wołyniu. Bohdan ma sprawę z Janem Szabanem Gnoińskim 1638 r. Anna, żona 1-o v. Jana Horaina, 2-o v. Fedora Okoła 1629 roku (Tekę W. Rulik.). Patrz *Ludowiczowie*.

ŁUGOWSCY h. DOŁĘGA z Ługów, w powiecie łukowskim. Bartłomiej i Grzegorz Wiskowie, współdziedzice Ługów 1531 r., a Jakób Grzegorzowicz 1552 roku. Katarzyna Wyskówna Ługowska, zamężna Borkowska, w początku XVI-go wieku, babka ks. Szymona Ługowskiego, proboszcza miechowskiego (Paw.; Pis. Dz. Pol. IX).

ŁUGOWSCY h. DRZEWICA. Szczepan Sylwester, syn Jakóba, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 roku, jako potomek Antoniego, dziedzica Rogówka i Ługowa, w dobrzyńskim 1762 r. (Herb. Kr. Pols.).

Jan, doktor obojga praw, kanclerz kruszewicki 1616 r., kanonik łowicki 1629 r., następnie archidjakon łowicki, kanonik łączycki i wieluński, audytor prymacjalny 1634 r., umarł 1641 r. w 60-tym roku życia, pochowany w Łowiczu (Kor.; Zs. Warec. 24; Star. Monum.).

ŁUGOWSCY herbu JASTRZĘBIEC - BOLEŚCIC (zwany z czasem TĘPA PODKOWA) z Ługów pod Śreńskiem, w ziemi płockiej. Pieczęć Ługowskiego zachowana w księdze poborowej z 1552 r., przedstawia podkowę barkiem do góry, a w niej krzyż, a zatem Jastrzębiec odwrócony, czyli herb Boleszciców (Not. Dziadulewicz). Wśród licznie rozrodzonych dziedziców prawdopodobnie znajdowała się w XVI-m wieku już szlachta i innych rodów, a mianowicie sądząc po przydomku z rodu Lubiewów czyli Trzasków.

Znak pieczętny
Boleszciców.

Herb
Tępa Podkowa.

Bernard, Świętosław, Stanisław, Fałęta, Paweł i Stanisław Wilczygon z Ługów, ulegli 1497 r. konfiskacie dóbr za niestawienie się na wojnę. Bernard z Ługów, pozwany 1512 r. przez Jana, Fałętę, Wawrzyńca Lubiejów i Mikołaja z Ługów (Wierzb. II. 815; Star. Pr. P. Pom. VI. 57). Wawrzyniec, syn Jana, ma sprawę o poddanych z Feliksem, synem Piotra, 1531 r. Jakób Fałęta ręczył 1539 r. za dziedzicami Wielicka. Wawrzyniec i Maciej, synowie Stanisława, wwiązani w Ługi 1544 roku (Perp. Płoc. 1 f. 188; 5 f. 314; 9 f. 316). Stanisław, syn Jana z Ługów Ługowskiego, z djecezji płockiej, student uniwersytetu krakowskiego 1573 r.

Paweł, syn Marcina, Mikołaj, syn Jakóba, Walenty i Ambroży, synowie Bernarda, Józef z Feliksem, Wojciech z synowcami, Maciej Lisek, Jakób Fałęta z synowcem, Jan i Maciej Lubiewowie, Stanisław Szarpała i Feliks Fałęta, Jakób Arabus, Feliks Myskowicz, byli dziedzicami Ługów 1578 roku, a Maciej Lubiewo i Feliks Walentowicz części Wielunia Zalesia pod Śreńskiem (Paw.).

Jan, syn Bartłomieja, zapisał 1608 r. sumę Andrzejowi Musze (DW. 36 f. 420). Barbara, żona Jana Zastruskiego

1607 r. (Perp. Czers. 3 f. 79). Andrzej, burgrabia warszawski 1741 r. Adama żona, Marcjanna Święcka, córka Adama, kwitowała Pniewskiego 1755 r. (Perp. Czers. 30 f. 171). Michał, dwóch Janów, dwóch Kazimierzów i Franciszek podpisali, z województwem płockim, elekcję Stanisława Augusta. Franciszek, mianowany cześnikiem sierpskim 1764 r., rezygnował z tej godności 1786 r.

ŁUGOWSCY h. JUNOSZA, wyszli z Szaniaw, a nazwisko wzięli od Ługów Wielkich, w łukowskim, których część nabyli w połowie XVI-go wieku. Notatka oryginalna spisana 1612 r. z relacji Michała Szomowskiego, obejmująca rodowody Szomowskich i Ługowskich, podaje wiadomość, że ci Ługowscy nazywali się właściwie Rogalskimi Święszkami, a zmienili nazwisko po nabyciu Ługów przez ks. Szymona. Mogli oni posiadać części w Szaniawach i nie dalekich Rogalach i obydwóch nazwisk używać.

Marcin z Szaniaw Ługowski, przezwany Świętek v. Święszek, urodzony z Barbary Dembowskiej h. Jelita, ożeniony z Zofją Borkowską h. Nowina, urodzoną z Katarzyny Wyskówny Ługowskiej h. Dołęga, osiadł w Łukowie, ale nie zajmował się handlem ani rzemiosłem, to znaczy nie przyjął prawa miejskiego, nie utracił zatem szlachectwa. Córka jego Zofja, wyszła za Macieja Ługowskiego h. Lubicz, a synów było trzech: Szymon, Feliks v. Szczęsny i Jan.

Herb Junosza.

Szymon, ur. 1530 r., pisarz skarbu koronnego 1555 r., proboszcz tuchowski, obejmując kanonję poznańską, dowiódł 1559 r. szlachectwa w Poznaniu w konsystorzu i w Łukowie w sądzie ziemskim, przy czym mu świadczyli między innymi Andrzej Ługowski i Jan Szaniawski, kanonik krakowski 1562 roku, sekretarz królewski, proboszcz Bożogrobców miechowski 1568 roku, proboszcz, względnie pleban, łukowski, checiński, zbuczynski, strożyski, kossocicki, nominowany biskupem przemyskim 1582 r., umarł przed wyświęceniem 25-go Stycznia 1583 r., pochowany u Ś-tej Jadwigi w Krakowie. W 1570 r. otrzymał Szymon starostwo żarnowieckie, a 1574 r. nabył zamek i dobra Korzkiew od Zborowskich, które potem wraz z całym majątkiem zostawił siostrzeńcom swym Ługowskim (M. 87 f. 80; 101 f. 198; 108 f. 258; 111 f. 161; Wyr. Lub. 6

f. 318; 9 f. 1128; 12 f. 113; 41 f. 19; 65 f. 110; Star. Monum.; Pis. Dz. Pol. IX; Nak. Miech.).

Feliks, student uniwersytetu krakowskiego 1557 r., a padewskiego 1560—1561 r., poborca ziem: lwowskiej, chełmskiej i bełskiej 1566 r., zarządzał starostwami: lwowskim, chełmskim, krasnostawskim, tyszowieckim i żarnowieckim w czasie wakansów, dziedzic Matczyna, umarł 22-go Grudnia 1575 r. w Jadownikach, wsi dzierżawionej od probostwa miechowskiego, pozostawiając wdowę, Dorotę z Cikowskich, córkę Mikołaja, kasztelana sandeckiego, i małoletniego syna Mikołaja, który umarł w młodym wieku, przed stryjem Szymonem (Wyr. Lub. 9 f. 1128; 12 f. 113; 27 f. 49; AGZ. X. 1458 i 1474; A. Krak. Star. Monum.).

Jan, z żony Anny, pozostawił synów: Stanisława i Szymona, którzy wraz z stryjem Feliksem dziedziczyli na Ługach 1574 r. (M. 111 f. 9). Obydwóch sy-

nów Jana stryj Szymon widocznie przeznaczył do stanu duchownego i choć małoletnim, oddał Stanisławowi parafję w Łukowie, a Szymonowi parafję w Zbuczynie, które posiadali w latach 1565 — 1570. Stanisław był na Uniwersytecie krakowskim 1567 r., umarł młodo. Szymon porzucił karierę duchowną i według zapiski Szomowskiego, został ścięty za zabicie Sebastjana Czechowskiego (Wyr. Lub. 39 f. 280; 49 f. 506; A. wizyt. past.).

Na nich skończył się dom Ługowskich Junoszców, a choć i później niektórzy Ługowscy pisali się z Szaniaw, to jednak, zdaje się, że należeli do Lubiczów.

ŁUGOWSCY h. LUBICZ z Ługów, w powiecie łukowskim. Wieś Ługi pod Zbuczynem już w XVI-m wieku była rozdzielona na liczne części, których dziedzice należeli do różnych rodów, a przeważnie do rodu Lubiczów.

W 1531 r. dziedziczyli na Ługach Wiskowie Ługowscy h. Dołęga, Bartłomiej Ziemak, Leonard z krewniakami, Paweł i Jan i inni; w 1552 roku Leonard i Jakób Ziemakowie, Klimkowięta, Jadameczkowie, Frączkowie, Gulacze i Dominiki; w 1580 r. Maciej i Maciej Ławczyk, byli dziedzicami w Ługach Rętkach, a Szymon z sąsiadami w Ługach Wielkich (Paw.).

Andrzej świadczył przy wywodzie szlachectwa ks. Szymona 1559 r.

Maciej z Ługów, ożeniony z Zofją z Szaniaw Ługowską, siostrą ks. Szymona, proboszcza miechowskiego, miał z niej córki: Elżbietę za Michałem Szomowskim, pochowaną przez synów u Bernardynów w Radomiu 1615 r. i Zofję, i synów: Jana, studenta Uniwersytetu krakowskiego 1572 roku, zmarłego bezdzietnie i Stanisława, który odziedziczył po wuju dobra Korzkiew i srebra i gotówkę, rachowane na 80,000 dukatów, według oryginalnej rodzinnej zapiski z 1612 r.

Stanisław, ur. 1545 r., za młodu dzielnie walczył na Podolu, następnie osiadł w Korzkwi, podpisał uchwały kaptura 1586 r., ożeniony z Zofją Gołuchowską, córką Andrzeja, ur. 1565 r., zmarłą 1595 r., umarł 1612 r. Obojgu rodzicom syn Aleksander wystawił nagrobki u Bernardynów w Krakowie. Z córek Stanisława, Zofja była za Marcinem Laskowskim, instygatorem koronnym, zmarła przed 1620 r.; Anna, 1-o v. za Janem Sułowskim, 2-o voto za Adamem Marchockim, zmarłym 1648 r.; Krystyna za Stefanem z Przytyka Podlódowskim

i Barbara, których spadkobiercy prowadzą procesa 1671 — 1690 r. w Krakowie. Oprócz nich podaje Niesiecki za Baranowskim jeszcze jedną córkę za Mikołajem Niemstą Kulą, może to jedna osoba z Barbarą.

Aleksander, dziedzic Korzkwi, starosta lelowski, był żonaty 1-o v. z Elżbietą z Żmigrodu Stadnicką, 2-o v. 1630 r. z Zofją Anną Jordanówną, podkomorzanką krakowską, nie żył już 1651 r., a pozostawił z pierwszej żony córki: Barbarę, 1-o v. za Mikołajem Jordanem, pułkownikiem wojsk koronnych 1634 roku, zmarłym 1646 r., 2-o v. za Janem Męcińskim, zmarłą 1662 r. i Katarzynę, wydaną 1635 r. za Tomasza Pacanowskiego, i syna Jana, studenta Uniwersytetu kra-

Herb Lubicz.

kowskiego 1635 r., ożenionego z Katarzyną Lanckorońską, kasztelanką sandecką, zmarłego bezpotomnie (Wyr. Lub. 19 f. 483; 21 f. 247; 27 f. 409; 32 f. 424; 41 f. 19; 65 f. 110; Zs. Krak. 52 f. 966; 57 f. 23; Star. Monum.; Vol. Leg.; Zs. i Gr. Krak.).

Jan, obecny 1587 r. w Sulejowie przy elekcji opata. Piotr z żoną, Zofją Jurkowską, posesorowie wójtostwa w Zbuczynie 1631 r. (M. 178 f. 255). Aleksander z Szaniaw, miecznik i podwojewodzi łukowski 1668 roku, z żony Katarzyny, miał synów: Józefa Stanisława, Feliksa, Konstantego, Kazimierza i Jakóba 1689 roku.

Józef na Szaniawach, burgrabia grodzki lubelski 1683 r., komornik ziemski 1689 r. i vicesgerent grodzki łukowski 1690 r., żył jeszcze 1711 r.

Kazimierz v. Jan Kazimierz został miecznikiem łukowskim 1669 r., umarł 1684 roku.

Jakób, regent ziemski lubelski 1686 r. z żoną, Marjanną Polanowską, 2-o voto Marcejanową Lesiecką, stolnikową czerniechowską, dziedziczył na Dobrem, Wólce i Rogowie 1692 r.

Po jednym z tych pięciu braci szedł Józef z Szaniaw, miecznik urzędowski 1726 r., skarbnik łukowski 1729 r., następnie z cześnika urzędowskiego cześnik łukowski 1737 i 1738 r., zrezygnował z cześnikostwa 1761 r., pokwitowany 1729 r. przez Fedorowicza z 1,000 florenów zapisanych przez Marjannę z Polanowskich Ługowską. Żona jego, Urszula z Wojakowskich, zrzekła się 1752 r. połowy sreber odziedziczonych po Krasickim na rzecz Woroniczów (Zap. Lubel. 52 f. 358; 58 f. 47, 183 i 276; 59 f. 670; 60 f. 772 i 1064; 61 f. 23; 62 f. 147; 65 f. 14—676; 66 f. 97; 68 f. 826; 95 f. 137; Gr. Przem.).

Marcin, rektor Jezuitów w Grudziądzu 1707 r., następnie w Łucku i Kaliszu, uczony, autor dzieł teologicznych, umarł we Lwowie 1733 r.

Jan, Józef, Michał, dwóch Szczęsnych i N. podpisali, z województwem lubelskim, elekcję Leszczyńskiego 1733 r. N., miecznik łukowski, umarł 1746 r. Walenty, syn Grzegorza i Krystyny z Wyszaków, za zgodą żony, Marjanny Zawadzkiej, sprzedał część Ług Wielkich Kazimierzowi i Magdalenie z Ługowskich Warpęchowskim 1747 — 1748 r.

Benedykt, cześnik żytomierski, roborował testament w grodzie warszawskim 1756 r. (DW. 71 f. 1132 i 1491; 80 f. 9).

Grzegorz, otrzymał 1680 r. potwierdzenie posiadania dóbr Wyszki. To potwierdzenie wznowione 1730 r. Kazimierzowi, którego z żony Anny, synowie: Benedykt, ur. 1768 r. i Stanisław, ur. 1770 r. (metryki w Hoszczy), wylegitymowali się ze szlachectwa 1804 r. w Galicji zachodniej (Quat. VI f. 130).

Bonawentura, syn Wojciecha i Brygidy Kłosowskiej, wnuk Pawła, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim bieckim (M. D. Wąs.).

Szymon, syn Mateusza Siuchnika, nabył 1727 r. część w Ługach Gołaczach od brata swego Tomasza. Mateusz, syn Szymona, kupił część zwaną Żurawizna od Jastrzębskiego i z żony, Marjanny Jastrzębskiej, miał syna Wojciecha, urodz. 1754 r. (metr. w Domanicach).

Drugi syn Szymona Kazimierz, z żony Katarzyny, miał synów: Bartłomieja, ur. 1764 r. i Antoniego Adalberta, ur. 1768 r. (metryki tamże), którzy razem

z stryjecznym bratem wylegitymowali się ze szlachectwa herbu Lubicz w Galicji zachodniej (A. po-Galic. 297³⁰⁵ i 301²⁸³).

Ludwik Siuchnik, syn Piotra, kupił część w Ługach Gołaczach od Adama i Mikołaja 1743 r., a z żony Franciszki, miał synów: Piotra, ur. 1748 r. i Józefa, ur. 1763 r. (metryki w Zbuczynie), wylegitymowanych ze szlachectwa 1804 roku w Galicji zachodniej. Wymieniony Józef kupił 1790 r. część Ługów Gołaczów od Sebastjana, syna Mateusza, wylegitymowanego także 1804 roku (Quat. VI f. 11 i V f. 155).

Franciszek, syn Bartłomieja, zapisał 1733 r. żonie, Petronelli Mysłowskiej, 300 florenów. Syn jego Antoni, ur. 1735 r. (metr. w Zbuczynie), wylegitymował się ze szlachectwa z h. Lubicz w Galicji zachodniej (A. po-Galic. 297³²³).

Bartłomiej, syn Antoniego, z matką, z Zofją z Ługowskich, sprzedał 1778 roku część Ługów Wielkich Mateuszowi Jeżowskiemu i dowiódł szlachectwa 1804 roku (Quat. III f. 60).

Andrzej Ługowski Paciorek, syn Jana, kupił 1737 roku część Ługów od Chromińskiego. Syn jego Szymon, kupił 1792 r. część Borków Kosiorców od Jastrzębskich i z Marjanny Skwierczyńskiej, pozostawił syna Adalberta (Wojciecha), ur. 1769 r. (metr. w Zbuczynie) wylegitymowanego ze szlachectwa 1804 r. w Galicji zachodniej (Quat. V f. 51).

Stanisław, syn Michała, nabył od brata Antoniego część w Ługach Wielkich 1763 r., z pierwszej żony, Ewy Chromińskiej, miał synów: Macieja, ur. 1765 roku i Stefana, ur. 1767 r.; z drugiej—Jadwigi N., Jana, ur. 1779 r. (metr. w Zbuczynie), wylegitymowanych 1804 r. (Quat. VI f. 183).

Paweł, syn Michała, kupił 1788 r. część Zdunów od Wojciecha, syna Macieja. Obaj dowiedli szlachectwa w Galicji zachodniej 1804 roku (Quat. V f. 152 i 153).

Sebastjan, syn Jana i Zofji z Ługowskich Goreszczyków, wnuk Macieja i Jadwigi z Dziewulskich, sprzedał 1784 r. część Dziewul Piotrowi Grodzickiemu. Jan, syn Adama, kupił część Chromnej od Franciszka 1790 r. Łukasz, syn Stanisława, kupił od brata Baltazara część dóbr Ługi Rentki i Ługi Golacze 1784 r. Wojciech i Fabjan, synowie Łukasza, kupili od brata Wincentego część Chromnej 1789 r. Sebastjan, Jan, Łukasz i Wojciech, wylegitymowali się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1804 r. (Quat. V f. 153, 158 i 201).

Dominik, syn Stanisława, Józef i Tomasz, synowie Piotra, przed 1850 r.; Marcin, syn Piotra, Ludwik, Szczepan i Hipolit, synowie Wojciecha, Adam, syn Antoniego, i Józef, syn Jana, 1851 — 1853 roku dowiedli szlachectwa w Królestwie.

Adam, syn Jana, wnuk Macieja, z synami: Aleksandrem Sykstusem i Józefem 1838 r., Mikołaj, syn Aleksandra, 1897 r. wylegitymowani ze szlachectwa w gubernji kijowskiej (Spis.).

ŁUGOWSCY h. PŁONIA z Ługowa pod Garbowem, w ziemi lubelskiej. Sylwester z Ługowa zganiony przez Dzierśława z Ożarowa 1427 r., twierdzi w sądzie lubelskim, że jest herbu *Płonia*, który przedstawia pół podkowy z trzema goździami (Łag.).

W drugiej połowie XV-go wieku dziedzicami Ługowa są: Jan Rawicz Ożarowski, Jakusz her. *Nalęcz* i Kordek i Swiemir (Lib. Benef.). Czy dwaj ostatni byli herbu Płonia, czy innego, nie wiadomo, bo Długosz ich rodu nie znał. W każdym razie widocznym jest, że już wtedy siedziała na Ługowie szlachta różnych rodów.

Wojciech Swiemir i Paweł Rybka, dziedzice części w Ługowie, a Wojciech części Parchowatki 1531 r. (Paw.).

Marcin, syn Stanisława, ze stryjem Mikołajem 1580 r., Andrzej, Jan i Stanisław, synowie Piotra, 1589 r., Mikołaj i Sebastjan, synowie Jana i Reginy, 1597 roku mają sprawy w Lublinie (Wyr. Lub. 6 f. 188; 35 f. 659; 73 f. 418). Mikołaj Swiemir, syn Andrzeja, z siostrą Barbarą sprzedali 1590 r. Wysokie blisko Ługowa Wysockiemu (Zap. Lub. 5 f. 676). Zygmunt obecny w Chełmie 1594 roku (Akta XIX).

Mikołaj Jakusz, wpółdziedzic Ługowa z bratankiem swym Adamem, synem Jana z Myśliszowskiej 1610—1619 r. Anna, córka Stanisława Jakusza i Bobrowskiej, żona Jana Swiemira, syna Jana, darowuje części Ługowa synowi Jakóbowi, żonatemu z Borzęcką 1619 r. Stanisław Swiemir, Mikołaj, żonaty z Elżbietą N., Jan, żonaty z Lesiecką, dziedziczą na Ługowie 1621 r. Krzysztof, Paweł i Stanisław, synowie Stanisława, cedują części Ługowa bratu Mikołajowi 1628 r. Mateusz 1630 r., Jędrzej i Mikołaj 1648 r., Zofja zamężna Moszeńska 1664 roku w Lublinie (A. Lubel.).

Maciej, syn Jana Radzucha, przeprowadził wywód szlachectwa w Lublinie 1630 r. (Zap. Lub. 33 f. 1). Stanisław podpisał, z województwem lubelskim, elekcję Jana Kazimierza, a Mikołaj i Remigjan i drugi Mikołaj, elekcję Michała Wiśniowieckiego. Gabryjel sprzedał część Siedlisk, w lubelskim, 1654 roku (Arch. Wileńs. 21060 f. 1181). Paweł z żoną i Marcin z żoną, współdziedzice Ługowa, a Remigjan z żoną i dwoma córkami Szczuczek pod Bełżycami 1676 r. (Paw.). Agnieszka, żona Michała Bratkowskiego 1690 r. (Gr. Lubel.).

ŁUGOWSCY różni. Mikołaj Ługowski, dziedzic Ługowic, w rawskim, 1528 r. (Zs. Raws.). Jan, syn Stanisława z Ługowic, w ziemi rawskiej, 1584 r. ma sprawę w Czersku (Zs. Gr. Czers. 52 f. 971). Jakób i Mikołaj, synowie Adrjana, procesują się z Łychowskiemi o długi 1589 r. (Ibid. 57 f. 890).

Stanisław, syn Jana z Łukowej Woli Ługowskiego, student Uniwersytetu krakowskiego 1573 r.

Stanisław z Ługów Ługowski, żonaty z Katarzyną, dziedziczką Szyku i Szadku 1539 r., nabył Wilkowiska, w sandeckim, od Jordana 1543 r. (Zs. Krak. 2 f. 606; Gr. Sand. 3 f. 421; Wierzb. II. 7230 i 7275).

Łukasz Dzierżek Ługowski, współdziedzic Staruni i Żurak, w halickim, 1651 r. (Gr. Halic. 143 f. 1423). Marjanna, żona Sebastjana Mierzejewskiego, wzięła 1654 roku w zastaw część Mrochowa od Drohojowskich (Grodz. Sanoc. 66 f. 1730).

Stanisław, z sieradzkiego, N., z sandomierskiego, elektorowie króla Michała. Wojciech, proboszcz żydaczowski 1728 r. Andrzej, plenipotent Mycielskiego w Poznaniu 1780 r. Marjanna, żona Michała Oszyka Sienkiewicza 1782 roku.

Marjanna, zamężna Czosnowska, pozwana 1782 r. przez Kowalewskiego. Andrzej w obozie pod Praską Wolą mianowany podporucznikiem 1794 r. (Ręk. Oss. 537 f. 27). Andrzej w Wolicy, żonaty z Anną Piasecką, córką księdza Michała 1792 roku (A. Lwows. For. Nob.). Franciszka i Konstancja, zamężna Filipowska, córki Józefa i Zuzanny Chmielowskiej, odstąpiły spadku po bezdzietnej siostrze Teresie Karolowej Humlachowej, bratu Kasprowi 1794 r. (Arch. Fedor.; M. D. Wąs.). Kasper 1790 r. w palestrze sądów marszałkowskich. Kasper, ur. 1740 r., zmarł 1814 r. we Lwowie, pozostawiwszy wdowę i sześcioro dzieci, z których najstarszy Józef (A. Lwows. For. Nob.). Bartłomiej 1850 r. Jan, syn Jana, pisarz sądu pokoju sieradzkiego 1860 roku.

ŁUKAJTIS Nacko, współdziedzic Kroż na Żmudzi 1528 r.

ŁUKANOWSCY h. TURZYNA z Łukanowic, w pilzieńskim. Florjan z Łukanowic świadczył 1388 r. w Krakowie Bernardowi z Leksyc. Piotr 1419 r., a Florjan i Jerzy, synowie Mikołaja, 1421 r. studenci Uniwersytetu krakowskiego. Wichna procesuje się 1421 r. w Wiślicy z Mikołajem z Janowic o dziedzinę. Mikołaj Tarchała, pozwany 1441 r. o poranienie mieszczanina z Łańcuta. Mikołaj naganiony przez Piotra Lubkowicza, syna sołtysa z Czaykowa, dowiódł szlachectwa z ojca h. Turzyna, z matki h. Lubowła, z babki ojczyściej h. Nowina 1447 r. Piotr świadczył w Pilźnie 1491 r. Anna i Elżbieta, dziedziczki części Łukanowic 1536 r. (St. Pr. Pols. Pom. VIII; Helc. II; Piekos.; Ks. Wiśl.; Paw.).

ŁUKAŃSCY v. ŁUKJAŃSCY, patrz *Pawłowiczowie*.

ŁUKASZA, syn Marcin, 1220 r., wnuk Marcin 1252 r., świadczą w Małopolsce (KDM.). *Łukaszowicz* Mikołaj, kasztelan biecki 1268 — 1278 r. *Łukasz*, pleban i starosta biskupi w Radłowie 1499 r. *Łuka*, władyka połocki i witebski 1495 r., kupił od mieszczan połockich sioło Nizhołow dla syna swego Andrzeja, komornika W. Ks. Aleksandra, a gdy mu syn umarł, sprzedał sioło 1505 r. Hlebowiczowi (ML.; Arch. I. Z. Ros. I.; Arch. Sang.). *Łukasz* z Polski został doktorem prawa w Bolonji 1495 r. *Łukasz* Polak, doktorem medycyny tamże 1506 r. *Łukasz*, ziemianin brzeski litewski, na popis 1528 r. stawił konia. *Łukasz*, opat płocki Ś-go Wojciecha 1530 r. (St. Pr. Pol. Pom. VI. 432).

ŁUKASZEWICZOWIE h. ŁUK. Kilka, a może i kilkanaście, było rodzin, które nosiły nazwisko urobione z imienia ojca, względnie przodka swojego, Łukasza. Niektóre przybierały różne przydomki, jak Grondziszewscy w XVIII-m wieku, w grodzieńskim (Sap.). Hrynczakowie, Piersiccy. Należały one do różnych rodów, ale z czasem przeważnie używały herbu Łuk. Nie mogąc dla braku źródeł dokładnie rozdzielić spotykanych Łukaszewiczów między właściwe rody i rodziny, umieszczam większość pod herbem Łuk, bo ci byli najliczniejsi.

Mikołaj, bojar miednicki, stawił na popis 1528 roku dwa konie (ML. 21). Roman, bojar wysokodworski, został 1533 r. chorążym wysokodworskim, nabył dworzec Kałukiszki, którego posiadanie potwierdził król 1546 r. pasierbowi jego

Dzierżkowi (ML. 26 i 61). Szczęsny odroczył 1540 r. termin sprawy chorego ojca swojego Piotra (ML. 29 f. 53). Krzysztof, ziemianin upicki 1586 r. (Akta XXVI). Antoni, ziemianin wołkowyski 1589 r., którego pieczęć ma przedstawiać herb Lis (Not. Dziadulewicz). Może to być strzała na łuku, zatartym przez czas na pieczęci. Sebastjan trzymał 1581 r. w zastawie dobra, w grodzieńskim, od Sapiehy (Sap.).

Adam, podstoli słonimski, miał syna Konstantego, którego adoptował Kostomarow, zbieg z Moskwy, i odstąpił mu 1607 roku ziemie w słonimskim, dane przez króla Zygmunta w dożywocie (Arch. I. Z. Ros. II). Adam posiadał Braków, a nie żył już 1625 r. (Sap.). Łukasz stawił się do obrony Smoleńska 1654 roku (Arch. Zbor. 14).

Eustachy Paweł, z województwem nowogrodzkim. podpisał elekcję Jana Kazimierza, Franciszek, z nowogrodzkim, Jan, z wileńskim, elekcję Michała Wiśniowieckiego. N., pisarz ziemski wołkowyski 1677 r. Benedykt, Jerzy, Samuel, z nowogrodzkiego, Krzysztof, z mińskiego, Paweł i Tomasz, z brzeskiego litewskiego, elektorowie Augusta II-go. Dwaj Janowie, obecni 1700 r. na sejmiku brasławskim. Stefan, dziedzic części Dzikowca 1728 r. (Gr. Pińs.). Józef, Antoni, Kazimierz, Benedykt i Jan, podpisali drugi manifest szlachty litewskiej, a Ambroży obydwu 1763 r. (Vol. Leg. VII f. 67, 70 i 71). Marcin i Adam rotmistrz i sędzia kapturowy słonimski, podpisali konfederację generalną litewską 1764 r. (Ibid. f. 61 i 63).

Herb Łuk.

Z nich: Antoni i Adam, a także Piotr i rotmistrzowie starodubowscy: Ignacy, Krzysztof i Leopold, podpisali wybór Stanisława Augusta. Ignacy, miecznik starodubowski 1765—1769 r. Krzysztof, miecznik starodubowski 1780 — 1794 r. Wincenty, regent grodzki starodubowski 1788 — 1794 r. Antoni, urodzony z Brinkówniej, pułkownik wojsk litewskich, generał audytor litewskiej komendy 1790 r., dobra swe Teoflińców i Betlejem zapisał siostrze Elżbiecie, wdowie po zmarłym 1784 r. Mikołaju Eminowiczu.

Jan, syn Szymona, Bartłomiej z synem Franciszkiem, Franciszek z synem Kazimierzem, i Maciej z synem Józefem, synowie Jana, a wszyscy wnukowie Warzyńca, prawnukowie Joachima, praprawnukowie Stanisława, syna Jana, dziedzica 1602 r. dóbr Kłynejkiszki, w kowieńskim, dowiedli szlachectwa 1810 r. przed Deputacją Wywodową wileńską.

Ildefons Stanisław, Feliks Leopold i Tytus Juljan, synowie Stanisława, wnukowie Jana, krajczego wilkomierskiego, dziedzica Majeryszek, w trockim, 1714 roku, wywiedli się ze szlachectwa 1819 r. w Wilnie.

Wincenty Antoni, syn Józefa Tadeusza Adama, wnuk Józefa, towarzysza chorągwi narodowej Jego Kr. Mości 1762 r., prawnuk Jana, oboźnego słonimskiego, dziedzica Nowego Dworu, w słonimskim, wylegitymował się ze szlachectwa w Wilnie 1837 r.

Kazimierz, syn Piusa, wnuk Adama, stolnika słonimskiego, zapisał 1745 r. część Demidówki synowi swemu Janowi i synowcowi Piotrowi, po bracie Janie

(Gr. Łuc. 2968). Piotr miał syna Aleksandra, którego synowie: Kazimierz, Walenty i Jakób Józef z synami: Bonifacym i Franciszkiem Ksawerym, wylegitymowali się ze szlachectwa 1849 r. w gubernji wołyńskiej.

Jan, syn Kazimierza, miał synów: Dominika i Wawrzyńca. Michał z synem Mikołajem i Jan z synem Antonim, synowie Dominika, 1844 i 1845 r.; Wincenty z synami: Maciejem i Felicjanem, syn Jana, i Jakób i Józef, synowie Macieja, wnukowie Wawrzyńca, 1849 r.; Konstanty Faustyn, syn Jakóba, 1877 r.; Włodzimierz Jan, Stanisław Djonizy, Mieczysław Wincenty i Bolesław, synowie Macieja, wnukowie Wincentego, 1879 r.; Marjan Zygmunt, syn Włodzimierza, 1893 r.; Wincenty Walenty, Jan Stanisław, Justyn Narcyz, Karol Marcelli, Marcelli i Bronisław, synowie Felicjana, 1897 r., wylegitymowani ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej.

Jakób Mikołaj, drugi syn Kazimierza, w imieniu swoim i małoletniego syna Michała, sprzedał 1760 r. część Demidówki Pawłowi Strutyńskiemu (Gr. Łuc.). Synowie Michała: Józef i Stanisław i wnuk Teodor Jakób, syn Tomasza, wywieśli się ze szlachectwa w gubernji podolskiej 1858 r. (Spis.).

Jan, syn Teodora i Anny Poniatowskiej, z żony, Eufrozyny Krzywieckiej, miał synów: Antoniego, działającego w Haliczu 1760 r., Stefana i Macieja, którego, z Jadwigi Tarnawieckiej, syn Jerzy, razem z stryjem Stefanem dowiódł szlachectwa w sądzie ziemskim halickim 1782 r. (M. D. Wąs.).

W Królestwie wylegitymowali się ze szlachectwa przed 1850 r.: Andrzej, syn Antoniego, i Ignacy Jozafat, syn Józefa. Ten ostatni ur. 1789 r. na Litwie, żołnierz w pułku gwardji Konopki, nadworny malarz W. Ks. Konstantego, ceniony artysta, umarł 1850 r.

ŁUKASZEWICZOWIE h. POMIAN. Marcin i Mateusz Zacharjasz z synami: Onufrym i Bonifacym, synowie Stefana, wnukowie Mateusza, podkomorzego wilkomierskiego, prawnukowie Abrahama Hrynczaka Łukaszewicza, dziedzica Hrynciszek, w szawelskim, wylegitymowali się ze szlachectwa 1817 r. przed Deputacją Wywodową wileńską.

ŁUKASZEWICZOWIE h. TRÓJSTRZAŁ. Teodor Łukaszewicz otrzymał szlachectwo na wielkim sejmie. Dyplom wydano mu 1791 r. (Sig. 37 f. 121; ML. 220 f. 401). Herb nadany przedstawia w polu błękitnym koronę złotą dwoma złotymi strzałami, ukośnie skrzyżowanymi, żeleźcami do góry przeszytą. Nad hełmem w koronie, na pięciu piórach strusich ręka zbrojna ze strzałą w poprzek wzniesioną (Ostr. Nr. 1937).

Ten może Teodor, z żoną Anną, otrzymał 1765 r. pozwolenie na nabycie wójtostwa Kęszyce, w starostwie międzyrzeckim, od Izajasza Bertranda (MP.)

Bolesław Grzegorz, Grzegorz Feliks, Ludwika Marjanna i Tekla Walentyńska, dzieci Antoniego Gabrjela i Tekli z Melechowiczów, wnukowie Ludwika, prawnukowie Teodora, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1852 r.

Teodor, z Katarzyny Popławskiej, miał synów: Antoniego, zmarłego bezdzietnie, Ksawerego Florjana i Józefa.

Ksawery Florjan, ur. 1791 r., oficer wojsk polskich, dwukrotnie więziony 1812 i 1848 r., umarł 1867 r. w Żerkowie u syna, pozostawił, z Marjanny Słasza-

szewiczówniej, oprócz syna Juljana, poległego pod Książem 1848 r., i Anny, zmarłej młodo, syna Maksymiljana, proboszcza w Żerkowie i córkę Marjannę za Kajetanem Chłapowskim.

Józef, ur. 1799 r., zasłużony badacz dziejów ojczystych i autor dzieł historycznych, bibliotekarz biblioteki Raczyńskich w Poznaniu, dziedzic Targoszyc, umarł 1873 r., pozostawiając, z Seweryny Frezerówniej, córki: Konstancję zmarłą panną; Marję za Mieczysławem Łyskowskim, zmarłą 1875 r. i Józefę za Ildefonsem Chelkowskim, zmarłą 1875 r. (Żychl.).

Herb Wieniawa.

ŁUKASZEWICZOWIE h. WIENIAWA. Leon z grodzieńskiego osiadł w połockim, gdzie za żoną dostał dobra Horki. Syn jego ożenił się z Bujewiczówną, dziedziczką Bujewa i Wyźlacina, w witebskim, dokąd się przeniósł, wspomniany w latach 1683 — 1690, zostawił syna, który sprzedał 1720 r. Bujew Sakowiczom, a z żony, dziedziczki Styryk w dobrach Tołoczyńskich, miał jedyne go syna. Ten sprzedał Styryki, a wziął 1767 roku w zastaw Piaseczno od Koszczyca. Tego syn, posesor Piaseczna, przedstawił dowody swego pochodzenia i uznany został za szlachcica w Witebsku około 1775 roku.

Druga linja tej rodziny pochodząca w piątym pokoleniu od Kondrata Łukaszewicza, z nowogrodzkiego, obdarzonego ziemią w starostwie uświackim, dowiodła także szlachectwa w Witebsku, na mocy świadectw od komisji starostwa uświackiego z 1773 i 1774 r. (Herb. Witeb.).

ŁUKASZEWICZOWIE PIERSICCY. Aleksander Piersicki Łukaszewicz, łowczy orszański 1728 r., (kilka razy w aktach czerskich nazwany łowczym oszmiańskim), ożeniony z Barbarą Marjanną Górczyńską, ur. 1703 r. w Białej, pożyczł 3,100 florenów na zastaw Krasówki, w brzeskim, Ossolińskiemu, chorążemu podlaskiemu, a gdy ten mu dóbr nie oddał w posiadanie, wyprocesował 12,500 florenów długu i kosztów 1721 r., i wziął w zastaw Oleśnicę, w czerskim, od Jabłońskich 1728 r., umarł 1740 r., a wdowa objęła Oleśnicę 1741 r. i wyszła następnie 2-o v. za Felicjana Junoszę Dąbrowskiego. Z dzieci ich: Barbara wyszła za Florjana Olędzkiego, umarła przed 1787 r.; Katarzyna, żona Michała z Mińska Opackiego, kwitowała 1784 r. brata Antoniego; Tekla, niezamężna, spisawszy testament umarła 1795 r. u Brygidek w Warszawie; Bartłomiej, kanonik łowicki, proboszcz głowieński 1766 r., podskarbi prymasa 1777 r., umarł 1780 r.; Antoni zeznał 1759 r. zapis dożywocia z żoną, Eleonorą Ciszewską, a już 1767 r. żonaty był powtórnie z Franciszką Lubowidzką, podczaszanką inowłodzką, umarł 1808 r. w Behcicach, pozostawiając tylko trzy córki. Z pierwszej żony córka Tekla, żona Bartłomieja Kosińskiego, kwitowała ojca z posagu 1798 r.; z drugiej—Józefata za Antonim Cichowskim i Marjanna za Mikołajem Okołowiczem Krzywcem. Wszystkie trzy brały 1795 roku spadek po ciotce Tekli (Perp. Czers. 20 f. 379; 21 f. 7; 26 f. 4; 31 f. 160; 36 f. 480; DW. 97 f. 575 i 904; 103 f. 780; Akta oryg.).

ŁUKASZEWICZOWIE v. ŁUKASIEWICZOWIE różni. Feliks, syn Jana, Bartłomiej, Adam i Wojciech, synowie Stanisława, Mikołaj, Jakób i Piotr, synowie Jana, wymienieni w wyrokach Trybunału lubelskiego 1582 — 1598 r. (Ks. 11 f. 243; 36 f. 43; 48 f. 40; 55 f. 467). Krysko, pisarz kasowy zaporoski, poseł do stanów 1659 r. (Vol. Leg. IV f. 307) Jan, z województwem ruskim, podpisał elekcję Augusta II-go. Jan, ur. 1699 r., Jezuita, autor katechizmu i kazań w języku łotewskim, umarł 1779 r. Michał, skarbnik czernichowski 1764 r., ożeniony z Joanną Zaleską, 1-o v. Józefową Bystrzycką, która 1762 r. odstąpiła synowi swemu z pierwszego męża, Stanisławowi, Uleniec i Biejkowice (Perp. Czers. 31 f. 389; 32 f. 414).

Józef, komisarz województwa poznańskiego, wyznaczony przez sejm 1775 roku do różnych komisji (Vol. Leg. VIII f. 334, 336, 340 etc.).

Jan kwitował 1791 r. swego pełnomocnika, Franciszka Kijewskiego (DW 107 f. 180). Antonina, córka Macieja i Konstancyi, żona Adama Borkowskiego, subdelegata grodzkiego korczyńskiego (M. D. Wąs.).

Hilary, ur. 1828 r., syn Jerzego, plebana w Czarnokuńcach i Agnieszki Górskiej, zaślubił 1849 r. w Czortkowie Marję Roszkiewiczównę. Joanna, córka Józefa i Marji Madalińskiej, ur. 1806 r. w Tyrawie Wołoskiej (M. Zawadz.). Ignacy, pleban puński, w sejneńskim, umarł 1809 r., pozostawiając brata Romana, Michał, Stanisław i Jan, oficerowie wojsk polskich 1824 r. Florjan, kanonik kamieniecki 1822 roku. Julja z Karczewskich, zmarła 1876 roku; syn jej, Antoni, ksiądz.

Byli Łukaszewicze z dawna mieszczanami w Warszawie. Marcina, rajcy, syndyka i pisarza miasta Warszawy, zmarłego 1656 r., pomnik jest u Ś-go Jana. Józef, ławnik 1780 r., prezydent Starej Warszawy 1790 r. Jego, zdaje się, żoną była Joanna Rusiecka, wojszczanka sochaczewska, a wnuczką Teresa Michałowa Grochowska.

Była i zasłużona ormjańska rodzina tego nazwiska, ale o jej nobilitacji wiadomości nie mamy.

Gabrjel z synami: Aleksandrem i Witalisem, i Jan z synami: Michałem i Janem, i synami Michała: Klemensem, Leontym, Iwonem, Mikołajem i Janem, i synami Jana: Mikołajem i Szymonem, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji podolskiej 1863 roku; Michał i Jan, synowie Klemensa, Michał i Joanna, dzieci Leontego, Antoni i Aleksander, synowie Iwona i Wiktor, syn Mikołaja, 1870 i 1885 r. (Spis.).

Józef z synami: Władysławem i Feliksem, i tego synami: Juljuszem Władysławem i Benedyktem Bronisławem, syn Pawła, wnuk Michała, prawnuk Onufrego, praprawnuk Jana, 1845 r.; Geden Karol, trzeci syn Józefa, 1849 r.; Józef i Narcyz, synowie Gedeona, 1854 r. wylegitymowani ze szlachectwa w gubernji podolskiej (Spis.).

Feliks, Antoni i Jan z synami: Łukaszem i Ignacym, synowie Antoniego, wnukowie Józefa, 1847 r.; Feliks, Jan, Piotr, Aleksander i Kazimierz, synowie Łukasza, 1847 i 1862 r.; Franciszek i Tomasz, synowie Ignacego, 1847 r.; Jan i Paweł, synowie Franciszka, 1878 r.; Michał, syn Antoniego, z synami: Wincentym i Adamem, 1848 r.; Michał, syn Adama, 1900 r. wylegitymowani w gubernji wołyńskiej (Spis.).

Stefan z synem Włodzimierzem, Jakób z synem Augustynem i Piotr, synowie Bazylego, wnukowie Daniela, prawnukowie Dymitra, praprawnukowie Antoniego, dowiedli szlachectwa 1854 r. w gubernji wołyńskiej: Wincenty, Julian, Leonard, Józef i Faustyn, synowie Jakóba, 1872 r.; Jan, Sergjusz, Aleksander i Włodzimierz, 1877 r. wpisani do ksiąg szlachty tejże gubernji (Spis.).

Marceli, syn Kazimierza, wnuk Piotra, z żoną Jadwigą i dziećmi: Marją, Zofją, Józefem, Antoniną i Stanisławą, 1900 r.; Marja, wdowa po Tomaszu, synie Kazimierza, z dziećmi: Wandą, Jadwigą, Antonim, Janem i Władysławem, 1900 r.; Konstanty, syn Kazimierza, z żoną Marją i synem Stanisławem, 1901 r. dowiedli szlachectwa w gubernji kijowskiej (Spis.).

ŁUKASZEWICZ czy też ŁUKASZEWSKI Jan otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r., ale tę nobilitację skasował sejm następny 1678 roku (Vol. Leg. V f. 200 i 291).

Herb Odrowąż.

ŁUKASZEWSCY h. ODROWĄŻ. Sebastjan Łukaszewski 1613 r. przekazał wszystkie ruchomości po stryju Marku, bratu swemu Djonizemu. Djonizy, ożeniony z Tomią Dobrzyńską 1612 r., wziął w zastaw Drużnę i Zaprudycze od Iwaszeńciewiczów 1618 r. i zapisał żonie na Wielhorze sumę za sprzedane jej dobra, pozwał 1629 r. ks. Puzynę o zwrot pożyczonej szabli w srebro oprawnej, wartości 300 florenów i kołpaka marmurkowego adamaszkiem krytego wartości 300 florenów (Źr. Dziej. XXI; Teka W. Rulikowskiego).

Marcin Odrowąż, ziemianin wołyński 1650 roku (Not. Dziadulewicza). Paweł, pisarz skarbu koronnego 1654 roku (Zap. Lub. 44 f. 147). Jan, z ziemi dobrzyńskiej, elektor Augusta II-go.

Stanisław z Mogielnicy procesował w Lublinie Skipora 1715 r. (Bract.). N., podstoli rzeczycki podpisał, z województwem piotrkowskim, elekcję Leszczyńskiego 1733 roku. Franciszek zaślubił 1725 r. Katarzynę Lubańską (metr. w Dobromilu).

Herb Sas.

ŁUKAWIECCY h. SAS przydomu *Szczygiel*. Prawdopodobnie pochodzą od posesorów wójtostwa w Łukawicy, w samborskim. Wójtostwo to posiadał 1508 r. Miško (Paw.), a 1518 r. bracia rodzeni: Iwaszko, Piotr i Michno (Wierzb. IV. 2739).

Gabrjel i Bazyli Łukawieccy otrzymali szlachectwo na sejmie 1676 r., ale nobilitacja ta została na następnym sejmie 1678 r. skasowana. Mimo tego 1679 roku zostali znów uszlachceni przez króla Jana III-go (Vol. Leg. V. f. 200 i 291; AGZ. X. 5698; Gr. Lwow. 439 f. 1026; Zs. Halic. Fasc. 109 Nr. 538).

Aleksander pozwany 1704 roku przez Wronowskiego o zniszczenie zasiewów. Jerzy, z żoną Konstancją dzierżawią

Sulkow i Wólki 1722 r. Antoni procesuje Kłodnickich 1724 r. Józef z Horodnicy zaślubił 1725 r. Katarzynę Raykową. Piotr, pleban unicki w Błażowej 1766 roku. Jakób z Czarnokuniec ożenił się 1774 r. z Anną Lipińską z Zabłotówki. Antoni, wdowiec, poślubił 1782 r. Antoninę Dzierzkowską, wdowę z Zalesia (Gr. Przem. 476 f. 1177; 523 f. 412 i 1098; 626 f. 1778; M. D. Wąs.; M. Zawadz. z metryk w Jagielnicy i Czortkowie).

Józef, Michał i Franciszek, synowie Jerzego i Heleny Kulczyckiej, oraz Jan, Józef i Antoni, synowie Józefa i Katarzyny z Rożków (?Rayków), a wszyscy wnukowie Bazylego, wylegitymowali się ze szlachectwa z przydomkiem Szczygieł z Łukawicy i herbem Sas 1782 i 1783 r. w sądzie ziemskim halickim.

Franciszka i Marjanny syn Tomasz, ur. 1778 r. (metr. w Sidorowie) i synowie jego, urodzeni z Marcelli Paszkowskiej, córki ks. Pantaleona: Józef 1805 r., Antoni 1810 r. i Marcin 1813 r. (metryki w Czarnokońcach), wylegitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1831 r. (M. D. Wąs.).

Bracia Michał i Mikołaj, dzielili się spadkiem 1773 r. (Gr. Halic. 497 f. 24). Jan, pleban z Łukawicy, opiekuje się synami brata Stefana: Grzegorzem, Bazylim, Jerzym i Janem z Fatowiec 1770 r. Z nich Bazyl, urodzony z Pelagji Malinowskiej, pozostawił z Anny Sikorskiej: Eljasza, ur. 1783 r. i Piotra, ur. 1793 r., żyjących 1834 r. Honorata, żona Feliksa Zawadzkiego 1825 r.

ŁUKAWSCY h. LESZCZYC. Jan Stanisław, towarzysz chorągwi chorążego halickiego (Stanisławskiego), otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 r. (Vol. Leg. IV f. 410; Sig. 5 f. 87). Widocznie został przypuszczony do rodu Leszczyców, bo jako Jan Stanisław Leszczyc Łukawski podpisał, z województwem sandomierskim, elekcję Jana III-go (V. L. V f. 151).

ŁUKAWSCY h. NIECZUJA z Łukawy małej czyli Łukawki, w sandomierskim. Bogusław z Łukawy, poseł królewski w sprawie arcybiskupa gnieźnieńskiego z ks. Ziemowitem Mazowieckim 1358 r. Syn jego Mikołaj, kleryk djeczji krakowskiej, mianowany przez Papieża kanonikiem wiślickim 1359 r. (Theiner). Leonard z Łukawy świadczył w Wiślicy 1491 r. Mikołaj Kot Łukawski, dziedzic Woli Grodzieckiej, w sandomierskim, 1508 r., a Jerzy Łukawski z synowcem Mikołajem, części Łukawki 1578 r. (Paw.). Irzyk Łukawski, namiestnik januszpolski, ożeniony z ks. Marją Wasilówną Sokolską, procesuje się z ks. Ostrogskim 1541 — 1546 r. (ML. 43 f. 307; Książ.).

Herb Nieczuja.

Andrzej, Stanisław i Jerzy, dziedzice Łukawy 1583 r. (Wyr. Lub. 15 f. 419). Jerzy z żoną, Katarzyną, zeznają zobowiązanie na rzecz Kazanowskiego 1616 r. (DW. 45 f. 221). Krystyna, 1-o v. Czarnocka, 2-o v. Wojciechowa Dembińska 1624—1634 r. ma sprawy w Chęcinach (Gr. Chęciń.).

Piotr podpisał, z województwem sandomierskim, elekcję Michała Wiśniowieckiego, a Jakób, Kazimierz, Krzysztof i Stanisław, obiór Augusta II-go. Stanisław z żoną, Aleksandrą Kozicką, dzierżawił 1710 r. Kozice i Wolę Pogroszewską

od Dunina Wąsowicza. Córka ich Konstancja, żona 1-o v. Adama Szczepińskiego, 2-o v. Kazimierza Świdzińskiego 1722 r. (Gr. Radom.; M. D. Wąs.). Marcin i dwóch oznaczonych w podpisach starszy i młodszy, bez imion. elektorowie Stanisława Leszczyńskiego z województwa sandomierskiego 1733 r., a Stanisław, elektor Stanisława Augusta z tegoż województwa.

Marjana i Rozalji Morsztynównej córka, Rozalja Tomaszowa Niedźwiecka, kwitowała 1757 r. Lanckorońskich (Gr. Krak.). Po Elżbiecie Wojciechowej Garnkowskiej brali spadek z Wąborkowa Otfinowscy 1740 r. Ignacy, ożeniony 1755 roku z Zuzanną Drohojowską, stolnikówną wołyńską, 1-o voto żoną Franciszka Chebdy 1743 r. (Gr. Krak. 369 f. 491). Kazimierz Nieczuja, syn Antoniego i Barbary Drogoszewskiej, cedował sumę bratu swemu Stanisławowi Nieczuji 1762 r. (DW. 82 f. 415).

Ignacy Antoni, syn Andrzeja i Salomei Rogaczewskiej, pisarz grodzki lwowski 1754 r., chorąży zawkrzyński 1757 r., z Karoliny z Kaponich miał syna Roberta Antoniego, z pisarza ziemskiego halickiego, pisarza obwodu leżajskiego 1778 r., dziedzica części Wałczuch, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim halickim. Syn jego z Domicelli Kobyłskiej, Franciszek Robert, ur. 1783 r., zamieszkały w Łaszczowie, ożeniony był z Józefą Gembarzewską, córką Pawła z Typina i Anieli Liniewskiej (M. D. Wąs.).

ŁUKAWSCY h. RADWAN. Według Paprockiego mieli być w powiecie sochaczewskim. Do nich może należeli: Sebastjan, Walenty i Zygmunt, z ziemi dobrzyńskiej, elektorowie Augusta II-go. N. w końcu XVIII-go wieku ożeniony z Kunegundą Sokolnicką, należy do spadku po Opalińskich. Walenty, rotmistrz zakroczymski w konfederacji barskiej, ścięty 1773 roku w Warszawie za udział w porwaniu króla Stanisława Augusta.

ŁUKAWSCY z Łukawicy, w ziemi bielskiej. Jakiego byli herbu trudno wiedzieć. Na kwitach poborowych z 1581 r. dziedzice częstek w Łukawicy, nie mając swych pieczęci, przykładali pieczęcie swych sąsiadów, a mianowicie Gieralta z herbem Roch i Wronowskiego z herbem Rola (Piekos. Roczn. II Towarz. Herald.). Jeden zaś miał użyć pieczęci z herbem Dołęga (Wittyg). Potomkowie niektórych, osiedli na Litwie, mieli się tam wylegitymować z herbem Lubicz (Rodzina).

Jan Żuk, woźny, Bartosz, Steć i Stanisław Czepelowicze, Jan Jarnolt, Jan Pekułowicz, Tomko, Andrzej, Waśko Michałowicze, Maciej Maciejewicz, Stanisław i Jan Kotalewicze, Andrzej Kołkowicz, Mikołaj Stanisławowicz, Mikołaj Bernatowicz i wdowy — Gralinowa i Grzegorzowa, dziedzice Łukawicy, stawili 1528 r. na popis ziemi bielskiej pięć koni. W 1580 roku dziedziczyli na Łukawicy: Jan, Andrzej i Wawrzyniec, synowie Jana i Wojciech i Nikodem, synowie Stanisława. Synowie Jana użyli 1581 r. pieczęci Gieralta z herbem Roch, a synowie Stanisława pieczęci Wronowskiego z herbem Rola. Szymon i Jan, synowie Wawrzynca 1585 i 1598 r., Jakób, Jan, Anna i Elżbieta, dzieci Wojciecha i Stanisława, Marcin i Jan, synowie Nikodema 1582 — 1591 r., Andrzej i Stanisław, synowie Stanisława, 1582 r., Andrzej, Wincenty i Wawrzyniec, synowie Jakóba, 1591 r., Grzegorz, Zacharjasz, Stanisław, Dorota, Jan, Wojciech, Andrzej, Abraham, Stanisław,

Tomasz, Nikodem, Jan Gol, Erazm i Maciej, 1594 r.; Walenty i Marcin, synowie Franciszka, 1594 r. mają sprawy w Lublinie (Źr. Dziej. XVII; Wyr. Lub. 10 f. 66; 11 f. 872; 12 f. 522; 18 f. 453; 23 f. 395; 31 f. 510; 48 f. 364; 57 f. 1038 i 1333; 75 f. 2; 76 f. 533 i 976).

Adam, syn Wojciecha z Łukawicy, z djecezji łuckiej, student Uniwersytetu krakowskiego 1589 r. Jakób, syn Wojciecha, cedował 1635 r. sumy Piotrowi, synowi Nikodema (Zap. Lub. 35 f. 214). Jakób i Stanisław podpisali, z województwem podlaskim, elekcję Jana Kazimierza.

ŁUKAWSCY na Śląsku. Matusz z Serberka i Łukawy, ziemianin oświęcimski 1458 roku. Piotr Łukawski świadczył 1477 r. w Cieszynie, a 1490 roku w Zatorze.

ŁUKAWSCY różni. Katarzyna z Komodzińskich Łukawska przyjęła 1740 roku zapis na Bobrku od Kietlińskiego (Perp. Czers. 25 f. 118). Wiktorja, córka Piotra i Anny, ur. 1753 r. w Dobromilu. Barbara, żona Jana Łęskiego, pułkownika wojsk koronnych 1760 — 1782 r. (DW. 98 f. 439). Józefa Tekla Marjanna Płoszyńska, ur. 1794 r., żona 1-o v. Stanisława Antoniego Łukawskiego, zaślubiła 2-o v. 1821 r. w Książu Andrzeja Balowicza Jaworskiego z Żelazówki (M. D. Wąs.). Franciszek, syn Józefa i Rozalji Czerkasównej, w imieniu swoim i braci—Jakóba i Józefa, dochodzi 1780 r. spadku po Firlejach Górskich, należnego im po matce (Gr. Łuc. 2365).

ŁUKIAŃSCY h. PRZYJACIEL. Antoni Wincenty, Józef major i Dominik porucznik wojsk rosyjskich, synowie Szymona, wnukowie Jerzego, prawnukowie Piotra Stanisława, praprawnukowie Mikołaja Kazimierza, skarbnika mozyrskiego, dziedzica dóbr Illa, w oszmiańskim, 1719 r., dowiedli szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1819 r. Patrz *Pawłowiczowie*.

ŁUKIEJCZYK Miron, pułkownik wojsk zaporoskich, otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r. (V. L. V f. 202).

ŁUKIEWICZ Jan Antoni legitymował się 1782 r. w sądzie grodzkim lwowskim, sekretarz Trybunału apelacyjnego galicyjskiego 1791 roku, zawarł układ w Warszawie z Karolem de Gleve (DW. 107 f. 1444). Ożeniony był z Apolonją Łosiewską; córkę adoptowaną, Michalinę Marjanę Makowską wydał za Piotra Pawła Paulovicha (M. D. Wąs.).

ŁUKINICZ Teodor podpisał, z województwem brzeskim litewskim, elekcję Augusta II-go.

ŁUKINSKI (?) Andrzej, mianowany stolnikiem czerniechowskim 1702 roku (Sig. 15).

ŁUKJAN ciwun czereświacki 1533 r (ML. 23).

ŁUKNICCY. Andrzej, Paweł, Mikołaj i Jan, bracia rodzeni 1591 roku na Podolu (Teką W. Rulikows.).

Herb Łukocz.

ŁUKOCCY herbu ŁUKOCZ z Łukocina, w powiecie tczewskim. Jan, Piotr i Krzysztof Łukoccy i ojczym ich, Jan Dulski, otrzymali 1526 r. od króla nowy przywilej na dziedzictwo dóbr Mulsowo Wielkie, Zduny, Kobierzyno, połowa Sumina i działły w Łukocinie i Prokocinie, w tczewskim (Wierzb. IV. 5052).

Jan Łukocki był dziedzicem Małego Kleszkowa, w tczewskim, a Andrzej, podstarości kamieński, Lublewa, Suchej, Wielkiej Cerekwicy, Dąbrowy, Owilow, w tucholskim i Orzelka, w człuchowskim, 1570 r. (Żr. Dziej. XXIII). Na pieczęci Andrzeja z 1570 roku Wittyg dopatrzył herbu Szeliga.

Łukoccy mieli zmienić pisownię swego nazwiska na Łukoscy i Łukowski. Do nich ma należeć Reinhold, burgrabia janiski, poseł upicki i elektor Jana Kazimierza.

ŁUKOMSCY h. DRYA z Łukoma, w konińskim. Wit i Jasiek Łukomscy świadczyli 1399 r. w Łędzie. Wit miał sprawę z opatem Łędzkim w Pyzdrach 1402 r. Mikołaj z Łukoma 1411 r. w Kaliszu, a Pietrasz 1428 r. w Łędzie występują. Jasiek, komornik sądu ziemskiego w Pyzdrach 1414 roku (KWp.; Pis. Dz. Pol. IX). Mikołaj, kanonik wileński, sekretarz królewski 1504 r. Florjan, burgrabia koniński 1537 r. Tomasz i Stanisław, dziedzice Łukoma, Tomasz także części Łomowa 1579 r. (Paw.). N., pacholę dworskie króla Stefana 1588 r.

Herb Dryja.

Piotr procesował się 1614 r. w Pyzdrach z Wojciechem Mycielskim (Ins. R. Pyzdr. f. 60). Wojciech z województwem kaliskim, Aleksander i Wojciech, z sieradzkim, podpisali elekcję Michała Wiśniowieckiego.

Franciszek dziedzic Nowej wsi 1678 r. Barbara, zamężna Grabowiecka, zmarła 1678 r., pochowana u Filipinów w Gostyniu. Jan, sędzia kapturowy poznański, poseł i deputat ad pacta conventa 1697 — 1699 r., wyznaczony z sejmu 1703 r. do komisji granicznej od Śląska (V. L. V f. 402, 462, 463; VI f. 25 i 26).

Antoni mianowany miecznikiem podlaskim 1703 roku. Antoni z inowrocławskiego, Franciszek, trzej Józefowie i dwaj Władysławowie, z poznańskiego, elektorowie Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Mikołaj Antoni, opat łędzki od 1694 r., umarł 1750 r. Synowiec jego: Józef, opat koprzywnicki, umarł 1753 r., pochowany w Jędrzejowie.

Józef, Adam i Antoni, procesowali się o długi z Mycielskimi w Poznaniu 1746 — 1753 r. (Rel. Castr. Posn I f. 320; II f. 12; IV. f. 31). Apolonja, córka Józefa i Marjanny Modlibowskiej, żona Antoniego Kąsinowskiego 1790 roku.

Ksawery, syn Adama i Marjanny Chwałkowskiej 1791 roku w Poznaniu (Grodz. Poznańs.).

Od Józefa dziedzica Paruszewa i Paruszewka, w kaliskim, wywiódł swoje pochodzenie legitymując się ze szlachectwa w Królestwie 1847 r. Franciszek Sebestjan, syn Wincentego i Anny Stempowskiej (Herb. Kr. Pol.).

Herb Nałęcz.

ŁUKOMSCY herbu NAŁĘCZ z Łukoma, w konińskim, z którego wyszli Dryowie Łukomscy. Maciej Łukomski z pyzdrowskiego, urodzony z Barbary Grzymalanki Węgierskiej, ożeniony z Dorotą Ogończykową Wardęską, miał syna Andrzeja, który obejmując 1600 roku kanonję poznańską, przeprowadził wywód swego szlachectwa (Pis. Dz. Pols. IX; A. Cap. Posn.). Nie wiadomo na jakiej podstawie Nakielski w Miechowie zaliczył go do rodu Doliwów, a Łętowski nazywa ojca jego Janem. Andrzej był kanonikiem kujawskim i sandomierskim, został kanonikiem krakowskim 1615 roku (Łęt.), sekretarzem królewskim 1618 r. (M. 163 f. 262), był kanclerzem katedralnym poznańskim i proboszczem przybyszywskim 1631 r., archidjakonem krakowskim został 1636 roku, dobrodziej katedry krakowskiej, Bożogrobców w Miechowie, i innych kościołów i klasztorów, autor dzieł teologicznych, umarł 1637 r.

Wyroki Trybunału lubelskiego przed r. 1585 wspominają Andrzeja, kanonika krakowskiego. Może to ten sam Andrzej, mający za młodych lat ekspektatywę na kanonję krakowską, którą objął dopiero 1615 roku (Wyr. Lubels. 26 f. 131; Zap. Lubels. 22 f. 942; Perp. Czers. 8 f. 449).

ŁUKOMSCY h. PRAWDZIC. Mogli wyjść z tego samego Łukoma co poprzedni, albo z Łukomi, w rypińskim. Stanisław, syn Stanisława, zapisał 1607 r. oprawę żonie Katarzynie. Wojciech przyganił w szlachectwie Adamowi Pilchowskiemu 1637 r.

Wojciech Walenty, z gostyńskiego, elektor króla Michała, a Wojciech Prawda Łukomski podpisał, z ziemią sochaczewską, obiór Jana III-go. Katarzyna z Goźlińskich Wojciechowa Łukomska kwitowała Lasockiego 1682 r. (DW. 34 f. 802; 49 f. 473; Perp. Czers. 14 C. f. 10).

ŁUKOMSCY różni. Jakób 1610 r., Andrzej 1624 r. zamieszkali na Podolu (Tekka W. Rulikowskiego). Jan, ożeniony z Apolonją, wdową po Dominiku Sabatynie tamże 1656 r. Jan pozwany 1693 r. przez Sokolnickich o najazd Czerniechowa (Muz. Czart. 2699 f. 113; M. D. Wąs.). Jan razem z Stanisławem Brzezińskim pozwany 1721 r. przez Zabokrzyckich o bezprawne posiadanie Zabokrzyk (Woł. XI f. 1064). Józef, skarbnik inflancki, żonaty z Agnieszką Podlesiecką 1743 roku (Bract. XVI f. 1171). Wojciech zaślubił w Krakowie 1779 r. Eleonorę Łubieńską (metr. u Najśw. Panny Marji).

Leonida, córka Longina i Zuzanny ze Stephanich, żona Melitona Jaksy Małachowskiego 1858 r. (A. Lwows. For. Nob.).

Adam, nauczyciel gimnazjum w Piotrkowie 1850 r., umarł 1872 r. Andrzej, syn Jana, urzędnik sądowy od 1828 r., umarł w Radomiu 1872 r. Syn jego Wacław, magister prawa i administracji 1862 roku. Leon, umarł 1870 roku w Radomiu.

Paweł i Piotr, synowie Antoniego. wnukowie Benedykta, 1868 r.; Wiktor, Krescenty i Kazimierz, synowie Pawła, 1874 r. wylegitymowali się ze szlachectwa na Podolu (Spis.).

W gubernji wołyńskiej wylegitymowali się ze szlachectwa: Tadeusz i Jan z synem Ignacym Janem, syn Florjana, wnuk Andrzeja, prawnuk Teodora, 1845 r.; Wincenty z synami: Juljanem, Włodzimierzem i Wiktorem, syn Jerzego, wnuk Jana, prawnuk Jana, 1852 r. i Terencjusz z dziećmi: Olgą i Aleksandrem, urodzonymi z Wilhelminy Tempkowskiej, syn Aleksandra, wnuk Stefana. prawnuk Józefa, 1854 r. (Spis.).

ŁUKOMSCY książęta h WŁASNEGO z Łukomli, w województwie witebskim, dziś gubernji mohilewskiej ¹⁾. Herbem ich jest Roch III-ci czyli Pierzchała, a odmieniają go przez dodanie krzyża nad lilją, a także często przez ułożenie wrębów ku dołowi coraz dłuższych. W XVII-m i XVIII-m wieku używali czasem herbu tego w połączeniu z Pogonią litewską i pisali się z Olgierdów na pamiątkę przypisywanego przez tradycję pochodzenia od Olgierda. Kojałowicz pisząc, że używają Rocha z Pogonią, wyprowadza Łukomskich od siostry Władysława Jagiełły, Okolski zaś z niejakim prawdopodobieństwem od Andrzeja Olgierdowicza. Ten ostatni otrzymał 1386 roku od Krzyżaków w posiadanie zdobytą Łukomlą i rządził nią czas jakiś, ale synowie jego już nie władali Łukomlą, a jedyny wnuk ks. Aleksander Iwanowicz umarł bezdzietny 1442 r. Niezaprzeczalnie pochodzą oni od książąt ruskich Rurykowiczów i to jak Karamzin pisze „z plemienia w. ks. Włodzimierza kijowskiego“. Nie wielka odległość Łukomli od Drucka pozwala przypuszczać, że stanowią jedną grupę z książętami Druckiem.

Herb

ks. Łukomskich.

Po najdłuższym życiu ks. Maryny Łukomskiej przeznacza W. Ks. Kazimierz Bolino Stankowi Sakowiczowi 1443 r. (ML. Zap. 3 f. 13). Według badań p. Wilczyńskiego, ta ks. Maryna była wdową po ks. Iwanie Łukomskim, a matką książąt: Bazylego, Jana, Romana, Michała i Andrzeja Iwanowiczów, z których Jan stał się protoplastą istniejącej linii Szczyduckiej, Roman i Andrzej wygasłych Poczajewickiej i Mielezko-wickiej. Jednego z nich córką była ks. Jadwiga z Łukomli, żona Jana Andrzeja

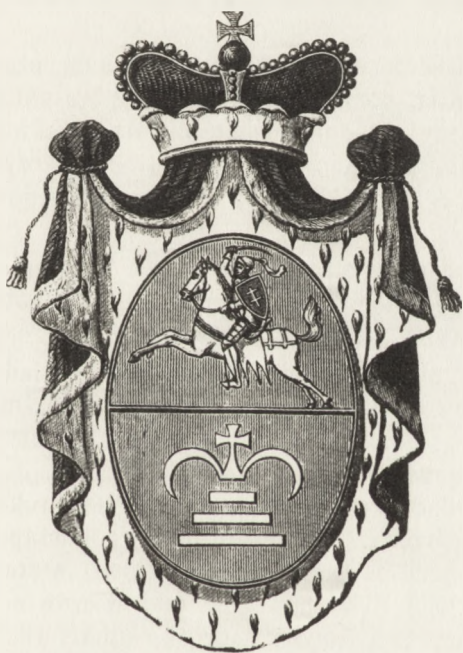
¹⁾ Artykuł ten w szczegółach rodowodowych oparty jest na źródłowych badaniach p. Olgierda Wilczyńskiego, uzupełniających i poprawiających podania Wolffa w dziele: Kniazowie Litewsko-ruscy. Bogate archiwum rodzinne posiada Włodzimierz Łukomski.

Buczackiego, starosty rawskiego, który jej zapisał 2,000 zł. węg. oprawy 1508 r. (M. 23 f. 447; Wierzb. IV f. 463).

Ks. Bazyli, dziedzic Pirozyc, świadczył 1463 r. w Brześciu przy układzie Ostrogskich (Arch. Sang.). Pozostawił córki: Bohdanę za Janem Radziwiłłem; N. za ks. Teodorem Sokolińskim Konoplą; N. za ks. Iwanem Wiazemskim, których potomkowie prowadzą 1545 — 1553 r. sprawę o spadek w Łukomli i Pirozycach po ks. Michałowej Rotnickiej.

Ks. Michał, dziedzic Rudnegosiola, czyli Rudni, nie żył już 1528 r., w którym wdowa po nim ks. Michałowa Łukomska, stawiała na popis 13 koni. Księżna Teodora (Fedja) Michałowa zwykle nazywała się Rotnicką od dóbr Rotnicy blisko Łukomli położonych. W 1534 r. procesowała się o powieszenie poddanego z ks. Wiazemskim, 1541 r. razem z księciem Andrzejem Andrzejewiczem pozwała o różne szkody Sapiehę, wojewodę podlaskiego, nie żyła już 1545 r., w którym o spadek po niej prowadzą sprawę potomkowie ks. Wasila. Z procesu tego i z lat można by sądzić, że ks. Michał był synem, a nie bratem ks. Wasila.

W tym czasie Hanna wdowa po ks. Łukomskim była 2-o v. żoną Andrzeja Niemirowicza, wojewody kijowskiego. Córka jej, ks. Maryna, żona Michała Piotrowicza Kuchmistrzowicza, pozwała 1528 r. ojczyrna swego o 150 kóp groszy, zapisanych jej samej przez matkę z pominięciem jej brata i siostry (ML. Sąd. 4 f. 202; Zap. 40 f. 448).

Herb ks. Łukomskich.

Linja Mielezkowicka. Ks. Andrzej Iwanowicz, dziedzic Mielezkowicz, pisał się czasem księciem Mielezkowskim. W 1491 r. miał sprawę z Giniłowiczami, 1499 r. otrzymał nakaz wielkiego księcia zwrotu gruntów Mikołajowi Budkowiczowi, 1502 roku procesował się

o grunta z dziekanem oboleckim, 1508 r. był stronnikiem Glińskiego. Z księżnej Fedorówny Czetwertyńskiej pozostawił córki: Annę za Eustachym Jacyniczem i Agrafenę Duchną, żonę 1-o v. ks. Michała Ossowickiego, 2-o v. Semena Kmity i syna Andrzeja. Ks. Agrafena spisała testament 1-go Listopada 1554 r., w którym wspomina brata i siostrę, umarła bezdzietnie wkrótce potem.

Ks. Andrzej Andrzejewicz stawił na popis 1528 r. dziesięć koni, sędzia ziemski orszański 1567 r., prowadził od 1528 r. długie i częste spory z dziedzicami sąsiednich dóbr Czerejskich Sapiehami, 1534 r. na sprawę z bratową księżną Hanną Andrzejową Szczyducką, 1552 r. z dziekanem oboleckim księdzem Janem Haykiem, zapisał 1553 r. żonie, Nastazji Służczance, 1,200 kóp groszy na Łukomli,

Mieleszkowiczach, Obelmakowiczach, Chołopieniczach i Objezierzu, 1555 r. objął odziedziczone po siostrze Kmicinie Pyszno, 1558 r. razem z synem Borysem pozwany przez ks. Boratyńskich o najazd, 1560 r. ugodził się z Romanowiczami Łukomskimi i Władką o grunta i szkody; 1564 r. był posłem połockim na sejm warszawski w sprawie unji (Vol. Leg. II f. 30), i otrzymał 50 służb we włości Wołkowyskiej za dobra w połockim odpadłe do Moskwy; 1565 r. był obowiązany stawić na popis 15 koni, z tego 12 po usarsku, a 3 po kozacku; otrzymał 1567 r. Niezbodiszki, nie żył już 1580 r., a wdowa po nim zmarła 18-go Grudnia 1581 r. spisawszy poprzednio testament, w którym wylicza całą rodzinę. Synów było dwóch: Jan i Borys, córek cztery: ks. Maryna była żoną Bohdana Stetkiewicza, struczaszego królewskiego 1558 r., zmarła przed rodzicami; ks. Eudoksja za Mikołajem Węclawskim 1581 r.; ks. Bohdana żona ks. Fedora Iwanowicza Massalskiego i ks. Hanna wspomniana w testamencie ciotki Kmiciny 1554 r., zmarła widocznie młodo i niezamężna.

Ks. Jan Andrzejewicz, poborca orszański 1590 r. (Vol. Leg. II f. 325), ożeniony z Katarzyną Grzegorzówną Jackowiczówną, pozwany 1586 r. przez bratanka o Pyszno, umarł przed 1604 rokiem, zapisawszy część swą dóbr Mieleszkowskich z zamkiem Bielgorodkiem synowcowi Janowi i Romanowi Janowiczowi ze Szczydud, którzy się tym dziedzictwem podzielili 1605 r. Córka jego być miała Anna Mikołajowa Wardaszyńska.

Ks. Borys Andrzejewicz występuje razem z ojcem 1558 i 1560 r., umarł przed matką, pozostawiwszy wdowę Katarzynę Hlebównę Korsakównę, 2-o voto Stretowę Tyszkiewiczową i dzieci: Jana i Marynę, której losy nie znane.

Ks. Jan Borysowicz, zasądzony 1595 r. o dług przez Hołubickiego, świadczył 1599 r. przy sprzedaży Korejewicz, obrany 1600 r. podkomorzym orszańskim, nie utrzymał się na tym urzędzie, poborca orszański 1601 r., podsędek ziemski 1613 r., a sędzia ziemski orszański 1620 r., sprzedał 1604 r. różne grunta ks. Jerzemu, podzielił się 1605 r. z ks. Romanem spadkiem po stryju, kupił 1608 roku część Łukomli i Rotnicy od ks. Romana, a sprzedał mu Liszki 1612 r., odstąpił 1623 r. Mieleszkowicz synowi Bazylemu i sprzedał Bielhorodek zięciowi, testamentem spisany 1626 r. zapisał żonie, Marynie Bohdanównie Stetkiewiczównie, 600 kóp groszy na Wołowni, Rotnicy, Zastarzyniu i innych dobrach, umarł 1627 roku. W 1593 r. wspomniany jako dyssydent, poczynił zapisy na zbór kalwiński w Łukomli, ale się nawrócił i fundował klasztor Franciszkanów w Łukomli. Córka jego, Helena, jest 1616 r. żoną Adama Szorca Sławęckiego, który najpierw trzymał w zastawie, a później kupił od teścia Bielhorodek za 600 kóp groszy. Drugiej córce Ewie, zakonnicy, zapisał brat Jan 200 kóp groszy 1631 r. Synów pozostało dwóch: Jan i Bazyli.

Ks. Jan Janowicz Borysowicz ma proces 1627 r. o uwięzienie Eustache-go Stoszy, mieszczanina z Łukomli, uwolnionego z poddaństwa i obdarzonego młynem przez jego ojca, 1629 r. sprzedał Bielkowszczyznę Stetkiewiczom, testamentem spisany 1631 r. przekazał majątek bratu, zapisał żonie, Barbarze Ogińskiej, 15,000 tynfów na Rotnicy i w dożywocie Wielembor, siostrze zakonnicy Ewie, 200 kóp groszy, kościołowi w Łukomli plac i grunta i pochować się kazał u Ś-go Jana obok ojca. Żychliński daje mu mylnie za żonę Barbarę Dorohostajską, wojewdziankę smoleńską (V f. 424).

Ks. Bazyli Janowicz otrzymał 1617 r. od ojca, za konsensem królewskim, grunta pod Orszą, a 1623 r. Mielezkwicze, które 1624 r. zastawił, a 1629 r. ostatecznie sprzedał Sapieże, uczynił 1630 r. znaczny zapis na fundację Bernardynów w Orszy, dokończył też fundacji ojca i brata Franciszkanów w Łukomli, po śmierci brata procesował się z Sapiehami 1631—1635 r., sprzedał Świstołoki, Tyszyno, Woraksino Stetkiewiczom 1630 r., umarł około 1649 r. Z żony, Zofji Judyckiej, miał córki: Aleksandrę 1-o v. Florjanowę Słońską, 2-o v. Jerzowę Uhlikową i Zofję Antoniową Hornowską.

Linja Poczajewicka. Ks. Roman, dziedzic Poczajewicz, ożeniony z córką Michała Iwanowicza Petrucza v. Pstruga 1500 r., pozostawił z niej synów: Bohusza, Piotra, Szymona i Michała, którzy odziedziczywszy po matce część Czereji, Pstrugowa czyli Łyczkowa i innych dóbr, procesowali się długie lata 1593 i 1541 r. z Sapiehami, współdziedzicami tych dóbr. W 1529 r. mają sprawę o różne ziemie z ks. Andrzejem z Mielezkwicz.

Ks. Piotr Romanowicz zapisał 1533 r. żonie, Barbarze, trzecią część majątku, którą mu ona zwróciła 1539 r., a nadto umierając 1542 r. zapisała mu cały majątek. Ks. Piotr poślubił następnie ks. Bohdanę Konstantynównę Sokolińską Konoplankę i zeznał 1546 r. testament, w którym obok zapisów bogatych na kościół, przeznaczył żonie trzecią część majątku, a jedynemu synowi Aleksandrowi resztę. Wdowa wyszła 2-o v. za Jana Sapiechę, wojewodzica podlaskiego, 1548 r., a syn, trzymany w opiece przez ojczyma, którego pozwał o to ks. Sergjusz 1563 roku, umarł młodo i bezżennie.

Ks. Szymon Romanowicz występuje z braćmi 1533 — 1541 r., trzymał w zastawie dobra bratanków Michałowiczów 1558 r., pozwał 1560 r. bratanka Bohdana o najazd Łyczkowa, umarł wkrótce, zapisawszy majątek wdowie i synom ks. Andrzeja ze Szczydłut, ale tych rodzeni bratankowie do dóbr nie dopuścili.

Ks. Bohusz, inaczej Grzegorz, Romanowicz, najstarszy z braci, stawił na popis 1506 r. pięć koni, nie żył już 1533 r., w którym wdowa po nim razem z jego braćmi zaczęła proces z Sapiehami o Czereję, a pozostawił synów: Sergjusza i Chomeę czyli Tomasza. Obaj bracia dochodzą spadku po stryju Szymonie i procesują Jana Sapiechę o skrzynię z dokumentami po tymże stryju i o opiekę nad ks. Aleksandrem 1563 r. Po ks. Chomie została tylko córka, ks. Bohdana, 1-o v. żona Wasila Głuchego, 2-o v. Mikołaja Narbuta 1596 r.

Ks. Sergjusz Bohuszewicz, pozwany 1559 r. przez Sapieżynę o najazd Czereji, wojując z Moskwą dostał się do niewoli 1565 r., z której dopiero 1571 r. wydobyty zamianą. Żona jego, Dorota Skinderówna, w czasie niewoli męża stawiła na popis 1565 r. cztery konie. Drugiej żonie, Marynie Szymonównie Newelskiej, zapisał ks. Sergjusz 1584 r. dożywociem 1,000 kóp groszy na całym majątku, przekazując własność jedynemu synowi z pierwszej żony Jerzemu (Zs. Orszań.).

Ks. Jerzy Sergjuszowicz świadczył 1599 r. przy sprzedaży Korejewicz przez ks. Konstantowę, kupił 1604 — 1605 r. części różne od ks. Jana Borysowicza Mielezkwowskiego, umarł młodo, pozostawiwszy z żony, Anny Grzegorzówny Mirskiej, 2-o v. Jerzowej Przysieckiej, córki: Krystynę za Józefem Rabejem Gnojnickim i Aleksandrę, i syna Samuela Eustachego, którym matka zapisała 1,200 kóp groszy litew 1610 r. (Tryb. Litew. 114 f. 499—800). Gnojniccy zajęli przemocą Łu-

koml i Poczajewicze, ale opieka odebrała im te dobra, oddając w zarząd dla brata 1618 roku.

Ks. Samuel Eustachy Jerzowicz, ur. 1605 r., podwojewodzi witebski 1641 roku, pułkownik królewski 1655 r., sekretarz królewski 1669 r., stolnik wołkowski 1671 r., do 1622 r. zostawał pod opieką ks. Romana Baltazarowicza ze Szczydut, który mu zapisał umierając 1622 r. tysiąc kóp groszy na Bolinie i wszelkie ruchomości. Objąwszy zarząd dóbr ojczystych Samuel Eustachy nabył część Wołowni od ks. Stanisława, zastawił 1627 r. Pośnikowicze i Borsuki za 1,200 kóp groszy Sapieże, za żoną, Maryną Kisielówną Dorohinicką, córką Jana, otrzymał dobra Wymno 1628 r., procesował 1629 — 1630 r. Annę z Sapiehów Sanguszkową o Poczajewicze i Łukoml, sprzedał 1630 r. zastawione Sapiehom Pośnikowicze i Borsuki, a kupił 1631 r. resztę Wołowni od książąt Jana Kazimierza i Władysława ze Szczydut, którą sprzedał w następnym roku za 20,000 florenów Sapiehom. W 1633 r. jako rotmistrz poszedł z Władysławem IV-m do Moskwy, za poniesione w wyprawie trudy i koszta otrzymał Szuchryn.

W 1637 r. uzyskał zniesienie banicji, której uległ w sprawie z Wigantową i Galimskimi; 1640 — 1641 r. wraz z żoną darował dwór i plac na zamku wyższym w Witebsku Jezuitom, 1641 r. dostaje dobra po bannitach, Bazylim i Zofji z Judyckich Łukomskich; 1644 r. procesowany przez Sapiehów o dokumenta dotyczące Wołowni; wyznaczony z sejmu 1647 r. do rozgraniczenia Wieliża, Uświata i Newla; uczestniczył 1655 r. razem z synem Teodorem w nieszczęśliwej bitwie pod Wierzchowicami; otrzymał 1656 r. w Smoleńsku potwierdzenie od cara posiadania wszystkich majątków; po wuju Sebastjanie Mirskim, razem z przyrodniami braćmi Przysieckimi, odziedziczył 1663 r. obszerne dobra Ułę; spisał testament 15-go Listopada 1665 r., którym podzielił dobra między synów — Teodora Felicjana i Dadźboga Jerzego, podpisał uchwały sejmiku orszańskiego 1668 r., z przyrodnim bratem Bronisławem Przysieckim, fundował 1669 r. klasztor Dominikanów w Ule, którą to fundację sejm 1678 r. zatwierdził, razem z siostrą Gnojnicką, pozwany 1671 r. przez Ogińskich o bezprawne zajęcie Uły i Widza po Mirskich, bannitowany 1675 r. za nieposłuszeństwo wyrokom sądowym, umarł 1680 r. (M. Lit.; Ist. Jur. Mat. XXII—XXVI; Vol. Leg. IV i V passim.; Archiwum Włodz. Łukomskiego).

Synowie Eustachego bardzo smutno się wslawili zrywaniem sejmów i ciągłymi procesami i awanturami, o czym obszernie pisze Chrapowicki w Djarjuszcu i czego dowodzą liczne akta sądowe. Przy tem obaj byli w wojsku i nieraz dzielnie się bili.

Ks. Teodor Felicjan, sekretarz królewski 1668 r., obrany sędzią ziemskim witebskim razem z Sokolińskim 1672 r., wygrał sprawę i zyskał potwierdzenie po drugim wyborze 1678 r., kilkanaście razy posłował na sejmy, elektor królów — Michała, Jana III-go i Augusta II-go, członek różnych komisji, poseł do Moskwy 1710 r., po powrocie z poselstwa zastawił Wymno, sprzedał Łuszczycę, którą dostał za żoną ks. Heleną Drucką Horską i wkrótce umarł, przeżywszy obydwóch synów: Dominika, dziedzica Wielkich Łuk po dziadzie, zmarłego bezżenie i Samuela Jana. Z córek jego: Marjanna Judyta, wyszła 1-o v. za Kazimierza Dorohinickiego Kisiela, 2-o v. za Kazimierza Sakowicza, pisarza ziemskiego witebskie-

go 1716 r.; Raina (Regina), 1-o v. za Olbrachta Niemirowicza Szczyta, podstolego połockiego, zmarłego 1694 r., a 2-o v. za Ignacego Nowackiego, starostę wyszogrodzkiego, sędziego ziemskiego witebskiego, wraz z którym sprzedała przed 1719 rokiem Dreczyłuki Kisielowi za 120,000 florenów; Zofja, 1-o v. żona Stanisława Przeradowskiego, 2-o v. Samuela Nieciszowskiego; Joanna za Wawrzyńcem Kostrowickim, podsędkiem ziemskim mińskim i Katarzyna za Kazimierzem Przelawskim.

Ks. Samuel Jan, drugi syn Teodora Felicjana, pisarz ziemski orszański 1690 r., poseł orszański na sejm 1695 r., otrzymał w dożywocie Hajno, w mińskim, 1695 r., umarł 1696 r., pozostawiając z żony, Ewy Krystyny Wojnianki Jesienickiej, córki Daniela, sędziego rzeczyckiego, 2-o v. Jerzowej Chaleckiej, jedynego syna Jozafata, rotmistrza orszańskiego 1716 r., następnie starostę bialskiego, zmarłego bezdzietnie 1725 r.

Ks. Dadźbog Jerzy, wójt 1671 r. i podczaszy miński 1672 r., elektor Jana III-go z mińskiego, stolnik połocki 1677 r., wojski witebski 1690 r., przebywał kilka lat w niewoli w Moskwie, kilkakrotny poseł na sejmy, ożeniony z Izabellą Anną Bychowcówną, 2-o v. Adamową Kisielową, pozostawił z niej córkę Klare, wydaną za Herburta i synów: Eustachego Franciszka i Felicjana, którzy już zwykle tytułu książęcego nie używali.

Ks. Eustachy Franciszek, elektor Augusta II-go, z witebskiego, podczaszy witebski 1699 r. i starosta bialski 1700 r., po śmierci żony, Róry Teodory Janiszewskiej, zaszedł 1710 r., został zakonnikiem, a jedyna córka jego, Elżbieta, zmarła zdaje się niezamężna.

Ks. Felicjan, elektor Augusta II-go, z witebskiego, darował 1713 r. dom i plac na zamku witebskim siostrze stryjecznej, Rainie Nowackiej, kupił 1717 r. Dawidkowce za 30,000 florenów od Sakowiczów, a sprzedał im część Wymna, zapisał 1739 roku Dawidkowce, Seledcowo i Bychowo żonie Eleonorze Lateckiej, a w następnym roku te same dobra Sakowiczom, z obowiązkiem utrzymywania go do śmierci, nekany długimi procesami umarł bezdzietny 1750 r. (ML.; Akta XV; Ist. Jur. Mat. XXI—XXVII; V. L. IV i V passim.; Wit. Star.).

Ks. Michał Romanowicz, najmłodszy z braci, umarł 1551 r., pozostawiwszy z pierwszej żony, Katarzyny Werkutówny, córkę Annę, a z drugiej — Marji Bohdanówny, dzieci: Piotra, Bohdana, Konstantego, Putiatę czyli Ławryna, Andrzeja, Olenę i Aleksandrę. Anna, nie wydana za mąż przez ojca, który trzymał jej majątek po matce Werkutowszczyznę nad Niewiszą, uciekła od niego i wyszła za ziemianina trockiego Jana Mikołajewicza, który pozwał 1559 r. rodzeństwo żony o wyprawę i ruchomość po jej matce. Anna umarła bezdzietnie zapisawszy majątek bratu Konstantemu. Jedną z córek ks. Michała była za Mikołajem Wilczkiem, pisarzem wojewody wileńskiego, którego ks. Konstanty w testamencie nazywa swym szwagrem.

Ks. Piotr Michałowicz, ostatni raz wspomniany z braćmi 1558 r., umarł wkrótce bezżenny.

Ks. Bohdan Michałowicz występuje jeszcze 1563 r. obok braci i krewnych, a w 1565 r. wdowa po nim, Maryna Nielubówna, wysłała konnych na wojnę.

Ks. Putiata albo Ławryn Michałowicz umarł 1571 r., zapisawszy majątek bratu Konstantemu.

Ks. Andrzej Michałowicz żył jeszcze 1581 r., wspomniany w testamencie brata Konstantego.

Ks. Konstanty Michałowicz, jako rotmistrz królewski, dzielnie się odznaczył pod Ułą 1668 r., został też wkrótce starostą ulskim i otrzymuje 1571 — 1577 roku różne polecenia królewskie co do straży granic. W 1579 r. zdobył Turowłę, przy czym z nieostrożności spłonął cały zamek. W 1581 r. 28-go Maja 'spisał ks. Konstanty testament, w którym wyznaczył opiekę nad dziećmi, póki syn najstarszy Jarosław nie dojdzie do 24-ch lat, to jest do 1587 r., bo wtedy on ma objąć opiekę nad rodzeństwem: Melchjorem, Baltazarem, Zofją i Aleksandra; córkom kazał dać 400 kóp groszy litew posagu i wyprawy, żonie Bohdanie Fedorównie Korsakównej, zapisał Korajewicze, w orszańskim, i Niewisze, odziedziczone po siostrze Annie, dwie królewszczyzny w włości Wasiliskiej i 400 kóp groszy na Howenowiczach i Filipowie; wieś cerkiewną Dobrohowszczyznę rozdzielił między synów i braci: rodzonego Andrzeja i stryjecznego Sergjusza; pochować się kazał w kościele w Łukomli; umarł w kilka dni po napisaniu testamentu. Wdowa po ks. Konstantym sprzedała 1599 r. Korajewicze Sapieże. Z córek — Zofja była za Piotrem Kublickim; Aleksandra, 1-o v. za Janem Ozryńskim 1593 r., a 2-o v. za ks. Aleksandrem Sokolińskim 1629 roku. Synowie podzielili się dobrami po ojcu i stryju Andrzeju 1591 r. O Melchjorze dalszych wzmianek nie mamy, może to on zmienił wiarę i imię i jako ks. Michał Konstantynowicz Łukomski, był dworzaniem carskim 1627 — 1658 r. Po Baltazarze pozostała córka Elżbieta, 1-o v. Stanisławowa Chałaimowa 1629 r., 2-o v. Aleksandrowa Skinderowa, sprzedała 1631 r. część swą dóbr Poczajewickich Sapieże.

Ks. Jarosław, ur. 1563 r., podsędek lidzki 1592 r., a podkomorzy już 1599 roku, ożeniony 1-o v. z Anną Mładzką, córką Walerjana z ziemi czerskiej, a 2-o voto z Bohdaną Kurczówną, wojewodzianką derpską, pozostawił z pierwszej żony syna Dawida i córkę Elżbietę, żonę Jerzego Bychowca, którzy w latach 1609 — 1631 sprzedali spadek swój po dziadzie Walerjanie w Mładzu z przyległościami Gliniekiemu (Perp. Czers. 3 f. 172; 8 f. 404 i 561; Sap; Arch Zap. Ros. III; Wit. Star.; Kniaż.). Dawid układał się ze szwagrem 1616 roku, był deputatem na Trybunał litewski 1622 roku, miał pozostawić córkę Annę za Walerjanem Felińskim.

Linja Szczyducka. Ks. Iwan Iwanowicz Łukomski, świadczył 1488 roku w Ostrogu (Arch. Sław.). Jest to zapewne ten sam ks. Iwan, który zbiegł do Moskwy, choć Narbutt podaje rok jego ucieczki 1473 r., i następnie w Moskwie podejrzany o spisek przeciw wiel. księciu Iwanowi Wasilewiczowi, został spalony żywcem w klatce żelaznej 1493 r.

Z synów ks. Iwana: Jan wspomniany 1500 r., Teodor przyłączył się 1507 roku pod Mińskiem do Glińskiego (Arch. Zap. Ros. II), trzeci Andrzej utrzymał się przy Szczydutach i pisał się często ks. Szczyduckim, dziedziczył też na Horodcu po bracie Teodorze, Bolinie i innych majątkach.

Ks. Andrzej Iwanowicz z żoną, Anną Iwanówną Skinderówną, uposażył kościół w Łukomli i pozostawił córki: Helenę za Jakóbem Pijanowskim 1550 r. i Annę, 1-o v. za ks. Iwanem Sokolińskim, 2-o v. za Konradem Semenowiczem

Żabą 1552 roku i synów: Bohdana i Baltazara. Obaj bracia z matką występują w licznych sprawach 1558 — 1561 r., matka żyła jeszcze 1565 r. trzymając Bolin i Byczków.

Ks. Baltazar Andrzejewicz żonaty był 1-o v. z Zofją Władyczanką, prawnuczką ks. Bazylego Łukomskiego z Piroszyc i z niej miał córkę Elżbietę v. Helenę; drugą żonę miał mieć także Zofję Władyczankę, przyrodną siostrę pierwszej (M. Lit. Sąd. 42 f. 242 — 244), z której był syn Roman, a trzecią Zofję, córkę Jana Kornieja. W 1561 r. procesuje ks. Baltazar szwagra swego, Piotra Władykę, o spadek po Łukomskich w Piroszycach i Łukomli dla córki z pierwszej żony i o posag drugiej. W 1563 r. Zofja Władyczanka zwraca mężowi zapisy swoje na Wierbkowicach, w kijowskim, Łukomli i Szczyducie, a on jej zapisuje 1565 r. trzecią część całego majątku i 3,000 kóp groszy na reszcie majątku. Jako rotmistrz królewski odznaczył się ks. Baltazar pod Ulą i za to otrzymał 1569 r. na wieczystą własność Pluszki, w powiecie lidzkim, i Papile, w ciwuństwie retowskim, 1581 r. wspomniany jako dziedzic Wierbkowic, w kijowskim (Żr. Dziej. 20), procesował się z bratem o działą 1584 r., nie żył już 1591 r. Córka jego, ks. Helena, z mężem Janem Jundziłłem, ma sprawę z ks. Wiśniowieckimi o sumy z Brahina 1613 r. (Żr. Dziej. 21).

Ks. Roman Baltazarowicz zakończył 1591 r. proces ojcowski ze stryjcem Bohdanem ugodą i z otrzymanych działem dóbr wydzielił siostrze Wierbkowicze i Papile, macosze Pluszki, a zatrzymał Łukoml, Szczydut, Horodec, Piroszyce, Rudnicę i Sladkowicze; 1595 r. ma sprawę ze stryjeczniemi braćmi, 1620 r. sprzedał część Szczydut i Piroszyc Aleksandrowi Wigantowi, wojskiemu orszańskiemu, 1621 roku fundował kościół i parafję w Rudni, zapisując dwór Rudnosielski i wieś Łużki plebanowi, ożeniony z ks. Heleną Jaroszówną Zyzemską, umarł bezdzietny 1622 r., zapisawszy ruchomości i 1,000 kóp groszy litew. na Bolinie pupilowi swemu ks. Samuelowi Eustachemu.

Ks. Bohdan Andrzejewicz, wzięty do niewoli moskiewskiej przy zdobyciu Połocka 1564 r., po paru latach wymieniony za Norowatego, 1571 r. wyznaczony do przeprowadzenia posłów moskiewskich, sędzia ziemski orszański 1580 r., został mianowany marszałkiem orszańskim 2-go Lutego 1591 r., ale umarł tegoż roku, nie objąwszy zdaje się tego urzędu. Żona jego, Zofja Iwanówna Służczanka z dziećmi, otrzymała 1566 r. od króla 10 włók ziemi w włości lidzkiej za zniszczenie przez wojnę dóbr w Łukomli. W 1574 r. oboje z żoną dostali jeszcze 20 włók tamże, a 1580 r. za długoletnie zasługi wojenne trzy siola w włości Dzięsińskiej; 1584 r. dokupił część Bolina od Andrzeja Jundziłła; pozwany 1584 r. przez brata o skrzywdzenie w działach, godził się 1591 r. z bratankiem. Z wymienionej żony pozostawił ks. Bohdan synów: Fryderyka-Fedora, Jana, Mikołaja i Pawła, i kilka córek, z których Anna była żoną Stanisława Swirskiego i sprzedała 1616 roku Ciapin Swidle.

Ks. Jan Bohdanowicz, za przyczyną brata Fryderyka, otrzymał 1590 roku od króla Dernowicze, w lidzkim, z nieznaney żony pozostawił córkę Marynę za Fryderykiem Niemirowiczem Szczyttem i syna ks. Romana na Szczyducie, poborcę orszańskiego 1609 r., który odziedziczył część Mielezkowicz po ks. Iwanie Andrzejewiczu 1605 r. i zmarł bezdzietny koło 1611 r. Siostra odziedziczoną po nim część Mielezkowicz sprzedała 1613 r. ks. Janowi Borysowiczowi.

Ks. Mikołaj Bohdanowicz, podsędek ziemski orszański 1606 r., zaślubił Rainę Ciechanowiecką i pozostawił z niej synów: Jana Kazimierza i Samuela.

Ks. Jan Kazimierz zastawił Bolino ks. Bohdanowi Sokolińskiemu i umarł bezżenny około 1631 r.

Ks. Samuel z żoną, Judytą Korsakówną, razem z Bazylim, żonatym z Zofją Judycką, w latach 1632 — 1643 procesowani i bannitowani kilkakrotnie przez ks. Bohdana i Halszkę z Ozierzyńskich Sokolińskich o niedopuszczenie egzekucji w Bolinie i Sładniewiczach przyznanej im po ich siostrze sumy. Samuel odznaczył się bardzo w wojnach—kozackiej i moskiewskiej 1655 — 1658 r., w których i syn jego pod Witebskiem cudów waleczności dokazał, jak o tem piszą Kojałowicz, Medeksza i inni. Samuel umarł 1659 r., o losach jego syna nic nie wiemy. Musiał jednak umrzeć przed ojcem, bo spadek po Janie Kazimierzu i Samuelu wzięli synowie Filona.

Ks. Frydryk Fedor Bohdanowicz, dworzanin królewski 1590 r., zapisany na Uniwersytet w Padwie w Lutym 1592 r., sekretarz królewski 1592 r., podkomorzy orszański 1600 r., starosta kryczewski i ołuczycki 1602 r., komisarz z sejmu 1609 r. do rozgraniczenia powiatów—orszańskiego i rzeczyckiego, kasztelan mściśławski 1610 r., umarł 1611 r. Ożenił się 1594 r. z Barbarą Wężykówną z Chrząstowa, córką Stanisława, której oprawił tegoż roku 6,000 florenów posagu i wiana na Szczydutach i innych dobrach. Wdowa 2-o v. Sebastjanowa Mirska, żyła jeszcze 1629 r. (Wyr. Lub. 80 f. 244; Vol. Leg. II f. 474; Sap.). Z wymienionej żony pozostawił kasztelan synów: Stanisława, Jana Kazimierza i Władysława, i córki: Zofję Marcejanową Gosiewską, Aleksandrę Sewerynową Osińską i Reginę za Janem Bilewiczem, ciwunem szadowskim 1607 r. Synowie od 1631 r. wysprzedali Sapiehom częściami dobra swe w księstwie Łukomskim i przestali używać tytułu książęcego.

Jan Kazimierz, kasztelan mściśławski, zaślubił 1638 r. Halszkę z Łastowskich Maciejową Wiesiołowską, sędzinę ziemską smoleńską, dożywotniczkę Gniewkowa i Reżancewa, której zapisał 5,000 florenów na swych dobrach. W 1639 i 1642 r. zyskali oboje przyznanie Reżancewa przeciw pretensjom Pawła Pieczychojskiego i Pawła Sapiehy, a 1643 r. otrzymał konsens na cesję Koryżowa i Siemirycz, w smoleńskim. Tegoż roku umarł bezdzietny, a wywód od niego gałęzi Łukomskich w Heroldji jest zupełnie pomyłony i bałamutny.

Władysław, kasztelan mściśławski, ożeniony 1-o v. z ks. Dorotą Sokolińską, zapisał 1658 r. drugiej żonie, Elżbiecie Boratyńskiej, 7,000 floren. i wkrótce potem umarł, pozostawiwszy córki: Barbarę, żonę Jana Reutta; Zofję za Samuelem Wójną Jasienieckim i syna Karola Stanisława, który podpisał 1668 roku uchwały sejmiku orszańskiego, spierał się 1680 r. razem z stryjeczniemi braćmi o spadek po Mirskich z ks. Samuelem Eustachym, zastawił Stajki za 3,000 florenów Franciszkowi Pruszkowskiemu i umarł bezpotomny 1699 r.

Stanisław, najstarszy kasztelan mściśławski, umarł 1646 r., pozostawiwszy z pierwszej żony, Aleksandry Galińskiej: Stefana i Zofję Michałową Racyńską 1654 r., a z drugiej—Aleksandry Chełchowskiej: Wincentego, Piotra, Annę Janową Ostrowską, Magdalenę Aleksandrową Szebekową, Justynę Aleksandrową Hornowską i Eufrozinę Sebastjanową Biegańską Stefan zaraz po śmierci ojca sprzedał zapisane mu Szczyduty za 7,000 florenów Piotrowi Galińskiemu, stolni-

kowi orszańskiemu; o potomstwie jego nic nie wiadomo. Piotr, towarzysz choraży oboźnego litewskiego, poraniony i zrabowany w czasie rozruchów w Rasnie 1664 r. (Ist. Jur. Mat. XXV) podpisał, z województwem witebskim, elekcję króla Michała, z bratem Wincentym i stryjecznym Karolem, dochodzi spadku po Mirskich 1680 r., dalsze losy jego nie znane.

Wincenty, procesowany 1667 r. o pobicie i poranienie Ciapińskich i Hornowskich w Szczydutach, dziedzic po ojcu części Korajewicz, z Katarzyny Chłusowiczówny, 2-o v. Stefanowej Kirkorowej, miał synów: Michała i Ignacego, zmarłego 1712 r.

Michał, stolnik wendeński, złożył 1712 r. w grodzie połockim zaprzysiężone zeznanie o zniszczeniu zupełnym w czasie wojny dóbr jego Korajewicze, z żony, Joanny Bykowskiej, 1-o v. Rafałowej Przeradowskiej, 3-o v. Kazimierzowej Rahoziny, pozostawił córkę Katarzynę za Janem Dagobą Delewackim i syna Bazylego, woźnego generała słonimskiego, po którym, z Franciszki Galińskiej, dzieci: Józef, Jerzy i Anna. Jerzego, z Marjanny Sakowiczówny, syn Wincenty, miał z Anny Kalageorgi, synów: Juljana, Wiktora i Włodzimierza, doktora medycyny, autora dzieł naukowych, którego, z Aleksandry Ratziejówny, dzieci: Wszewołod, ur. 1879 r., Włodzimierz, ur. 1881 r.; Sergjusz, ur. 1884 r., oficerowie wojsk rosyjskich i Barbara.

Ks. Paweł Bohdanowicz, sędzic orszański, z zaślubionej 1596 r. Teodory Lwównej Korsakównej, pozostawił dzieci: Filona, Jana Władysława, Annę za Janem Świętorzeckim, Zofję za Wojciechem Kamińskim, Reginę za Eljaszem Dembińskim i Barbarę za Janem Chłusowiczem.

Ks. Filon sprzedał 1629 r. Bohdanowo Krzysztofowi Bieliickiemu, umarł 1656 r., pozostawiwszy wdowę, Zofję z Dembowskich, i małoletnich synów: Pawła i Aleksandra, pod opieką brata Jana Władysława. Obaj bracia procesowali stryjka, a potem stryjecznych braci o dobra ojczyste i o spadek po synach ks. Mikołaja Bohdanowicza, zagarnięty przez Jana Władysława 1671 — 1678 r.

Ks. Paweł, pisał się księciem z Olgierdów Łukomskim, strażnik witebski 1688 roku, elektor Augusta II-go z witebskiego, ożeniony 1-o v. z Anną Hornowską, 2-o v. z Maryną Polikowską, umarł 1709 r. Dzieci ich: Eustachy-Stanisław, Jerzy, Józef, Marjanna Janowa Dłuska, Klara Michałowa Chodasiewiczowa, Helena Mikołajowa Kamińska, Katarzyna Jerzowa Stabrowska i Zofja. Synowie i wnukowie Pawła zaprzestali używać tytułu książęcego, ale się pisali z Olgierdów Łukomskimi. Wszyscy trzej składają 1712 r. w grodzie połockim zaprzysiężone zeznanie o zniszczeniu przez wojska szwedzkie i moskiewskie ich dóbr Bielajewszczyzny, Rypińszczyzny, Toronkowicz i o zastawieniu Starzynek Leszczynowej, wojskiej połockiej. Józef umarł 1717 r., a bracia podzielili się pozostałym po nim majątkiem.

Eustachy Stanisław zastawił 1720 r. część Bielajewszczyzny Chryzostomowi Chojeckiemu, pozwany razem z bratem Jerzym o najazd przez Antoniego Morawskiego, ożeniony z Anną Jaskutelówną, podpisał razem z synem Dominikiem, elekcję Stanisława Leszczyńskiego, z województwa witebskiego, 1733 r. Córka jego Teresa, była za Bazyliem Ostrowskim.

Jerzy procesował 1721 r. Chojeckich, a 1749 r. Mikołaja Antoniego Reutta o najazd i zabór Budziszcz, ożeniony 1-o v. z Florencją Łukaszewską, 2-o voto z Eleonorą, córką Tomasza Krupienicza, umarł 1752 r., pozostawiwszy synów: Leonarda, Hilarego, Michała i Franciszka, którzy dokończyli procesu z Reuttem, ode-

brali Budziszczę i sprzedali Turzycę Ignacemu Jakowickiemu 1754 r. Leonard umarł 1766 r., nie mając z Joanny Ramszanki potomstwa. Trzej pozostali obecni 1764 r. na sejmiku braclawskim, procesowali Stabrowskiego 1774 r.

Hilary, ożeniony 1-o v. z Franciszką Złotogórską, 2-o v. z Marjaną Łaskówną, miał synów: Jozafata i Jana.

Jozafat, dziedzic Starzynek, podstoli witebski 1790 r., ożeniony z Wiktorją Łaskówną, spisał testament 1804 r., którym synowi Juljanowi zapisał dwór Żalubżyno czyli Żeslino z wsiami: Pleszki i Ujazd, i polecił spłacić drugiemu synowi, Wincentemu, gdy wróci z kordonu pruskiego, 1,000 rubli, a córce jego Balbinie, dać 500 rubli posagu. Jozafat umarł 1824 r. Wincenty z synem Teodorem i dwoma córkami i dziećmi Juljana: Lucjan, Klemens i Domicela, urodzone z Katarzyny de Laval (Dalleval), wylegitymowali się 1826 r. ze szlachectwa z herbem Roch II-gi ale bez tytułu. Juljan umarł 1816 r.; trzeci jego syn Aleksander umarł dzieckiem. Lucjan, generał wojsk rossyjskich, kupił 1862 r. Motyryno i Płoszki od Reutta, umarł 1867 r.

Michał, trzeci syn Jerzego, ożeniony z Teresą Pawłowiczówną, umarł równocześnie z żoną 1774 r., pozostawiając małoletniego syna Szymona w wojsku, który jako były chorąży, pozywał 1807 r. Jana Ciechanowieckiego o 205 talarów pożyczonych od jego ojca.

Franciszek, czwarty syn Jerzego, strażnik starodubowski, z żoną, Heleną Złotogórską, zapisał 1778 r. synowi Jakóbowi Arciuchowo (Tryb. Lit. 515 f. 110), razem z bratem Hilarym sprzedał 1782 r. Bielajewszczyznę, część Bolina, Soroczyna, Stanisławowi Swiebodzie; z drugiej żony—Marjanny Zahorskiej, potomstwa nie zostawił, umarł 1790 r. Mikołaj, syn Jakóba, a wnuk Franciszka, kupił 1795 roku Białą za 3,000 rubli od Katarzyny Kostrowickiej, żył jeszcze 1811 r.

Ks. Jan Władysław, syn Pawła, brat Filona, poborca orszański 1648 — 1649 r., sędzia grodzki orszański 1668 r., elektor króla Michała, z witebskiego, wraz z żoną, Anastazją Biskupską, otrzymał 1656 r. Michnowicze, w witebskim, a 1671 r. wziął w zastaw część Puciacina od Szolkowskiej (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI), i wkrótce umarł. Dzieci ich: Aleksander, Antoni, Zofja za Jerzym Uhlikiem i Konstancja za Kazimierzem Michałem Hrebnickim. Obaj synowie procesowani przez stryjecznych braci, synów Filona, o opiekę i spadek. Aleksander, elektor Jana III-go, z orszańskiego, umarł 1678 r. Antoni zmarł 1686 r., pozostawwszy, z Eufemji Pruskiej, 2-o v. Stanisławowej Kukielowej, dzieci: Teodora, Benedykta i Izabellę, młodo zmarłe.

ŁUKOMSCY różni na Litwie i Białorusi. Oprócz rodziny książąt Łukomskich było zdaje się na Białorusi jeszcze kilka innych rodzin, noszących to nazwisko. Jedna mianowicie używająca herbu Jastrzębiec w dwóch gałęziach kwitnie dotąd w Cesarstwie. Z innych kilka szczepów legitymowało się z różnym skutkiem, jako pochodzące od książąt na Łukomli, kilka wylegitymowało się wprost jako szlacheckie. Nie mając w ręku dowodów, nie umiając ich porozdzielać, umieszczam posiadane wiadomości pod jedną rubryką.

Mikołaj Łukomski, rotmistrz piński, syn Jana, wnuk Pawła, mający rodzonnego brata Józefa, chorążego wojsk rossyjskich, a stryjecznych braci—Tadeusza,

Jana i Wawrzyńca, uzyskał 1790 r. od szlachty połockiej poświadczenie tego swego wyvodu.

Franciszek, chorąży wojsk polskich, ożeniony 1-o v. z Katarzyną Bykowską, 2-o v. z Marjanną Borejkową, miał synów: Karola, ur. 1778 r. z pierwszej żony i Jana, ur. 1785 r. z drugiej żony. Karola, z Zuzanny N., synowie: Kazimierz, ur. 1816 r., Józef, ur. 1821 r. i Grzegorz, ur. 1823 r. Jana syn Ludwik, ur. 1809 r., z Marji N. miał syna Ignacego, ur. 1848 r.

Michał, z Anastazji Pożarskiej, miał synów: Jana, ur. 1798 r., żonatego z Marją Tolpyłówną, Szymona, ur. 1801 r. i Ignacego, ur. 1805 r.

Władysław, syn Krescentego, wnuk Jana, urzędnik Heroldji w Petersburgu 1913 r., autor, heraldyk.

ŁUKOSCY v. ŁUKOWSCY h. DOŁĘGA z Łukoszyna, w ziemi płockiej. Właściwym brzmieniem nazwiska jest Łukoski. Pisownia Łukowski jest mylną, mimo tego już w XVI-m wieku była używaną i z czasem zupełnie wyparła z użycia właściwą. Łukoszyno wielkie, małe, Borki i Byki, już w początkach XVI-go wieku było w posiadaniu licznie rozrodzonej drobnej szlachty różnych rodów. W księgach poborowych z 1552 r. są pieczęcie z herbem Szeliga Mateusza Łukowskiego z Obrębu wielkiego, Piotra Byka i Wawrzyńca Skierda z Łukoszyna Borków. Inni dziedzice w Łukoszynie Bykach użyli pieczęci z herbem Rogala, dziedzice zaś Łukoszyna małego czyli Bylin z herbem Ogończyk (Wittyg i Dziadulewicz). Oprócz wymienionych dziedziczyli na Łukoszynie i Dołęgowie. Tych jednych zna Niesiecki i oni przetrwali do naszych czasów.

Herb Dołęga.

Mikołaj Łukowski, żonaty z Anną Kucharską 1472 r. (M. 9 f. 12). Piotr Pietrzyk z Łukoszyna otrzymał 1497 roku części w Łukoszynie, skonfiskowane Piotrowi Sliwce i Małgorzacie, córce Pawła z Łukoszyna (Wierzb. II. 960). Andrzej i Stanisław Pietrzyki, Pietrzykowięta, Łukoscy procesowali się 1527 r. o długi z Dłużniewskimi, a 1532 r. o część Łukoszyna z Brudockimi (Star. Pr. P. Pom. VI 376; Perp. Płoc. 1 f. 271). Po Piotrze Sliwce z Wielkiego Łukoszyna pozostali synowie: Materna v. Matercy, 1536 r., Mikołaj 1542 r. i Jan Śliwkowie. Tego ostatniego wdowa Dorota, córka Stanisława Łukoskiego, ma sprawy z Jadwigą Bykową 1543 r. (Perp. Płoc. 3 f. 278; 7 f. 245 i 326; 8 f. 192 i 339; 9 f. 340).

Gniew i Jan Dłużniewscy, synowie Małgorzaty Dominikówny z Małego Łukoszyna, wdowy 2-o voto po Prusinie z Wielkiego Łukoszyna, pozwali 1527 r. o spadek po matce i po rodzonych wujach: Jakóbie Szagarym, Maternie, Domawoju i Janie pisarzu, Martę, wdowę po Stanisławie Bylinie z Małego Łukoszyna i dzieci ich: Wawrzyńca, Jana, Stanisława i Małgorzatę.

Stanisław Bylina sprzedał 1538 r. część swą Kolczyńskiemu, a Jan Bylina, z żoną Barbarą, procesował 1542 r. Śliwków Łukoskich o sumy.

Jakób Bylina Łukoski, syn Leonarda, sprzedał swoją część Łukoszyna małego Kolczyńskiemu 1538 r. Ci Bylinowie Łukoscy byli herbu Ogończyk, do nich

zatem należy Andrzej, porucznik roty Raszki, podkomorzego halickiego 1591 roku (Star. Pr. Pol. Pom. VI. 398; Perp. Płoc. 4 f. 278 i 284; 6 f. 147 i 176; 7 f. 326; Wittyg).

Paweł i Bartłomiej z Łukoszyna Byków dali 1532 r. pełnomocnictwo bratu swemu Łukaszowi. Piotr Puzak z Łukoszyna Byków 1536 r., miał synów: Macieja i Feliksa, procesujących 1544 r. o poranienie Piotra Byka i Maternę Śliwkę. Małgorzata, 1-o v. Bądurska, 2-o v. żona Jana Bieli z Łukoszyna Byków, pozwała 1539 roku syna swego, Marcina Bądurskiego, o zadanie ran. Piotr Byk, syn Macieja z Łukoszyna Byków, 1536 r. procesuje się z Ruszkowskim, a wraz z żoną Jadwigą, 1543 r. z Śliwkową, 1544 r. z Puzakami i z Stanisławem, Feliksem i Janem, synami Jana Fioła z Łukoszyna Byków (Perp. Płoc. 1 f. 248; 3 f. 278 i 371; 5 f. 6, 43, 52, 128 i 142; 7 f. 3 i 11; 8 f. 292; 9 f. 24, 215 i 340).

Jan Sobieraj z Łukoszyna Borków nabył 1535 roku część Karwosieka od Anny Janowej Karwosieckiej; dzieci jego: Mikołaj i Katarzyna Łukoscy, mają sprawę 1542 — 1544 r. (Perp. Płoc. 3 f. 60; 7 f. 306; 9 f. 379).

Stanisław Łukoski, syn Jana z Łukoszyna Borków, świadczył 1536 r. Ten sam może Stanisław Sejka pozwany o podatki 1542 r. (Ibid. 4 f. 32; 8 f. 94). Jan Siemko z Łukoszyna Borków pozostawił synów: Piotra, Pawła i Wojciecha Łukoskich Siemkowiczów v. Siemków 1543 — 1544 r. Paweł był podpisarzem ziemi płockiej 1544 r. (Ibid. 8 f. 382; 9 f. 36, 262 i 379).

Jan Pianch z Łukoszyna pozwał 1536 r. Mikołaja z Koskowa. Andrzej Łukosiński, dziadek Andrzeja Chudzyńskiego, kwitował 1536 r. Bendorzyńskich Dorota, wdowa Wawrzyńcowa, ma sprawę z Pawłem Lisoniem z Łukoszyna 1538 roku. Jan Łukowski i Maciej Goślicki, ziemianie płocky, uniewinnieni z zarzutu fałszu 1546 r. Zuzanna, siostra Stanisława, żona Jana Karwosieckiego 1545 r. (Perp. Płoc. 3 f. 345 i 350; 4 f. 370; 10 f. 184; Wierzb. IV. 7630).

W rejestrach poborowych 1578 r. wymienieni następujący dziedzice: Paweł, Wojciech i Piotr Siemkowie v. Ziemkowie na Łukoszynie Wielkim, Borkach i Bykach; Matercy Śliwka na Łukoszynie Wielkim; Stanisław z braćmi Sobierajowie, Wawrzyniec Skierdo z synowcami, Maciej i Jan Trąbkowie na Łukoszynie Borkach, dwaj ostatni i na Karwosieku; Jan Andrika i Grzegorz Jawny na Łukoszynie; Wawrzyniec i Marcin, Stanisław, syn Łukasza, Piotr Byk i Sebastjan, Paweł z braćmi Puzakowie, Wit z bratem, Maciej Siaska z braćmi, Feliks Fioł z synowcem, na Łukoszynie Bykach; Maciej i Wojciech na Żółtowie Żegadłach, w sierpskim (Paw.).

Jan Łukowski, dziedzic części Ligowa, w lipieńskim, a Łukasz części Turzy Wielkiej, w dobrzyńskim 1564 r. (Paw.).

Jan z Łukoszyna Broków podpisał, z województwem sieradzkim, elekcję Jana Kazimierza. Jan z Łukoszyna, podczaszy wyszogrodzki 1665 roku, elektor z ziemi dobrzyńskiej, Michała i Jana III-go, marszałek sejmiku lipieńskiego 1672 roku (Lauda Dobrz.; Vol. Leg. V f. 130). Franciszek, z województwem poznańskim, podpisał obiór króla Michała, Franciszek, Jan, Piotr i Władysław, z ziemią dobrzyńską, Jakób i Stanisław, z województwem płockim, Kazimierz, z sieradzkim, elekcję Augusta II-go.

Jan, podczaszy bielski 1676 r. Józef, sędzia wyszogrodzki, żonaty z Marjanną Lasocką, kasztelanką inowrocławską 1695 roku. Barbara, zeznała 1706 r.

zapis dożywocia z mężem, Stanisławem Fałęckim (Perp. Czers. 17 f. 19). Mikołaj, proboszcz zwierzyniecki 1715 r. Ten miał być herbu Szeliga (Tekka W. Rulikowskiego). Józef, poseł dobrzyński, Maciej i Paweł, z ziemią dobrzyńską, Michał, z województwem sieradzkim, podpisali elekcję Leszczyńskiego 1733 r., a Jan, poseł pruski, był stronnikiem Augusta III-go (Oblig. Grodz. Warsz. 49 f. 611). Jan zniszczony gradem, wspomniany na sejmiku w Lipnie 1733 roku (Lauda Dobrzyń.).

Antoni, stolnik wyszogrodzki 1735 r. Paweł w ziemi dobrzyńskiej 1747 r. Antoni, sędzia kapturowy dobrzyński 1764 r. Jakób, Paweł, Walenty i Wojciech, z ziemi płockiej, elektorowie Stanisława Augusta.

Paweł Antoni skupił 1684 — 1687 r. Małe Piątkowo, w michałowskim. a 1697 r. część Dylewa od Katarzyny z Czarlińskich Pniewskiej, pozostawił córki: Elżbietę Kosołowską, Marjanę Kobylńską i syna Jana.

Jan, dziedzic po ojcu Piątkowa i części Dylewa, kupił 1740 r. drugą część Dylewa od Pawłowskich, żonaty 1-o v. z Anną Prączyńską, 2-o v. z Eufrozyną Bajerską, 3-o v. z Konstancją Wolszlegerówną 1750 r., pozostawił z pierwszej żony córkę Eleonorę Szeliską 1784 r., a z drugiej — Franciszkę i Marjanę nie zamężne 1777 r., dziedziczki Piątkowa i Dylewa. Franciszka 1784 r. była za Dobrskim. Michał, dziedzic Cielent i Świecia, w michałowskim, 1792 — 1801 r. (Bär. Der Adel.).

Szczęsny, burgrabia grodzki płocki, i Kazimierz, przeciwnicy konstytucji 3-go Maja, wzięli udział w tumulcie na sejmiku dobrzyńskim w Lipnie 1790 r. Kazimierz, konfederat targowicki 1792 r. Michał, chorąży kawalerji narodowej 1784 r., poseł królewski na sejmik dobrzyński 1790 r., obecny w Rypinie 1795 r., ożeniony z Marjaną Płaskowską z Radziejowa, w stargardzkim, 1796 r., żyjącą wdową 1820 r., pozostawił z niej: Teresę za Eustachym Karwosieckim; Teklę za Symforjanem Rudowskim; Ewę niezamężną 1820 r.; Mikołaja i Stanisława małoletniego 1820 r., piszących się na Łukoszynie Łukowskiemi. Mikołaj z synem Feliksem Apolinarem, urodzonym z Honoraty Wysockiej, 1838 r., a Stanisław 1839 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (Lauda Dobrz.; DW 100 f. 490).

Andrzej, dziedzic Białut, w płockim, 1772 r., z Zuzanny Kuczborskiej, pozostawił syna Kazimierza, wylegitymowanego w Królestwie 1837 roku.

Feliks, syn Feliksa i Barbary Kotarskiej, potomek Jakóba, stolnika wyszogrodzkiego, dziedzica Tłubic 1713 r., dowiódł szlachectwa 1838 r., a Szymon, syn Pawła, potomek Pawła, dziedzica Łukoszyna Borków 1719 r., w 1840 r. (Herb Król. Pols.).

Marjan, syn Benedykta, w połowie XIX-go wieku brał spadek po Grzegorz, zmarłym w rejencji płockiej za pruskich czasów. Zofja Łukowska, córka Ludwika i Bronisławy Kossobudzkiej, zaślubiła 1902 r. w Borkowie Kościelnym doktora Antoniego Żółtowskiego.

Jan, syn Franciszka i Katarzyny Ryłskiej, wnuk Stanisława i Anny Białkowskiej, zostawił, z Juljanny Bielskiej, córkę Franciszkę za Antonim Bottą i synów: Benedykta i Romualda z Łukoszyna Łukoskich, którzy dowiedli swego pochodzenia 1782 r., w sądzie grodzkim halickim. Benedykt kwitował 1780 roku

w Warszawie Lubomirskiego (DW. 96 f. 875), tytułowany raz cześnikiem, raz podstolim wendeńskim, kupił 1793 r. Kołodziejów od Żurakowskich, a z Magdaleny Drużbackiej, pozostawił: Onufrego Antoniego, ur. 1781 r. (metr. w Ottyni) i Jerzego, żyjących 1834 r. (M. D. Wąs.).

ŁUKOSZAJTIS Jan, współdziedzic Ejragoł na Żmudzi 1528 r.

ŁUKOWICCY z Łukowicy, w powiecie sandeckim. Już w XIV-m wieku wieś ta była własnością szlachty różnych rodów, a mianowicie: Jastrzębców - Boleściców, Ostojów i Turzynów. Cibor z Łukowicy świadczył 1386 i 1389 roku (KDM.). Imię to w owym czasie jest zwykłym w rodzie Ostojów, ale od końca XIV-go wieku często spotyka się u Jastrzębców. Jakusz z Łukowicy, sędzia subrogat sandecki 1378 r. przyłożył do aktu pieczęć z herbem Boleścic, świadczył 1381 r. w Krakowie Czemieszowi. Syn jego, Jakób, był studentem Uniwersytetu krakowskiego 1405 roku. Wojszał z Łukowicy ma częste sprawy w Krakowie, Czchowie, Sączu 1388 — 1412 r. Dwaj Mikołajowie procesują się o 10 grzywien z Jaśkiem z Sarbi 1399 r. Jeden z nich z rodu Jastrzębców świadczył 1401 r. przy wywodzie szlachectwa Turzyny. Piotr z Łukowicy pozwał 1402 r. Jadwigę z Pilcy o wydanie córki jego za mąż, bez jego woli i wiedzy, ale sprawę przegrał.

Piotr z rodu Turzynów świadczył 1404 r. w Krakowie. Piotr i Mikołaj Czeczotkowie 1416 r., a Prandota, Mikołaj Czeczotka i Mikołaj Krakówka, 1426 r. świadczyli w Sączu. Czeczotka z Łukowicy 1443 r. w Czchowie.

Andrzej Łukowicki otrzymał 1497 r. konsens na wykup młyna pod Żarnowcem od Anny Psarskiej (Star. Pr. Pol. Pom. VIII; Inscr. Clen.; Helc. II; AGZ. IX. 16; Wierzb. II. 685).

Z tej Łukowicy wyszli Sędzimirowie h. Ostoja

ŁUKOWICZOWIE h. NEWLIN. Herb ich przedstawia w polu niebieskim strzałę przekrzyżowaną żeleźcem do góry między dwoma sześciopromiennymi gwiazdami. Miał być nadany przez Batorego Runnenbergom za odznaczenie się pod Newlem. W XVIII-m wieku spotykamy ich w Prusach.

Mateusz Łukowicz otrzymał 1705 r. dwie włóki, a 1726 r. jedną włókę wybraniecką w Raciążu, w tucholskim. Franciszek Łukowicz z braćmi, wskutek straty fortuny i dokumentów przez rodziców urodzony w ubóstwie, wystarał się u sejmu 1764 r. o potwierdzenie starego szlachectwa i zniesienie abusum, gdyby jakiemu byli ulegli (V. L. VII f. 167).

Franciszek, cześnik czarniechowski 1766 r., asesor sądowy ziemski tucholski 1767 r., z żoną Anną, otrzymał 1765 r. konsens na nabycie sołtystwa w Morsku od Franciszka Baranowskiego (MP.), mianowany członkiem komisji generalnej w ekonomji malborskiej 1766 r., utrzymany przy posiadaniu sołtystwa w Dąbrowie 1767 r., wyjednał od sejmu 1768 r. potwierdzenie dokonanej 1753 r. zamiany sołtystwa Kossobudzkiego na folwark Dąbrowę z Rudzinami, był też dzie dziecem Lińska, w chojnickim 1766 r.; z dwóch żon pozostawił kilku synów (Kancel. 31 IV f. 76; 35 f. 294 i 431; V. L. VII f. 368).

Józef, syn Franciszka z pierwszej żony, ur. 1748 r., posesor emfiteuty czny Karsina, w tucholskim, 1767 r., dziedzic Dąbrowy z Rudzinkiem i Popiegorą 1769 roku, Kossobud i Siemkowa, w chojnickim, 1770 r., i części Kawenczyna 1778 r., ożeniony był z Barbarą z Wybczyńskich Płaskowską 1770 r.

Franciszek Michał, ur. 1758 r., syn Franciszka z drugiej żony, dziedzic Lińska po ojcu 1769 r., następnie i Jeziorek, Morska, Okonina, ożeniony z Marjaną Bętkowską, współdziedziczką Borzeszowa, w tczewskim, i Zeisgendorfu 1785 r. Syn ich Józef 1805 r.

Krzysztof, ur. 1732 r., nazwany byłym stolnikiem koronnym 1774 r., z żoną, Konstancją Czapińską. skupił części Żabna, w chojnickim, od Żabińskich i Jezierskich, w latach 1767 — 1782, dziedziczył też na Ossowie, Dąbrowie i Brusach 1774 — 1778 r. Józefina, żona Michała Kosbuta Pawłowskiego 1788 roku. Dwaj Łukowiczowie żonaci byli w połowie XVIII-go wieku z córkami Jacka Głowczewskiego z Głowczewic, w chojnickim— Urszulą i Apolonją. Justyna z Wernikowskich Łukowiczowa, od 1830 r. dziedziczka Palubina, w stargardzkim (Bär. Der Adel.).

Florjan, syn Jana Nepomucena i Cecylji Kalksteinówny Osłowskiej, ur. 1853 r. w Braunswaldzie pod Sztumem, zaślubił Teresę Marjanę Lis Starzeńską, zmarłą 1903 roku.

ŁUKOWICZOWIE na Litwie. Jest kilka rodzin tego nazwiska w gubernjach kowieńskiej i wileńskiej. Krystyna, żona Władysława Czapińskiego, w połockim, 1654 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Józef otrzymał 1783 r. patent na porucznika (MP.). Tadeusz, dziedzic Kajrysek, w szawelskim, 1882 r.

ŁUKOWIECCY h. JASTRZĘBIEC BOLEŚCIC. Piotr i Mroczek — bracia, Dobiesław, Mroczek i Witek z braćmi, dziedzice Łukowca, wymienieni w przywileju nadanym 1408 r. rodowi Bolestów przez ks. Ziemowita. Wsi tej w dawnych iemiach: bielskiej, sierpskiej, płockiej, obecnie odszukać się nie dało w żadnych spisach.

ŁUKOWIECCY na Wołyniu. Pan Bohusz Łukowiecki, zastawny posesor Leśnej, Ośmichowicz i Kałusowa, w włodzimierskim, 1583 roku (Źr. Dziej. XIX) Hniewosz Rezanowicz 1586 r.: Ohrenja (Ohrefna) Stefanówna, żona Jana Nowosieleckiego 1586 — 1610 r.; Anastazja, żona Wasila Kopcia 1614 r., w łuckim (Tekka W. Rulikowskiego).

ŁUKOWSCY h. DĄBROWA z Łukowego, w ciechanowskim. Racibor z Łukowa z rodu Dąbrowów świadczył 1421 i 1422 r. Obidzińskiemu przy wywodzie szlachectwa. Mikołaj z Łukowego, chorąży ciechanowski, 1496 r. To prawdopodobnie gałąź Łosiów.

ŁUKOWSCY h. JELITA z Łukowej, w checińskim. Stanisław Jelitko, syn Tomisława z Mokrska, wojewody sandomierskiego, podczaszy krakowski 1343 — 1352 r. i starosta kaliski 1346 r., kasztelan żarnowski 1353 r., małogoski 1354 —

1374 r., pozostawił kilku synów: z nich Florjan i Klemens pisali się z Łukowej; patrz *Jelitkowie* i *Mokrscy*.

Florjan Łukowski świadczył 1384 r. w procesie bratu swemu Klemenso-
wi, pisał się też z Kupimierza. Syn jego Dziwisz, student Uniwersytetu krako-
wskiego 1404 r., zganiony przez Dobka, wójta z Mstowa, dowiódł szlachectwa
1416 r. w Krakowie. Drugim synem Florjana był pewno Jan, świadczący w Chę-
cinach 1402 r.

Klemens Jelitko z Kotlic, Działoszyc, Żernik i Łukowej, podczaszy krako-
wski 1376 r., kasztelan czechowski 1385 r., zmarły 1413 r., kupił wieś Między-
rzec na Śląsku od biskupa Florjana z Mokrska 1376 r., w imieniu żony Małgo-
rzaty, prowadził 1388 r. długi proces o wieś Chebnę czyli Chlewnię z Zbyszkową
z Lubczy, łowczyną krakowską i z Mikołajową z Chrzelowa, 1398 r. ma sprawę
z bliskim krewnym swoim, może bratem, Jakuszem z Minina, o połowę kamieni-
cy w Krakowie i połowę Korabnik, nabył 1400 r. od brata swego Stanisława Je-
litka z Gozdnej, jego część kamienicy przy Ś-tym Idzim
w Krakowie. W 1408 r. kasztelan Klemens z synami: Nie-
mierzą, Tomaszem, Piotrem, Mikołajem i najstarszym Stani-
sławem i tego żoną, Stachną Niemścianką z Skroniowa, wy-
budował kościół w Łukowej i uposażył parafję, przeznaczając
na utrzymanie plebana i kościoła grunta na sześciu kmieci.
karcznię i dziesięcinę z wszelkiego bydła w Łukowej, dziesię-
ciny z Żernik, Wierzbicy, Szczodrkowic, Chmielowic, Nowej-
wsi, Poszczytowa, Wojciechowic, Mikułowic, Morawicy i Szcze-
cna. Gdyby pleban nie miał wikarego, to dziesięciny z Mi-
kułowic i Wojciechowic mają iść na kościół.

Herb Jelita.

Stanisław Jelitko, najstarszy syn Klemensa, ożeniony
1-0 v. już 1400 r. z Stachną, córką Niemsty z Skromowa, pi-
sał się zwykle z Gozdnej, był kasztelanem brzeskim 1425 —
1445 r., zabezpieczył 1413 r. żonie 300 grzywien posagu, po
jej śmierci zaś zabezpieczył te 300 grzywien na Pilczycy cór-
kom z niej zrodzonym: Beacie, Katarzynie i Annie 1428 r.,
dowodził 1429 r. własności Lipskiej Woli, świadczył 1431 r.
i 1433 r. z rodu Jelitów Nagodziców przy wywodach szlachectwa. Beata z mę-
żem Zawiszą rozgraniczają Pilczycę od Czermna 1463 r. Drugą żoną jego była
siostra Bernarda z Gosławia 1439 r. Synem jego był zapewne Stanisław z Gozd-
nej, procesujący się z Rejami 1480 — 1493 r.

Niemierza z Łukowej, z rodu Jelitów, świadczył 1415 — 1416 r. przy wy-
wodach szlachectwa, 1423 r. miał sprawę w Wiślicy z dziedzicami i wdową z Łu-
kowej, 1425 r. zastępował na wiecu w Radomiu wojewodę sandomierskiego, 1426
roku procesuje się o granice z Marcinem z Chomętowa, 1431 r. obecny w Sano-
ku przy sprzedaży wójtostwa sanockiego, był sędzią grodzkim chęcińskim 1434 r.,
żył jeszcze 1435 r.

Tomko Jelitko z Łukowej, ręcząc za ojca i braci, sprzedał 1410 r. kamie-
nicę w Krakowie koło Ś-go Idziego za 150 grzywien Wyszocie Gronostajowi, kan-
torowi sandomierskiemu, a 1413 r. razem z braćmi ugodził się z Mikołajem, ple-
banem z Łukowej, któremu ten z braci ma płacić 10 grzywien, który działem

weźmie Szczeczno, Winy i Słopiec. On może, Tomek z Pilczycy, występuje 1430 roku w sprawie opieki Kwilińskich (KDM.; KKKr.; St. Pr. Pols. Pom. VII i VIII; Helc. II; A. Krak., Wiśl. i Chęc.).

Do tej gałęzi Jelitczyków należeli: Florjan z Gozdnej, którego pieczęć zniszczoną już z 1427 roku zanotował Zamoyski (Nr. 806) i Olwir, syn Dziwisza ze Szczeczna, student Uniwersytetu krakowskiego 1437 r.

Jan Jelitko współdziedzic Łukowej z Morawickim w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Benef.). Mikołaj Łukowski świadczył we Lwowie 1496 r.

Jan Łukowski, 1508 roku dziedzic Łukowej, Chmielowic, Siedlca, Wolicy, Chomętowa i Kątów, w chęcińskim. Anna Łukowska, wdowa, pani oprawna, a synowie jej: Kasper, Baltazar i Kiljan, dziedzice Łukowej, Chmielowic i Chomętowa 1540 r. (Paw.).

Kasper, dworzanin królewski, obecny na zjeździe dyssydentów w Secemnie 1556 r., otrzymał podwyższenie pensji rocznej od króla ze 30 na 100 florenów 1564 r., dziedzic Wierzbicy, ożeniony 1-o v. z Katarzyną Glińską, 2-o v. z Zofją N., miał synów: Abrahama, Jana i Andrzeja 1590 — 1592 r.

Baltazar sprofanował i złupił kościół w Łukowej 1551 r. i osadził na probostwie heretyka; był następnie sędzią sandomierskim około 1570 r.

Kiljan, dziedzic Chomętowa, sprofanował i spustoszył kościół w Chomętowie, podpisał 1556 r. na zjeździe w Piotrkowie list do kalwina, zapisał 1552 roku oprawę żonie, Annie Podlódowskiej, pozostawił synów: Andrzeja i Mikołaja, dziedziców Chomętowa 1583 r. (Wyr. Lub. 15 f. 487; 39 f. 526; 43 f. 31; 49 f. 258; M. 82 f. 419; Ręk. Oss. 181 f. 22; Wiz. Radziw.).

Mikołajowi zwraca król niwę w Skotnikach, zabraną jego poprzednikom w 30-tu grzywnach kary za zabicie kobiety 1515 r. Mikołaj z Konar, dworzanin królewski, nabył 1531 r. część Konar, w wiślickim, od Mikołaja, Jakóba i Stanisława, braci Biechowskich. Ten sam pewno Mikołaj Łukowski ze Skotnik, stolnik sandomierski 1539 r., kupił część Janowic Tatynowych i Goździowych od Skrzyńskich 1545 r.

Syn jego Mikołaj, dziedzic Małych Skotnik i części Janowic, w wiślickim, 1579 r. (Wierzb. IV. 7434, 10793, 16163; Paw.). Katarzyna, córka Mikołaja, żona Florjana Szczepanowskiego 1537 r. (M. 54 f. 544). Wojciech z żoną, Felicjaną, 1584 r., Zofja, wdowa Pawłowa, 1594 r., Prokop, syn Mikołaja, 1596 r., mają sprawy w Lublinie (Wyr. Lub. 22 f. 989; 58 f. 251; 69 f. 553).

Jan, wymieniony wyżej, syn Kaspra, pisarz ziemski krakowski 1612 roku, zrzekł się tego urzędu na rzecz syna Aleksandra 1619 r., asystuje jako brat Zofji z Dembińskich Krupeczynie 1606 r., kwitował Bzowskich 1612 r., zmarł przed 1630 rokiem. Z Zofji Palczowskiej miał synów: Aleksandra, Remigjana, kanonika katedralnego krakowskiego 1632 r. i opata Cystersów w Szczyrzycu 1633 r. i, według Baranowskiego, trzeciego, który zginął na Wołoszczyźnie. Córki wylicza współczesny im Baranowski trzy: N. za Janem Łachowskim, Barbarę za Wacławem Chwalibogiem i Konstancję.

Aleksander, pisarz ziemski krakowski po ojcu 1619 r., kilkakrotny poseł na sejmy i dwukrotny marszałek Trybunału, wyznaczony z sejmów 1627 i 1629 roku komisarzem do granic od Węgier, współopiekun Glińskich 1620 r., ożeniony

był z Katarzyną Witowską chorążanką łęczycką, którą pochował u Bernardynów w Krakowie. Sam także sam pochowany, ale data śmierci na jego nagrobku 1628 r. u Starowolskiego mylnie podana, bo jeszcze 1629 r. był posłem, a grób żonie 1634 r. wystawił. Ta data także nie pewna, bo już 1632 r. kto inny jest pisarzem krakowskim (Zap. Lub. 25 f. 656; M. 163 f. 143; V. L. III f. 264 i 295; Łęt.; Star. Monum; A. Krak.).

Władysław, dworzanin królewski i elektor Jana Kazimierza z sandomierskiego, starosta stężycki 1658 r., żonaty był 1-o v. z Zofją Michałowską 1662 r., a 2-o v. z Konstancją Micowską 1671 r. (Sig. 5 f. 115; Zap. Lub. 45 f. 441 i 54 f. 288). Dwóch Janów podpisało, z województwem krakowskim, elekcję Michała Wiśniowieckiego. Zuzanna z Postronnego, córka Jana, żona 1-o v. Jana Gabrjela Bireckiego 1667 r., a 2-o v. Jana Wilczkowskiego. stolnika kijowskiego, sprze- dała 1672 r. Krasne, w przemyskim, Drohojowskiemu. Stefan, z sandomierskie- go, elektor Augusta II-go.

ŁUKOWSCY v. ŁUKOWIECCY h. POBÓG z Łukowa v. Łukowca, w ziemi czerskiej. Świętosław z Łukowa pozwał 1417 r. w Czersku Jakóba ze Świ- dna o spuściznę po Mieczsławie. Tenże Świętosław z Łukowa, sędzia ziemski łuk- owski, z rodu Pobogów, świadczył w Warszawie 1433 r. przy wywodzie szlache- ctwa Pobożan z Dziuracz (Najst. Ks. Czers.; M. 334 f. 83). Maciej Łukowiecki, podstarości czerski 1573 r.

ŁUKOWSCY h. TOPÓR z Łukowa, w powiecie kcyńskim, stanowią gałąź Pałuków. Dobrogost z Łukowa procesował 1361 r. klasztor w Łeknie o jezioro Bielsko (KWp.) Piotr z Łukowa, wikariusz kolegiaty łęczyckiej 1419 r., kanonik poznański 1430 r. Wincenty Łukowski, stolnik kaliski, miał z żony Małgorzaty, córkę Katarzynę za Jakóbem Sremskim z Pakości, który jej oprawił 1,000 grzyw. posagu i wiana 1454 roku i syna Jana.

Herb Topór.

Jan, student Uniwersytetu krakowskiego 1457 r., no- tarjusz publiczny 1464 r., kanonik poznański 1465 r. i kan- clerz poznański 1484 r., kanonik wrocławski 1484 r., archidja- kon gnieźnieński 1488 r., dziekan poznański 1494 r., admini- strator djecezji wrocławskiej 1494 r., peznańskiej 1498 r. a gnieźnieńskiej 1503 r., umarł 6-go Sierpnia 1514 r. w Po- znaniu, zapisawszy testamentem między innymi 125 ksiąg tre- ści naukowej kapitule poznańskiej.

Wspomnienie śmierci jego i rodziców zapisane w ne- krologu klasztoru w Strzelnie.

Bratem ks. Jana, a drugim synem stolnika Wincen- tego, był zapewne Wincenty Łukowski, burgrabia kcyński 1456 — 1470 r., chorąży kaliski 1497 r., który brał udział z własnym orszakiem w wyprawach — wołoskiej i tureckiej 1497 i 1498 r. W orszaku jego wysłał trzech konnych krewniak jego, Michał Zbyszewski. Ten sam może Wincenty z Zbyszewic, stolnik kaliski 1458 roku, (Wierzb. I. 221; Star. Pr. Pol. Pom. VII. 310, 479, 509; Acta Kapit.; Przyb.).

Andrzej, dworzanin królewski, 1472 r. nabył za konsensem królewskim za 1,000 złot. węg. Gembice z Dzierążnią ze starostwa kruszwickiego. Stanisław złożył 1494 r. rachunki z dzierżawy Osieka. Inny Stanisław wyprawiony 1498 roku na wojnę turecką przez Helenę Grzymiszewską (Wierzb. I. 871 i 872; II. 305; St. Pr. Pol. Pom. VII. 510).

Anzelm 1493 r. kanonik, 1494 — 1543 r. kantor poznański, 1507 r. kanonik gnieźnieński i włocławski, jako stryj klejnotny asystuje Jadwidze z Tenczyna Opaleńskiej 1520 r. Bratanek jego zapewne, Marcin Łukowski, syn Jana Zbyszewskiego z Łukowa, urodzonego z Nałęczówny i Heleny Grzymalanki Oleskiej wywiódł się ze szlachectwa 1541 r. przed kapitułą poznańską i został przyjęty jako ekspektant na kantorję poznańską (Wierzb. IV. 12694; Acta Capit. P esn.).

Maciej Łukowski, ożeniony z Elżbietą Danaborską, kasztelanką rogozińską, otrzymał 1531 r. w zarząd starostwo nakielskie po śmierci Andrzeja z Danaborza (M. 44 f. 916; 45 f. 220; Wierzb. IV. 15845).

N., żona Michała Smoguleckiego, babka kanonika poznańskiego 1568 roku, Barbara, zameżna Rzeszkowska, babka kanonika poznańskiego 1583 r. Marcin dzierżawił Ostrów, w pyzdrskim, od opata łędzkiego 1578 r. (Paw.).

Agnieszka z Łukowa, wdowa po Andrzeju z Więcborga Zebrzydowskim, kasztelanie śremskim 1608 r. Krzysztof, syn Wita, zawarł 1623 r. ugodę z Janem Pudwelsem, a 1627 roku wraz żoną, Małgorzatą Moszczeńską, wydzierżawili Gole Janowi Kaleńskiemu (Gr. Przed. 64 A f. 62; 67 f. 644).

Mikołaj, proboszcz w Strzelnie 1728—1736 r. Andrzej kwitował Mycielskiego w Poznaniu 1791 r. (A. Pozn.).

ŁUKOWSCY różni. Jan, Bogusław, Ozjasz, Przedwoj i Andrzej z Łukowa, w poznańskim, w latach 1387 — 1398 występują w Poznaniu (Leksz.). Hanka, córka Jana, żona Mikołaja, dziedziczka Łukowa, dowodzi 1405 r. przeciw Wichnie Dobiesławowej z Bodcza, że ojciec jej dał 130 grzywien za Mały Kościelnik, a 1409 r. procesuje się o Goślinę i Boduszewo z Femką z Oświeki (Piekos.; Akta Posn.). Jan, syn Wita z Łukowa, student Uniwersytetu krakowskiego 1454 roku.

Janusz Łukowski, dziedzic Łukowa, w chełmskim, niemowa, ożeniony z Anną Okuszkówną Beską, córką władzyki chełmskiego 1482 — 1497 r. (Akta XIX). To może Uhrowiecki.

Maciej, syn Andrzeja z Łukowa, z djecezji krakowskiej, student Uniwersytetu krakowskiego 1463 r. Paweł Łukowski, kanonik tarnowski 1494 r. Jan, pleban z Czemiernik, 1503 r. darował dom w Lublinie księżom gracjalistom przy kościele Ś-go Michała. Łazarz dostał 1503 r. pięć beczek soli. Wojciech 1519 r. prebendarz Ś-go Feliksa i Aukta na zamku krakowskim, 1531 r. pleban w Górze i altarysta u Najśw. Panny Marji w Krakowie (Wierzb. III. 1016; IV. 3008 i 6023; Teka Paw. I.). Wśród studentów Uniwersytetu krakowskiego w XVI-m wieku pisali się z Łukowa: Jan, syn Wojciecha, i Antoni, syn Antoniego, 1504 roku, Wojciech, syn Andrzeja, i Mikołaj, syn Macieja, 1522 r., Baltazar, syn Mikołaja, 1529 r., Andrzej, syn Marcina, i Marcin, syn Szymona, 1534 r. Stanisław, syn Mikołaja, 1553 r.

Andrzej Łukowski 1616 — 1627 r. sprzedał część Spasowa, z Barbary Ho-ryszowskiej, pozostawił synów: Remigjana, Jerzego i Gabryela 1648 roku. Piotr, ożeniony z Dorotą Smitkowską 1619 r. Michał 1624 r. sprzedał część swą w By-teniu za 6,000 flor. Dymitrowi Bałabanowi. Katarzyna, córka Mikołaja, żona Jana Purzyckiego 1627 r. (A. Bełskie; Teka W. Rulik.).

Jan z żoną, Anną z Modryńskich, 1-o v. Jerzową Myszkowską, 1620 roku wpływa do procesu spadkowego po Myszkowskich (Woł. IV f. 204). Jan, z woje-wództwem ruskim, podpisał elekcję Jana Kazimierza, Tomasz, z ziemią chełm-ską, elekcję Michała Wiśniowieckiego, a Fabjan i Michał, z brzeskim litewskim, obiór Leszczyńskiego 1733 r.

Łukowski stawił się do obrony Smoleńska 1654 r. (Arch. Sb. 14). Kata-rzyna, urodz. 1698 r., córka Stanisława z Dydni i Magdaleny (metryka w Dydni). Marjanna, córka Józefa i Katarzyny Choszewskiej, urodz. 1737 roku (metryka w Rudkach).

Katarzyna Salomea, ur. 1775 r. w Tadorowie, córka Augusta i Anny Za-wadzkiej (metr. w Czortkowie). Ludwik, doktor medycyny, z Żytomierza, syn Jana i Eweliny Giżyckiej, zaślubił 1904 r. w Warszawie Jadwigę Konstancję Ko-ściółkowską.

Jakób z synami: Pawłem, Franciszkiem i Łukaszem, Marcin z synami: Leonem, Ignacym i Antonim, Stanisław z synami: Jakóbem, Teodorem, Feliksem, Andrzejem i Tomaszem, i Józef z synami: Wincentym, Bonawenturą i Szymonem, synowie Dominika, wnukowie Wojciecha, i Michał z synami: Jakóbem, Pawłem, Piotrem i Ignacym, syn Józefa, wnuk tegoż Wojciecha, wylegitymowali się ze szlachectwa 1845 r. w gubernji wołyńskiej.

Andrzej, Tomasz, Antoni i Djonizy, synowie Jakóba Stanisławowicza 1852 — 1859 r.; Kajetan i Antoni, synowie Teodora, 1857 — 1859 r.; Dominik, Woj-ciech i Wincenty, synowie Leona, i Andrzej, syn Antoniego, wnukowie Marcina, 1857 r.; Apolinary, Jan, Tomasz, Apollon, Mikołaj, Teofil i Paweł, synowie An-drzeja, wnukowie Antoniego, 1884 roku wpisani do ksiąg szlachty tejże guber-nji (Spis.).

ŁUNIEWICZOWIE h. JASTRZĘBIEC. Jan, Józef, Tadeusz i Jerzy Łu-niewiczowie z powiatu oszmiańskiego, podpisali manifest drugi szlachty litewskiej 1763 r. i konfederację generalną 1764 r., a Tadeusz i elekcję Stanisława Augu-sta (V. L. VII f. 61, 68 i 109).

Tadeusz z synami: Florjanem, Marcinem, Walerjanem, Nikodemem i Jó-zefem, oraz Jerzy z synem Justynem, synowie Piotra, wnukowie Jana Łuniewi-cza, dziedzica Zdanowszczyzny i Wietochny, w oszmiańskim 1690 r., dowiedli szla-chectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1816 r.

ŁUNIEWSCY h. CIOŁEK z Łuniewa, w płockim, pod Woźnikami. Herb ich widoczny na pieczęcie w księdze poborowej 1552 r. (Dziadulewicz). Stani-sław z Łuniewa, rządca w dobrach biskupa płockiego Juńcu 1466 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVIII. 56). Dobra Stefana Filipowicza, Michała, Dawida i Stefana Mikul-ców w Łuniewie i wdowy Janowej z Łuniewa i Płoni, uległy konfiskacie 1497 r. za niestawienie się dziedziców na wojnę (Wierzb. II. 785, 854 i 889). Paweł i An-

drzej, synowie Filipa, i Stanisław Ciesielski, syn Mikołaja z Łuniewa, procesują się o najazd z Kośnińskim 1533 — 1534 r.

Andrzeja syn Jakób 1543 r. Pawła, z żony Doroty, córki: Katarzyna, żona Bartłomieja, młynarza z Białkowa 1530 r., kwitowała ojca, a Elżbieta, żona Andrzeja z Trębina, dostała 1540 r. w posagu dom w Kowalu (Perp. Płoc. 1 f. 80; 2 f. 18 i 179; 6 f. 180; 8 f. 251).

Mikołaj Szczepankowicz i Jakób Pasidupa Łuniewscy dawali porękę 1530 r. Jan, syn Jakóba, przyznał dług Dziezickiemu 1541 r. Marek, syn Macieja, zastawił część Łuniewa bratu swemu Jakóbowi 1543 r. Jana dzieci: Anna Józefowa Satkowska i Szczęsny 1543 roku (Ibid. 1 f. 17; 7 f. 5; 8 f. 242; 9 f. 87).

Jakób Pawłów, Krystyn, Jakób i Adam, Adam z Stanisławem i inni, dziedzice zagrodowi w Łuniewie 1578 roku (Pawień.).

Jan, z poznańskiego, podpisał elekcję Augusta II-go, Franciszek, z mazowieckiego, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r., Walenty, z płockiego, obiór Stanisława Augusta.

Tu może należy, choć pisany Łonowskim, Ignacy, członek komisji rewizyjnej skarbu koronnego 1739 r., stolnik brzeski, sekretarz prymasa Komorowskiego 1750 r.

Z tego Łuniewa mieli wyjść także Prawdzice Łuniewscy.

Herb Ciółek.

ŁUNIEWSKY h. ŁUKOCZ z Łuniewa, w ziemi drohickiej. Milewski daje Łuniewskim h. Ślepowron. Możliwym jest, że licznie rozrodzeni na sąsiednim Kuczynie i Lubowiczach Ślepowrończykowie dziedziczyli także na częściach Łuniewa i zwali się czasem Łuniewskimi, ogół jednak dziedziców Łuniewa należał do rodu Łukoczów. Pisano ich często mylnie Łoniewskimi.

Herb Łukocz.

Ziemianie Łuniewscy stawili na popis ziemi drohickiej 1528 r. sześć koni z Łuniewa. Stanisław Łuniewski, komornik ziemski drohicki 1539 r. Andrzej Wysk z Łuniewa pozwał 1542 r. Ciechanowieckich o 10 kóp groszy za konia (Gr. Drohic.).

Na Łuniewie Wyskach dziedziczył 1580 r. Stanisław, a syn jego, Jan, wziął w zastaw 1585 r. część Kuczyna (Żr. Dziej. XVII; Gr. Droh.).

Kasper, syn Jana, młodzieniec uzdrowiony cudownie 1541 r. u Ś-tej Anny w Prostyni.

Wojciech, Stanisław i Maciej, synowie Wojciecha, procesowali się z Kuczyńskimi 1542 r. (A. Apelac. Ziemi Podlas. II). Maciej wziął w zastaw 1552 r. część w Gnatach. Syn jego Wojciech, zięć Jana Kuczyńskiego, dziedziczył w la-

tach 1572 — 1580 na Łuniewie Wielkim, Kuczynie i Wichowie. Syn Wojciecha, Mateusz, w latach 1604 — 1632 zawierał różne tranzakcje z Kuczyńskimi, 1647 r.

wraz żoną, Jadwigą Pobikrowską, sprzedał części swe Kuczyna i Wichowa Piętce, a 1648 r. część Klukowa, nabył od Pawła, syna Piotra, Łuniewskiego Sobolewskiemu (Zs. i Gr. Droh.).

Stanisław, vicesgerent grodzki drohicki, miał córkę Katarzynę za Janem Kamockim i synów: Jana, komornika ziemskiego drohickiego, Walentego, Szymona i Krzysztofa, którzy razem z Dorotą, Zofją, Maryną i Jadwigą, córkami Macieja i Anny, oraz Wojciechem i Stanisławem, dziedziczyli 1582 — 1591 r. na Kocach Borowych, w ziemi drohickiej (Żr. Dziej. XVII; Wyr. Lub. 7 f. 442 i 575; 11 f. 674, 712 i 829; 48 f. 122).

Wojciech ma dom w Knyszynie 1577 r. Ks. Fabjan, pleban w Wyszonych, 1582 r. Ks. Andrzej, kustosz katedralny łucki, posesor Łyśca i Niemieckiego, w łuckim, 1583 r. Stanisław z czestnikami, dziedzic Łuniewa Szczubłów 1580 r.; drugi Stanisław, dziedzic Łuniewa Wielkiego, Retela i Oczkowszczyzny; trzeci Stanisław, syn Matysa, Matjas, syn Jerzego i Salomon, dziedzic Łuniewa Wielkiego 1580 (Żr. Dziej. 17 i 19).

Stanisław, syn Mateusza, i Stanisław, syn Jana, 1580 r., Jan, syn Wojciecha, 1584 r., Dorota, wdowa po Andrzeju i synowie ich: Mikołaj, Jan, Stanisław i Andrzej 1585 — 1597 r., Jan, Mikołaj, Stanisław Wawrzyniec, Józef, Wojciech i Krzysztof, dziedzic Wróbla 1596 r., mają sprawy w Lublinie (WL. 7 t. 921; 18 f. 786; 21 f. 469; 57 f. 834; 68 f. 220; 72 f. 547 i 682; 76 f. 887).

Stanisław z Łuniewa Wielkiego miał córkę Marynę za Maciejem Uszyńskim i syna Jakóba, ożenionego z Katarzyną Kryńską 1590 r. Syn Jakóba—Stefan, zmarł bezdzietny, a odziedziczone po nim dobra, części w Klukowie, sprzedały dzieci i wnukowie jego ciotki Uszyńskiej 1645 r. Kuczyńskiemu. Jedną z jego siostr ciotecznych, Anastazja Uszyńska, była za Biesiem Łuniewskim (Wyr. Lub. 18 f. 449; 36 f. 150; 42 f. 560; 74 f. 507; Gr. Nursk. z 1645).

Stanisław i Jan, synowie Macieja, Stanisław i Wawrzyniec, synowie Pawła, Mikołaj, syn Piotra, Marcin, syn Jakóba, dziedzic Łuniewa Szczubłów 1589 roku. Stanisław i Wawrzyniec, syn Jana, procesowali się 1596 r. z Wawrzyńcem, synem Pawła (Wyr. Lub. 36 f. 825; 68 f. 491).

Wojciech, syn Mateusza, 1589 r., Piotr, Bartłomiej i Maciej, synowie Wojciecha, 1590 r., Rosław i Wojciech, synowie Stanisława i Zygmunt, 1594 r., Maciej, syn Macieja, 1595 r., Andrzej, syn Mikołaja, 1596 r., wymienieni w wyrokach Trybunału lubelskiego (Księg. 36 f. 709; 42 f. 492; 57 f. 1363; 61 f. 733; 68 f. 184).

Salomon z Łuniewa Wielkiego miał synów: Wojciecha, Wawrzyńca, Jana, Tomasza, Stanisława i Adama, dziedziców Łuniewa i Kuczyna 1591 — 1594 roku (Ibid. 48 f. 23; 55 f. 565; 57 f. 96). Wojciech, syn Salomona, razem z córkami Piotra: Anną Wawrzyńcową Murawską, Elżbietą Tomaszową Kutylowską i Marjaną, żoną Tomasza Łuniewskiego, syna Benedykta, sprzedawali różne grunta Kuczyńskiemu 1631 — 1632 r. (Gr. Nurskie).

Potomkowie Błażeja, żyjącego w XV-m wieku, dziedzica Łuniewa Szczubłów, występujący w czterech grupach, sprzedali 1604 r. części swe w Łuniewie Szczubłach Wojciechowi Kuczyńskiemu.

W pierwszej grupie, jako dziedzic części Bogowskiej, wymienieni wnukowie Mikołaja, syna Jakóba, wnuka Piotra, prawnuka Błażeja, wszyscy mię-

dzy sobą bracia i siostry stryjeczni, a mianowicie: Mikołaj, syn N. Kamionka, Stanisław, syn Wojciecha i Maciej, syn Walentego—Ładowie, Wojciech z bratem młodszym piętnastoletnim, synowie Pawła Paszka, ze stryjem Stanisławem, Łukasz, syn Jana Padło, Mateusz, syn Jakóba Dębzyka, Wojciech, syn Macieja Piarszczyka, Katarzyna Bartłomiejowa Biała, córka Feliksa Ławicza, Dorota Jakóbo-wa wdowa, córka Pawła, sędziego, Stanisław, Mikołaj, Jan i Andrzej Andralowicze, synowie Andrzeja, Mateusz, syn Stanisława Turczyka, Stanisław i Marcin Januszewicze v. Januszcyki, synowie Jana i Wawrzyniec i Jan, synowie Jana Plewy.

Do drugiej grupy należą ciż sami Plewowie, Marcin, syn Macieja i Uszyńscy, jako sukcesorowie Florjana, syna Macieja Biesa Starzyca.

Trzecią grupę stanowią potomkowie Grzegorza, syna Piotra, wnuka Błażeja, dziedzice części Chocholowskiej: Stanisław i Marcin, synowie Jana, i stryjeczny brat ich Jan, syn Stanisława — Januszcykowie, Stanisław, Jakób i Erazm, synowie Piotra, Maciej z bratem, synowie Wojciecha Bucka, Stanisław Januszcyk, Jan, Mateusz i Stanisław, synowie Macieja Turaja i czternastoletni bratanek ich Paweł Turaj, syn Walentego, Bartłomiej, Jan i Wawrzyniec, synowie Mikołaja Chrząszcza, Gabrjel i Szymon, synowie Pawła Skopa, i Wojciech, syn Jana Grzegorzowicza.

Wreszcie w czwartej grupie występują: Piotr piętnastoletni syn Macieja Świtajczyka z matką Dorotą Chojnowską i stryjecznym bratem Janem Kupikiem, dziedzice części Rafałowskiej i Kaczorowskiej, Piotr z bratem i wymienieni wyżej Plewowie vel Plewikowie i Januszcykowie, dziedzice części Łodykowskiej i nakoniec wnukowie Stanisława komornika, dziedzice części Janowizny i Kmitkowizny: Wawrzyniec, syn Pawła Woszczoła, Stanisław i Józef, synowie Marcina Kozy, i Paweł, Błażej i N., synowie Szymona (Gr. Nurskie 1604 r.).

Wawrzyniec Plewa z Łuniewa Szczubłów miał synów: Wojciecha, Adama i Grzegorza, procesujących się 1661 i 1665 r. w Lublinie z Tomaszem Kutyłowskim i Grzegorzem Lipskim (Wyr. Lub. 321 f. 849; 383 f. 905). Wojciech i Adam pozwani 1649 r. o najazd i grabież przez Wojciecha Piętkę, bronią się jeszcze w tej sprawie 1665 r. Adam pozostawił córkę Marjannę, 1-o voto za Tomaszem Jaźwińskim, komornikiem ziemskim nurskim 1679 r., a 2-o v. za Jakóbem Zawadzkiem 1683 — 1689 r. (Gr. Drohickie). Wojciech Plewa v. Plewik 1647 r. kupił, a 1678 r. sprzedał część Kuczyna, z Krystyny Rytelównej, 2-o v. Wojciechowej Łuniewskiej 1685 r., pozostawił synów: Grzegorza, Władysława, zmarłego przed 1700 r. i Mikołaja, procesowanych w dalszym ciągu przez Piętków do 1700 roku. Grzegorz 1695 r., a synowie jego: Stanisław i Antoni, razem ze stryjem Mikołajem 1719 r. sprzedali części swe Łuniewa Szczubłów Kuczyńskiemu (Gr. Droh. i Nurs.).

Grzegorz Plewa, elektor Jana Kazimierza, z województwa podlaskiego, z Marjanny Jaźwińskiej, miał mieć siedmiu synów: Adama, Wojciecha, którego syn Grzegorz, ceduje sumę na Łuniewie stryjecznemu bratu Władysławowi (Gr. Nurskie 3 f. 82), Szymona, po którym pozostały dzieci: Zofja i Paweł 1682 roku, pod opieką stryja Tomasza 1685 r. (Gr. Nurs. 56 f. 315; Gr. Droh. 1685 r.), Sebastjana, Tomasza, Stefana i Franciszka.

Tomasz, syn Grzegorza i Marjanny Jaźwińskiej, zeznał akt darowizny na rzecz Sobolewskiego 1682 r., działał w imieniu synowca Pawła 1685 r., skupił w końcu XVII-go wieku części w Goźlinie od Bielawskiej i Lasockich, z Anny Rzyczyńskiej pozostawił córkę Katarzynę za Andrzejem Jastrzębskim, zeznającą zapis dożywocia z mężem i kwitującą braci 1760 r. i synów: Antoniego i Stanisława, którzy sprzedali 1758 — 1768 r. części Goźlina i Śniadkowa Rembowskiemu (DW. 56 f. 314; Perp. Czers. 25 f. 231; 31 f. 80, 135 i 136; 34 f. 55).

Ten sam podobno Tomasz z pierwszej żony, Zofji Dmochowskiej, miał liczne potomstwo, a mianowicie: córkę Zuzannę za Wojciechem Cholewskim 1724 roku i synów: Adama, który sprzedał 1706 r. część Łuniewa i Żabińca bratu Kazimierzowi (Gr. Nurs. 2 f. 514), Krzysztofa, Aleksandra, Grzegorza, Mateusza, Kazimierza, Władysława - Antoniego, Macieja, Jana, ożenionego z Agnieszką Uszyńską, córką Marcina, 1722 r. (Gr. Nurs. 7 f. 602) i Józefa. Synów tych wymienia drzewo genealogiczne oblatowane 1790 r. w aktach ziemskich drohickich.

Mateusz, ożeniony z Elżbietą Kaczyńską, córką Joachima, która jako wdowa 1730 r. zapisała wnukom swym po córce, Jakóbowej Dąbrowskiej, 100 florenów, pozostawił oprócz wymienionej córki synów: Stanisława bezdzietnego, Krzysztofa, Antoniego i Jakóba.

Krzysztof, elektor Leszczyńskiego z podlaskiego 1733 r., burgrabia drohicki 1735 r., w końcu pisarz grodzki drohicki, nabył 1736 r. część Łuniewa Szczubłów od stryjecznego brata Antoniego, syna Władysława (Gr. Nur. Zap. 13 f. 289), pozostawił z pierwszej żony, Krystyny Boguckiej, synów: Tomasza i Antoniego, którzy jako pisarzewicze grodzcy drohiccy podpisali, z ziemią mielnicką, elekcję Stanisława Augusta, a z drugiej — Wiktorji Szamowskiej, Teodora. Druga żona Krzysztofa w aktach nurskich nazwana Wiktorją Saniewską.

Tomasz zabezpieczył 1780 r. żonie, Krystynie Madalińskiej, córce Andrzeja, komornika nurskiego, 3,000 florenów na Łuniewie Szczubłach i Małym (Gr. Nurs. 43 f. 107), umarł za pruskich czasów, a sukcesorowie jego, Tomasz i Anieła Madalińska, poszukiwali spadku po nim w Trybunale plockim. Oprócz wymienionych miał mieć jeszcze dzieci: Hilarego i Marjanę.

Antoni zaślubił 1750 r. Teresę Markowską, która jako wdowa, zeznała akty na rzecz Wojciecha, syna Aleksandra, i Wawrzyńca i Jakóba, synów Walentego Łuniewskich 1790 r. Synowie ich: Krzysztof ożeniony z Kunegundą Sienicką, 1-o v. Mateuszową Łapińską 1784 r., Maciej i Jan (Gr. Nurs. 48 f. 56; 54 f. 423 i 496).

Teodor zaślubił 1763 r. Józefę de Tylli, i pozostawił z niej córkę Felicjanę Młocką 1808 r. i synów: Stanisława, kanonika pułtuskiego i Kajetana, żonatego z Anną Taczyńską, którzy razem z matką złożyli 500 florenów na potrzeby narodowe 1808 r. (DW. 84 f. 247; Gaz. Warsz. 1808 r.).

Antoni, syn Mateusza, ur. 1703 r., zmarły 1770 r., nabył 1733 r. część Kaczyna od Osińskich, a odziedziczył część po matce, podpisał, z ziemią mielnicką, obiór Stanisława Augusta, z zaślubionej 1728 r. Barbary Żochowskiej, miał córki: Ewę, ur. 1728 r.; Magdalенę, ur. 1733 r., Jadwigę, ur. 1740 r. i synów: Wojciecha, po którym, z Małgorzaty Piętkówniej, synowie: Franciszek i Jakób; Jana, ur. 1734 r., ożenionego 1773 r. z Ewą Dąbrowską, komornikówną mielnicką, z któ-

rej syn Wincenty Ignacy, urodz. 1775 roku, w zakonie Melchjor, Franciszkanin i Jakóba.

Jakób, ur. 1737 r., dziedzic Kaczyna Starego, zmarły 1785 r., z zaślubionej 1777 r. Joanny Wyszynskiej, zmarłej 1832 r., pozostawił: Teresę Katarzynę za Franciszkiem Siennickim, Józefa bezżennego i Jana.

Jan, ur. 1781 r., sekretarz obwodu łomżyńskiego, dziedzic Kaczyna Starego, którego część kupił od stryjecznego brata ks. Melchjora 1810 r., ożenił się 1813 r. z Marją Dąbrowską, która rozwiódłszy się z nim wyszła 2-o v. za Jana Skarzyńskiego, umarł w Łomży 1826 r., pozostawiwszy córkę Joannę, ur. 1816 r., wydaną następnie za Tomasza Brzoskę z Zabłotnego i syna Karola Marcelego.

Karol Marceci, ur. 1815 r. w Tykocinie, ranny pod Ostrołęką 1831 r., kupił 1848 r. Filipowiznę pod Sokołowem, 1870 r. Guzówkę, a 1874 r. Korytnicę, w węgrowskim, wylegitymował się ze szlachectwa 1843 r., umarł w Siedlcach 1890 r. Z zaślubionej 1840 r. Marcjanny Anny Łuniewskiej z Wiśniówka, zmarłej 1867 r., miał: Bogumiła Lucjana, Karolinę, Teklę, zmarłych młodo, Adelę za Łukaszem Zbrozińskim, Hipolitę, 1-o v. za Karolem Huzarskim, 2-o v. za Stanisławem Petralem, doktorem medycyny i Tymoteusza.

Tymoteusz, ur. 1847 r. (metr. w Sokołowie), walczył 1863 r. w oddziałach Bończy i Grzymały, dziedzic Guzówka i Korytnicy, zasłużony autor dzieł agronomicznych i społecznych, członek Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Poznaniu 1887 roku, sędzia gminny, wylegitymowany wraz z dziećmi 1896 i 1900 r., ożenił się 1-o v. 1875 r. z Marją Zabiełtówną, a po rozwodzie z nią 1881 r. przeprowadzonym, 2-o v. 1884 r. z Marją Izabellą Boglewską, pozostawił z pierwszej żony córkę Kazimierę, z drugiej — Marję Annę, zaślubioną 1913 r. Stanisławowi Koźmińskiemu, synowi Jana i Stefanji Mianowskiej; Zofję Adelę; Annę Stanisławę i Michała Adama, ur. 1895 roku. Drugi syn Karol umarł dzieckiem 1892 r. (metryki w Korytnicy).

Jakób, trzeci syn Mateusza, miał siedmiu synów: Mateusza, żonatego z Marjanną Łuniewską, córką Tomasza, Pawła, Antoniego, Walentego, Tomasza, elektora Stanisława Leszczyńskiego 1733 r., Stanisława, ożenionego z Wiktorją Maczalską i Seweryna (Zap. Gr. Nurs. z 1727 r.; Ks. 9 f. 228). Z nich: Antoni zapisał 1733 r. sumy żonie, Konstancji Wojołowskiej (Ibid 11 f. 328), umarł 1735 r., pozostawił synów: Andrzeja i Mikołaja; Seweryn miał syna Piotra, którego z Agnieszki Boguckiej, syn Franciszek Roch wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1843 r.

Walenty, średni syn Jakóba, zabezpieczył 1713 roku posag na Łuniewie Wielkim i Żabińcu pierwszej żonie, Zuzannie Sutkowskiej, od której brata nabył 1727 r. Wiśniówek; drugi raz ożenił się z Regiłą Bobińską, 2-o v. Jabłońską. Z pierwszej był syn Jakób, z drugiej — Kazimierz.

Jakób, ur. 1722 r., zmarły 1782 r., współdziedzic Wiśniówka, zaślubił 1760 roku Agatę Sutkowską, podczaszankę braclawską, której zapisał 2,500 florenów 1769 r. Z niej: Petronella Wojciechowa Olszewska, Wawrzyniec zmarły bezżennie, Łukasz Kalikst i Benedykt, wylegitymowani 1842 r. w Królestwie.

Łukasz Kalikst, dziedzic Niechowa, z zaślubionej 1791 r. Doroty Grzymalanki, pozostawił syna Franciszka, zmarłego bezżennie i córkę Konstancję, 1-o v. Ejsmontową, 2-o v. Bogdanowiczową.

Benedykt, współdziedzic Wiśniówka, Radca powiatowy tykociński, z Marji Sokołowskiej z Bruszewa miał: Izabellę Stanisławową Nestorowiczową; Rozalję Feliksową Lewińską; Konstantego, ur. 1804 r., zmarłego 1888 r., którego z Góreckiej, córka Marja Rembowska i Antoniego.

Antoni, urodz. 1813 r., zmarły 1892 r., sprzedał Wiśniówek, a nabył Radgoszcz Niedźwiedzki, w ostrołęckim, ożeniony 1-o v. z Hipolitą Marją Cieszkowską, zmarłą 1855 r., a 2-o v. z Walerją Lipowską, zmarłą 1887 r., miał z pierwszej żony: Bolesława i Michała zmarłych dziećmi i Stefana, adwokata, zmarłego w Łomży 1899 r., a z drugiej — Józefa, ur. 1867 r., dziedzica Radgoszcza, ożenionego 1893 r. z Henryką z Milbergów, z której: Regina, Marja, Zofja i Stanisław, ur. 1899 r.

Kazimierz, drugi syn Walentego, ur. 1733 r., zmarły 1795 r., współdziedzic Wiśniówka, zaślubił 1768 r. Kunegundę Sutkowską, siostrę swej bratowej, zeznał z nią zapis dożywocia 1773 r. (Gr. Nurs. 32 f. 10). Dzieci ich: Marjanna, urodz. 1768 roku, za Franciszkiem Pruszyńskim 1789 roku, N. za Krajewskim, Jan i Stanisław.

Jan, ur. 1772 r., zmarły 1816 r., współdziedzic Wiśniówka, z Izabelli Dąbrowskiej, miał córkę Emilję Kłosowską, i synów: Jana Władysława i Juliana Makarego Piotra, wylegitymowanych w Królestwie 1845 i 1842 r.

Jan Władysław, z Józefy Kruszewskiej, pozostawił: Hilarję za Janem Kottarowskim; Adama, ur. 1855 r., którego, z Amelji Połuckiej: Janina, zmarła 1896 roku, Adam, ur. 1883 r. i Marja; Michała, ur. 1857 r. i Władysława, ur. 1860 r., którego, z Natalji Buchowieckiej, córka Emilja.

Juljan Makary, ur. 1818 r., zaślubił 1840 r. Salomeę Wnorowską i pozostawił z niej: Michalinę, Izabellę Budziszewską, Julję Roszkowską, Felicję za Henrykiem Krauze i Władysława, ur. 1842 r., zmarłego 1892 r., po którym, z Heleny Jarnuszkiewiczówny, córki bliźniaczki, Mieczysława i Janina.

Stanisław, ur. 1774 r., zmarły 1842 r., współdziedzic Wiśniówka, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1840 r., z Anny Reginy Ślepowron Kamieńskiej, zmarłej 1841 r., pochowanej razem z mężem w Dąbrowie Wielkiej, pozostawił córki: Paulinę, Marjanę Annę za Karolem Marcelim Łuniewskim i pięciu synów. Z nich:

Feliks, ur. 1811 r., zmarły 1882 r. w Pradze, z Franciszki Krassowskiej, miał synów: Stanisława i Kazimierza, zmarłych dziećmi; Piotr, ur. 1819 r., zmarł 1863 r. księdzem; Konstanty Roch, ur. 1820 r., oficer wojsk węgierskich 1848 r., zmarł 1877 r. w San Francisco, z pierwszej żony, Amerykanki, miał córkę Annę za Colmanem, z drugą — Ireną Mioduszewską, pasierbicą brata Antoniego, żył bezdzietnie.

Antoni Robert, ur. 1814 r., zmarły 1881 r., dziedzic Gabułtowa, ożeniony 1-o v. z Józefą Emilją Filipkowską, zmarłą 1868 r., a 2-o v. 1870 r. z Anną z Sobolewskich Mioduszewską, z której córka Józefa Julja, pozostawił z pierwszej żony: Wandę Annę za Julianem Kulczyckim; Kamillę Zofję za Władysławem Franciszkiewiczem z Głogowian; Annę Zofję za Franciszkiem Gielniewskim z Jaworu; Jadwigę za Władysławem Bolechowskim z Janowic 1893 r.; Kazimierza, urodz. 1844 r. w Kielcach, literata warszawskiego, zmarłego 1891 roku w Stawiszynie

i Hipolita, urodz. 1848 r., rejenta w Warcie, którego z zaślubionej 1879 r. Marji Dłużniakiewiczówny, syn Wiktor Aleksander Robert, ur. 1881 r. w Warcie.

Józef Rajmund, czwarty z rzędu syn Stanisława, ur. 1817 r., z Anny Maliszewskiej z Krasowa Wielkiego, pozostawił córkę Wandę za Juljanem Grochowskim z Królewa i synów: Juljana Jana, ur. 1855 r., proboszcza w Naruszewie, emigranta do Ameryki 1900 r. i Franciszka Eustachego, ur. 1844 r. w Krassowie, którego, z Feliksy Siennickiej, dzieci: Juljan Józef, ur. 1883 r., Stefanja, Sabina i Marja.

Kazimierz, według rodowodu z 1790 r., z Katarzyny Piętkówny, miał synów: Antoniego i Wawrzyńca.

Antoni, z Petronelli Górskiej, pozostawił: Anastazję za Idzim Łuniewskim; Krzysztofa, żonatego z Katarzyną Tymińską, kwitującego 1791 r., świekrę z 500 florenów i Ludwika pokwitowanego 1791 r. przez Kajetana, syna Teodora, ożenionego z Franciszką Świdorską, z której synowie: Fabjan i Wiktor.

Wawrzyniec, syn Kazimierza, komornik ziemski nurski 1775 r., rządca w Ciechanowcu u Ossolińskich 1751 — 1759 r., zamienił 1762 r. poddanego z Ossolińskim, starostą nurskim (Gr. Drohic.), nabył 1775 r. od Leona Tymińskiego część dóbr Żebry, Laskowiec, Szepice, Tymianka, Chojnowa, Ciemna Łąka i Kamieńczyk, w ziemi nurskiej (DW. 92 f. 658), a był dziedzicem części Łuniewa, Żabińca i Sobolewa, sprzedał 1779 r. część Kaplanów, w drohickim, Annie Zalewskiej (Gr. Nurs. 42 f. 44), kupił 1780 r. część Łuniewa Wyszaków od Pniewskiej i kwitował Sobolewskiego, kasztelana warszawskiego (DW. 96 f. 355), ożeniony z Rozalją Rzewuską, miał z niej pięciu synów: Feliksa, dziedzica Żabieńca i Sobolewa 1783 r., cześnika halickiego, komisarza do odbierania intrat z ziemi bielskiej 1789 r. (Vol. Leg. IX f. 103), ożenionego z Anną Wąsowską, podsędkówną mielnicką; Michała, dziedzica Kamieńczyka, elektora Stanisława Augusta z ziemi bielskiej, żonatego 1-o v. z Magdaleną z Zawistowskich Eligjuszową Zawistowską 1779 r., a 2-o v. z Kunegundą Dąbrowską 1786 r., dziedziczył też na Zawistach i Godlewie 1795 r. (Gr. Nurs. 42 f. 46; 50 f. 337; 51 f. 89; 59 f. 97); Wojciecha, żonatego z Magdaleną Żebrowską 1786 r. (Ibid. 50 f. 261; 51 f. 117); Jana i Wiktoryna.

Jan, elektor Stanisława Augusta z ziemi bielskiej, komornik ostrowski, dziedzic części Zalesia Nowego, Kutyłowa i Złotek 1786 r., z Antoniny Wędrychowskiej, miał synów: Rafała bezżennego i Aleksego, dziedzica Opatkowiczek, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1838 r. Ożeniony z Justyną Mołęcką, osiadł 1842 r. w Krakowie i pozostawił córki: Salomeę Lublicką i Florentynę, zakonnice u Ś-tej Katarzyny pod Łysą Górą i czterech synów:

1. Jan, ur. 1825 r. w Krakowie, uwięziony 1846 r. w Warszawie, zesłany na Sybir 1849 r., skąd wróciwszy zaślubił Jadwigę Wojciechowską i pozostawił z niej: Jana Kantego, ur. 1859 r., doktora praw i Stefana, ur. 1864 r., doktora medycyny, ożenionego z Wandą Czerwińską.

2. Teodor, ur. 1827 r., uwięziony i zesłany razem z bratem Janem, umarł bezdzietny.

3. Ludwik, ur. 1831 r., urzędnik Tow. Kredyt. Ziems. w Kielcach, ożeniony z Florentyną Zarebską, z której: Lucyna, Marja, Florentyna, Władysław.

ur. 1858 r., którego, z Ludwiki Waligórskiej, córka Janina, i Stefan, ur. 1863 r., emigrant w Ameryce.

4. Romuald, ur. 1840 r., z Józefy Borkowskiej, ma synów: Bolesława, ur. 1872 r. i Karola, ur. 1874 r., doktora medycyny.

Wiktoryn, ur. 1739 r. w Łuniewie Małym, elektor Stanisława Augusta z ziemi bielskiej, dworzanin biskupa kujawskiego, a potem prymasa Ostrowskiego, administrator dóbr biskupich, stąd zwany starostą wolborskim, następnie administrator dóbr Kozienickich, zastawny posiadacz Chrobrza, nabył od ojca 1788 r. część dóbr Łuniewo Szczubły i na mocy tego aktu wylegitymował się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1803 r., dziedzic Pełczysk, Kostrzyna, Probołowic i Mękarzowic, w krakowskim, zaślubił 1790 r. Annę Rupniewską z Gnojna, sędziankę ziemską sandomierską, w powstaniu Kościuszkowskim wzięty został do niewoli, a dobra mu zrabowano, wkrótce uwolniony, umarł 1815 r., a wdowa po nim zmarła 1848 r. Dzieci było czworo: Marja za Tytusem Benoe; Józefa za Ignacym Humnickim; Jan Kanty, ur. 1800 r., zmarły 1851 r., kapitan wojsk polskich 1831 r., kawaler orderu *Virtuti Militari*, i Wiktor Franciszek, wylegitymowany wraz z bratem w Królestwie 1838 r.

Wiktor Franciszek, ur. 1793 r. w Chrobrzu, kapitan wojsk polskich, odbył kampanje 1810 — 1815 r., ranny pod Możajskiem, poseł na sejm 1831 r., major ułanów i komisarz wojenny województwa krakowskiego 1831 r., umarł 1877 r. w Gnojnie, pozostawiwszy, z Ludwiki Rolanki Różyckiej, urodz. 1800 r., zmarłej 1874 r., córki: Aniełę zmarłą panną; Marję i Karolinę, po kolei żony Brunona Sucheckiego z Potoka i pięciu synów:

1. Bolesław, ur. 1823 r., dziedzic Gniewięcina, zmarły 1901 r. w Glinkach, z pierwszej żony, Jadwigi Rupniewskiej, zmarłej 1850 r., miał syna Antoniego, zmarłego młodo, z drugiej — Heleny Rupniewskiej, dwie córki: Helenę za Władysławem Potkańskim i Jadwigę za Zygmuntem Potkańskim.

2. Edward, dziedzic Glinek, w nowomińskim, Radca Dyrekcji Głównej Tow. Kred. Ziems., ożeniony z Leontyną Trepczanką, z której syn Antoni, zaślubił 1904 r. w Warszawie Marję Sielską, a córki: Helena za Henrykiem Roliczem Różyckim 1894 r. i Zofja.

3. Henryk, ur. 1828 r., zmarły 1900 r., Radca Dyrekcji Głównej Towarz. Kred. Ziems, z radomskiego, ożeniony z Marją Potkańską, dziedziczką Wieniawy, pozostawił: Marję za Kazimierzem Herniczkiem; Ryszardynę za Adamem Lipińskim; Jana bezżennego i Adama, dziedzica Wieniawy, którego, z Anny Koźmińskiej, córki Konstantego, synowie: Stanisław Cyryl, ur. 1897 r. i Ludomir Marjan ur. 1899 r.

4. Kazimierz, z Teofli Jordanówny Stojowskiej, miał synów: Adama i Jerzego, młodo zmarłych.

5. Erazm, dziedzic Gnojna, z Marji Bogdańskiej, 1-o v. Bolesławowej Michalczewskiej, pozostawił córkę Annę za Władysławem Półkocicem Wielowiejskim i synów: Gabrjela, dziedzica Gnojna, ur. 1871 r., ożenionego 1897 r. z Zofją Pohorecką, z której: Erazm, ur. 1898 r., Gabrjel, ur. 1900 r., Witolda zmarłego bezżennie, Wiktora i Tadeusza, ożenionego 1908 roku z Wandą Malinowską, córką Kazimierza.

Władysław Antoni, pisany też Antonim Stanisławem, syn Tomasza, nabywa i sprzedaje 1691 — 1692 r. części Reguł, w warszawskim, od Czechowskich, zeznał 1692 r. zapis dożywocia z żoną, Felicjaną Ojrzyńską, burgrabia grodzki warszawski 1695 r., elektor Augusta II-go z ziemi warszawskiej (DW. 57 f. 1485 i 1515; 58 f. 176 i 284; 59 f. 319). Synowie jego: Stanisław, ożeniony z Eugenią Radecką, wdową po Rosławie Białym 1718 r.; Antoni pokwitowany przez Piotra Uszyńskiego 1712 r., zapisał sumę na Łuniewie żonie Marjannie Stpiczyńskiej, córce Wojciecha, 1722 r. i Jan, sprzedał 1719 r. części swe w Łuniewie Szczubłach i Kuczynie Kuczyńskiemu (Gr. Nurs. 5 f. 44 i 132; 7 f. 173 i 543).

Stanisława synem miał być Walenty, dziedzic Reguł, żonaty 1-o v. z Wiktoryą Owsianą, 2-o v. z Marjaną Wolską. Walenty ten, skarbnik derpski, z żoną Marjaną Wolską, nabył 1775 r. Smiłowę, inaczej Łokotowę, w rawskim, od Marjanny Oraczewskiej. Syn ich Wawrzyniec Dominik, ur. 1746 r. (metr. w Janislawicach), otrzymał 1790 r. zapis od Antoniowej Łuniewskiej i wywiódł się ze szlachectwa 1803 r. w Galicji zachodniej (Quat. IV f. 135). Córka ich N. była 1-o v. za Mikołajem Bielickim, 2-o v. za Jakóbem Bogusławskim 1780 r. (Gr. Raws.). Walenty miał mieć jeszcze synów: Antoniego i Jacka.

Maciej zeznał zapis dożywocia z żoną, Agnieszką Orłowską, córką Marcina, 1712 r. (Gr. Nurs. 5 f. 349). Syn jego, Walerjan z Łuniewa Małego Szczubłów, miał syna Jakóba, który zabezpieczył 1778 r. żonie swej, Joannie Dąbrowskiej, burgrabiance nurskiej, 900 florenów (Gr. Nurs. 40 f. 80). Synowie Jakóba: Onufry Antoni, Józef Benedykt i Jan Stefan Kasper, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. Syn Onufrego Antoniego—Feliks, ur. 1822 r., zmarły 1893 roku, ożeniony 1-o v. z Dydyńską, 2-o v. z Kazimierą Marjaną Wielowiejską, zmarłą 1881 r., pozostawił z pierwszej żony:

1. Teodora, ur. 1859 r., ożenionego 1-o v. z Stanisławą Kolasińską, zmarłą 1889 r. w Radomiu, a 2-o v. 1890 r. z siostrą pierwszej żony Leokadją. Syn jego, Stanisław, ur. 1889 r.

2. Wiktora, ur. 1861 r., ożenionego z Julją Sobolewską, zmarłą 1899 r. Dzieci ich: Jan, ur. 1894 r., Stanisław, ur. 1896 r. i Zofja, ur. 1898 r.

3. Wacława, urodz. 1866 r., ożenionego z Marją Suchenianką. Z drugiej żony.

4. Wiesławę, zaślubioną 1900 roku Juljanowi Modzelewskiemu, synowi Michała.

5. Zofję za Wincentym Scheikönigiem, i

6. Kazimierza Tadeusza, ur. 1881 r.

Józef przyznał 1727 roku sumę na Łuniewie Wielkim Antoniemu, synowi Jakóba. Synowie jego: Norbert i Jan, dziedzice Łuniewa 1740 r.

Norbert v. Wojciech Norbert sprzedał 1747 r. Kuczyńskiemu część dóbr Koce Niemyje i Borowe po babce swej, Jadwidze Brzosciance, z żony — Doroty Pułaskiej z Kostrów, pozostawił pięciu synów: Franciszka Ksawerego, Gabryela, Krzysztofa, Konstantego i Karola.

Franciszek Ksawery, burgrabia sądowy warszawski 1745 r., podczaszy bielski 1754 r., wraz z dziećmi z nieżyjącej już pierwszej żony, Elżbiety Paprockiej,

czeńnikówny brzeskiej, Michałem, Józefem, Tomaszem, Moniką, Urszulą, Joanną i Konstancją, otrzymał 1778 r. skrypt pewien od Pułaskiej (Perp. Czers. 35 f. 389; DW. 94 f. 570), sprzedał 1782 roku część Łuniewa po ojcu i stryju Janie, bratu Krzysztofowi, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim, po śmierci drugiej żony, Salomei Pietkowskiej, zaślubił Marjanę Wiktorję Raczyńską, z którą zeznał zapis dożywocia 1785 r., umarł 1788 r., potomstwa z dwóch żon ostatnich nie zostawiwszy. Z dzieci z pierwszej żony syn, Józef, wstąpił 1781 r. do przybocznej gwardji cesarskiej w Wiedniu, córki: Monika była za Piotrowskim, a Joanna—za Jeskarem (M. Dun. Wąs.).

Gabrjel, subdelegat grodzki checiński 1755 r., został komornikiem ziemskim wyszogrodzkim 1758 r., otrzymał 1775 r. konsens na cesję wójtostwa w Kupiszkach Mniszchowi, sprzedał 1781 r. część Łuniewa Wielkiego bratu Krzysztofowi, w latach 1781 — 1785 występuje często jako pełnomocnik hetmanowej z Mniszchów Potockiej, nie żył już 1791 roku (M. 272 f. 346; 299 f. 89; Kancl. 55 f. 33; Perp. Czers. 30 f. 136; DW. 80 f. 264; 97 f. 948 i 1059; 100 f. 513).

Karol, geometra generalny na Królestwo 1760 r., i komornik graniczny wiski 1769 roku, zwany zwykle miernikiem v. mierniczym drohickim, ożeniony z wdową Petronellą Tomaszewską 1790 r., jako sukcesor brata Gabrjeia odstąpił pewnej sumy Janowi Boguckiemu 1792 r., żył jeszcze 1794 r. (Sig. 29 f. 224; Perp. Czers. 38 f. 166; DW. 106 f. 200 i 1487; 108 f. 82).

Konstanty, komornik graniczny brzeski litewski 1783 r., nabył Chroszczówkę od Andrzeja Skibniewskiego, zawarł układ z Szydłowskim, wojewodą płockim, 1787 r., z Katarzyny Stępnowskiej, 2-o v. Djonizowej Wyganowskiej, pozostawił córki: Antoninę Sulgostowską i Katarzynę 1798 r. (DW. 103 f. 966; Grodz. Droh. 6 f. 317 i 1559; 7 f. 137 i 553).

Krzysztof, burgrabia grodzki liwski, 1761 r. nabył część Niedabyła od Tymińskiego, wojskiego mielnickiego, plenipotent Józefa Pułaskiego 1764 r., skupił części Łuniewa Wielkiego od braci—Franciszka Ksawerego i Gabrjela 1781—1782 roku, w imieniu swoim, brata Konstantego i sukcesorów po bracie Franciszku Ksawerym, cedował 1791 r. spadek po bracie Gabrjelu Franciszce z Jankiewiczów, 1-o v. Wiewiórskiej, 2-o v. Szepreckiej, z żony, Teresy Chruścińskiej, pozostawił córki: Ewę, Konstancję, Antoninę Małgorzatę, Annę, Karolinę i Józefę, i synów: Ignacego, Wincentego i Franciszka, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1843 r. (DW. 82 f. 41; 107 f. 1572; Perp. Czers. 32 f. 193)

Stanisławowi przyznał dług Bełżecki 1609 r. (Zs. Bełskie 42 f. 310). N., towarzysz rotty Samuela Paca, bannitowany 1621 r. z innymi za szkody zrządzone ziemianom w powrocie z wojny chocimskiej (Pac.). Jakób kupił 1621 r. część Klukowa od Wojciecha, Łukasza, Macieja i Jakóba, synów Piotra. Syn jego, Maciej, sprzedał 1652 r. tę część Kuczyńskiemu (Gr. Brańs.).

Ewa, córka Jakóba, żona Jacka Branczewskiego, sprzedała 1641 r. część Łuniewa Grzegorzowi, synowi Wawrzyńca.

Paweł, syn Piotra, dziedzic części Klukowa 1648 r., sprzedał część swoją i Elżbiety Łuniewskiej, inaczej Złotkowskiej, w Klukowie Kuczyńskiemu. Syn jego Walenty, dziedziczył na części Kuczyna 1668 — 1686 r. Ten sam pewno Walenty i Grzegorz podpisali, z województwem podlaskim, elekcję Jana III-go. Rosłan v. Rosław z Łuniewa Szczubłów, żonaty z Dorotą Uszyńską 1665 r. Syn jego

Andrzej, ma sprawy z Ciechanowieckim 1663—1670 r. (Gr. Droh. i Nurs.). Józef, żonaty z Krystyną Białą, córką Adama i Zofji Ciechanowieckiej 1665 r., zeznał cesję na rzecz Kuczyńskiego 1670 r. (Zs. Droh.).

Wawrzyniec, syn Bartłomieja z Łuniewa Szczubłów, zapis od Leonarda Kuczyńskiego z 1675 r. cedował 1693 r. Kuczyńskiemu (Gr. Brańs.). Tomasz, syn Jana z Łuniewa Szczubłów, sprzedał część Kuczyna 1678 r., nie żył już 1679 r., w którym syn jego, Szymon, potwierdził cesję poddanego Bremerowi (Gr. Nurs.).

Szymon, syn Wawrzyńca, Bartłomiej, Tomasz, Szymon, Paweł, synowie Macieja, Maciej, syn Walentego, Szymon, Piotr, Marcin, Marjanna Jakóbową Łuniewska, Magdalena Janowa Łuniewska, Zuzanna Grzegorzowa Jaźwińska, Małgorzata i Barbara, dzieci Tomasza i Zofji Tryniszewskiej, sprzedali 1681 i 1682 r. wszystkie działy swoje w Kuczynie Walentemu Kuczyńskiemu (Gr. Droh.). Ludwik, syn Pawła, wnuk Jana, sprzedał 1690 roku część Żabińca Babickiemu (Gr. Droh.). Wawrzyniec i Stanisław, elektorowie Augusta II-go z ziemi nurskiej. Marjanna Janowa Mirowska, pokwitowana przez Laskowskiego 1699 roku (Perp. Czers. 16 A f. 146).

Jan, Florjan i Augustyn, burgrabia mielnicki, potem liwski, ożeniony z Franciszką Karśnicką, 1-o v. Janową Montwid Irzykowiczową, synowie Walentego, wnukowie Stanisława i Barbary Szymanowskiej, mają sprawy w Lublinie 1725 r. Florjan występuje już 1683 r. razem z ojcem. Jan zeznał zapis dożywocia z żoną, Krystyną Adamowską 1708 r. (Zap. Lub. 93 f. 546; Gr. Nurs. 3 f. 51; Gr. Droh. z 1683 i 1725 r.).

Andrzej, syn Szymona z Łuniewa Małego i Szczubłów, żonaty z Agnieszka, córką Józefa, 1706 r. Brat jego, Jan, odstąpił część tych dóbr synowi Jakóbowi 1706 r. Ten ostatni żonaty z Marjanną, córką Bartłomieja Brodka Kutylowskiego (Gr. Nurs. 2 f. 339 i 470).

Stanisław, syn Macieja, żonaty z Krystyną Wolińską 1709 r. Wojciech, syn Tomasza z Łuniewa Szczubłów, żonaty z Agnieszka Uszyńską, córką Jana, 1707 r. Walenty, syn Wojciecha, 1729 r. Wawrzyniec, syn Wojciecha, ożeniony z Zofją Uszyńską, córką Pawła, 1737 r., a Jan, syn Kazimierza, z Eufrozyną Uszyńską, córką Walentego, 1710 r. (Gr. Droh. i Nurs.).

Piotr, syn Bolesława, zabezpieczył 1704 r. żonie, Marjannie Cietrzewskiej, córce Piotra, na Uszy Wielkiej 180 florenów. Syn jego, Walenty, dziedzic części Uszy Wielkiej i Łuniewa Małego, zeznał 1711 r. zapis dożywocia z żoną, Marjanną z Uszyńskich Kalikstową Tymińską, która już jako wdowa zastawiła część Uszy 1721 r. (Gr. Nurs. 2 f. 50; 5 f. 163).

Adam, syn Pawła z Łuniewa Szczubłów, oddał 1723 r. część Uszy Wielkiej i Łuniewa Małego synowi Janowi. Żona Jana, Eufrozyna z Uszyńskich, nabyła 1727 r. część Uszy Wielkiej (Gr. Nurs. 11 f. 283 i z r. 1727).

Wawrzyniec i Tomasz, z podlaskiego, podpisali 1733 r. elekcję Stanisława Leszczyńskiego, a Andrzej, z bielskiego, obiór Stanisława Augusta. Marjanna Krzysztofowa Kierznowska, komornikowa ziemska bielska, z bratem ks. Franciszkiem, Minorytą w Drohiczyźnie, zaaresztowali 1742 r. u żydów w Ciechanowcu sumę Majewskich, o co proces ciągnie się jeszcze 1760 r. (Gr. Nurs.). Grzegorz, syn Jana z Uszy Małej, zapisał 1762 r. sumę żonie, Zofji Borkowskiej, córce Marcina (Gr. Nurs. 25 f. 489). Michał i Jakób, synowie Pawła, współdziedzice Łunie-

wa Małego, Uszy Małej i Cholew 1771 r. (Ibid. 32 f. 133). Józef, kanonik płocki 1774 roku.

Krzysztof, syn Michała z Uszy Wielkiej, żonaty 1-o v. z Joanną Łempicką, córką Wojciecha, 1770 r., a 2-o v. z Marjanną Wińską, pozostawił syna Jana, żonatego 1-o v. z Zofją Zarembianką, a 2-o v. z Katarzyną Uszyńską, córką Jakóba, 1779 r. (Ibid. 29 f. 726; 41 f. 325; 51 f. 287).

Jan, syn Andrzeja z Uszy Małej, zapisał 200 florenów żonie, Teresie Lipskiej, 1784 r., brat jego, Stanisław, żonaty ze Scholastyką Kossakowską 1792 roku, a syn Bartłomiej wywiódł się ze szlachectwa w Królestwie 1844 r. (Ibid. 48 f. 265; 57 f. 115).

Wojciech, syn Mikołaja i Jadwigi Siennickiej, córki Wiktora, cedował 1767 r. część dóbr Siennica Giże i Trojany Stanisławowi Łazowskiemu, vicesgentowi grodzkiemu drohickiemu, umarł 1769 r. Syn jego, Franciszek, zapisał 1779 r. żonie, Franciszce Łuniewskiej, córce Pawła, 400 florenów na Siennicy Giżach i Łuniewie Szczubłach, i zeznał z nią zapis dożywocia 1785 r.

Jakób, drugi syn Wojciecha, ur. 1758 roku w Siennicy Giżach, ożeniony z Marcjanną Wyszynską, córką Florjana, miał z niej dzieci: Stanisława, 1787 roku, Antoniego 1790 r., Macieja 1793 r., Pawła 1794 r., Jozafatę 1796 r., Joannę 1799 r., Józefa 1802 r. i Kazimierza 1805 r. urodzonych (Gr. Nurs. 29 f. 71; 41 f. 18; 45 f. 76 i 47 f. 245).

Bartłomiej, syn Franciszka, współdziedzic Siennicy Łukaszów, żonaty z Agnieszką Siennicką, córką Piotra, miał dzieci: Agnieszkę i Marcina, bliźnięta, ur. 1790 r., Scholastykę, ur. 1793 r., Jadwigę, ur. 1794 r. Brat jego, Tomasz, współdziedzic Siennicy Łukaszów 1783 r., z żony, Marji Dołęgowskiej, miał syna Szymona, ur. 1787 r. (Gr. Nurs. 45 f. 13 i 52 f. 20).

Hilary, syn Andrzeja, ożeniony z Marjanną Uszyńską, córką Łukasza, 1739 roku. Tomasz, syn Hilarego, wnuk Jakóba, synowiec Macieja z Łuniewa Małego Szczubłów, ożeniony z Urszulą, córką Pawła, 1769 r. Augustyn, syn Jana, żonaty z Franciszką, córką Jana, 1750 r. Łukasz, syn Stanisława i Marjanny Boguckiej, zabezpieczył 1765 r. sumę na Stokowie, Złótkach i Kamieńczykn, żonie Katarzynie, córce Pawła. Bartłomiej, żonaty z Brygidą Uszyńską, córką Szymona, 2-o voto Rochową Jaźwińską 1765 r. Eugenjusz, syn Mateusza Bieniaka i Rozalji z Jabłonowskich 1768 r. Józef, syn Tomasza, wnuk Andrzeja, zaślubił 1770 r. Petronellę, córkę Rocha. Krzysztof, syn Wojciecha, ur. 1763 r., żonaty z Marjanną Tymińską.

Ignacy Antoni Michał, syn Józefa i Klary Swirszczewskiej, wnuk Walentego z Wielkiego Łuniewa i Zofji Sobolewskiej, subdelegat grodzki trembowelski 1779 r., wylegitymował się ze szlachectwa w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r. (M. D. Wąs.).

Roch z Łuniewa Małego z Zuzanny Młodowskiej miał córkę Petronellę za Józefem Łuniewskim 1770 r. i synów: Jana i Wincentego, żonatego z Katarzyną Uszyńską, córką Józefa, 1784 r. Franciszka Antoniowa Pniewska, córka Marjanny z Łuniewskich Antoniowej Piotrowskiej, w asystencji stryjecznego (sic) brata Benedykta Łuniewskiego, sprzedała 1780 r. część Łuniewa Wyszków Wawrzyńcowi Łuniewskiemu (DW. 96 f. 356).

Hilary, syn Stanisława z Łuniewa Małego, ożeniony z Marjanną Godlewską, córką Adama, 1788 r. Kazimierz, syn Tomasza i Wiktorji Łempickiej, wnuk Pawła, współdziedzic dóbr Cholewy Kaniewo i Michorki, z Franciszki Skupiewskiej, miał syna Wojciecha, dziedzica części Cholew, ożenionego z Franciszką Uszyńską, córką Benedykta, 1791 r. (Gr. Nurs. 53 f. 170).

Mikołaj, syn Józefa, wnuk Pawła, odstąpił części swej Brzeszczków synowcom stryjecznym: Michałowi i Andrzejowi, synom Jana, wnukom Franciszka, 1795 roku (Ibid. 59 f. 164). Bazyli, syn Seweryna z Łuniewa Wielkiego, zaślubił 1795 r. Katarzynę, córkę Franciszka z Rozalji N. Paweł, syn Baltazara, 1796 r. zapisał żonie, Marjannie Tymieńskiej, 200 flor. na Tymiankach i Łuniewie Szczubłach (Ibid. 59 f. 594).

Jan i Ignacy, synowie Szymona i Franciszki Ratyńskiej 1796 r. Piotr, syn Kazimierza, żonaty z Giertrudą Błońską, 1-o v. Antonią Rucińską, 1796 r. (A. Droh.). Piotr, syn Jakóba, kupił 1748 r. część Zalesia od Jakóba Zaleskiego. Syn jego z Antoniny Rucińskiej, Kazimierz Józef, ur. 1761 r. (metryka w Sterdyni), dowiódł szlachectwa 1804 r. w Galicji zachodniej. Tegoż Piotra, z Franciszki Trzenińskiej, dzieci: Stanisław i Teresa Maciejowa Rytelowa 1792—1797 r. (Akta Droh.; Quat. VI f. 187).

Wawrzyniec, ożeniony z Marjanną Duninówną Wąsowiczówną, starościanką brodnicką, dziedziczką Gołędzina 1802 roku (Perp. Krak. 13 f. 787). Ten pewno Wawrzyniec umarł w Radomiu 1825 r. Ks. Benedykt, proboszcz w Lisowie, umarł 1819 r. w Radomiu.

Felicjan, syn Józefa, zapisał 1790 r. żonie, Agnieszce Żebrowskiej, 200 florenów na Łuniewie Wielkim i Szczubłach (Gr. Nurs. 57 f. 168). Synowie jego: Franciszek i Kasper, ożeniony z Marjanną Olszewską. Synowie Kaspra: Józef i Jan Feliks, razem z stryjem Franciszkiem wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r.

Franciszek, syn Jana, zapisał 200 florenów na Łuniewie Wielkim żonie, Marjannie Stokowskiej, 1785 r. i pozostawił syna Piotra, wylegitymowanego w Królestwie 1845 r. (Gr. Nurs. 49 f. 70).

Franciszek, syn Macieja, dziedzic Czyżewa Chrapków 1774 r., z żony, Anastazji Kuleszanki, miał synów: Jana, Andrzeja, Ignacego i Piotra 1796 r. Jana, z Barbary Przeździeckiej, synowie: Stanisław Izidor i Tomasz 1845 r., Andrzeja, współdziedzica Czyżewa Chrapków Nowej Wsi 1783 — 1810 r., z Ewy Czyżewskiej, synowie: Kajetan i Augustyn 1849 r., Ignacego, z Anieli Czyżewskiej, syn Antoni Piotr 1848 r. wylegitymowani w Królestwie.

Jan, współdziedzic Kamieńczyka, syn Franciszka i Katarzyny Kamieńskiej, wnuk Antoniego, 1848 r., Leon, syn Wojciecha i Katarzyny Uszyńskiej, 2-o voto Wincentowej Uszyńskiej 1795 roku, Antoni, Feliks i Wiktor, synowie Sylwestra i Franciszki Żebrowskiej, wszyscy czterej wnukowie Aleksandra, 1840 r. wylegitymowali się w Królestwie.

Kazimierz Wawrzyniec Jan *Grzegorz* Plewa Łuniewski, syn Grzegorza, pozostawił, z Agaty Noszczyńskiej (czy też Nowoszyńskiej), synów: Edwarda Wolfganga, Franciszka Stanisława Tomasza, i Gabryela, którzy dowiedli szlachectwa w Królestwie 1851 r.

Franciszek, dziedzic Mietla, umarł w Warszawie 1884 r., z żony, Lewandowskiej, miał córki: Justynę zmarłą młodo, Natalję i syna Stanisława Feliksa, doktora medycyny. Gabrjel, dziedzic Holczowa, w łuckim, emigrant 1863 r., zmarł w Pizie 1868 r. Z Anny Kraszewskiej, siostry Józefa Ignacego, syn jego Stanisław, ur. 1853 r. w Połonce, w końcu sędzieja w Samarkandzie do 1895 r., zaślubił 1885 r. Joannę Krajewską, dziedziczkę Łojowiec na Podolu i z niej synowie: Kazimierz, zmarły dzieckiem, Józef Ignacy, urodz. 1886 r. i Władysław Wandalin, urodz. 1894 roku.

Herb Prawda.

ŁUNIEWSKY h. PRAWDA. Legitymując się ze szlachectwa w Galicji wykazali, że pochodzą z ziemi płockiej, ale i wśród podlaskich Łuniewskich spotykam Michała Prawdzica 1797 r. (A. Droh.).

Daniel, elektor Stanisława Augusta z województwa ruskiego, rotmistrz straży pogranicznej od Węgier, w przemyskim, dziedzic części Bihala, zastawny posiadacz Nowego Siola od Wojewódki 1770 r., syn Jacka, pochodzącego z ziemi płockiej i Anastazji Martyczówny Jaworskiej, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim przemyskim, umarł 1790 r. Z Anny Romańskiej, zmarłej 1815 roku, pozostawił: Katarzynę za Franciszkiem Gawrońskim, Teresę, Antoniego, Józefa, Tomasza, zmarłego 1803 r., Michała zmarłego 1817 r. bezdzietnie, Piotra Władysława, ur. 1775 r. i Feliksa *Erazma* Antoniego, ożenionego z Zuzanną Towarnicką, wylegitymowanego 1831 r. w Wydziale Stanów galicyjskich (M. Dun. Wąs.).

ŁUNIEWSKY h. WYSKOTA. Jeden z braci Wyskotów żyjących w końcu XIV-go wieku w poznańskim, mianowicie Marcin, żonaty z Hanką 1398—1400 roku, przybierał często nazwisko Łuniewskiego od dziedzictwa swego Łuniewa pod Świerczynami, w poznańskim (Leksz.).

ŁUNIEWSKY różni. Jakim Łoniewski, dziedzic Kołpytowa, w włodzimierskim, 1570 r. Walenty Łuniewski pozwał 1618 r. Aleksandra Olekszyca o przywłaszczenie sobie rzeczy zostawionych u niego w Piszczanach. N., poborca podymnego w łuckim, krzemienieckim i włodzimierskim 1630 roku (Zr. Dziej. XIX i XXI; AGZ. X. 3593).

Józef Łoniewski podpisał 1763 r. manifest drugi szlachty litewskiej (Vol. Leg. VII f. 71). Ignacy, subdelegat grodzki grabowiecki 1756 r. Tomasz, vicesgerent grodzki grabowiecki 1768 r. (To może Łaniewski).

Józef Łonowski, podstoli żytomierski 1778 r. Wincenty Łuniewski, archiwista ziemski żytomierski 1790 r. Chryzostom z palestranta 1785 r. adwokat we Lwowie. Wincenty, kapitan wojsk polskich, adjutant komisji wojennej w sztabie głównym 1829 r. Jan Aleksander, kapitan sztabu artylerji gwardji, profesor akademji wojskowej w Petersburgu, powstaniec 1863 r., emigrant, inżynier we Francji, w końcu inżynier Wydziału krajowego we Lwowie, umarł 1887 r. Józef,

dzieńdzic Kruszelnicy, w mławskim, żonaty z Antoniną Majewską 1864 r. Adam, ożeniony z Praksedą Kołakowską 1872 roku. Feliksa ze Strusińskich Łuniewska umarła 1890 roku.

ŁUNKIEWICZOWIE h. ŁUK. Hieronim i Jan, synowie Jana, Bartłomiej, syn Michała, i Stanisław z synem Tomaszem, syn Jakóba, wnukowie Jana, prawnukowie Władysława, praprawnukowie Jerzego Łunkiewicza, dzieńdzica dóbr Bartoszewskie, w lidzkim, dowiedli szlachectwa 1829 r. przed Deputacją Wywodową wileńską.

ŁUNKIEWICZOWIE h. PRUS I-szy. Jan z synami: Justynem i Franciszkiem, Klemens z synem Romualdem, Jakób i Ignacy, synowie Adama, wnukowie Jana, prawnukowie Stefana Łunkiewicza, 1635 r. dzieńdzica dóbr Łunkie, w lidzkim, wywiedli się ze szlachectwa 1800 roku, przed Deputacją Wywodową wileńską.

Józef Sylwester z synami: Antonim Ferdynandem, Fabjanem i Onufrym, i Norbert Wincenty, synowie Walerjana, oraz Józef i Joachim, synowie Djonizego, wszyscy zaś wnukowie Walerjana, prawnukowie Mateusza, praprawnukowie Szczęsnego Łunkiewicza, dzieńdzica dóbr Łunkiewskie, w lidzkim, 1600 r., wylegitymowali się tamże 1820 r.

ŁUNKIEWICZOWIE. Józef, syn Jana, wnuk Bartłomieja, prawnuk Sylwestra, praprawnuk Jana Łunkiewicza, dzieńdzica dóbr Ginele, w lidzkim, 1667 r., wylegitymował się ze szlachectwa, nie podając herbu, 1841 r. przed Deputacją Wywodową wileńską.

ŁUPIŃSCY h. GRYF zamieszkiwali poznańskie w czasach porozbiorowych (Siebm.).

ŁUPIŃSCY v. ŁUPIEŃSCY h. ŚLEPOWRON z Łupianki, w ziemi bielskiej. Tomek, Serafin i Jakób Stanisławowicze, Jan, Jakób i Mikołaj Grzegorzowicze, Marcin, Jan i Wawrzyniec Piotrowicze, Janusz, Stefan i Grzegorz Mikołajewicze, Jan, Łukasz i Józef Dominikowicze, Maciej Baydycz, Jan Wojtkowicz Sułkowicz, Maciej i Wenclaw Bienkowicze, Augustyn, Paweł i Wojtek Maciejewicze, Misko Paszkowicz, Bartosz i Wojtek Pawłowicze i Jan Skwarek, dzieńdzice Starej Łupianki; Augustyn i Michał Wojtkowicze, Maciej Stanisławowicz, Jan Klimkowicz Żak, Jan Sosznik, Wojtek Grzegorzewicz, Paweł i Wojtek Janowicze, i Michał i Jan Bartoszewicze, dzieńdzice Nowej Łupianki, stawali 1528 roku na popis ziemi bielskiej razem 13 koni (Żr. Dziej. XVII).

Herb Ślepowron.

Stefan, Piotr, Zygmunt i Sebastjan, synowie Jana z Łupianki Starejwsi, kupili 1544 r. część od Jana, Łukasza i Józefa, synów Dominika. Mikołaj, Maciej, Marek, Marcin, Jan i Wenclaw czyli Wojśław, synowie Wawrzyńca, dzieńdzica na Łupiance Małej 1545 r. (Mil.). Jan, syn Wojciecha,

ma sprawę z Stanisławem i Tomaszem, synami Józefa, 1546 r. (ML. 58). Wojciech, syn Jana, zapisał sumę żonie, Małgorzacie, córce Jana Zdroda 1552 roku. Grzegorz, syn Wawrzyńca, wyposażył 1552 r. siostrę Annę, żonę Piotra z Rożków Ziemaków. Augustyn, syn Jana, zamieszkał obecnie w Rańsku w Prusach, sprzedał 1560 roku część swą Łupianki Małej, czyli Nowej, braciom swym: Mikołajowi i Filipowi.

Stefan z synami: Januszem i Sebastjanem, działa 1562 r. Regina, córka Piotra z Starej Łupianki, żona Jana z Żendzian, kwitowała 1562 r. z posagu braci swoich: Jana i Macieja. Jan, syn Augustyna z Łupianki Starej, ożeniony z Dorotą Skwarkówną Gąssowską, podkomorzanką bielską 1565 r. (Mil.).

Marcin, syn Macieja Werdzieja, Katarzyna, wdowa Mateuszowa z synami: Adamem i Wojciechem, Andrzej, syn Mateusza, Stanisław, syn Stanisława, Jakób, syn Stanisława, Erazm, syn Stanisława, Marcin, syn Stanisława, Zygmunt, Jan, Stanisław Sokół z Jakubowicz, Sebastjan i Jakób, syn Marcina, dziedzice Łupianki Starej, Michał, syn Wojciecha, Łupianki Nowej. Michał części Płonki Kozielek, Andrzej części Dzierzków Janowiąt 1580 r. (Żr. Dziej. XVII).

Z nich Andrzej Mateuszowicz i Michał Wojciechowicz użyli 1581 r. na kwicie poborowym pożyczonej pieczęci z herbem Roch, a Zygmunt z herbem Póbob (Piekos. Roczn. Herald. II).

Stanisław, syn Wojciecha i Anny, 1581 roku, z żony Doroty miał córki: Druzjanę, Katarzynę, Helenę i Annę 1584 r. Stanisław, Mateusz, Prokop, Stefan i Wojciech, synowie Jana, Wojciech i Mateusz, synowie Łukasza, 1580 roku, Abraham, Jerzy, Wawrzyniec, Stanisław, Jan, Jakób, współdziedzice Płonki 1581 roku, Adam, Wawrzyniec, Anna i Barbara, dzieci Marcina, 1589 roku, Serafin 1590 r., Wojciech, syn Piotra z Jastrzębia 1597 r., Stanisław i Jan, synowie Wojysława, Jan i Maciej, synowie Piotra, Sebastjan, Zygmunt, Mikołaj, Mojżesz, Marcin, Wincenty, Michał i Maciej z Łupianki i Rożków 1596 r., Stanisław, Maciej, Andrzej, Rafał, Franciszek, Wojciech, Stefan, Jan, Augustyn, Feliks, Adam, Sebastjan 1596 r., Wawrzyniec i Mikołaj, synowie Rafała, 1598 r. mają sprawy w Lublinie (Wyr. Lub. 7 f. 863; 10 f. 398; 18 f. 409; 23 f. 611 i 629; 31 f. 738; 35 f. 144; 42 f. 622; 68 f. 120 i 128; 73 f. 496; 74 f. 434).

Florjan, rządcą dóbr ks. Massalskiego, w powiecie krzemienieckim 1570 r. (Żr. Dziej. XIX). Andrzej obecny na sądach w Chełmie 1577 r. Stanisław, syn Marcina, z djecezji łuckiej, student Uniwersytetu krakowskiego 1585 r.

Maciej ze Starej Łupianki, syn Marcina i Doroty Janówny Płońskiej, wnuk Macieja, dowiódł 1595 r. w Brańsku szlachectwa herbu Ślepowron. Przy wywodzie tym świadczyli mu stryj Wojciech, brat Florjan i dalsi krewni—Zacharjasz, syn Jana, i Jakób, syn Janusza (Mil.).

Zacharjasz, z bratem Stanisławem, dziedziczył na Rożkach 1596 r. Jan, dzierżawca Rusinowa i Grabowej, w opoczyńskim, 1613 r. Anna, córka Florjana, zeznała zapis dożywocia 1654 r. z mężem, Piotrem Kociszowskim (Perp. Czers. 10 f. 479).

Stanisław, komornik ziemski braclawski 1721 r., żonaty z Anną Reginą aKrsnosielską, podczaszanką braclawską, procesuje się z Klityńskim 1725 r.; wspomnieni oboje 1744 r. (Akta XXVII; Arch. I. Z. Ros. III. 3; Czern. f. 879; Bracl. XVI f. 1 i 771).

Michał, dzierżawca Pstrągowej, pozwany przez Wąsowiczową o przeciążanie poddanych 1751 r. (Gr. Biec. 262 f. 179). Józef, cześnik bielski 1744 r., komisarz z sejmu 1768 r. do zamiany Studenicy za Kuryłówkę, zmarły 1774 r., syn Wojciecha i Marjanny Wieteskiej, zostawił ze zmarłej 1769 r. (sepult. w Leżajsku) Ludwiki Jadwigi Staniszewskiej: Wiktorję, 1-o v. Franciszkową Grodzką, miecznikową liwską, 2-o v. Tadeuszową Dybowską, cześnikową checińską 1769 r.; Józefa, ożenionego z Marjanną Ostaszkiewiczówną, zmarłego bezdzietnie 1770 r. w Warszawie i Tomasza, tytułowanego skarbnikiem żytomierskim, ożenionego z Katarzyną Pisarską, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim przemyskim (Vol. Leg. VII f. 367; DW. 70 f. 1276; 87 f. 265; Gr. Przem. 561 f. 1525; M. D. Wąs.).

Tomasz, z województwem kaliskim, podpisał elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Andrzej na Nowej Łupiance, z ziemią mielnicą, Walenty z łomżyńska, obiór Stanisława Augusta. Katarzyna z Plucińskich Mateuszowa Łupińska sprzedała 1761 r. część dóbr Osiny Górne Wyszomirskiemu. Michał, Józef i Maciej, synowie Mateusza i Konstancji Płońskiej, sprzedali 1793 r. część Łupianki Wojciechowi, synowi Wawrzyńca (DW. 82 f. 38; 109 f. 298).

Jan i Wincenty, synowie Mateusza, 1844 r.; Józef Piotr i Konstanty Stanisław, synowie Juljana, 1853 r.; Jan, syn Marcina, Paweł, syn Tomasza, Adam i Antoni Jan, synowie Wojciecha, 1860 r.; Jerzy i Paweł, synowie Jana, 1871 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie.

Andrzej Mikołaj, syn Adama, wnuk Antoniego, z synami: Łukaszem i Leonem, wylegitymowani 1845 r. w gubernji podolskiej (Spis.).

ŁUPKOWSCY, patrz *Łubkowscy*.

ŁUSKINOWIE ZARANOWSCY h. WŁASNEGO. Kojałowicz nazywa ich herb Odrowążem odmiennym, sami zaś Łuskinowie, legitymując się w Witebsku w końcu XVIII-go wieku, nazwali go Kościeszą odmienną. Głównym motywem w ich herbie jest strzała żeleźcem do góry, przekrzyżowana w ukos, rozdarta na dole w proste linje, jak w Kościesz, lub w zakręcone nakształt węża jak w Odroważu. Od dóbr Zaranowo v. Zaronowo, w witebskim, brali często przydomek Zaranowskich.

Stefan Tymofiejewicz, dziedzic Zaranowa, wójt witebski 1558 roku, lenny dziedzic Kozłowicz, łowczy witebski 1591 r., ożeniony z Polonją Timofiejówną Sielezniewiczówną, ziemianką witebską, spisał testament 1594 r., którym poczynił różne zapisy wnukom i córce Tomile, żonie Iwana Hutora, klucznika i sędziego grodzkiego witebskiego, której już poprzednio wydzielił Subocze, w witebskim. Syn jego, Stefan Stefanowicz, świadczył w Witebsku 1588 r., umarł przed ojcem. Synom Stefana: Stefanowi, Bazylemu i Andrzejowi, poczynił dziad testamentem różne zapisy, a czwartemu wnukowi Jaroszowi, zapewne także synowi Stefana, przeznaczył Kozłowicze, obdarzył też wnuczkę Polonję, żonę Filipa Hołuba (Ist. Jur. Mat. XX). Stefan, Jarosz, Bazyli, Andrzej i Jan Bazylewicz (sądzę że myłą pisarza tak nazwani zamiast Stefanowicze), sprzedali 1623 r. Kisielom Podberzie Hutorowszczyznę, w witebskim, za 400 kóp groszy lit. (Ibid. XXI).

Jerzy i Stefan mianowani 1626 r. opiekunami dzieci przez Tymoteusza Podwińskiego, żonatego z Bohdaną Łuskinianką. Andrzej i Jan, ziemianie smoleńscy, sprzedali 1641 r. za konsensem królewskim Zubarowo, Siemianowo i dwór w Krasnem, w smoleńskim, Milewskiemu (Ibid. XXVI).

Stefan, rotmistrz królewski 1632 r., elektor, z witebskiego, Władysława IV-go. Andrzej, mostowniczy witebski w pierwszej połowie XVII-go wieku (Kojalów.).

Legitymując się ze szlachectwa w Witebsku w końcu XVIII-go wieku, przedstawili Łuskinowie w ósmym pokoleniu od Tymofieja kilkanaście przywileji i nadań królewskich z XVI-go do XVIII-go wieku, między innymi nadane 60 włók w Psowie 1631 r., dział między braćmi 1637 r. dóbr Zaranowo, Zahałow, Subaczów i innych, list komisarzów królewskich 1648 r., polecający królowi Jerzego Łuskinę, nadanie Wierejek, w uciańskim, przez Jana Kazimierza, dział dóbr z 1699 roku i t. d. (Herb. Witebs.).

Jerzy umarł w niewoli moskiewskiej, z której wrócili: Andrzej, Aleksander, Michał i Krzysztof. Imiona ich zamieszczone dla pamiątki w konstytucji sejmowej 1677 r. (Vol. Leg. V f. 261). Michał, łowczy wilkomierski 1690 r. Stefan, i Józef, z witebskim, Stefan, z połockim, województwami, podpisali elekcję Augusta II-go.

Stefan przed 1719 r. sprzedał plac w Witebsku Kisielowi. Samuel, skarbnik witebski, żonaty był z Teresą Zabianką, żoną 2-o v. Bazylego Szyszki, stolnika słonimskiego, 3-o v. Jana Szulborskiego, podczaszego mściśławskiego 1721 r. Anna, żona Daniela Zaranka, landwójta witebskiego 1721 r. Jerzy w witebskim 1721 r. N., chorąży witebski 1738 r. Marcin, łowczy witebski 1740 r. (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI).

Józef, horodniczy witebski 1713 r., dziedzic Zaronowa, deputat witebski na Trybunał 1713 r., administrator czopowego i szelężnego, w witebskim, 1716 r., poseł na sejm 1718 r., nabył część Subaczowa od sukcesorów Baltazara Mężynskiego, ożenionego z Łuskinianką, z żoną Teresą Olszewską, kupił 1721 r. Korowajnę, w witebskim, od Piotrowskich, świadczył w Witebsku 1723 r., zapisany jako dobrodziej wielki kolegium Jezuitów w Witebsku. Synowie jego: Ignacy i Stefan, Jezuici, fundowali seminarjum dla ubogiej szlachty 1756 roku (Załęski. Jezuici f. 221). Stefan, spowiednik Leszczyńskiego w Nancy, profesor matematyki i astronomji, słynny na swe czasy uczoney, założyciel „Gazety Warszawskiej” 1774 roku, kwitował 1760 r. brata Kazimierza, podstolego witebskiego, z należnej sumy i zapisał 3,000 talarów na muzeum matematyczne w Warszawie, umarł 21-go Sierpnia 1793 r. (Ist. Jur. Mat. XIX i XXI do XXVII; Wit. Star. V; Akta VII; Sig. 32; Koresp. Kraj. i Zagr. 1793 r.).

Kazimierz, trzeci syn Józefa, miał może drugie imie Jerzy, bo dwa razy tym imieniem w znanych mi aktach nazwany, podstoli witebski 1760 r., stolnik i wojski 1764 r. i podwojewodzi witebski 1766 r., chorąży petyhorski, starosta orlejski 1764 r., jako poseł witebski podpisał elekcję Stanisława Augusta, konfederację litewską, konfirmację praw, lustrator dóbr królewskich 1764 r., surrogator grodzki witebski 1764 i 1766 r. na czas wyjazdu wojewody za granicę, komisarz do granic Dworzysk z sejmu 1768 r., kawaler orderu S-go Stanisława 1790 r. umarł 1790 r.

Syn jego, Wincenty, szambelan królewski, kawaler orderu Ś-go Stanisława 1790 r., sędzia drugiego Departamentu gubernji połockiej, ożeniony z Eleonorą Sielicką, kasztelanką połocką.

Drugim synem Kazimierza był, zdaje się, Jerzy, mianowany po nim stolnikiem połockim 1790 r. (Vol. Leg. VII f. 63, 72, 80, 104, 167, 220 i 398; Ist. Jur. Mat. XXI; Arch. Zbor. XI).

Antoni, starosta wasinkowski, elektor Leszczyńskiego z witebskiego 1733 roku, sędzia ziemski witebski 1755 r., a chorąży 1769 — 1786 r., zastawny posesor Wiazyna od Sapiehów do 1756 r., wraz z żoną, Konstancją Karnicką, sprzedał Kiemin Janowi Łapie, podczasemu smoleńskiemu 1761 roku (Sap.; Ist. Jur. Mat. XIX).

Onufry, krajczy 1765 r., podczaszy witebski 1769 — 1787 r., sędzia pograniczny połocki 1767 — 1777 r., przed 1772 r. zrzekł się rotmistrzostwa połockiego parafji newelskiej, marszałek powiatowy sieński 1782 r. Tadeusz, marszałek powiatowy suraski 1783 r. Józef, szambelan, deputat wywodowy sieński. Joachim, deputat witebski 1799 — 1800 r. Józef, podkomorzy wieliski. Ignacy, marszałek witebski 1814 — 1822 r.

Anna, córka Józefa, żona ks. Michała Ogińskiego, zmarła 1840 r. Brat jej, Jerzy, dziedzic Racewa, w orszańskim, z Teodory Morysonównej, pozostawił: Teklę za Józefem Lipskim, marszałkiem mohilewskim; Paulinę za Kornilowiczem; Józefa, którego z Zofji Komorskiej, córki: Stefanja, Zofja i Bronisława; Jerzego, ożenionego z Komorską; Zygmunta, ożenionego z Łuskinianką; Kazimierza, podpułkownika wojsk rosyjskich; Ksawerego i Eugenjusza (Tekla Kossakow. i Łopacińskiego).

ŁUSZCZEWSCY h. GRABIE. Według Niesieckiego mieli być w województwie mazowieckim, wymienieni jednak przez Niesieckiego w tej rubryce Łuszczewscy należeli przeważnie do innego rodu. Prawdopodobnie pochodzili z Łuszczewa pod Nowym Miastem, w ciechanowskim. Jan Łuszczewski, dziedzic Smolechowa, Zagwizd i Płodownicy, zamienił 1523 r. część tych dóbr z Jakóbem Lelowskim ze Smogorzowa. Zamiana ta potwierdzoną została 1539 r. (Wierzb. IV. 6587). Ten sam pewno Jan trzymał w zastawie królewszczyznę Buraków, w warszawskim, 1527 r. Wdowa po jego bracie Adamie, Katarzyna, występuje 1530 r. (Tekla W. Rulikows.).

ŁUSZCZEWSCY h. KORCZAK z Łuszczewa, w sochaczewskim. Właściwym herbem tej rodziny jest Roch III-ci, który dopiero w XVIII-m wieku z nieświadomej przyczyny przemienili na Korczaka z odmianą. Licznie zachowane pieczęcie starościńskie Walerjana Stanisława przedstawiają na tarczy trzy wręby, a na nich lilja, jak w Rochu III-cim, a w koronie korczyk z psem, jak w Korczaku.

Erazm, syn Stanisława, z braćmi dziedziczył na części Zawad i Umiastowa Klimontów, a wdowa Stanisławowa i Mikołaj Krupa na Łuszczewie Małym 1578 — 1580 r. (Paw.). Erazma, z Heleny Wolińskiej, synów znamy czterech: Tomasza, Jakóba, Stefana i Stanisława. Trzej pierwsi przeprowadzili 1612 roku dział Łuszczewa, Woli Rastowskiej i Zawad (DW. 40 f. 2247). Tomasz objął w po-

siadanie Dybowo 1616 r. Jakób z żoną, Małgorzatą Goryszewską, zeznał zapis dożywocia 1612 r., procesował Dybowskiego 1611 r., sprzedał połowę Zawad Rafałowi Leszczyńskiemu, wwiązany 1626 r. w Wielką Wolę, razem z bratankiem Wojciechem, synem Stefana, sprzedał 1640 r. część Woli Rastowskiej. Synowie jego: Tomasz i Stanisław 1647 r. kupili część Woli Rastowskiej od Krzysztofa, syna Mikołaja Łuszczewskiego (DW 39 f. 1593; 40 f. 2246; 45 f. 1643; 47 f. 1404; 49 f. 1477; M. 190 f. 225; 346 f. 90; 361 f. 20).

Stefan sprzedał 1624 r. połowę Zawad Świerszczewskiemu, z Anny Lasockiej, córki Wojciecha, zmarłej 1654 r., pozostawił córki: Marjanę za Pawłem Jankowskim 1654 roku; Zofję; Annę i Jadwigę, i synów: Wojciecha, Bogusława i Stanisława, którzy zawarli 1655 r. układ z stryjeczniemi braćmi swemi, synami Stanisława.

Wojciech razem z stryjcem Jakóbem sprzedał 1640 roku część Woli Rastowskiej.

Bogusław, podstoli bielski 1666 r., elektor króla Michała z ziemi nurskiej, zeznał zapis dożywocia z pierwszą żoną, Katarzyną Kiewliczówną 1650 r., przyjął zrzeczenie się dóbr od siostry Jankowskiej 1654 roku, ożeniony drugi raz z Zofją Izbińską, córką Arnolfa 1677 r., sprzedał dobra 1688 r. Czosnowskiemu, którego pozostała po nim wdowa, kwitowała z dożywocia 1689 r. Córka Bogusława być miała Petronella, 1688 r. żona 1-o v. Stanisława Czosnowskiego, kasztelana warszawskiego, 2-o v. Bazylego Zagwojskiego, pułkownika wojsk koronnych 1721 r., (M. 173 f. 540; Perp. Czers. 11 f. 264 i 681; DW. 49 f. 1477; 55 f. 569; 57 f. 64, 669 i 686; 64 f. 194; 71 f. 1266).

Stanisław, trzeci syn Stefana, z bratem Bogusławem i z stryjeczniemi procesuje się 1666 r. z Stanisławem, synem Mikołaja, ożeniony był 1-o v. z Anną Gosiewską, której rodzinę pozwał 1661 r. o posag, a 2-o v. z Zofją Dłużewską, która zrzekła się 1685 r. dóbr ziemskich na rzecz matki swej, Anny z Chełchowskich, 1-o v. Andrzejowej Dłużewskiej, 2-o v. Janowej Łuszczewskiej, a sama wyszła po śmierci pierwszego męża za Franciszka Żukowskiego, żyła jeszcze 1705 r. Stanisław pozostawił siedmiu synów i kilka córek.

Z córek: Konstancja zeznała zapis dożywocia z mężem, Jackiem Janiszewskim 1702 r., następnie wyszła powtórnie 1711 r. za Wawrzyńca Rudzkiego, a po trzeci raz zaślubiła Antoniego Staniszewskiego, z którym zeznaje akt 1724 r.; Marcjanna zeznała zapis dożywocia 1702 r. z mężem, Sebastjanem Grabowskim, jako wdowa kwitowała Pułaskiego 1752 r.; Magdalena, 1-o v. Dobrogostowa Izbińska, 2-o v. Marcjanowa Trzcńska, żyła wdową 1727 r.

Z synów: Jan, Michał, Aleksander i Teodor, 1686 r. mają sprawę w Lublinie, a Kazimierz, Franciszek i Michał, przyjmują 1698 r. zapis sumy od Dłużewskiego (DW. 53 f. 73; Zap. Lub. 62 f. 322; Perp. Czers. 14 A f. 137; 14 C f. 8; 15 f. 419, 420 i 438; 16 C f. 26; 17 f. 228; 19 f. 386; 20 f. 318; 29 f. 489; 32 f. 296).

Z tych synów Stanisława Michał z żoną, Katarzyną Okońską, zawarł 1704 roku ugodę z Kiernerami; Franciszek, ożeniony z Katarzyną Rusiecką, objął Żaków 1712 r., a sprzedał Dłużewo i Wolę Dłużewską Dłużewskiemu 1723 r.; Teodor v. Wojciech Teodor, elektor króla Michała z ziemi gostyńskiej, a Jana III-go z wyszogrodzkiej, stolnik wyszogrodzki, zmarł 1697 r. Córka stolnika Teodora,

Zuzanna, żona Jana Stanisława Glinki, pisarza ziemskiego i grodzkiego nurskiego, zrzekła się 1716 r. dożywocia na rzecz syna; syna znamy jednego Walerjana (Perp. Czers. 16 B f. 331; 17 f. 342; 19 f. 269; DW. 62 f. 855 i 1034).

Walerjan, cześnik 1709 r., kasztelan sochaczewski 1720 r., elektor Stanisława Leszczyńskiego 1733 roku, z województwa rawskiego, dziedzic Nacpolska, Szostkowa, Marul, w ciechanowskim, 1731 r., wraz z żoną, Anną z Nieborskich, kwitował Szamockiego z 6,000 floren., delegowany do rezydencji przy ciele królewskim aż do elekcji, i do boku prymasa 1733 r., umarł 1737 r., a wdowa po nim, Anna z Nieborskich, fundowała kościół i klasztor Dominikanek w Sochaczewie 1750 r. Gawarecki w Pam. Hist. Płockim nazywa ją Anną z Nieborowskich, podkomorzyną sochaczewską, a więc żoną Walentego (DW. 67 f. 1032; Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 422; Sig.; V. L. VI f. 291 i 293).

Aleksander, trzeci z rzędu syn Stanisława, z żoną, Potencją Sieklucką, przyjął 1701 r. zapis sumy od Biejkowskiego. Syn jego, Kazimierz, dziedzic Paprotni, z pierwszej żony, Teresy Ratayskiej, miał syna Józefa Antoniego, z drugiej—Rozalji Lubowidzkiej, cześnikówny kijowskiej, 2-o v. Adamowej Rusieckiej 1758 r., córkę Katarzynę, żonę 1-o v. Antoniego Zerzyńskiego, 2-o v. Stefana Zalewskiego, 3-o v. Wojciecha Zawadzkiego, dziedzica Pitalewa i Olszam 1784 roku (Grodz. i Ziem. Raws.; Perp. Czers. 16 B f. 82; DW. 80 f. 323; 100 f. 1434; Deb. Czers. 1 f. 319 i 329).

Józef Antoni, z pisarza grodzkiego pisarz ziemski sochaczewski 1746 r., deputat na Trybunał koronny, asesor sądów królewskich 1754 r., sędzia ziemski sochaczewski 1757 r., po wygaśnięciu feudum Radziejowskich otrzymał 1773 r. starostwo mszczonowskie, o które miał długi spór z Prażmowskiemi, sukcesorami Radziejowskich, który się oparł aż o sejm 1775 roku. Na tym sejmie otrzymał w 50-letnie posiadanie starostwo inowłodzkie, którego odstąpił Małachowskiemu 1781 r.; poseł i elektor 1764 r., deputowany do kwarty rawskiej, do korektury praw, poseł 1773 i 1775 r., delegowany z sejmów do różnych komisji, sędzia sejmowy 1776 r., kawaler orderu Ś-go Stanisława 1785 r., kupił Żelazną i Wólkę Wysocką od Chrzczonowskich 1766 r., sprzedał Paprotnię 1773 r. Franciszkowi, synowi Ludwika, zamienił część w Syrokach na pusty grunt, zwany Pomiecín z Dominikanami warszawskimi, wyjednał od sejmu 1775 r. komisję do rozgraniczenia Żelaznej i odesłanie sprawy o Tomczyce z Trzecińskimi do sądu rawskiego, ożeniony 1-o v. z Franciszką Szymanowską, 2-o v. z Magdaleną Siemianowską, umarł 1787 r. (Perp. Czers. 34 f. 75; DW. 85 f. 699; 87 f. 431; 90 f. 316 i 500; 92 f. 891; 94 f. 651; 100 f. 777; Sig. 27; Kancl. 51 II f. 276; M. 296 f. 214; Vol. Leg. VII f. 9, 24 32, 48, 50, 53, 93, 150, 214; VIII f. 7, 8, 15, 21, 42, 82, 104, 140, 144, 161, 192, 205, 292, 528).

Córka Józefa Antoniego z drugiej żony, Anna Stanisławowa Skarbkowa Woyczyńska, chorążyna bielska, zawarła układ majątkowy i kwitowała się z bratem starszym przyrodnim, Janem Nepomucenem, i braćmi rodzonemi: Piotrem, szambelanem królewskim i Ignacym 1790 r., a następnie z bratem Janem 1792 r. (DW. 106 f. 1285 i 1291; 108 f. 263 i 558).

Jan Nepomucen, skarbnik 1778 r., a podstoli mszczonowski 1782 r., podstoli sochaczewski 1788 r., komornik ziemski 1780 — 1782 r., podstarości sochaczewski 1783 r., i komisarz cywilno - wojskowy 1791 r., sędzia pokoju sochaczew-

ski 1809 r., umarł 1812 r., pozostawiwszy z Antoniny Lasockiej, kasztelanki sochaczowskiej, syna Antoniego Jana Nepomucena, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1839 r.

Piotr, szambelan królewski, z żony, Eleonory Grabskiej, 1-o v. Walentowej Gagatkiewiczowej, 3-o v. Ignacowej Łuszczewskiej, miał córkę Izabellę, 1-o voto za Michałem Gagatkiewiczem, pasierbem matki, 2-o v. za Antonim Płonczyńskim 1821 r., i synów: Tadeusza, artylerzystę 1811 r. i Jana, huzara 1812 r., którzy w tych czasach wojennych przepadli bez wieści i poszukiwani byli przez rodzinę 1820 i 1821 r. (Gazety współcz.).

Ignacy, sędzia graniczny sochaczewski, kwitował 1792 r. Sierakowską, zeznał zapis dożywocia 1794 r. z żoną, Ewą Okecką, współdziedziczką Moszny 1796 roku, dziedzic Jasiońca, Radca Departamentu warszawskiego 1809 r., ponowił śluby małżeńskie z wdową po bracie, Eleonorą z Grabskich. Z pierwszej żony córka Ignacego N., wyszła 1-o v. za Kazimierza Karczewskiego, 2-o v. za Domańskiego, syn zaś Wiktor, zaślubił hr. Hilarję Dąbską. Dzieci Wiktora: Emilia Janowa Bogatkowa; Józef Wiktor, dziedzic Żelaznej, ożeniony z Zielonczanką; Romuald, dziedzic Dębów Szlacheckich i Osieka, którego, z Bronisławą Przyłubskiej, syn Jan, zaślubił 1904 r. Leokadję z Dramińskich Wernikową.

Do potomków Ignacego należą: Piotr, dziedzic Zalesia, którego, z Anieli Walewskiej, córka Marja, 1-o v. Sokolnicka, wyszła 2-o v. 1904 r. za Władysława Wincentego Osieckiego; Adam, dziedzic Zalesia 1895 r.; Wacław, dziedzic Kociołków, którego brat Bogusław i siostra Sławomirowa Sułowska; Wincenty, dziedzic Wojskiej, Celigowa i Zalesia, zmarły 1903 r., którego, z Marji Pruskiej, jedyna córka Stefania, wyszła za Wacława Rogowskiego z Zapolic.

Stanisław, czwarty syn Erazma, przyznał 1614 i 1615 r. dług Jadwidze z Łuszczewskich Janowej Wichrowskiej, z zaślubionej 1610 r. Jadwigi z Sosnkowa Kucharskiej, pozostawił synów: Marcjana, Jakóba, Hieronima, Aleksandra, Tomasza, Erazma, Pawła i Stefana, którzy zawarli 1655 r. układ z synami Stefana, a z których Marcjan, Hieronim i Aleksander, 1666 r. mieli sprawę z Stanisławem, synem Mikołaja (DW. 43 f. 287; 44 f. 327; 52 f. 1049; Sig. Ręk. Oss. 139 f. 10 i 102).

Marcjan, ur. 1611 r., elektor króla Michała z ziemi zakroczymskiej, świadczył 1636 r. przy wywodzie szlachectwa Sosnkowskich w Warszawie, i wyraźnie zeznał, że jest herbu Kolumna (tak zwano herb Roch czyli Pierzchała), a z matki herbu Godziemba, był dziedzicem Szczypiorna, z żony, Marjanny Lasockiej, miał syna Józefa, dziedzica Szczypiorna 1691 r. i córkę Annę za Janem Konarzewskim. której syn sprzedał 1733 r. część swoją i po wuju odziedziczoną w Szczypiornie synowi (DW. 49 f. 47; 68 f. 865).

Erazm, ożeniony z Anną z Piwów Andrzejową Czosnowską 1647 r., umarł bezdzietny po 1660 r. (DW. 50 f. 1762; M. 201 f. 483). Jakóba z Aleksandry Dubiskiej syn, Adam, sprzedał 1713 r. część Plewina i Ciarnowa swoją i odziedziczoną po stryju Erazmie Walentemu, synowi Stanisława (DW. 62 f. 384).

Hieronim, wojski nurski, 1687 r. procesuje się z Małowieskim, oddaje 1689 roku część Woli Rastowskiej Czosnowskiemu, żyje jeszcze 1690 r. Syn jego Stanisław, kupił 1712 r. część Chrościel od Laskowskich (DW. 56 f. 2022; 57 f. 577 i 939; 62 f. 81).

Stanisław, syn Tomasza, syna pewno Stanisława z Kucharskiej, elektor Jana III-go z sochaczewskiego, ożeniony z Jadwigą Głuchowską 1670 r., miał syna Walentego, który nabył 1702 r. sumę od Łaguny, a 1713 r. tytułowany woj-
skim zakroczymskim, kupił część Plewina i Ciarnowa od Adama, syna Jakóba. W 1719 r. stolnik, 1734 r. starosta sochaczewski. złożył stolnikostwo 1735 r., otrzymał 1736 i 1746 r. konsensa na cesję starostwa, ale go nie cedował, poseł na sejm 1736 r., przez pomyłkę, zdaje się, mianowany 1737 r. kasztelanem sochaczewskim po Walerjanie (Sig, 26), został podkomorzym sochaczewskim prawdopodobnie już 1749 r., umarł 1760 r. Ożeniony pierwszy raz z Heleną, córką Stanisława Fuggera, wraz z którą pokwitowany 1722 r. przez jej przyrodniego brata, Marcina Romanowicza, miał z niej syna Macieja, na rzecz którego miał konsens na cesję starostwa sochaczewskiego 1745 r. Z drugiej żony, Róży Jarzynianki, pozostawił córkę Annę za Maciejem Szymanowskim 1764 r., w końcu kasztelanem rawskim (DW. 54 f. 1876; 62 f. 384; 64 i. 727; 71 f. 273; 84 f. 561; Perp. Czers. 16 B f. 224; 25 f. 212; 36 f. 178).

Aleksander, syn Stanisława, ożeniony był z Aleksandrą Jarzynianką, wdową po Arnolfe Łagunie, chorążym zakroczymskim 1688 — 1691 r. (M. 217 f. 213; DW. 57 f. 249). Jego synem miał być Piotr, podstarości i sędzia grodzki 1689 r., stolnik zakroczymski 1701 r., wspomniany jako marszałek Trybunału litewskiego 1706 r. (Kij. VIII. 1118). Piotr z żoną, Ewą Łączyńską, sprzedał 1701 r. Kiełczew, w drohickim, Stanisławowi Ugniewskiemu. Synowie jego: Ludwik i Michał wraz z matką, 2-o v. Franciszkową Kącką, pułkownikową, pokwitowani przez Błędowskiego 1714 r. (DW. 61 f. 107; Perp. Czers. 18 f. 142 i 163).

Ludwika, z Anny Dąbrowskiej, syn Franciszek, burgrabia 1764 r., wice-regent sochaczewski 1765 r., wojski mniejszy mszczonowski 1766 r. i regent grodzki sochaczewski 1769 r., poseł sochaczewski i elektor Stanisława Augusta, kupił Paprotnię od sędziego Józefa 1773 roku i otrzymał tegoż roku glejt w sprawie z Plichtami, umarł 1793 roku (DW. 85 f. 380; 90 f. 316; 92 f. 891; Kancl. 39 f. 98; MP.).

Michał, miecznik sochaczewski 1724 r., podstarości i sędzia grodzki sochaczewski, cedował różne sumy Załuskiej 1724 r. (Gr. Opocz.), umarł w początku 1734 r. Wdowa po nim, Cecylja Zembrzuska, 2-o v. Maciejowa Dembowska, starościna płocka, z synami: Maciejem i Walerjanem, kwitowała 1747 r. Urbańskich. Z córek Michała: jedna była Sakramentką w Warszawie 1745 r.; Salomea była za Adamem Paprockim, chorążym sochaczewskim; Urszula za Pawłem Mikorskim, sędzią ziemskim orłowskim. Potomkowie tych dwóch sióstr zawierali układy z ciotecznym bratem Janem 1791 — 1793 roku (Perp. Czers. 23 B f. 311; DW. 71 f. 1275).

Maciej v. Maciej Józef, szambelan królewski 1747 r., nabył za konsensem królewskim od Gajewskiego starostwo łączyckie 1748 r., asesor sądów zadwornych 1752 r., poseł sochaczewski, elektor Stanisława Augusta z rawskiego i z łączyckiego, szambelan Stanisława Augusta 1765 r., kasztelan sochaczewski 1772 r., kasztelan rawski 1774 r., członek różnych komisji z sejmu 1775 r., kawaler orderów: Ś-go Stanisława 1778 r. i Orła Białego 1790 r., razem z bratem kwitował Potockiego 1752 r., zapisał żonie, Ewie z Ponińskich, sumę na Strugach, Star-niączce i Jeżowej Woli 1756 r., wyjednał jarmarki dla Łęczycy 1765 r., uzyskał

prawo wspólności dla żony na starostwie łączyckim i na wójtostwie w Błoniu 1775 r., umarł bezdzietny 1791 r. (DW. 74 f. 448; 80 f. 99; 94 f. 603; 106 f. 1113; 107 f. 732; Obl. Gr. Łęcz. 1753 r.; Kancl. 55 f. 69; Sig. 27, 32; MP.; V. L. VIII f. 220, 226 i 243).

Walerjan, cześnik sochaczewski 1747 r., mianowany stolnikiem 1748 r. i tegoż roku chorążym, w końcu starostą sochaczewskim 1749 r., poseł sochaczewski i elektor Stanisława Augusta, kawaler orderu Ś-go Stanisława 1782 roku, otrzymał w 50-cio -letnie posiadanie starostwo sochaczewskie 1775 roku, umarł 1784 r., pozostawiwszy, z Józefy Szymanowskiej, kasztelanki rawskiej, syna Jana Pawła (DW. 83 f. 971; 98 f. 1456; M. 286 f. 41; V. L. VII f. 140).

Jan Paweł, ur. 1764 r. w Skotnikach, w sochaczewskim, otrzymał 1784 r. po ojcu starostwo sochaczewskie w emfiteuzę na 50 lat, i konsens na cesję tego starostwa Gojszewskiemu 1785 r., szambelan królewski, kawaler orderu Ś-go Stanisława 1785 r., sekretarz królewski, poseł sochaczewski i sekretarz sejmu wielkiego 1788 — 1792 r., sekretarz generalny komisji rządzącej, ostatecznie minister spraw wewnętrznych i religijnych 1807 r., dziedzic Skotnik, Mikołajowa, Kawęczyna, Wierzbowicz, kwitował się z krewnymi po ciotkach 1791 — 1793 r., sprzedał 1792 r. Modlińszczyznę w Błoniach i domy w Łęczycy, odziedziczone po bezdzietnym stryju, kasztelanie Macieju—Jerzmanowskiemu, zaślubił po raz pierwszy 1790 r. Aleksandrę Franciszkę Cieciszowską, pisarzównę koronną, zmarłą 1809 r., a drugi raz wdowę po swym szwagrze, Ewę z Orsettich Janową Cieciszowską, umarł 1812 r., pozostawiwszy z pierwszej żony córkę Konstancję, wydaną następnie 1826 r. za Macieja Wodzińskiego, senatora kasztelana i synów: Michała, Adama i Wacława, a z drugiej córkę Paulinę, ur. 1812 r., młodo zmarłą (Kancl. 77 II f. 16; 79 II f. 75; Perp. Czers. 40 f. 309; DW. 100 f. 291; 106 f. 1410; 107 f. 529 i 1223; 108 f. 271 i 393; 109 f. 176, 267, 272, 839; 110 f. 1041).

Michał Kazimierz Jan, dziedzic Jeżowej Woli, Radca Dyr. Szczeg. Tow. Kred. Ziems. w Warszawie, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., umarł bezdzietny.

Wacław Józef, ur. 1806 r., Radca Komitetu Towarz. Kred. Ziems. 1832 r., Dyrektor wydziału przemysłu i handlu w komisji spraw wewnętrznych 1859 r., Radca Stanu, z Magdaleny Żółtowskiej, pozostawił córki: Kazimierę, żonę Antoniego Komierowskiego i Jadwigę, ur. 1834 r., zmarłą 1908 r., znakomitą poetkę Deotymę.

Adam, ur. 1799 r., poseł na sejm 1831 r., wyemigrował i osiadł w poznańskim, ożeniony z Teofilą Skarżyńską, zmarłą 1851 r. w Poznaniu, pozostawił córki: Aleksandrę za Janem Mierzyńskim; Marjanę, zmarłą 1879 r., za ks. Lucjanem Woronieckim i Irenę Konstancję, ur. 1836 r., Siostrę Miłosierdzia, zmarłą w Poznaniu 1910 r. i synów: Jana Pawła i Bronisława.

Jan Paweł, ur. 1835 r., dziedzic Pęcic, zmarły 1911 r., nie mając potomstwa z Marją z Popławskich, przybrał za syna Antoniego Marylskiego, przydając mu swoje nazwisko.

Bronisław, dziedzic Jeżowej Woli, z hr. Zofji Skarbkównej, zmarłej w Jordanowicach 1897 r., miał córkę Teodozję, Siostrę Miłosierdzia, zmarłą 1911 roku i synów: Feliksa, Jana Nepomucena i Konrada, ożenionego 1902 roku w Wiedniu z hr. Marją Antoniną Dzieduszycką, córką Wojciecha.

Mikołaj, cześnik zakroczymski, brat prawdopodobnie Erazma, nabył 1605 roku Witki i Siostrzeńię od Rakowskiego, a 1612 r. Kroczewo, Żeromino i Falbogi od Andrzeja, pewno trzeciego brata. Syn jego, Krzysztof, razem z Janem, pozwał 1616 r. Jaworskiego o zabójstwo, sprzedał 1620 r. Milanowo, Kłodzienko, Chlewnię i Grodzisk Samuelowi Bzurze Doleckiemu, a 1647 r. część Woli Rastowskiej synom Jakóba. Jan z żoną, Heleną Łempicką, zeznał zapis dożywocia i przyznał żonie sumę na Umiastowie 1627 r. Ten czy inny Jan zapisał dożywocie żonie Marjannie 1645 r. Marjan Stanisław, syn Jana, sprzedał 1685 r. dobra Płochockiemu (DW. 32 f. 415; 40 f. 602; 45 f. 627; 46 f. 830, 986, 1572 i 1824; 50 f. 908; 56 f. 1159).

Stanisław, dziedzic Kozłowa i Dębska, w gostyńskim, przed 1647 r. Michał, syn Mikołaja, pozwał stryja swego Jakóba 1664 r. Stanisław, syn Mikołaja, elektor Michała i Jana III-go, procesował 1666 r. Stanisława, Bogusława, Marcjana, Aleksandra i Hieronima, zapisał sumę kościołowi w Grodzisku 1677 r. Kazimierz, elektor króla Michała z zakroczymskiego, instygator Trybunału lubelskiego 1671 roku. Marcin, elektor Jana III-go z zakroczymskiego (DW. 53 f. 472; 55 f. 562; Sig. Ręk. Oss. 139 f. 10 i 102; Zap. Lub. 54 f. 224). Teodor, elektor Augusta II-go z płockiego, cześnik żydaczowski 1702 r. Stefan, regent kamieńczykowski, elektor Augusta II-go z ziemi nurskiej, podstoli 1702 r., stolnik nurski 1710 r. Stefan, cześnik nurski 1715 — 1720 r., sprzedał 1715 r. część Popowa nabytą od Laskowskiego — Aleksandrowi Popowskiemu. On może, bo Stefan, nazwany stolnikiem sieradzkim 1722 r. (DW. 62 f. 811; 64 f. 729). Kornelja, żona Jana Czecho-wskiego, ma córkę za Dzierżanowskim 1718 r. (DW. 63 f. 212). Wojciech z żoną, Heleną Zawiszanką, cedował różne sumy synom: Michałowi 1788 r. i Józefowi 1789 r. Córka ich Agnieszka, 1-o v. Janowa Okuliczowa, 2-o v. Stefanowa Płaska, kwitowała 1792 r. Jana, starościca sochaczewskiego, z sumy po matce na Skotnikach (DW. 104 f. 287; 105 f. 524; 108 f. 668).

Sukcesorowie Jadwigi, pierwszej żony Pawła Ciszewskiego, mają sprawę z Kaczyńskim 1775 r. (V. L. VIII f. 199).

Stanisław, syn Józefa, z Marji Pruskiej, córki Antoniego, miał synów: Jana i Joachima, i córkę Ludwikę, ur. 1784 r., żonę Jana Kellera, zmarłą 1875 r. Katarzyna z Fermanów, wdowa po Janie, z synami: Józefem Wincentym, dziedzicem Kuchar Skotnik pod Płońskiem 1868 r. i Stanisławem Aleksandrem, wylegitymowała się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r.

Juljusz, dziedzic Kuchar, zaślubił 1903 r. Anielę Rakowską, córkę Henryka i Józefiny z Łuszczewskich.

Józef Filip z synami: Aleksandrem Djonizym i Franciszkiem Maksymiljanem i Tomasz Adam, synowie Alojzego, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r.

Jozafat, syn podobno Józefa, starosty mszczonowskiego, z Agnieszki Zawadzkiej, miał syna Feliksa Pawła Antoniego, wylegitymowanego w Królestwie 1839 roku.

Józefa z Ratkiewiczów, dzierżawczyni Kowies, w rawskim, prowadzi proces separacyjny z mężem Kazimierzem 1818 r. Syn ich Aleksander Eustachy Józef Tomasz 1842 r. wylegitymowany w Królestwie.

Józefa z Czarnomskich Łuszczewska w pierwszej połowie XIX-go wieku. Emilja z Gregorowiczów, żona Józefa, zmarła 1858 r., pozostawiając córkę Marję. Józef, syn Józefa w Szydłowcu, Józef w Płocku, Franciszek, syn Stanisława w Suwałkach 1850 r. urzędnicy.

ŁUSZCZEWSCY v. ŁUSZCZOWSCY h. NAŁĘCZ z Łuszczowa, w powiecie horodelskim, ziemi bełskiej. Paprocki pisze, że dom ten wygasł za jego czasów w męskiej płci, a zostały tylko córki: Marusza Jerzowa Strusowa i siostra jej, Katarzyna Trzcńska. Odnosi się to jednak do wygaśnięcia jednej gałęzi rodziny, bo istnieli ci Łuszczowscy do ostatnich czasów.

Stanisław Łuszczowski, dworzanin królewski 1506 r., podsędek 1527 r., a sędzia ziemski bełski 1538 r., odstąpił kwitu swego do skarbu na 214 floren., przyznane mu za zasługi na Litwie—Grzymułtowskiemu 1506 r., otrzymał 1516 r. konsens na wykup wójtostwa w Sokalu, pozwany 1530 r. razem z sędzią przez pisarza bełskiego o bezprawne otworenie skrzyni z księgami ziemskimi, umarł 1539 roku (Teka Paw. I.; Wierzb. IV. 10796 i 17143; St. Pr. Pols. Pom. VI. 446).

Jan otrzymał 1523 r. konsens na wykup Pielaszkowic z wójtostwem, w lubelskim (Wierzb. IV. 13692). Łuszczowski dziedziczył 1531 r. na części Boratyna, która należała 1578 r. do pani Łuszczewskiej. Łuszczowscy dziedziczyli na Łuszczowie, a pani Zofja Łuszczowska z panią Markową na Trzeszczanach 1578 r. (Paw.).

Stanisław, z żoną Anną, 1589 roku, a z żoną Zofją 1593 roku ma sprawy w Lublinie (Wyr. Lubel. 34 f. 631; 55 f. 313).

Herb Nałęcz.

Według rodowodu podanego w Niesieckim, Stanisław z Barbary Chyżowskiej, miał synów: Pawła, Jerzego i Florjana. Florjan zabezpieczył 1567 r. żonie, Zaffi Zamoyskiej, córce Pawła, 200 grzywien. Jerzego córki sprzedały swoje części Łuszczowa i to Dorota Witowska — Szewnickim 1594 r., Katarzyna, 1-o v. Trzcńska 2-o v. Krzysztofowa Wygnańska i Anna Stanisławowa Golińska 1600 r.—Koniecpolskiemu. Siostra ich Marusza (Małgorzata) była za Jerzym Strusiem, kasztelanem halickim, żyła wdową 1612 r. (Gr. Grabow.). N., żona

Aleksandra Drohyczyńskiego 1575 r. Prokop i Stanisław, synowie Pawła i Anny z Trzeszczan, dopełnili działu Łuszczowa 1582 r. w Horodle. Bartłomiej zapisał 1638 r. oprawę żonie, Aleksandrze Wyrzykowskiej (Gr. Grabow.).

Prokop, według rodowodu syn Florjana, zmarły przed 1609 r., z Potencjanny Radomskiej, miał synów: Andrzeja i Wacława. Córka Andrzeja, Marjana Ganowa, sprzedała 1638 r. część Łuszczowa Komorowskiemu.

Wacław zginął na wojnie, służył pod hetmanami — Koniecpolskim i Potockim, spisał testament 1647 r., z dwóch żon: Anny Kocięckiej i Anny Czarneckiej v. Czerneckiej, pozostawił liczne potomstwo: Stanisława, Aleksandra, Marka vel Marcjana, pułkownika, poległego w bitwie ze Szwedami pod Warszawą, bezdzietnego z Jadwigą Wojucką, Stefana, Prokopa, Jana, Helenę i Marję, za ostatnim mężem Szymonem Grzybowskiem, żyjącą jeszcze 1691 r.

Stanisław, domownik Samuela Koniecpolskiego, zaślubił 19-go Lutego 1640 roku Zofję z Leszczyn Leszczyńską (metr. w Dobromilu), z której miał synów: Stanisława Aleksandra, komornika ziemskiego belskiego 1670 — 1672 r. i Bazylego Władysława.

Bazyli Władysław, pisarz grodzki 1673 r., podstarości i sędzia grodzki halicki 1687 r., vice-instygator koronny 1682 r., egzekutor testamentu Stanisława Koniecpolskiego 1682 r., otrzymał od sejmu 1685 r. przyznanie 1,500 floren. wynagrodzenia za szkody w dobrach zrządzone przez obóz, ożeniony 1-o v. z Konstancją Rozalją Wydzdzanką 1678 r., a 2-o v. z Zofją Katarzyną Truskolaską, podkomorzanką kalicką, następnie żoną Jana Hinka, łowczego koronnego, spisał testament i umarł 1690 r. (Zap. Lub. 50 f. 219 i 756; 53 f. 1100; 54 f. 669; 55 f. 168; 57 f. 225; 63 f. 12; V. L. V f. 351; Pam. Koniecp.; Gr. Bets.).

Córki jego z pierwszej żony: Joanna i Izabella Radecka; synowie zaś z drugiej żony: Józef i Franciszek, którzy podzielili się 1726 r. dobrami po ojcu, to jest połową miasta Martynowa, Demjanowa, Martynowem Starym i Siwką (Gr. Halickie).

Józef, cześnik bielski, z żoną, Teresą Chłopicą, córką Michała i Katarzyny Łączyńskiej, dziedziczką Wykot, sprzedał 1727 r. Wykoty Kossakowskiemu. Córka ich Anna, była za Ignacym Kamienieckim 1740 r., syn Dominik umarł młodo (Gr. Przem. 45 f. 69; 232 f. 72; Gr. Lwow. 306 f. 84).

Franciszek, chorąży trembowelski 1713 r., kasztelan sochaczewski 1738 r., ożeniony 1-o v. z Anną Jelowicką, zaślubił 2-o v. 1734 r. Annę Błońską (metryka w Bierczy), erygował 1747 r. parafję łacińską w Bukaczowcach, w rohatyńskim, umarł 1748 r., pozostawiwszy córkę Salomeę za Mikołajem Stadnickim, kasztelanem kamienieckim, wdowę 1768 r., fundatorkę kursów teologii w kolegium Jeżuitów w Kamieńcu, zmarła bezdzietnie przed 1775 r. i syna Władysława.

Władysław, dziedzic Martynowa i Bukaczowiec, cześnik kołomyjski 1738 roku, starosta żydaczowski 1746 r., sprzedał 1749 r. Bieniewice, Bramki i Odrzywół, w sochaczewskim, Mateuszowi Bieńkowskiemu, pisarzowi ziemskiemu warszawskiemu, zeznał 1752 r. zapis dożywocia z żoną, Cecylją Rozwadowską, kasztelaną halicką, umarł bezdzietny 1761 r. Wdowa wyszła następnie za Ignacego Woronicza, starostę ostrskiego, a spadek po nim brali potomkowie Stefana przyrodniego brata pradziada (Sig. 18, 25, 28; Gr. Halic. 485 f. 28; Kancel. 47 IV f. 34; Kij. XI. 853; DW. 73 f. 312; Gr. Żydacz. i Lwow.; M. D. Wąs.).

Aleksander v. Aleksander Stanisław, podstoli nowogrodzki, otrzymał 1636 konsens na nabycie prawem lennym od Kisiela Uzdziec, w czerniechowskim, poległ w wojnie kozackiej. Wdowa po nim, Teodora Jesmanówna, 1652 r. zachowana przy posiadaniu Uzdziec i Dunajca (M. 182 f. 63 i 195 f. 121).

Stefan, syn Wacława z drugiej żony, ożeniony 1-o v. z Katarzyną Skiporówną 1655 r., 2-o v. z Teoflą Mirecką, pozostawił: Zofję za Wojciechem Witkowskim 1690 r.; Barbarę za Franciszkiem Bielskim; Annę za Wysoczańskim; Marjanę za Stanisławem Koźmianem 1700 r. i Aleksandra, po którym, z Anny Sienickiej, dzieci: Marjanna Józefowa Matecka i Kazimierz. Tego ostatniego, z Salomei Baranowskiej, dzieci: Marjanna Janowa Pałkowska v. Pełczyńska; Salomea Janowa Tustanowska; Tomasz i Maciej, brały spadek razem z Koźmianami i Mateckimi po Władysławie, starościu żydaczowskim 1775 — 1789 r.

Tomasz tytułowany cześnikiem włodziemskim, a Maciej cześnikiem mściławskim, wywiedli się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim (A. Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.).

Prokop, syn Waclawa, sprzedał 1698 r. część Łuszczowa Wawrzyńcowi Wąsowiczowi, z Marjanny Olszewskiej, miał syna Waclawa, który zginął bez wieści, Jana i Zofję, 1-o v. Andrzeję Jaśnicką, 2-o v. Franciszkę Dyakowską 1699 r. Jan, towarzysz pancerny chorągwi hetmana wielkiego koronnego, z żoną, Krystyną Wąsowiczówną, podczaszanką inowłodzką, zastawną posesorką Jankowiec, pozwał 1713 r. Dyakowskiego o bezprawne zajęcie tych dóbr (Gr. Grabow. 47 f. 382 i 387; 64 f. 726; Arch. Wileń. 20577 f. 106 i 108; Gr. Busk. 26 f. 76; M. Dun. Wąs.).

Salomea, Dominikanka w Kamieńcu, w początku XVIII-go wieku. Józef, Antoni, Aniela, 1-o v. Makowiecka, 2-o v. Cetnerowa i Wiktorja, 1-o v. Chłopicka, 2-o v. Łuszczewska, dzieci Józefa, pozwane 1787 roku przez Jakubowskiego o 20,000 floren. (A. Cyw. Tryb. Galic.; M. D. Wąs.). Ignacy, syn Jana i Wiktorji Węsierskiej, wylegitymował się ze szlachectwa z herbem Nałęcz, w sądzie grodzkim halickim 1782 r., mylnie przy tem zatytułował ojca podstolim mszczonowskim, bo ten urząd piastował Jan Nepomucen Korczak Łuszczewski, syn Józefa. Ignacy zaślubił 1765 r. Barbarę Barańską, z której córki: Teresa 1770 r.; Elżbieta 1772 r. i Marjanna Katarzyna 1774 r. urodzone (metr. w Sokolowie pod Stryjem). Wdowa Barbara 1798 r. dała pełnomocnictwo zięciowi swemu, Andrzejowi Borawskiemu (M. D. Wąs.). Może wymieniona Marjanna była 1794 r. żoną Franciszka Kaszewskiego, cześnika przemyskiego (metr. w Jagielnicy; M. Zawadzki).

Wojciech i Andrzej, synowie Józefa z Sobieszczan, wnukowie Szymona i Jadwigi, legitymowali się ze szlachectwa 1803 roku w Galicji zachodniej (Akta po-Galicyskie).

ŁUSZCZEWSCY z Łuszczewa, w kruszwickim. Dorota, córka Mikołaja z Łuszczewa, żona Michała Golejowskiego 1449 r., zawarła układ z bratem Andrzejem 1450 r. (Recogn. Castr. Brzes.). Bartłomiej Łuszczewski, rycerz, z djecezji włocławskiej, świadczył 1506 r. w Poznaniu Lisowskiemu, scholastykowi poznańskiemu (A. Capit.). Stanisław, dziedzic Łuszczewa 1557 r. Wojciech 1566 r., a Maciej 1582 r., dziedzice części Kościeszek (Paw.).

ŁUSZCZEWSCY v. ŁUSZCZOWSCY różni. Marek z Łuszczowa, w lubelskim, herbu Strzemię, świadczył 1427 i 1436 r. w Lublinie przy wywodach szlachectwa. Wojciech z Łuszczowa 1425 i 1445 r. ma sprawy we Lwowie. Jan, podstarości halicki 1476 — 1480 r. Jakób, przeor Dominikanów w Lublinie 1531 r. Jan Łuszczewski, rotmistrz królewski, otrzymał 1524 r. konsens na nabycie wójtostwa w Wysokiem. Tenże Jan, ziemianin drohicki, wójt wysocki, sprzedał 1527 roku Latowo, w bielskim, Gastoldowi. Żona jego, Elżbieta, zapisany jej przez pierwszego męża, Tworjana Drzemlika, zastaw Rastowa, cedowała 1520 r. za 150 kóp groszy i 30 czerw. złotych. Pachnotiejowi, władcy włodziemskiemu i brzeskiemu (ML. 197 f. 729; Inv. Arch. Kor.; Arch. Sang.).

Andrzej, z województwem krakowskim, podpisał obiór Jana Kazimierza, a Marcjan, z poznańskim, Augusta II-go.

ŁUSZCZKOWSKI Stanisław, elektor króla Michała z ziemi sochaczewskiej, to prawdopodobnie mylnie odczytany *Łuszczowski*.

ŁUSZCZYKOWIE h. ŁUKOCZ. Ławryn (Wawrzyniec) Łuszczyk, bojar wileński, oskarżony 1536 r. o pobicie żony i córki kucharza królewskiego (ML. 28). Synowie jego: Wojciech i Mikołaj Ławrynowicze Łuszczykowicze, dziedzice Nowenian 1542 r. (ML. 32).

Herb Łukocz.

Mikołaj, ziemianin orszański, poborca połocki 1667 roku, podczaszy mściślawski 1674 roku, elektor, z połockiego, królów: Michała i Jana III-go, wraz z żoną, Anną Kirkorówną, wziął 1654 roku w zastaw Starzyny od Hornowskich, pozwani 1667 r. przez Tołwińskich o szkody rządzone w Starzynach 1659 — 1661 r.; drugi raz żonaty był z Justyną Łukomską. Potomstwo Mikołaja: Anna, żona Mikołaja Szczytta, zmarła 1687 r.; Joanna, żona Jerzego Porzeckiego, łowczego lidzkiego 1679 r.; Felicjanna, żona Florjana Pruskiego, cześnika brasławskiego 1704 r.; Nikodem i Benedykt.

Benedykt v. Benedykt Bogusław, wojski połocki 1695 roku, dziedzic Świeczy, Trogdziewicz, Starzynek, zastawny posiadacz Sielca, w lepelskim, z Marjanny Podbereskiej. pozostawił córki: Konstancję za Samuelem Wolbekiem; Felicjanę za Janem Rypińskim, strażnikiem połockim 1718 r.; Joannę za Franciszkiem Rypińskim, budowniczym połockim i synów: Michała i Dominika.

Michał, starosta dworzycki 1728 r., otrzymał 1725 r. konsens na cesję Sitna Rypińskiemu, wraz z matką sprzedał 1732 r. Świeczę Ciechanowieckiemu, umarł w Naczy 1740 r. (Ist. Jur. Mat. XXIII i XXVI; Teka Kossak. i Łopac.).

Józef, syn Jana, wnuk Kazimierza. 1704 roku dziedzica Adamowszczyzny, w oszmiańskim, dowiódł szlachectwa 1803 roku, przed Deputacją Wywodową wileńską.

Do innej zapewne rodziny należał Łuszczykiewicz, namiestnik grodzki horodelski 1722 r. (Kij. X. 1102).

Herb Korczak.

ŁUSZCZYŃSCY h. KORCZAK, w przemyskim. Jakób Łuszczynski, dzierżawca Zabłocie, zmarły przed 1682 r., z Anny Choteckiej, miał córkę Barbarę za Franciszkiem z Przyborowic Górskim w Huwnikach 1687 r. i syna Jana, dziedzica części Terła, posesora Graziowej 1682 r., ożenionego 1-o v. 1682 r. w Piątnicach z Eufrozyną Łopuszańską, a 2-o v. z Anną Borkowską, następnie żoną Józefa Nanowskiego. Z pierwszej żony córka Barbara, ur. 1684 r. w Michowej, żona Jana Pukszyna Baczyńskiego, synowie: Jan, towarzysz rotty Ulińskiego i Mikołaj; z drugiej — Marcjanna za Marcinem Bilińskim; Eufrozyna niezamężna 1738 r.; Eljasz, Antoni i Jerzy (Gr. Przem. 39 f. 320; 197 f. 110; 201 f. 379; 234 f. 12; 248

f. 731; 249 f. 202; 548 f. 23 i 312; Zs. Przem. 17 f. 164; 397 f. 229; metr. w Rybotyczach i Dobromilu; M. Zawadz.).

Mikołaj, współdziedzic Terła, bezdzietny z pierwszą żoną, Marjanną z Sadowskich Teleśnicką, pozostawił z drugiej, Anny Terleckiej: Grzegorza, Gabrjela, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim przemyskim.

Gabrjel, ożeniony z Katarzyną Jaworską, zmarł w Terle 1809 r. Dzieci jego: Marjanna Smaryczańska, Katarzyna Florjanowa Załotejkowa, Teressa i Stefan.

Wojciech, syn Augustyna i Zofji Sędzimirówny, z dwóch żon: Heleny Staniszewskiej i Katarzyny Zielińskiej, pozostawił bardzo liczne potomstwo, a mianowicie: sześciu synów i dziewięć córek: Kazimierza, Antoniego, Macieja, proboszcza w Jazłowcu 1822 r., zmarłego 1851 r., Józefa, Wincentego, Marjannę za Feliksem Polem, Teresę za Antonim Kulczyckim, Wiktorję za Franciszkiem Bobowskim, Joannę za Andrzejem Turowskim, Barbarę za Aleksandrem Zyburtem, Weronikę za Dzikowskim, Józefę za Grzegorzem Jackiewiczem, Zofję za Tomaszem Sikorskim i Urszulę.

Kazimierz, syn Wojciecha z pierwszej żony, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim pilzińskim, z Zofji Szachnowiczówny, zostawił: Fabjana, po którym, z Rozalji Hiwnerówny, 2-o v. Szczepanowej Żukowskiej, synowie: Kasper i Józef, ur. 1808 r. (metr. w Białym Kamieniu), dowiedli swego pochodzenia 1830 r. w Wydziale Stanów we Lwowie.

Antoni, syn Wojciecha, z Józefiny Tomaszewskiej, miał syna Franciszka Antoniego, ur. 1798 r. (metr. w Mielcu), ożenionego z Marjanną Lonerówną, z której syn Tomasz, żonaty z Anielą Kozdrońską, pozostawił: Michalinę Petzoldową, Ludmiłę, Zofję, Aleksandra, Kazimierza, zmarłego 1874 r. w Krakowie i Zygmunta, profesora szkół we Lwowie. Zygmunt, z Anny Gromadzińskiej, synowie: Stefan, urodz. 1893 r., Roman, urodz. 1895 r. i Zygmunt, urodz. 1898 r. (metryki we Lwowie).

Wincenty, syn Wojciecha, zmarł 1816 r. w Wyżlanach, zostawiwszy, z Felicjanny Ostaszewskiej: Franciszkę, Małgorzatę, Mikołaja Marcelego, zmarłego bezdzietnie 1868 r. i Stanisława, ur. 1801 r., zmarłego 1863 r., po którym, z Anny Gottwaldówny: Ludwika Antoniowa Carewiczowa, zmarła 1873 r.; Edmund Stefan, zmarł 1859 r.; Faustyn Marjan, zmarł 1869 r.; i Franciszek Modest, ur. 1842 roku, żonaty z Wiktorją z Kisielewskich Józefową Kobielską.

Antoni, syn Stanisława i Katarzyny Jelskiej, urodz. 1719 r. w Zabłotowie, z Agnieszki Hańskiej, miał synów: Józefa Benedykta, Ignacego, proboszcza w Przemyslanach, potem w Kochawinie, zmarłego 1818 r. i Dominika.

Józef Benedykt, ur. 1756 r., wylegitymował się ze szlachectwa w sądzie grodzkim przemyskim 1782 r., ożenił się z Heleną Kormańską, zmarł 1814 roku. Synowie jego: Tomasz Franciszek, ur. 1778 r., kapitan wojsk austriackich, zmarł 1824 r. bezżenny; Mikołaj, ur. 1779 r., ożeniony z Katarzyną Kaczorowską, zmarł bezdzietny 1817 r.; Wojciech, ur. 1780 r.; Jan Maciej, ur. 1782 r.; Kazimierz Józef, ur. 1785 r.; Wincenty, ur. 1788 r.; Benedykt Jan, ur. 1789 r.

Wojciech, ożeniony 1-o v. z Anielą Illukiewiczówną, 2-o v. z Borkiewiczówną, umarł 1828 r., pozostawiwszy z pierwszej żony: Marjannę Józefową Bossow-

ską; Konstancję Jakóbowę Tyszkowską; Erazma; Jana i Wiktora; z drugiej zaś—Karola.

Erazm, ur. 1811 r., zmarły 1857 r., oficer wojsk austriackich, ożenił się 1-o voto z Ludwiką Gruszecką, z której: Albina i Izidor, ur. 1837 r., oficer artylerji, poszedł do Meksyku z cesarzem Maksymilianem i tam osiadł. Z drugiej nieznannej mi żony, miał Erazm Paulinę i Jana, zabitego 1848 r. w czasie bombardowania Lwowa.

Jan, urodz. 1812 r., zmarły 1858 r. w Siedmiogrodzie, z Julji Arkusze-wskiej, miał: Wiktora, zmarłego 1842 r.; Ferdynanda poległego 1866 r. pod Sadową; Ignacego, zmarłego 1852 r.; Edwarda; Matyldę za Jerzym Stiaralem; Antoninę za Jozafatem Lewickim; Augustę i Reginę, zmarłą 1863 r.

Wiktor, brat bliźni Jana, z Franciszki Podbielskiej, pozostawił: Artura zmarłego młodo; Eugenję Mieczysławę za Soterem Bilińskim; Eulogję; Emilję za Janem Lewickim i Celinę za Antonim Klementem, zmarłą 1860 r.

Karol, z Marjanny Borkiewiczówny, miał syna Wiktora i córki: Michalinę za Augustem Mroczkowskim 1885 r.; Wandę i Marję.

Jan Maciej zmarł 1850 r., pozostawiwszy, z Tekli Wyszowskiej, zmarłej 1842 r.: Agnieszkę Czajkowską; Kunegundę Sawicką; Marjanę za Janem Skopowskim 1841 r.; Barbarę niezamężną; Antoniego, ur. 1813 r., bezżennego i Tomasz, ur. 1818 r. (metryki w Przemyślanach), wylegitymowanego 1849 r. w Wydziale Stanów we Lwowie, po którym, z Józefy Bedlewiczówny: Władysław, ur. 1850 r.; Jan Leopold, ur. 1853 r.; Bronisław, ur. 1856 r.; Marjanna Feliksa i Paulina Anna.

Wincenty zaślubił 1829 r. Katarzynę Mokrzycką, córkę ks. Aleksandra, proboszcza z Bilki, i z niej pozostawił: Wiktora, ur. 1843 r., Erazma, ur. 1845 r., bezżennych; Helenę za Karolem Maur; Julję za Janem Sztogrynem; Eleonorę za Maciejem Maciejowskim i Marjanę.

Dominik Kajetan Stefan, urodz. 1762 r. (metr. w Brzozdowcach), zaślubił 1791 r. Marjanę Berliczównę Strutyńską, zmarłą 1843 r., sam umarł 1822 r., pozostawiwszy czterech synów. Czwooro dzieci zmarło młodo: Józef, Szczęsny Jan, Tekla i Domicella. Z pozostałych:

Andrzej, ur. 1792 r., żołnierz napoleoński, zmarł we Lwowie 1852 r. Dzieci jego, z Marji Wolskiej: Hieronim poległ na Węgrzech 1849 r.; Konstancja zmarła młodo; Karolina była za Antonim Dembińskim.

Witalis, ur. 1803 r. (metr. w Kochawinie), zaślubił 1833 r. Marję Bańkowską, z której siedmioro dzieci zmarło w młodym wieku, Konstancja wyszła za Marcina Dziedzika; Eugenia za Kazimierza Pomiankowskiego, kapitana wojsk austriackich; Ludwik, ur. 1838 r., zmarł w Chrzanowie 1869 r. Wdowa po nim, Emilja z Baborów, zmarła 1872 r., a jedyna córka Michalina zmarła 1884 r.

Piotr, ur. 1805 r., zmarły 1863 r., z Eleonory Hoffmanówny, miał: Antoninę za Juljuszem Werlą; Honoratę za Antonim Szatałą i Władysława, którego, z Pauliny Bruszkowskiej, córki: Matylda i Marjanna.

Teodor v. Bogdan Henryk, ur. 1811 r., rejent aktów ziemskich i grodzkich w Krakowie 1865 — 1878 r., zasłużony badacz przeszłości krajowej, heraldyk, z Julji Guérard, miał syna Władysława Wilhelma, zmarłego dzieckiem, i córkę Matyldę Karolinę, nauczycielkę szkół publicznych w Krakowie.

Sebastjan, syn Stanisława i Maryny, ur. 1753 r. (metr. w Sieteszy). Marjanna, żona Jana Szymkowicza Terleckiego, owdowiała 1809 r. Juljanna z Wichertów, 1-o v. Franciszkowa Pisulska, umarła 1819 r.

Jan, ur. 1781 r., zmarły 1835 r., zaślubił 1801 r. w Czortkowie Marję Po-dracką, z której dzieci: Wit, ur. 1802 r.; Józefa, ur. 1804 r.; Marjanna, ur. 1807 r. Józef, ur. 1813 r.; Rozalja Mikołajowa Kulczycka, ur. 1811 r., zmarła 1878 r. i Mikołaj, ur. 1817 r.

Antoni, ur. koło r. 1788 w Górze, zmarły 1838 r., pozostawił, z Katarzyny Baczyńskiej: Kazimierza, ur. 1817 r. w Górze, zmarłego 1867 r., żonatego 1-o v. 1837 r. z Marjanną Nowicką, 2-o v. z Antoniną Ilnicką, którego córka Marcella, ur. 1841 r.; Paulinę, zmarłą 1899 r.; Rozalję za Grzegorzem Kulczyckim i Wincentego, ur. 1835 r.

Ksawery, ur. 1795 r., syn Stanisława i Agnieszki, zaślubił 1821 r. w Jagielnicy Starej Wiktorję Wichrowską. Michał, ur. koło 1823 r., zmarł w Wygnance 1878 r. Wdowa po nim, Zofja z Tyżbickich. Katarzyna, żona Antoniego Lewickiego z Rossochacza 1883 r. (Not. Bogd. Łuszczyńskiego; M. Zawadz.).

Byli Łuszczyńscy w XVIII-m wieku w ziemi czerskiej (jeżeli to nie myłka pisarza zamiast Łuszczewski). Augustyn, generalny pełnomocnik Dominikanów w Górze 1743 r. Józef, Mikołaj, Marjanna i Agnieszka, dzieci Wojciecha, kwituja Zaborowskiego z sumy 1769 r. (Perp. Czers. 26 f. 248; 34 f. 91).

z ŁUSZKOWA, w kościańskim. Jan i Dobrogost z Łuszkowa darowali 1316 r. tę wieś ojczyzną klasztorowi Lubińskiemu (KWp.).

ŁUSZKOWSCY h. KORCZAK z Łuszkowa, w powiecie horodelskim. Jan Łuszkowski z żoną, Katarzyną Zakrzewską, posiadał wieś Laski, w lwowskim, na wykupienie której od nich otrzymał konsens 1519 r. Stanisław Dawidowski (M. 34 f. 86). Piotr, współdziedzic Łuszkowa 1578 r. (Paw.). Kasper, z żoną Zofją, dziedzic Dobrotworu, mają sprawy w Lublinie 1586 — 1593 r. Jana Kasprowicza testament wniesiony do aktów grodzkich łuckich 1610 r. (Wyr. Lub. 30 f. 1050; 46 f. 93; 55 f. 191; Teka W. Rulik.), Jan, podpisarz grodzki 1598 r., podstarości horodelski 1605 r. Ten czy inny Jan, podwojewodzi horodelski 1612 roku. Jan, przyznał 1600 roku dług Komorowskiemu, a 1601 roku razem z współdziedzicami Łuszkowa zyskał od sejmu nakaz rozgraniczenia dziedzictwa swego od Łuszkowa królewskiego (Gr. Bełskie 1 f. 405; Vol. Leg. II f. 396). Jan i Szymon Juda, synowie Macieja, mają sprawę w Lublinie 1599 r. Ten Jan z żoną, Katarzyną Kościńską, sprzedał część Sobieszczan Kościńskiemu 1616 roku (Wyr. Lubel. 73 f. 1060; Zapis. Lub. 22 f. 241).

Herb. Korczak.

Olbrycht, pozwany 1607 r. przez Sanguszkę o zwrot części Lubeza, a 1608 r. o różne dobra przez Charłęskich. Ten czy inny Olbracht, sędzia grodzki włodzimierski 1630 r., procesował 1635 r. Firleja o najazd Kruhla (Woł. VI A f. 271; Teka W. Rulikow.). Marcin podpisał,

z województwem ruskim, elekcję Władysława IV-go. Marcin, 1667 r. mianowany opiekunem córki przez Borkowskiego (Arch. Wileńs. 19631 f. 670). Anna Stefanowa Zahorowska, starościna włodzimierska, później kasztelanowa wołyńska, Marcin z żoną, Marjanną Czapską i dziećmi: Stanisławem i Heleną, występują w sprawie spadku po Katarzynie z Czapskich Koziczynie 1680 r. (Woł. IX f. 74). Helena wyszła około 1690 r. za Atanazego Miączyńskiego, w końcu wojewodę wołyńskiego, umarła 1730 r. N., zastawny posesor Widujt i Somina od Sapiehów 1676 roku (Sap.).

ŁUSZKOWSCY v. LUSZKOWSCY h. TRESTKA z Luskowa i Luskówka, w świeckim. Wojciech z Luskowa, rycerz, Pomorzanin, dworzanin arcybiskupa gnieźnieńskiego 1320 — 1339 r., świadczył 1339 r. w procesie przeciw Krzyżakom (Lites). Jan Łuszkowski, dziedzic części Luskowa i Czechowa, a Bartłomiej Jani Kościelnej 1570 r. (Źr. Dziej. XXIII).

ŁUSZKOWSCY z Łuszkowa pod Szpetalem, w ziemi dobrzyńskiej. Na kwitach poborowych z lat 1531 — 1540 podpisany Kmeto (zapewne Kmita) Łuszkowski, współdziedzic Bęklewa. Wojciech, 1564 r. współdziedzic Bęklewa, a Tomasz 1565 r. Bęklewa i Łuszkowa (Paw. i Not. Bielińskiego).

Jan, z żoną Zofją, zeznał akt na rzecz Krosnowskich w Warszawie 1605 r. (DW. 32 f. 262). Agnieszka, żona Kazimierza Raczyńskiego, zapisała 1670 r. sumę swą na Ryszkowej Woli kościołowi w Wrociszewie (Perp. Czers. 13 f. 292). Marjan, z województwem sieradzkim, podpisał elekcję Michała Wiśniowieckiego, a Jan, z ziemią dobrzyńską. obiór Augusta II-go.

ŁUTKIEWICZOWIE, patrz *Ludkiewiczowie*.

ŁUTOWICZOWIE h. LUBICZ. Adam z synami: Danielem, Michałem i Ignacym, Gabrjel z synami: Felicjanem i Danielem, oraz Krzysztof i Antoni z synami: Felicjanem, Onufrym i Danielem, synowie Marcina, wnukowie Szymona, prawnukowie Szymona, dziedzica dóbr Łutyszki na Żmudzi 1593 roku, wywiedli się ze szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1819 r.

Herb Lubicz.

Herbarz. T. XVI.

ŁUWCZYCCY, patrz *Łowczyccy*.

ŁUŻECCY h. LUBICZ ze wsi Łużki, w ziemi drohickiej. Pisano ich czasem mylnie Łużewski. Jakób Łużecki stawił na popis ziemi drohickiej 1528 r. cztery konie. Paweł, ziemianin drohicki 1520 r. Jakób, dziedzic na Łużkach, procesuje się z Wierzbićkim 1542 r. Stanisław, dziedzic Łużków 1580 r. (Źr. Dziej. XXIII; ML. 14; A. apelac. Ziemi Podlas. II). Stanisław, syn Adama, i Jakób, syn Mateusza, mają sprawy w Lublinie 1580 i 1589 r. (Wyr. Lub. 7 f. 532; 36 f. 1017). Jakóba córka Anna, żona 1-o v. Remigjana Gostomskiego, starosty mielnickiego, zmarłego 1625 roku, a 2-o v. Stanisława

Karnkowskiego, kasztelana wyszogrodzkiego 1628 roku (Grodz. Łukowskie i Drohicie).

Wojciech, syn Jakóba, dziedzic Łużków i Rogowa, pisarz ziemski drohicki 1635 r., sędzia ziemski 1638 r., ma przyznaną sumę przez Annę z Kisków Iwanowską 1621 r., zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryną Oborską, córką Jana, 1629 r., żył jeszcze 1645 r. Synów jego znamy dwóch: Stanisława Karola i Tomasza. Jego może także był synem Wojciech, ożeniony 1667 r. z Anną z Siemieńskich Franciszkową Lewoszyńską, stolnikową podolską (Zap. Lub. 28 f. 158; 36 f. 301; 38 f. 452; 40 f. 446; Perp. Czers. 8 f. 155; Gr. Nurs. i Ostrow.).

Niesiecki pisze, że córką Wojciecha była Zofja, 1-o v. Kuczewska, 2-o v. Budkiewiczowa, 3-o v. Jesmanowa. My znamy Rozalję, żonę Krzysztofa Jesmana, wojewody smoleńskiego, zmarłego 1687 r., ale czyją była córką nie wiemy.

Stanisław Karol, dziedzic Rogowa i Łużków, następnie klucza Sokołowskiego, starosta szmeltynski 1659 r., rotmistrz królewski, podkomorzy drohicki już 1665 r., kasztelan podlaski 1671 r., umarł wojewodą podolskim, którym został zdaje się, już 1683 r. Elektor królów: Michała i Jana III-go, z podlaskiego, posłował kilkakrotnie na sejmy, z których wyznaczony był do licznych komisji, deputowany do boku prymasa 1668 r., do rady wojennej 1673 r., uzyskał potwierdzenie dekretu komisji lwowskiej, przyznającego mu 5,660 florenów na Pokaniewiczach 1673 r., i uwolnienie domu swego w Drohiczynie z pod prawa miejskiego 1677 r., dzielny żołnierz, odznaczył się na czele pułku swego w wielu bitwach, był pod Wiedniem 1683 r., poległ na wojnie z Wołoszą i Turkami 1686 r. Pierwszą żoną wojewody była Katarzyna Humiecka, starościanka smotrycka, wdowa po Jacku Szembeku, wraz z którą występuje w Lublinie 1659 r. i razem z nią zawarł układ z Kochanowskim 1667 r., drugą zaś Anna Kopciówna, kasztelanka trocka, 2-o v. ks. Konstantowa Szujka, pisarzowa wielka litewska, która przeprowadziła 1694 r. dział dóbr z siostrą. Z pierwszej żony synowie wojewody: Antoni, Jan i Stanisław 1688 r.

Antoni Abdon, pokojowy królewski, razem z ojcem podpisał elekcję Jana III-go, starosta bielski 1687 — 1689 r.

Jan, starosta dembowicki, ziemianin brzeski, 1697 r. (Zap. Lub. 46 f. 204; 48 f. 148; 49 f. 228; 51 f. 144; 56 f. 390; 62 f. 539; 63 f. 155; 64 f. 634; M. 201 f. 536; 206 f. 46; Sig. 3 f. 251; 14 f. 101 i 152; Akta IV; V. L. IV passim; V f. 65, 66, 239, 321; Sap.).

Tomasz Kazimierz, towarzysz chorągwi panczernej kasztelana krakowskiego, podczaszy bielski 1664 r., elektor Jana III-go z podlaskiego, podkomorzy wendeński już 1682 r., dziedzic Horbowa, w bialskim, umarł 1687 r. Wraz z żoną, Zofją z Rzewuskich, 1-o v. Morawcową, otrzymał 1663 r. dożywocie na Podborcach i Kamienopolu, w lwowskim, które to dożywocie wdowa po nim cedowała Berendsowi 1689 r. Syn ich, Stanisław Wincenty, w latach 1697 — 1703 żył w brzeskim litewskim (Zap. Lub. 51 f. 147; 64 f. 634; AGZ. X. 4895 i 6036; Akta II i IV; Sap.).

Zapisy Trybunału lubelskiego wspominają Pawła, podczaszego bielskiego 1692 r. Może to nie podczaszy, ale podczaszyc, byłby to zatem drugi syn Tomasza, późniejszy elektor Augusta II-go z województwa podlaskiego (Zap. Lubel. 68 f. 586).

Stanisław, podczaszy orszański, podpisał, z województwem podlaskim, obiór Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.; syn jego, z Barbary Węzównej, Józef, 1744 r. przekazał sumę swą u Żabickich Zaborowskiemu. Jan, dziekan chełmski, proboszcz grabowiecki 1738 r. (Perp. Czars. 27 f. 40; Akta 27).

ŁUŻECCY na Rusi Czerwonej. Wzięli nazwisko od wsi Łużek Górny, w samborskim, w której byli dziedzicznymi sołtysami, legitymując się ze szlachectwa w Galicji, podali herb *Lubicz* za swój, idąc zapewne za Niesieckim.

Piotr, sołtys z Górnego Łużka 1519 r. Mikołaj Łużecki, pop Hruszowski, z synem Antonim wspomniani 1660 r. Jana i Joanny z Tymińskich synowie: Aleksander, ur. 1730 r. i Antoni ur. 1733 r. w Rajgrodzie (metr. w Janowie Trębow. i Czortkowie). Aleksander, żonaty z Marjanną Rozwadowską 1743 r. Andrzej, ur. 1736 r., zmarły 1782 r., zaślubił 1-o v. Anastazję N., z której Ludwik, ur. 1764 r.; Apolonja i Marjanna, 2-o v. Teklę Barklewiczównę 1781 r. (metryki w Janowie Trębowelskim). Bazyli z Sosolówki zaślubił 1806 r. w Czortkowie Katarzynę Dulibińską. Piotr, żonaty 1622 r. z Kunegundą Wolańską. Tomasz, broposzc mż Zawadce, umarł 1827 r., pozostawiając pięć córek i brata Jana.

Mikołaj, syn Teodora, wnuk Jana, z synami: Piotrem Edwardem Augustynem i Kajetanem Zygmuntem Juljanem, wylegitymował się ze szlachectwa 1846 r. w gubernjach—kijowskiej i podolskiej, Włodzimierz Stanisław, Józef, Krystyna i Edward, dzieci Piotra Edwarda, 1865 i 1886 r. wpisani do ksiąg szlachty gubernji podolskiej (Spis.).

Piotr, posesor sołtystwa w Łużku Górnym, sprzedał 1612 roku część swą w Bilinie Wielkiej synom: Jakóbowi i Teodorowi. Teodor sprzedał część Biliny 1652 r. Jerzemu Bilińskiemu, pozostawił synów: Michała i Bazylego. Potomkowie Michała nosili przydomek „Michałczyszyn”, a Bazylego przydomek „Zikow”.

Grzegorz starszy i Grzegorz młodszy, synowie Michała i Anastazji Baczyńskiej, odstąpili 1704 r. części swej sołtystwa w Łużku Górnym synom swoim, Grzegorz starszy Grzegorzowi, a Grzegorz młodszy Bazylemu. Grzegorz młodszy miał także synów: Jana i Teodora, po którym, z Anny Michalskiej, pozostali synowie: Grzegorz, Teodor i Michał.

Grzegorz, syn Grzegorza starszego, miał, z Katarzyny Łopuszańskiej, syna Jana, żonatego 1-o v. z Heleną Łużecką, z której Grzegorz I-szy i Grzegorz II-gi, 2-o v. z Gwozdecką, z której syn Jan, i 3-o v. z Chłopecką, z której: Andrzej, ur. 1775 r. i Marjanna, żona Teodora Kulczyckiego 1810 r.

Grzegorz I-szy, nie żyjący już 1780 r., pozostawił, z Marjanny Łopuszańskiej: Jana, ur. 1774 r. i Marjannę, żonę ks. Andrzeja Sozańskiego, plebana w Pakości.

Grzegorz II-gi w imieniu braci i bratanków wniósł 1780 r. do grodu przemyskiego spisany rodowód Łużeckich, potrzebny w sprawie o wójtostwo w Łużku, a 1782 r. razem z braćmi przyrodniemi wywiódł się ze szlachectwa bez podania herbu w sądzie ziemskim lwowskim.

Bazyli Zikow, syn Teodora. nie żył już 1697 r., w którym wdowa po nim, Anna z Ociesalskich, otrzymała konsens na cesję wójtostwa w Łużku synom jego: Szymonowi, Samuelowi i Adamowi.

Szymon Zików, syn Bazylego, z Anny Piniarskiej, miał trzech synów: Jana I-go bezdzietnego, Piotra, żonatego z Grabowską, z której córka Marjanna, i synowie: Michał bezdzietny z Teresą Topolnicką i Jan, którego ze Stebnickiej: Teodor, Katarzyna, Helena i Anna, i Jana II-go, żonatego z Marjanną Zwolską, którego wnukowie: Michał i Andrzej, synowie Grzegorza i Anny Łopuszańskiej, Bazyli, syn Szymona i Agaty Łużeckiej, i Łukasz, syn Łukasza i Anny Gwozdekowej, wylegitymowali się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim buskim.

Z nich Andrzej, syn Grzegorza, z Anny Ryzakównej, miał syna Ignacego, ur. 1795 r.; Bazyli, syn Szymona, z Teodozji Dobrzańskiej, miał Ignacego, urodz. 1781 r., Pawła, ur. 1786 r. i Siemiona, ur. 1790 r., wylegitymowanych w Wydziale Stanów galicyjskich 1811 r.; Łukasz zmarł 1819 r. w Łużku Górnym, pozostawiający, z Agaty Ryzakównej, Annę Dereszową, Pelagję Belejową, Anastazję, Ignacego, Bazylego, Jana i Michała, ur. 1798 r.

Bazyli, syn Łukasza, ożeniony 1-o v. z Anną Łużecką, 2-o v. z Marją Joanną Podhorodecką, zmarł w Łużku 1829 r., pozostawiając z pierwszej żony Ignacego, z drugiej—Katarzynę za Grzegorzem Dobrzańskim 1840 r. i Justynę.

Samuel Zikow, syn Bazylego, miał syna Bazylego, którego wnuk Mikołaj, syn Bazylego i Marjanny Łużeckiej, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 roku w sądzie ziemskim buskim.

Adam Zikow, syn Bazylego, miał syna Jana, żonatego 1-o v. z Marjanną Strzelbicką, który razem z krewniakami swojemi: Teodorem, Szymonem, Janem i tego bratem Piotrem, Bazylim i Grzegorzem, współposiadaczami wójtostwa w Łużku, pozwał 1723 r. Tatomirów o gwałty i grabież. Jan z pierwszej żony miał córkę Helenę za Janem Łużeckim i Jana, ur. 1720 r., pułkownika wojsk rosyjskich, z drugiej zaś, Agafji Strzelbickiej: Jakóba, ur. 1735 r., zmarłego archimandrytą w Ekaterynosławiu; Adama wylegitymowanego razem z braćmi: Janem i Jakóbem, w sądzie ziemskim buskim 1782 roku; Stefana i Agatę, czyli Agafję.

Adam, ur. 1732 r. w Łużku, zmarł 1808 r., pozostawił z pierwszej żony, Marjanny Koblańskiej, córkę Marjannę, z drugiej—Marji Giergielewiczównę: Annę Łopuszańską, Eudoksję, Andrzeja i Stefana.

Stefan, najmłodszy syn Jana, pleban w Ternowie Niżnej, zmarł 1793 r., miał, z Marjanny Łużeckiej, synów; Eustachego i Andrzeja.

Eustachy, pleban w Leninie Wielkiej, zyskał 1819 r. od cesarza Leopolda zatwierdzenie staropolskiego szlachectwa, umarł 1843 r., zostawiając, z Krystyny Lesieckiej: Marjannę Siebertową; Eleonorę za ks. Bazylim Krynickim, plebanem w Łopuszance; Teresę; Apolonję; Franciszkę; ks. Antoniego, plebana w Skupowie; Tomasza, Ignacego; Wincentego i Aleksandra. Andrzeja, z Agnieszki Sieleckiej, syn Apolinary, z Magdaleny Szopińskiej, miał: Magdalenę, Józefa, zmarłych młodo, Włodzimierza, ur. 1864 r., urzędnika sądowego i Michała, ur. 1868 r., radcę budownictwa we Lwowie, którego, z Marji Lerskiej, córki: Jadwiga i Zofja (M. Dun. Wąsow.).

ŁUŻEŃSCY z Łużnej, w powiecie bieckim. Bartłomiej z Łużnej 1418 — 1422 r. został magistrem nauk wyzwolonych na Uniwersytecie krakowskim. Jan Łużeński sprzedał część swą Łużnej przed 1534 r. Branickiemu Andrzejowi (Gr.

Sandec. 2 f. 422). Piotr Stanisław, doktor filozofji 1677 roku, następnie profesor i dziekan Uniwersytetu krakowskiego 1695 i 1704 r.

Z tej Łużnej pewno pochodził, choć pisany Lużeński, Marcin Szymon, syn Adama Gładysza z Łużnej 1606 r. Patrz *Lużeńscy*.

ŁUŻOWSKI her. ABDANK odmienny. Pieczęć Grzegorza Łużowskiego z 1569 roku podaje ze zbiorów Rulikowskiego Piekosiński, a za nim Ostrowski Nr. 1943.

ŁUŻYŃSCY. Jan Łużyński, syn Krzysztofa, 1624 r. w kamienieckim powiecie (Tekę W. Rulikow.). Piotr Adam, mierniczy województwa brzeskiego litewskiego 1693 r. (Akta IV). Grzegorz, dziedzic Lubaszkowa i Łowzina, w witebskim, 1895 roku.

ŁYCHOWSCY h. JASIEŃCZYK z Łychowa, w ziemi czerskiej, często pisani Lichowskiemi. Dobiesław Łychowski z Łychowa ma różne sprawy w Warce 1415 — 1427 r. Syn jego, Jakób, student Uniwersytetu krakowskiego 1444 r. Hektor kwitował Boglewskiego 1446 r. Mikołaj, syn Piotra, student Uniwersytetu krakowskiego 1487 r. Bernard procesuje się z Stanisławem z Bończy 1506 r. Jakób z Łychowskiej Woli oprał 1506 r. żonie, Agnieszce Parzniewskiej, córce Stanisława, 100 grzyw. posagu (Najst. Ks. Czerskie; Zs. Warc. 1 B f. 58; 1 C f. 414; 4 B f. 176).

Piotr Goljasz z Łychowa przyznał 1484 r. 10 kóp długu Janowi, synowi Florjana. Córka jego, Barbara, była żoną Feliksa Staniszewskiego 1511 r., a synowie: Dobiesław, Feliks i Andrzej, dopełnili działu dóbr ojczystych 1512 r. (Zs. Grój. 4 A f. 35; 5 f. 63; Zs. Gr. Czers. 4 f. 60).

Dobiesław zabezpieczył 1541 r. żonie, Zofji z Młochowa, 150 grzyw. posagu. Syn jego, Jan, zapisał 1561 r. oprawę żonie, Annie Suffczyńskiej, 1564 r. przyznał jej 800 florenów, 1569 r. zeznał z nią zapis dożywocia, wydzierżawił 1567 roku część Łychowa Janowi, synowi Andrzeja, zawarł ugodę 1568 r. z Janem i Gabrielem, synami Andrzeja, i Zofją, wdową po Piotrze, wydzierżawił 1571 roku siedlisko w Łychowie Dobiesławowi, synowi Andrzeja, wziął w zastaw 1577 r. część od Adama, syna Piotra, kupił 1591 r. część Suffczyzna, Woli, Gadki i Głupianki, sprzedał Łychów 1611 roku synowi Adamowi.

Adam, kupiwszy Łychów od ojca, zapisał oprawę żonie, Jadwidze Prażmowskiej, i przyznał rodzicom dożywocie 1611 r., przyjął zrzeczenie się dóbr od Anny Mładzkiej 1616 r., kupił od ojca 1618 r. część Łychowa, Gośniewic i Zalesia Tworek, zabezpieczył 1621 r. żonie posag, kupił 1635 r. część Magnuszewa i Grzybowa, zawarł kontrakt z Fałęckimi 1644 r., wyznaczył opiekę nad córką Elżbietą 1649 r. Druga córka jego, Agnieszka, wspomniana 1638 roku (Zs. Gr. Czers. 11 f. 509; 27 f. 712; 30 f. 824; 31 f. 313; 34 f. 464; 36 f. 79; 37 f. 599; 40 f. 376; 47 f. 1165; Perp. Czers. 1 A f. 161; 3 f. 416—419, 424 i 436;

Herb
Jasieńczyk.

5 f. 208 i 437; 6 f. 300; 11 f. 135; DW. 33 f. 1759; Zs. Warec. 24 f. 519; 25 f. 266; 26 f. 374; 27 f. 521).

Andrzej, drugi syn Piotra Goljasza, zabezpieczył 1553 r. żonie, Annie z Jasiońca, 100 kóp groszy posagu, przyznał 1552 r. córce Barbarze, żonie Mikołaja z Grotowa, 13 kóp groszy reszty posagu. Druga córka jego, Katarzyna, była za Pawłem Grzegorzewskim 1562 r., synów zaś było siedmiu: Sebastjan, Piotr, Dobiesław, Stanisław, Jan, Florjan i Gabrjel. Czterej pierwsi prawdopodobnie urodzeni z pierwszej żony.

Sebastjan przyznał 1558 r. dług Zawiszy i zdaje się, wkrótce umarł bezdzietny.

Piotr z Dobiesławem przyznał dług Bonieckiemu 1553 roku, Piotr zapisał oprawę 1556 r. żonie, Zofji Kłopotckiej, która już wdowa układa się 1564 r. z Stanisławem z Zalesia, a 1568 r. z Janem, synem Dobiesława. Adam, syn Piotra, zrezygnował część swą Łychowa Janowi, synowi Dobiesława 1577 r., który to akt potwierdzili stryjowie: Jan i Gabrjel 1580 r.

Dobiesław z bratem Stanisławem sprzedał 1557 r. część Łychowa Elżbiecie Stanisławowej, zadzierżawił 1571 r. część od Jana, syna Dobiesława, żona jego, Anna, ma sprawę o sumę z szwagrami: Janem, Florjanem i Gabrjelem 1570 roku. Syn ich, Melchjor, 1588 i 1589 roku spiera się z synami Jana Stanisławowicza, a 1599 r. sprzedał im spadek swój po stryjach, Janie i Florjanie. Córka Dobiesława Andrzejowicza, Zofja Wojciechowa Serbinowa, odstąpiła 1599 r. schedy swojej Piotrowi, synowi Stanisława.

Stanisław występuje razem z bratem Dobiesławem 1554 — 1557 r., dziedziczy na części Widowa i Łychowa 1562 — 1565 r. Syn jego, Stanisław, razem z stryjecznym Melchjorem i stryjem Gabrjelem i innemi, zasądza 1588 roku synów Jana.

Tego pewno Stanisława żona, Barbara Łupkowska (1-o voto Andrzejowa Dzierżanowska), sprzedała 1598 r. Łubkowo i Zosnowo Zaleskiemu. Córka ich, Anna, żona Piotra Młackiego 1616 r., razem z Wawrzyńcem Karczewskim sprzedała Łubkowo i Zosnowo 1621 r. Cieciszewskiemu. Syn zaś Adam, sprzedał 1620 roku Mładzkiemu Suffczyn z Wolą i Głupianką i Łubkowo z Zosnowem, oprawił 1621 r. żonie, Agnieszce Lewickiej, posag i wiano, sprzedał 1627 r. część Ryczyc Piotrowi Karczewskiemu. Córki Adama: Agnieszka, żona Pawła Lekarskiego 1634 roku i Zofja, żona 1-o v. Stanisława Magnuszewskiego 1633 r., 2-o v. Stanisława Arciszewskiego 1643 r.

Florjan, piąty syn Andrzeja, kwitował 1566 r. Elżbietę Stanisławową, procesował 1570 r. Annę Dobiesławową, dziedziczył na Łychowie 1576 r., umarł bezdzietny przed 1588 r.

Jan, szósty syn Andrzeja, zamieniał 1565 r. grunta w Łychowie, ugodził się 1568 r. z Janem, synem Dobiesława, sprzedał 1579 r. część Łychowa Piotrowi, potwierdził 1580 r. sprzedaż części Łychowa, dokonaną przez bratanka Adama, umarł bezdzietny przed 1589 r.

Gabrjel, siódmy syn Andrzeja, występuje z braćmi: Janem i Florjanem 1564 — 1570 r., oprawił 1570 r. żonie, Katarzynie Miedzechowskiej, córce Mikołaja, 100 kóp groszy posagu, oprawę tę ponawiał 1573 i 1580 r., zastawił 1588 r.

część Lychowa po bracie Florjanie Piotrowi, synowi Stanisława, sprzedał 1590 r. część Lychowa żonie. Córka ich, Zofja, żona Stanisława Sielskiego, zrzekła się majątku 1602 r. na rzecz braci swych: Florjana i Pawła, którzy sprzedali 1611 r. część swą Lychowa Wacławowi (Zs. Gr. Czers. 14 f. 52; 16 f. 141 i 160; 17 f. 372; 18 f. 147; 20 f. 45, 334, 350 i 569; 30 f. 41 i 122; 31 f. 374; 32 f. 317, 318, 360 i 463; 33 f. 551; 36 f. 79; 37 f. 651. 39 f. 146, 218 i 763; 40 f. 376; 42 f. 579; 45 f. 78; 47 f. 1165; 48 C f. 268; 56 f. 666; 57 f. 773; Perp. Czers. 1 f. 95, 1 B f. 12, 140, 208 i 217; 2 f. 205; 4 f. 44 i 49; 5 f. 208 i 306; 6 f. 108, 196, 204, 223 i 688; 7 f. 461; 9 f. 98 i 194; 10 f. 371; Paw.).

Bliskim tej gałęzi był Stanisław, którego wdowa, Elżbieta z Suffczyńskich i synowie: Jan i Piotr, w ciągłych są stosunkach z synami Andrzeja 1563—1580 roku. Córka Stanisława, Zofja, żona Andrzeja Ługowskiego, zrzekła się majątku na rzecz brata Jana 1577 r. Obaj bracia w asystencji stryja Gabryela podzielili się Lychowem 1579 r. (Zs. Warec. 11 f. 240; Zs. Gr. Czers. 30 f. 626 i 707; 31 f. 43; 32 f. 360 i 463; 37 f. 651; 38 f. 626).

Jan, syn Stanisława, otrzymawszy za żoną, Zofją Czyszowską, 100 kóp groszy posagu, pokwitował teścia, Stanisława Czyszowskiego, 1576 r. i zapisał żonie 1,000 flor. na Lychowie i Wólce Lychowskiej 1578 r., żył jeszcze 1585 roku. Wdowa po nim i synowie: Paweł, Piotr, Franciszek, Hieronim i Wojciech, 1588 r. zasądzeni w sprawie o Łychów przez Jana, syna Dobiesława, i synów i wnuków Andrzeja, kupili część Lychowa po Florjanie od Melchjora 1589 r.

Paweł zeznał zapis dożywocia z żoną, Agnieszką z Tomczyc, 1610 r., skupował części Lychowa i Woli 1612 r. od Wacława, 1617 r. od brata Hieronima, sprzedał je w końcu 1619 r. Wacławowi.

Piotr, ożeniony 1-o v. z Barbarą, córką Baltazara Giżyckiego 1609 r., pozostawił z drugiej żony, Jadwigi Pniewskiej, dzieci: Jana, Franciszka i Katarzynę, które jeszcze za życia rodziców występują w sprawie spadku po babce, Katarzynie z Bylinów Pniewskiej 1635 r. Katarzyna z mężem, Andrzejem Grzegorzewskim, kwitowała 1644 r. ojca z posagu.

Franciszek zeznał zapis dożywocia z pierwszą żoną, Agnieszką Lychowską, córką Pawła, 1661 r., a z drugą, Ewą Kochlewską, 1673 r., podpisał, z ziemią czerską, elekcję Michała i Augusta II-go, skupił 1666 i 1667 r. części Zalesia Tworek od córek Marcina, kwitował 1698 r. z procesu Zbroskiego. Jego może córka Ewa, wdowa po Stefanie Bilińskim 1710 r., wyszła 2-o v. za Jana Tyszkę 1711 roku.

Hieronim ożeniony z Maryną Palczewską 1612 r., wyznaczył 1629 r. opiekę córkom: Agnieszce i Felicjannie, z żoną i córkami sprzedał część Wodziejnej Piotrowi Słonce 1639 r., kupił 1644 r. część Paprotni od Nowomiejskiego, część Siekluk i Janowa od Doroty z Laskowskich Romusowej, sprzedał 1647 r. część Lychowa i Wólki Fałęckiemu. Z córek wymienionych: Agnieszka wyszła za Jerzego Fałęckiego 1641 r.; Felicjanna, 1-o v. za Jakóba Kliczewskiego 1635 r., 2-o voto za Jana Stanisława Kochanowskiego 1649 r. Matka z córkami zatwierdziły 1641 r. sprzedaż Wodziejnej, a obie siostry sprzedały 1649 r. Siekluki i Okraglicę Grodzkiemu (Zs. Gr. Czers. 14 f. 78; 44 f. 369; 46 f. 801; 56 f. 914 i 1146; 57 f. 773 i 890; 58 f. 124 i 396; DW. 37 f. 566; 38 f. 1505; Perp. Czers. 3 f. 341; 4 f. 135; 5 f. 388; 6 f. 39—46, 585, 610 i 611; 9 f. 170 i 218; 10 f. 31, 273, 278, 486

i 495; 11 f. 14 i 202; 12 f. 220; 13 f. 107, 185 i 450; 16 A f. 88; 17 f. 162 i 298; 20 f. 12 — 15; Zs. Warec. 22 f. 941; 24 f. 83, 311 i 582 — 590; 25 f. 37 i 209; 26 f. 291, 368 i 373; 27 f. 439, 518, 569, 821 i 835; 28 f. 173; 31 f. 83).

Piotr, drugi syn Stanisława, oprowił 1568 r. żonie, Annie Wągrodzkiej, córce Jana, 350 kóp groszy posagu na połowie majątku i zeznał z nią zapis dożywocia 1572 r., kupił część Łychowa 1579 r. od Jana, syna Andrzeja, i wziął w zastaw część 1588 r. od Gabrjela. Jego może drugą żoną była Zofją Korzeńską 1594 r. Córka jego, Agnieszka Stanisławowa Turowska, kwitowała z posagu 1613 r. braci swych: Waclawa, Walentego, Wawrzyńca i Jana, a przyjęła oprawę od męża 1611 r. Druga córka Piotra, Anna, była za Jakóbem Widowskim 1616 roku, a trzecia—Zofja, za Andrzejem Widowskim Podleśnym 1623 r.

Walenty nabył część Grabowa i zeznał zapis dożywocia 1617 roku z żoną, Finetą Fałęcką, córką Mikołaja, sprzedał bratu Waclawowi część Łychowa i Wólki, umarł zdaje się bezdzietny, wdowa po nim występuje 1635 r.

Waclaw kupił część Łychowa 1611 r. od synów Gabrjela, 1612 r. od stryjecznych swych braci: Pawła i Hieronima, 1623 r. od brata Walentego, sprzedał Domaniew Lasockiemu i zapisał sumę żonie, Katarzynie Gozdzkiej czyli Gojskiej, 1612 r., umarł koło 1640 r. Wdowa po nim i synowie: ksiądz Zygmunt, Stefan, Seweryn i Stanisław, zaciągnęli 1650 r. pożyczkę 2,500 floren. na Wólkę Łychowską. Zygmunt był plebanem Ryckim 1664 r. Seweryn sprzedał 1645 r. część Łychowa bratu Stanisławowi (Zs. Gr. Czers. 36 f. 382; 37 f. 651; 40 f. 744; 46 f. 801; 47 f. 403; 56 f. 666; Perp. Czers. 1 B f. 12, 176 i 185; 2 f. 109; 4 f. 44, 47, 135, 168 i 201; 5 f. 145; 6 f. 640 i 660; 7 f. 189; 8 f. 82; 10 f. 595; 40 f. 82; Zs. Warec. 21 f. 624 i 777; 24 f. 58, 83 i 619; 25 f. 130, 167, 242 i 315; 26 f. 83 i 937; 28 f. 46; 30 f. 65 i 173).

Bartłomiej Tworek Łychowski, syn Florjana, dziedzic Zalesia Tworków 1527 r., przeznaczył córkom: Dorocie i Zofji, po 24 kóp groszy posagu 1568 r., razem z synami: Stanisławem, Bartłomiejem i Janem, sprzedał 1574 r. część Łychowa Zbroskiemu, żył jeszcze 1576 r. Trzecia córka Małgorzata, żona Marcina Lisieckiego, zrzekła się majątku na rzecz braci 1559 r. (Zs. Gr. Czers. 8 f. 146; 23 f. 676; 36 f. 344; 42 f. 451; Zs. Grój. 8 A f. 249; Zs. Warec. 11 f. 267; Paw.).

Stanisław, syn Bartłomieja Tworka, ma sprawy pieniężne z Zofją Piotrową i Elżbietą Stanisławową 1567 i 1570 r., oprowił 100 kóp posagu żonie, Zofji Komorowskiej, córce Macieja, 1570 r. i zeznał z nią zapis dożywocia 1586 r., zastawił część Zalesia Tworków Janowi, synowi Stanisława 1578 i 1585 r., a łakę bratu Bartłomiejowi 1580 r., razem z synem Stanisławem sprzedał część Gośniewic Janowi Gośniewskiemu 1600 r. Córka jego, Katarzyna, jest żoną Stanisława Konarzewskiego 1586 r. Syn Piotr nabył część Zalesia 1600 r. od Jana. Tego Piotra może wdowa, Anna z Żochowskich, zrzekła się 1600 r. dóbr na rzecz brata swego Jana. Stanisław występujący razem z ojcem 1600 r., wwiązany 1628 r. w część Gośniewic i Zalesia Tworków, sprzedał 1638 roku plac w Gośniewicach Pniewskiemu. Córka jego, Katarzyna Samuelowa Wierzbiicka, zmarła bezdzietnie, synowie: Grzegorz, Krzysztof i Walenty.

Grzegorz sprzedał 1635 r. część Gośniewic Ołdaków i Zalesia Tworków, kupił czwartą część tychże dóbr od ojca 1645 r. i zaraz tegoż roku sprzedał ją Andrzejowi Widowskiemu.

Krzysztof razem z ojcem zastawił 1639 r. rolę w Gośniewicach, sprzedał przed 1642 r. część Gośniewic Ołdaków Pniewskiemu, zapisał oprawę i dożywocie pierwszej żonie, Katarzynie Widowskiej, 1639 r. Druga jego żona, Felicjana Lewicka, córka Jana, zrzekła się dóbr ojczystych 1646 r.

Walenty zeznał zapis dożywocia z żoną, Marjanną Rudnicką, 1661 r., tegoż roku nabył od Andrzeja Podleśnego Widowskiego część Gośniewic Ołdaków i Zalesia Tworków, sprzedaną przez brata Grzegorza, asystował jako stryj córce Marcina — Zofji, 1666 r. i jako brat córce Trojana—Marjannie, podpisał z ziemią czerską, elekcję Michała Wiśniowieckiego, razem z żoną sprzedał część Zalesia Boskiemu 1672 r., a łąkę w Gośniewicach—Zofji z Łychowskich, 1-o v. Gośniewskiej, 2-o v. Tomaszowej Humięckiej, 1677 r. Córki jego: Jadwiga i Katarzyna, jako bratanki i sukcesorki Katarzyny Wierzbickiej, wprowadzone zostały w posiadanie dworku w Górze 1698 r. (Zs. Gr. Czers. 31 f. 374; 34 f. 404; 37 f. 651; 39 f. 137; 46 f. 2; 48 C f. 615; 54 f. 187 i 1055; 55 f. 39; Zs. Warec. 26 f. 626; 30 f. 29; Perp. Czers. 2 f. 36, 39 i 54; 8 f. 32; 9 f. 498; 10 f. 2, 571, 609 i 695; 12 f. 219; 13 f. 415 i 521; 15 f. 13).

Bartłomiej, syn Bartłomieja Tworka, za pozwoleniem ojca wykupił 1566 r. część Gośniewic, zapisał 1571 roku oprawę 200 kóp groszy posagu i wiana żonie, Cecylji Oborskiej, córce Jana, dziedziczył na Gośniewicach Ołdakach 1576 r.

Syn jego, Jan, sprzedał 1617 r. część Gośniewic Wojciechowi Cychrowskiemu. Drugi syn Mikołaj, ożeniony z Dorotą Miedzechowską 1590 r., sprzedał 1627 r. połowę Zalesia Tworków synowi Marcinowi. Córka Mikołaja, Fineta Strojnowska, kwitowała 1645 roku z posagu brata Pawła. Obaj bracia przed 1642 r. sprzedali część Gośniewic Ołdaków Pniewskiemu.

Marcin, ożeniony z Marją z Gośniewskich Brzumińską, 1638 r., sprzedał 1645 r. połowę Zalesia Tworków i Gośniewic Ołdaków bratu Pawłowi, a córki jego: Zofja Stanisławowa Przybysławska 1666 r., i Barbara Bartłomiejowa Rudnicka 1667 r., zrzekły się praw do tych dóbr na rzecz Franciszka Łychowskiego, zięcia Pawłowego.

Paweł zeznał zapis dożywocia z żoną, Małgorzatą Mroczkówną, 1645 roku, sprzedał część Zalesia Tworków Goljanowi 1651 r. Córka jego, Agnieszka, była żoną Franciszka Łychowskiego 1661 roku (Zs. Gr. Czers. 33 f. 446; 40 f. 27; Zs. Warec. 26 f. 395 i 403; DW. 49 f. 2356; Paw.; Perp. Czers. 1 A f. 66; 5 f. 369; 7 f. 448; 10 f. 289, 550, 554 i 602; 11 f. 421; 12 f. 220; 13 f. 107 i 185).

Jan, trzeci syn Bartłomieja Tworka, przyznał 1588 r. dług Janowi Miedzechowskiemu, sprzedał 1600 r. część Zalesia Piotrowi, synowi Stanisława. Syn jego, Trojan, żonaty z Jadwigą Gośniewską, córką Stanisława, zastawił 1626 r. część Łychowa Hieronimowi, sprzedał 1632 r. plac w Gośniewicach. Córka Trojana, Marjanna panna, w asystencji brata (dalszego) Walentego, cedowała 1676 r. część dóbr Zalesie Tworki i Gośniewice Ołdaki Boskiemu (Zs. Gr. Czers. 56 f. 1205; Zs. Warec. 23 f. 343 i 412; Perp. Czers. 2 f. 39; 8 f. 613; 13 f. 480).

Marcin, syn Marcina z Proszowic, student Uniwersytetu krakowskiego 1568 r. Jan, syn Marcina, ma sprawę z Boskim w Czersku 1580 r. (Zs. Gr. Czers. 48 A f. 532). Jakób, syn Jana, dłużnik Witkowskiego 1606 r. (DW. 33 f. 619). Ewa, żona Aleksandra Wągrodzkiego 1612 — 1616 r. Jan, żonaty z Katarzyną

N. 1616 r. Elżbieta, żona Jana Czerniakowskiego, podstolego warszawskiego 1622 roku. Agnieszka, żona Wawrzyńca Dzierżka Brzumińskiego 1650 roku (DW. 45 1058; Perp. Czers. 4 f. 182; 5 f. 139; 11 f. 331).

Walenty, Jan, Stanisław i Hieronim, synowie Andrzeja, dziedzice Łychowa 1628 r. Adam, syn Krzysztofa, żonaty z Jadwigą Jezierską 1630 r. (Zap. Lub. 31 f. 25; 33 f. 614).

Adam, towarzysz chorągwi Hetmana wiel. koronnego, razem z porucznikiem Złotnickim posłowie na Krym, zaciągneli na potrzeby Rzeczypospolitej 1,000 czerw. złot. długu u kupców krymskich, które sejm 1669 r. nakazuje zapłacić (Vol. Leg. V f. 13). Kazimierz zeznał zapis dożywocia z żoną, Elżbietą Przedworską, 1677 r., a Katarzyna z mężem, Marcinem Żelazkowskim, 1695 r. Marcin, syn Łukasza, przenosi sumę Bielińskiej z Sadku na Zierzów 1711 r. (Perp. Czers. 13 f. 538; 14 C f. 318; 17 f. 234).

Łychowscy już w XVI-m wieku osiedli w bełskim, halickim, lwowskim, następnie w lubelskim i na Wołyniu. W 1540 r. zapadł dekret w grodzie bełskim między Krystynem Łychowskim a Barbarą z Kosina, wdową po Adamie Łychowskim, 2-o v. Dachnowską. Dorota, córka Jakóba, żona Jakóba Leszczkowskiego 1564 r. Jan żonaty z Mroczyńską 1575 r., a Jakób z Czemiernicką 1589 roku. Jan kupił Leszczków 1591 r., syn jego, Jakób 1600 r. (Tekę W. Rulikow. z Sum. Bełsk.). N., dziedzic Wojstawic, w bełskim, 1578 r. (Paw.). Piotr podpisał 1587 r. uchwały sejmiku ziem ruskich w Wiszni (AGZ. XX). Jakób, z żoną Katarzyną, 1591 — 1597 r., Adam 1595 — 1596 r., Jan, pisarz grodzki lwowski 1597 roku, wymienieni w wyrokach Trybunału lubelskiego (Ks. 47, 49, 63, 65 72 i 73).

Jakób, łowczy halicki 1613 r., poseł na sejmy 1609 i 1611 r., lustrator dóbr królewskich na Mazowszu i Podlasiu 1609 r., w kijowskim 1611 r., komisarz do wypłaty żołdu z halickiego 1613 r., skupił 1616 r. części Bramowa, Spasowa, Pierwatyecz od Nieborskiego, Miedźwiedzkiego i Jakowickiego, wwiązany w Wonkowiec i siedm wsi Lanckorońskiego, wojewody podolskiego, zrzekł się na jego rzecz praw swych do dóbr Buczaeckich, kupił 1619 r. część Rozdziałowa i Bujanic, sprzedał je Leszczyńskiemu 1620 r., zeznał tegoż roku zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Jordanowską, córką Mikołaja, która już 1617 r. kwitowała z posagu brata swego Feliksa w Czersku, razem z żoną sprzedał 1621 r. Tartaków z zamkiem Pierwatyecz, Spasów, Bramów, Jakóbowi Trzczińskiemu, od którego kupił Rawę ruską z zamkiem i kilku wsiami, nie żył już 1629 r., w którym występują jego dzieci: Jan, Eustachy i Teofila. O Eustachym więcej wiadomości nie ma. Teofli mąż, Andrzej Lipski, oprawił 52,000 floren. posagu i wiana na Przeworsku 1637 r., powiększył tę oprawę o 2,000 floren. 1642 roku, a ona zrzekła się wtedy Szypowic po oracie dziada, Walentym Jordanowskim, na rzecz przyrodniego brata, Seweryna Naropińskiego (Sum. Bełski w Tece Rulik.; Żr. Dziej. V; Vol. Leg. II f. 472; III f. 21; Zap. Lub. 18 f. 1287; 21 f. 450; Woł. IV f. 196; Perp. Czers. 5 f. 276; DW. 47 f. 2377; Gr. Trębow., Kamien. i Bełs.).

Jan, łowczy halicki, rotmistrz królewski, podstoli bełski już 1643 r., chorąży 1649 r., a podkomorzy 1650 r., elektor Władysława IV-go z ziemi bełskiej, wyznaczony członkiem komisji do granic od Węgier 1647 r., podpisał konfirmację praw 1649 r., dziedzic Rawy ruskiej, wziął 1630 r. w zastaw za 10,000 florenów

Wierzbów od Sieniawskiego, chorążego koronnego, zastawił 1637 r. Zaborze i Hujcze za 20,000 floren. Pawłowi Brodowskiemu, umarł 1652 r., pozostawiwszy, z Anny Wozuczyńskiej, córki: Katarzynę, Joannę, Aleksandrę i Barbarę Zofję. Córki te już zamężne, a mianowicie: Katarzyna, żona Jana Suchodolskiego, miecznika mścisławskiego, Barbara Zofja, 1-o v. Jerzowa Bobowska, 2-o v. Dydyńska, Aleksandra, żona Stanisława Dunina Głuszyńskiego, podczaszego żytomierskiego, i Joanna Krzysztofowa Gorzewska, cześnikowa chełmińska, w asystencji wuja ks. Jana Wozuczyńskiego, sufragana chełmskiego, podzieliły się 1680 r. dobrami po rodzicach (Zap. Lub. 36 f. 95; 38 f. 500; 42 f. 617; 43 f. 613; Vol. Leg. IV; Teka W. Rulikows.; Zs. Bełs. 183 f. 585; Grodz. Bełs. 224 f. 553; 273 f. 418; M. Dun. Wąsow.).

Adam, pisarz ziemski halicki 1607 r., mianowany sędzią ziemskim 1621 r., deputat na Trybunał lubelski 1628 r. i radomski 1633 r. wyznaczony rewizorem zamku trembowelskiego 1631 r., poseł halicki i elektor Władysława IV-go, ożeniony 1-o v. z Ewą z Romanowa Świrską, córką Jana, która zapisała 1607 roku Buszcze z przyległościami Sieniawskiemu, podczaszemu koronnemu, umarł 1649 r., pozostawiwszy z drugiej żony, Krystyny Bełżeckiej, synów: Tomasza, Aleksandra i Stanisława, którzy podzieliли się dobrami ojczystymi 1650 r. (M. 180 f. 599; 191 f. 115; Zap. Lub. 21 f. 599; 35 f. 37; 39 f. 472; 42 f. 751; AGZ. X. 3050 i XX; Vol. Leg. III f. 329, 352, 366 i 377).

Tomasz v. Jan Tomasz, miecznik podolski 1649 r., poborca lwowski 1656 roku, w końcu podsędek lwowski już 1666 r., otrzymał list przypowiedny na chorągiew kozacką 1649 r., razem z bratem Aleksandrem wnosił protest 1666 r. do aktów Trybunału lubelskiego, umarł 1667 r.

Stanisław był burgrabią włodzimierskim w latach 1654 — 1660 (Zap. Lub. 50 f. 789; AGZ. X. 4287, 4307, 4634, 4640).

Wojciech procesował 1604 r. Krzysztofa Zagurskiego o najazd i grabież Osowiec, w braclawskim (Źr. Dziej. XXI). Zofja Wojciechówna, żona Fedora Wołyńca 1593 r. Ta czy inna Zofja, żona Szymona Bobickiego 1614 r. Wojciech, żonaty z ks. Owdotją Rużyńską 1631 r., kupił część Hulanik od Hulewiczów 1634 roku. Adam kupił 1631 r. część Tworzynicz i Rochowca od Anny z ks. Rużyńskich Jakubowskiej (Sum. Łucki w Tece Rulik.).

Stanisław, syn Mikołaja i Róży Rzeczyckiej 1605 r., Jan, Zofja i Katarzyna, dzieci Macieja, pisarza grodzkiego łukowskiego, 1620 r. mają sprawy w Lublinie (Zap. Lub. 15 f. 726; 24 f. 786). Jan, syn Jakóba, dziedzic części Łaskowa, ożeniony z Maruszą Klukowską 1618 roku, dokupił część Łaskowa od Marka Czemiernickiego 1626 r.

Jan w latach 1609 — 1610 nabył części Rusina od Komorowskich, ożeniony z Anną Korycką, 2-o v. Wacławową Komorowską 1620 r., 3-o v. Jerzową Sobieszcząską, 4-o v. Janową Zaleską 1639 r., miał synów: Stanisława i Stefana, którzy pozwali 1647 r. matkę czy też macochę swoją, Annę Zaleską, o różne skrypta. Stanisław kwitował 1642 r. Wierzbickiego z 4,000 floren., a z żoną, Anną Piruską, wwiązany w część Rusina 1660 r. Stefan z żoną, Zofją Komorowską, odprzedał część Rusina Komorowskim 1646 r. (Zs. i Gr. Bełskie; M. D. Wąs.; Teka W. Rulik.).

Andrzej umarł przed 1648 r., Sebastjan, Jan i Wojciech 1648 r., żyli w lubelskim. Jan i Stanisław, z lubelskim, N., z sandomierskim, podpisali elekcję Michała Wiśniewieckiego; Andrzej, z wołyńskim, elekcję Jana III-go; Marcin i Jan, z lubelskim, N., z sandomierskim, Daniel i Jan, z bełskim, N., z brzeskim litewskim, elekcję Augusta II-go.

Zygmunt, łowczy grodzieński 1697 — 1698 r. N. z żoną, dziedzic części Kawęczyna, w lubelskim, 1676 r. (Paw.). Teresa, żona Krzysztofa Dulskiego, stolnika halickiego, zmarłego 1706 roku. Barbara Janowa Łęska, wniosła manifest w Lublinie o połowę Suszna przeciw Matuszewiczom 1713 roku (Woł. X f. 280). Pułkownik Łychowski pożyczył był królewiczowi Konstantemu Sobieskiemu 4,000 floren., które królewicz Jakób zabezpieczył 1727 r. na Wicinie i Kropiwnie 1727 r. (AGZ. X. 6885).

Stanisław, tytułowany miecznikiem braclawskim, zawarł 1726 r. ugodę z Borowskim (Gr. Kijow.). Brygida z Łychowa, żona Władysława Florjana Jastrzębskiego, sędziego ziemskiego halickiego 1731 r. N., z sandomierskiego, elektor Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Ambroży, ksiądz, 1747 r. Marjanna, Dominikanka 1762 r. (M. D. Wąs.).

Marja Sylwestra, córka Józefa i Zuzanny, 1764 r., a Jakób Ignacy, syn Józefa i Franciszki, 1776 r. urodzeni (metr. w Lubczy). Andrzej, syn Jerzego v. Grzegorza i Zofii Szumańczowskiej, zostawił. z Magdaleny Żulińskiej: Pawła Józefa, posiadacza Gawrzyłowej, i Antoniego, żonatego z Anną Łobarzewską, z której: Teresa, ur. 1735 r. w Białobożnicy i ks. Kasper wraz z stryjem, Pawłem Józefem, 1782 r. wylegitymowany ze szlachectwa w sądzie grodzkim bieckim.

Józef, Agnieszka, Kasper i Ludwika Bekierowa, procesują 1791 r. we Lwowie Mioduszewskiego (M. D. Wąs.).

Szymon z synami: Franciszkiem, Faustynem Bazylim i Wiktorem, Bazyli Lew z synem Antonim Ignacym Tomaszem i Napoleon Sylwester Andrzej z synami: Mamertem Antonim Walentym i Józefem Djonizym, wywiedli się ze szlachectwa 1849 r. w gubernji podolskiej; Józef Sabin, Ignacy Bazyli, Sylwan Leonard, Waclaw Jan Kazimierz i Stanisław August, synowie Bazylego Lwa, 1875 i 1896 r. w gubernjach — podolskiej i kijowskiej; Ignacy, syn Franciszka, Jan, Łukasz i Aleksy, synowie Faustyna Bazylego, 1889 roku i Stanisław, syn Wiktora, 1891 r. w gubernji podolskiej (Spis.).

ŁYCHOWSCY h. WIENIAWA. Tu należą wymienieni przez p. Wittyga jako Lichowscy, Andrzej w pilzieńskim 1576 r. i Sebastjan w sandeckim 1581 roku. Między luźnie spisanymi Łychowskimi w poprzednim artykule mogą się znajdować także i Wieniawici. Zygmunt Wieniawa Łychowski, żonaty z Felicją Strzemeską 1691 r., miał córkę Katarzynę za Janem Uniatyckim 1710 r.

ŁYCZEWSKY h. BOLEŚCIC z Łyczewa, dawniej Liczewo, w raciańskim. Adam, syn niegdy Andrzeja dziedziczył na części Łyczewa 1578 roku (Paw.; Ks. Pob. Płocka Nr. 41).

ŁYCZKOWIE h. SULIMA pisali się w Ryglic, w powiecie bieckim. Piotr Łyczko z Ryglic, zganiony przez Mikołaja z Burzyn, dowiódł szlachectwa 1428 r.

w Wiślicy z ojca h. Sulima, z matki h. Pobóg, z babki po ojcu h. Janina, świadczymi mu przytem sąsiedzi i krewniacy Gamratowie (Piekos. VII. 36). Tadeusz Łyczko z Ryglic, podstarości bełski 1495 — 1501 r., wójt bełski 1506 r., otrzymał 1510 r. konsens na wykup młyna w Tuszkowie, w starostwie bełskim, od Eljasza Siekierki, zwolniony został z wyprawy wojennej 1514 r. na prośbę Krupskiego, kasztelana chełmskiego (AGZ. XIX; Wierzb. IV. 2331, 9587).

Mikołaj, współdziedzic Trzebini, a dziedzic Strzeszkowic, w opoczyńskim, odgranicza te wsi od królewskich Radzie i Swierczyny 1504 r. Trzebinia 1577 r. należała w części do Stanisława Łyczka, a w części do Libiszowskiego, który ją niedawno kupił od Kaspra Łyczka (Wierzb. III. 1239, 1307; Paw.).

Paweł Łyczko, zwany Czarny Paszek, ożeniony był z Małgorzatą Bojowską, siostrą Jana, dziedziczką Bojowic i Hussakowic, której wnuk Sebastjan Janowski, sprzedał te dobra 1523 r. Boratyńskiemu. Na prośbę Mikołaja Łyczka z Ryglic, Janowskiego i Boratyńskiego, akt ten potwierdzony został tegoż roku.

Mikołaj Łyczko, dziedzic Gobikowej, w pilzieńskim, 1508 r., sprzedał 1519 r. część Janowic. Ten sam może Mikołaj vel Rafał, ożeniony 1516 roku z Katarzyną z Orska Dunikowską, łowczanką przemyską, 2-o voto Florjanową Zamojską 1558 roku (Wierzb. IV. 4106, 4113; Zs. Czechow. IX f. 144 i 146; Pawiń.).

Herb Sulima.

Bernard z Ryglic, dziedzic części Łukanowic, w pilzieńskim, 1508 r., sołtys w Jodłowej 1519 r., z żony Katarzyny, miał dzieci: Wojciecha, Barbarę, żonę Mikołaja Białkowskiego i Katarzynę, żonę Marcina Kolanowskiego, sołtysa w Bobrku 1538 r. Jego też pewno synem był Paweł, który razem z Stanisławem Jodłowskim posiadał 1526 r. sołtystwo w Jodłowej górnej i dolnej (Pawiń.; Wierzb. IV. 2879, 5143; Zs. Pilz. 34 f. 31; 33 f. 687).

Stanisław, dzierżawca Lipniczki i Jankowej 1522 r., otrzymał konsens na wykup sołtystwa w Jodłowce od Jana Krawca i innych posesorów; na prośbę jego i Stanisława Turzkiego, potwierdził król 1517 r. zapis 250 floren. na Lipniakach, uczyniony przez Oziębłowskiego Kosmyrzowskiemu (Wierz. IV. 11270, 13452; Gr. Sandec.).

Wit otrzymał 1527 r. konsens na wykup sołtystwa w Wyszatyczach od Anny Kowinickiej, a 1530 r. na oprawienie na tymże sołtystwie 200 grzyw. posagu i wiana żonie Annie, córce Mikołaja Kleofasa z Kusienic, 1535 r. ma potwierdzone dożywocie na tym sołtystwie dla siebie i któregośkolwiek z synów. Jego pewno synowie: Stanisław i Franciszek, żyją w przemyskim 1554 r. (Wierzb. IV. 15277, 15838, 17249, 17286; AGZ. XIX).

Marcin otrzymał 1545 r. konsens na wykup wójtostw w Osieku i Sierzchowej i wsi Mrukowej, w bieckim, od Gamrata, z czego konsensu na wykup Mrukowej odstąpił Mniszchowi, wspomniany w bieckim powiecie 1554 r. (Wierzb. IV. 7492, 7544).

Krzysztof, podstarości solecki 1569 r. (Paw.). Marcin, urodzony koło 1503 roku, proboszcz kolegiaty tarnowskiej, fundował kolonję akademicką w Tarnowie

1531 r., umarł 1573 r., pochowany w kolegiacie przez synowców, Piotra i innych z imienia nie wymienionych (Star. Monum). Był dziedzicem Ziembocina, Grem-bocina i Żerkowic, w proszowskim. Synowców jego: Marcina, dworzanina królewskiego i Rafała, wspomina metryka koronna 1578 r.; dziedziczyli oni na Smarzo-wej, a Rafał i na Małej, w pilzieńskim 1581 r. (M. 120 f. 237; Paw.).

Piotr procesował się z Dembińskim 1577 r., był dziedzicem Ryglic górnych i części dolnych, części Janiny i Luciaży, w bieckim i Swierczkowa, w pilzieńskim 1581 r. (Zs. Krak. 42 f. 1354; Paw.). Marcin, stolnik sanocki 1587 roku, razem z Rafałem podpisali 1590 r. reprotest za ważnością wyborów podsędką i pisarza ziemi przemyskiej, miał sprawę w Lublinie 1590 r. Synowie jego: Rafał i Jan, kupili Pleszów 1612 r. (AGZ. XX; Wyr. Lub. 25 f. 58; 38 f. 474; Zap. Lub. 19 f. 882). Ten sam pewno Marcin, dziedziczył na Maksymowicach, w samborskim, 1589 r., a synowie jego: Jan i Marcin, stawili się 1621 r. na pospolite ruszenie pod Samborem.

Marcin, stolnikowicz sanocki, oprauił 1627 r. żonie, Magdalenie Brześcińskiej, 14,000 floren. posagu i wiana. Siostra jego Anna, była za Wysockim. Rafał razem z bratem Marcinem nabył 1594 roku sumę na Chłopotynie od Wołkowskiego, z żony Głowianki (według Niesieckiego), pozostawił synów: Aleksandra, Abrahama i Jana, którego córka Katarzyna Janowa Kącka, stolnikowa sanocka, razem z stryjami, brała spadek po Marcinie, stolnikowiczu sanockim i jego siostrze Wysockiej. Widocznie wszystkie dzieci stolnika Marcina zmarły bezpotomnie (Paw.; AGZ, XX; Teka W. Rulik.).

Aleksander, burgrabia krakowski 1658 r., chorąży sanocki 1660 r. i starosta pilzieński 1661 r., ożeniony z Katarzyną z Nowego Tańca Stanówną 1661 r., żyjącą wdową jeszcze 1688 r., pozostawił z niej synów: Andrzeja i Michała Jerzego 1676 — 1687 r., obydwóch bezdzietnych (Zap. Lub. 45 f. 870; 46 f. 573; 47 f. 298; 63 f. 472 i 64 f. 393).

Abraham, według Niesieckiego, z żony Palczewskiej, miał syna Aleksandra, elektora Augusta II-go z ziemi sandomierskiej, ożenionego z Biezdzedzką, z której synowie: Andrzej, Jan, Franciszek i Sebastjan, i córki: Anna Słupnicka, Elżbieta Wrzeszczowa, Eleonora Zawadyńska i Aleksandra Włodkowska. Ta ostatnia, wdowa po Aleksandrze Piotrze Włodkowskim, mieczniku podolskim, ma sprawę w Kamieńcu 1743 r. (Gr. Kamien.).

Mikołaj z Ryglic 1570 r., miał córki: Magdalenę za Józefem Latoszyńskim, podwojewodzim krakowskim, zmarłym 1611 r., i Annę za Janem Łaczyńskim, pisarzem ziemskim krakowskim, i synów: Marcina i Stanisława, dziedziców Marcinkowic 1581 r.

Stanisław, urodz. 1567 r., zwiedziwszy cudze kraje zaczął służbę krajowi, umarł bezżenny 1610 r., pochowany przez przyjaciół w Ryglicach.

Marcin z żony, Zofji z Kuczkowa, 2-o v. Stanisławowej Ligęziny, miał syna Stanisława, dziedzica części Marcinkowic, procesującego się 1606 — 1612 roku z Przerembskimi o szkody i wrąb w Drohcu i Zabawie. W 1623 roku sprzedał Stanisław Marcinkowice, w pilzieńskim, Zborowskiemu, a 1628 roku ma sprawę z przyrodnim bratem Ligęzą o Swierczków, na którym matka ma oprawę (Wyr. Lub. 8 f. 582; Star. Monum.; A. Krak. i Pilz.).

Jan, współdziedzic Trąbek, a razem z Wawrzyńcem dziedzic Parkoszówki i Witrzeszczki, w sądeckim 1581 r. N., dzierżawca Pleszowa, Prokocimia i Piasku Małego 1581 r. Hieronim, syn Jana, i Mikołaj z żoną, Ewą, 1585—1589 r., Paweł, syn Łukasza, 1591 r., a Marcin Gereon 1596 r., mają sprawy w Lublinie. Ten ostatni był na Uniwersytecie w Padwie 1592 r. (Paw.; Wyr. Lub. 18 f. 568; 35 f. 587; 48 f. 246; 69 f. 763). N., współpatron kościoła w Ziembocinie 1596 r. Jan, konsyljarz Nacji polskiej na Uniwersytecie w Padwie 1605 r.

Między elektorami z województwa sandomierskiego spotykamy N. Łyczka na elekcji Michała Wiśniowieckiego, Pawła na elekcji Augusta II-go i Wojciecha przy wyborze Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Kazimierz, syn Kazimierza i Agnieszki Karwińskiej, kwitował 1758 r. hr. Tarnowskiego z długu (A. Krak.).

Tych samych zdaje się Łyczków gałąź już w XVI-m wieku osiadła na Podlasiu. Mikołaj Łyczko z Kalinowca był dziedzicem Mieni, w ziemi bielskiej, 1580 r. (Żr. Dziej. XVII). Syn jego Piotr, dziedzic Mieni i Kalinowca, elektor królów: Władysława i Jana Kazimierza z podlaskiego, miał córkę Marcybellę za Stefanem Baykowskim 1644 r. (Mil.). Drugi syn Mikołaja Pantaleon, komornik ziemski bielski 1631 r., podstarości brański 1637 r., elektor Władysława IV-go, pozostawił z Maryny Kostrównej, córkę Jadwigę za Stefanem Zaleskim 1641 r. Druga córka Pantaleona, ale z innej zdaje się żony, Dorota, chowała się u Arnolfa Kuczyńskiego 1622 r. (Zap. Lub. 19 f. 742; 36 f. 340; Gr. Brańskie 1631—1641 roku). Erazm podpisał, z województwem podlaskim, elekcje królów: Władysława IV-go i Jana Kazimierza, tę ostatnią z tytułem skarbnika brańskiego (?).

Mikołaj, cześnik podlaski 1645 r., podstarości grodzki brański i goniądzki 1664 r., poseł bielski, podpisał z województwem podlaskim, elekcje królów: Władysława IV-go, Jana Kazimierza, Michała i Jana III-go, ożeniony z Zofją Oborską, umarł 1683 r. Syn jego, Józef Jan, elektor króla Michała z ziemi bielskiej, umarł cześnikiem bielskim 1708 r. Syn Józefa Mikołaj, sprzedał 1734 r. las w Zalesiu Kuczyńskiemu, którą to sprzedaż potwierdziła po śmierci Mikołaja siostra jego, Konstancja Stanisławowa Rokotańska 1735 r. W tejże sprawie pozwał Kuczyński 1738 r. siostry Mikołaja: Marjanę Franciszkową Kuczyńską, Wiktorję Trojanowską, Konstancję Kazimierzową Padarewską i Eleonorę Walentową Kuczyńską, burgrabinę drohicką. Z wymienionych córek Józefa, Marjanna Kuczyńska, wojszczycowa drohicka, sprzedała 1737 r. część swą Mieni i Kalinowca Ossolińskiemu (Zap. Lub. 42 f. 56; 46 f. 808; 59 f. 385; 61 f. 805; Sig. 12 f. 53; Vol. Leg. VI f. 57; Arch. Zbor. VIII; Gr. Brańskie i Gr. Goniądz.).

Marcin, Stanisław i Szymon Łyczkowie podpisali, z ziemią bielską, elekcję króla Michała. Anna z Koców Filipowa Łyczkowa, jest 2-o voto żoną Stanisława Wojna 1730 roku (Gr. Drohickie).

Herb Pomian.

ŁYCZKOWSCY h. POMIAN z Łyczkowiec v. Liczkowiec, w trembowelskim, zwano ich często Liczkowskiemi. Stanisław z Liczkowiec, ziemianin trembowelski, przyłożył swą pieczęć z herbem Pomian do aktu ziemian i panów trembo-

welskich 1427 roku (Not. Zamoysk. 717). Piotr Łyczkowski za zgodą żony swej, Małgorzaty Jabłoniewskiej, córki Mikołaja, sprzedał swoją połowę Łyczkowiec 1470 r. Janowi ze Skorczyc za 250 grzyw., a za te pieniądze wziął w zastaw Janczyn i Kałusz od Stanisława z Chodcza; następnie odkupił 1475 r. tę połowę od Skorczyckich i oddał ją 1482 r. synowi swemu Stanisławowi, który znów zastawił ją Janowi Sieciechowi z Hrodnicy 1485 r. Sieciechowicze nabyli z czasem Łyczkowce na własność i z nich się pisali (AGZ. XII i XIX). Na części tej wsi dziedziczył 1427 r. Żegota, z innego rodu pochodzący (Not. Zamoysk. 707).

ŁYCKOWSCY h. TRZASKA z Łyczków, w ziemi ciechanowskiej. Paweł, syn Sulisława z Łyczków, archidjakon wrocławski 1476 r. i kanonik płocki 1485 roku i archidjakon pułtuski 1490 r., żyjący jeszcze 1499 r., razem z Tomaszem Łyczkowskim, współdziedzicem Pogastów i innemi, uzyskał 1478 r. od ks. Jana Mazowieckiego potwierdzenie przywileju danego 1404 r. przez ks. Ziemowita całemu rodowi Lubiewów czyli Trzasków (W. Semkowicz Mazow. Przyw.).

Herb Trzaska

Jakób Łyczkowski z Naborowa, brat księdza Pawła, starosta zakroczymski 1478 — 1480 r., cześnik zakroczymski 1494 r., ożeniony z Katarzyną Kinicką 1480 r., nabył 1479 r. część Dłutowa od Pawła, Adama i Sassina Dłutowskich, spisał testament 25-go Lutego 1494 r., który wdowa Katarzyna wniosła do akt konsystorza płockiego 1509 r. W testamencie tym Jakób mianuje egzekutorem brata swego rodzonego, starszego, ks. archidjakona Pawła, pomnaża fundację swą altarzy w Kamienicy, czyni różne nowe pobożne zapisy, potwierdza oprawę żony, córkom na posagi przeznaczając 305 dukatów na Januszewie u Jana Lasockiego, sędziego, 20 floren. u Irzyka z Krempie i 30 floren., synom Pawłowi najstarszemu i Janowi zapisuje Mochty i część ruchomości ze sprzętu wojennego i koni, żonie na utrzymanie siebie i synów młodszych, Mikołaja, studenta, i innych, i na kształcenie ich zostawia Dłutowo, Naborowo, Naborowiec i część Zdunowa z wszystkimi inwentarzami i ruchomościami. Nie zapomniał też o służbie i przyjaciółach.

Stanisław Trzaska i Wojciech Kościeszka z Łyczków skazani na danie dwóch kręgów wosku kościołowi płockiemu 1478 r. Stanisław Kościeszka i Piotr z Łyczków świadczili 1508 r. w sprawie Szczawińskich w konsystorzu płockim. Mikołaj, kanonik płocki 1490—1505 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVIII 125, 180, 266 i 294; M. 9 f. 122).

Katarzyna, wdowa po Janie Zygmuncie Staniszewskim, sędzi warszawskim 1791 roku (Deb. Czers. 2 f. 113).

ŁYCKOWSCY, w witebskim. Kazimierz, łowczy orszański, obecny na sejmiku witebskim 1722 r. (Ist. Jur. Mat. XXVII). Placyda, w tymże czasie żona Michała Matuszewicza, cześnikowicza mińskiego. Józefat i Szymon podpisali, z województwem witebskim, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r., a Kazi-

mierz czy też Dominik był stronnikiem Augusta III-go (Roczn. Tow. Her. I; Obl. Gr. Warsz. 49 f. 609).

ŁYCHKOWSCY na Wołyniu. Wincenty, Maciej Kazimierz z synami: Alfredem Stanisławem Wawrzyńcem i Aleksandrem Bolesławem Edwardem, i Jan z synami: Emerykiem Michałem, Michałem Ludomirem i Julianem Janem, synowie Michała, wnukowie Jerzego, prawnukowie Michała, 1835 r.; Ludomir, syn Macieja Kazimierza, 1851 r.; i Marjan Bronisław, syn Aleksandra, 1886 r, dowiedli szlachectwa w gubernji wołyńskiej (Spis.).

z ŁYKOSZYNA, w ziemi bełskiej. Czambor z Łykoszyna, podkomorzy bełski, 1462 r. razem z innemi ziemianami bełskimi poddał ziemię bełską królowi (Dług.), pozwany 1469 r. przez Mikołaja z Bogatego, kasztelana czerskiego, o zapisanie oprawy 200 grzywien posagu i wiana synowej Marcinowej, Elżbiety, synowicy kasztelana, nie żył już 1476 r., w którym wdowa po nim Katarzyna, posesorka Modryna, zawiera ugodę z Janem z Uhrynowa. Ksiądz Stanisław Czambor z Łykoszyna, pleban z Wyklajczy (?), wykupił Łykoszyn od Niemierzy z Szypic i sprzedał go za 700 grzywien Wydźdze z Szypic, synowi Niemierzy, 1493 r. (AGZ. XIX. 1908, 1971, 2284, 2285 i 2287).

ŁYKOSZYNOWIE. Bernard i Grzegorz Łykoszynowie stawili się do obrony Smoleńska 1654 r. (Arch. Zbor. 14 f. 21). Michał Łykoszyn został szambelanem królewskim 1786 r. (MP.).

ŁYKOWIE h. CIELĄTKOWA. W przeprowadzonym 1773 r. w ziemstwie orszańskim wywodzie szlachectwa nazwani są Łykowie książętami; według tradycji pochodzić mają od książąt Łyków, gałęzi książąt Oboleńskich. Według tego wyvodu żyjący w końcu XVI-go wieku Wasil Łyko miał synów: Jana, po którym zostali—Szymon i Jan, Aleksandra—którego syn Jan i Grzegorza—którego synowie: Bohdan i Jarosz.

Herb Kucza
(Cielątkowa).

Jarosz Grzegorzewicz Łyko otrzymał 1637 r. od Władysława IV-go dobra Bukin i Proskurnin, w smoleńskim. Synowie Jarosza: Samuel, Konstanty i Jan, podzielili się 1651 r. dobrami ojczystymi. Matką ich, według Wielądka, była Jadwiga Łysakowska.

Samuel z Bukina i Proskurnina stawił się 1654 r. do obrony Smoleńska i przetrzymał oblężenie do Marca 1655 r. (Arch. Zbor. XIV f. 19 i 37). Według wyvodu pozostawił syna Leona.

Jan v. Jan Stanisław, cześnik orszański 1668 r., z Ratomskiej miał mieć kilka córek. Inny Jan, skarbnik orszański, elektor Jana III-go z witebskiego.

Konstanty pozostawił synów: Aleksandra i Jerzego. Aleksander, z Zofji Makowieckiej, miał synów: Karola, Emanuela, Antoniego i Franciszka, na rzecz których stryj Jerzy zrzekł się pewnego majątku 1730 r. Z nich

Karol i Emaunel podpisali, z województwem witebskim, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.

Karol, z Benedykty Borodziejówny, pozostawił: Mikołaja i Antoniego, Trynitarzów, Józefa Karmelitę, Jana, Ignacego i Tadeusza, ożenionego z Mickiewiczówną.

Emanuel pozostawił synów: Kazimierza, Michała, Jana, Franciszka, Cyprjana i Bartłomieja 1773 r. Kazimierz był ożeniony z Krukowiczówną, Bartłomiej z Czajkowską.

Antoni z Korzeniowskiej miał syna Tadeusza 1773 r.

Franciszek, kapitan wojsk polskich, z Żebrowskiej, pozostawił: Aleksandra 1773 r., Michała—Kamedułę, Stanisława, Antoniego i Jana, po którym, z Pacewiczówny, syn Maciej Tomasz.

Jerzy Antoni, syn Konstantego, poborca orszański 1718 r., skarbnik orszański 1730 r., zrzekł się majątku ziemskiego na rzecz synowców swych po bracie Aleksandrze, pozostawił córkę Helenę za Teodorem Okołowiczem Krzywcem, skarbnikiem nowogrodzkim, zmarłym 1729 r. i synów: Rafała bezdzietnego i Aleksandra. Aleksander, z Katarzyny Ostrejkwówny, miał córki: Teresę Chociatowską i Maryannę Śmiarowską, i synów: Andrzeja, Konstantego i Karola.

Karol, syn Aleksandra Konstantynowicza, z wszystkimi synami, synowie Emanuela, oprócz Franciszka, Antoni z synem Tadeuszem i Franciszek z jednym synem Aleksandrem, oraz Andrzej, Konstanty i Karol, synowie Aleksandra Jerzowicza, przeprowadzili 1773 r. w Orszy wywód swego szlachectwa.

Jan, elektor Stanisława Augusta, z powiatu orszańskiego. Jan, rotmistrz smoleński 1786 r. N., Jezuita w Witebsku 1812 r. (Herb. Orsz.; Ist. Jur. Mat. XXI, XXV i XXVI; Gr. Orszań.).

Andrzej, syn Aleksandra, z Marjanny Kuszelewskiej, miał dzieci: Aleksego, Marcelego Stanisława, Petronellę Barbarę, Katarzynę i Joannę Teodozję (Wielądek).

ŁYKOWIE książęta. Stanowili gałąź książąt Oboleńskich, wygasła w Rosji 1701 r. Na Litwie, Białorusi i Wołyniu spotykamy kilku członków tej rodziny. Książęta Aleksander i Iwan Iwanowicze Łykowie ulegli bannicji za różne przestępstwa 1607 r., z której ks Iwan został zwolniony 1616 r. (Wolf.). Książę Siemien Łyko z żoną, Katarzyną Kamieńską, nabył 1614 r. za konsensem królewskim od pana Iwana dobra Jólcze i Berezki, w starostwie lubeckim, zarządzał dobrami ks. Wiśniowieckiego 1615 r., umarł 1621 r., pochowany w Kijowie (Zr. Dziej. V; Arch. I. Z. Ros. VII; Wolf.). Ks. Maciej Łyko, syn ks. Michała, z matką Maruszą Swiacką, 2-o v. Błizińską 1630 r., dziedziczyli na Pawołoczy i trzymali w zastawie Wołosów (Op. Żytom. 14).

ŁYKOWSCY h. ŚLEPOWRON z Łykowa, w szadkowskim. Przedbor Łykowski z Łykowa 1388 — 1400 r. ma częste sprawy w Łęczycy, od trzymanej w zastawie części wsi Upale pisał się czasem Upalskim, w 1399 r. pozwany przez Pełkę z Łykowa o część dziedzictwa po stryju Andrzeju, dowiódł, że sprawa już była sądzona. Brat Przedbora, Chocimierz, świadczył mu 1391 i 1397 r., a ugodził się 1393 r. z Andrzejem, miecznikiem łęczycykiem (ze Zdun), o zastaw Parsku.

Szwagrem ich rodzonym był Bartłomiej, piszący się także z Łykowa 1399 roku. Oprócz nich wspominają akta łączyckie z tego czasu Macieja, Stefana i Dorotę Łykowskich (Łęcz. I i II).

Bracia — Walenty i Tomasz Łykowscy, dziedzice Łykowa 1531 r. (Słow. Geogr.). Jakób 1553 r., a Feliks 1556 r., sprzedali części swoje w Goliszewie i Lisich Jamach Goliszewskiemu (G. Łęcz.).

Stanisław, syn Jakóba, kwitował 1560 r. Wysockiego. Mikołaj, syn Tomasza, przyznał dług żonie swej, Pelczyńskiej, 1590 r. Stanisław, syn Jana, wierzyciel Kielczewskiego 1610 r. (Gr. Przed. 12 f. 22; 38 f. 258; 57 f. 201). Adam podpisał, z ziemią sieradzką, elekcję Władysława IV-go i Jana Kazimierza. Anna z Prusinowskich, 1-o v. Czopowska, 2-o v. Stanisławowa Łykowska kwitowała 1651 r. Jadwigę z Trzecińskich Skotnicką. Bracia—Jakób i Stefan, pozwani 1658 roku w Przedczu przez Siedlewskiego (Gr. Przed. 73 f, 251; 74 f. 133). Dwóch Jakóbów podpisało, z województwem sieradzkim, elekcję Michała Wiśniowieckiego. N., towarzysz z pod chorągwi oboźnego korounego, uwolniony z niewoli tatarskiej 1668 r.

Herb Slepowron.

Marjanna z Glińskich, wdowa po Jakóbie, i synowie jej: Jan, Stefan i Józef, pozwali 1700 r. Sokołowskich, a 1704 roku Sulimierskich w Sieradzu. Józef umarł bezdzietny, a córki Jana: Marjanna Pawłowa Pruska, wdowa, Wiktorja Wojciechowa Podleska i Katarzyna Gumińska, ugodziły się ze stryjem Stefanem o spadek w Bogucicach po stryju Józefie i dziadzie. Stefana i Marjanny Zbyszewskiej synowie: Antoni i Jan, sprzedali 1755 r. część swą Bogucic, w sieradzkim, bratu Andrzejowi. Józef, syn Andrzeja, dziedziczył na Bogucicach 1773—1775 r. Drugim synem Andrzeja był zdaje się Onufry 1775 r. (Gr. Sieradz. i Radziej.).

Jan, z sieradzkiego, elektor Leszczyńskiego 1733 roku i Stanisława Augusta. Józefata z Popławskich, wdowa po Kazimierzu 1761 r. w Drozdowie (Gr. Sieradz.). Franciszka, żona 1-o v. Aleksandra Pstrokońskiego, zabitego 1759 r. a 2-o voto Szymona Zabłockiego 1771 r., ma przydanego opiekuna Pawła, zapewne brata swego 1759 r. Do sprawy Kaspra i innych z Józefem Dąbskim, kasztelanem kowalskim, wyznaczył sejm 1775 r. komisję (V. L. VIII f. 215).

Aniela z Kossów Łykowska, współdziedziczka Mortęg, w michałowskim, 1770 r. N., chorąży chełmiński, wyznaczony z sejmu 1775 r. komisarzem do sprawy o propinację w Widawie (V. L. VIII f. 356).

Jan, syn Wincentego, chorążego chełmińskiego, miał synów: Pawła i Klemensa. Pawła, z Marjanny Korytowskiej, syn Józef Franciszek 1847 r., a Klemensa, z Konstancji Otfinowskiej, syn Jan Djonizy, 1849 r. wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie.

Stanisław otrzymał 1630 r. konsens na nabycie Wólki, Branicy i Przetok, w starostwie sokalskim, od ks. Zbaraskiego, podpisał elekcję Władysława IV-go z ziemią bełską (M. 178 f. 36). Stanisław i Franciszek z Goyszowa (Goliszewa), elektorowie Michała Wiśniowieckiego, z ziemi bełskiej.

Franciszek zaślubił 1671 r. Marjanę Czekanowską, córkę Jana i Krystyny Kochanowskiej, i zostawił syna Jana, który ożenił 1725 r. żonę, Annie Zbyszewskiej, córce Franciszka, 6,000 floren. posagu (Gr. Pozn.). Syn ich Józef, obecny w Maćkowicach, w przemyskim, 1725 r., ożenił się 1737 r. z Anną Albinowską, 1-o v. Mikołajową Sopoćkową i pozostawił z niej: Michała, Jana i Marcina, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim przemyskim, i Antoniego, którego, z Zofji Sozańskiej, córka Marjanna Michałowa Baczyńska, umarła 1792 r. (M. D. Wąs.).

Tomasz, żonaty z Magdaleną Manasterską, córką Pawła ze Stupnicy 1799 roku (A. Lwows. For. Nob.). Dymitr Likoski (?) cedował sumę pułkownikowi Filipowi Sztetnerowi 1802 r. (DW. 113 f. 311).

ŁYŃSKI Kazimierz, syn Jerzego, z żoną, Zuzanną Gośniewską, nabył 1662 roku, a sprzedał 1666 r. część Gośniewic. Zuzanna żyje wdową jeszcze 1699 roku (Perp. Czers. 12 f. 251; 13 f. 30 i 120; 14 C f. 41; 15 f. 117). Czy to nie Liński.

Herb
Złotogoleńcyk.

ŁYSAJTIS Władysław, współdziedzic Korklan na Żmudzi 1528 r.

ŁYSAKOWIE h. ZŁOTOGOLEŃCYK. Felicjan Łysak z żoną, dziedzic części Gałęzowa, a Krzysztof z żoną części Tarnawki pod Targowiskiem, w lubelskim, 1676 roku (Paw.). N., elektor Stanisława Leszczyńskiego z lubelskiego.

Marcin, syn Jana i Ludwiki, współdziedziców Tarnawki, ur. 1750 r. i Antoni, syn Jana i Petronelli, ur. 1781 r. (metryki w Targowisku), wylegitymowali się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1803 roku (Akta po - Galicyjskie 301¹⁹¹ i 301²⁶⁹).

Herb
Jastrzębiec-Boleścic
(Tępa Podkowa).

ŁYSAKOWSCY h. JASTRZĘBIEC - BOLEŚCIC z Łysakowa, w ziemi bielskiej, województwie płockim. Mikołaj i Stanisław z Łysakowa, wymienieni w przywileju danym 1408 r. Boleścicom przez ks. Ziemowita Mazowieckiego. Jakób, syn Wojciecha, student Uniwersytetu krakowskiego 1473 roku. Mikołaj, syn Jana Łabuny z Łysakowa, Jan, Dorota, Anna i Świątka, dzieci Wojciecha Bębenka, i Stanisława i Świątka, siostry z Łysakowa, ulegli 1497 r. konfiskacie dóbr za nieuczynienie zadosyć obowiązkowi wojennemu. Dobra Bębenków darowane zostały Andrzejowi Strusińskiemu z Łysakowa (Wierzb. II. 870 i 981).

Mikołaj Łabuna Łysakowski, działający z dziećmi 1533 roku w Płocku, dwukrotnie żonaty, zmarł 1543 r., pozostawiając: Jana, Andrzeja, Stanisława, Jadwigę, Katarzynę, Olgę, Dorotę i Małgorzatę, żonę Jakóba Łopackiego 1541 r. Jan, urodzony z pierwszej żony, sprzedał 1539 r. część swą macierzystą w Łysakowie za 20 kóp groszy Janowi z Janczewa,

razem z ojcem zastawił część Michałowi, synowi Macieja, 1541 r., a z siostrami: Jadwigą i Dorotą, sprzedał swą część Kędzierskiemu. Andrzej z bratem Janem i z ojcem sprzedali grunta w Łysakowie 1541 r. Wojciechowi z Janczewa, a Stanisław sprzedał tegoż roku swoją część Janowi z Janczewa (Perp. Płoc. 2 f. 71; 5 f. 242; 6 f. 130, 144, 294, 298, 300 i 336; 8 f. 241 i 273; 9 f. 181).

Stanisław i Maciej, synowie Jana, i inni siostrzeńcy, otrzymali 1511 r. zapisem testamentowym od wuja Mikołaja z Włoczewa 300 kóp groszy na Włoczewie. Stanisław osiadł w Prusach, gdzie był współdziedzicem Jaworza i Sybenhuben, w brodnickim, 1526 r. Michał, syn Macieja, procesował się 1537 r. z Janczewskim, a 1541 r. wziął w zastaw część Łysakowa od Łabunów. Michał i Erazm dziedziczą na części Łysakowa, Włoczewa i Benisławia 1578 r., a Feliks z braćmi, synowie Pawła, na części Strzeszewa, w płońskim (Wierzb. IV. 10138 i 14840; Perp. Płoc. 4 f. 104; 6 f. 336; Paw.).

Nad Tomaszem i Marjanną, dziećmi Andrzeja, wyznaczona została opieka 1658 r. (Sig. 1 f. 4).

Tomasz podpisał, z województwem plockim, elekcję Jana III-go. Jan sprzedał 1723 r. Umiećcino Retki, w ciechanowskim. Potomek jego Józef, syn Szymona, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskim 1848 r. (Herb. Król. Pols.). Humiećcino leży w parafji Łysakowskiej, możnaby zatem sądzić, że ten Jan należał do rodu Lubiczów. Szymona, z Magdaleny Matuszewskiej, był także synem Ignacy, którego, z Tekli Kędzierskiej, synowie: Ignacy Jan i Paweł Antoni 1858 r., a Adam 1862 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie.

ŁYSAKOWSCY h. LELIWA z Łysakowa, w pilzieńskim. Klichna Florjanowa z Łysakowa i Sobniowa procesowała 1399 — 1400 r. Jana z Sarbi o 40 grzywien posagu. Ta sama Klichna z Łysakowa, za zgodą dzieci swych: Jana i Jadwigi, żony Jakóba z Mokrosęku, sprzedała 1447 r. ojcowiznę swą Gambiczynę Dobkowi i Tomkowi, braciom, wójtom z Pilzna (Zs. Pilz. 3).

Herb Leliwa.

Piotr z Łysakowa świadczył 1386 r. plebanowi z Beaszowej. Córce Pełki, a swojej żonie, oprowił Bernard z Górki 400 grzywien na Górce i 10 na Kamieniu 1387 r. Pełka ma sprawę z Pakoszem z Książnic 1398 r. Jasiak i Pełka procesowali się w Wiślicy 1427 r. z Piotrem z Zborowa (St. Pr. Pols. Pom. VIII; Piekos. ks. Wiśl.). Elżbieta, siostra Jana Łysakowskiego, żona Janusza z Maciejkowic, dziedziczyła na Jaworzu i Gobikówce, które to dobra po śmierci bezdzietnej wnuka jej, Mikołaja Jaworskiego, objęła wnuczka Jana Łysakowskiego, Anna Dydyńska, bardzo już stara i sprzedała je Mieleckim 1519 r. (Str. Pr. P. P. VI. 165 i 183).

Jan Łysakowski, od 1431 r. spotykany w orszaku Jarosławskich z Tarnowa, do aktu polubownej ugody między nimi przyłożył pieczęć swą z herbem Leliwa 1437 r., po przeprowadzeniu procesu z Buczackimi sprzedał Zadorów za 300 grzywien Teodorykowi z Buczacza, a Siniów także za 300 grzyw. Michałowi z Buczacza 1437 roku, dziedziczył na Manastyrzu, Szczytnej, wójtostwie w Pawłowym siole. Żona jego,

Helena Mzurowska, stolnikówna przemyska, kwitowała 1436 r. ojca swego, a 1440 r. już wdowa, zawarła ugodę z Ramszem i jego braćmi z Cieszacina, 1442 r. wyszła 2-o v. za Andrzeja z Wielkich Żurowic, który często nazywany od jej dóbr oprawnych Łysakowskim. Dzieci z pierwszym mężem było czworo: Jan i Pełka v. Paweł Pełka, Katarzyna i Anna. Katarzyna wyszła za Marcina z Morawska 1447 r.; Anna za Henryka z Wielkiego Cieszacina, obie otrzymały po 80 grz. posagu i kwitowały 1454 r. braci z ojcowizny i macierzyzny. Siostrą rodzoną Jana nazwana 1469 r. Zuzanna, żona Mikołaja Balickiego, wójta przemyskiego, który otrzymawszy za nią 300 grzywien posagu, oprawił jej 600 grzywien posagu i wiana. Sądzę, że była ona przyrodną siostrą Jana, a córką Andrzeja z Żurowic.

Pełka, inaczej Paweł Pełka, podstarości lwowski 1467 — 1479 r., wojski przemyski 1486 — 1499 r., razem z bratem kupił 1462 r. Pełkinie i Kruhel od Spytka z Jarosławia za 800 grzyw. i tegoż roku dzieli się z bratem dobrami, bierze Pełkinie i Kruhel i 300 grzywien dopłaty, oprawia żonie, Zofji z Kukizowa, 720 grzywien posagu i wiana na tych dobrach 1470 roku, nabył w zastaw 1473 r., a w dziedzictwo 1474 r. Dobaniowice i Zaslawie za część Manastyrza i 500 grzywien od Wnuczka, zapisał 1477 r. pięć grzywien czynszu z Pełkiń na szpital w Jarosławiu, pozwany 1481 roku o skup z Pełkiń i Kruhla przez Humnickiego, urodzonego z Jarosławskiej, utrzymał się przy tych dobrach, otrzymawszy za żoną jeszcze 85 grzywien macierzyzny 1490 r., powiększył jej oprawę do 970 grzywien na całym majątku, rezygnował wieczyście 1499 r. dobra swe Dobaniowice, Zaslawie i Pełkinie synowcowi swemu Janowi, który się zobowiązał za to utrzymywać go do śmierci, rzekł się widocznie zaraz wójtwa przemyskiego na rzecz tegoż bratanka, żył jeszcze 1503 r., umarł bezdzietny. Wdowa po nim, pani oprawna Pełkiń 1508 r., została zwolniona od wyprawy wojennej 1509 r. z powodu zniszczenia jej dóbr przez przechodzące wojska (AGZ. XIII — XIX; Wierzb. IV. 9205; Paw.).

Jan, podstarości lwowski 1465 — 1467 r., komornik graniczny przemyski 1472 — 1484 r., dziedzic połowy wójtostwa w Wiszni, Gorzyczan i lenny posiadacz wójtostwa w Pawłowskiu i Manastyrza, wspólnie z bratem posiada dom w Sandomierzu 1446 r., na mocy działu bierze Szczytnę i Manastyrz, z których ma spłacić bratu 300 grzyw. i zapisuje 400 grzyw. oprawy żonie Katarzynie 1462 roku, kupił za 250 grzyw. część Żurowic 1471 roku, zwolniony został dożywotnio 1474 r. z wasalstwa czyli maństwa z wójtostwa w Pawłowskiu i Manastyrza przez Spytka z Jarosławia, od którego razem z Rafałem z Jarosławia wziął za 2,000 grzyw. w zastaw całą Jarosławszczyznę, otrzymał 1475 r. konsens na wykup Bortatyna od braci: Jana i Wojciecha Garnyszów, odkupił 1474 r. część Manastyrza sprzedaną przez brata, i z dopłatą 220 grzyw. kupił zań 1475 r. Domahościska i Hubieszczyn, spłacił 1476 — 1478 roku Odrowążów z Domahościsk i wójtostwa w Wiszni, sprzedał 1477 r. część Żurowic Wielkich za 350 grzyw., a odkupił 1478 r. prawem bliższości po matce Strzelczyce i Rudniki po Mzurowskich, najechał 1481 r. w Łysakowie Jana Czarnego Snopkowskiego, który trzymał w zastawie część Łysakowa, oprawną jego siostry, umarł 1484 r., pozostawiając syna jednego Jana i kilka córek.

Z córek: Małgorzata, żona Jakóba z Małego Cieszacina, kwitowała 1473 r. ojca z posagu wynoszącego 100 grzyw. gotówką i 50 grzyw. w perłach, i przyjęła

oprawę 300 grzyw. od męża; Katarzyna, żona Piotra Branickiego z Brańczy na Borczu, kwitowała ojca 1481 r.; Anna, żona Dzierśława Wilczka z Lubienia, kwitowała ojca i brata 1483 r., ta może Anna, była 1-o v. za Janem Dunikowskim, łowczym przemyskim; Marta, żona Dominika Przepiórowskiego, wzięta została, po zabiciu męża, do niewoli tatarskiej, a posag jej 100 grzyw. spłaca bratu Miklasz z Rudolowic 1502 r.

Jan, wojski przemyski po stryju Pelce 1499 r., dziedzic wójtostwa w Wiszni, Dobaniowic, Bortatyna, Strzelczyc, Rudnik, Domahościsk i Zarzecza, a po stryju Pelkiń i Kruhla, ożeniony 1-o v. z Dorotą, córką Zygmunta Panacza, wójta z Wiszni 1477 r., zapisał 1495 r. drugiej żonie, Elżbiecie Morawskiej, 300 florenów oprawy na Domahościskach, oprawę tę podniósł do 300 złotych węg. i zabezpieczył na Rudnikach i Strzelczycach 1502 r., sprzedał Szczytnę za 300 grzywien Janowi z Zabierzowa, wójtowi z Pawłowosiola 1486 roku, dokupił resztę Strzelczyc i Rudnik 1492 i 1505 r., otrzymał jako poseł przemyski 1505 r., za wydatki poniesione na sejmie, 15 grzywien, umarł 1507 r. Córka jego, Elżbieta, zdaje się z pierwszej żony, żona Jana Orzechowskiego, kwitowała 1506 r. ojca z ojcowizny i macierzyzny, a mąż jej oprowił 600 florenów. Druga córka Magdalena, urodzona z drugiej żony, była żoną Jana z Orska Dunikowskiego, łowczyca przemyskiego 1516 r. Synów znamy czterech:

Jerzy otrzymał konsens 1521 r. na wykup wójtostwa w Wiszni od braci swych Jana, Wojciecha i Andrzeja, ale widocznie nie wykupił go, bo Wojciech dla siebie i dla syna Stanisława, otrzymał potwierdzenie dożywocia na wójtostwie i na Bortatynie 1531 r.

Wojciech z bratem Janem, wójtowie z Wiszni, rozgraniczają dobra swe Zarzecze od Dmitrowic 1532 r. Jan, drugi syn Wojciecha, student Uniwersytetu krakowskiego 1540 r. Bartłomiej, miecznik przemyski 1544 r. (AGZ. XIII—XIX; Zs. Przem. 8 f. 580 i 581; Arch. Sang. V; Wierzb. IV. 8448, 5825, 5826, 12871; Teka Paw. I).

Walenty, dziedzic części Błonia, a N. części Zgłobic, w pilzieńskim, 1581 roku (Paw.). Barbara ze Strzelczyc, żona Jana Boratyńskiego, chorążego przemyskiego, w asystencji krewnych, Krzysztofa Łysakowskiego i Marcina Ostrowskiego, kwitowała męża z 3,000 floren. i potwierdziła sprzedaż Hussakowa 1579 r., żyła wdową 1609 r. (AGZ. X. 2020, 2022, 2023),

Niesiecki wymienia jej brata stryjecznego Jana. Będą to zapewne Jan i Krzysztof, synowie Jana i Anny Gniewoszówny, mający jeszcze trzeciego brata Pawła 1580 — 1591 r.

Drugi Krzysztof, syn Wojciecha, wspomniany w zapisach Trybunału lubelskiego 1581 r. Krzysztof, z żoną Anną, posiadał dobra królewskie Drozdowce 1589 r., był obecny na sejmikach w Wiszni i w Rzeszowie 1587 — 1589 roku (Wyr. Lubels. 4 f. 295; 9 f. 1270; 34 f. 664; 45 f. 87; Zapis. Lubels. 3 f. 570; AGZ. XX).

Stanisław, ziemianin sanocki 1623 r., będąc chory nie stawił się na popis tylko wysłał sługę swego, Dmitra Iwankowicza Dwernickiego. W 1624 r. pani Łysakowska, a 1626 r. Marcin, stawili się na popis ziemi sanockiej (AGZ. XX). Stanisław, napadnięty 1626 r. we Lwowie przez Łahodowskich, ledwo z życiem uciekł (Zimor.). Jan z żoną, Anną Nowską (?), otrzymał 1635 r. konsens na ce-

sję Jasienia, w przemyskim, Jamnickiemu. Jan, żonaty z Anną Kowieską 1640 r. (M. 180 f. 569; 185 f. 281). Adam, mianowany 1686 r. pisarzem ziemskim sanockim, ma sprawę w Lublinie 1688 r. Według Żychlińskiego, był synem Jana z Giebułtowskiej, a z Konstancji Bukowskiej, miał córkę Jadwigę za Władysławem Dzwonowskim, łowczym trembowelskim.

ŁYSAKOWSCY h. LUBICZ z Łysakowa, w ziemi ciechanowskiej. Paprocki, znający dobrze stosunki szlachty mazowieckiej, wśród której miał całą rodzinę, podał w Herbarzu swoim rodowód pięciu pokoleń Łysakowskich, który okazał się w trzech pierwszych pokoleniach całkowicie, a w dalszych w linii Mikołaja, zgodnym ze znanymi obecnie źródłami, sądząc zatem, że i linja Pawła z małą poprawką co do Piotra dobrze jest spisana.

Jakób z Łysakowa, dzielny wojownik przeciw Krzyżakom, starosta 1452 r., a podsędek ciechanowski 1458 — 1472 r., podkomorzy łomżyński 1473 — 1490 r., otrzymał 1482 r. prawo chełmińskie dla Łysakowa i podzielił dobrami synów swoich 1486 r. Na mocy tego działu Jakób objął Gostkowo, a Mikołaj i Paweł Łysakowo (M. 6 f. 152 i 190). Jakób, student Uniwersytetu krakowskiego 1475 r.,

obrał sobie karierę duchowną i był kanonikiem pultuskim, ale ją widocznie porzucił i wyniósł się do Prus do Nidborga, skąd pisał 1508 r. do Jana Pajewskiego, plebana z Pałuk, że opuszczając kraj, oddał dobra swoje Gostkowo w zarząd bratankom swoim: Jakóbowi i Piotrowi, synom Pawła, którzy mieli spłacić dług jego księdzu Pajewskiemu. Teraz dowiedział się, że drudzy jego bratankowie, synowie Mikołaja, chcą te dobra zająć, prosi zatem go o wsparcie radą i czynem bratanków u biskupa i władz innych. Podpisał się byłym kanonikiem pultuskim (Pom. Dz. W. Śr. XVIII Nr. 323).

Herb Lubicz.

Wymienieni synowie Pawła urodzeni byli z Jeżewskiej. Jakób, z Kucharskiej, miał synów: Stanisława i Jana. Stanisław, z Karniewskiej, synów: Mikołaja, wysłanego na nauki do Włoch, Jakóba wyprawionego do Portugalji, Walerjana w szkołach w Brunsberdze, Hieronima, Andrzeja i Wawrzyńca, dla młodego wieku uczących się jeszcze w domu za czasów Paprockiego. Z nich Mikołaj, student prawa w Padwie, był asesorem Nacji Polskiej 1587 r. Andrzej, ur. 1577 roku, kanonik warmiński, nabył 1629 r. Izbicę z przyległo-

ściami od Jana Łowickiego i darował kościołowi Warmińskiemu, umarł 1635 r., zapisał cały majątek na pobożne fundacje, odsunawszy od spadku brata i bratanków (Gr. Przed. 69 f. 684 i 789; Star. Monum.).

Piotr, drugi syn Pawła, wymieniony w liście stryja 1506 r., według Paprockiego, był sędzią nurskim i miał córkę i czterech synów, z których trzech zmarło młodo, a pozostał jeden Jakób. Jeżeli się Paprocki nie pomylił i nie połączył dwóch Piotrów w jednego, to trzeba przypuścić, że Piotr, syn Pawła, żył około 90 lat, sprawując do końca urząd sędziego. Pisał się zwykle Gostkowskim z Gostkowa. był sędzią ziemskim nurskim, ostrowskim i kamieńczkowskim

1533 roku, i jeszcze 1567 r. wspomniany w rejestrach poborowych jako współdziedzic Łysakowa.

Jakób został stolnikiem nurskim, ostrowskim i kamieńczykowskim 1564 roku, podpisał Unję lubelską 1569 r. Ten sam pewno Jakób, poborca ziem: ciechanowskiej, wiskiej, łomżyńskiej, rożańskiej i makowskiej 1567 roku (Vol. Leg. II f. 76 i 88).

Mikołaj Łysakowski z Gostkowa, podkomorzyc łomżyński, pozostawił synów: Jakóba, Andrzeja, Jana i Łazarza, występujących 1514 r. (M. 60 f. 173). Jan był pisarzem konsystorza gnieźnieńskiego 1506 r., następnie plebanem w Łysakowie (Pom. Dz. W. Śr. XVI. Nr. 757; Papr.). Andrzej, według Paprockiego, miał synów: Stanisława i Macieja, a Łazarz — Konstantego i Franciszka, którzy bezpotomnie zmarli.

Jakób, najstarszy syn Mikołaja, miał synów: Jana, Mikołaja, Jakóba i Stanisława, o którym wiemy tylko z Paprockiego, że był bardzo uczony, ale w domu zasiedziały.

Jan, podstoli ciechanowski 1554 r. i zaraz tego roku sędzia ziemski zambrowski i ostrołęcki, podkomorzy nurski już 1569 r., dziedzic Krzeczkowa 1559 r., zapisał oprawę żonie, Helenie Lasociance, sędziance lubelskiej 1554 r., pozostawił z niej synów: Mikołaja, zakonnika Minorytę (Papr.), Jana i Stanisława. Rejestra poborowe wymieniają Jana, dziedzica Szemplina Krzywego, w przasnyskim, 1567 roku, Jana i Mikołaja, dziedziców Olszewa Korzybi, w mławskim, a wdowę Mikołajową, dziedziczkę Krzeczkowa, w nurskim, 1578 r. (M. 83 f. 436; 93 f. 171; ML. 220 B f. 310; V. L. II f. 88; Paw.).

Mikołaj, poborca chełmski i bełski 1543 — 1552 r., ze stolnika czerskiego podsędek bełski 1557 r., kasztelan lubaczowski 1567 — 1570 r., chełmski 1572 r., wyznaczony lustratorem do Mazowsza i Podlasia 1569 r., mianowany 25-go Lutego 1585 r. kasztelanem bełskim, widocznie umarł nie objąwszy tej kasztelanji, bo stale w aktach synowie jego nazywani kasztelaniami chełmskimi. Dziedzic Łysakowa razem z braćmi i z Stanisławem i z Piotrem Gostkowskim, sędzią nurskim, Mierzanowa i Strzelni, w ciechanowskim, Grodka i Teptuchowa, w horodelskim, Uściługa, Wierboji, Hnoyna, Rudki, Błażenina, Mohilna, w włodzimierskim, odstąpił 1552 r. sumy swej na Niestanicach i Susznie Żółkiewskiemu, zastawił przed 1585 roku Uściług Zbaraskim, ożeniony był 1-o v. z Cieciszowską, z której pozostawił czterech synów i dwie córki, a 2-o v. z Jadwigą Sierchowską, żyjącą wdową 1589 r., zmarłą bezdzietnie. O dobra pozostałe po niej Ładzyn, w włodzimierskim, procesowały jej spadkobierczynie Firlejówny, wojewodzianki lubelskie, Myszkowskich 1603 — 1605 r. Córki kasztelana, według Paprockiego, były: Helena, 1-o v. Łażniewska, 2-o v. Kasprowa Wasiczyńska i Małgorzata ks. Solomerecka (Iwanowa?); synowie: Jakób, Jarosław, Olbracht i Stanisław, dziedzice Gnojna, Teptuchowa, Kozodaw, mają sprawy w Lublinie 1586 — 1591 roku (M. 96 f. 66; V. L. II f. 88, 97 i 159; Zap. Lub. 1 f. 1; Wyr. Lub. 1 f. 2; 3 f. 265 i 389; 20 f. 156; 29 f. 792; 34 f. 293; 44 f. 554; AGZ. X. 941; Akta 19; Woł. I f. 1081; II f. 132; Paw.; Źr. Dziej. 18 i 19).

Jakób, dworzanin królewski 1586 r., podstarości łucki 1598 — 1599 roku, wojski chełmski 1602 — 1607 r., chorąży chełmski 1612 r., szafarz poborów wo-

łyński 1590 r., poseł kijowski 1601 r., deputat do kwarty rawskiej 1603 r., uczestnik wypraw Batorego, ożeniony z Katarzyną Żulińską 1593 r., dzierżawca Nowicy 1586 r., zastawiał dobra Jakóbowi Miklaszewskiemu 1596 r., procesował ks. Zasławskich 1603 r. o zabranie gruntów w Mobilnie, Gnojnie i Turji, pozwany nawzajem przez nich o lokację wsi na ich gruntach 1605 r., dzierżawca Krasnego, w chełmskim, 1618 r., dziedzic Hłuszy i Borku, w łuckim, 1620 r., kwitował 1622 roku Jerzego Hulewicza z odebrania łańcucha złotego i maneli pożyczonych, umarł bezdzietny 1622 r. (Wyr. Lub. 29 f. 961; 54 f. 976; Zap. Lub. 4 f. 852; 11 f. 386 i 591; 19 f. 854; 30 f. 16; Woł. I f. 1079; II f. 103; Akta 23; Pam. I; V. L. II f. 304 i 438; Teką W. Rulik.).

Jarosław, chowany na dworze Jana Tarnowskiego, współdziedzic Gnojna, Błażenina Wierboj 1587 r., dziedzic Grodka, Teptuchowa, Ambuków, Kozodaw, Hłuszy, Borkolesów, z Katarzyny Niewiarowskiej, pozostawił trzy córki: Helenę, 1-o v. Stanisławową z Bogorji Podłęską 1624 r., 2-o v. Zygmuntową z Mstyczowa Płazinę 1628 r.; Annę Mikołajową Głembocką 1624 r. i Katarzynę Krzysztofową Niszczycką 1622 r. Wszystkie trzy podzieliły się 1624 r. spadkiem po stryju Jakóbie z stryjeczniemi braćmi, synami Olbrachta, za pośrednictwem Jana Bądryńskiego, miecznika wołyńskiego, a 1625 r. przeprowadziły dział dóbr między sobą. Niszczycka sprzedała 1627 r. Ładzin i pół Ambuków, a razem z Płaziną odebrały pokwitowanie od Komorowskich 1640 i 1645 r. Głembocka działa w Czersku 1637 roku (Zap. Lub. 5 f. 1030; Zs. Bełs. 65 f. 364, 448 i 1070; 68 f. 974; Gr. Bełs. 62 f. 261; Perp. Czers. 9 f. 349; Teką W. Rulik.).

Stanisław, kasztelan chełmski, chował się na dworze hetmana Zamoyckiego, procesował Kurcewiczów o Jagodnę, które mu przysądzono 1597 roku (Woł. I f. 348).

Olbracht, razem z bratem Jarozsem, oddany na dwór Jana z Tarnowa, starosta horodelski 1605 r., procesował sąd grodzki włodzimierski o niesłuszne wyroki 1591 i 1598 r., zastawił 1599 r. Uściług ks. Zbaraskim, dziedzic Załuza, Trościańca, Łuczkowa 1605 r., i Brewki i Jerenki, w kijowskim, 1618 r., ożeniony z Anną Uhrowiecką, podkomorzanką chełmską, nie żył już 1620 roku, w którym dzieci jego: Mikołaj, Aleksander, Wacław i Halszka, zostając pod opieką stryja Jakóba, zapisują się na zgodę z Wolskimi o szkody w Uściługu.

Halszka, wdowa po Szymonie Chodorowskim, zeznała zapis dożywocia z drugim mężem, Wacławem Świętopełkiem Zawadzkiem 1629, 1633 i 1639 roku, żyła jeszcze 1645 r.

Mikołaj, rotmistrz królewski 1627 r., razem z braćmi dzielił się spadkiem po stryju Jakóbie, z córkami stryja Jarosława 1624 r., ożeniony z Zofją Ziemacką, umarł bezdzietny przed 1647 r.

Aleksander, syn Olbrachta, dziedzic Uściługa, rotmistrz królewski, wyznaczony z sejmu 1638 r. komisarzem do granic województw — wołyńskiego i bełskiego, ma różne sprawy w Trybunale lubelskim 1643 i 1647 roku, ożeniony był z Eufrozyną Farensbachówną, z której dzieci znamy dwoje: Mikołaja i Annę. Anna na Uściługu, żona 1-o v. Jana Karola Potockiego, podkomorzego braclawskiego, 2-o v. Karola Denhoffa, łowczego sieradzkiego 1686 r., następnie kasztelana konarskiego 1690 r. Potocki zapisał testamentem 2,000 florenów Eufrozynie Łysakowskiej. Była ona córką Jana i Eleonory z Potockich (Gr. Łuck.), a żoną

1-o v. Wojciecha Łaski 1690 r., 2-o v. Mateusza Sopoćki, łowczego parnawskiego 1697 r. Czy Jan był także synem Aleksandra nie wiadomo.

Mikołaj, syn Aleksandra, występuje w Lublinie już 1653 r., procesuje się z Komorowskiemi w Bełzie 1672 — 1675 r., w końcu podczaszy żytomierski, z żony, Aleksandry Suchodolskiej, miał synów: Kazimierza Michała i Gabryjela 1686—1692 r. (Zap. Lub. 19 f. 755 i 782; 27 f. 214; 30 f. 16 i 101; 43 f. 838; 62 f. 310, 342 i 477; 68 f. 594; Woł. I f. 83 i 435; IV f. 296; VI C f. 117; IX f. 903; Bracł. XI f. 836; Kij. VI C f. 359; VIII f. 12; Gr. Bełs. 50 f. 146; 59 f. 260; 77 f. 561; 81 f. 679; 110 f. 643; 112 f. 34; 265 f. 32; 387 f. 514; V. L. III f. 446; Żr. Dziej. 21; Teka W. Rulik.).

Jakób, czwarty syn Jakóba, brat Mikołaja, kasztelana chełmskiego, pisarz zawkrzyński, zabity przez Mostowskiego w bezkrólewiu 1575 r., pozostawił małoletnie dzieci: Adama, Abrahama i Annę. Dziedziczyli oni na Krzywonosie, w mławskim, 1578 r. Anna, 1-o v. Józefowa Czyszkowska, 2-o v. Stanisławowa Cieciszowska, kwitowała 1599 r. z posagu brata swego Abrahama.

Abraham, żonaty z Maruszą 1595 r., sprzedał część Gogolina Cieciszowskiemu 1616 r., pozwany przez Adama Olszamowskiego 1621 roku o wybicie go z dzierżawy dóbr Zadyby, Tahaczyn, Zalesie, w włodzimierskim, pozostawił córki: Izabellę, 1-o v. za Marcinem Rusjanem 1620 r., 2-o v. za Pawłem Potockim 1646 r.; Annę, 1-o v. za Fryderykiem Siestrzewitowskim, wdowę 1636 r., 2-o v. żonę Adama Komorowskiego, sędziego ziemskiego bełskiego 1638 r. i synów: Mikołaja, Jakóba i Jana.

Mikołaj wróciwszy z 20-letniej niewoli tatarskiej 1639 r., kwitował braci z zarządu dóbr.

Jakób zapisał 1627 r. żonie, Zofji Suchorabskiej, córce Macieja, 8,000 florenów; on może był stolnikiem nurskim 1630 r.

Jan pokwitowany przez siostrę Komorowską 1639 r., z Elżbiety Duninówny Wolskiej, pozostawił dzieci: Abrahama, Marjanę, 1-o voto Siestrzewitowską, 12-o v. Andrzejową Liniewską, sędzinę ziemską łucką i Annę, które miały spraw 655 r. z Chołoniewską (Papr.; Paw.; Perp. Czers. 1 B f. 212; 5 f. 165; Wyr. Lubę; 63 f. 994; Zap. Lub. 33 f. 527; Woł. VI B f. 239; VII C f. 62; Arch. I. Z. Ros. VI 1. Gr. i Zs. Bełskie; Teka W. Rulik.; M. D. Wąs.).

Stanisław, z ziemią nurską, podpisał elekcję Władysława IV-go, a Jakób z tąż ziemią, elekcję Jana Kazimierza. Jakób, syn Stanisława, sprzedał część dóbr Nosy 1634 i 1645 r. i zapisał oprawę żonie, Zofji Manowskiej, 1642 r. (DW. 48 f. 1709; 49 f. 2236; 50 f. 714). Jan, żonaty z Zuzanną Miedźwiecką, córką Mikołaja, 1662 r. (Zs. Bełs.).

Abraham Konstanty i Stanisław, elektorzy króla Michała z krakowskiego. O tym Konstantym pisze Niesiecki, że był dzielnym żołnierzem, strażnikiem w województwie krakowskim w czasie wojny, dziedzicem Poręby Dzierznej pod Wolbromiem, a z żony Kisielówny, starościanki czerkawskiej, miał syna Krzysztofa, urodzonego około 1697 r., który także długo na wojnie służył i pozostawił córkę Olszewską i syna Jakóba. Zofja z Łysakowskich Stanisławowa Olszewska, żyła jeszcze 1761 r. (Gr. Chęciń.).

Jan i Wojciech, synowie Adama i Jadwigi Ciechanowieckiej, otrzymali wraz z matką zapisy różne od dziada Adama Ciechanowieckiego z Krzeczkowa

1667 r., byli dziedzicami Pogorzeli Grochów 1695 r. (Mil.). Jan, z łomżyńskiego, elektor Augusta II-go. Franciszka z Krasińskich, wdowa po Franciszku 1710 r., synowica jej, Marjanna Krasińska, była za Janem Łysakowskim 1719 r. W tym samym czasie Marjanna Kicka, podsejdkówna ciechanowska, była za N. Łysakowskim. Stanisław z inowrocławskiego, N. z lubelskiego, podpisali elekcję Stanisława Leszczyńskiego, a Antoni, manifest za Augustem III-m 1733 r. Józef, kustosz kolegiaty zamojskiej 1752 r. (Akta 27).

Antoni, wojski przasnyski 1767 r., a łowczy 1771 r., umarł 1773 r. Syn jego, Onufry, z żoną, Ewą Narzyską, sędziówną zawkrzyńską, kwitował 1785 r. obożnego Krasińskiego (DW. 101 f. 761).

ŁYSAKOWSCY h. ŚLEPOWRON. Karol, ur. 1759 r. i *Jakób* Jan Wincenty, urodz. 1762 r. (metr. w Turce), synowie Franciszka, dzierżawcy Zwiniacza, z pierwszej żony, Heleny Bocheńskiej, wywiedli się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim sanockim, a Wojciech, ur. 1776 r. (metr. w Jasieniu) i Jan Nepomucen, ur. 1778 r. (metr. w Olszanicy), synowie tegoż z drugiej żony, Konstancji Szojeckiej, 1822 roku w Wydziale Stanów w Lwowie. Przy wywodzie herbu swego nie nazwali, a według notat M. Zawadzkiego, potomkowie ich używają obecnie herbu Ślepowron.

Herb Ślepowron.

Wojciech, gwardzista przyboczny cesarski w Wiedniu, komornik graniczny tarnopolski, dziedzic Przybyłowa, z Konstancji Krystyny Karśnickiej, pozostawił: Leopolda, ur. 1822 r. (metr. w Tłumaczu), dziedzica Baligrodu, ożenionego z Felicją Krzczunowiczówną, z której synowie: Walerjan Krzysztof, ur. 1852 r., Józef Leopold, ur. 1854 r. i Leopold Zenon, ur. 1866 r., razem z ojcem w Wydziale Krajowym we Lwowie wylegitymowani (M. D. Wąs.).

Józef Leopold, zaślubił Zofję Dylewską, ur. 1873 roku w Haliczu i ma z niej: Adama, ur. 1895 r. w Stanisławowie, Marję, Jadwigę i N. córkę (M. Zawadz.).

Antoni, ur. 1760 r. (metr. w Nadwornej), syn Jakóba i Joanny Rafałowskiej, miał synów: Stanisława, zmarłego młodo, i Walentego Jana, ur. 1797 r. (metr. w Kated. Lwowskiej), który uzyskał w Wydziale Stanów 1834 r. przyznanie pokrewieństwa z wyżej wylegitymowanymi, choć mylnie te związki przedstawione (M. D. Wąs.).

ŁYSAKOWSCY różni: Filip, syn Pawła z Łysakowa, student Uniwersytetu krakowskiego 1410 roku. Dzień śmierci Falisława z Łysakowa, zaznaczony w XV-m wieku w nekrologu Cystersów w Jędrzejowie. Stanisław i Teresa Łysakowscy 1745 r. w Kalinowszczyźnie. Konstancja, ur. 1774 r., zaślubiła w Kalinowszczyźnie 1792 roku Wojciecha Kremczyńskiego (metryka w Czorkowie; M. Zawadzki).

Antoni, ur. 1744 r., zmarł 1818 r. w Kozicach, pozostawiwszy z Konstancji Paślowskiej: Aniełę Czernecką, Franciszkę, Teresę, Stanisława, Kazimierza, Walentego, Leona, Macieja i Wojciecha. Ksiądz Jan, pleban w Czerczu, brat An-

drzeja z Zawicza i Grzegorza z Zagórza, umarł 1814 r., pozostawiając: Teodozję i Daniela, plebana Zagórzyckiego, po którym z żony Marji, dzieci: Jerzy, Marja za ks. Michałem Łozińskim i N. za ks. Łuczakowskim. Ks. Szymon, pleban w Motowie, zmarły 1820 r., zostawił z Anastazji Lewickiej: Marjanę Grodzicką, Helenę Lubieniecką, Annę Kizimową, Zofję Danczewską, Marjanę Fedykiewiczową i Teodora, urzędnika skarbowego 1822 r. Aleksander zaślubił 1831 r. Marję Słoniowską (Akta Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.).

Jan z synami: Józefem, Witalisem i Markiem Janem, syn Macieja Dominika, wnuk Pawła, prawnuk Adama, praprawnuk Albrechta, wylegitymował się ze szlachectwa w gubernji podolskiej 1838 r., a Michał Karol, syn Marka Jana, 1866 roku (Spis.).

ŁYSCY v. LISCY na Wołyniu. Andrzej Łyski trzymał w zastawie Wodniczki w kluczu Lachowickim, w powiecie krzemienieckim. Wdowa po nim, Krystyna z Mączyńskich, testamentem spisany 1620 r. każe się pochować w kościele Dominikanów Lachowickich, a sumę swą na Wodziczkach przeznacza na wykup z niewoli tureckiej córki, Rainy Białostockiej. W niewolę też wzięte były i inne ich córki—Katarzyna Sadłowa i Jadwiga, ale o nich wiadomości nie było (Teki W. Rulikowskiego).

ŁYSKOWSCY KOSCHEMBAHROWIE h. WŁASNEGO, nazwanego Doliwą odmienną, z Łyskowa, w powiecie tucholskim. Herb ich przedstawia w polu niebieskim pięć róż rzędem na srebrnej poprzecznej prawo ukośnej belce; w szczytcie hełmu w koronie róża na gałązce o czterech potrójnych liściach. Przydomek ich Koschembahr powstał ze zmienzonego imienia staropolskiego Kossoborz vel Kosieborz, spotykanego często na Śląsku, skąd i Łyskowscy, według tradycji, przyjeździeli do Prus w początkach XV-go wieku. Tego Kossobora przetłumaczono także na niemieckie Steppholz i czasem pisali się Łyskowscy von Steppholz.

Kierstan z Lublewa (Löbelaw) otrzymał 1369 r. od W. Mistrza 40 włók ziemi w Łyskowie (Schoenberg), w tucholskim; nie jego jednak rodzina uważa za swego protoplastę.

Maciej, Wojciech i Anna, dzieci Jerzego Łyskowskiego, otrzymali 1526 r. od króla Zygmunta nowy przywilej, potwierdzający posiadanie Łyskowa (Wierzb. IV. 14755). Andrzej Łyskowski (Liuszkowski) dziedziczył na Łyskowie, a Wojciech na części sąsiednich Wieszczy 1570 r. (Paw.).

Wawrzyniec, syn Andrzeja, podstarości tucholski 1613 r., nie żyjący już 1623 r., pozostawił, z Doroty Arciszewskiej: Annę, 1-o v. Maciejową Kawieczynską, 2-o v. Andrzejową Kozłowską; Katarzynę Stanisławową Doregowską i Jana, ur. 1598 r. (metr. w Jeleńcu), ożenionego z Elżbietą z Konarzyna, córką Macieja Konarskiego i Anny ze Słupów.

Jan, syn Wojciecha, z żony Barbary, miał dzieci: Katarzynę, ur. 1610 r., Wawrzyńca, ur. 1611 r. i Samuela, ur. 1612 r. Michał Stanisław, ożeniony z Wąldowską i Jan, bracia, 1638 r. Magdalena, żona Jana Piotra Tuchołki, kasztelana gdańskiego, zmarłego 1691 r.

Ludwik, dziedzic Splawia i Rowienicy, w świeckim, 1687 r., poborca świecki 1693 i 1700 r., ożeniony z Zofją Płaskowską, córką Macieja, ur. 1664 r., zmarłą

1749 r. w Splawiu, pozostawił z niej dzieci: Barbarę Teresę, Annę Magdalenę, Ludwika, Franciszka, Wiktora i Piotra Wawrzyńca.

Piotr Wawrzyniec, ur. 1700 r. w Splawiu, zmarły tamże 1760 r., asesor sądowy ziemski świecki 1753 r., zaślubił 1740 r. w Radowiskach Wiktorję Łosiównę, córkę Władysława, kasztelana rypińskiego, i z niej pozostawił córki: Wiktorję Lewińską i Marjanę, 1-o v. za Tyburcym Białobłockim, 2-o za Antonim Rabą, regentem ziemskim malborskim, żyjącą wdową 1792 r., i synów: Józefa, Michała i Antoniego. Dzieci te dziedziczyły po Łosiach na Budzu, Chojtach, Bruchu, Bągarczyku, w sztumskim (Bär. Der. Adel.; DW. 108 f. 610).

Józef, ur. 1741 r., zmarły 1809 r., dziedzic Splawia, a następnie Sierosławka, ożenił się 1-o v. 1764 r. z Anną Baranowską, 2-o v. 1799 r. z Scholastyką Włodkówną, córką Antoniego, zmarłą 1864 r. Z drugiej żony syn Mateusz, ur. 1809 r. w Sierosławiu, dziedzic Sierosławka, oficer wojsk pruskich, zmarły 1893 r., zaślubił 1851 r. w Kręplewicach Marję Poleską z Zaskocza, zmarłą 1879 r., z której syn Ignacy, ur. 1864 r. w Petershagen pod Gdańskiem, doktor praw, profesor prawa rzymskiego na Uniwersytecie lwowskim, członek korespondent Akademii Umiejętności w Krakowie, ożeniony 1902 r. w Starkowcu z Stefanją Przyłuską, ma z niej: Marję Ludwikę Józefę i Józefa Marję, ur. 1910 r. we Lwowie.

Michał, ur. 1747 r. w Splawiu, zmarły 1814 r., dziedzic Bągarczyka, Wilczewa, Brucha, Choyt, w sztumskim, i Obór, w chełmińskim, ożeniony z Józefiną Jaworską, córką Wiktora z Szew, w michałowskim, pozostawił synów: Ksawerego, Konstantego, Tomasza Adama, Hipolita i Michała, i córki: Marjanę za Marcinem Orłowskim, dziedzicem Bartoszewic, w chełmińskim, 1801 r. i Juljanę za Ignacym Białobłockim z Trankwic, dziedziczkę Obór 1801 r.

A. Ksawery, ur. 1776 r., dziedzic Choyt 1802 r., landrat sztumski 1820 r., umarł bezdzietny z żoną Białobłocką.

B. Konstanty, ur. 1780 r., dziedzic Bągarczyka 1802 r., Mileszew 1808 r., z Anny Rutkowskiej, pozostawił siedmiu synów i dwie córki: Sylwję Ryszewską i Annę, 1-o v. za Nikodemem Bardzkim, 2-o v. za prof. Franciszkiem Schröderem, posłem na sejm pruski. Z synów:

1) Euzebjusz, ur. 1811 r., zaślubił 1836 r. Franciszkę Kucharską z Niedźwiedzia, z której: Monika za Józefem Umińskim z Kruszyn i Stanisław, dziedzic Grzybna, potem Bąkowa, ożeniony z Marją Łyskowską. Jedyna córka Stanisława Aniela Kwiecińska w Strzelnie.

2) Józef, ur. 1814 r., z Elżbiety Tuchołczanki, pozostawił: Marję za Stanisławem Łyskowskim, Leokadję za Ubyszem i Władysławę za Polikarpem Marwiczem z Wałdówki.

3) Konstanty, ur. 1816 r., zmarły 1839 r., dziedzic Lekart, potem Krzemieniewic pod Lubawą, ożenił się 1850 r. z Józefą Poraj-Różycką z Drużyna i pozostawił z niej: Wandę za Stanisławem Czerniejewskim, Józefa i Konstantego. Józef, ur. 1853 r., dziedzic Kitnówka, ożeniony 1887 r. z Heleną Czapską, córką Władysława i Elżbiety z Karwatów, ma z niej: Ignacego, ur. 1888 r., Jerzego, ur. 1890 r., Józefa, ur. 1894 r., Zofję i Kazimierę. Konstanty, ur. 1855 r., zmarły 1906 r., dziedzic Komorowa i Skrobacji, pozostawił z zaślubionej 1889 r. w Leśnie Anny Sikorskiej: Marję Kazimierę za Wacławem Świnarskim 1911 r., Janinę Różę i Konstantego, ur. 1897 r.

4) Serwil, dzierżawca Skarlinka, z Marji Orłowskiej, miał syna Jana, zmarłego bezżennie.

5) Ignacy, ur. 1820 r., zmarły 1886 r., dziedzic Mileszew, znakomity agronom, autor i wydawca wielu pism agronomicznych i społecznych, a przy tem i poezji różnych, sekretarz Towarzystwa Rolniczego ziemi Michałowskiej, członek pierwszego parlamentu w Frankfurcie 1848 r., pierwszy prezes Towarzystwa Naukowego w Toruniu 1875 r. poseł do sejmu pruskiego od 1866 r. i do parlamentu od 1881 r., prezes koła polskiego w parlamencie 1885 r., z Antoniny Paruszewskiej, pozostawił sześć córek: Godzimirę za Ludwikiem Dominirskim, synem Antoniego z Buchwałdu; Bożennę za doktorem Bolesławem Wicherkiewiczem profesorem Uniwersytetu krakowskiego; Irenę za Władysławem Lossowem z Leśniewa; Halinę za Feliksem Skrzydlewskim z Rzegotek; Annę, dziedziczkę Mileszew za Stanisławem Sikorskim i Kazimierę, 1-o v. za Józefem Sikorskim, 2-o v. za Franciszkiem Mlickim z Jeżyc.

6) Michał, ur. 1822 r., zmarły 1874 r., zaślubił 1858 r. Beatę Czarnowską, córkę Ferdynanda i Dominiki Brandtówniej, z której: Anna za Franciszkiem Karwatem, Bolesław, urodz. 1859 r., ożeniony 1895 r. z Marją Niesiołowską, ma z niej: Karola, ur. 1899 r. i Edmunda, ur. 1901 r. w Poznaniu, i Michał, ur. 1861 roku, ożeniony z Martą z Grundmanów Klein z Rygi.

7) Wilhelm, ur. 1827 r., zmarły 1877 r., dziedzic Pławinka, więziony 1863 roku, z zaślubionej 1859 r. Kazimiery Eleonory, córki Kazimierza Odrowąża Jaczyńskiego i Marji z Rudnickich, potomstwa nie zostawił.

C. Tomasz Adam, ur. 1787 r., zmarły 1838 r., dziedzic Obór, w chełmińskim, z Anny Putkamerówniej Kleszczyńskiej z Rakowic, pozostawił: Bronisławę Józefową Bolewską, Olimpię, Małgorzatę i Mieczysława. Mieczysław, ur. 1825 r., sędzia powiatowy w Brodnicy 1860 r., poseł na sejm pruski 1859—1866 r., współzałożyciel i dyrektor banków rolniczo-przemysłowych w Toruniu i w Poznaniu, ożenił się 1-o v. z Julją Thielówną, zmarłą 1856 r., z której syn Wacław, urodz. 1855 r., ożeniony z Stanisławą Silewiczówną z Radłowa, bezdzietny, a 2-o v. z Anną Łukaszewiczówną z Targowisk, córką historyka Józefa, z której: Anna, 1-o v. za Tadeuszem Łubieńskim, synem Bogusława, 2-o v. za doktorem Piotrem Lacroix we Francji, Marja, zmarła 1903 r. we Francji, Józefa w Kuźnicach, Tomasz, dziedzic Jelitowa po bracie, żonaty 1901 roku z Marją Rawiczówną Trzcieńską z Ostrowa i Mieczysław, dziedzic Jelitowa, w poznańskim, zmarły 1897 r.

D. Hipolit, ur. 1791 r., dziedzic Wilczewa i Bągarczyka, z Donimirskiej z Buchwałdu, pozostawił: Józefinę za Mehlem, Julję Nostic - Jackowską z Sędzic, Marję Lucjanową Prądyńską i Teodora, dziedzica Wilczewa, ożenionego z Józefą Chrzanowską, córką Józefa Poraja i Emilji Kucharskiej, po którym: Zdzisław, zmarły młodo i bezżennie, Wanda za Józefem Rydygierem w Poznaniu, Emilja za doktorem Janem Karwowskim, zmarłym 1885 r. i Jadwiga Orłowska.

E. Michał, ur. 1792 r., dziedzic Brucha i Choyt, zmarł 1851 r., pozostawiwszy z Elżbiety Rumelówniej: Florentynę za Romanem, sędzią w Elblągu i Hieronima, który sprzedał dobra ojczyste 1868 r. i osiadł w Koburgu, gdzie z Ludwiki Rumelówniej, miał córkę Elżbietę.

Antoni, trzeci syn Piotra Wawrzyńca, ur. 1758 r. w Splawiu, dziedzic Starej wsi (Altendorf), w sztumskim, pozostawił synów: Leona Tyburcego i Pawła

Antoniego, dziedziców Starej wsi po ojcu 1796 r. Paweł Antoni, oficer wojsk pruskich, zmarł około 1830 r. w Dreznie. Leon Tyburcy, ur. 1788 r., zmarły 1843 r., dziedzic Gorczenicy i Gorczeniczki, Radca Tow. Kredyt. Ziems. 1838 r., z Heleny Szeliskiej, pozostawił Leopoldynę Płaskowską, Joannę, Marjanę, Anielę, Augustę, Olimpię, Otylję i Alfonsa Edmunda Leopolda, urodzonego 1840 roku, który osiadł w Ameryce.

Prawdopodobnie wdowa po jednym z braci lub bratanku Piotra Wawrzyńca, pani Łyskowska, była dziedziczką Splawia 1774 r., gdzie zamieszkiwała razem z synami: Piotrem, ur. 1753 r., Ernestem, ur. 1756 r. i Wojtkiem, ur. 1757 r. Rozalja z Czapskich Łyskowska, córka Jana Czapskiego i Ewy Górskiej z Kruszyn, zmarła przed 1782 r. Aniela Kossówna z Lorek, w lubawskim, zamężna Łyskowska 1780 r. Anna z Machów Łyskowska z Milwina 1820 r.

Niesiecki pisze, że Łyskowscy w połockim, pieczętowali się trzema różami, a więc jakby Doliwą, należeli pewno zatem do tej rodziny. Samuel, ziemianin orszański, z żoną, Heleną Skokowską, wziął 1649 r. w zastaw za 1,800 kóp groszy litew. dobra Mehryżyńskie od Sokolińskich (Ist. Jur. Mat. XXV). Marjanna, zamężna Adlersfeld Bekierowa, fundowała 1697 r. misję Jezuitów w Słucku. N., dzierżawca królewskich Życzkowo i Kliwki, w orszańskim, zmarł 1728 roku (Wolff.).

Jest wieś Łyski na Śląsku, w rybnickim, na której także siedznię mieli Łyskowscy.

ŁYŚNIEWSCY h. WŁASNEGO z Łyśniewa v. Liśniewa, w parafji Strzelno, w powiecie puckim. Herb ich w różnych formach podawany jest w herbach niemieckich, zawsze jednak motywami głównymi w nich są baszta, obok niej drzewo i wieściórka z orzechem. Zernicki w skutek podobieństwa nazwał go Achingierem (Ostr. Nr. 1946 i 1947).

Grzegorz Jadamka, dziedzic Łyśniewa 1570 r. (Żr. Dziej. XXIII). Baltazar i Maciej Łyśniewscy, synowie Andrzeja, i stryj ich Jan, sprzedali królowi Janowi III-mu połowę Łyśniewa; sprzedaż tę potwierdziła wdowa po Baltazarze, Elżbieta z Borzestowskich. Akta te wpisane w księgi czerskie 1787 r. (Perp. Czers. 39 f. 143 i 144).

Florjan Łyśniewski, urodz. 1692 r., podpisał, jako poseł prowincji pruskiej 1733 r., manifest za Augustem III-m, dziedzic W. Donimierza, w tczewskim, w latach 1752 — 1774, ożeniony z Marjaną Płachecką z Bietowa, miał córki: Magdalenę Elzanowską, Franciszkę Ustarbowską, Ewę Lewińską i synów: Józefa, urodz. 1740 r., Cystersa w Oliwie 1774 r. i Rocha Ignacego, ur. 1754 r., dziedzica Donimierza 1774 — 1793 r.

Jakób, ur. 1716 r., sprzedał 1739 r. Sikorczyń, w stargardzkim, a był dziedzicem Parskowa i części Radoszewa, w puckim i tczewskim, 1773 r., pozostawił dzieci: Melchjora, ur. 1739 r. (prawdopodobnie z pierwszej żony), Franciszka, ur. 1755 r., zmarłego bezdzietnie 1774 r., Stanisława, ur. 1757 r., Barbarę i Macieja, ur. 1759 r., dziedzica Parskowa, żyjącego jeszcze 1827 r.

Marcin, ur. 1717 r., posesor emfiteutyczny Kokoszek, w starogrodzkim, 1774 r., miał synów: Józefa, ur. 1753 r., Ignacego, ur. 1755 r. i Michała, ur. 1762 roku. Inny Marcin, ur. 1708 r., dziedzic Klanina, w tczewskim, 1774 r., miał sy-

nów: Józefa, urodz. 1750 r., oficera wojsk pruskich 1774 r. i Ignacego, urodz. 1762 roku.

Jeden z tych Marcinów był asesorem sądowym, w końcu sędzią ziemskim mirachowskim i miał brata Jana, którego wdowa, Katarzyna z Goszczyńskich, zeznała 1784 r. zapis na rzecz dzieci swych: Kajetana i Juljanny Ludwikowej Sikorskiej i cedowała 1789 r. sumę 2,000 floren. na rzecz Ignacego, syna Marcina. Te dzieci Jana razem z matką cedowały 1787 r. sumy swe po stryju Marcinie i po ciotce Marjannie stryjowi Wojciechowi (DW. 100 f. 64 i 105 f. 672; Perp. Czers. 40 f. 61 i 275).

Albrecht, wieczysty dzierżawca Biskupic, w chełmińskim, 1789 r. Józef, w latach 1800 — 1816 dziedzic Liniewka i Wentkowa, żonaty z Rozalją Wybičką. Anna z Koziczekowskich, wierzycielka Zgorzał, w stargardzkim, w końcu XVIII-go wieku (Bär. Der Adel.).

ŁYSOBYCKI Wolimunt, współnik ks. Romana Rużyńskiego w spaleniu Owruca 1603 r. (Woł. I f. 816).

ŁYSOHORSKY z Łysohorzec, w starostwie chmielnickim na Podolu. Pisano ich czasem Łysogorskiemi. Wieś królewska Łysohorce w latach 1565 — 1578 trzymał nie podany z imienia w spisach pan Łysohorski (Źr. Dziej. XIX). Kostiuk Łysohorski, żonaty z Hapką 1592 r. Mikołaj, podpisarz grodzki trembowelski 1600 r. (Wyr. Lub. 75 f. 92).

Jarmoła i Fedor, synowie Iwana, Grzegorz, Bazyli, Józef i Jan, synowie Jeremjego, posiadacze wsi Łysohorce za cesją od ojców 1615 r.

Hermolaus i inni Łysohorscy, Żytyński i Rohozińscy, pozwani 1618 roku przez Kruszelnickich o najazd Kuny (Źr. Dziej. V i XXI). Ci sami Jermoła, Wasil i Józef, procesowani o grabież Poczapiniec przez Mikulińską 1637 r. (Bracł. IX f. 258). Jan, komornik graniczny podolski 1618 roku. Józef, susceptant grodzki owrucki 1777 r.

Antoni Łysogórski, syn Franciszka i Faustyny Lewickiej, zaślubił 1867 r. w Ułaszkwcach Ludwikę Humińską (metr. w Jagielnicy).

ŁYSOKAŃSCY z Łysychkań, w szczyrzyckim. Wieś Łysekanie blisko Bochni, już w XIV-m wieku zamieszkałą była przez liczną szlachtę, przeważnie z rodu Strzemieniów i Radwanów. Z niej też może pochodził Jan Łysokania, wójt z Bodzętyna 1357 r. Falisław z Łysychkań, żonaty z Kasią z Siedlic 1384 roku. Mikołaj Tur z Łysychkań procesował się 1388 r. o obelgi z Mikołajem, synem Dominika, a 1389 r. o grabież z Michałem, oprowił tegoż roku żonie Małgorzacie 100 grzywien wiana i wraz z nią sprzedał 1398 r. część swą Łysychkań Sandkowi z Cikowic. Marek procesowany 1397 — 1399 r. o spłatę przez Tochnę Wacławową z Taszyc; ręczył zań Mikołaj 1399 r. Pietrasz, zganiony przez Bernarda z Szczodrkowic, dowiódł 1399 r. szlachectwa herbu Strzemię. Florjan, syn Warzyńca i Stachny z Koźmic, doszedłszy pełnoletności potwierdził 1403 r. sprzedaż części Koźmic dokonaną przez matkę. Katarzyna, żona Jakusza 1404 r. chce unieważnić sprzedaż części Łysychkań dokonaną przez Wojciecha z Źręcic.

Mikołaj z rodu Czewojów dowiódł szlachectwa 1411 roku. Świętosław ma sprawę z Jaśkiem z Wierzbną 1415 r. Piotr, komornik ziemski krakowski 1429 roku. Jan Kania, były dziedzic Łysychkań 1428 r., pisał się potem z Wrzosowic. Jasiek z rodu Radwanów świadczył przy wywodzie szlachectwa 1430 r., a Wawrzyniec z Łysychkań i Wawrzyniec z Cikowic z tegoż rodu 1450 roku. Mikołaj Cikowski z Łysychkań, sędzia grodzki krakowski 1454 roku (Star. Pr. Pol. P. VIII; Helc. II).

ŁYSOSKORSCY z Łysychskorni (dziś Łyskornie), w wieluńskim. Jan, syn Henryka, 1421 r. student Uniwersytetu krakowskiego. Jan Janiec z Łysychskorni dowiódł szlachectwa w Wieluniu 1405 r. Wnuk jego, Maciej Janczowic, zganiiony przez Mikołaja Kaczyńskiego, podsędką wieluńskiego, uzyskał 1510 r. potwierdzenie listu oczyszczającego dziada (Wierzb. IV. 9346). Łysoskorscy dziedziczyli 1552 r. na części Łagiewnik, w wieluńskim (Paw.). Mikołaj zasądzony 1642 roku przez Wojnę o szkody w Ordyńcach (Kij. V f. 501). Dominik, dworzanin królewski 1688 roku, instygator Trybunału lubelskiego 1690 roku (Zap. Lub. 64 f. 427; 66 f. 531).

ŁYSZCZYŃSCY h. KORCZAK odm. z Łyszczyc, w powiecie brzeskim litewskim. Odmiana w Korczaku polega na tem, że na tarczy nad wrębami jest krzyż, a pod niemi leży róg myśliwski. Michnik Łyszczyński dwa konie, a Pronko jednego, stawili 1528 r. na popis ziemi brzeskiej. Michno Drobyszewicz Łyszczyński sprzedał część Łyszczyc i Kustyna Aleksandrowi Chodkiewiczowi około 1540 r. (ML. 15 f. 875).

Według wyvodu szlachectwa przedłożonego w Wilnie Lew Łyszczyński, dziedzic Łyszczyc, wspomniany w aktach brzeskich 1569 i 1577 r., z Barbary Mysłowskiej, 2-o v. Hornowskiej, miał synów: Konstantego, Stanisława i Jana.

Jana syn Adam, testamentem spisany 1680 r., przekazał dobra synom, urodzonym z Jadwigi Witanowskiej, Stefanowi, Janowi, Krzysztofowi i Stanisławowi.

Stanisław z synami: Wawrzyńcem i Marcinem podpisał, z województwem brzeskim, elekcję Władysława IV-go. Wawrzyniec, z Zofji Glińskiej, miał mieć synów: Kazimierza i Jakóba. Kazimierza, z Zofji Tryszczyńskiej, synowie: Faustyn zmarły dzieckiem, Stanisław w zakonie Paulinów, Józef, Bazyłjanin i Mikołaj, proboszcz w Włodzimierzu. Jakóba, z Aleksandry Młodeckiej, synowie: Paweł, Zygmunt i Wacław, po którym Djonizy, Tomasz i Piotr 1770 r.

Konstanty, ożeniony z Anną Suchodolską 1639 r., podzielił synów swoich: Hieronima i Łukasza, częścią Łyszczyc i Dobroniża. Hieronim v. Hieronim Kazimierz, podstoli mielnicki 1651 r., i pisarz grodzki brzeski 1661 r., sędzia grodzki brzeski 1665 r., podsędek ziemski brzeski 1669 r., elektor Władysława IV-go, z Zofji Balińskiej, miał synów: Kazimierza, Mateusza, Piotra i Wincentego. Kazimierz, podstoli mielnicki 1669 r., poseł brzeski 1672 r., podsędek ziemski brzeski 1682 r., elektor królów: Michała i Jana III-go, oskarżony o ateuszostwo i bluźnierstwo 1687 r., skazany przez sejm 1689 r. został ścięty w Warszawie.

Mateusz, drugi syn Hieronima, spisał testament 1673 r., pozostawił synów: Gabrjela i Władysława, dziedziców części Łyszczyc i Motykał, z których Włady-

slaw, z Elżbiety Szujskiej, miał syna Florjana, viceregenta grodzkiego brzeskiego 1744 r., zmarłego 1788 r., o którym pisze w Pamiętnikach Matuszewicz. Wdowa po Florjanie, Juljanna z Korewickich, z synem Kasprem sprzedała 1788 r. część Łyszczyc Michałowi. Oprócz Kaspra pozostawił Florjan synów: Józefa i Antoniego, po którym syn Ludwik, miał syna Antoniego Józefa.

Piotr, trzeci syn Hieronima, podczaszy mielnicki 1663 r., spisał testament 1677 r., ożeniony z Zofją Machwiczówną, zmarłą 1670 r., miał mieć synów: Adama, Antoniego i Mikołaja, bezdzietnego z Gogolewską. Adama syn Wawrzyniec z Wojciechowskiej, pozostawił: Adama i Antoniego, szambelana królewskiego, posła na sejm 1791 r., dziedzica Czuryłowa i Sołońca, po którym, z Justyny Małachowcównej, starościarki bublewskiej, synowie: Franciszek, marszałek powiatowy brzeski 1826 — 1829 r. i Jerzy, ożeniony z Olgą Kochowską. Dzieci Jerzego: Katarzyna Justyna i Mikołaj Jerzy, dziedzic Czuryłowa 1870 r.

Antoni, syn Piotra, z Anny Misiewiczówny, miał mieć synów: Piotra, Walerjana i Wiktora. Piotra synowie: Stanisław, Andrzej i Józef; Wiktora synowie: Tomasz i Andrzej. Tomasz, łowczy brzeski litewski 1785 r., z Barbary Pakoszówny, pozostawił synów: Stanisława Kostkę i Joachima Józafata, którego dzieci: Jadwiga 1836 r., Józef Michał 1837 r., Mieczysław August 1839 r., Marja Konstancja 1840 r., Wiktorja Apolonja 1845 r., Kazimiera Ewa 1846 r. i Wilhelm Adam 1846 r. urodzone.

Łukasz, drugi syn Konstantego, dworzanin królewski, elektor królów: Michała i Jana III-go, z żoną, Marjanną Żółkiewską, zeznał zapis na rzecz syna Jana 1675 r., testamentem 1694 r. spisany, potwierdził dawniej uczyniony dział między synami, z których najstarszy Wiktoryn i Franciszek bezdzietny, już nie żyli, pozostali Jan, Aleksander i Hieronim. Wszyscy, oprócz Hieronima, podpisali z ojcem elekcję Michała Wiśniowieckiego.

Jana, z Reginy Dąbrowskiej, miał być synem Stanisław, rotmistrz królewski, elektor Stanisława Leszczyńskiego 1733 r., żyjący jeszcze 1740 r. (Akta IV). Hieronim z Justyny Siestrzewitowskiej, miał mieć syna Jana, po którym, z Marjanny Bienieckiej, Michał, współdziedzic Łyszczyc.

Wiktoryn Wincenty, zasądzony 1679 r. na zwrot biskupowi Pacowi zastawionej za 3,000 floren. infuly (Pac.), z Petronelli Smogorzowskiej, pozostawił syna Filipa, cześnika brzeskiego, który kupił 1724 r. Markowszczyznę od Smogorzowskich, a z żony, Anny Koryckiej, stolnikówny wiskiej, córki Gabrjela, miał syna Ambrożego. Ambrożo mianowany 1789 r. przez sejm członkiem komisji do pobierania intrat ziemi bielskiej (V. L. IX f. 103), deputat białostocki, dziedzic Markowszczyzny, ożeniony 1-o v. z Elżbietą Skirmuntówną, 2-o v. z Teofilą Łaską, córką Stanisława i Anny Trębickiej, pozostawił z pierwszej żony córki: Annę zmarłą dzieckiem; Marjannę zmarłą 1860 r., Józefinę *Antoninę*, ur. 1792 r., za Mikołajem Rakowskim, zmarłą 1855 r. i dwóch synów; z drugiej pięciu synów, wylegitymowanych w gubernji grodzieńskiej 1855 r.

1. Józef Wojciech, marszałkował na sejmikach białostockich, umarł 1866 r.
2. Stefan Jan Ignacy, ur. 1793 r., zmarły 1859 r., z Placydy Rakowskiej, pozostawił syna Jana.
3. Feliks Klemens, ur. 1801 r., zmarły 1872 r., z Brygidy Kaluchiewiczówny, 2-o v. Łowickiej, miał dzieci: Felikse, Antoniego i Anzelma, urodz. 1849 r.,

zmarłego 1882 roku, po którym, z zaślubionej 1874 roku Aleksandry Łyszczyńskiej, Feliks, ur. 1876 r., Izabella i Barbara.

4. Rudolf *Anzelm*, ur. 1803 r., generał major wojsk rosyjskich, zmarły w Petersburgu 1868 r., z Barbary Szustamskiej, 1-o voto Kruglikow, miał córkę Aleksandrę za Anzelmem Łyszczyńskim i synów wyznania prawosławnego: Mikołaja, urzędnika sądowego, Michała, generała wojsk rosyjskich i Włodzimierza, ochmistrza dworu, Rz. Radcę Stanu, którego, z Marji Friszówniej, synowie: Lew, Włodzimierz i Cyryl.

5. Florjan *Stanisław*, ur. 1804 r., zmarły 1878 r., generał wojsk rosyjskich, dziedzic Markowszczyzny, z żony Chruszczewskiej, siostry Romualda, pozostawił, Feliksa, zmarłego 1861 r., Józefinę, Siostrę Miłosierdzia w Paryżu, Izabellę Lewandowską, zmarłą 1907 r., Marję i Witolda, generała wojsk rosyjskich, dziedzica Markowszczyzny, a po wuju Łysina na Wołyniu, którego, z Zofji Rummelówniej: Witold, ur. 1873 r., Zofja, Helena i Marja.

6. Adam, ur. 1805 r., doktor medycyny, osiadł w Edynburgu, z żony angielskiej miał dzieci: Henryka i Józefinę.

7. Maciej *Michał*, ur. 1808 r., współdziedzic Markowszczyzny, założyciel fabryk sukna, zasłużony przemysłowiec i społecznik.

Aleksander, czwarty z rządu syn Łukasza, miał syna Ludwika, którego, z Reginy Szemiotówniej, synowie: Dominik, elektor Stanisława Augusta, z brzeskiego, chorąży 1778 r., a porucznik husarski 1783 r. (MP.), Michał i Stanisław. Michał 1770 i 1774 r. skupił części Łyszczyc od Piotra i od brata Stanisława, a 1788 r. od Kaspra, tytułowany skarbnikiem starodubowskim, spisał testament i umarł 1792 r., pozostawiając, z Marji Sieniucianki, zmarłej 1812 r.: Teklę, Elżbietę i Wincentego Rafała, wylegitymowanego ze szlachestwa w Królestwie 1845 r. Synowie Wincentego: Michał, Antoni i Adam Rafał Władysław Ludwik, od 1858 roku urzędnik sądowy w Lublinie. Stanisław, łowczy nowogrodzki siewierski, komisarz cywilno-wojskowy brzeski litewski 1792 r., z Salomei Bielskiej, pozostawił: Kajetana, zmarłego na Wołyniu, Ludwika, regenta ziemskiego brzeskiego 1799 r. i Adolfa, porucznika wojsk polskich, rejenta deputacji szlacheckiej wileńskiej.

Andrzej, Antoni, Bonifacy, Franciszek, Jan i Ludwik, z województwem brzeskim litewskim, Antoni, podczaszy inflancki, z wileńskim, Antoni, z podlaskim, Mikołaj i N., z wołyńskim, Jerzy, z połockim, podpisali elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.

Maciej z synami: Janem i Antonim, i Stanisław z synem Mikołajem, synowie Piotra, cześnika mściławskiego, wnukowie Hieronima, wywiedli się ze szlachestwa 1838 r. przed Deputacją Wywodową wileńską.

W XVIII-m wieku spotykamy Łyszczyńskich w łeczyckim. Andrzej Korczak z Łyszczyc, dziedzic Łązków, w łeczyckim, z Jadwigi Racędowskiej, miał synów: Macieja i Walentego, dziedziców po połowie Łązków 1755 r. Trzecim synem Andrzeja był pewno Józef, susseptant grodzki sieradzki 1755 r. Walenty podpisał z sieradzkim, obiór Stanisława Augusta (Gr. Sieradz.).

ŁYSZKIEWICZOWIE h. SZELIGA. Wdowa po Władysławie Łyszkiewiczu Zofja z dziećmi: Wacławem, Władysławem, Wincentym, Janem, Pawłem, Zuzanną, Zofją i Krystyną, ma sprawę w Lublinie w Trybunale 1667 r. (Zap. Lub.

51 f. 836 i 882). Jan z krakowskiego, a Władysław z chełmskiego, elektorowie Augusta II-go. Karol Szymon, syn Władysława i Katarzyny Skolimowskiej, ur. 1689 r. w Danówce, miał, z Franciszki Olędzkiej, synów: Rocha i Wojciecha, współdziedziców Rogoźnicy, w łukowskim, wylegitymowanych ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1803 r. Marjańska z Bilskich, wdowa po Franciszku, z dziećmi: Józefem, Mikołajem Piotrem, Romanem Kajetanem i Franciszką Pauliną, dowiodła szlachectwa w Królestwie 1842 r.

ŁYSZKIEWICZOWIE h. WŁASNEGO. Herb ich przedstawia półksiężyc, w którym utkwiony w ukos od lewej ku prawej stronie miecz. Michał i Kazimierz Łyszkiewiczowie, bracia, uzyskali za zasługi wojenne od sejmu 1685 r., zniesienie abusus szlachectwa i przywrócenie do wszelkich praw szlacheckich. Kazimierz, dzielny wojownik, zmarł bezdzietny. Michał, sekretarz królewski, elektor Jana III-go z powiatu słonimskiego, regent kancelarji mniejszej litewskiej i stolnik orszański 1690 — 1694 r., według Niesieckiego miał z Radkiewiczównę synów: Józefa i Karola. Paweł, trzeci brat Michała i Kazimierza, razem z panią Łyszkiewiczową z Łacieszewic stawił się 1698 r. na popis w nowogrodzkim (Vol. Leg. V f. 356.; Ptasz.; Teka Łopaciń.). Mikołaj, stolnik trocki 1687 r. Wdowa po nim, Teofila z Sadowskich, 1689 r. (Zap. Lub. 63 f. 1162; 65 f. 910 i 932). Helena, zamężna Pulikowska, z kijowskiego, ma sprawę w Lublinie 1741 r. (Kij. XI f. 830). Tomasz i Wincenty, posłowie nowogrodzcy, podpisali obiór Stanisława Augusta. N., stolnik orszański, pozostawił wdowę, Annę z Salatyńskich i synów: Jana, Stanisława, Adama i Tomasza, obecnych 1783 r. na sejmiku oszmiańskim. Jan był regentem grodzkim mińskim 1790 — 1794 r. Stanisław, 1787 r. regent grodzki miński, 1788 r. regent ziemski postawski, 1789 r. pisarz grodzki miński, 1792 r. pisarz ziemiański miński. Adam, rotmistrz orszański 1783 r. Tomasz, regent ziemski postawski 1786 r. Ostatni nie żył 1791 r.

ŁYSZKIEWICZ. Maciej Łyszkiewicz, bankier warszawski, otrzymał od sejmu 1790 r., przywrócenie do wszelkich praw i prerogatyw szlacheckich (V. L. IX f. 190). Choć konstytucja sejmowa uważa go za pochodzącego z rodziny w poprzednim artykule wymienionej, tak jednak nie było.

Maciej v. Maciej Michał, ur. 1756 r. (metr. u Św. Jana w Warszawie), syn Grzegorza Rafała, kupca, ławnika, a potem rajcy Starej Warszawy, i Anny z Bernatowiczów, ormjanki ze Lwowa, słynny bankier warszawski, sekretarz i konsyljarz królewski 1791 r., ławnik Starej Warszawy 1791 r., zbankrutował w czasie ogólnego bankructwa w kraju, ale się ułożył sam z dłużnikami, wylegitymował się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1804 r., otrzymał 1806 r. świadectwo marszałka żytomierskiego, że jest poddanym rosyjskim i posiada dobra Łucie, Siryki, Baki, Dziadkowce, Tartak Cudnowski, Nieborówkę, Lutaje, dziedzic Sernik, sędzia pokoju lubartowski 1812 r., umarł 1820 r. w Warszawie bezżenny, pozostawiając bardzo znaczny majątek przyznanej córce Anieli Paulinie, żonie Leona Popławskiego, referendarza stanu. Do majątku tego pretendowała stryjeczna siostra Macieja, Barbara Wiktorja Tekla Anna Antoniowa Sadowska (Perp. Czers. 40 f. 283; 41 f. 328; DW. 107 f. 117 i 426; 113 f. 988 i 1147; Quat. VIII f. 98).

ŁYSZKOWSCY h. LIS z Łyszkowic, w powiecie szadkowskim. Stanisław Kijek z Łyszkowic świadczył w Sieradzu 1417 r. Jan Łyszkowski i podsędkowa

Łyszowska dziedziczyli na Popowie i Woli Popowskiej 1552 — 1553 r. (Paw.), a Stanisław Łyszkowski opłacając pobór z Łyszkowic, Woli Łyszowskiej Siedlątkowa, w szadzkowskim (nie w sochaczewskim jak mylnie pisze Wittyg), przyłożył 1552 r. do kwitu pieczęć z h. Lis. Stanisław był bratem Mikołaja, podsędka ziemskiego sieradzkiego, i razem z jego synami: Świętosławem i Mikołajem, procesował 1556 r. Rusockiego, miecznika kaliskiego, o dług (Conv. Warsz. 44 f. 473).

Wojciech z żoną, Katarzyną Komaską, 1-o v. Wawrzyńcową Kończyką, mają częste sprawy w Trybunale lubelskim w latach 1586—1599 (Wyr. Lub. 28, 49, 70, 75, 80). Stanisław, syn Wojciecha, procesuje Wojciechowskiego w Przedczu 1603 r. Maciej, syn Macieja, żonaty z Dorotą Wiesiołowską 1601 r. (Grodz. Przed. 49 f. 382 i 383; 51 f. 572). Jan, syn Świętosława, dziedzic Żórawca, przyznał dług 1613 r. Wysockim, niedopuscił 1616 r. Niemojewskiej do objęcia Żórawca, pozwał 1619 r. Dziewczopolskich. Wdowa po nim, Zofja z Gorczyńskich i dzieci: Paweł, Marcin, Marjanna i Elżbieta, procesowani 1624 — 1625 r. przez Marjanę z Rudnik Łyszowską, córkę Macieja, żonę Aleksandra Gąsiorowskiego. Ciż małżonkowie Gąsiorowscy kwitowali 1640 r. Wysockich z sum spadkowych po Marcinie Łyszowskim z dóbr Żórawiec, Osiecz, Kołatki, Sady, Lubianki (Gr. Przed. 60 f. 197, 203 i 209; 62 f. 414 i 760; 65 f. 331; 68 f. 56, 86 i 346; 69 f. 202 i 237; 71 f. 196 i 237).

Herb Lis

Elżbieta, żona Michała Zakrzewskiego 1637 r. Krzysztof z Rudnik, żonaty z Florentyną Mycielską, córką Wojciecha 1650 r. (Zap. Gr. Piotr. 30 f. 187). Barbara, żona Macieja z Otoka Zaleskiego 1663 r. Jan, elektor króla Michała z sieradzkiego. Marcin, syn Jana, w przedeckim, 1684 r. Wawrzyniec i Maciej, synowie Walentego i Anny Niesiebedzkiej, procesują się z Wilkowskim w Piotrkowie 1700 r. Marjanna z Mieszkowskich kwitowała Ogorzelewskiego 1720 r. (Grodz. Przed. 84 f. 127). Anna z Płaskowskich, wdowa po Janie, z dziećmi: Antonim, Ludwikiem, Piotrem, Marjaną Piotrową Maronową i Barbarą, pozwani o dług przez Fałęckiego 1726 r. (Gr. Piotrk. 44 f. 1345). Antoni z żoną, Marjaną Treterówną, kwitował 1732 r. Łaszewskiego, sufragana warmińskiego, egzekutora testamentu Szymona Tretera (Obl. Gr. Warsz. 49 f. 238).

Wawrzyńca żona, Katarzyna Magnuszewska, kwitowała brata z posagu 1688 r. Syn ich, Kazimierz Michał, z żony, Marjanny Grotówny, 1-o v. Janowej Oleszyny, która 1676 r. zasądziła Biegańskiego o 5,000 floren., miał syna Jakóba, ożenionego z Rozalją Skolimowską, których syn, Krzysztof, sprzedał 1774 r. część Łychowa, Kozięglów, Gośniewic i Tworek Mroczkowi (Dekr. Piotrk. 262 f. 727; Perp. Czers. 34 f. 529; DW. 91 f. 415).

Jan, syn Kaspra i Katarzyny Dębińskiej, z dziećmi: Kasprem i Anną, zrodzonymi z Agnieszki z Jaworów Jaworskiej, kwitował 1730 r. w Łęczycy Byszewskiego (Zap. Gr. Łęcz. 344 B f. 270). Kasper v. Kasper Józef, z Anny Zabierzowskiej, 1-o v. Antoniowej Załuszkowskiej, miał dzieci: Tadeusza, Wiktorję ur. i zmarłą 1758 r., Antoniego, ur. 1759 r., zmarłego 1781 r., Joannę, zaślubioną 1765 roku Jackowi Domaradzkiemu i Annę, zaślubioną 1777 r. Stanisławowi Krowickie-

mu (metr. w Lubczy). Tadeusz pozwał 1781 r. siostry o część Woli Lubeckiej po bracie Antonim, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim pilzieńskim, nie podając herbu, zaznaczył dopiero 1797 r. bez złożenia dowodów, że używa herbu Doliwa, zeznał zapis dożywocia 1781 r. w Krakowie z żoną, Barbarą Manżettówną, zmarłą 1803 r. i pozostawił z niej syna Stanisława, żyjącego 1830 r. w Sanoku i córkę Marjanę Kalinowską, ur. 1791 r. (Pilz. Zs. Prot. 74 f. 243; 95 f. 606; A. Tarn. For. Nob.). Ten pewno Stanisław osiadł w Warszawie 1832 r., redaktor „Gazety Codziennej”, autor dzieł z zakresu gospodarstwa, zmarł w Warszawie 1841 r. Syn jego, Maksymiljan, ur. 1810 r. w Domaradzu, w sanockim, razem z ojcem pracował w redakcji, dyrektor gimnazjum realnego w Warszawie 1854 r., a gimnazjum w Suwałkach 1862 r., z żony, Sumińskiej, pozostawił syna Leopolda, prałata katedralnego warszawskiego.

Kazimierz obierał 1775 r. w Pilźnie pełnomocników (Prot. Zs. 95 f. 474) i z Konstancji Pruchnickiej, pozostawił synów: Albina i Józefa Joachima.

Albin, zmarły 1832 r., z Teofili Skowrońskiej, miał Aleksandra, Justynę, zmarłych młodo, Pulcherję za Ustjanowskim i Dominika, współdziedzica Rybnika małego, po którym, z Bętkowskiej, pozostały cztery córki i synowie: Adam i Stanisław, urzędujący w Bośni.

Józef Joachim, ur. 1768 r., zmarły w Słocinie 1800 r. Jego dzieci, z Rozalji Madejskiej: Antoni, ur. 1797 r., bezdzietny z Łomnicką; Ignacy, ur. 1798 r., bezdzietny; i Anzelm Jan, ur. 1799 r., ożeniony z Julją z Kisslingów, z której: Zofja za Ludwikiem Jabłonowskim z Cetnerówki pod Lwowem; Ksawery, pułkownik wojsk austriackich, zmarły 1897 r. i Romuald, radca lwowski, który ze zmarłej 1898 r. żony, Ludwiki z Hodoly'ch, ma dzieci: Antoniego Romualda, ur. 1874 roku, ofic. ułan. austriackich, Władysława Ksawerego, ur. 1875 r., Zofję, Ludwikę i Janinę (A. Tarnow. For. Nob.; M. D. Wąs.).

ŁYSZKOWSCY z Łyszkowic, w krakowskim. Smisław z Łyszkowic 1376 roku w Krakowie, a Mikołaj 1372 r. w Melsztynie świadczą. Mikołaj od 1379 r. częste ma sprawy w Krakowie, 1386 r. razem z Janem z Łyszkowic, dawniej piszącym się z Piotrkowic, 1389 r. ożenił się z Dzierzką, siostrą Sławnika ze Śladowa, dostał za nią 50 grzyw. posagu na sołtystwie w Winiarach i zapisuje jej półtory grzywny wiana, gdyby dzieci nie mieli, a 100 grzyw. jeżeli je będą mieli. W 1390 r. przeciw niemu na świadectwo ma stawić matkę swą Wojsława z Łyszkowic (Star. Pr. P. P. VIII).

ŁYSZKOWSCY różni. Paprocki wymienia Wiktorję Łyszkowską, dziedziczkę Jamiołek, żonę Arona Strońskiego, ochmistrza dworu prymasa Drzewickiego, od którego mieli pójsć Jamiołkowscy Doliwici.

Jan Łyszkowski, dziedzic części wsi Chorki, a Tomasz Bożęta części wsi Łyszki, w łączyckim, 1576 r. (Paw.). Filip Łyszkowski, dziedzic części Boryszkowiec 1622 r., z żoną, Anastazją Płońską, sprzedał te dobra 1624 r. Gumowskiemu (Zs. i Gr. Łuckie). Wawrzyniec, ziemianin czernichowski, został 1673 r. skarbnikiem czernichowskim. Adam, wójt Kadziłowski, elektor Jana III z ziemi wiskiej.

Wojciech Jan, żonaty z Agnieszką Gorzkowską 1646 r. Ten sam pewno Wojciech Jan z żoną, Elżbietą Nieszkówną, otrzymał 1668 r. konsens na cesję

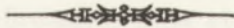
połowy wójtostwa w Suliszowicach, w olsztyńskim, Cipińskim (M. 189 f. 469; 206 f. 556). Stefan podpisał, z województwem krakowskim, obiór Augusta II-go. Antoni z żoną, Zofją Rabicką, cedował 1757 r. sumę Chrzanowski, a 1762 r. otrzymał konsens na cesję wójtostwa w Suliszowicach Mołędzkim (Sig 29 f. 335).

ŁYŻYŃSCY - ABRAMOWICZOWIE h. WŁASNEGO czyli LUBICZ odm. Odmiana herbu polega na tem, że nad tarczą samą jest korona szlachecka (Ostr. Nr. 1948).

Bracia Franciszek i Ludwik Łyżyńscy-Abramowiczowie, idący z neofitów, otrzymali szlachectwo na sejmie 1764 r., dyplom wydany został 1765 r. (ML. 190 f. 24; Kancel. 24 A f. 11). Mieli oni być synami Aleksandra, dziedzica Smyczy i Krykał, i Elżbiety Poniatowskiej.

Franciszek, dziedzic Krykał, Myszek, Chołuji, Sozoni, zostawił synów: Mateusza i Antoniego, ożenionego z Różą Komarówką. Synowie Antoniego: Justyn, Kajetan i Franciszek, zrobili 1798 r. dział dóbr ze stryjem Mateuszem, a 1808 r. między sobą. Kajetan wziął działem Tuskulany i dom w Wilnie. Justyn, starosta małokieński, za wydzielone mu pieniądze 1808 r. kupił Rundziuny, chorąży wileński, z Marjanny Chełkowskiej, pozostawił córki: Kajetanę Chomską, Władysławę Paszkowską i syna Herkuljana, ur. 1805 r., pułkownika wojsk rosyjskich, wylegitymowanego w gubernji wileńskiej 1822 r., po którym, z Zieńkowiczównej: Józefa za Kerbelem, Marja za Dochturowem, Ludwika Dąbrowska, Izidor i Feliks.

Franciszek, dziedzic Krykał, trzeci syna Antoniego, chorąży wilejski, z Zofji Mikulskiej, pozostawił syna Michała Adama Aleksandra Antoniego Franciszka, ur. 1840 r., wylegitymowanego 1847 r. w Wilnie.

M.

MABLEMAN Tomasz z Robotowa stanął osobiście do obrony Smoleńska 1654 roku (Arch. Zbor. 14 f. 33).

MACAJTIS Jan, dziedzic części Rosień na Żmudzi 1528 r.

MACANOWICZ Władysław, elektor Stanisława Leszczyńskiego ze Żmudzi 1733 roku. „Rodzina” wymienia Macanowiczów v. Macenowiczów h. Bogorja i h. Łabędź. Dziedziczą na Syrutyszkach, w kowieńskim.

MACCY. Jakób, współdziedzic Maczy pod Drohiczynem 1580 r. Aleksander Macki otrzymał zapis 6,000 florenów od żony swej, Elżbiety z Kopystyńskich, 1-o v. Janowej Szaszkiewiczowej, którą o bezprawność tego zapisu pozwali 1754 r. Poniatowski i Kopystyńscy (Kij. XII f. 1349).

Marcin z synem Filipem Juljanem, syn Józefa, wnuk Ignacego, prawnuk Stefana, wylegitymował się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej 1843 r. (Spis.).

MACEDOŃSCY. Dymitr Macedoński otrzymał szlachectwo na sejmie 1613 roku (Vol. Leg. III f. 93). Dymitr z żoną, Fenną z Żeliborskich, 1616 r. ma sprawę z Porzyckim o 3,000 floren. (Bracł. IV f. 1020). Tenże Dymitr, z żoną Teodorą, pozwał 1618 r. Maruszę z Serbinów Żeliborską, o 3,000 floren. z Chorochozyna (Kij. III A f. 404). Dymitr, dziedzic Kniehiniec, stawał na popis ziemi lwowskiej w latach 1630 — 1637 (AGZ. XX). Zacharjasz Zurbij Macedoński, rotmistrz królewski, wraz z żoną zachowany 1698 r. przy dożywociu na wójtostwie w Brzozie, w starostwie stanisławowskim. Ten sam może Szerban Macedoński, chory na oczy, umieszczony 1699 r. przez króla w szpitalu tykocińskim. (Ręk. Oss.

136 f. 86 i 116; M. D. Wąs.). Augustyn, proboszcz w Łaszczowie, autor kazań 1727 roku (Nies.).

MACELEWICZOWIE wylegitymowani ze szlachectwa w Heroldji w Petersburgu 1860 r. Andrzej, Jerzy i Konstanty na sejmiku brasławskim 1734 r., stronnicy Stanisława Leszczyńskiego. Kazimierz i Antoni 1764 r. na sejmiku brasławskim obecni. Patrz Maciulewiczowie.

[MACELLI Józef, dworzanin i kamerdyner królewski 1684 roku (Zap. Lub. 61 f. 471).]

MACEREWICZ Piotr, współdziedzic Tendziagoł na Żmudzi 1528 r.

MACEWICZOWIE h. WŁASNEGO nazwanego LELIWA odm. Odmiana Leliwy polega na tem, że nad gwiazdą umieszczony krzyż (Ostr. Nr. 1950; Wityg). Mikołaj Macewicz, zapisał 1505 r. plac w Mejszagole na altarję (Tekę Kosak. i Łopac.). Anna Mikołajówna, żona Ławryna Petkowicza 1523 r. (ML. 15). Maciej z bratem i Bohdan, współdziedzice Wielon, a Bernard Wilkij na Żmudzi 1528 roku. Łukjan, rządzca wielohorodzki księcia Zasławskiego 1546 roku (Arch. Sang.).

Wojciech, elektor króla Michała z wileńskiego. Andrzej stawił się 1698 r. na pospolite ruszenie z lidzkiego. Krzysztof, ziemianin żmudzki 1703 r. (Notat. Dziadulewicz). Benedykt otrzymał 1718 r. konsens na cesję synowi dożywocia na Kirsyzskach czyli Fabjanowszczyźnie, w lidzkim (Spisy Wolffa). Kazimierz, horodniczy lidzki 1732 r., podpisał, z wójtewództwem wileńskim, elekcję Stanisława Leszczyńskiego. Antoni podpisał, z powiatem oszmiańskim, konfederację litewską 1764 r. (Vol. Leg. VII f. 61).

Daniel, horodniczy brasławski 1749 roku, przypozwany przez Worcellów w sprawie z Platerami 1752 r. (Kij. XII f. 1317). Michał Piotr z Macewiczów Macewicz, namiestnik grodzki żytomierski 1752 r.

MACEWICZOWIE h. LELIWA odm. Herbem rodziny, w poprzednim artykule opisanej, obdarzeni zostali przez Stanisława Augusta przy sekretnej nobilitacji 1781 r. Jan, subdelegat grodzki latyczowski z synami: Mikołajem, Józefem i Piotrem i bratankami: Janem, Antonim, Franciszkiem i Mikołajem, synami Andrzeja (Kancel. 45—46 f. 54; Not. Dziadul.).

Jan, syn Andrzeja, miał synów: Sozonta i Hilarego. Nicefor Onufry, syn Sozonta, z synem Jerzym Stanisławem, i Jan Ksawery, syn Hilarego z synami: Ksawerym, Juljanem, Ludwikiem, Janem i Ignacym Gustawem, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji kijowskiej 1838 i 1847 r., a synowie Ignacego Gustawa: Gustaw, Juljusz i Ksawery 1891 r. (Spis.).

Pius z synem Józefem, Rozalja i Józefa, dzieci Józefa, wnuki Jana, wylegitymowani 1844 r. w gubernji podolskiej (Spis.).

MACEWICZOWIE h. MACHWIC. Józef Benedykt Wincenty, syn Marcellego i Katarzyny Giecowiczównej, wnuk Antoniego, wylegitymował się ze szlache-

ctwa w Królestwie Polskim 1845 roku. Syn jego z Teresy Budrewiczównej, Zygmunt. Stanisław, podporucznik strzelców pieszych 1824 r. Jerzy, syn Macieja, urzędnik sądowy 1850 r. Wdowa po nim, Katarzyna z Szejnów 1859 r.

MACEWICZOWIE her. SAS. Stefan Macewicz, z Anastazji Matkowskiej, miał synów: Mikołaja, ur. 1724 r. i Józefa, ur. 1728 r. (metr. w Dolinie). Józef, stolnik halicki, kupił 1789 r. Jabłonkę od Lipskich na Podolu (Gr. Latycz.) i kwitował 1796 r. w Warszawie Piotra Czółchańskiego (DW. 111 f. 626).

Herb Sas.

Mikołaj, z Anny Bielawskiej, pozostawił synów: Jerzego, ur. 1761 r. (metr. w Lachowcach), Mikołaja, ur. 1757 r., Bazylego, ur. 1763 r. i Stefana, ur. 1768 r. (metryki w Łyścu), wylegitymowanych ze szlachectwa 1789 r. w Wydziale Stanów we Lwowie. Jerzy, ożeniony z Barbarą Barankiewiczówną, zmarł 1821 r. Dzieci jego: Julja, Barbara, Tekla za Teodorem Sawczyńskim, Marjanna za Aleksandrem Wesselym i Mikołaj, dziedzic Gajów, zmarły 1847 r., dwukrotnie żonaty, 1-o v. z Brygidą Teklą Miłkowską, rozwiedzioną z Janem Łączkowskim, a 2-o v. z Karoliną Ziobrowską, wdową po Ignacym Mierzejewskim. Z pierwszej żony córka Mikołaja, Stanisława, wyszła za Stanisława Chwalibogowskiego, dziedzica Niegoszowic.

Bazyli zmarł 1799 r., pozostawiwszy, z Marjanny Dołińskiej: Klemensa, Jana, Ignacego, Feliksa, Antoniego, zmarłego 1806 roku i Rozalję.

Józef odziedziczył po stryjecznym bracie Gaje z Kotarbowką 1818 r. Konstanty z żoną, Heleną Gołyńską, procesuje się z Lgockiem 1850 r. w Krakowie (A. Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.; M. Zawadzki).

MACEWSKI Samuel, pozwany 1650 r. przez Tracewskich jako współuczestnik najazdu na Sernowicze (Kij. VI E f. 13).

MACHAJŁOWIE h. WŁASNEGO, przedstawiającego pod sześciopromienną gwiazdą literę M z przedłużoną i przekrzyżowaną środkową łaską (Ostr. Nr. 1952). Konrad Ilicz (syn Eljasza) Machajło, ziemianin wołkowyski 1592—1594 r., a Iwan, ziemianin wiłkomierski 1594 r. (Wittyg z Not. Dziadulewicza).

MACHAJTIS Jan z bratem, współdziedzice Kroź na Żmudzi 1528 r.

MACHALSCY. Kajetan i Walenty, synowie Franciszka, wnukowie Rocha Łukasza, prawnukowie Wincentego, praprawnukowie Jana, 1835 roku, a Kajetan i Aleksander Kazimierz, synowie Walentego, 1844 r. wywiedli się ze szlachectwa w gubernji podolskiej (Spis.).

Kazimierz, ur. 1837 r. w Rakowcu pod Krzemieńcem, zamieszkiwał Galicję 1869 r. Wiktorja z Łazowskich, ur. 1807 r., zmarła w Sanoku 1884 r. Synowie jej: Henryk, Maksymiljan i Maurycy, wszyscy trzej inżynjerowie kolejowi.

MACHAŃSKI Symeon, z trockiego, stawił się na pospolite ruszenie 1698 roku. Z trockiego też Jan Mechański podpisał elekcję Michała Wiśniowieckiego.

MACHARSCY. Józef Macharski, posesor Węgierki, ożeniony 1810 roku z Franciszką Osten-Sackenówną, stolnikówną ciechanowską, ur. 1783 r. (metryka w Jeżowej), miał z nią dzieci: Paulinę, ur. 1811 r., Marję, ur. 1814 r., Józefa, ur. 1818 r. i Magdalенę, ur. 1822 r. (A. Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.).

MACHARZYŃSCY v. MACHERZYŃSCY v. MECHERZYŃSCY h. NOWINA. Semen Mecherzyński procesował się 1625 w Łucku z Demjanem Zawalskim. Helena Macharzyńska dzierżawiła 1629 r. Roginiec, w braclawskim (Żr. Dziej. 20). Piotr Macharzyński v. Macherzyński v. Mecherzyński, syn Seweryna i Marjanny Gorzkowskiej, towarzysz pancerny chorągwi starosty olszańskiego, deputowany od chorągwi do ziemi dobrzyńskiej 1709 r., otrzymał od sejmiku w Lipnie zamiast zapłaty tymczasowy traktament 100 tynfów (Lauda Dobrz.). Ożeniony z Marjaną Krzemienieuską, pozostawił córkę Zofję, 1-o v. za Franciszkiem Malinowskim, 2-o v. za Janem Kwaskowskim, cześnikiem inflanckim 1760 r. i synów: Wiktora i Józefa, którego rodzeństwo mianowało swym pełnomocnikiem 1761 roku.

Herb Nowina.

Wiktor nabył sumę na Dłużniewicach od Marjanny Plichcinej i podpisał, z województwem sandomierskim, elekcję Stanisława Augusta.

Józef z żoną, Marjaną z Nahoreckich, kwitował 1765 roku Grzegorzewskich. Synowie jego: Leonard i Bonawentura, legitymowali się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1803 roku. Obaj kwitowali Kluszewskiego, kasztelanica wojnickiego 1790 roku (Perp. Czern. 31 f. 188 i 298; 32 f. 243 i 451; 33 f. 55; DW. 103 f. 1533; 106 f. 1394; 113 f. 622).

Leonard, subdelegat grodzki checiński 1787—1790 r., następnie komornik obwodu kieleckiego 1804 r., z Tekli Czapliskiej, miał synów: Ignacego Leonarda, oficera wojsk polskich 1823 r. i Antoniego Erazma, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1845 r.

Juljusz, syn Franciszka i Marji z Jaraczewskich, 2-o v. Ordeżyny, zaślubił 1904 r. Malwinę Obuchowiczównę.

Jan, syn Walentego, nauczyciel w Warszawie 1850 r. Karol, ur. 1804 r. w Krakowie, profesor Uniwersytetu Jagiellońskiego 1850 r., historyk literatury, autor wielu dzieł w tym zakresie, tłumacz Historji Długosza.

MACHARZYŃSKI h. RADWAN odm. Michał Macharzyński, starszy setnik pułku humańskiego kozaków, otrzymał szlachectwo 1662 r. z herbem przedstawiającym chorągiew jak w Radwanie, nad nią ręka zbrojna z mieczem, a po bokach chorągwi dwa krzyże; w szczycie hełmu pięć piór strusich (M. 364 f. 46). Tenże Michał Mecharzyński podpisał 1660 roku układy w obozie pod Cudnowem (V. L. IV f. 359).

MACHCEWICZOWIE. Maciej Machcewicz podpisał manifest drugi szlachty litewskiej 1763 r. (V. L. VII f. 70). N, dziedzic Czerniat, w święciańskim, 1865 r.

Ignacy Marja Żeliszaw, syn Żeliszawa Witalisa Prospera, wnuk Jana, prawnuk Gabrijela, wylegitymował się ze szlachectwa 1889 roku w gubernji podolskiej (Spis.).

MACHCZYŃSCY v. MACHCIŃSCY h. DOŁĘGA z Machczyna v. Machcina, w płockim. Wieś tę, oprócz Dołęgów, zamieszkiwała widocznie także szlachta innych rodów i ta dotrwała aż do XIX-go wieku, w którym przeprowadziła wywód szlachectwa. Dołęgowie wcześniej wygaśli, ale w XVI-m wieku oni przeważnie dziedziczyli na Machczynie. Nie mając dostatecznych źródeł do rozdzielania dziedziców Machczyna między właściwe rody, a w aktach legitymacyjnych spotykając nie możliwe bałamuctwa, umieszczam ogół znanych mi Machczyńskich pod Dołęgami, a pod innymi herbami tylko tych co się legitymowali w Królestwie.

Mikołaja Machczyńskiego dobra w Mijakowie uległy konfiskacie 1497 r. za zaniedbanie przez dziedzica obowiązku stawienia się na wojnę (Wierzb. II. 985). Myślborza z Ogorzelic z Barbary Ogorzelskiej, córka Jadwiga za Mikołajem Brunnowskim z Tysków, a synowie: Mikołaj i Świętosław Machczyńscy dowiedli 1531 r. szlachectwa swego i herbu Dołęga, przy czem świadczyli im współherbownicy: Bartłomiej, syn Marcina, Wojciech, syn Macieja z Machczyna Żabowa i Filip z Machczyna Szlacheckiego. Mikołaj i Świętosław dziedziczyli także na Mijakowie i tak oni jak ich potomkowie, pisali się często Mijakowskiemi. Mikołaj był kandydatem na pisarza ziemskiego płockiego 1512 r., ale wtedy się nie utrzymał, został nim pewno 1519 r. po Wieczwińskim, żył jeszcze 1531 r., pozostawił synów: Macieja i Stanisława, którzy razem z stryjem Świętosławem zaświadczyli 1531 r. szlachectwo Tyskiego. Świętosław, ożeniony z Katarzyną z Brełk, siostrą Anny Milewskiej, umarł 1533 r., pozostawiwszy synów: Macieja, Mikołaja i Myślborza i córki: Annę, Katarzynę, Małgorzatę, Elżbietę, Reginę, Dorotę, Zofję i Barbarę. Wdowa i dzieci Świętosława razem z wdową i dziećmi Jakóba 1534 — 1535 r. procesują Jana Korzbocka i kwitują go z 60-u grzywien. Synowie Świętosława dzielą się 1539 r. Mijakowem z stryjeczniemi braćmi, synami Mikołaja pisarza, którzy tegoż roku sprzedali część Rycharcic Filipowic Bartłomiejowi. Mikołaj oddał 1540 r. siostrom w zarząd część swą w Mijakowie, Brełkach i Rycharcicach. Myślborz z siostrami, oprócz Reginy i Barbary, pozwani 1543 r. o części po braciach— Macieju i Mikołaju, przez Józefa z Kiszlewa. Wdowa Myślborowa razem z nie nazwanym sędzią grodzkim płockim, dziedziczyła na Mijakowie jeszcze 1578 r. (M. 26 f. 133; Perp. Płoc. 1 f. 76, 120 i 164; 2 f. 1, 267 i 311; 3 f. 271; 4 f. 324 i 357; 5 f. 7, 103, 148, 163, 177 i 181; 6 f. 196 i 298; 7 f. 67; 8 f. 363; 9 f. 13; Paw.; Roczn. Herald. III).

Herb Dołęga.

Jakób z Machczyna Szlacheckiego, zmarły przed 1534 r., pozostawił wdowę Dorotę i dzieci: Filipa, Zygmunta, Pawła, Marcina, Kaliksta, Stanisława, Annę, Katarzynę Pawłową Dziegielowską, wdowę 1539 r. i Agnieszkę, którzy wszy-

scy razem z dziećmi Świętosława, procesowali i kwitowali Jana Korzboka 1534 r. i 1535 roku. Z nich Kalikst był księdzem, przyznał dług bratu Filipowi 1539 r.; Marcin, z żoną Elżbietą, sprzedał 1538 r. część swą Machczyna Szlacheckiego temuż bratu; Zygmunt kupił część w Machczynie 1544 r.

Filip, najstarszy syn Jakóba, świadczył przy wywodzie szlachectwa Myśliborowiczom 1531 r., burgrabia 1535 r., a podstarości płocki 1536 r., przestał być podstarościem 1544 r., nabył 1532 r. Rycharcice od Ogorzelewskich, wziął w zastaw część Bronowa od Dziegielowskich 1537 r., kupił część Machczyna od brata Marcina i Jan w Płocku od Macieja Biernata, syna Stanisława, 1538 r., zastawił część Bronowa bratu Marcinowi, a część Rycharcic i Dziegielowa siostrze Katarzynie 1539 r., zamienił część Rycharcic z dopłatą 500 floren. na część Malinia i Wierzbzi z Konradzkim 1543 r., zapisał oprawę żonie, Dorocie Gawareckiej, córce Jana i nabył Czarnomino 1544 roku (Perp. Płoc. 1 f. 158 i 332; 2 f. 184, 267 i 311; 3 f. 330; 4 f. 95 i 335; 5 f. 11, 191 i 294; 6 f. 83; 7 f. 113; 8 f. 325 i 371; 9 f. 8, 187, 219, 248 i 327).

Maciej z Machczyna Żabowa, przewzany Zawadzich v. Zawadzik, miał synów: Wojciecha, Stanisława, Michała i Pawła Zawadzichowiczów.

Wojciech świadczył 1531 r. przy wywodzie szlachectwa Myśliborowiczów, a z braćmi: Stanisławem i Mikołajem, do kwitu poborowego przyłożył pieczęć z herbem Dołęga 1552 r. (Wittyg).

Stanisław zastępował sędziego grodzkiego płockiego 1531 r.

Mikołaj Zawadzik procesuje się 1543 r. z Gąsiorowskim, a 1544 r. pozwany o zabójstwo Pawła Machczyńskiego przez wdowę Dorotę i synów: Erazma, Wojciecha i Rosłana.

Wojciech i Erazm Gagatkowie dziedziczyli na Machczynie, a z Stanisławem, Pawłem i Mikołajem Gagatkami i na Machczynie Żabowie 1578 r. (Perp. Płoc. 1 f. 213; 2 f. 71; 4 f. 39; 6 f. 42; 8 f. 345; 9 f. 53, 220 i 280; Paw.).

Bartłomiej, syn Marcina z Machczyna Żabowa, świadczył 1531 r. przy wywodzie szlachectwa Myśliborowiczów Machczyńskich, kupił część Rycharcic Filipowic od synów Mikołaja, pisarza 1539 r. Syn jego, Mateusz, dziedziczył na części Machczyna Żabowa 1578 r. (Perp. Płoc. 5 f. 177 i 180; 7 f. 5; Paw.).

Zofja, wdowa po Prokopie 1535 r., Michał, syn Andrzeja, 1538 — 1542 r., Marcin, syn Andrzeja Biskupa z Machczyna Srodkowego 1540 r., ksiądz Piotr, Jakób, Maciej i Walenty, synowie Leonarda z Machczyna Większego, 1541 roku mają sprawy w Płocku (Perp. Płoc. 3 f. 138; 5 f. 42; 6 f. 83, 172 i 369; 7 f. 8).

Łukasz i Walenty Leniwczowicz, dziedzice części Machczyna, a Marcin Kołak części Humienina Nagietek 1578 r. (Paw.).

Aleksander, syn Macieja, został doktorem filozofji i medycyny w Padwie 1572 r. Stanisław, syn Wojciecha z Brzumina Kani, przyznał dług Annie Brzumińskiej 1588 roku (Zs. Gr. Czers. 56 f. 494). Dorota, córka Walentego, zeznała 1605 r. zapis dożywocia z pierwszym mężem, Pawłem Komońskim 1633 r., z drugim mężem, Walentym Sierakowskim, sprzedała Rudzienko, Wolę i Chełst synowi Piotrowi Komońskiemu (Perp. Czers. 4 f. 276; 9 f. 1). Krzysztof ma sprawę w Lublinie 1641 r. (Zap. Lub. 37 f. 800). Jan, syn Jana, żonaty z Jadwigą Oczosalską 1670 roku (DW. 54 f. 1843). Piotr, z ziemi płockiej, podpisał elekcję Mi-

chała Wiśniowieckiego, a Jakób, Piotr i Wojciech, z ziemi dobrzyńskiej, elekcję Augusta II-go.

Jan obrany komisarzem do oceny szkód zrządzonych przez wojsko moskiewskie w ziemi dobrzyńskiej, 1713 r. (Lauda Dobrz.). Jakób wwiązany w Bierzyn 1714 r. (Gr. Przed. 83 f. 164). N. ma sprawę z miastem Bydgoszczą 1721 r. Teodor, kustosz i oficjał płocki, deputat na Trybunał 1723 r. Marcin z inowrocławskiego, Wojciech z dobrzyńskiej ziemi, podpisali obiór Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Marcin, regent grodzki inowrocławski 1764 r.

Jan, syn Pawła, skarbnik dobrzyński 1724 r., umarł 1740 r. Syn jego, Kazimierz, skarbnikowicz dobrzyński, ma przyrzeczony przez sejmik dobrzyński 1753 r. wybór na komisarza na Trybunał radomski, ze skarbnika podczaszy zakrzyński 1758 r., deputat na Trybunał 1758 r., poseł dobrzyński na sejm 1760 r., umarł 1764 r. Córka jego, urodzona z Kunegundy Iwińskiej, Anna wyszła 1782 roku za Tomasza Koziobrodzkiego, późniejszego skarbnika rypińskiego (Lauda Dobrzyń.; Perp. Płoc. 182 f. 152; 185 f. 326; DW. 98 f. 87).

Franciszek, burgrabia bobrownicki 1767 r., komornik ziemski 1768 r. i wojski większy dobrzyński 1790 r., sekretarz 1767 r. i tegoż roku konsyljarz konfederacji ziemi dobrzyńskiej, a regent konfederacji generalnej radomskiej, wnosi protest przeciw wszelkim aktom tejże konfederacji, a przystępuje do konfederacji barskiej 1768 r., uwolniony 1775 r. z procesu o należenie do spisku przeciw królowi, komisarz cywilno-wojskowy dobrzyński 1790 r., brał udział razem z Józefem i Janem Machcińskimi w tumulcie na sejmiku w Lipnie 1792 r., znalazł się też razem z Józefem w konfederacji targowickiej, której był konsyljarzem 1792 — 1793 r. (Lauda Dobrz.; V. L. VIII f. 189).

Walenty Romuald i Jan z synem Józefem, synowie Kazimierza, wnukowie Józefa, prawnukowie Wojciecha, praprawnukowie Pawła, syna Pawła, wnuka Walentego, prawnuka Filipa, praprawnuka Jakóba, wylegitymowali się ze szlachectwa na Wołyniu 1842 r.

Antoni Wilhelm, drugi syn Jana, z synami: Stanisławem Henrykiem i Kazimierzem, 1886 r.; Mieczysław, Władysław i Józef, synowie Józefa 1890 r.; Henryk, syn Stanisława, 1901 roku wpisani do ksiąg szlachty gubernji wołyńskiej (Spis.).

Onufry Antoni i Stanisław, synowie Franciszka, wnukowie Józefa, prawnukowie Józefa, syna Piotra, wnuka Stanisława, wylegitymowali się ze szlachectwa 1849 r. w gubernji wołyńskiej (Spis.).

Byli Machcińscy w połockim, ale nie wiadomo mi jakiego herbu używają. Ewa z Bobrowskich Machcińska wzięła 1670 r. w zastaw od ojca część Polzina, w połockim, za 500 kóp groszy (Ist. Jur. Mat. XXV). Michał w połockim 1700 r. Teresa z Hłasków, dziedziczka Wiktorynowa, w drysieńskim, 1885 r.

MACHCZYŃSCY v. MACHCIŃSCY h JASTRZĘBIEC. Jan, dziedzic Bątkowa Jeziornego, w dobrzyńskim, 1712 r. (Herb. Król. Pols.). Potomek jego Kazimierz, syn Kazimierza i Marjanny Mańkowskiej, wnuk Ignacego, w lipieńskim powiecie, dowiódł szlachectwa 1840 r. w Królestwie Polskim.

MACHCZYŃSCY v. MACHCIŃSCY h. MACHWICZ. Marcei, sędzia apelacyjny, Radca Stanu, emerytowany 1864 r. i Ignacy, synowie Wojciecha i Marjanny Święcickiej, wywiedli się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r. Konrad, syn Marcelego, pisarz senatu 1867 roku. Aniela, żona Adolfa Piwnickiego, 1870 roku.

Teodor, rejent w Sierpcu 1863 r., Piotr, Michał i Nimfa Salomea, dzieci Jana, wylegitymowane w Królestwie 1846 r.

MACHCZYŃSKI v. MACHCIŃSCY h. ROGALA. Grzegorz, Jan Szczepan i Józef Adam Sebastjan, synowie Pawła i Franciszki Karwowskiej, i Piotr Aleksander, syn Aleksandra i Krystyny Brudzińskiej, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1840 r.

MACHNACCY h. ROGALA z Machnatki, w grójeckim. Mikołaj z Machnaty miał sprawę w Grójcu 1409 r. Ten Mikołaj należał prawdopodobnie do innej rodziny, a Machnatka wkrótce potem jest własnością Rogalitów z Milanowa. Trzej bracia z Milanowa: Piotr, Jan i Stanisław, podzielili się 1434 roku dobrami ojczyntymi. Piotr wziął Ręczaje, Jan Trzylatkowo, a Stanisław Lipie. Piotr, protoplasta Ręczajskich, odstąpił 1436 r. braciom Machnatki. Od Jana i Stanisława poszli Trzylatkowscy, Lipsy i Machnaccy (M. 3 f. 135 i 183).

W początkach XVI-go wieku żyło czterech braci Machnańskich: Hieronim, Paweł, Adam i Piotr. Bratem ich może piątym, a może tylko stryjecznym, był Stanisław Machnański z Lipia, pleban w Kleczewie 1533 r., kantor płocki 1539 roku, kanonik i oficjał płocki 1541 — 1543 roku (Perp. Płoc. 5 i 7).

Po Piotrze została tylko córka, Barbara, żona Mikołaja Uwielińskiego 1563 r., działająca często razem z stryjeczniemi swemi, żyjąca jako wdowa 1576 roku i dziedzicząca na część Machnatki (Zs. Gr. Czers. 30 f. 625; 31 f. 31; Paw.).

Wdowa po Adamie, Jadwiga, z dziećmi: Stanisławem, Anną i Zofją, występuje w Czersku 1557 r. Stanisław w latach 1563 — 1567 prowadzi sprawę o podział Machnatki z synami Hieronima i Pawła i córką Piotra, potomstwa zdaje się nie zostawił (Zs. Gr. Czers. 23 f. 38; 30 f. 149, 403, 625, 638 i 808; 31 f. 499 i 521; 33 f. 42 i 268; 35 f. 660).

Hieronim pisał się z Zalesia, oprawił 1530 r. posag i wiano żonie, Małgorzacie Babskiej, córce Piotra, i pozostał z niej jedyne go syna Stanisława. Ten Stanisław, poborca czerski 1576 r. i sędzia ziemski 1580 r., zawarł ugodę ze stryjcem Pawłem 1558 r., z bratem stryjecznym Stanisławem, synem Adama, 1564 r., a razem z stryjeczniemi braćmi, synami Pawła, rozgraniczał Machnatkę od Lipia 1567 r., wyznaczył opiekę nad dziećmi, urodzonymi z pierwszej żony, Katarzyny Wilkowskiej: Krzysztofem, Hieronimem, Andrzejem, Katarzyną i Jadwigą 1572 r., zapisał 1581 r. Annie Lisieckiej i dzieciom z niej zrodzonym: Stanisławowi, Piotrowi, Janowi i Zofji, część dóbr, następnie zaślubił ją i miał z niej jeszcze dzieci: Mar-

Herb Rogala.

cina, Seweryna, Marancję, Stefana i Aleksandra. Nad wszystkimi dziećmi z drugiej żony wyznaczył opiekę 1593 r., umarł 1603 r. Wdowa cedowała 1620 r. połowę Machnatki Ogrodzińskiej. Z liczego potomstwa Stanisławowego jeden Andrzej tylko żonaty był 1597 r. z Jadwigą Markowską, a córka Marancja, wdowa po Wojciechu Jezierskim, kupiła 1622 r. połowę Sadkowa (Zs. Grój. 8 A f. 246; Zs. Warec. 6 f. 466; Zs. Gr. Czers. 14 f. 370; 28 f. 600; 30 f. 203 i 307; 31 f. 19 i 521; 35 f. 489; 41 f. 349; 46 f. 1074; 48 B f. 735; 48 D f. 760; 57 f. 707; Perp. Czers. 1 A f. 346; 1 B f. 119; 6 f. 176 i 374; V. L. II f. 155 i 218).

Paweł pozostawił synów: Jana, Jerzego i Mikołaja, którzy w latach 1562—1567 procesują się z stryjecznym bratem Stanisławem, synem Adama.

Jan, współdziedzic Machnatki, Zalesia i Przeclawic 1564 r., odstąpił schedy swej w Gromadzinie bratu Mikołajowi 1569 r., wkrótce potem umarł bezdzietny (Zs. Gr. Czers. 22 f. 584; 30 f. 2, 229 i 408; 31 f. 678; 32 f. 434; 35 f. 489; 38 f. 453; Paw.).

Jerzy, drugi syn Pawła, miał synów: Stanisława i Jerzego. Stanisław sprzedał 1600 r. Gromadzinę Lipskiemu, razem z stryjcem Mikołajem przeprowadził 1602 r. dział Machnatki z Stanisławem, sędzią czerskim, kupił 1610 r. część Machnatki od Uwielińskiego, a 1622 roku część od Anny z Lisieckich, wdowy po Stanisławie i od Stanisława, syna Mikołaja, i tegoż roku zabezpieczył 1,200 florenów posagu żonie, Katarzynie Staniszewskiej, umarł bezdzietny, a spadek po nim wzięły dzieci po bracie Jerzym, z Doroty Szpotównej zrodzone: Aleksander, Samuel, Stanisław i Jadwiga Józefowa Otrębusowa. Wszyscy czworo wprowadzeni w posiadanie Machnatki 1670 r. Synowie Jerzego sprzedali 1673 r. Zalesie Ogrodzińskim, a Stanisław odstąpił Machnatki Otrębusowi 1690 roku (Perp. Czers. 2 f. 47 i 229 — 231; 3 f. 351; 6 f. 335, 442 i 593; 7 f. 131; 13 f. 155, 228 i 273; 14 C f. 9).

Mikołaj, trzeci syn Pawła, oprowił 1,200 florenów żonie, Reginie Kobylskiej, córce Mikołaja, 1576 roku, razem z bratankiem Stanisławem przeprowadził dział Machnatki 1602 r., pozostawił synów: Marcjana, Stanisława, Jerzego i Samuela bezdzietnego (Zs. Gr. Czers. 44 f. 555).

Jerzy sprzedał 1622 r. część swą Machnatki bratu Stanisławowi i przeniósł się na Ruś, gdzie jako dziedzic Jurkowej stawał na popis ziemi lwowskiej 1628 — 1639 r., a z Zofji Suchorskiej, pozostawił syna Andrzeja, miecznika nowogrodzkiego 1678 r., który, zganiony przez Żelisławskiego, dowiódł szlachectwa herbu Rogala w Warszawie 1685 r. Po bezdzietnej śmierci Andrzeja spadkobiercy jego, siostrzenice Jasienickie i wnuk kapitan Michał Józef Tarnowski, zawarli układ o spadek z Stanisławem Bekierskim, skarbnikiem mozyrskim 1695 roku (Perp. Czers. 6 f. 390; Zap. Lub. 57 f. 390; 62 f. 359; 67 f. 335; DW. 56 f. 1569; AGZ. X. 6267 i XX).

Stanisław kupił 1622 r. od braci — Jerzego i Marcjana, części Machnatki i zapisał 1629 r. sumę przyszłej żonie, Dorocie Rylskiej. Córki jego: Marjanna, żona Krzysztofa Wrzoska i Helena Pawłowa Szczucka, pokwitowały brata Hieronima z posagu z Machnatki i Zalesia 1667 r. Helena żyła jeszcze 1703 r. Hieronim v. Jarosz, elektor króla Michała z ziemi czerskiej, sprzedał 1667 roku ogród w Zalesiu Prażmowskiemu, świadczył 1685 r. w Warszawie przy wywodzie szla-

chectwa stryjeczno brata Andrzeja. Wdowa po nim, Zofja z Głuszyńskich, z córką Anną Grzegorzową Parulową, spisała 1709 r. inwentarz dóbr Zalesie. Syn Michał zastawił 1698 r. Zalesie Wrzoskowi. Drugi syn Antoni, 1712 r. odziedziczoną sumę po cioteczonym bracie Jerzym Szczuckim, cedował Jastrzębskiemu, z żoną, Katarzyną Górską, kwitował 1713 r. Laskowskiego, sprzedał 1717 r. Zalesie Przyłuskiemu. Syn ich Józef, kwitował 1754 r. Jastrzębskiego (Perp. Czers. 6 f. 334 i 390; 8 f. 180; 13 f. 184 i 512; 14 D f. 48 i 75; 16 A f. 12 i 44; 17 f. 159; 18 f. 74; 30 f. 68; DW. 32 f. 1441; 62 f. 1436).

Marcjan wziął 1614 r. w zastaw część Kruszewka od Kobylskiego, zabezpieczył 1616 r. posag żonie Annie, sprzedał 1622 r. część Machnatki bratu Stanisławowi, nabył 1623 Załęże małe od Rusieckiej, podpisał z ziemią czerską, elekcję Władysława IV-go. Syn jego, Andrzej, zapisał 1653 r. dożywocie żonie, Marjannie Młochowskiej, współdziedzic Załęża małego, w ziemi warszawskiej, świadczył 1685 r. razem z synem Stanisławem przy wywodzie szlachectwa stryjeczno brata Andrzeja, zeznał 1703 r. zapis dożywocia z drugą żoną, Anną Kępalską. Córki jego: Małgorzata, żona Wacława Grzegorzewskiego 1707 r., wwiązana w Załęże 1708 r., kwitowała z posagu braci swych: Jana, Jakóba i Stanisława 1714 roku. Wszyscy trzej synowie Andrzeja sprzedali 1712 r. część Załęża Siemińskiemu. (DW. 42 f. 1182; 45 f. 1898; 52 f. 159; 62 f. 478; Perp. Czers. 15 f. 487; 17 f. 33, 84 i 395).

Jan, elektor Augusta II-go z ziemi warszawskiej, z Anny Potrykowskiej, pozostawił córkę Elżbietę za Franciszkiem Wolskim, wdowę 1752 r. i syna Andrzeja, dziedzica Załęża, ożenionego z Konstancją Marjanną Śmialecką 1735 roku, siostrą przyrodną Michała Kamińskiego, wraz z którą nabył 1746 r. część Biejkowa. Testament jej wpisany do akt czerskich 1787 r. (Perp. Czers. 23 B f. 78; 24 f. 213; 28 f. 7; 29 f. 447; 40 f. 63).

Stanisław, świadczący razem z ojcem stryjowi 1685 r., zeznał zapis dożywocia 1691 r. z żoną, Barbarą Łochowską, siostrą Pawła. Synowie ich: Tomasz, Andrzej i Antoni, podzielili się dobrami ojczystymi Załężem małym i częścią Załęża wielkiego; dział ten oblatowany w grodzie warszawskim 1798 r. (Perp. Czers. 14 C f. 66; DW. 57 f. 1502; 112 f. 886).

Tomasz ożeniony był z Eleonorą Sokołowską, której bracia wyznaczili 1753 r. posag na Pracach Pasznych, zeznał z nią zapis dożywocia 1762 r. i kwitował jej brata 1765 r. Córki ich: Marjanna Kazimierzowa Wilkowska, Zuzanna Michałowa Zwirkowska i Petronella, w asystencji stryja Andrzeja i wuja, sprzedały część wsi Potrykozy i Wólka Potrykoska Puchale 1777 r. Petronella wyszła potem za Antoniego Szamotę, sprzedała 1791 r. połowę Załęża małego Piotrowi Kuszorowskiemu i kwitowała się wzajemnie z matką 1793 r. (Perp. Czers. 29 f. 576; DW. 82 f. 200; 85 f. 203; 89 f. 786; 107 f. 1186; 109 f. 37 i 39).

Andrzej w imieniu swoim i brata Antoniego odstąpił poddanego w Załężu Siestrzeńskiemu 1758 r., zawarł układ z Puchalą o Wolę Potrykoską, asystował bratankom przy sprzedaży Potrykoz 1772 roku. Wdowa po nim, Zuzanna z Markowskich, 2-o v. Antoniowa Falińska 1793 r., została wwiązana 1781 roku w Załęże małe. Syn ich, Paweł Franciszek, ożeniony z Teresą z Sokołowskich Tomaszową Rożecką 1792 r., kwitował Kuszorowskiego z ceny kupna części Załęża małego i wielkiego 1791 r., sprzedał część Potrykoz 1792 r., w imieniu matki

cedował sumę Bykowskiemu 1797 r. Córka jego, Rozalja Marjanna, wylegitymowała się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r. Jego też synowie (według „Rodziny”): Maksymiljan Antoni i Feliks Paweł Józef, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie 1857 r. Feliks był burmistrzem w Kazimierzu 1850 r. (DW. 80 f. 268; 97 f. 182; 107 f. 1457; 108 f. 700; 109 f. 871; 110 f. 56; 111 f. 1032 i 1261; 112 f. 404 i 1235; Perp. Czers. 41 f. 146).

Agnieszka, żona Jakóba Myszczyńskiego 1612 r. (DW. 40 f. 676). Elżbieta, żona 1-o v. Kaspra Czychrowskiego, pisarza grodzkiego rawskiego, 2-o v. Wa wrzyńca Zamoyskiego 1645 r. Marjanna, wdowa po Grzegorz Prackim, zapisała synowi Janowi część Sadkowa 1649 r. (Perp. Czers. 10 f. 581; 11 f. 226). Wojciech stawił się na popis ziemi lwowskiej 1633 r. (AGZ. XX). Wojciech z Samuelem mają sprawę w Warce 1667 roku (Zs. Warec. 30 f. 180). Jadwiga, żona Aleksandra Gorbkiego, kupiła grunt w Kruszewku od Stanisława, syna Andrzeja (DW. 62 f. 1029).

MACHNICCY h. JELITA. Felicjan, syn Franciszka i Rozalji z Romiszowskich, wnuk Wojciecha i Teresy z Koźmińskich, wywiódł się ze szlachectwa w sądzie grodzkim bieckim, bez podania używanego herbu 1782 r. (M. D. Wąs.).

Herb Jelita.

Antoni wyznaczony z sejmu 1775 r. do różnych komisji w Wielkopolsce (Vol. Leg. VIII f. 323 i 326). Syn jego Kazimierz, urodzony z Zuzanny Gniazdowskiej 1780 r., wojskowy polski 1809 r., sędzia Trybunału w Łomży, towarzysz i przyjaciel Łukaszińskiego.

Stanisław, Jakób Władysław, Edward Marcin, Antoni Feliks i Antoni Alojzy Onufry, synowie Augustyna, wnukowie Wincentego, prawnukowie Józefa, praprawnukowie Jana razem ze stryjami: Karolem i Aleksandrem Wincentym, 1845 roku; Bolesław Ksawery, Aleksander Felicjan, Marja Rozalja i Rozalja Stanisława, dzieci Antoniego Alojzego, 1864 r.; Wacław Wilhelm i Bolesław, synowie Edwarda, 1872 r. dowiedli szlachectwa w gubernji wołyńskiej (Spis.).

MACHNICCY h. PÓLKOZIC odm. Odmiana herbu polega na tem, że noszą nad tarczą Łabędzia zamiast Półkozy (Ostr. Nr. 1954; Siebm.). Ci Machniccy są gałęzią śląskiej rodziny Pritzelwitzów, którzy już 1500 r. posiadali Machnice, w oleśnickim, i z nich się pisali von Machnic lub Machnickiem. Konrad, syn Henryka z Machnic, student Uniwersytetu krakowskiego 1472 r. Zygmunt Pricelwic Machnicki, dziedzic Machnic 1500 roku. Jan Pricelwic Piesek z Machnic 1502 r. Jakób Kusz Pricelwic z Machnic, 1506 r. dziedziczyli na różnych dobrach na Śląsku (Gauhe). Legitymowali się w Berlinie w latach 1840 — 1850 (Siebm. III. Tabl. 300).

Oprócz nich byli na Śląsku Cypkowie z Machnic i dwie rodziny nobilitowane przez cesarza Machniccy z Machnic 1585 roku, i Machniccy von Selitek 1582 roku.

z MACHNÓWKI. Bernardowi z Machnówki skonfiskowana została część jego w Machnówce, w bielskim, za niestawienie się na wojnę 1498 roku (Wierzb. II. 1206).

MACHNOWSCY na Rusi Czerwonej. Nazwisko wzięli prawdopodobnie od wsi Machnowce, w złoczowskim. Mikołaj Machniowski, w imieniu swoim i małoletniego brata Władysława z Drohowicz, w powiecie halickim, wysłał poczet na popis ziemian pod Lwowem 1627 r. Wojciech Machnowski, chory, wysłał służbę swego Grąskiego, konno i zbrojno na popis ziemi lwowskiej 1628 roku. Jędrzej Machnowski z trzema innymi stawiał konia na takiż popis 1651 roku (AGZ. XX).

Michał, syn Sebastjana i Anny, ur. 1689 r., sprzedał część swą w Nowosielcach Jankowskiemu (Gr. Żydacz.). Ignacy, ur. 1720 r., syn Michała i Anny, wnuk Sebastjana i Agnieszki Dubrawskiej, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Feliks, syn Kazimierza i Józefy Kopystyńskiej, wnuk Antoniego i Anny Stupnickiej, a prawnuk Ignacego i Katarzyny, wylegitymował się ze szlachectwa w Wydziale Krajowym we Lwowie 1865 r.

Feliks z Anieli Gothówniej, córki Alojzego i Katarzyny Pańkowskiej, pozostawił synów: Bronisława Stanisława, ur. 1844 r. (metr. w Tarnopolu), Wacława Michała, ur. 1847 r., Dominika Władysława, ur. 1848 r., Marcelego Alojzego, ur. 1850 r., Henryka Kazimierza, ur. 1852 r. i Seweryna Walerjana, ur. 1857 r. (metryki w Załoścach; M. D. Wąs.).

Z innej pewno rodziny pochodził Mikołaj Machnowski, który się stawiał do obrony Smoleńska 1654 r. (Arch. Zbor. XIV).

MACHOCCY h. NIECZUJA. Nazwisko wzięli prawdopodobnie od wsi Makocice vel Machocice, właściwie Mąkocice. Marcin Machocki, pisarz grodzki radziejowski 1591 r., wniósł protest przeciw Broniszewskiemu (Gr. Przed. 39 f. 8).

Antoni, urodz. 1749 r. w Czercach, syn Stanisława, skarbnika owruckiego, i Marjanny, dowiódł swego szlacheckiego pochodzenia w Wydziale Stanów galijskich 1787 r. (M. D. Wąs.)

MACHOWICZOWIE. Błażej z synami: Kajetanem i Michałem, syn Andrzeja, wnuk Franciszka, prawnuk Tomasza Machowicza, wylegitymował się ze szlachectwa w gubernji podolskiej 1862 r. (Spis.).

Franciszek, proboszcz w Kukizowie, umarł 1795 r., pozostawiając jedyną siostrę Agnieszkę Hulewiczową (A. Lwows. For. Nob.).

MACHOWIE h. WŁASNEGO. Herb ich przedstawia półksiężyc rogami do góry, nad nim trzy gwiazdy, dwie na rogach księżyca, trzecia w środku w trójkąt z niemi; nad hełmem trzy strzały żeleźcem w górę.

Jest kilka rodzin pomorskich, używających przydomku Mach, jako to: Lublewscy, Milwińscy, Mściszewscy, Podjascy, Słowikowscy, Słuszewscy, Swichowscy. Czy wszystkie te rodziny stanowią jeden ród, nie możemy orzec dla braku

źródła i braku wiadomości o ich herbach. Wielu członków tych rodzin opuszczają często przybrane od dóbr nazwisko, a pisało się tylko Machami. Obecnie znaczna ich większość ziemczała.

Piotr Mach, współdziedzic Podjazów, a Wawrzyniec Chońnicy, w mirachowskim, 1570 r. (Żr. Dziej. XXIII). Ernest Mach, syn Ernesta, spłacił 1744 r. siostry swe: Teresę Paraską i Dorotę, z części Milwina. Córka jego: Dorota, żona Michała Studzińskiego, 1764 r. współdziedziczka Milwina po ojcu. Michał Mach, ur. 1739 r., współdziedzic Milwina 1774 r., z Ewy Miszewskiej, pozostawił dzieci: Antoniego, urodz. 1771 r., Michała, Jana, Katarzynę Żelewską, Annę Łyskowską i Dorotę Orzyską, dzielących się Milwinem 1820 r. Marjanna z Tempskich, 1-0 voto Machowa, 2-0 v. Lewińska, spłacona przez brata z Milwina 1766 r.

Jakób Mach, ur. 1738 r., współdziedzic Borku, w starogrodzkim, 1774 r., ma syna Józefa, ur. 1771 r. Elżbieta z Miszewskich, współdziedziczka Borku 1816 roku, pozostawiła dzieci: Jana, Franciszka Ksawerego, Wincentego Wilhelma, Franciszkę Marjanę, Józefinę i Antonję Joannę, które się dzieliły Borkiem 1828 roku. Marjanna z Cieszców Węsierskich, 1-0 v. Machowa, 2-0 v. Małkowa, dziedziczka części Węsiar, w starogrodzkim, miała córki: Marjanę, 1-0 v. Styp-Rekowską, 2-0 v. Czersonową i Weronikę, 1-0 v. za Mądrym Dąbrowskim, 2-0 v. za Domarosem w końcu XVIII-go wieku. Dorota z Kowalików Dąbrowskich Machowa, spłacona 1773 r. z Ciemnowa i Opalina, w tczewskim, przez brata. Syn jej Michał Ernest, ożeniony z Franciszką Tempką, dziedzic części Żelewa, w tczewskim, 1816 — 1835 r. Adolf, współdziedzic Ciemnowa i Strzebelinka w tczewskim, 1784 roku. Anna z Dąbrowskich Machowa, spłacona 1761 r. z Gowinka, w tczewskim.

Jan, ur. 1752 r., dziedzic części Kętrzyna, w tczewskim, 1774 r. Na częściach tegoż Kętrzyna dziedziczyli: Katarzyna z Winklerów do 1782 r., a po niej, zapewne jej synowa, Henryka z Krusemarków Janowa Leopoldowa Machowa, Ludwik od 1788 roku, a po nim sukcesorowie: Ignacy Ksawery, Jan, Franciszka, Marjanna Barbara i Anna Karolina Dorota, rodzeństwo Machowie do 1820 roku.

Jan Mach, ożeniony z Weroniką Pobłocką z Tempcza przed 1790 r. Synowica jej, Konstancja Rozalja Pobłocka, była także za Janem Machem w początkach XIX-go wieku (Bär. Der Adel.).

MACHOWSCY h. ABDANK odmienny z Machowa pod Michocinem, w sandomierskim. Odmiana herbu polega w tem, że nad hełmem w koronie jest pół lwa złotego, trzymającego w łapach łękawicę (znak Abdanków). Dodatek ten do herbu otrzymać miał Mikołaj, gdy przebywał na dworze cesarskim (Papr.).

Jan z Machowa świadczył plebanowi z Beszowej 1386 r. Bracia: Marcin, Mikołaj, Jan i Stanisław, w drugiej połowie XV-go wieku byli dziedzicami Machowa, Michocina, Kaimowa, Kiełczyny, Żorawicy i Swinar, w sandomierskim, Jaworzniaka, Zaborowa i Nowej wsi, w pilzieńskim (Lib. Benef.). Fundowali oni 1460 r. kościół w Konieczkowej.

Stanisław, syn Michała z Michocina, student Uniwersytetu krakowskiego 1445 roku, jest prawdopodobnie identycznym z wymienionym Stanisławem Machowskim.

Stanisław, wojski sandomierski 1492 roku i kuchmistrz królowej matki Elżbiety, oprócz wymienionych dóbr, posiadał z zapisu żony (drugiej), Jadwigi, córki Piotra z Possadowa, część Possadowa, w bełskim, 1498 r., córkę Jadwigę wydał za Mikołaja Wydżgę z Szypic, który jej oprawił 400 grzywien posagu i wiana 1493 r. Druga córka, Anna, wdowa Czuryłowa (Janowa), trzymała od brata 1536 r. Sporną, w pilzieńskim. Jego może wdowa Barbara, ukarana konfiskatą dóbr za niepłacenie podatków 1516 r.

Syn jego, Mikołaj, student Uniwersytetu w Krakowie 1485 roku, pisał się zwykle z Nizin, dworu przy wsi Żarnowej, a był dziedzicem także Jaworznika, Niebylca, części Konieczkowej i Spornej, w pilzieńskim, 1508 — 1536 r. Proce-sował się 1499 — 1500 r. z administratorem biskupstwa przemyskiego o porwa-nych ludzi, otrzymał 1509 r. konsens na założenie miasta w Jaworzniku, a 1510 roku dziesięcioletnie wolności od podatków dla tego miasta; wybierając się na wojnę 1509 r., wyznaczył opiekę nad dziećmi i majątkiem w osobie żony, Anny z Trzciany, Klemensa z Kamieńca, kasztelana sanockiego, Jana Sopichowskiego i Gabryjela Strzeżowskiego. W 1512 r. wyznaczył król zakład 1,000 grzyw. w spra-wie między nim a Mikołajem Dydyńskim (AGZ. XIX 2286 i 2477; Wierzb. IV. 783, 866, 1000, 10282, 10864; Paw.).

Paprocki pisze, że ten Mikołaj z Dąbrowskiej, pozostawił synów: Baltaza-ra, Mikołaja, męża znacznego, Stanisława, opata Mogileńskiego i Achacego młodo zmarłego. O Mikołaju i Achacym nic nie wiemy. Stanisław zanim został opa-tem w Mogilnie, był proboszczem w Kościele pod Kaliszem 1549 r.

Baltazar, z Jeżowskiej, pozostawił: Jana, Piotra, Marcina i Katarzynę, żo-nę Kaspra Frysztackiego. Jan i Piotr, oprócz dóbr po dziadzie byli także dzie-dzicami Turowszówki, Bliznego, Gwoździanki, w pilzieńskim.

Piotr, świadczył 1554 r. przy rozgraniczeniu Tyczyna i Błażowej, z żony Urszuli Trzeciekiej, miał synów: Jana i Stanisława, dziedziców Jaworznika, Ko-nieczkowej, Turowszówki, Dobieszyna, Polanki wielkiej i malej 1581 r. Był zdaje się i trzeci syn Baltazar 1581 r. Jan podpisał konfederację generalną 1586 roku, podkomorzy sandomierski 1591 r., nie żył już 1595 r., w którym wdowa po nim, Katarzyna z Żeleńskich, ma sprawę w Lublinie. Stanisław, żonaty był z siostrą bratowej Anną Zeleńską 1591 — 1599 r. (AGZ. XIX. 3091; Vol. Leg; Paw.; Wyr-Lub. 12 f. 322; 38 f. 900; 44 f. 818; 46 f. 3; 50 f. 54; 59 f. 284; 62 f. 503; 79 f. 480; Zap. Lub. 19 f. 963).

Sebastjan, ziemianin sanocki 1626 r. (AGZ. XX). Sebastjan, elektor Jana Kazimierza z czerniechowskiego, pułkownik królewski już 1656 r., starosta wło-dzimierski 1668 r., dzielny wojownik przeciw Kozakom i Tatarom, nabył 1647 r. Pustyhorow, w nowogrodzkim, od Głogowskich, otrzymał Chworoszczę czyli Nie-chworoszcz 1649 r., Malcowce, w latyczowskim, 1661 r., Pawelcze po Wolfe 1666 roku, odstąpił Mszańca, w trembowelskim, Orzechowskiemu 1656 r., cedował sta-rostwo niechworoskie Janowi 1666 r., wspomniany jeszcze 1670 r. Córka jego, Konstancja, 1686 r. ma sprawę w Lublinie.

Jan, zapewne syn Sebastjana, starosta niechworoski, elektor króla Michała z ziemi bełskiej, otrzymał 1666 r. konsens na zadzierżawienie Jamny i wójtostwa w Niżankowicach, umarł 1673 r. (M. 190 f. 272; 199 f. 43; 202 f. 7; Zap. Lub. 53

f. 307; 62 f. 749; DW. 53 f. 809; Woł. VI. D f. 42; Vol. Leg. IV f. 405; Sig. Ręk. Oss. 139 f. 13, 51 i 115).

Cyprjan, urodz. 1664 r. na Rusi, Pijar, teolog i wierszopis, umarł 1746 r. w Łowiczu. N., instygator oświecimski 1705 roku (Gr. Oświec. Fasc. 84 f. 761).

Jan Skarbek Machowski, szambelan byłego dworu polskiego, kupił Kopestrzyn na Podolu od Bielińskich, pisarzewiczów koronnych 1800 roku (DW. 112 f. 1827 i 1830). Jan legitymował się 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim, na mocy świadectwa szlachty czerniechowskiej. Tomasz procesował Ponińską we Lwowie 1798 r. Wojciech, Jan, Piotr, Józef i Antoni, synowie Wawrzyńca i Franciszki Dąbrowskiej, wnukowie Marcina i Anny Garlińskiej, dowiedli szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim (M. D. Wąs.).

MACHOWSCY w Wielkopolsce. Elżbieta, wdowa po Janie Machowskim, zwana zwykle panią Machuciną, procesuje Krakwiczów o zabicie męża 1399 r., ma też sprawę z Wyskotami w Kościanie 1399 — 1402 r.; wyszła następnie za Heydana ze Strzelec i jest drugi raz wdową 1407 roku (Leksz.; Piekos.). Marcin Machowski, dziedzic części wsi Grzybowo Kleparz, w gnieźnieńskim, 1580 roku (Paw.). Stanisław i Władysław podpisali, z województwem brzeskim kujawskim, elekcję króla Michała.

MACHWICOWIE h. WŁASNEGO. Pisali się często Machewicami i Machwicami. Dwie były, zdaje się rodziny tego nazwiska w Prusach. W herbie jednej jest w polu czerwonym murzyn w zielonej sukni, trzymający w prawej ręce złoty łuk napięty, w lewej sajdak ze strzałami; nad hełmem pół murzyna bez rąk w czapce czerwonej spiczastej zakończonej chwastem złotym opuszczonym na dół. Herb drugiej rodziny przedstawia w polu srebrnym trzy róże czerwone pięciolistne w słup; nad hełmem czapka wysoka srebrna z czerwonym wyłogiem, zakończona pióropuszerą kogucim. Niesiecki przypisuje znanemu z wojen pruskich Ottonowi herb pierwszy, Kętrzyński zaś herb drugi nazywając go Doliwą. Niektórzy Machwicowie na Litwie mieli używać Grzymały. Nie mogąc z braku źródeł rozstrzygnąć kwestji i rozdzielić rodzin, umieszczam wszystkich znanych mi Machwiczów w jednej rubryce.

Henryk de Machwic otrzymał 1317 r. od kapituły warmińskiej 14 włók ziemi. Mikołaj i Jan otrzymali od tejże kapituły brakujące włóki do 30-stu zapisanych na Kirpejnie (Sien. B. Warm.). Konrad Machwicz w latach 1386 — 1411, Otto w 1393 — 1407, występują w orszaku Wiel. Mistrza. Aleksander, Mikołaj i Tycz Machewiczowie podpisali 1440 roku Statut związkowy pruski (Kętrz. Ludn. Polsk.). Szymon Machwicz z Rąbkowa, student Uniwersytetu w Krakowie 1430 roku.

Otto Machwic, rycerz, świadczył 1414 r., otrzymał 1425 r. od Zakonu sześć włók ziemi w Kotynie i jezioro Długie (Kętrz.). Syn jego zapewne, Otto, był jednym z najgorliwszych stronników Polski w walkach i układach o wydobycie Prus z niewoli krzyżackiej. Chwilowo wojewoda elbląski 1457 roku, otrzymał w dziedzictwo starostwo rastenborgskie, dwór Lewnenborg i Liszki, i wsi Lewenstein i Kaltwangen, podpisał 1466 r. pokój pruski bez tytułu z dodatkiem „rycerz” (miles), ale przed kasztelanami, został pierwszym wojewodą gdańskim czyli

pomorskim 1467 r., otrzymał 1,000 grzywien na Pucku i konsens na zastaw Czelebaw za 100 grzyw. Hermanowi Steinbruckerowi 1472 r. i tegoż roku wysłany do księcia Słupskiego, dostał 30 florenów na drogę, podpisał potwierdzenie prawa chełmińskiego w Prusach 1476 r., zabezpieczył żonie Marcie, 1,200 grzywien na Mirachowie i Pucku, na którym ma dopisane 500 złotych węg. 1476 r., umarł w końcu 1477 r., lub w początkach 1478 r. Z pierwszej żony, Elżbiety, podobno Jasińskiej (Kętrz.), miał córkę Małgorzatę za Janem z Wulkowa, kasztelanem elbląskim. O opiekę nad jej córką wywiązał się spór, do którego należy Otto Machwic 1519 r. Druga córka wojewody miała być za Janem Luzjańskim (Wierzb. I. 433, 434, 943, 944, 967, 1398 i 1409; Vol. Leg. I f. 101 i 106; Dług.; Kętrz.).

Fryderyk Machwic otrzymał 1472 r. sto grzywien na Birglowie (Wierzb. I. 955). Henryk Machewitz z żoną, Anną (podobno Pilawską, kasztelanką gdańską), prawdopodobnie syn wojewody Ottona, zastawił za zgodą Jerzego Machwica i Jana z Wulkowa wieś Borkfeld pod Gdańskiem, za 300 grzywien Kartuzom. Był on starostą mirachowskim, a dzieciom jego wyznaczona opieka w osobach Otty Machwica i Ludwika z Mortąg 1512 r. (Wierzb. IV. 1443).

Otto Machwicz, ławnik ziemski tczewski 1519 r., sędzia ziemski gdański i tczewski 1528 r., otrzymał 1504 r. konsens na zastaw Bocholca, w mirachowskim, 1506 r. konsens na wykup Leynowicz i Szczodrowa od Jana Knorowskiego i Jana Luchowskiego, 1509 r. konsens na wykup Zefeldu, w gdańskim, od Mikołaja z Baldowa, opiekun dzieci Hektora 1512 r., opiekun Małgorzaty Wulkowskiej 1519 r., otrzymał 1526 roku nowe przywileje na Orzechów i Krąg, w tczewskim, a razem z Ludwikiem Ciecholewskim na Ciecholewo z Zygowicami, umarł 1539 roku. Dzień śmierci jego żony Małgorzaty, zapisany w nekrologu Pelplińskim (Wierzb. III. 1612, 2619; IV. 4995, 4996, 5037, 8936, 12045).

Maciejowi skonfiskowany cały majątek, darowany Ludwikowi Ciecholewskiemu 1521 r. (Wierzb. IV. 3722). Fryderyk, ławnik ziemski chełmiński 1536 r. Jerzy, dziedzic Ciecholewa, a Fryderyk Krągu, w tczewskim, 1570 r. Jan posiadał dobra w sztumskim 1582 r. (Żr. Dziej. XXIII).

Machwic, leśniczy kamieniecki i białowieski 1586 — 1601 r. Ten sam pewno Jan Machwic, leśniczy białowieski, umarł 1633 r. (Sap.). Zofja Piotrowa Łyszczynska, podczaszyna mielnicka, zmarła 1670 r.

Mikołaj Kazimierz, stolnik 1693 r., podsędek 1701 r., sędzia ziemski brzeski litewski 1720 r., elektor Augusta II-go, komisarz do dyzlokacji wojsk w starostwach województwa brzeskiego, wraz z żoną, Barbarą Eufrozyną Zwierzówną, nabył 1701 r. Bakuny od Narkowicza za konsensem królewskim, podpisał reces od konfederacji 1710 r., żył jeszcze 20-go Stycznia 1721 r., w którym razem z żoną podawał do chrztu Matuszewiczównę. Syn jego, Leon, 1726 r. (V. L. V f. 420; VI f. 100; Wolff Spisy).

Jan, Józef i Stanisław podpisali elekcję Augusta II-go z województwem brzeskiem. Florjan, łowczy grodzieński, stawił się na pospolite ruszenie z grodzieńskiego 1698 r. Florjan Władysław, łowczy grodzieński 1711 — 1715 r. Katarzyna, żona Wawrzyńca Kaszyca, koniuszego trockiego, 1711 r. (Sap.). Antoni s. b. (? sędzic brzeski), elektor Stanisława Leszczyńskiego, z brzeskiego litewskiego, 1733 r. Marjanna, żona Franciszka Kosielskiego, skarbnika trockiego, zmarła przed 1747 r. Erazm, podporucznik grenadjerów gwardji 1824 — 1829 r.

Edward, syn Zenona, naczelnik powiatu kalwaryjskiego, zmarł 1853 roku. Synowie jego: *Narcyz* Florjan, *Marceli Ksawery* i *Zenon*, dziedzice Nielubiszek Międzyrzecza i innych na Litwie.

MACIAŃSCY herbów: ORLA, OSTOJA i ŚLEPOWRON legitymowali się ze szlachectwa w gubernji kowieńskiej, w połowie XIX-go roku („Rodzina“). Patrz *Maczuńscy*.

MACIEJ, elekt arcybiskup lwowski 1376 — 1380 r. Mistrz *Maciej* vel *Mateusz*, pleban w Korczynie, protonotariusz dworu królewskiego 1388 — 1389 r., kanonik gnieźnieński i kanclerz królowej Jadwigi 1391 — 1393 r., biskup przemyski, konsekrowany 1392 r., świeżo zmarły przed 20-m Marca 1420 r.; miał należeć do rodu Janinów. *Maciej*, proboszcz wileński, został 1417 r. biskupem miednickim, czyli żmudzkiem, a 1421 r. wileńskim, urodzony w Wilnie z ojca Niemca z Inflant, osiadłego w Wilnie, stąd miany za Litwina, umarł 1453 r. Kardynał Oleśnicki broni go 1451 r. listownie przed Papieżem, że on wcale nie winien uwięzienia kardynała Izydora i wypędzenia go z Kijowa. Długosz pisze, że umarł żałując tego, co zdziałał za Litwinami, a przeciw Polakom w sprawie o Łuck i Podole. *Maciej*, biskup kamieniecki, umarł 1427 r. *Maciej*, kanonik poznański, wysłany 1211 r. przez kapitułę do Rzymu. *Maciej*, starszy pisarz dworu książąt Przemysława i Bolesława 1242 — 1268 roku. Wśród opatów różnych klasztorów i wśród kanoników katedralnych było w wiekach XIII XV wielu noszących imię *Macieja*, przeważnie zapewne nie szlachta, a w części i cudzoziemcy. *Maciej*, wojewoda kujawski, 1268 — 1273 r. *Maciej*, kasztelan gniewkowski, 1336—1339 roku, a bydgoski 1339 — 1347 r., rycerz z Kujaw, świadczył 1339 r. w procesie przeciw Krzyżakom.

Maciej, kasztelan włocławski, 1361 — 1362 r. Komes *Maciej*, kasztelan łędzki, 1253 — 1264 r. *Maciej*, kasztelan kaliski, 1278 — 1284 r. *Maciej*, kasztelan sławski 1298 r., przedtem podkomorzy sławski, 1295 r., miał syna *Wojysława*. Komes *Maciej*, kasztelan 1286 r., wojewoda sieradzki, 1287 r., umarł według Długosza, 26-go Czerwca 1288 r. *Maciej*, kasztelan raciański, 1228 r. *Maciej*, kasztelan kamieniecki na Mazowszu 1375 r. *Maciej*, kasztelan wyszogrodzki 1377—1379 r. *Maciej*, kasztelan rozpierski w drugiej połowie XIV-go wieku.

Maciej, sędzia kujawski, 1288 — 1299 r., otrzymał od Władysława Łokietka 1292 r. Kokoszyce i Więckowice. Syn jego, Jan, za żoną N., siostrą Piotra Świnki, dostał w posagu wieś Ostrów, inaczej Popów, 1299 r. (KWp.). *Maciej*, sędzia brzeski kujawski, 1351 r. *Maciej*, podczaszy inowrocławski, 1307 r. *Maciej*, podkomorzy inowrocławski, 1365 r. *Maciej*, podkomorzy sieradzki, 1265 r. *Maciej*, sędzia sieradzki, 1279 r. *Maciej*, łowczy sieradzki, 1362 r. *Maciej*, podstoli łączycki, 1338 r. *Maciej*, podczaszy łączycki, 1345 — 1355 r. *Maciej*, skarbnik łączycki, 1373 r. *Maciej*, podkomorzy czerski, 1340 r. *Maciej Piórko*, cześnik czerski, 1347 r., warszawski 1350 r. i ten sam może rawski, 1350 r. *Maciej*, wielkorządca krakowski, 1318 — 1321 r., ma brata Piotra. *Maciej*, podrzączy wiślicki, 1354 roku. *Maciej*, komornik sądu ziemskiego krakowskiego, 1356 — 1358 r. *Maciej*, pisarz sędziego sandomierskiego, 1396 r. *Maciej*, burgrabia poznański, 1399—1400 roku. *Maciej*, celnik poznański. 1399 r.

Maciej, dzierżawca latowicki, 1447 r. *Maciek*, sędzia drohicki i mielnicki, 1494 r., brat jego, Mikołaj (ML. 6). *Maciej* Wojciechowicz, dzierżawca rohaczewski, 1554 — 1555 r. *Maciej*, sędzia siewierski, 1481 r.

Maciej, rycerz z dworu Pakosława, kasztelana krakowskiego, 1222 r. *Maciej*, syn Iwona z rodu Odrowążów, 1230 — 1236 r. *Maciej*, ojciec Mściwniewa, 1257 r. *Maciej*, syn Wojciecha, 1258 r. w Wielkopolsce. Kilku *Maciejów*, Polaków, otrzymało stopnie doktorskie w Bolonji i Padwie, w latach 1490 — 1516.

MACIEJEWICZOWIE v. MACIEJOWICZOWIE na Litwie. Paprocki wymienia *Maciejowiczów* h. Bogorja, w oszmiańskim. Niesiecki pisze, że są podobno także Łabędzice, w lidzkim. Nie mając dokładnych wiadomości, umieszczam wszystkich spotkanych członków tych rodzin razem.

Jerzy *Maciejewicz*, dziedzic Jaśwoń na Żmudzi 1528 r. Hanna *Stanisławówna Maciejowiczówna* z siostrą Barbarą, żoną Szczęsnego Towławskiego, sprzedały dobra swe Teykiny za 350 kóp groszy litew. 1531 r., ciwunowi wileńskiemu Łozbie (Ręk. Czart. 821 f. 17; M. D. Wąs. Prawdopodobnie akt mylnie odczytany, data musi być wcześniejsza, a ciwun nazywał się Lubza). *Wojciech*, ziemianin upicki 1585 r. *Krzysztof* i *Jan*, ziemianie upiccy, procesowali *Wierzewicza* i *Bortkiewiczów* o grabież i rany. *Bracia*—*Stanisław* i *Michał*, dziedzice ziem w polu Ogińskim, powiecie upickim, pozwali *Dowgiałłowiczów* o zaoranie gruntów w Poprudziu 1585 r. *Bartłomiej*, dziedzic Komoty, w upickim, 1585 r. *Marcin*, świadczył w Remigolach 1586 r. *Paweł*, ziemianin i woźny powiatu upickiego, współdziedzic *Upity*, z żoną, *Katarzyną Piotrówną Jesipowiczówną*, pozwał siostrę żony, *Barbarę* z mężem, *Stanisławem Żojbą*, o najazd i grabież 1586 roku (Akta XXVI).

Szymon, sędzia grodzki 1592 r., podstarości miński 1594 — 1595 r. *Jan Kazimierz Aleksander Maciejowicz* nabył za konsensem królewskim 1703 r. *Holowacze*, w rzczyckim, od *Nieczęja*. *Marcin* podpisał 1763 r. obydwa manifesty szlachty litewskiej (V. L. VIII f. 67 i 68).

MACIEJOWICZ her. BOLEŚCIC *Sebastjan*, sienniczny królewski 1572 — 1574 roku (Rocz. Heral. II; Wittyg).

Herb Ciołek

MACIEJOWSCY h. CIOŁEK z *Maciejowic*, w powiecie dawniej radomskim, potem stężyckim. *Andrzej Ciołek* z *Maciejowic* i *Rozniszewa* 1407 r., pozostawił synów: *Jana*, *Andrzeja*, *Piotra* i *Stanisława*, kanclerza płockiego 1417 r. Trzej pierwsi procesowali 1416 r. *Wiganda Ciołka* z *Ostrołęki*, a po śmierci *Piotra* pozostali trzej podzielili się dobrami dziedzicznymi 1425 r. Na mocy tego działu, *Andrzej* wziął *Maciejowice*, *Oblin* i *Polikno*, w stężyckim, *Godowo*, w lubelskim, i *Zalesie*, w czerskim, i stał się protoplastą *Maciejowskich* (M. 3 f. 60; Zs. Gr. Czars. 1 A f. 2).

Andrzej Maciejowski był sędzią polubownym 1422 r. w sprawie brata, *Jana* z *Rozniszewa*, z którym zamienił *Zalesie* na *Wilkowice* i *Osiemborowo*, żył jeszcze 1435 r. Synów

jego znamy dwóch: Ścibora i Jana. Długosz podaje w tych czasach Mikołaja, jako dziedzica Maciejowic, Oblina, Kłodnicy, Komaszyc, Godowa, Jeżowskiej Woli i Mściśława, ale zdaje się, że zaszła tu pomyłka w imieniu, zamiast Mikołaja powinno być Jan (Lib. Benef.; Najst. Ks. Czers.; Zs. Gr. Czers. 1 A f. 77).

Ścibor, student Uniwersytetu krakowskiego 1450 r., pleban w Gorzycach 1475 r., razem z bratem Janem i innymi Ciołkami, 1481 r. wyznacza opiekuna nad dziećmi po Piotrze Ciołku z Bielán (Lib. Benef.; Wierzb. IV f. 381; Rad. Inscr. Decr. VI f. 440).

Jan, podstoli lubelski 1462 — 1481 r., ożeniony z Katarzyną z rodu Rawiczów 1469 r., arbiter w sprawie działowej Ciołków z Żelechowa 1458 r., współopiekun Ciołków z Bielán 1481 r., miał córki: Jadwigę za Janem Leńkiem z Rokitnicy, starostą i wojskim rawskim 1489 r. (Papr.); Dorotę za Mikołajem z Goraja (Gorais.); i synów: Bernarda i Kaspra, i może Jana, którego wspomina Paprocki, że zginął na Węgrzech, a był „miles auratus“ (Rad. Inscr. Decr. 1462 r.; Zs. Wiśl. I f. 395; Zs. Warec. 1 C f. 3).

Bernard, podsędek ziemski 1504 r. i poborca lubelski 1510 r., sędzia ziemski lubelski 1512 r., referendarz koronny już 1524 r., sędzia ziemski sandomierski 1524 r., kasztelan czechowski 1533 r., a lubelski 1535 r., zrzekł się sęstwa sandomierskiego 1536 r., starosta zawichoski 1538 r. Zasłużony królom odbierał częste nagrody, jak w latach 1505 i 1506 kwitami na sól z Wieliczki, 1511 roku za odznaczenie się w bitwie z Tatarami, otrzymał 30 florenów na aksamit na suknię; w tymże roku razem z bratem Kasprem i Drzewickimi, przyjęli do rodu Ciołków Marcina z Dąbrówki Wilamowskiego, a w następnym Stanisława z Przedborza; nabył 1512 r. od brata jego część dóbr Maciejowickich, wykupił 1515 roku od Tarły część Komaszyc i Mściśława, zastawioną przez Kaspra i ugodził się z bratem o młyn na rzece Chodlu w Kłodnicy; z tymże bratem otrzymał 1517 r. konsens na założenie miasta Nowa Kłodnica ze wsi Kłodnicy, zamienił z nim 1525 roku dział w Kochowie i Komaszycach, zadzierżawił 1522 r. czopowe w lubelskim i łukowskim za 400 grzywien, otrzymał w darze od Feliksa Ciołka z Żelaneki Borowę, w radomskim, 1522 r., procesował się 1523 — 1525 r. z Janem Ciołkiem, sprzedał 1528 r. czynsz roczny 28 florenów z Kłodnicy za 700 florenów biskupowi krakowskiemu, wyznaczony 1532 r. do korektury statutu, wybrany 1542 roku przez Ciołków z Powsina i Ostrołęki opiekunem Barbary Ciołkowej Rachowskiej, dziedziczki Rachowa, umarł w połowie Października 1543 r., pozostawivszy z żony, Jadwigi Podlodowskiej, córkę Urszulę, wydaną w Lutym 1525 r. za Jana z Leżenic, w końcu kasztelana małogoskiego, i synów: Stanisława, Bernarda i Samuela (Wierzb. III. 2827; IV. 1533, 2456, 5368, 5374, 6474, 6956, 9434, 9865, 10529, 11279, 13087, 13143; M. 25 f. 170; 38 f. 180; 42 f. 28; 65 f. 200; 86 f. 70; Teka Paw. I.; Star. Pr. Pol. Pom. VI; V. L. I f. 247).

Samuel, ur. 1498 r., najmłodszy, zdaje się, syn Bernarda, kanonik sandomierski i pleban lubelski 1523 r., kanonik gnieźnieński, krakowski, proboszcz gołubski, sekretarz królewski 1531 r., dziekan krakowski 1537 r., sekretarz wielki koronny 1537 r., podkanclerzy koronny i biskup chełmski 1539 r., płocki 1541 r., krakowski 1545 r. i kanclerz wielki koronny 1547 roku, zrzekł się krótko przed śmiercią kanclerstwa w skutek intryg i zawiści (M. 82 f. 1), umarł 16-go Października 1550 r. Był to jeden ze znakomitszych mężów swego czasu, pobożny, uczony,

światny łacinnik, nadzwyczaj wymowny, razem z hetmanem Tarnowskim główna podpora królów—Zygmunta I-go i Zygmunta Augusta, tego ostatniego zwłaszcza w sprawie o małżeństwo z Barbarą Radziwiłłówną, nienawidzony przez królowę Bonę.

Stanisław, dworzanin królewski, z pisarza grodzkiego pisarz ziemski sandomierski 1536 r., stolnik królowej 1539 r., kasztelan żarnowski 1543 r., radomski 1544 r., lubelski 1545 r., wojnicki 1550 r., w końcu sandomierski 1553 r., starosta zawichoski po ojcu 1543 r., ochmistrz królowej Barbary, starosta lubomelski 1549 r. i chełmski 1550 r., posłował do cesarza Karola V-go od króla 1541 r., dziedzic Maciejowic, Rożniszewa, Niedźwiadów, sprzedał 1538 r. Bród, w radomskim, razem z bratem Samuelem rezygnował Bielawy i Mironice stryjecznemu bratu Mikołajowi, otrzymał 1550 r. Porębę i Wierzbę, w krakowskim, a 1553 r. Winiary i Winiarki, w sandomierskim, założył 1557 r. miasto Maciejowice, potem Maciejów zwane ze wsi Łuków, w chełmskim, umarł 1563 r. Żona jego, Anna ze Stojanic Czuryłówna, dziedziczka Maksymowic, Luniowic i Pilaszowic, w przemyskim, które to dobra cedowała 1565 r. synowi Kasprowi, i Romanowa, w lwowskim, który zamieniła ze wsi na miasto 1563 r., procesowała się 1556 — 1561 r. z Janem z Dębna o spadek po wuju Herburcie Odnowskim, odstąpiła starostwa zawichoskiego 1571 r. synowi Stanisławowi, żyła zdaje się jeszcze 1583 r. Oprócz wymienionych dwóch synów, miał kasztelan z niej także córkę Katarzynę, żonę Andrzeja Wapowskiego, kasztelana przemyskiego, zmarłego 5-go Marca 1574 r. z ran zadanych mu przez Samuela Zborowskiego, w czasie koronacji Henryka Walezego 22-go Lutego w Krakowie.

W tymże roku bracia oddają jej Wołoszków; razem z stryjecznym bratem Bernardem, fundowała kolegium Jezuitów w Lublinie, wybudowała kościoły w Dynowie i Chyżnem, wykupiła kilka cerkwi z rąk schizmatyków, służyła z dobroczynności i świątobliwości, umarła 1596 r. (M. 55 f. 28; 77 f. 43 i 111; 79 f. 82; 82 f. 9 i 307; 83 f. 98 i 231; 88 f. 389; 97 f. 34; 110 f. 170; 111 f. 159; Wierzb. IV. 8118, 8310, 8311; Wyr. Lub. 16 f. 729; A. Hist. I; AGZ. XIX; Gr. Ant. f. 139; Zs. Krak. 14 f. 360; 20 f. 571; Dzień. Wielewickiego).

Stanisław, starosta zawichoski za cesją matki 1571 r., dziedzic Rożniszewa, Niedźwiady, Chodla, Romanowa, Nowosielec Rubieszowic na mocy działu dokonanego z bratem Kasprem 1574 r., oprawił 1571 r. żonie, Barbarze Dzierzgowskiej, kasztelance sochaczewskiej, 10,000 florenów posagu, umarł 1595 r., a wdowa i córki jego: Katarzyna i Zofja Anna, mają sprawę w Lublinie 1596 r. (M. 110 f. 118; 111 f. 132 i 156; 122 f. 217; 128 f. 25; Zs. Gr. Czers. 5 f. 224 i 225; 45 f. 543; 47 f. 703; Zs. Warec. 12 f. 245; Wyr. Lub. 8 f. 631; 14 f. 116; 16 f. 26; 29 f. 973; 34 f. 867; 35 f. 487; 37 f. 11; 61 f. 256; 65 f. 473 i 565; 67 f. 189; Zap. Lub. 1 f. 95; 3 f. 486; AGZ. X. 2154).

Kasper, koniuszy koronny 1576 r., starosta łączycki 1580 r., zamienił to starostwo na spiskie z Janem Maciejowskim 1583 r., cedował star. spiskie 1593 r. star. parczowski 1593 r. i radomski 1594 r. i zawichoski po bracie 1595 r., kasz. lubelski 1607 roku z działu z bratem wziął Maciejów miasto i wieś z sześciu folwarkami, w chełmskim, Wielopole, w pilzińskim, i kamienicę w Krakowie 1574 r., podpisał konfederację województwa ruskiego 1575 r. przy królu elekcie Stefanie, któremu był stale wiernym, żonaty 1-o v. z Katarzyną z Radochoniec Wapowską,

wdową po Jakóbie Herburcie 1578 r., kupił 1580 r. Brudaków, w łęczyckim, sprzedał dom w Krakowie Wesseliniemu, wraz z drugą żoną, Katarzyną z Fulsztyna Herburtówną, przyznał 1586 r. dług Płazie, z nią razem posiada starostwo zawichoskie 1597 r. i radomskie 1599 r., wpisany 1602 r. do ksiąg Nacji Polskiej na Uniwersytecie w Padwie, zrzekł się burgrabstwa krakowskiego 1604 r., a starostwa radomskiego 1607 r., nie żył już 1612 r., w którym wdowa po nim za konsensem królewskim cedowała starostwo zawichoskie Wapowskiemu. Nie żałował zdrowia i pieniędzy na potrzeby Rzeczypospolitej i 1587 r. król w pacta conventa zaprzysiął zwrot długów zaciągniętych przez niego na wojsko (M. 114 f. 399; 120 f. 237; 121 f. 376; 123 f. 3 i 433; 132 f. 209; 134 f. 324; 136 f. 267 i 286; 141 f. 296 148 f. 333; 151 f. 252; 153 f. 509; 154 f. 209; Wyr. Lub. 11 f. 230; 34 f. 209; 60 f. 954; 61 f. 574; 72 f. 792; 75 f. 225; 81 f. 905; Zapis. Lubels. 2 f. 643; 7 f. 744; 12 f. 416; 17 f. 415; DW. 33 f. 563; AGZ. X. 2307; XX.; Vol. Leg. II f. 248 i 318).

Bernard, średni syn Bernarda, kasztelana lubelskiego, starosta pabjanicki 1535 r., ze stolnika lubelskiego kasztelan radomski 1545 r., wielkorządca krakowski i starosta trembowelski 1549 r., kasztelan lubelski 1550 r., umarł w końcu 1551 r. Ożeniony 1-o v. z Katarzyną, córką Jana Niewczasa już 1531 r., przyjął od niej zapis majątku i zabezpieczył jej 1,000 florenów na Ratoszynie i Żydowskim 1533 r., razem z tą żoną zapisał 1531 roku sumę na wystawienie ołtarza w kościele w Wodyniach i kwitował Stefana Wodyńskiego z 1,500 florenów, należnych za sprzedany Żeliszew, wziął 1532 r. w podzastaw Skoków, w lubelskim, od Mikołaja Bogusza, odstąpił 1535 r. pewnych praw szwagrowi, Stanisławowi z Siedlca, otrzymał 1547 r. prawem lennym Petryków, w halickim, wymurował kościół w Chodlu, w którym są nagrobki jego i drugiej żony, Elżbiety Kamienieckiej, wojewodzianki podolskiej, zaślubionej w początku 1546 r. Żyła ona wdową jeszcze 1580 r. Z tej drugiej żony była córka Urszula za Janem Boguszem, kasztelanem zawichoskim (A. Kapit. Krak. 1606 roku) i syn Bernard (Zs. Gr. Czers. 6 f. 57; 9 f. 182 i 183; 10 A f. 165; Wierzb. IV. 16544 i 16715; M. 48 f. 480; 73 f. 133; 78 f. 45 i 340; 90 f. 187; 115 f. 129; 121 f. 216; A. Hist. IV).

Bernard, urodz. 1548 r., nauki pobierał u Jezuitów w Wiedniu, przebywał dłuższy czas na dworze cesarskim, odznaczył się w wojnach z Moskwą, został koło 1570 r. chorążym nadwornym i starostą bolesławskim 1579 r., utrzymany 1569 roku w posiadaniu Żorniszcz i Łoziny, a pozbawiony Zielowa, zrzekł się godności świeckich 1582 r., zapisał połowę Chodla i trzy wsie na kolegjum Jezuitów w Lublinie, które fundował razem z siostrą stryjeczną Wapowską, wyjechał do Rzymu, gdzie został księdzem. Po powrocie do kraju, będąc dziekanem warszawskim wystawił matce nagrobek u Fary w Warszawie, deputat na Trybunał koronny 1586 r., biskup łucki 1588 r., poseł królewski z holdem do Papieża 1590 r., mianowany biskupem wileńskim 1597 r., nie objął tej katedry w skutek oporu Litwinów i został biskupem krakowskim 1600 r., kardynałem tytułu Ś-go Jana ante Portam Latinam 1604 r., i arcybiskupem gnieźnieńskim 1606 r., umarł 1608 roku. O gorliwość jego świadczą liczne pobożne fundacje i wizyty pasterskie, w działaniu politycznym mniej się odznaczył (Wyr. Lub. 6 f. 509; 57 f. 607; Zap. Lub. 2 f. 249; 5 f. 357; M. 118 f. 5; 119 f. 179; 121 f. 382; 122 f. 226; 123 f. 399 i 557; 128 f. 4; 129 f. 29; 349 f. 75; Woł. I f. 7, 10 i 24; AGZ. X. 1495 i 1512).

Kasper, brat Bernarda I-go, dworzanin królewski 1504 r., i rycerz Jerozolimski, został stolnikiem sandomierskim 1514 r., rotmistrz królewski 1519 — 1521 roku, obecny na sądach we Lwowie 1499 roku, zwolniony od wyprawy wojennej 1503 r., bo wyjechał w orszaku posła królewskiego Wiktoryna z Sienna do Rzymu, brał w latach 1504 — 1506 pensji rocznej 50 florenów, a od 1505 r. stale pobierał stację królewską z klasztoru Buskiego, odstąpił 1512 r. bratu dóbr Maciejowice, Polik, Oblin i innych, ma polecane 1515 r. odbudować zniszczony folwark w Brzezinkach, wsi stanowiącej uposażenie stolnika radomskiego (właściwie sandomierskiego), otrzymał 1519 r. konsens na erekcję miasta Bystrzycy, w radomskim, a 1524 r. wolność dwunastoletnią dla nowo założonego miasta Ostrów, procesował się 1526 r. o skutą wysłaną do Gdańska z mytnikiem wodnym Izbieńskim, wziął 1531 r. w zastaw za 1,000 florenów Turzyn i Kobylnicę od Leżeńskiego, umarł 1536 r., pozostawiwszy z żony, Anny Leżeńskiej, starościanki inowłodzkiej, syna Mikołaja (Wierzb. III. 840, 2459, 2830; IV. 3170, 3246, 3340, 8286, 8287, 8288, 8422, 8425, 9407, 10740, 11953, 12281, 13802, 13803, 14653, 15944; Teka Pawiń. I.; Star. Pr. P. Pom. VI. 393; Paw.).

Mikołaj, z dworzanina królewskiego starosta spiski 1564 r., wojewoda lubelski już 1572 r., umarł w Marcu 1574 r. Dziedzic Kochowa, Oronnego, Oblina, Polika, Borowego, Godzisz, Kaleni, w stężyckim, otrzymał 1539 r. potwierdzenie rozgraniczenia dóbr od królewskiego Życzyna, nabył 1545 r. od stryjecznych braci, Stanisława i Samuela, Bielawy i Mironice, zabezpieczył 1548 r. Andrzejowi Górcie, 1,000 florenów na Mironicach, Opatkowicach i Swierzach, w radomskim, sprzedał 1548 r. dwór w Krakowie Tarnowskiemu, zastawił 1550 r. Godzisz Annie Kochanowskiej, ożeniony z Jadwigą z Szymanowa Szymanowską, pozostawił z niej syna Jana i córki: Elżbietę za Janem Radziejowskim 1568 r.; Urszulę, 1-o v. za Andrzejem Ciołkiem Dobrzyńskim 1580 r., 2-o v. za Mikołajem Duninem Brzezińskim, zmarłą przed 1593 r.; Jadwigę za Wojciechem Wilkanowskim, w końcu wojewodą rawskim, i podobno czwartą N. za Hieronimem Sieniawskim, wojewodą ruskim (M. 57 f. 71; 67 f. 184; 96 f. 288; Wierzb. IV. 8097, 8162; Zs. Gr. Czers. 33 f. 139; Paw.; Orzelski).

Jan, starosta spiski po ojcu 1574 r., i podkomorzy sandomierski 1575 r., kasztelan czchowski 1579 r., a zawichoski 1581 r., zamienił 1583 r. starostwo spiskie z Kasprem na starostwo łączyckie, ale widocznie zachował jakieś prawa do Spiża, bo jemu, jako dzierżawcy, poleca sejm 1587 r. uzbrojenie zamku, podpisał 1576 r. konfirmację praw (mylnie wydrukowany Mikołaj Vol. Leg. II f. 159), deputat do kwarty rawskiej 1581 r., współdziedzic Szymanowa i Gnatowic, w sochaczewskim, Sierzchowów, Gotartowic i Parulic, w rawskim, 1579 roku, zeznał zapis na rzecz żony, Zofji z Mirowa Myszkowskiej, kasztelanki wojnickiej 1570 r., a matce przyznał dożywocie 1574 r., pozwany przez sukcesorów Strykowskiej o własność Ostrowa, Parzyc, Modlnej, Tymina i Krzczewa 1584 roku, ma sprawę z mieszczanami łączyckimi 1585 r., umarł w Styczniu 1588 r. Dzieci jego: Krzysztof, Mikołaj, Jadwiga, Barbara, Zofja i Zuzanna, mają sprawy 1588 r. o Oblin z Piotrem Zawiszą, 1590 r. z Fałęckimi o sumy różne w Czersku, a 1591 roku w Lublinie.

Mikołaj z żoną, Zofją Bielawską, córką Macieja, otrzymał 1605 r. dożywocie na Życzynie i Woli Życzyńskiej, w starostwie stężyckim, i zeznał z nią zapis

wzajemnego dożywocia 1608 r. Obaj synowie Jana zmarli, zdaje się, bezpotomnie i na nich skończyła się ta rodzina.

Byli Maciejowscy na Litwie i wylegitymowali się ze szlachectwa z herbem Ciołek, tak samo i drudzy, w przemyskim, ale prawdopodobnie stanowią oni zupełnie odrębną rodzinę od tutaj opisanej, o której już Niesiecki pisze, że dawno wygasła (Zs. Warec. 3 B f. 345; 16 f. 163; 19 f. 259; Zs. Gr. Czern. 42 f. 845; 57 f. 250; 59 f. 350; Wyr. Lub. 2 f. 896; 8 f. 657; 20 f. 405; 33 f. 294 i 816; 44 f. 294; 53 f. 306; Zap. Lub. 2 f. 452; 3 f. 397; M. 108 f. 216; 111 f. 201 i 205; 114 f. 399; 125 f. 405; 126 f. 108; 129 f. 306; 150 f. 57; Gr. Przed. 32 f. 399; 33 f. 40; V. L. II f. 219 i 232; Paw.).

MACIEJOWSCY h. CIOŁEK na Litwie. Piotr podpisał, z województwem wileńskim, elekcję króla Michała. Michał, oboźny grodzieński, dziedzic Swisłoczy 1696 r. Jerzy, z nowogrodzkiego, stawiał się na pospolite ruszenie 1698 roku. Aleksandra, żona Pawła Rymwida Mickiewicza 1745 — 1770 r. Do sprawy sukcesorów Michała, komornika grodzieńskiego, z sądem grodzkim grodzieńskim, wyznaczył sejm 1775 r. komisję (V. L. VIII f. 430).

Wiktor, syn Michała, wylegitymował się ze szlachectwa w Cesarstwie 1839 roku, a brat jego Dominik, w Królestwie 1843 r., jako potomkowie oboźnego Michała (Herb. Król. Pols.).

Józef z synami: Michałem, Feliksem, Jerzym, Stanisławem, Dominikiem i Janem, syn Stanisława, wnuk Marcina, Witalis z synami: Ignacym, Benedyktem i Mikołajem, syn Marcina, wnuk Adama, Michał, Justyn, Onufry, Ksawery i Karol, synowie Wawrzyńca, wnukowie tegoż Adama, Franciszek, Tadeusz i Antoni, synowie Jakóba, wnukowie tegoż Adama, a wszyscy prawnukowie Andrzeja, syna Mikołaja, wnuka Ludwika, prawnuka Stefana, praprawnuka Kuźmy Maciejowskiego, dziedzica 1590 r. dóbr Oginiów, w upickim i Borejkiszek, w wilkomierskim, dowiedli szlachectwa 1804 r. przed Deputacją Wywodową wileńską.

MACIEJOWSCY h. CIOŁEK, w przemyskim. Jan, Antoni i Franciszek, synowie Antoniego i Marjanny Jodłowskiej i brat ich stryjeczny Adam, współdziedzic Kruszelnicy 1791 r., syn Wojciecha i Heleny Kamińskiej, wylegitymowali się ze szlachectwa w sądzie grodzkim przemyskim 1782 r.

Franciszka, z Anny Łychowskiej, syn Feliks, ur. 1799 r. (metr. w Strachocinie), doktor medycyny, ożeniony z Eugenją Grégoire, wraz z synem Marjanem, ur. 1832 r. w Warszawie, wylegitymował się ze szlachectwa 1854 r. w wydziale Stanów we Lwowie. Adama córką może była Teresa, żona Franciszka Junoszy Zawadzkiego z Kruszelnicy 1806 r. (M. D. Wąs.).

Wymieniony Wojciech miał oprócz Adama jeszcze: Apolonję, ur. 1753 r., Franciszka, ur. 1755 r. i Magdalенę, ur. 1756 r. (metryki w Jagielnicy). Franciszka i Anny syn Alojzy Władysław, chrzczony w Dydni 1800 r. (M. Zawadzki). Jan, syn Jana i Małgorzaty Szulcówny, ur. 1824 r., współdziedzic Budzienic na Bukowinie (M. D. Wąs.).

MACIEJOWSCY h. GRABIE. Mikołaj z Maciejowic, zganiony przez Wrocławia z Radzyc, dowiódł szlachectwa w Wiślicy 1428 r. (Rocz. Herald. III).

MACIEJOWSCY I. JANINA z Maciejowic, w powiecie wiślickim. Wieś tę nabył 1246 r. od opata Jędrzejowskiego komes Mściwniew, syn Marcina z Kurozwąk (obacz. K.). Stanisław z Maciejowic, z żoną Łuchną, i Hanka z Maciejowic, mają sprawy w Wiślicy 1398 r. Jan nabył dział siostry swej w Maciejowicach 1425 r. Mirosław, żonaty z Katarzyną 1427 r. Stanisław Nos z Maciejowic zapisał 1465 r. oprawę żonie Jadwidze. Syn jego, Maciej, student Uniwersytetu krakowskiego 1487 r. Jan Wnuk oprawił 1475 r. posag żonie Helenie, córce Żyry z Mietla. Jan Stogierz, współdziedzic Maciejowic 1508 r.

Dobra Stanisława Skiby z Maciejowic skonfiskowane darował król Królewskiemu 1509 r. Jakób, syn Jana, otrzymał od ojca część Maciejowic 1511 roku. Jan zapisał 1523 r. oprawę żonie, Katarzynie, córce Marcina z Gluzic (Zs. Wiślic. 1 f. 9, 77, 81, 84, 360, 447, 687 i 814; Wierzb. IV. 9274; Paw.). Pełka Maciejowski 1437 r. ma sprawę w Przemysłu z Mikołajem Kulą.

W połowie XVI-go wieku żyli bracia: Krzysztof i Jan Maciejowscy. Krzysztof z żony, Agnieszki Suchorabskiej, pozostawił synów: Mikołaja i Sebastjana, Jan miał synów: Mateusza i Samuela. Zganiiony Mikołaj umarł nie oczyściwszy się i brat jego, Sebastjan, dowiódł 1578 r. w Krakowie swego szachectwa i prawego urodzenia, przyczem świadczyli mu stryjeczny brat Mateusz z Maciejowic na Budziszowicach i cioteczni bracia Podoleccy i Dzieczmiarowscy. Mateusz wraz z żoną posiadał Budziszowice, wziął w zastaw 1586 r. Piskorzowice, Strzeszkowice i Olbrachcice od Smigielskiej, dziedziczył też na Zysławicach 1597 roku, miał sprawę w Krakowie z Denbińskimi 1603 i 1607 r. (Rocz. Heral. III; Wyr. Lub. 28 f. 420 i 736; 72 f. 792; Gr. Krak.).

Herb Janina.

Tego Mateusza zapewne nazywa Baranowski Mateuszem Brodawką i z Katarzyny Lubowieckiej daje mu synów: Jana, Stanisława i Abrahama, i córkę Zofję za Janem Czeskim. Zofja Janowa Czeska fundowała klasztor Panien Prezentek w Krakowie, umarła 1-go Kwietnia 1650 r. Brat jej, Aleksander, dziedzic Maciejowic, umarł bezdzietny (Baranowski nie wymienił go, albo imię pomylił).

Jan, pozwany 1618 r. o dług zmarłej żony, Agnieszki Dembińskiej przez Łaganowskich, był współopiekunem Glińskich 1620 r. (Decr. Castr. Crac. 138 f. 931; Obl. Krak. 44 f. 1660).

Regina, żona Krzysztofa Bidzińskiego 1578 r. Agnieszka, ksieni Benedyktynek w Staniątkach 1578 i 1582 r. (M. 122 f. 322; Wyr. Lub. 12 f. 102). Zofja z Boratyna, 1-o v. Janowa Brzezińska, wdowa 2-o v. po Samuelu Maciejowskim 1633 r., jest 3-o v. za Pawłem Gomolińskim 1644 r. Córka jej, według Niesieckiego, Katarzyna, była zakonnica pod imieniem Teresy 1650 r. (Decr. Castr. Crac. 156 f. 1731).

Stanisław, 1620 r. stawił się na popis ziemi lwowskiej. Mikołaj wysyłał na popisy ziemi lwowskiej poczet zbrojny, a osobiście nie stawał, 1626 r. bo wyjechał do Polski, 1627 r. bo wydawał tego dnia córkę za męża, a 1631 r. był chory (AGZ. XX). Mikołaj, z ziemią sandomierską, podpisał elekcję Władysława IV. Z tąż ziemią podpisali: N. obiór Michała i N. obiór Augusta II-go.

Krzysztof, pułkownik królewski, 1663 r. obecny w Krakowie. Mikołaj pokwitowany przez Dembickich ze spadku po zmarłej żonie, Zofji z Dembickich, 1633 r. (Gr. Sandom.). Stanisław, dziedzic Pomianowa, Chobendzy i Kamienicy, uczynił zapis 1636 r. Augustjanom w Krakowie, umarł 1650 r. Żona jego, Urszula z Herburtów, złożyła 10,000 florenów u Lubowieckiego, którego z tej sumy kwitowali Komorowscy 1660 r. (Tekę Rulikowskiego; M. D. Wąsow.; Arch. Wilens. 20575 f. 114).

Samuel zasądził 1666 r. w Korczynie Witowskiego, kasztelana sandomierskiego (Ręk. Oss. 139 f. 48), z Heleny Gorajskiej, miał córkę Helenę za Sewerynem Gołuchowskim, cześnikiem kijowskim, dziedziczkę Kostek, Skorocic, Bieniaitek, Zrycza 1695 r. (A. Tryb. Lub.).

Adam, elektor Augusta II-go z ziemi dobrzyńskiej. Wdowa po Adamie, Anna z Czajkowskich, córka Mateusza i Agnieszki Nietyksianki, kwitowała 1757 roku Rycharskiego, a 1758 r. Szamockiego w Warszawie (DW. 80 f. 195 i 305). Jan, towarzysz pancерnej chorągwi Wilgi 1700 r. (A. Tryb. Lub.). Antoni pokwitowany przez Dembińskiego 1733 r. (Gr. Korczyń.). Antoni i Ludwik podpisali 1733 r. elekcję Stanisława Leszczyńskiego, z województwem sandomierskim, a Józef i Jan, subdelegat grodzki lubelski, z tymże województwem, elekcję Stanisława Augusta.

Ignacy Janina wniósł 1778 r. akt do grodu sandomierskiego. Ten czy inny Ignacy, syn Józefa, zawarł 1790 r. układ z Sokulskim (DW. 106 f. 217). Jan Janina, subdelegat grodzki lubelski 1780 r. Prawnikiem jego ma być Stanisław, syn Józefa i Antoniny Zakrzewskiej, wnuk Józefa, wylegitymowany w Królestwie 1854 r. z h. Ciołek.

Adam, susceptant 1777 r. i subdelegat grodzki sandomierski 1781 — 1786 roku, ożeniony z Agnieszka Gostyńską (Gr. Sandom. 1781 r.), miał syna Filipa, który dowiódł szlachectwa w Galicji zachodniej 1803 r. Benedykt wylegitymował się ze szlachectwa nie wykazując procedencji 1782 roku, w sądzie ziemskim lwowskim.

Aleksander, żonaty z Justyną Lecówną, 1-o v. Józefową Szadzińską 1771—1787 r. (Zs. Lwows. i Gr. Winnic.). Marjanna Ewa, 1-o v. Kochańska, 2-o v. Słotwińska, 3-o v. Grabkowska, 4-o v. Onufrowa Kiernicka 1774 r., razem z mężem kupiła 1788 r. Miłoszowcie od Wąsowiczów (Oblig. Wiślic. 2 f. 149; M. Dun. Wąsow.). Maciej, archiwista grodzki sandomierski 1790 r. Jan z żoną, Konstancją, kupili pół domu na ul. Grzybowskiej w Warszawie od Reyterowej (DW. 109 f. 939). Kazimierz, żonaty z Cecylją Szeptycką 1794 r., pozwał Białoskórskiego o sumę z Kawka (A. Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.).

Jan, syn Adama i Scholastyki Nowodworskiej, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1854 r. („Rodzina”).

MACIEJOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Maciejowa pod Książem. Wieś Maciejów jeszcze do połowy XV-go wieku nazywała się Maciejczowicami, czasem Maciejkowicami, następnie Maciejowicami. Część jej posiadał w latach 1398 — 1402 Zbyszek z rodu Gryfów.

Rycerz Andrzej z Maciejzowic, 1381 r. ma sprawę z Świętochną Dominikową, córką Miczka, zwanego Jezioro z Maciejzowic, pozwany 1395 r. przez opata Tynieckiego, broni 1400 r. Andrzeja z Zalesia przeciw żydowi. Miczek Jezioro z Maciejzowic zyskał część Maciejkovic na Czudzinowskich 1383 roku, razem z dziećmi procesuje się z Miroszowskiemi o część Janowic 1386 — 1388 r., zasądzony 1398 r. przez Szymka z Maciejzowic na zapłatę 6 grzywien poręczonych za Mikołajem Kątnym v. Zakątnym z Maciejzowic, kupił 1399 r. część macierzystą w Maciejowicach od Machny Dobiesławowej z Czudzinowic (St. Pr. P. Pom. VIII). Mikołaj Jezioro z Maciejzowic świadczył 1447 r. w Książu razem z Jakóbbem z Wąchadłowa w sprawie o gaje w Wąchadłowie, biskupa krakowskiego. Jakób z Maciejowic doniósł 1462 roku brata swego Marcisza, że od dwóch lat wyklęty nie stara się o uwolnienie od klątwy (Helc. II). Oprawa Katarzyny, wdowy Jeziora, w Maciejowicach, uległa konfiskacie 1497 roku (Wierzb. II. 773 i 1069).

Herb Jastrzębiec.

Andrzej i Jan Maciejowscy i inni, współdziedzice Janikowic, winni 48 grzywien Mikołajowi Rejowi 1518 r. (Akta Krak.). Mikołaj 1521 r. w sandomierskim. Andrzej Maciejowski, dziedzic części Janikowic, w opoczyńskim, 1577 roku (Pawińs.).

Jakób Maciejowski z Maciejowa, 1562 — 1581 r. dziedzic części Borowa, Potoka i Zdziemierzyc, kupił 1565 roku część Potoka od Jakóba Dembieńskiego, pozostawił synów: Adama, Stanisława, Jana i Sebastjana, dziedziców Borowa i Potoka 1594 r. Adam, student Uniwersytetu krakowskiego 1570 r., dzierżawił część Zdziemierzyc od kapituły krakowskiej 1581 roku, członek bractwa Cystersów w Jędrzejowie, umarł 15-go Maja 1612 r. Sebastjan świadczył 1602 r. przy wywodzie szlachectwa Głowackiego w Krakowie (Wyr. Lub. 59 f. 676; 70 f. 373; Zs. Krak. 27 f. 832—836; Gr. Krak. 81 f. 1060; Nokr. Cyst.; Paw.; Roczn. Herald. III).

Barbara, wdowa po Mikołaju z Maciejowa, ma sumę u Erazma Morsztyna na Jankowie 1561 r. (A. Krak.). Elżbieta z Maciejowa, żona Krzysztofa Przerembskiego 1652 r. Pudencjanna, przeorysza u Ś-tej Agnieszki w Krakowie 1661 r. Anna z Potoka zeznała 1631 r. zapis dożywocia z Melchjorem ze Szczecna Borkiem, zmarłym przed 1658 r., żyje wdową po drugim mężu Hjacyncie Firleju Konarskim 1675 r. (Gr. Chęciń). N. z Potoka, żona Zygmunta Radwana Łódzińskiego w początkach XVII-go wieku.

Wittyg podaje w Spisie Nieznanej szlachty Stanisława, dzierżawcę Zawadki, w lelowskim, 1564 r. i daje mu herb Pobóg, ale to prawdopodobnie Jastrzębiec - Boleścic.

MACIEJOWSCY różni. Między Janem Maciejowskim, wójtem Kołomyjskim i dzierżawcą Żukowa, a Chocimiernymi, Kuropatwą i Kalinowskiemi, nałożony zakład 1,000 grzywien przez króla 1515 r. Tenże Jan utrzymany w dożywotnim posiadaniu wójtostwa w Kołomyji i Żukowa z przyległemi wsiami 1527 i 1530 r. (Wierzb. IV. 2542, 5462 i 15192).

Pani Maciejowska, dziedziczka Somina, w włodzimierskim, 1570 roku (Zr. Dziej. XIX). Stanisław pozwał 1596 r. ks. Kozikę, Podhoreckiego i innych, o zabiciu rodzzonego jego brata (Teka Rulikows.). Jan z żoną, Katarzyną Pełczyńską, fundował 1646 r. bractwo Różańcowe w Ilży. Jan otrzymał 1695 r. konsens na cesję Przegoliszczyzny pod Łuckiem synowi Janowi i żonie jego, Marjannie (Sig. Ręk. Oss. 138 f. 5; M. D. Wąs.).

Józefowi odebrano 1730 r. opiekę nad Szybińską (A. Lwow. For. Nob.). Jan zaślubił w Dobromilu Marjannę Lubecką 1756 r. (M. Zawadzki).

Joachim z synami: Danielem Józefem i Janem, syn Mikołaja, wnuk Wojciecha, prawnuk Jana, praprawnuk Jana, 1849 r., a wnuk jego, Aleksander Władysław, syn Jana, 1899 roku wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej.

Tamże wylegitymowani: Hipolit Józef z dziećmi: Kazimierzem, Ludwikiem i Konstancją, syn Szymona, wnuk Andrzeja, prawnuk Stanisława, praprawnuk Adama, 1853 r., a Bohdan Tadeusz Karol, syn Kazimierza, 1875 r. (Spis).

MACIERZYSKI, obacz *Macierzycki*.

MACIŃSKI h. PRUS I-szy. Piotr, syn Jana, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1846 r.

MACIORKOWSCY h. KRZYWDA. Wawrzyniec, syn Wojciecha i Marjanny Sikorskiej, dowiódł szlachectwa w Królestwie 1852 r., a Antoni, syn Jana, wnuk Antoniego, prawnuk Wojciecha, 1844 r. w gubernji wołyńskiej (Spis.).

MACISZEWSKY dawniej MACIEJUSZOWSCY z Maciejuszowic od połowy XVI-go wieku zwanych Maciszewicami, w sieradzkim. Maciej Maciejuszowski świadczył 1386 r. Dziarsławowi Kobierzyckiemu w Sieradzu (Zs. Sier. 1 f. 3). Krystyn i Stanisław z Maciejuszowic świadczyli w Kaliszu 1414 roku (Pis. Dziej. Pols. IX).

Maciej z Maciejuszowic 1437 — 1457 r. ma różne sprawy w Sieradzu, zastawił 1450 r. część Maciejuszowic synowi swemu, Marcinowi, który na to użył 30 grzywien posagu swej żony Doroty, córki Jaśka z Kobierzycka. Dorota 1458 roku jest już 2-o v. żoną Mikołaja, sołtysa z Kokoszek i Zawad, a posag oprawiony przez pierwszego męża spłacił jej Jan Potworowski 1463 r. (Zs. Sieradz. 10 f. 132; Gr. Sieradz. 9 f. 5, 20 i 208; 10 f. 106; 13 f. 235). Janusz z Maciejuszowic za żoną, Dorotą Pomianówną Kobierzycką, dostał 100 grzyw. posagu 1473 r. (Gr. Sieradz. 18 f. 51).

Anna z Maciszewic, wdowa po Stanisławie Stoleckim 1602 r. (Gr. Sier.). Antoni Felicjan Onufry, na Sulatyczach dziedzic, podstoli inowłodzki 1743 r., syn Stanisława, stolnika winnickiego, i Teresy Reginy Tyczyńskiej, wprowadzony w posiadanie Mniszewa Rakowic 1743 r., a Seroczyna 1753 r., zapisał dożywocie żonie, Józefie Szydłowskiej, podczaszance zakroczymskiej 1759 r., kwitował Przebendowskiego z sumy 1763 r., podpisał, z ziemią różańską, elekcję Stanisława Augusta, cedował sumę szwagrowi, Symeonowi Szydłowskiemu, 1766 r. Nie żył 1781 r., w którym wdowa po nim kwitowała swego brata, kasztelana Symeona.

Córka ich Anna, wdowa po Józefie Niszczycykim, stolniku zawkrzyńskim, wprowadzona w posiadanie Rudna, Sempochowa i Borków 1781 r., miała dawny zapis od męża 60,000 florenów na Ratowie i Radzanowie (Perp. Czers. 26 f. 224; 29 f. 549; 36 f. 522; DW. 83 f. 250; 84 f. 398; 87 f. 926; 97 f. 373; Debit. Czers. 1 f. 205).

MACIULEWICZOWIE h. SAS. Krzysztof z synem Bartłojem, Józef z synem Konstantym i Jerzy z synami: Ignacym, Wincentym, Stanisławem, Szymonem i Jakóbem, synowie Jerzego, wnukowie Kazimierza, prawnukowie Piotra Maciulewicza, dowiedli szlachectwa 1805 r., przed Deputacją Wywodową wileńską. Patrz Macelewiczowie i Maculewiczowie.

MACKAŃSCY. Jakób, Stanisław i Franciszek stawili się na pospolite ruszenie województwa trockiego 1698 r.

Herb Grzymała.

Herb Jastrzębiec.

MACKIEWICZOWIE v. MACKIEWICZOWIE v. MACKOWICZOWIE. Patronimiczne to nazwisko stało się bardzo pospolitym na Litwie. Nosi go kilkanaście odrębnych rodzin, pochodzących od różnych Maciejów, używających odmiennych herbów. Wskutek braku źródeł i powtarzających się imion, nie możliwym jest dokładnie rozdzielić i uporządkować zebranych wiadomości. Oprócz niżej w osobnych artykułach umieszczonych, wymieniają heraldycy i opisy legitymacyjne Mackiewiczów herbu Boża Wola, Boże Zdarz, Dębno, Lis, Łąbędź, Poraj, Prawdzic i Ślepowron.

MACKIEWICZOWIE h. GRZYMAŁA. Mateusz z synami: Janem, Wincentym, Karolem, Onufrym i Cezarym, Jan z synami: Bartłojem i Janem, Antoni z synami: Stanisławem i Józefem, i Andrzej z synem Aleksandrem, synowie Andrzeja, wnukowie Jana, prawnukowie Jana, syna Jana, wnuka Hrehorego, dziedzica Pienian, w wilkomierskim, wywiedli się ze szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1819 roku.

MACKIEWICZOWIE h. JASTRZĘBIEC. Jan z synem Janem Józefem i Tadeusz, synowie Stanisława, wnukowie Jakóba, dziedzica dóbr Zaitgi czyli Stecki, w powiecie trockim 1698 r., dowiedli pochodzenia szlacheckiego przed Deputacją Wywodową wileńską 1819 r.

Przed tą Deputacją wylegitymował się 1832 r.: Ignacy, syn Józefa, wnuk Adama, prawnuk Piotra, praprawnuk Władysława, syna Gabryela, wnuka Mikołaja, prawnuka Jana, dziedzica 1586 roku dóbr Podkurzeniec, czyli Kulbaczyn, w oszmiańskim.

Od tych dóbr pewno nazwał swój herb *Kulbaką*, wywodzący się ze szlachectwa 1800 r. w Wilnie Marceli z sy-

nami: Józefem i Cyprjanem, syn Michała, wnuk Stefana, prawnuk Michała, prawnuk Krzysztofa, dziedzica Kulbaczyna w początku XVII-go wieku.

MACKIEWICZOWIE h. KORAB. Karol Korab Maćkiewicz, ożeniony z Teresą z Dawidsonów, 1-o v. Zahorską, porucznikową wojsk polskich, miał synów: Józefa, dziedzica dóbr Widno, w witebskim, sędziego pokoju powiatu Rzeżyckiego, i Stefana, urzędnika w Warszawie, zmarłego 1867 r., ożenionego 1-o v. z Anielą Bierońską, z której dzieci: Karol, Stefan i Teresa, 2-o v. z Agnieszką Palczewską, znaną poetką 1857 r.

Herb Kościeszka
v. Strzegomia.

MACKIEWICZOWIE vel MAĆKOWICZOWIE herbu KOŚCIESZA v. STRZEGOMIA. Maćko Andruszkowicz otrzymał od Aleksandra Jagiellończyka Treszczewszczyznę, w powiecie żoludzki. Nadanie to potwierdzone 1505 r. synowi jego, Szymkowi Maćkowiczowi (ML. 5). Szymko, podkoniuszy wileński 1509 r., ciwun wileński 1528 r. i koniuszy trocki 1529 r., dzierżawca raduński 1529 r., uszpolski i pieniański 1532 r., horodniczy wileński 1537 r. i sprawca województwa wileńskiego 1540 r., nabył od brata Semena Mackowicza część jego spadku po trzecim bracie Janie 1524 r., na wojnę dostarczał siedm koni 1528 r., ożeniony z Zofją Paszkówną, 2-o voto ks. Wasilową Połubińską, umarł 1542 r. Potomkowie jego przyjęli nazwisko *Szymkowiczów*.

Maćkiewiczowie tego herbu mają istnieć w Galicyi (Siebm.).

MAĆKIEWICZOWIE v. MAĆKOWICZOWIE her. LUBICZ i her. LUBICZ z odmianą (Ostr. Nr. 1958 i Wittyg). Odmiana w herbie polega na tem, że podkowa przeszyta jest strzałą prawo ukośnie żeleźcem do góry. Prawdopodobnie są to gałęzie jednej rodziny, dla tego razem zostały umieszczone.

Herb Lubicz.

Augustyn Ignacy z synami: Józefem Wincentym i Hilarym, syn Jakóba, Leon Marcin, syn Franciszka, oraz Ksawery Onufry z synem Aleksandrem Klemensem i Jerzy Wincenty, synowie Ignacego, wszyscy czterej wnukowie Jerzego, i Ignacy Jakób z synem Józefem, syn Jana, wnuk Macieja, prawnukowie Stanisława, praprawnukowie Jerzego Maćkiewicza, dziedzica dóbr Mickowskie, w lidzkim, 1716 r., dowiedli szlachectwa i herbu Lubicz przed Deputacją Wywodową wileńską 1832 r.

Abraham Maćkiewicz, syn Michała, dziedzic po ojcu dóbr Bordzie i Małowiany na Żmudzi 1634 r., pozostawił syna Wójciecha, dziedzica Małowian 1675 roku, którego syn Jerzy. Wnuk tego Ignacego, Tadeusz, syn Tadeusza, mianowany oboźnym mściławskim 1789 r., wylegitymował się ze szlachectwa h. Lubicz z synami: Adamem Piotrem i Ignacym Eljaszem 1800 r. w Wilnie (Legit. w Tece Brensteina).

Jan Maćkiewicz, syn Stefana, wnuk Piotra, dziedzic po ojcu dóbr Bordzie 1606 r., miał syna Stanisława, a ten Jana, dziedzica Bordzi 1665 r. Syn Jana, Marjan 1687 r., miał syna Stanisława, dziedzica Bordzi 1737 r., po którym został syn Piotr. Jan, syn tego Piotra, współdziedzic Bordzi 1797 r. (Zs. Telszew.), pozostawił syna Antoniego, który wylegitymował się ze szlachectwa herbu Lubicz z odmianą 1800 r. w Wilnie, razem z synami: Józefem i Grzegorzem Serafinem (Legit. w Tece Brensteina).

Stanisław, syn Jana, wnuk Krzysztofa Niehrymowskiego Maćkiewicza, ur. 1795 r., urzędnik okręgu naukowego warszawskiego 1850 r., w końcu gubernator cywilny lubelski 1860 r., Radca Stanu, z Anny Witanowskiej, miał syna Jana, sekretarza, marszałka szlachty gubernji lubelskiej 1854 r. i córkę Michalinę.

MACKIEWICZOWIE her. MACHWICZ (Ostr. Nr. 1956). Jan Mackiewicz spisał testament 1648 r., pozostawił synów: Bazylego, Teodora i Stanisława. Teodor miał synów: Mikołaja i Leona, manifestującego się przeciw Żabi 1687 roku, a Stanisław syna Andrzeja. Mikołaj pozostawił synów: Stanisława, Antoniego i Jana; Leon—synów: Ignacego, Michała i Sylwestra; Andrzej syna Teodora.

Wawrzyniec, syn Antoniego, z synem Tomaszem, Ignacy, syn Leona, z synami: Mikołajem, Marcinem, Janem i tego synem Stanisławem, Stefanem, Bazylim i drugim Janem, Tomasz, syn Michała i Sylwester, syn Leona, i Grzegorz, Jan i Andrzej, synowie Teodora, wywiedli się ze szlachectwa 1774 r., w ziemstwie orszańskim (Herb. Orszański).

Michał dziedziczył na Ostrowiszczach i Pohościszczach, w witebskim, 1669 r. Synowie jego dzielili się temi dobrami 1675 r., a potomkowie ich wylegitymowali się ze szlachectwa, w witebskim, około 1775 r. (Herb. Witebski).

Jakób, Antoni, Piotr, Maciej i Andrzej, synowie Wawrzyńca, Wincenty, Stefan i Franciszek z synami: Adamem, Maciejem i Janem, synowie Kazimierza, oraz Jakób, syn Szymona, wnukowie Stefana, prawnukowie Wawrzyńca, praprawnukowie Marcina, 1686 r. dziedzica Tasieniszek, w wileńskim, dowiedli szlachectwa 1808 r. przed Deputacją Wywodową wileńską.

Franciszek Borgjasz Łukasz Mackiewicz, sekretarz biskupa Michała Romana Sierakowskiego, nie przejął się jego zasadami, i gdy został 1809 roku biskupem kamienieckim, okazał się gorliwym i dobrym pasterzem, umarł 1842 roku.

Herb Pobóg.

MAĆKIEWICZOWIE h. POBÓG. Bronisław Maćkiewicz, koniuszyc miński, major Jego Kr. Mości pułku piesze-go buławy polnej litewskiej, deputat miński na Trybunał litewski 1766 r. (Matusz.), dziedzic Duszczyce, w wilejskim, syn podobno Krzysztofa, pozostawił syna Michała, ożenionego 1-o voto z Konstancją Przystanowską, z której dzieci: Krzysztof i Konstancja Kazimierzowa Maćkiewiczowa, 2-o v. z Aniłą Ratyńską, z której syn Stefan, 3-o v. z Teklą Bogdanowiczówną, z której: Michał, Ludwika za Ignacym Chodźką i Zofja za Antonim Edwardem Odyńcem. Z nich:

Krzysztof, kapitan wojsk francuskich, kawaler Legji Honorowej, ozdobiony medalem Ś-tej Heleny, prezydent powiatu zawilejskiego, dziedzic Ruskiego Siola, zaślubił 1818 r. Teklę Łopacińską, zmarłą 1885 roku. umarł i pochowany w Wilnie 1863 r. Córka ich, Józefa za Juljanem Korsakiem, synów trzech: Michał zmarły młodo 1845 r., Juljan i Bronisław.

Juljan, ur. 1829 r., zaślubił 1857 r. Zofję Wolanównę z Berż, z której dzieci: Konrad Waclaw, ur. 1859 r., ma z Konstancji Burównej: Waclawa, ur. 1885 r., Konstantego, ur. 1888 r. i Marję Teklę; Zygmunt, ur. 1860 r., ożeniony z Pawłowską; Bronisław, ur. 1862 r.; Marja za Stanisławem Parczewskim; Jadwiga zmarła młodo i Zofja.

Bronisław, ur. 1833 r., dziedzic Ruskiego Siola, doktor medycyny, zesłany na Sybir 1863 r., zaślubił w Irkucku Adelę Zawadzką, córkę Feliksa, 1867 r., powrócił do Wilna 1878 r., umarł 1883 r., pozostawiwszy syna Pawła, ur. 1873 r. i córkę Ludwikę; drugi syn Bohdan, umarł dzieckiem.

Stefan, drugi syn Michała, dziedzic Świłty, z Anieli Szmigielskiej, miał syna Zygmunta, ożenionego z Kałkowską.

Michał, trzeci syn Michała, ożenił się z Wandą Malicką.

MAĆKIEWICZOWIE h. POGOŃ. Józef Wincenty, komornik trocki, podpisał konfederację generalną litewską 1764 r. i elekcję Stanisława Augusta z województwem trockim. Syn jego, Wincenty, z Marjanny Ejnikównej, miał syna Jana, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1854 r.

MAĆKIEWICZOWIE her. PRZYJACIEL odmienny, jak u Hryńiewiczów Jana, ziemianina żmudzkiego 1596 roku, pieczęć przytacza Wittyg z notat Działulewicza.

MAĆKIEWICZOWIE v. MAĆKOWICZOWIE różni. Jerzy Maćkowicz, namiestnik myszagolski 1486 r. Mikołaj Maćkowicz. umierając bezdzietnie, zapisał 1507 r. kościołowi w Kiernowie dwór swój kiernowski, a żonie swej, Zofji, dwór giedroicki (ML. 8). Spis szlachty żmudzkiej z 1528 r. wymienia Andrzeja, Kaspra z bratem, Miczka i Maćka z Wielon, Pietrasza z Jaswoń, Andrzeja z Ejragoń, dwóch Stanisławów z Telczew.

Bohdan Maćkowicz v. Maćkiewicz, pisarz królewski dworów grodzieńskich 1530 roku. Syn jego, Fiedor Bohdanowicz, sprzedał 1590 r. Kaszyno ks. Sołomereckiemu.

Brat Bohdana, Andrzej, dworzanin, otrzymał od króla Zygmunta 1522 r. dwie wsie nieosiadłe w powiecie nowogrodzkim, a 1523 r. ciwuństwo mohilewskie na dwa lata, pisarz królewski 1525 — 1529 roku, dzierżawca lepuński i olkinicki 1538 r., odstąpił tych dzierżaw Wojciechowi Jundziłłowi 1541 r., dzierżawca onk-szteński, pisarz dworów królewskich w ziemi żmudzkiej 1541 r., umarł 1542 r. Wdowa po nim, Bohdana Jurjewna, 2-o voto Stefanowa Sapieżyna, procesowała 1549 r. syna Marcina i żonę jego, Hannę, a umarła 1562 r., zapisawszy testament Wakę synowi Wasilowi, różne sumy synowi Andrzejowi i wnukowi Aleksandrowi, synowi Marcina i córkom: Zofji Janowej, chorążynie i Tomile Janowej Mikuliczowej. Czwarty syn ich, Bohdan, umarł młodo po 1556 r.

Marcin Andrzejewicz Maćkiewicz, pisarz wojewody wileńskiego 1552 roku, spisał testament i umarł 1555 r., pozostawiając z żony, Hanny Jurjewny Sowieśówniej, syna Aleksandra, obdarowanego testamentem babki.

Wasil v. Bazyli Andrzejewicz Maćkiewicz, krewny i pełnomocnik ks. Wasyla Sanguszki 1546 r., łowczy królewski, otrzymał prawem lennym 1547 r. Kustyń, w nowogrodzkim, dworzanin królewski, poseł do Moskwy 1562 i 1563 r.

Andrzej Andrzejewicz Maćkiewicz, z testamentu matki i działu z Bazyliem dziedzic Waki, a także Łunny i Piesków, sekretarz królewski i pisarz ziemski wileński 1568 — 1571 r., wyznaczony z sejmu 1569 r. do korektury Statutu litewskiego, umarł bezdzietny, a wdowa po nim, ks. Polonja Drucka Sokolińska, wyszła 2-o v. za Razmusa Dowgirda 1575 r., a 3-o v. za Bohdana Sapiechę 1579 r. (ML.; Pocz. Rod.; Sap.; Arch. Sang.; Wolff i mnsk.; Vol. Leg. II f. 101; Op. Łuck. 2039).

Król Zygmunt potwierdził 1535 r. Janowi Maćkiewiczowi, dworzaninowi, zeznany na jego rzecz przez Jana Maćkiewicza Jamontowicza, zapis Maćkowszczyzny (ML. 24). Jan Maćkiewicz, chorąży kurklewski 1546 r. Mikołaj Maćkiewicz, chorąży peniański, zamordowany został przez własną żonę przed 1540 r., w którym trzecią część dóbr Ponemoje po nim pozostałych, otrzymał Olechno Krzywiec (ML. 39).

Piotr Jurjewicz Maćkiewicz, w powiecie słonimskim 1556 r. (Akta XXII). Jachna Wasylówna Jackowa Maćkiewiczowa z córką, Hanną Andrzejową Łębkowską, pozwała 1561 r. Bohdana Batkowskiego o dobra na Wołyniu, to jest trzecią część Batkowa, Demidowa, Porniatyna i Nowosiółek i o dobra koło Mścisławia na Białej Rusi (Tek. Rulikows. z aktów Łuck.). Tomasz w niewoli w Moskwie 1566 r. Zuzanna, Bazylianka w Mińsku 1560 r.

Wasyla Maćkowicza, urzędnika grodu upickiego, przechowały się dwie pieczęcie z 1554 r. Jedna przedstawia literę wielką N z krzyżem na średniej linii, druga pół pierścienia na słupie wychodzącym z ukośnego krzyża (Not. Dziadul.; Wittyg; Ostrow. Nr. 1958).

Jan Maćkiewicz, pisarz grodzki upicki 1585 r., a trocki 1586 r. Marcin i Grzegorz Maćkiewiczowie i syn Grzegorza, Paweł, dziedziczyli na Szwentupach, w upickim, 1581 — 1586 r. Mikołaj, Ławryn z synem Marcinem i Andrzej Jurjewicz, współdziedzice Użuzort i w Lelowskim Połu, powiecie upickim 1581—1586 roku (Akta XXVI).

Jan, podsędek piński 1616 r. Kleofan, woźny generał województwa połockiego 1627 r. Jerzy, komornik upicki 1631 r. Samuel, pisarz grodzki nowogrodzki 1632 r., elektor Władysława IV-go. Po Janie dostał 1625 r. Sapieha, pisarz litewski, dobra Gudstopis i Piktoremis na Żmudzi. Katarzyna z Bilewiczów, wdowa, zyskała 1637 r. na Sapiesze zwrot Guszcampi (Sap.). Jarosz, dworzanin królewski 1641 r. (Wit. Star. II). Jan Stanisław, z księstwem żmudzki, Teodor, z powiatem orszańskim, podpisali elekcję Jana Kazimierza. Krzysztof stawiał się do obrony Smoleńska 1654 r. (Arch. Sbor. 14). N., marszałek oszmiański 1660 r. Katarzyna, zamężna Stanisławowa Suska, urodzona z Łossowskiej, umarła bezdzietnie 1667 r. w Sakowiczach. Brat jej rodzony Bazyli, bliska krewna, może siostra, Zofja, 1667 r. Zmarły już Stanisław i Teodor, wierzyciele Jana Łossowskiego 1667 r. Jan, sługa Jezuitów w Połocku 1670 roku (Ist. Jur. Mat. XXVI

i XXV). Wojciech Kazimierzowicz Aleksandrowicz Maćkiewicz z żoną, Agnieszką Augustynówną Niewiadowską, ziemianie żmudzcy, w rosieńskim, sprzedali 1670 r. Jasiszki Jutkiszki Borkowskiemu (Arch. Wileń. 14700 f. 456).

Krzysztof podpisał, z województwem mińskim, elekcje Michała i Jana III. Krzysztof zaślubił 1672 r. Teofilę Cedrowską, córkę Jana, z której syn Jan, ur. 1672 r. Tego syn Krzysztof (Pam.). Elekcję Augusta II-go podpisali Hrehory i Jarosz, podczaszy połocki, z mińskiego, Jan, komornik kowieński i Paweł, z trockiego. Krzysztof, miecznik smoleński 1690 r., sędzia kapturowy 1697 r., rotmistrz królewski, stawiał się na pospolite ruszenie 1698 r. razem z Kazimierzem, chorążym i Jaroszem, porucznikiem swojej chorągwi z parafji radoszkowskiej, województwa mińskiego. Na toż pospolite ruszenie stawili się: Rafał Krzysztof, Stefan Franciszek, komornik oszmiański, chorąży Jego Kr. Mości, Władysław Jerzy i Albrecht, z oszmiańskiego, Kazimierz, Józef i Jakób, z trockiego, Jan i Stanisław, z kowieńskiego, Gabrjel, z mińskiego, Maciej z koła pińskiego, Ludwik z koła stokliskiego, Władysław i Jan z księstwa inflanckiego, i Józef, z witebskiego.

Zofja Franciszka, córka niegdy Rajmunda i Katarzyny Kirikównej, w asystencji braci rodzonych: Kazimierza i Józefa, pozwała 1719 r. męża swej siostry Antoniny, Michała Antoniego Pruszaka Bieniewskiego, o najazd i grabież na publicznej drodze w podróży z Witebska do Ostrowa (Ist. Jur. Mat. XXV). Józef z żoną, Urszulą Niezabitowską, sprzedał grunta w mieście Parysowie Linkhausowi 1728 r. (Perp. Czars. 21 f. 72). Jarosz, strażnik miński 1710 r., podpisał recess od konfederacji (V. L. VI f. 101), strażnik i poseł miński 1712 r., podczaszy miński 1729 r. Adam podpisał testament Ilgowskiego 1733 r.

Aleksander i Jan ze Żmudzi, Jan, z brzeskiego, i Teodor, z witebskiego, podpisali elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r., a manifest za Augustem III podpisali: Grzegorz, podczaszy miński, Benedykt, Franciszek, Jacek Michał, Kazimierz, Piotr i Antoni (Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 604, 608 i 615). Tomasz, budowniczy oszmiański, umarł 1748 r. Jacek, sędzia polubowny Szczyttów z Pacami 1752 roku (Pac.), oboźny oszmiański, podpisał konfederację litewską 1764 roku, sędzia ziemski oszmiański 1765 r., komisarz z sejmu 1775 r. do różnych spraw (Vol. Leg. VIII f. 465 i 480), umarł 1783 r. Judyta, żona Józefa Hornowskiego, starosty rekciańskiego 1758 r. (Ist. Jur. Mat. XXVII). Jan mianowany cześnikiem żydaczowskim 1763 roku. Piotr, horodniczy upicki, Franciszek, Józef, Jerzy, Maciej i Antoni, podpisali manifesty obydwu szlachty litewskiej 1763 roku. Aleksander i Franciszek, konfederację generalną 1764 r., Piotr, rotmistrz brasławski, Antoni i Adam, uchwały sejmiku brasławskiego 1764 r. Piotr, z połockiego, Tadeusz, z trockiego, elekcję Stanisława Augusta (V. L.).

N., sędzia kapturowy wileński 1764 r. (Matus.). N., skarbnik połocki 1784 roku. Krzysztof, porucznik konnicy zostaje 1772 r. fligeladjudantem, z rangą kapitana, buławy polnej litewskiej (Ręk. Oss. 2063 f. 131). Antoni, współsukcesor po Józefie Holcie 1790 r. (DW. 106 f. 1258).

Justyn, deputat lepelski, syn Jana, starosty rydgowskiego i Justyny Sinińskiej, dziedzic Woropajewszczyzny, miał córkę za Jasiewiczem w połowie XIX-go wieku. Hieronim, kapitan wojsk polskich, kawaler orderów: Legji Honorowej

i Virtuti Militari, naczelnik poczty wymiennej w Pyzdrach, umarł 1823 r. Julja, wdowa po Florjanie Zaruskim przed 1850 r. Dorota, wdowa po Józefie Kossakowskim 1857 r. Stefan, Stanisław i Ludwik, dziedzice Czerniewki 1880 r. Edward, syn Włodzimierza i Ludwiki Tołoczkówny, zaślubił 1898 roku hrab. Jadwigę Grabowską.

Jan, żonaty z Katarzyną Uniatycką, córką Stanisława z Rudnik 1783 roku (A. Lwows. For. Nob.). Izabella z Myszkowskich, wdowa po Antonim, wylegitymowała ze szlachectwa synów swoich: Jana Nepomucena i Mikołaja, w sądzie grodzkim lwowskim 1782 r. Tegoż roku wylegitymował się w sądzie ziemskim lwowskim Jan, syn Mikołaja i Eudoksji, wnuk ks. Stefana, plebana drohowyskiego (M. D. Wąs.).

Medard Antoni, syn Feliksa, wnuk Jana, prawnuk Adama, syna Tomasza, dowiódł szlachectwa 1850 r. w gubernji podolskiej, a Stanisław Józef z synem Kazimierzem, syn Aleksandra, wnuk Macieja, prawnuk Jakóba, 1891 r. w gubernji kijowskiej (Spis.).

MAĆKOWSKI Męcisz, zastawny posiadacz części Kosienic, w przemyskim, 1475 — 1477 r. (AGZ. XVIII).

MAĆKUNOWIE herbów DOŁĘGA i LUBICZ, mają być na Litwie („Rodzina”).

MACOWICZ h. LIS Andrzej, ziemianin żmudzki 1575 r. (Wittyg z notat Dziadulew.). Stanisław, współdziedzic Jaswoń na Żmudzi 1528 r.

MACPHARLAN v. MAQUEPHARLAN. Piotr, Irlandczyk, otrzymał indygenat na sejmie 1768 r. (Vol. Leg. VII f. 372, mylnie wydrukowany Maqueparlant)-Był on synem Jana Mac Pharlane de Baliglass i Honorji O'Hara, wnukiem Malachjasza Mac Pharlane de Munckerkeny i Marji de Talachach (Gr. Przem. 629 f. 33 i 37), konsyljarzem królewskim i doktorem medycyny. Umarł 1775 r., pozostawiwszy z żony, hrab. Ludwiki Seewaldówny, 2-o v. Karolowej Spinnerowej 1781 r., zmarłej 1789 r., córki: Franciszkę za Janem Liniewskim, Barbarę za Ignacym Kamienieckim, szambelanem królewskim, zmarłą 1788 r., Juljanę i Pelagję, dziedziczki Komorowa i Wolicy z darowizny ojczyma 1782 r. (A. Lwow. For Nob.; M. D. Wąs.).

MACUKIEWICZ Onufry, uznany za szlachcica przez Zygmunta Augusta 1561 r. razem z innymi potomkami Maksyma, Czornysza i Jana, synów Hanusza, bojara zamku królewskiego słonimskiego (Akta XXII f. 436).

MACULEWICZOWIE h. SAS wylegitymowali się ze szlachectwa 1818 r. w gubernji grodzieńskiej. Patrz *Maciulewiczowie*.

MACUŃSKI Józef podpisał 1763 r. manifest pierwszy szlachty litewskiej. Ten sam pewno, choć wydrukowany Maczoński Józef, podpisany także na manifestie drugim (Vol. Leg. VII f. 65 i 68). Antoni i Adam Maczańscy podpisali manifest drugi szlachty litewskiej 1763 r. (Ibid. f. 70).

MACYNA Franciszek podpisał, z województwem trockim, elekcję króla Michała 1669 roku.

MACZAKOWICZ Tomiło Andrzejewicz, żonaty z Tacjaną Pawłówną Pe-repeczanką, 1580 roku dziedzic na Ostromecku, ziemianin brzeski (Ziems. Brzes. z 1779 roku).

MACZEWSCY. Adam zaślubił 1711 r. w Szypowcach Zofję Gołębiowską, z której syn Mateusz, chrzczony w Lisowcach 1712 r. (metr. w Jagielnicy; M. Zawadzki). Krzysztof został pisarzem publicznym w księstwach: kurlandzkim i semigalskim na powiat piltyński 1775 r. (Kancel. 55 f. 89).

MACZUKOWIE h. ROSYNIEC czyli ŚLEPOWRON odmienny. Odmiana Ślepowrona polega na tem, że podkowa w lewym ocelu przebita strzałą prawo ukośnie na dół, a w prawym lewo ukośnie w górę (Dyplom. 1799 roku; Ostrow. Nr. 3169).

Krzysztof Maczuka v. Maczuk, syn Sebastjana, dziedzic Stonkaji w wiesz-
wzańskim na Żmudzi 1695 r., miał syna Józefa, którego syn Piotr 1739 r., pozostawił Wincentego 1783 r. Wincenty według testamentu spisane go 1801 r., miał syna Tomasza, wylegitymowanego ze szlachectwa 1799 r., przed Deputacją Wywodową wileńską. Tomasza synowie: Rajmund Paweł, Alojzy Jan i Saturnin Andrzej (Tekę M. Brensteina).

MACZURSCY, ziemianie w powiecie drohickim 1528 r. (Źr. Dziej. XVII).

MACZYCIEWSKI (?) Sebastjan, łożniczy królewski 1590 roku (Zs. Grodz. Czers. 59 f. 840).

MADALINSCY v. MADALEŃSCY, dawniej MAGDALIŃSCY h. LARYSSA. Skądby wzięli nazwisko wiedzieć nie można, bo istniejące obecnie wsie Madaliny są późniejszego pochodzenia, a nie zdaje się, aby pochodzili z Magdaleńca w Prusach. Laryssowie v. Laryszowie przyszli do Małopolski w końcu XIII-go wieku ze Śląska, z Glezyna pod Głogowem, osiedli w XIV wieku w Chechle w krakowskim, ale i na Śląsku nie udało się znaleźć wsi podobnego nazwiska.

Herb Laryssa.

Piotr Madaliński odznaczył się pod Grunwaldem 1410 roku w orszaku przybocznym Jagiełły, kupił wieś Niedzielsko pod Wieluniem od Jana Długosza, ojca, z której to wsi potomkowie jego stale się pisali. Syn jego, Mikołaj, student Uniwersytetu krakowskiego 1457 r., kustosz i kanonik kolegiaty wieluńskiej 1485 r. Drugi syn Piotra, Sędziwój, świadczył 1459 r. w Wieluniu, spłacił 1463 r. resztę należności za Niedzielsko Janowi Długoszowi synowi (Dług.; Pom. Dz. W. Śr. XVI. 671 i 813).

Mikołaj, obecny w Wieluniu 1497 r., razem z bratem

rodzonym Stanisławem dziedziczył na Torzyńcu, który im odgraniczono od dóbr królewskich Wyszaków, w ostrzeszowskim, 1507 roku. Stanisław miał sprawę z przeorem z Wieruszowa 1510 r. (Wierzb. IV. 8475; Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1992). Andrzej i Antoni byli dziedzicami Niedzielska, a Jan, Antoni i Zygmunt, części Parczyc i Łyskorni, w wieluńskim, 1552 — 1553 r. (Paw.).

Jan, chorąży wieluński 1557 r., z Zofji Siemichowskiej, z familji ukraińskiej, według napisu nagrobnego, miał synów: Eljasza, Krzysztofa, Jerzego, Walentego i Wawrzyńca 1580 — 1593 r. (Wyr. Lub. 6 f. 731; 53 f. 357).

Eljasz, żonaty był z Barbarą Tymińską 1594 — 1598 r.

Krzysztof, poborca wieluński 1596 — 1597 r., podsędek ziemski wieluński 1613 r., wyznaczony komisarzem do granic 1613 r. (M. 157 f. 25), żył jeszcze, zdaje się, 1626 r.

Jerzy, podstarości jaworowski, ożeniony 1-o v. z Anną Brodnicką, wdową po Dobrogoście Cieleckim 1588 r., a 2-o v. z Barbarą z Wilżyna, otrzymał 1592 r. prawo wrębu w lasach Medynickich, odznaczył się na wojnie moskiewskiej za króla Stefana pod hetmanem Zamoyskim, sprzedał 1608 r. dobra swe Podhajce, Rudki, Nowosielce, Jaremków, Dołobów, Dołobowiec i część Kolbajowiec — Czuryłom, umarł 1614 r., a wdowa wystawiła mu nagrobek w katedrze lwowskiej. Taż wdowa już drugi raz zamężna za Janem Glinką, łowczym halickim, kwitowała 1618 r. z reszty szacunku Podhajec, Zofję z Fredrów 1-o v. Czuryłową, 2-o v. Stanisławską. Synowie Jerzego: Marcin i Jerzy, mają sprawę w Lublinie 1618 roku. Jerzy stawił się na popis ziemi lwowskiej 1637 r. (Wyr. Lub. 51 f. 587 i 1069; 59 f. 363; 67 f. 632; 71 f. 452; 72 f. 402; 75 f. 937; 77 f. 645; Gr. Pyzdr. 1588 r.; Gr. Lwow. 1608 r.; Zap. Lub. 23 f. 444; 29 f. 322; AGZ. X. 2558; AGZ. XX; Star. Monum.).

Antoni, z Anny Wieruszówny Galewskiej, miał synów: Sebastjana i Aleksandra. Sebastjan, ożeniony z Jadwigą z Korabiów Kobierzyckich, której stryj podarował 1588 r. sto złotych polskich, świadczył przy działach Kobierzyckim 1594 r., pozostawił synów: Jana, Wojciecha i Piotra, i kilka córek, z których: Barbara, ur. 1582 r., zakonnica w Ołoboku 1597 r., umarła 1630 r., uczczona przez brata Jana nagrobkiem w Łędzie.

Jan, kanonik kruszewicki, proboszcz wyszanowski, student Uniwersytetu w Padwie 1611 r., kanonik gnieźnieński, poznański i włocławski 1620 r., jest znów w Padwie 1622 r., sekretarz królewski, opat iędzki 1628 r., biskup teodozyjski, sufragan gnieźnieński 1640 r., umarł 1644 r.

Wojciech, wojski wieluński 1635 r., ożeniony z Anną Charlupską, opisał wierszem najście Gustawa szwedzkiego i wojnę pruską 1626 r. i wydał Inwentarz Konstytucji koronnych 1570 — 1628 r., nie żył już 1641 r. Z wymienionej żony pozostawił synów: Zygmunta, Sebastjana i według starego rodowodu procesowego z XVIII-go wieku, Jana Fausta, Samuela, Baltazara, Stanisława, ożenionego z Katarzyną Słomowską i córkę Elżbietę za Chryzostomem Giżyckim, w końcu kasztelanem wieluńskim. Zygmunt v. Zygmunt Stefan, elektor Jana Kazimierza i Michała z wieluńskiego, pisarz ziemski wieluński 1664 r., wyznaczony z sejmu 1661 r. komisarzem do granic od Śląska. Sebastjan, surrogator ostrzeszowski 1667 r., chorąży wieluński 1670 r., elektor z wieluńskiego królów — Michała i Jana III-go, żył jeszcze w końcu 1678 r. Jan i Balcer podpisali, z województwem sie-

radzkim, obiór króla Michała. Wdowa po Samuelu, dziedzicu Dobrzelewa, Katarzyna, 1672 r. zawarła układ z Walewskimi.

Piotr, trzeci syn Sebastjana, z Anny Ściborówny Chełmskiej, miał syna Bonawenturę, oprócz którego wspomniany wyżej rodowód daje mu jeszcze synów: Ignacego, Sebastjana, Florjana, Bonifacego i Dobrogosta. Dobrogost, wojski wieluński 1641 roku, wyznaczony z sejmu do komisji mającej wyrównać granice od Śląska. Możliwym jest, że ten Dobrogost jest identycznym z księdzem Bonawenturą.

Bonawentura v. Dobrogost, dworzanin królewicza Karola, biskupa płockiego, tajny sekretarz królewski, kononik gnieźnieński 1654 r., proboszcz wrocławski 1663 r., scholastyk łączycy i kanonik warszawski 1666 r., kanclerz płocki, mianowany pisarzem wielkim skarbu koronnego 1667 r., koadjutor biskupa płockiego 1670 r., wyświęcony z tytułem biskupa metońskiego 1672 r., mianowany biskupem płockim 1673 r., objął katedrę 1674 r., przeniesiony na biskupstwo kujawskie 1680 r., umarł 1691 r. Biskup zacny i gorliwy, darował 1668 r. Nieporęt Kamedułow z Bielan pod Warszawą (Grodz. i Ziems. Sieradzkie 1588 i 1594 roku; Kor.; Star. Monum.; Vol. Leg. IV i V passim.; DW. 54 f. 1830 i 1844; M. 370 f. 164).

Aleksander, brat Sebastjana, poborca wieluński i ostrzeszowski 1603 roku (Vol. Leg. II f. 481), z Anny z Kroczoza Konopnickiej, 1-o v. Dąbskiej, miał synów: Jakóba Karola i Jana Aleksandra. Obaj bracia zawarli układ z Janem Bykowskim 1623 r. (M. 346 f. 38).

Jakób Karol, wojski mścislawki, deputat na Trybunał skarbowy wileński 1629 r., pułkownik królewski, odznaczył się w wojnach— moskiewskiej i szwedzkiej za Zygmunta III-go i Władysława IV-go, elektora, z mścislawskiego, Władysława IV-go, otrzymał 1636 r. starostwo borciańskie, wraz z żoną, Zofją Bohdanówną Wasilewiczówną, 1-o v. Jaroszową Stachowską, nabył 1621 roku Berezetnię, w mścislawskim (St. Geogr.), fundował klasztor Karmelitów w Mścislawiu, którym zapisał dobra Przylepów, obejmujące 100 włók ziemi, co sejm 1638 roku potwierdził (Vol. Leg. III f. 315 i 457). Kojałowicz pisze, że mu król dawał województwo smoleńskie, ale on wtedy umarł.

Jan Aleksander, poborca sieradzki 1616 — 1627 r., deputat na Trybunał radomski 1629 i 1640 r., podsędek 1632 r., sędzia ziemski wieluński 1634 r., komisarz do granic od Śląska z sejmów 1641 i 1652 r., wraz z żoną, Małgorzatą z Bużenina Niechmierowską, zawierał 1609 — 1614 r. różne tranzakcje dotyczące się Niechmierowa (Gr. Sieradz.), pozostawił, według starego rodowodu, synów: Aleksandra i Jakóba, do których Niesiecki dodaje jeszcze Mikołaja, Stanisława i Marcina. Mikołaj miał być cześnikiem wieluńskim, ożeniony z Marjaną Czermińską, zginął pod Zborowem (Nies). Stanisław, podstoli wieluński, komisarz z sejmu do granic od Śląska 1658 i 1661 r., umarł 1663 r. Marcin, starosta przemyski 1652 r., wraz z żoną, Katarzyną z Bierczy Bierecką, otrzymał 1639 r. konsens na wykup Drozdowiec, w przemyskim, od Ossolińskich, na tej dzierżawie ma zabezpieczone wynagrodzenie za szkody poniesione od wojska, poseł przemyski 1645 r., a sanocki 1647 r., wyznaczony z sejmów 1658 — 1659 r. do różnych komisji, skupił Malawę i Dobrzanekę, w przemyskim, 1655 — 1661 r., zawarł układ

z Radziwiłłami 1667 roku (M. 184 f. 34; 206 f. 35; Zap. Lub. 43 f. 418; 47 f. 979; Perp. Czern. 12 f. 330; V. L. IV; AGZ. XX).

Niesiecki pisze, że było sześciu synów Jana Aleksandra, braci rodzonych, a stryjecznych biskupa Bonawentury, ale wymienia tylko pięciu. Tym szóstym będzie zapewne Jerzy, posesor Czerniechowa, w przemyskim, 1639 r., ożeniony z Agnieszką Dubaniewską, z województwa ruskiego, którego syn Aleksander, kanonik gnieźnieński 1675 r., kantor kujawski, kustosz płocki 1681 r., synowiec biskupa Bonawentury, zrzekł się kanonji gnieźnieńskiej 1690 r., umarł 1692 r. (M. 185 f. 202; Zap. Lub. 52 f. 213; 59 f. 1000; Kor.).

Aleksander, sędzic wieluński, sekretarz królewski, elektor Jana Kazimierza z wieluńskiego, podkomorzy wieluński, wyznaczony z sejmu 1652 r. do granic od Śląska, wraz z żoną, Jadwigą Tarnowską, posiadał Lubole, w sieradzkim, nie żył już 1658 r., a wdowa cedowała 1659 r. sumę Mączyńskiej (V. L. IV f. 171; Sig. 7 f. 72; Gr. Sieradz.).

Według wspomnianego rodowodu dziećmi jego byli: Andrzej, Jan, Piotr, Ignacy, bezdzietny z Eleonorą Dąbską, Marjanna Borzystawska i Katarzyna Gór-ska. Trzej pierwsi podpisali, z ziemią wieluńską, obiór króla Michała. Jan, z Konstancji Siemieńskiej, pozostawił: Aleksandra, Marjanę i Joannę Stanisławową Pruchnicką. Andrzej, z Marjanny Grabianki, miał synów: Stanisława, kanonika łączyckiego, Kazimierza, Władysława, Jana, Andrzeja, bezdzietnych, Aleksandra, po którym syn Kajetan i Franciszka.

Franciszek, z pierwszej żony Doruchowskiej, pozostawił: Ignacego bezdzietnego, Teresę i Ludwikę za Stawiskim, z drugiej — Juljanny Zajdliczównę, Jana i Ludwika, którzy przyjęli 1754 r. w grodzie wieluńskim zapis od Wrochenowej. Jan prowadząc proces spadkowy po Jerzym i Walentym, zmarłych w XVII-tym wieku, ułożył rodowód tej gałęzi 1779 r w części tu podany.

Jana, według legitymacji, było synów dwóch: Józef, ożeniony z Anną Kosecką i Wojciech. Synowie Józefa, Karol Jan, zmarły 1860 r. w Radomiu i Stefan Hermenegild, synowie Wojciecha: Emanuel Eustachy, Józef Antoni, Jakób Ignacy, Cyprjan Michał i Wojciech Waclaw, dowiedli swego szlacheckiego pochodzenia w Królestwie w latach 1839, 1842 i 1844.

Jakób, sędzic wieluński, towarzysz roty pancernernej Andrzeja Firleja 1633 r. (Akta XXIII), elektor z wieluńskiego króla Michała, ożeniony 1-o v. z Heleną Kobierzycką, chorążanką bydgoską, a 2-o v. z Anną Pagowską, pozostawił z pierwszej żony, według Niesieckiego, córki: Mniszewską i Widawską; a z drugiej — według rodowodu, Wawrzyńca, Andrzeja, Jakóba, Aleksandra, Stanisława i Mikołaja, po którym córki: Marjanna Stefanowa Kamińska i Katarzyna Maciejowa Biernacka.

Andrzej, z Marjanny Różyckiej, miał córkę Katarzynę za Janem Antonim Rozdrażewskim z Pratkowa, której wuj rodzony Różycki, 1717 r. wypłacił 4,000 florenów, przy czem asystował jej brat stryjeczny Antoni.

Synem tego Andrzeja, według rodowodu, był Michał, podwojewodzi i pi-sarz grodzki wieluński, elektor Stanisława Leszczyńskiego 1733 r., podsędek ziem-ski wieluński i ostrzeszowski 1740 r., ożeniony z Teresą Pruszkowską, zmarłą 1755 roku. Synowie ich: Jakób, Ludwik, Stanisław i Józef, dziedzice Lututowa

i Niedzielska 1752 roku, podpisali, z ziemią wieluńską, elekcję Stanisława Augusta.

Jakób miał synów: Józefa, Hipolita i Ksawerego 1779 r. Jako potomkowie Jakóba wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1840. Tomasz Józef, syn Sebastjana, Kazimierz, syn Michała i Teresy Giżyckiej, zmarły w Radomiu 1865 r. i Ksawery, syn Jakóba.

Ludwik, sędzia kapturowy wieluński 1764 r., wojski mniejszy 1765 r., łowczy 1769 r., cześnik ostrzeszowski 1772 roku, zrzeka się tej godności, a zostaje łowczym kowalskim 1785 r., cześnik brzeski 1789 r., w końcu chorąży inowrocławski 1792 r., poseł inowrocławski na sejm czteroletni, otrzymał 1765 r. konsens na wykup wójtostwa w Krzepicach, zawarł układ z Orsettim 1789 r. i Rozenem 1793 r. pozostawił synów: Kajetana, zakonnika i Józefa, którego, z Marjanny Kamockiej, syn Piotr Filip Jakób, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1839 roku, umarł w Radomiu 1852 r. (V. L. VII i VIII; DW. 105 f. 1267; 107 f. 1060; 189 f. 179).

Stanisława syn Wincenty, z Tekli Karśnickiej, miał syna Marcelego Antoniego, wylegitymowanego w Królestwie 1839 r.

Józef, sędzia kapturowy wieluński 1764 r., skarbnik 1764 r., łowczy wieluński 1766 r., umarł 1771 r., pozostawiwszy syna Józefa i córki: Katarzynę, Marjanę i Elżbietę 1779 r.

Mikołaj, sekretarz i dworzanin królewski, administrator starostwa halickiego 1616 r., ożniony z Anną Górską, stolnikówną halicką, która, jako wdowa, sprzedała 1628 r. część Turki Bełżeckiemu, pozostawił córkę Annę, 1-o v. za Janem Tuszowskim, 2-o voto za Aleksandrem Sulatyckim, skarbnikiem podolskim 1658 r. (M. 160 f. 47; 166 f. 132; Zap. Lub. 22 f. 224; DW. 45 f. 486; Zs. Halic. 82 f. 914; AGZ. X. 3250; Gr. Halic. 201 f. 37; Teka W. Rulik.).

Piotr, zaślubił 1618 r. Ewę Szczypiorską ze Szczypiorna (metr. w Skalmierzycach). Franciszek, prowincjał Franciszkanów 1629 r. (Nies.).

Jan, rotmistrz kozacki, wezwany z rotą pod Trębowlę 1620 r. (AGZ. X. 3350). Ten sam pewno Jan z żoną, Magdaleną Granowską, dziedziczył na Arapówce, w kijowskim, 1624 r. (Żr. Dziej. XXI). Jakób z wieluńskiego, Jan z sandomierskiego, podpisali obiór Władysława IV-go, a Jan z wieluńskiego, obiór Jana Kazimierza.

Stanisław, urodz. 1617 r., zmarły 1647 r., pochowany w Przemyślu (Star. Monum.). Elżbieta, Cysterska w Łędzie, zmarła 1652 r. Daniel, rotmistrz królewski, z Poniatowszczyzny od pana Pruszkowskiego i z Kołubajowa, stawił się z dwoma zbrojniami do obrony Smoleńska w Czerwcu 1654 roku, wyszedł z oblężenia w Marcu 1655 r. (Arch. Zborn. 14). Marcin, podczaszy wieluński 1651 r., umarł 1658 roku. Mikołaj, syn Mikołaja, ma sprawę w Lublinie 1668 roku (Zap. Lub. 52 f. 619).

Między elektorami króla Michała, oprócz wymienionych wyżej, spotykamy Kazimierza z ziemi wieluńskiej, Wawrzyńca w kaliskiej, i Aleksandra w przemyskiej. Kazimierz podpisał także obiór Jana III-go. Aleksander i Stanisław, z województwem sieradzkiem, Józef i Wawrzyniec, z ziemią nurską, obierali Augusta II-go.

Aleksander z żoną, Marjanną, zeznał zapis dożywocia koło 1670 r. (DW. 54 f. 2215). Aleksander wyznaczony z sejmu 1670 r. komisarzem do granic od Śląska, miecznik wieluński 1696 r., mianowany chorążym wieluńskim 1699 roku, zmarł tegoż roku. Wraz z żoną, Teresą z Hynków, otrzymał 1699 r. konsens na wykup Hryniowiec, Dutrowa i innych od Potockich. Wdowa kwitowała 1711 roku wojsko ze zrzędzonych szkód (Vol. Leg. V f. 39; Sig. Ręk. Oss. 262 f. 3 i 7; AGZ. X. 6640).

Stefan Teodor, opat jędrzejowski 1677 r., zmarł 1681 r. Kazimierz, syn Walentego, zeznał 1670 r. zapis dożywocia z żoną, Heleną Zaborowską, która wraz z siostrą swą Zofją, cedowała 1679 r. Zaborówek Boskiemu. Na jej rzecz zeznał zapis Ubysz 1704 r. (Perp. Czers. 13 f. 298 i 627; Gr. Przed. 82 f. 181).

Kazimierz Franciszek, starosta pułtuski 1676 roku, chorąży wyszogrodzki 1680 r., został kasztelanem konarskim sieradzkim 1700 r., komiarz do granic od Śląska 1683 r., ożeniony 1-o voto z Marjanną Kryską już 1676 r., która zapisała 1680 r. sumę na Zaborowie i Wólce Zaborowskiej Franciszkanom warszawskim, a 2-o v. z Zofją Remiszewską, wraz z którą otrzymał 1699 r. przywilej na jarmarki w Bętkowie, zmarł 1705 r., pozostawiając córki: Anną za Piotrem Stamirowskim 1693 r. i Marjanę, urodzoną z drugiej żony, za Janem Świdzińskim, cześnikiewiczem rawskim (Vol. Leg. V f. 327; DW. 55 f. 336 i 1295; 58f. 757; 61 f. 715; 62 f. 19; Perp. Czers. 16 B f. 320; Sig. Ręk. Oss. 136 f. 147; M. Dun. Wąsow.).

Feliks Jan, z Katarzyny Jastrzębcówny Porczyńskiej, miał córkę Marjanę za Janem Morawskim 1726 r. i synów: Pawła i Jana. Paweł, kanonik gnieźnieński 1690 r., kustosz kujawski 1692 r., kanonik łowicki, proboszcz szotlandzki, zmarł 1698 r. (Kor.). Jan po śmierci żony, Marjanny Kłobskiej, został księdzem i był kanonikiem łączyckim, proboszczem będkowskim. Córka jego, Franciszka Józefowa Kicka, kwitowała 1754 r. brata swego Józefa. Józef wniósł 1753 r. manifest do grodu sieradzkiego przeciw Morawskim, zmarł 1755 r., pochowany w Szrenie u Franciszkanów, którym wraz z żoną, Barbarą Gutowską, zapisał był poprzednio 2,000 florenów (Gr. Piotrk. 1726 r.; Gr. Sieradz. 1753 i 1754 r.; Gr. Kościań. 1759 r.).

Syn Józefa i Barbary Gutowskiej, Antoni, towarzysz hussarski 1772 r., pułkownik wojsk koronnych 1781 r., poseł gnieźnieński na sejm czteroletni 1788 roku, w końcu generał wojsk polskich, nie poddał się rozkazowi sejmu grodzieńskiego i hetmana Ożarowskiego co do zmniejszenia ilości wojska i rozpuszczenia połowy brygady wielkopolskiej, którą dowodził, pobija kilkakrotnie Prusaków i przebija się do Krakowa, gdzie łączy się z Kościuszką. Odznaczył się pod Racławicami i Szczekocinami, w obronie Warszawy i Pragi. Schwytany przez Prusaków, uwięziony, był wypuszczony z niewoli 1797 r., zmarł 10 Lipca 1804 roku w Borowem, parafji Przybyszew, gdzie ma nagrobek w kościele, pozostawiając wdowę, Witorję ze Skotnickich, i ośmioro dzieci. W 1787 r. dzierżawił Miejską Górkę od Sułkowskich, w 1797 r. w Grudniu wystawił w Kieszkowie plenipotentję Antoniemu Kurnatowskiemu, jako dziedzic trzeciej części dóbr Kieszków, Cerekiew i Zatopolicy, do cesji tych dóbr Ludwikowi i Aleksemu, braciom Madalińskim (V. L. VIII; DW. 102 f. 294; 112 f. 1558; Gr. Pozn. 1776 i 1781; Zs. Radom. 1797; metr. w Przybyszewie i Michałowicach).

Z dzieci generała: Marja była za Aleksandrem Iwanowskim, marszałkiem zasławskim; Józefa za Ignacym Sosnowskim, sędzią pokoju powiatu rawskiego, zmarła 1853 r.; Mikołaj, urodzony w Mirosławicach, podporucznik 2 pułku strzelców konnych 1824 r., w końcu kapitan, zaślubił 1-o v. 1832 r. Urszulę z Leszczyńskich, wdowę po Antonim Świdzińskim, dziedziczkę Ossy, a 2-o v. Konstancję Zdziechowską, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r. Córka jego z drugiej żony Marja, wyszła 1868 r. za Franciszka Czaplickiego.

Kazimierz, urodzony z Katarzyny Miłaszewskiej, tytułowany łowczym nurskim, elektor Augusta II-go z ziemi nurskiej, ożeniony z Zofją Wypyską, miał liczne potomstwo, z którego znamy czterech synów: Wojciech Józef, kanonik poznański 1710 r. i gnieźniński 1737 r., dziekan poznański, proboszcz rydzynski, umarł 1739 r., zapisawszy braciom i bratankom dobra Łosino Wypychy, w nurskim (Kor.). Ksiądz Stefan sprzedał 1724 r. część Wypychów i Zalesia bratu Bonawenturze. Bonawentura odstąpił 1731 r. za konsensem biskupa płockiego Szembeka, Szczukwin—Majewskim, a z żony, Konstancji Oraczewskiej, pozostawił córkę Annę za Ludwikiem Górskim 1762 r. i synów: Felicjana i Wojciecha, obydwóch księży, z których Felicjan odstąpił spadku swego po stryju Józefie, kanoniku poznańskim, bratu Wojciechowi 1761 r. Jego może także synem był Józef, który nabył 1739 r. część spadku po tymże stryju od brata stryjecznego Stefana (DW. 65 f. 827; 68 f. 134; Gr. Poznań. 1739 r.; Gr. Gnieźniń. 1761 r.; Gr. Kamieńczyk. 1762 r.).

Michał, najstarszy syn Kazimierza, zeznał 1718 r. zapis dożywocia z żoną, Brygidą Pilchowską, wojszczanką liwską, z której pozostawił syna Stefana. Z urzędami piastowanymi przez Stefana jest jakieś zawikłanie trudne do rozwiązania. Stefan został 1748 r. podsędkiem nurskim, na tym urzędzie się nie utrzymał, bo 1749 r. mianowany kto inny, a Stefan zostaje 1754 r. miecznikiem i tegoż roku sędzią ziemskim nurskim. Miecznikiem nie był, sęstwa się pewno zrzekł i został 1758 r. łowczym, a 1766 r. cześnikiem nurskim, której to godności zrzekł się na rzecz syna 1768 r. Poseł i elektor 1764 r. Spadku po stryju kanoniku zrzekł się Stefan 1739 r. na rzecz stryjecznego brata Józefa; 1755 r. nabył od Lachowskiego sumę u Andrzeja Przeradowskiego, 1758 r. kupił dobra Mystkowskie Stary Karłów od Mostowskiego, 1760 r. sprzedał część Woli Mysłowskiej Adamowi Kownackiemu, cedował pewne prawa po stryju kanoniku Świnarskiemu, 1761 roku i ułożył się o sprzedaż Karniszewa z Karskim 1762 r., objął w posiadanie Żebraki 1765 r.

Syn jego, Franciszek, po ojcu cześnik nurski 1768 r., rozwiódł się z pierwszą żoną, Anną z Bogdańskich, 1783 r., wylegitymował się ze szlachectwa w Galicji 1790 r., z drugiej żony, Salomei de Tylli, pozostawił synów: Aleksandra Stefana, po którym, z Anieli Łuniewskiej, syn Konstanty, i Antoniego Stefana Feliksa, wylegitymowanego w Królestwie razem z bratankiem 1842 r. (Gr. Poznań. 1739; DW. 63 f. 200; 77 f. 290; 80 f. 254; 82 f. 363; 83 f. 778 i 1597; 101 f. 114 i 775; Perp. Czers. 33 f. 18 i 67; Kancel. 76 IV f. 220; A. Galic. 301⁴⁸¹).

Michał, z Katarzyny Rudzkiej, pozostawił: Annę Konstancję za Antonim Turskim, Franciszka, kanonika kruszwickiego, proboszcza brzeskiego 1724 roku

(Rodzina), Samuela, Łukasza i Walentego. Samuel zapisał 1731 r. sumę na Chocencu Annie z Stempczyńskich Gostkowskiej (Gr. Przed. 87 f. 80), podpisał razem z braćmi: Łukaszem i Walentym, z województwem brzeskim kujawskim, elekcję Stanisława Leszczyńskiego, nie żył już 1738 r., w którym dzieci jego, urodzone z Wiktorji Wierzbowskiej, Jakób i Eufrozyna Jakóbowa Kraśnicka, przyznały dług Kowalskiemu, przy czym obecny był ich stryj Łukasz. Jakób 1748 r. odstąpił stryjowi Łukaszowi części Cerekwi (Grodz. Radoms. 1738 i Grodz. Brzes. Kujaw 1748).

Łukasz, burgrabia kowalski 1727 r., pisarz grodzki kowalski 1748 r., nabył część Cerekwi od bratanka 1748 roku, przyznał dług Kowalskiemu od siebie i brata Walentego 1767 r. (Gr. Radoms.) z Ewy Estkównej (Rodzina), pozostawił córkę Teresę za Stanisławem Dąbskim 1771 r., w końcu podkomorzym brzeskim kujawskim, żyjącą 1796 r. i syna Zenona Bonawenturę.

Walenty, burgrabia kowalski 1740 r., podwojewodzi brzeski kujawski 1746 roku, kupił Borzymowice 1740 r., z Heleny Umiastowskiej, pozostawił syna Józefa i córkę Franciszkę Krystynę, ur. 1734 r., żonę 1-o v. Piotra Skarbka, 2-o v. Kaspra Sławińskiego, vicesgerenta konińskiego 1782 r.

Józef, łowczy inowrocławski 1770 r. i tegoż roku wojski większy kowalski, umarł 1775 r. Do sprawy sukcesorów jego z ciotką Skarbkową o Borzymowice i Łąki Markowe sejm 1775 r. wyznaczył komisję; tychże sukcesorów wprowadził sąd w posiadanie Świętosławic 1778 r. (Gr. Brzesk. 1740 r.; Vol. Leg. VIII f. 336; Gr. Przed. 93 f. 55). Józef ożeniony z Teodorą Polichnowską, pozostawił synów: Ludwika (urodzonego podobno z pierszej żony, Teodory Modlińskiej, według Rodziny) i Aleksęgo Antoniego, ur. 4-go Czerwca 1762 r. i kilka córek. Obaj synowie procesują się 1796 r. z Libiszowskiemi, a 1797 r. nabywają trzecią część dóbr Kieszków, Cerekiew i Zatopolice, od generała Antoniego Madalińskiego (Gr. Radoms.).

Ludwik, wojszczyk kujawski, ma sprawę w Brześciu 1780 r.; ten sam pewno Ludwik z tytułem podstolego parnawskiego, kwitował 1790 roku Teppera w Warszawie (DW. 106 f. 1083).

Franciszce cedowała sumę siostra Bogucka 1700 r. (Gr. Przed. 81 f. 455). Do sprawy Boguckich i Madalińskich wyznaczył sejm 1775 r. komisję (Vol. Leg.). Anna ze Szczepkowskich zawarła 1711 roku ugodę z Katarzyną, żoną Jakóba Pokrzywnickiego 1711 r. (Perp. Czers 17 f. 241). Teresa, żona 1-o v. Kazimierza Jarzyny 1715 r., a 2-o v. Józefa Skarbka na Głowczynie Słanki 1718 r. (A. Raws.). Andrzej, gubernator dóbr Czarnobylskich Sapiechów 1721 r., z żoną, Katarzyną Gąszyńską, procesował Niemiryczów 1726 r., nazwany miecznikiem wieluńskim 1736 roku (Oblig. Krak.), był podwojewodzim wieluńskim, bo wdowa z tym tytułem wymieniona 1757 r. jako opiekunka wnuczki po córce Annie Maciejowej Bylinowej, stolnikowej wiskiej (Woł. XV A f. 292).

Aleksander, Andrzej, chorąży ostrzeszowski (?) i Ignacy, podpisali, z ziemią wieluńską, obiór Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.

Antoniego i Agnieszki córka Marjanna, ur. 1735 r. (metryka w Janowie Trembowelskim). Agnieszka z Wolskich kwitowała 1737 r. z Będkowskich Wolską (Gr. Przed. 87 f. 275). Jakób zadzierżawił Słomów od Cieleckiego 1749 roku. Jakób, syn Franciszka i Barbary Miłaczewskiej, sprzedał 1743 r. część Nieradza

i Wysokiej Żeliśławskiemu, z żony Rozalji, syn jego Michał, ur. 1756 r. (metryka w Charłupi Małej), dziedzic Małego Kamienia, wylegitymował się ze szlachectwa 1803 roku.

Andrzej z żoną, Teresą z Trevanich, 1-o voto Franciszkową Dembińską, kwitował 1747 r. Ignacego Remiszewskiego z 2,000 florenów, a 1760 r. otrzymał konsens na cesję wójtostwa w Dzbowie, w olsztyńskim, Klimkiewiczom (Grodz. Krak. 360 f. 1254; M. 233 f. 128). Joanna, wdowa po Antonim Olszowskim 1753 roku. Andrzej, łowczy wieluński, syn Wawrzyńca i Marji Pogorzelskiej, zawarł układ o dług z Ossolińską 1756 r. (DW. 80 f. 88). Andrzej, komornik ziemski nurski, z żoną, Joanną Kozłowską, sprzedał część Olszanki Sobolewskiemu 1766 roku (DW. 85 f. 617 i 87 f. 248). Córka ich Krystyna, za Tomaszem Łuniewskim 1780 r. (Gr. Nurs.). Kasper, syn Zygmunta, cześnika wieluńskiego i Anny Żmijewskiej, zawarł układ o sprzedaż Przykor z Jankowskim 1782 roku (DW. 98 f. 851).

Jan, dziedzic Łąg Markowych 1789 r. (Z. Kujaw.). N., żona Franciszka Stokowskiego w końcu XVIII-go wieku. Tekla, żona Ignacego Kosterskiego w Strzeszkowicach, w opoczyńskim, 1798 r.

Aleksandra, dziedzica Raczkowa i Upuszczowa, w sieradzkim, z Barbary Walkanowskiej, córka Konstancya, wdowa po Dominiku Żeliśławskim, stolniku szadkowskim, cedowała 1773 r. dożywocie swe i posag na Łagiewnikach i Grudzy Bleszyńskim (Gr. Sieradz.). Jako potomkowie tego Aleksandra wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie: Ludwik Józef Augustyn, syn Jakóba i Honoraty Psarskiej, dziedzic Kościelca z Madalinem 1837 r. i Sebastyan Feliks, syn Józefa i Julji Bogdańskiej 1839 r.

Łukasz, urodzony koło 1744 r., świadczył 1804 r. Kobierzyckim, w sieradzkim. Wincenty, pisarz komory Krzepice 1807 r. N., ożeniony z Elżbietą Boryśławską, córką Jerzego i Teresy Zawadzkiej 1800 r. Józef Kalasanty, podsędek powiatu wieluńskiego, dziedzic Wdowina, w piotrkowskim, umarł bezdzietny 1815 roku, pozostawiając wdowę z Koteckich i spadkobierców: Józefę, wdowę po Rochu Wolskim i nieletnie dzieci po Janie, z Marjanny Piegłowskiej. Antoni, kapitan wojsk polskich, kawaler orderów — Virtuti Militari i Legji Honorowej 1824 roku, przydzielony do 8-go pułku linjowego. Antonina z Szadkowskich, żona Antoniego, zmarła przed 1838 r. w szadkowskim. Julja, zamężna Pawłowska, zmarła w Radomiu 1880 r. Aniela, zamężna Kiedrzyńska, Stanisława i Anna, córki Lubomira i Natalja Ignacja, wierzycielki Kozub Starych, w piotrkowskim, 1888 r. Władysław, dziedzic Nowej wsi, w kaliskim. Józef Wiktor, dziedzic Brzozy, w wieluńskim, 1905 roku.

MADEJSCY v. MADEYSCY h. PORAJ. Kazimierz, syn Antoniego, tytułowany łowczym buskim, zaślubił 1753 r. Annę Sakinównę, stolnikównę sochaczewską (Gr. Sandom. z 1758 r.). Synowie ich: Ludwik — pułkownik, Jan — porucznik i Józef — chorąży wojsk koronnych, wraz z siostrą Anielą, odziedziczyli po babce z Wąsowiczów Sakinowej, wieś Jureczkową, w przemyskim, a sumę 9,000 floren. po babce z Wąsowiczów Czekanowskiej, odstąpili 1791 r. Ignacemu Madejskiemu (A. Lwow. For. Nob.; Tab. Gal. Obl. Nov. 41 f. 181; M. D. Wąs).

Ludwik nabył 1800 r. Skibińce od Ostrowskich, został marszałkiem powiatu taraszczańskiego, a z Julji Stopczyńskiej, pozostawił kilkoro dzieci. Córka jedyna była za Kazimierzem Budzyńskim. Syn Leonard, marszałek gubernjalny kijowski, wylegitymował się ze szlachectwa w gubernji kijowskiej 1836 r., ożeniony był 1-o v. z Eleonorą Duninówną Karwicką, która się z nim rozwiódła i wyszła za Jana Siennickiego; 2-o v. poślubił Leonard ks. Marję Trubecką, córkę ks. Aleksandra i Ludwiki Rościszewskiej, i z niej miał córkę Annę za Konstantym Jaroszyńskim. Włodzimierz, syn Leonarda z synami: Kazimierzem Marjanem Józefem i Piotrem Marjanem Gustawem, wpisany do ksiąg szlachty gubernji kijowskiej 1899 r. N. za Wincentym Wieczfłińskim 1860 r.

Bronisław Jan, syn Stefana Feliksa, Jan, syn Wiktora, wnukowie Sebastjana, prawnukowie Michała, praprawnukowie Władysława, w latach 1842 i 1860, a Antoni Franciszek Mieczysław, syn Bronisława Jana, 1885 r., wylegitymowani ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej (Spis.).

Józef wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim przemyskim. Syn jego, Maciej, urzędnik warzelni soli w Lacku pod Dobromilem, zaślubił 1764 r. wdowę, Elżbietę Medycką, i z niej pozostawił oprócz trojga dzieci, zmarłych w dzieciństwie: Marcina, ur. 1765 r., Wincentego, ur. 1768 r., Rozalję, ur. 1774 r., Agnieszkę, ur. 1776 r., Jana Onufrego Alojzego, ur. 1778 r., i Marjanę, ur. 1780 r.

Marcin, ożeniony 1-o v. z Moniką Komendecką, 2-o v. z Józefą Gąziowską, pozostawił pięciu synów:

1. Antoni Wincenty, urodz. 1792 r. z pierwszej żony (metr. w Radenicach), był dwukrotnie żonaty, pierwszy raz z Katarzyną Kopestyńską, z której synowie: Jan, ur. 1819 r. (metr. w Sądowej Wiszni) i Marjan, ur. 1821 r. (metr. w Szolomyji), wylegitymowani w Wydziale Stanów we Lwowie 1858 roku, a po drugi raz z Józefą Solecką, z której synowie: Franciszek Leon, ur. 1843 r. i Bronisław Józef, ur. 1852 r. (metryki w Bóbrce) i siedm córek. Jan, starosta powiatu mielnickiego, z Klementyny z Reisichów, zmarłej 1907 r. we Lwowie, miał pięcioro dzieci, z których Antoni Kazimierz, urodz. 1850 roku (metr. w Zaleszczykach).

2. Michał Stanisław, ur. 1802 r. z drugiej żony (metr. w Radenicach), wylegitymowany ze szlachectwa 1858 r. w Wydziale Stanów we Lwowie razem z braćmi: Wojciechem i Felicjanem, z Józefy Stęchlińskiej, pozostawił pięcioro dzieci: z których Edward Marceli, ur. 1832 r. (metr. w Strussowie), z Jadwigi Jelonkowskiej, miał syna Józefa Konstantego, ur. 1860 r. w Krakowie; a Stanisław Jerzy, ur. 1841 r., tajny radca, poseł do sejmu i do parlamentu, w końcu minister oświaty austriacki 1893 r., ożeniony z Konstancją Kozubowską, miał córkę za Stanisławem Dunajewskim i syna Jerzego, radcę ministerjalnego, kawalera orderów: Leopolda i Franciszka Józefa, ożenionego 1895 r. z Marją Homolacsówną, córką Bronisława i Felicji z Rzewuskich.

3. Wojciech Hipolit Antoni, ur. 1805 r. (metr. w Rudce), ożeniony z Antoniną Wisłocką, kupił 1835 r. część Rolowa.

Herb Poraj.

4. Franciszek, ur. 1810 r. (metr. w Rudce), z Moniki Wisłockiej, pozostawił: Paulinę Leonję, Anielę Marjanę, Edmunda Leopolda, ur. 1842 r., proboszcza w Wysokiej 1876 r., Emiljana Maurycego Michała, ur. 1848 r. i Alojzego Leona, który razem z synami, urodzonymi z Zofji Józefy Janiszewskiej, Janem Chryzostomem i Ludwikiem Bartłomiejem wylegitymował się 1897 r. w Wydziale Krajowym we Lwowie.

5. Felicjan, ur. 1813 r. (metr. w Rudce), ożeniony z Joanną Brylówną, córką Mikołaja i Anny z Zagórskich, pozostawił z niej: Piotra, Adama, Jana Romana, Marka Marcelego, Ignacego Inocentego i Jana Aleksandra, wylegitymowanych 1878 r. w galicyjskim Wydziale Krajowym. Marcelego, z Walerji Jabłkowskiej, córka Izabella, zaślubiła 1900 r. we Lwowie Stanisława Żeleńskiego.

Wincenty, posiadacz części Świdnicy, z Wiktorji Jasińskiej, miał dzieci: Domicellę, ur. 1797 r., Kajetana Hipolita, ur. 1798 r. w Nowosiólkach (metryki w Rudce) i Elżbietę, żonę Piotra Boryslawskiego, dziedzica Czerkawszczyzny 1828 roku, której dziećmi opiekował się 1852 r. Julian Madejski.

Jan Onufry Alojzy, wywiódł się ze szlachectwa w Wydziale Stanów we Lwowie 1834 r., umarł 1836 r. w Szolomyji, pozostawiwszy, z Marjanny Romanowskiej: Józefę, Juliana, doktora medycyny z Brzeżanach, Marcelego Ferdynanda, ur. 1822 r. (metr. w Łańcucie) i Piotra Tomasza Walentego, ur. 1808 r. (metr. w Skolem), którego, z Sydonji Łaskiewiczówny, syn Tadeusz Jakób Jan Kanty, urodz. 1838 roku (metr. w Krakowcu), wylegitymował się razem ze stryjcem Marcelim, w Wydziale Stanów we Lwowie 1853 r., a umarł 1903 r.

Antoni umarł 1798 r. w Limanowej. Jan ożenił się 1835 r. w Lubczy z Marją Podoską.

Magdalena zaślubiła 1885 r. w Wrocławiu hr. Ottona Neuhaus. Marja, ur. 1867 r., zmarła w Krakowie 1905 r. (M. D. Wąs.; M. Zawadzki; prof. Klimek).

MADERSCY h. MORA, wylegitymowani ze szlachectwa 1817 r. w gubernji wołyńskiej (Not. Dziadulewicz).

Herb Jelita.

MADUROWICZOWIE her. JELITA. N. Madurewicz, uczestnik najazdu na Woronków w sprawie Krasickich 1665 roku (Kij. VI. 936).

Wincenty, Mateusz i Franciszek, synowie Wojciecha i Barbary Lassocianki, wnukowie Józefa i Anny z Piotrowskich, dowiedli szlachectwa 1783 r. w sądzie ziemskim buskim. Wincenty, z Tekli Iżyckiej, miał między innymi synów: Walentego i Feliksa.

Walenty, radca ministerjalny, dyrektor galicyjskiej dyrekcji skarbowej, wylegitymowany 1851 r., pozostawił, z Józefy Hamplówny, synów: Alfreda, ur. 1830 r., Maurycego ur. 1831 r. (metr. w Kołomyji), Oskara, ur. 1831 r. i Aleksego, ur. 1835 r. (metr. w Tarnopolu), wylegitymowanych ze szlachectwa 1851 — 1859 roku w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

Feliks, ożeniony z Konstancją Zaleską, córką Ludwika i Apolonji z Kisielewskich, miał dzieci: Elżbietę, ur. 1827 r., Franciszka, ur. 1830 r., Szymona Judę, ur. 1832 r. w Nagórzance (metr. w Jagielnicy).

Kalikst, ur. 1846 r. w Pistyniu, miał, z Barbary Godlewskiej, ur. 1855 r. w Krakowcu: Zygmunta, ur. 1876 r., Adama, ur. 1884 r., Szczepana, ur. 1887 r., Kazimierza, urodz. 1891 roku, Henryka, urodz. 1897 roku, Marję i Wandę (M. Zawadzki).

MADZIARSCY v. MADŹARSCY h. DAR. Herb przedstawia w polu błękitnym podkowę srebrną ocelami na dół, przeszytą z prawej strony strzałą; na podkowie gwiazda sześciopromienna. Nad tarczą korona, z której wznosi się ręka zbrojna z dobytym mieczem.

Jan, syn Numego, Węgura osiadłego w Konstantynopolu i Łucji, Ormjan-ki, osiadł w Słucku, gdzie założył słynną na cały kraj fabrykę pasów. Od pochodzenia swego z Węgier przybrał nazwisko Madziarski. Syn jego Leon, zamożny i zasłużony przemysłowiec, otrzymał na sejmie 1790 r. szlachectwo. Dyplom z herbem wyżej opisanym, nazwanym Dar, wręczono mu 1791 r. (ML. 220 f. 460; Sig. 37 f. 127). Elżbieta, żona Czesława Moniuszki z Ubiela 1818 r.

MADZIARSKI Michał podpisał, z ziemią chełmską, elekcję Augusta II-go.

MAFFLEROWIE v. MAFFLAROWIE v. MAFLEROWIE. Antoni Mafler, kapitan gwardji litewskiej, syn Idziego i Agnieszki Bulonówny v. Bulanówny, nabył 1730 r. dom na Dziekance w Warszawie od braci swoich rodzonych: Jana i Aleksandra, chorążych Jego Król. Mości, zapisał 1754 r. dożywocie żonie swej, Barbarze Załaskiej, córce Florjana, i wraz z nią wydał 1758 r. córkę Joannę za Jana Skarbka Rudzkiego. Syn jego, Kasper, chorąży regimentu łanowego, sprzedał 1772 r. część kamienicy przy ulicy Trębackiej w Warszawie szwagrowi Rudzkiemu, wziął dymisję z wojska w stopniu sztabs-kapitana 1780 r., następnie jednak wstąpił znów do wojska, jest kapitanem 1785 r., a w końcu jako major pułku łanowego, otrzymał na sejmie 1790 r. szlachectwo z uwolnieniem od skartabellatu. Kasper wraz z żoną, Barbarą z Brochockich, kwitował 1790 r. ks. Switkowskiego, a sam pokwitowany przez siostrzeńca Rudzkiego 1791 roku (DW. 67 f. 987; 69 f. 779; 77 f. 40; 80 f. 264; 89 f. 521; 101 f. 1512; 106 f. 285; 107 f. 113; Deb. Czers. 2 f. 47; MP.; V. L.).

MAGDALAINE, patrz *La Magdalaine*.

de MAGIELN Joachim, oberszterlejtant wojsk koronnych, otrzymał indygenat na sejmie 1673 r. (V. L. V f. 78).

MAGIEROWIE. Nazwisko Magier v. Magiero powstało z przezwiska Magyar, czyli Węgier v. Węgrzyn, nadawanego pewno osobom długo na Węgrzech przebywającym. Znane nam są dwie rodziny noszące to nazwisko.

Herb Rawtcz.

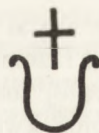
MAGIEROWIE her. RAWICZ. Krystyn Magier z Gowarczowa, w ziemi opoczyńskiej, dziedzic także Boguszkowa, w czerskim, odznaczył się 1410 r. pod Koronowem, krajczy królewski 1414—1415 r., podczaszy sandomierski 1431—1443 roku, otrzymał 1418 r. dożywocie i 200 grzywien na wsi Mojkwie, w potrzkowskim, a 1430 r. prawo niemieckie dla wsi Gowarczowa (Goworzyczowa) z pozwoleniem zamienienia jej na miasto. Córka jego, Zuzanna, żona Wojciecha z Bnina Śmigielskiego, późniejszego kasztelana międzyrzeckiego, zrzekła się dóbr ojczystych na rzecz brata Stanisława z Dylewa 1443 r. Później jednak widocznie objęła dobra Gowarczowskie to jest część Gowarczowa, Miłakowa, Skrzyszowa, Sędowa, Skroniny i Kupimirza, i Mroczków pod Opoczmem i wniosła je w dom Śmigielskich. Od Krystyna zdaje się pochodzić Rawiczowie Boguszkowscy, którzy jednak zarzucili przezwisko Magier (Rej. Podk.; Rz. M. Proh.; Najstar. Ks. Czers.; M. 3 f. 286).

Herb Szeliga.

MAGIEROWIE her. SZELIGA. Magierowie, Mireccy i Soszeńscy v. Suszyńscy, stanowili razem osiadłą w bełskim gałęź Szeligów i tak się często pisali w XV-tym wieku, ale mimo tego znak na pieczęciach ich przechowanych w notach Zamoyskiego z lat 1427 i 1436 (Nr. 663 i 840), podobniejszy jest do Nowiny, bo przedstawia zawiasę, czyli ucho kotłowe, a nie półksiężyc.

Jan Magier v. Magiero, od 1439 r. często w aktach bełskich wspominany, kasztelan bełski 1464 r., kupił 1435 r. Przewodów, z którego on i potomkowie jego się pisali, otrzymał 1442 r. Wierzbiał, 1462 Rudę, przyznał 1449 r. sto grzywien długu synowcowi swemu Gotardowi Szelidze, kupił 1463 roku Budynino od Piotra Budynińskiego i zobowiązał się przy tem wyrobić mu u króla konsens na dzierżawę Modrynia w 240 grzywnach i 200 złotych węg. Nie żył już 1465 r. On to pewno Magiero razem z Szeligą wymieniony wśród ziemian bełskich, którzy nie chcieli 1450 r. iść na wojnę po za Chocim, to jest po za granicę kraju bez wynagrodzenia po 5 grzywien od jednego oszczepu.

Herb
Magierów z XV w.

Córka kasztelana, Małgorzata, wyszła za Stanisława Tarłę z Podhajec, który jej oprawił 1477 r. 500 grzywien posagu i wiana (AGZ. XVIII). Syn zaś, Andrzej Magier z Przewodowa, otrzymał Witków 1465 r., Holhów 1466 r., oprócz dóbr po ojcu, był dziedzicem Zuzła, Głuchowa, kupił Chłopiątyń i połowę Steniatyna 1484 r., mianowany współopiekunem dzieci Zbrożka, wojskiego bełskiego, żył jeszcze 1502 r., a z żony Zofji, pozostawił synów: Jana, Zygmunta i Mikołaja, którzy wyjednali sobie 1510 r. nowe przywileje na nadania ojca i dziada, bo dawne zniszczyli im Tatarzy.

Zygmunt, student Uniwersytetu krakowskiego 1493 r., został wojskim hordelskim 1524 r. za cesją Kinickiego. Od Jana i Mikołaja wykupili byli Tencyńscy Witków i Holhów, które cedowali 1535 r. Poniatowskiemu. Jeden z nich ożeniony był 1531 r. z Katarzyną Wilczkówną, 1-o v. Rafałową Fredrową, posesorką Laszek, w przemyskim.

Mikołaja córka, Zoja Mikołajowa Secygniowska, sprzedała 1554 r. Przewodów i Budenin Dembowskiemu.

Jan z pierworodnym synem lub córką utrzymany 1521 r. w posiadaniu dożywotnim Piratyna, kóry jednak z żoną Barbarą (Turpinówną) wykupywał 1525 r. od Zakrzewskich. Żonie tej zapisał Jan 3,000 florenów na swych dobrach 1523 r. Zostały po nim cztery córki: Zofja, 1-o v. Andrzejowa Wysocka, wojska buska, 2-o v. Janowa Heburtowa, kasztelanowa bełska; Anna, której Piotr Niszczycki opował 24,000 flornów i zeznał z nią zapis dożywocia 1569 r.; Barbara, żona Mikołaja Bełżeckiego, wdowa 1577 r. i Katarzyna Piotrowa Karabczewska, wdowa 1591 r. Siostry te podzieliły się dobrami ojczystymi 1567 r. Zofja wzięła Oserdów, Chłopiatyn, część Nowosiótek; Anna Staje i część Nowosiótek; Barbara połowę Rudy, Monasterzyko i Uliczko; Katarzyna Zuzel, Głuchów i Wierzbiał (AGZ. XVIII i XIX; M. 3 f. 21; Wierzb. I. 1117; IV. 6059, 9491—5, 13021, 13022, 13025, 14152, 17315; Zs. Iełs. 12 f. 336; Teka W. Rulik.).

Jan, dworzanin Zygmunta III-go (?), założył miasto Magierów, w bełskim 1591 r. (Słow. Geogr. to czyba mylna data, a odnosi się do Jana ojca wymienionych czterech córek). Ama z Magierów Kraśnicka cedowała 1603 r. za konsensem królewskim wójtostwo w Augustowie, czyli Mostkach, Komorowskiemu (Gr. Lwows. 210 f. 647; M. D. Wąs.). Anna z Przewodowa, wdowa po Wojciechu Zawadzkiem 1639 r. (Zs. Beł.).

Rajmund Szeliga Magier, syn Franciszka, sprzedał 1761 r. bratu swemu, Kazimierzowi, część kaminicy w mieście Kazimierzu, wwiązany 1776 r. w Pogorzeli i Ostrówek, w czerskim, pozostawił, z Marjanny Matczyńskiej, żyjącej jeszcze 1812 r., córkę Marjanę i synów: Benedykta, kapitana artylerji koronnej, który zeznał 1791 r. zapis dożywocia z żoną, Rozalją Wiszniewską, a poległ w Warszawie 1794 r.; Tomasza i Antoniego, komisarza cywilno - wojskowego powiatu garwolińskiego 1793 r. Nie wiemy czy nie ten Antoni, ur. 1762 r., był profesorem fizyki i astronomji w liceum warszawskim, umarł 1837 r. (DW. 82 f. 118; Perp. Czers. 35 f. 142; M. 289 f. 410).

Kazimierz Józef, wtułowany cześnikiem lubelskim, ożeniony 1-o v. z Petronellą Grabowską, a 2-ov. z Elżbietą Lisowską 1779 r., zadzierzałwiał razem z Ludwikiem Sikorskim Kuflew od Skarbka 1783 r. i pozostawił z pierwszej żony syna, Wincentego Wojciecha, dziedzica Chrosnej, który w imieniu ojca kwitował 1782 roku Zaborowskiego, sam pokwitowany przez Skarbka z dzierżawy Kuflewa 1783 r., zabezpieczył 1784 r. sumę posagową siostr: Marjanny, Anny, Heleny, Katarzyny i Tekli, i w imieiu tychże siostr kwitował Skarbka 1785 r.

Z tych córek Kazinierza — Marjanna, zmarła 1792 r., była pierwszą żoną, a po niej Anna drugą żoną, Bernarda Czarnowskiego; Helena, żona Tomasza Stachurskiego; Katarzyna, uodz. 1776 r. i Tekla, zmarły pannami, obie 1855 roku (Perp. Czers. 36 f. 184; 37 f. 161 i 240; 38 A f. 152 i 256; 38 B f. 152; Deb. Czers. 1 f. 216 i 271).

Daniel umarł w rejencji płockiej w początkach XIX-go wieku. Córka jego, Wiktorja, 1-o v. Chrzanowska, 2-o v. Michałowa Sibowa.

Józef z synem Aleksandrem i Antoni z synen Władysławem, synowie Andrzeja, wnukowie Grzegorza, prawnukowie Marcina, praprawnukowie Grzegorza, syna Jana, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji kijowskiej 1836 r., a Teofil, Kazimierz i Marjan Aleksander, synowie Aleksandra, 1885 r. (Spis.).

MAGIEROWSCY. Antoni z synami: Piotrem, Tymoteuszem, Ignacym i Marcelim, Wojciech z synami: Michałem, Grzegorzem i Piotrem, i Jan, wszyscy trzech synowie Marcina, oraz Stanisław z synami: Zaharjaszem i Bazylim, syn Jana, wszyscy czterej wnukowie Kazimierza, prawnukowie Jana, dowiedli szlachectwa w gubernji podolskiej 1844 r. Andrzej i Jan, synowie Ignacego, wpisani do ksiąg szlachty 1871 r.

Piotr, Karol Maciej i Jan Nepomucen, synowie Stanisława, wnukowie Karola, prawnukowie Piotra, wylegitymowani w gubernji wołyńskiej 1849 roku (Spisy).

Jakóba i Anny z Murawskich córka Marjanna, żona Andrzeja Sulatyckiego w Majdanie 1836 r. Dominik, ur. około 1800 r., zmarł 1872 r. w Szmańkowcach (M. Zawadz. z metr. w Czortkowie).

MAGIERSCY. Leontyn Marek z synem Marjałem Jackiem, syn Józefa, wnuk Kazimierza Stanisława, prawnuk Jacentego, wywiódł się ze szlachectwa 1849 r. w gubernji podolskiej (Spis.).

MAGLIŃSKI (?) Maciej podpisał, z województwem inowrocławskim, elekcję Augusta II-go.

MAGNIFIK Jakób, kapitan piechoty, za odznaczenie się pod Toruniem, Malborkiem, Grudziądzem i w innych bitwach, otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 r. (Vol. Leg. IV f. 411).

MAGNUS, komes palatyn wrocławski za Władysawa Hermana, pozbawiony urzędu 1096 r. według Długosza, następnie komes mazowiecki za Bolesława Krzywoustego, odniósł zwycięstwo nad Pomorzanami 1109 r. Dzień jego śmierci 22 Kwietnia zanotowany w nekrologu klasztoru Ś-go Wincentgo w Wrocławiu. Komes *Piotr zwany Magnus*, syn Wszebora, z rodu Gozdawów, kasztelan kruszwicki i wojewoda kujawski 1176 r., fundator klasztoru w Stzelnie około 1185 r. Komes palatyn *Mikołaj Magnus* 1182 r., darował wieś Bzn Cystersom w Wąchocku 1179 roku. U dwóch ostatnich nazwa Magnus czyli Wieki była dodatkiem wskazującym na wysoką ich godność i znaczenie w kraju.

MAGNUS von OCHAP Jan, podpułkownik wjsk koronnych, otrzymał różne ziemie i wrąb w lasach, w starostwie janowskim, 1664 i 1667 roku (AGZ. X. 4937 i 5039).

MAGNUSCY h. ABDANK z Magnus v. Magnuszów, w szadkowskim. Jan Magnuski 1473 r. w Sanoku działa w imieniu Pobiedzińskiego. Katarzyna, wdowa po Marcinie Magnuskim, wyprawiła 1499 r. pieszego na wojnę turecką z ojcowizny swej w Chwalibogowie, w kaliskim (St. Pr. Pols. Pom. VII. 566). Jan i Jakób Szymanowicze, Stanisław, Wojciech i Jana Klemensiewicz, Andrzej Klimo, Wojciech i Krzywłaszczowie, dziedziczyli na częściach Magnuszów 1552 r. Magnuski dziedziczący 1552 — 1553 r. na części Kozub Starych, w szadkowskim, stał się protoplastą Kozubskich Abdanków (Paw.). Anna, żona Wojciecha Mąkolińskiego 1571 r. (Gr. Przed. 20 f. 150). Barbara, córka Jana, żona Krzysztofa Janoty Bzowskiego, owdowiała 1608 r. Elżbieta, żona Wawrzyńca Kamińskiego 1614 r., wdowa 1640 r.

Jan, nazwany Janem Łożą Magnuskim 1630 r., podstarości i sędzia grodzki płocki 1616 — 1630 roku, sprzedał część Kosaćca Brzozowskiemu 1616 roku (DW. 45 f. 1402; Zap. Lubels. 33 f. 531; Perp. Płoc. 120 f. 439).

Herb Abdank.

Maciej świadczył w Sieradzu 1634 r. Stefan, z ziemią sieradzka, podpisał elekcję Władysława IV-go, a Jan z tąż ziemią, obiór Jana Kazimierza i był posłem na sejm elekcyjny (Vol. Leg. IV f. 97).

Jan, urodzony z Anny Podlewskiej, ożeniony z Katarzyną Studzińską, z rawskiego, miał syna Aleksandra, kanonika kujawskiego i łowickiego, kantora kruszwickiego i kanonika gnieźnieńskiego 1645 r., kantora gnieźnieńskiego 1648 roku i kanonika krakowskiego 1659 r., zmarłego 1689 r. Będąc deputatem na Trybunał lubelski 1681 r., sprzedał Arciechów (Kor.; Zap. Lub. 59 f. 741). Feliks, żonaty z Anną Poleką 1666 r. (Tryb. Lub.). Wojciech 1686 r. kupił Pawłowice i Rostówek od Konstantego Plichty, a 1691 r. odprzedał mu te dobra (Gr. Łęcz.). Franciszek, kantor płocki, kanonik poznański 1687 r. (Zap. Lub. 63 f. 323).

Elekcję króla Michała podpisali, z ziemią sieradzka: Adam, Jan, Marjan, Stanisław i Świętosław, a z ziemią gostyńską — Aleksander i Jan, wojski gostyński. Tego ostatniego synowie: Kazimierz i Aleksander.

Kazimierz, poseł gostyński, wyznaczony z innemi do boku prymasa 1696 roku, wojski gostyński 1699 r., wprowadzony w posiadanie dóbr Ostrowy i Wołodrze 1679 r., zawarł kontrakt ze Skarbkiem 1683 r. Sejm 1710 r. na żądanie posłów poleca ubezpieczyć jego i Aleksandra w posiadanych dobrach; umarł 1711 r. (Gr. Przed. 78 f. 238; DW. 56 f. 675; V. L. V f. 410 i 415; VI f. 98).

Aleksander zapisał 1724 r. sumę żonie, a syn jego, Franciszek, w imieniu swoim i ojca kwitował z procesu Wojciecha Bardzińskiego 1727 r. (Gr. Przed. 84 f. 575; 86 f. 78). Ten czy inny Franciszek, sędzia ziemski, kapturowy i poseł gostyński, podpisał, z ziemią rawską, elekcję Leszczyńskiego 1733 r., umarł 1740 roku. Syn jego, Franciszek, dziedzic Czyżewa, umarł 1752 r., pochowany w Rypinie. Wdowa po nim, Justyna z Rościszewskich, poślubiła tegoż roku w Rypi-

nie Bartłomieja Humieckiego, łowczego braclawskiego, regenta ziemskiego zawkrzyńskiego (Not. A. Bilińskiego).

Franciszek z żoną, Anielą z Iskrów, zasądzeni 1725 r. przez Skarszewskich za niedopuszczenie egzekucji w Kokorowie (Woł. XI f. 1433). Ten Franciszek, podczaszy smoleński, i Stanisław, chorąży pancerny z Wołynia, Michał z sieradzkiego, podpisali elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r., a Ludwik — manifest za Augustem III-m. Ludwik mianowany cześnikiem inowłodzkim 1734 r., umarł 1735 r. Konstancja z Złotnickich spłaca sumę Jezuitom 1736 r. Marjanna z Wodzińskich zapisała sumę Jarnowskiemu 1737 r. (Gr. Przed. 87 f. 237 i 327). Ta Marjanna była wdową po Aleksandrze, a 2-o v. zaślubiła Antoniego Pinińskiego. Siostrą Aleksandra być miała Agnieszka, 1-o v. Stanisławowa Pinińska, 2-o voto Janowa Gawrońska, skarbnikowa łączycza 1700 r.

Rozalja, żona Franciszka Kurdwanowskiego 1743 r. Justyna, żona Joachima Kręskiego 1766 r. Mikołaj, żonaty z Marjanną Dyakowską, współsukcesorką Dyakowiec i Jusypowiec 1753 — 1754 r. (Zs. Gr. Latyczow.).

Franciszek, Tomasz i Kazimierz, z sieradzkiego, Józef Antoni, z kaliskiego i Tomasz, z płockiego, elektorowie Stanisława Augusta.

Józef, urodzony z Jadwigi Nagórskiej, wojski piotrkowski 1754 r., ożeniony 1751 r. z Kunegundą Łubieńską, pisarzówną sieradzką, wojewodzianką poznańską, żyjącą wdową 1768 r., pozostawił z niej syna Franciszka, proboszcza w Złotnikach i Wieruszowie, kanonika chełmskiego, poznańskiego 1810 r., gnieźnieńskiego 1811 r., proboszcza kaplicy Łubieńskich w Gnieźnie 1814 r., zmarłego 1820 roku (Gr. Piotrk. 1751 r.; M. 272 f. 113; Kor.).

Równocześnie z tym Józefem żyje Józef, tytułowany stale wojskim piotrkowskim, syn Kazimierza i Marjanny Bosieńskiej, czy też Bocińskiej, który spisał intercyzę przedślubną 1757 r. z rodzicami swej przyszłej żony, Barbary Górskiej, podczaszanki gostyńskiej *) i zapisał jej 7,000 floren., wraz z tą żoną kwitował jej rodziców z posagu 1759 r., i z nią razem zadzierżawił Zwolę od Lubomirskich 1765 r. Brat tego Józefa—Franciszek, umarł bezdzietny; córki zaś: Justyna, 1-o v. Pniewska, 2-o v. Józefowa Mrokowska, podsędkowa ziemska czerska 1797 r., zeznała zapis dożywocia z drugim mężem 1788 r., a Marjanna Teofilowa Szymanowska, kwitowała 1789 r. wuja swego Górskiego i potwierdziła układ męża z Krzemieniewskim 1797 roku (Perp. Czers. 30 f. 436; 40 f. 161; 42 f. 153; DW. 81 f. 113; 85 f. 30; 112 f. 404 i 825).

Andrzej, dziedzic Kapturów, w sochaczewskim, 1771 r. Piotr, komornik ziemski wschowski 1779 — 1798 r. Jan 1781 r. zapisał na Woli Piórowej sumę Szaławskiej (Gr. Przed. 94 f. 194). Józef z żoną, Katarzyną vel Ewą Micińską, procesuje się i kwituje z długu z Jackiem Grabianką 1789 roku (Perp. Czers. 40 f. 174 i 182). Józefa z Modlińskich, współdziedziczka Krastud, w sztumskim, 1793 roku.

Karol, syna Andrzeja i Magdaleny Garbowskiej, wnuk Macieja i Ewy Zakrzewskiej, wylegitymował się ze szlachectwa w sądzie grodzkim halickim 1782 roku (M. D. Wąs.).

*) Pod Górskiem VI f. 258 omyłką pisarza nazwany jej mąż Morawskim.

Leon, syn podobno Andrzeja, ożeniony z Zuzanną Milewską, łowczanką nowogrodzką, która sprzedała 1766 roku część Ossy, w rawskim, Leszczyńskim, a żyła wdową 1780 r., pozostawił synów: Andrzeja—Bernardyna, zmarłego 1823 r. i Jana, zmarłego 1822 r., którego wdowa, Józefa z Wyrzykowskich, z małoletnimi dziećmi: Domicellą, Rafałem i Józafatem, mieszkała w Kowalu 1823 r. Ten Józafat Franciszek dowiódł szlachectwa w Królestwie 1843 r., a syn jego, z Tekli Nowickiej, Tadeusz Stanisław 1851 r.

Oprócz nich wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie Jan, syn Tomasa, 1786 r. dziedzica Białogory, w łęczyckim, 1839 r.

Antoni, syn Ferdynanda, dziedzica Parcie i Wincentyny z Kalksteinów, dziedzic Ptazkowiec, zaślubił 1868 r. Kornelję Raczyńską. Bolesław, dziedzic Parcie, a Władysław Naramic, w wieluńskim, 1905 r. Mikołaj, syn Franciszka, 1860 roku urzędnik sądowy w Warszawie.

MAGNUSOWIE h. GIERAŁT. Niektórzy dziedzice wsi Magnusy vel Magnusze, w ziemi bielskiej, utrzymali nazwisko Magnus, inni nazwali się Magnuszewskimi. Wiktor Magnus, syn Karola i Józefy Mrozowskiej, wnuk Karola, prawnuk Jana, praprawnuk Jerzego, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1862 roku.

MAGNUSZEWICZOWIE. Krzysztof Magnuszewicz, zastawny posiadacz Szkarowa, pozostawił, z Anny z Ilińska, córkę Eleonorę, wydaną 1705 r. za Jakóba Kołataja, towarzysza pancernego, współdziedzica Dederkał (Grodz. Krzemien.; M. Dun. Wąsow.).

MAGNUSZOWSCY v. MAGNUSZEWSCY her. POWAŁA (OGOŃCZYK) z Magnuszowa, w powiecie wareckim. Mikołaj Powała z Taczowa, jeden z słynnych polskich rycerzy, dzielny żołnierz z pod Grunwaldu, zwycięzca z pod Koronowa 1410 r., odznaczony na turnieju rycerskim w Budzie 1412 r., stolnik 1426

Herb Powała
(Ogończyk).

roku, a podkomorzy sandomierski 1439 — 1451 r., dziedzic Taczowa, Trzebienia, Trojanowa, Chrwat, kupił Magnuszów, w powiecie wareckim, i uzyskał 1424 r. potwierdzenie przywileju na targi i jarmarki w tym mieście danego 1377 roku przez ks. Ziemowita Stanisławowi, zwanemu Rzeczywa, dziedzicowi Magnuszowa. Wdowa po podkomorzym, Małgorzata, ma sprawy różne w Czersku i Warce, w latach 1455—1474. Była to, zdaje się, jego druga żona i z niej były dzieci: Mikołaj, Stanisław, Michał, Zygmunt, Jan, Daniel i Beata; z pierwszej zaś być musiały córki: Katarzyna, żona Wawrzyńca i Anna, żona Fiebrona z Gutanowa 1448 r. Synowie używali jeszcze niekiedy nazwiska Powała, jak ojciec, ale z czasem zarzucili je. Od Mikołaja poszli Magnuszowscy, od Stanisława Trzebieńscy, od jednego z młodszych Trojanowscy (Rz. M.; Dług.; Zs. Gr. Radom.; Zs. Warec. 1 A f. 82 i 103; 1 B f. 48, 61, 72, 76, 107, 187, 198; Zs. Gr. Czers. 1 A f. 111; 1 B f. 467 i 869; 8 f. 123).

Mikołaj Powała z Magnuszowa, podkomorzyc sandomierski, procesował się z Wilczkowskim 1455 r., zawarł układ z rodzeństwem 1464 r., przyznał sumę matce 1474 r., wniósł do akt wareckich 1488 r. przywilej ks. Jana Mazowieckiego z 1422 r., dany dziedzicom Woli, Zboczkowa, Trzebienia, Łękawicy, Magnuszowa i Woli Magnuszowskiej, pozwany 1496 r. przez Dorotę z Rytomoczydeł, zapisał posag córce, Katarzynie, żonie Andrzycha z Pantkowic, nie żył już 1504 r., w którym synowie jego: Andrzej i Jan, przyznali dług Elżbiecie Cieciszowskiej. Druga córka jego, Anna, żona Mikołaja z Ostrowa, przyznała dług braciom: Andrzejowi, Janowi i księdzu Zygmunтови 1507 r. Zygmunt był plebanem w Magnuszowie 1514 r. Jana syn Adam, zapisał 1538 r. oprawę żonie Jadwidze, córce Jana z Chynówka. Jana też pewno synami byli: Andrzej i Krzysztof, o których niżej (Zs. Warec. 1 B f. 101, 160, 165, 169, 186 i 265; 1 C f. 97, 195, 287, 398 i 461; 2 f. 380; 5 f. 104; Zs. Gr. Warec. 1 A f. 145).

Andrzej, najstarszy syn Mikołaja, dziedzic Magnuszowa, i po wuju Grzybowa, oprawił 1508 i 1518 r. żonie, Katarzynie Zawiszance, 200 kóp groszy, procesował się 1528 r. z krewniakami Trzebieńskimi. Wdowa Katarzyna z synem Stanisławem, wypłaciła 1541 r. posag córce Barbarze, żonie Stanisława z Konopnicy, z ziemi rawskiej. Synowie: Stanisław, Marcin i Jan uzyskali 1537 r. potwierdzenie aktu z 1424 r., danego ich pradziadowi. Marcin i Jan 1538 r. byli jeszcze małoletni. Wszyscy trzech zawarli układ z Trzebieńskimi 1539 r.

Jan, pleban magnuszowski i dziekan uniejowski 1562 r., żył jeszcze 1588 roku, w którym był opiekunem wnuków po bracie Stanisławie.

Stanisław 1541 r. wyposażył siostrę, 1544 r. oprawił 450 kóp groszy posagu i wiana żonie, Elżbiecie, córce Jana Młochowskiego, mianował ją opiekunką dzieci i majątku 1553 i 1555 r. i wkrótce po tem umarł, a wdowa żyje w Woli Magnuszowskiej jeszcze 1567 r. Synowie: Wojciech i Jan, wyposażyli 1564 r. siostrę Zofję, żonę Wojciecha Grabowskiego, 125 kopami groszy; druga siostra, Katarzyna, była za Pawłem Rybińskim 1570 r.; trzecia Elżbieta za Stanisławem Jastrzębskim 1580 r. (Zs. Warec. 3 A 116; 4 f. 229; 6 f. 60, 359 i 374; 7 f. 160; 8 f. 543; 10 f. 135, 161 i 682; 12 f. 109; Zs. Gr. Czers. 10 B f. 197; 13 f. 493; 17 f. 555; 25 B f. 234; 31 f. 776; 33 f. 536; 34 f. 298; Perp. Czers. 6 f. 252; Rz. M.; Paw.).

Jan, młodszy syn Stanisława, dziedzic Woli Magnuszowskiej, zapisał 1,500 florenów oprawy żonie, Katarzynie Glinieckiej, pisarzównie czerskiej, 1573 roku, przyznał dług 100 kóp groszy Janowi, synowi Leonarda, Magnuszewskiemu 1580 roku, zapisał i oddał w posiadanie dobra Kozieł żonie 1585 r., razem z synami zastawił Magnuszew i Grzybów bratankowi Stanisławowi, 1589 r., razem z synowcami ma sprawę ze stryjem Marcinem 1594 r. Z córek jego: Anna, żona Piotra Suffczyńskiego 1602 r., kwitowała z ojcowizny i macierzyzny braci swych: Stanisława, Andrzeja, Franciszka, Wojciecha i Pawła 1605 r. Testament tej Anny, wdowy po Kosińskim, wniesiony 1643 r. do akt wareckich. Druga córka Jana, Zofja, wyszła za Adrijana Belskiego z Wilczogóry 1591 r., żyła jeszcze 1631 r.; trzecia Regina, była za Wojciechem Głoskowskim 1617 r.

Z synów: Stanisław spotykany w aktach do 1631 r., pozostawił syna Wojciecha i córkę Urszulę, wdowę po Janie Glinieckim 1635 r.; Andrzej sprzedał 1616 roku część Magnuszowa i Grzybowa Glinieckim; Franciszek sprzedał 1618 roku

część Magnuszowa i Grzybowa Wojciechowi Glinieckiemu i darował 1626 r. część Magnuszowa Stefanowi, synowi Piotra; Paweł odstąpił 1619 r. swej części Magnuszowa bratu, Stanisławowi (Zs. Warec. 11 f. 121; 22 f. 666; 23 f. 375; 24 f. 557 i 735; 25 f. 159 i 160; 27 f. 448; Zap. Lub. 24 f. 612; Zs. Gr. Czers. 39 f. 864; 48 C f. 541; 53 f. 945; Perp. Czers. 1 A f. 3, 168 i 179; 2 f. 241 i 514; 3 f. 135 i 516; 5 f. 186, 329 i 380; 6 f. 146).

Wojciech, starszy syn Stanisława, z bratem Janem wyposażył siostrę Zofję 1565 r., i kwitował stryja Marcina ze 100 kóp groszy 1570 r., zapisał oprawę żonie, Dorocie Trzcinińskiej, córce Stanisława, 1570 r., a następnie 500 floren. i kwitował stryja księdza Jana, 1573 r., razem z bratem zamienił pewne grunta z Janem, synem Andrzeja, 1577 r., mianował opiekę nad dziećmi w osobie żony, stryja ks. Jana i brata stryjecznego Piotra 1588 r. i wkrótce umarł, a wdowa 1589 roku kupiła część Mikanowa od Rudzińskiego i sprzedała część Trzcianki 1590 r. Synów pozostawił Wojciech dwóch: Stanisława i Samuela, córek pięć: Zofja zeznała zapis dożywocia z mężem, Jerzym Belskim, 1614 r., jako wdowa i dożywotniczka części Magnuszowa i Kozła, ma sprawę 1635 r. o budowę kościoła w Magnuszowie z Glinieckimi; Anna, 1-o v. żona Abrahama Łoskiego 1609 r., a 2-o v. Jana Bogatka 1617 r., jako wdowa objęła część Bogatków i Grochowa 1629 roku; Marancja vel Małgorzata; Elżbieta i Agnieszka, żona Piotra Łoskiego, odstąpiła części swych w Trzciance i Gięczy, bratu Samuelowi 1613 roku (Zs. Warec. 10 f. 683 i 805; 11 f. 343, 418 i 840; 14 f. 192; 19 f. 592; 25 f. 298; Zs. Gr. Czers. 32 f. 585; 37 f. 675; 39 f. 631; 42 f. 160—162; 56 f. 674; 58 f. 1042; Perp. Czers. 1 A f. 18 i 63; 4 f. 216 i 369; 5 f. 390; 8 f. 175; Gr. Ant. f. 139).

Obydwaj synowie Wojciecha i stryj ich Jan procesowali się 1594 roku z bratem dziada Marcinem; obydwaj też razem kupili 1607 r. część Trojanki od siostry, Anny Łoskiej, a poprzednio sprzedali 1604 r. Mikanów, Koźminy, Chelst Cieciszowskiemu.

Stanisław zapisał 2,000 florenów żonie Jadwidze z Łękawicy Trzebieńskiej i zeznał z nią zapis dożywocia 1602 r., sprzedał część Trzcianki bratu Samuelowi 1612 r., nie żył już 1614 r., a wdowa 2-o v. Karczewska, ma sprawę o dziesięciny 1631 i 1635 r. Jedyńy ich syn, Wojciech, pozwany 1628 r. o dziesięciny, procesował się o poddanych z Jakóbem Zawiszą, sprzedał cząstkę Grzybowa 1642 r., kupił część Grzybowa i Wilczej Woli 1646 r., a część Łękawicy, Adamowa, Suchej Woli, Gołoszów, Dembowej Woli i Przedworza 1648 r., podpisał, z ziemią czerską, elekcję Jana Kazimierza, żonaty był dwukrotnie. Pierwszej żonie, Barbarze Krosnowskiej, uczynił zapis 1634 r. Z drugą—Anną z Podkońskich Andrzejową Sulistrowską, zeznał zapis dożywocia 1644 r. Z pierwszej pozostawił synów: Stefana, Władysława i Pawła, i córki: Annę za Janem Celejowskim z Wilczkowic 1653 r.; Konstancję za Melchjorem Bonieckim 1663 r.; Zofję za Stefanem Siekluckim 1671 r. i Marjannę za Wojciechem Trzebieńskim 1688 r. (Ziems. Warec. 15 f. 48; 20 f. 54 i 570; 24 f. 49 i 557; 25 f. 106, 234, 235, 268 i 298; 26 f. 168 i 574; 27 f. 92 i 587; 28 f. 123 i 172; Perp. Czers. 1 A f. 4; 2 f. 212 i 467; 3 f. 80; 4 f. 186; 9 f. 149; 10 f. 460 i 740; 11 f. 573 — 576; 12 f. 367; 13 f. 316 i 360; 14 A f. 9).

Wszyscy trzej synowie Wojciecha, dziedzice Magnuszowa, Grzybowa i Wilczej Woli, pozwani o dziesięcinę 1653 r., w licznych sprawach występują wspól-

nie, wszyscy też podpisali, z ziemią czerską, elekcję króla Michała, i przeprowadzili dział Grzybowa i Wilczej Woli 1694 r.

Władysław i Paweł przyjęli 1671 r. zrzeczenie się dóbr od siostr — Konstancji i Zofji. Paweł żył jeszcze 1701 r., w którym kwitował Załęskiego. Córka jego, z Katarzyny Boglewskiej urodzona, Katarzyna, wdowa po Adamie Turowskim, kwitowała Zakrzewskiego 1714 r., a przyjęła cesję sumy od Anny, wdowy po Stanisławie Wierzbickim 1763 r.

Władysław pozwał brata Stefana o ruchomości po ojcu 1676 roku, nabył część Zbroszy Małej od Osieckiej 1694 r. razem z synem Andrzejem zapisał 1712 roku Pijarom w Górze sumę na Brześcach, Kawęczynie i Baniosze, ożeniony był z Katarzyną Suffczyńską, która sprzedała 1671 r. część swą w Suffczyni Łochowskiemu. Z żony tej, oprócz wymienionego syna, miał Władysław córki: Marjanę, Jadwigę, Krystynę niezamężną 1688 r. i Annę. Marjanna zeznała 1688 r. zapis dożywocia z mężem, Feliksem Trzebieńskim, już jako wdowa zapisała 1698 r. sumę siostrze Krystynie i przyjęła zapis od ojca 1699 r. Jadwiga, żona 1-o voto Adama Turowskiego 1694 r., wdowa 1702 r., jest już drugi raz zamężną 1708 r. za Zygmuntem Przeczkowskiem. Anna otrzymała zapis od męża, Józefa Dąbrowskiego 1702 r.

Andrzej działa razem z ojcem 1700 r., zeznał zapis na rzecz żony, Marjanny Gozdzkiej 1711 i 1717 r., pokwitowany 1724 r. przez Pijarów z Góry i przez Józefa Magnuszewskiego, 1727 r. przez siostrzeńca Jana Dąbrowskiego, pozostawił córkę Justynę, żonę Stanisława Pniewskiego, vicesgerenta grodzkiego stężyckiego 1737 r., która sprzedała część swą Grzybowa, Kurków i Wilczej Woli Potockiemu 1749 r.

Stefan, najstarszy syn Wojciecha, brat Władysława i Pawła, współdziedzic Magnuszowa, Grzybowa, Osiemborowa, Wilczkowie, zeznał zapis dożywocia z żoną, Agnieszką Celejowską, 1658 r., zabezpieczywszy jej posag 1657 r., pozostawił z niej syna Stanisława i córki: Urszulę za Aleksandrem Gozdzkim 1700 r., Józefę za Jakóbem Jastrzębskim 1705 roku wdowę, i Katarzynę za Stanisławem Niemirą 1717 r., zmarłą bezdzietnie już 1725 r. (Zs. Warec. 28 f. 276 i 337; 29 f. 5, 81 i 149; 30 f. 93 i 192; 31 f. 20 i 68; DW. 52 f. 1207; 62 f. 305, 1235 i 1445; Perp. Czers. 12 f. 20; 13 f. 182, 359 — 366 i 381; 14 A f. 331; 14 C f. 245, 261 i 306; 14 D f. 92 i 145; 15 f. 158, 303, 526 i 547; 16 A f. 82, 94 i 182; 16 B f. 15, 16, 121, 178, 212, 311 i 363; 17 f. 76 i 271; 18 f. 101, 169 i 202; 19 f. 36, 193, 385, 411, 418 i 486; 20 f. 248; 24 f. 242 i 251; 29 f. 48 i 144; 32 f. 16).

Stanisław, syn Stefana, cześnik żytomierski 1712 roku, podsędek ziemski czerski 1715 r., elektor Augusta II-go z ziemi czerskiej, z żoną, Teoflą Anną Niemierzanką, przyznał 1693 r. dług Hieronimowi Prażmowskiemu, zapisał dożywocie żonie 1695 r., ożenił najstarszego syna Józefa 1721 r. i wkrótce po tem umarł. Wdowa pokwitowana przez Pijarów 1724 r., wraz z wszystkimi dziećmi zapisała się 1728 r. na kompromis z Maciejem Przyłuskim, żyła jeszcze 1733 r. Dzieci tych było ośmioro: Józef, Franciszek, Marcin, Djonizy, zmarły bezżennie przed 1737 r., Brygida, żona Aleksandra z Irzykowa Baranowskiego, kapitana Jego Kr. Mości 1719 r., Justyna Józefowa Czyszowska 1731 r.; Helena i Barbara, żona Michała Prażmowskiego, podstolica chełmińskiego 1736 r. Z synów tylko Józef zostawił potomstwo.

Marcin, porucznik wojsk Jego Kr. Mości i Rzplitej, sprzedał 1741 r. część swą Magnuszowa bratu Franciszkowi i kwitował tegoż brata z sum na Wilczkowicach i Magnuszowie 1743 r.

Franciszek, stale tytułowany od 1733 r. miecznikiem dobrzyńskim, a pewno on miał 1729 r. nominację na podczaszego trembowelskiego, chorąży pancerny chorągwi Gozdzkiego 1752 r., generał adjutant królewski 1767 r., otrzymał kadukiem Grabów Kochanowskich, w sandomierskim, 1768 r., zapisał sumę żonie, Salomei z Nietyksów, 1735 r., i zeznał z nią zapis dożywocia 1736 r., razem z bratem Marcinem sprzedał plac w Czersku Zaborowskiemu 1744 r., sprzedał części Magnuszowa 1743 i 1749 r., wraz z żoną i jej siostrą sprzedał Krężel Leżeńskiemu, wwiązany 1758 r. w Podlasie, a 1760 r. w Szczyty, opiekuje się dziećmi po bracie 1748 — 1756 r., kupił połowę Zalesia od Nowomiejskiego 1765 r., zeznał różne zapisy i rozporządzenia na rzecz synowca Jana 1766 r., dziedzic Woli Nowskiej 1767 r., nie żył już 1771 r. Druga jego żona, Franciszka z Zaborowskich, 1-o v. Antoniowa Zaborowska, odstąpiła 1768 r. sumy swej na Kozerach, Ostrowicach, Kałęczynie i Zabłotnie bratu, a jako wdowa 1771 r., sumy na Zaborowie drugiemu bratu (Perp. Czers. 14 C f. 303, 14 D f. 197; 16 B f. 334; 17 f. 402; 18 f. 360; 20 f. 80, 81. 234, 338 i 357; 21 f. 20 i 287; 22 f. 12; 23 A f. 94 i 227; 23 B f. 7, 190 i 419; 24 f. 203, 242, 398 i 399; 25 f. 320; 26 f. 2, 223 i 237; 27 f. 109; 28 f. 235; 29 f. 74 i 460; 30 f. 292; 31 f. 52, 84, 96 i 179; 33 f. 150; 34 f. 44 i 245; DW. 56 f. 1935; 58 f. 863; 63 f. 381; 70 f. 1030 i 1031; 80 f. 205; 84 f. 496; 85 f. 187, 426 i 514; 87 f. 207; MP.).

Józef, cześnik żytomierski po ojcu 1715 r., burgrabia grodzki czerski 1733 roku, podsędek ziemski czerski 1739 r., razem z rodzeństwem przyjął od matki zapis 1,000 floren. 1725 r., ożenił się 1721 r. z Barbarą Nietyksianką, która z siostrą Salomeą Franciszkową Magnuszowską i z matką sprzedała 1736 r. część dóbr Uwieliny, Krzepieńska i Tarkowa Wólka, Piskorka, Wągradno—Bielińskiemu, razem z braćmi: Franciszkim i Marcinem i Justyną Pniewską, objął część Wilczkowic po siostrze dziada, Agnieszce Celejowskiej, 1737 r., zatwierdził dział dóbr zeznany z braćmi 1738 r. Wdowa po nim z dziećmi: Marjanną, Petronellą, Konstancją i Janem, wprowadzona w posiadanie Grzybowa 1741 r., wyszła 2-o v. za Józefa Domaszewskiego 1743 r., któremu zapisała poprzednio 6,000 florenów. Z wymienionych córek Marjanna, obdarzona 1737 r. przez matkę i babkę tysiącem florenów, zeznała 1748 r. zapis dożywocia z mężem, Franciszkim Staniszewskim, skarbnikiem inowłodzkim; Petronella była za Janem Szczygielskim 1756 r.; Konstancja za Józefem Gackim 1754 r.

Jan v. Jan Antoni, komornik ziemski czerski 1791 r., wraz z siostrami, pod opieką stryja Franciszka, ułożył się 1756 r. z ojczymem o Grzybów, przyjął 1766 roku różne zapisy od tegoż stryja, po którego śmierci kupił dożywocie od jego wdowy 1771 r., rzekł się kupna Grzymkowic 1780 r., sprzedał Białą Wioskę Puchale 1784 r., żył jeszcze 1794 r. Jego może żona, Franciszka Janowa Magnuszowska, rzekła się dóbr Widukle i Poolsze na rzecz Gojrzewskiego. Sprawę Jana z sukcesorami siostry Szczygielskiej o spadek po stryju i ciotkach, sejm 1775 r. odesłał do sądu ziemskiego łukowskiego (Perp. Czers. 19 f. 80, 125 i 126; 20 f. 80; 21 f. 223; 23 A f. 40; 23 B f. 558; 24 f. 189 i 243; 25 f. 2; 26 f. 10, 20 i 196; 29 f. 101; 30 f. 81, 227, 292 i 317; 34 f. 254 i 412; 36 f. 368; Deb. Czers. 1 f. 316;

DW. 69 f. 1407; 85 f. 514; 89 f. 578; 95 f. 450; 96 f. 388 i 626; 97 f. 249 i 253; 100 f. 767; 107 f. 841; 110 f. 37; V. L. VIII f. 204).

Samuel, drugi syn Wojciecha, brat Stanisława, zeznał 1612 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Karpiówną, nabył 1613 roku od siostry Agnieszki część Trzcianki i Gielczy, miał sprawę z krewniakiem Stanisławem 1631 r., sprzedał 1637 roku Żabieniec, Trzciankę i Gielczę synowi Janowi, potwierdził tę sprzedaż 1638 r., wyposażył córkę Jadwigę, żonę Zygmunta Trojanowskiego 1633 r.

Drugi syn, Kazimierz, kwitował 1638 r. ojca z działu a spadek po ciotce, Katarzynie Karpiównie, cedował bratu (Zs. Warec. 24 f. 530, 557 i 735; Perp. Czers. 4 f. 199; 9 f. 60, 62, 432 i 445).

Jan, elektor Władysława IV-go i Jana Kazimierza, z ziemi czerskiej, wziął w zastaw Okraszki, Zakrzew i Domaszów od Pniewskiego 1635 r., nabywszy od ojca Żabieniec i Trzciankę, przyznał ojcu dożywocie 1637 r., wraz żoną, Anną Lesnowolską, cześnikówną warszawską, kwitował brata jej Hieronima, z pretensji o posag 1638 r., nabył część Trzcianki i Gielczy od Władysława Zaliwskiego 1645 roku. Dzieci ich znamy dziewięcioro: Krystyna, żona Jana Kamińskiego 1662 r., zrzekła się dóbr ojczystych i macierzystych, oprócz spadku po babce, Annie z Parysów Wilckiej, na rzecz pięciu swych braci 1666 r.; Teresa zeznała zapis dożywocia z mężem, Walerjanem Lasockim, synem Kazimierza, 1681 r., żyła wdową 1714 r., Marjanna, żona Andrzeja Żalskiego, stolnika pomorskiego 1674 r., zrzekła się dóbr oprócz spadku po babce na rzecz braci 1685 r., jako wdowa wwiązana w wójtostwo w Piasecznie 1693 r.; Konstancja była panną jeszcze 1681 r. Synowie przeprowadzili działu dóbr Żabieniec, Trzcianka, Gielcza, Zalesie, Międzylesie 1672 i 1681 r.

Najmłodszy Stanisław, małoletni 1672 r., nie żył już zdaje się 1681 r.

Jacenty przyjął zrzeczenie się dóbr od siostr 1682 i 1685 r.

Paweł, ożeniony z Marjanną Izbińską, miecznikówną sochaczowską 1685 r., zawarł układ z Turowskim 1689 r., nie żył już 1691 r., a wdowa wyszła 2-o voto za Franciszka Skulskiego, stolnika braclawskiego 1700 r., 3-o v. za Wojciecha Kosackiego, miecznika łomżyńskiego 1708 r.

Hieronim, Jarosz, elektor króla Michała, z ziemi czerskiej, ożeniony z Anną z Sienickich Czyszowską, kupił 1670 r. część Sulbin od Czyszowskich, 1673 roku część Trzcianki i Gielczy od Trzeińskich, przyznał na tych wsiach dożywocie żonie 1681 roku, odprzedał Sulbiny 1681 roku, potomstwa zdaje się nie zostawił.

Konstanty, drugi z rzędu syn Jana, zeznał zapis dożywocia z żoną, Teoflą z Glewa Lasocką, córką Mikołaja, 1676 r., umarł 1682 r., a wdowa podzieliła się Trzcianką i Gielczą z jego braćmi. Córka ich, Justyna, była żoną Jana Aleksandra Magnuszowskiego 1691 r.; druga zdaje się, Marjanna, żona Andrzeja Zaleskiego. Syn Tomasz, porucznik chorągwi kasztelanica czerskiego 1710 r., z żoną, Konstancją Orlikówną, wwiązany w Obręb 1696 r., odstąpił 1700 r. Żabienca siostrze Justynie i jej mężowi, razem z tą żoną nabył Goźlino 1708 r., a z drugą żoną, Teresą Żeligowską, objął 1711 r. Zawady, o które ułożył się z Bielińskim 1717 roku, dziedzic Trzcianki i Zalesia, przeprowadził działu dóbr po rodzicach żony 1716 r. Wdowa spisała testament 1734 r. (Zs. Warec. 30 f. 38; Perp. Czers. 9

f. 431, 445 i 465; 10 f. 584 i 640; 12 f. 258; 13 f. 52, 285, 298, 302, 402, 445, 460, 467, 481, 698 i 727; 14 A f. 25, 45, 115 i 152; 14 B f. 18; 14 C f. 12, 42, 103, 155, 366 i 406; 16 B f. 385; 17 f. 250; M. 190 f. 67; 249 f. 61; DW. 54 f. 1724; 62 f. 956—964; 68 f. 513, 828 i 913; Deb. Czers. 3 f. 145).

Marcin, syn Andrzeja, brat Stanisława i Jana, zapisał 1558 r. oprawę żonie, Annie Leżeńskiej, córce Stanisława, z bratem księdzem Janem objął 1562 r. w posiadanie część w Magnuszowie i Grzybowie po wuju Zawiszy, wyjednał wyznaczenie komisji królewskiej do działu dóbr Magnuszów, Wola Magnuszowska i Grzybów między nim, bratem i bratankami 1567 r., żył jeszcze 1594 r. Córka Marcina, Zofja, żona Dobrogosta Gostomskiego, kasztelana czerskiego, darowała 1622 r. część Magnuszowa bratankowi Stefanowi, żyła jeszcze 1640 r., synów znamy dwóch: Piotra i Marcina (Zs. Warec. 9 f. 209; 12 f. 5; 15 f. 43; 23 f. 49; Zs. Gr. Czers. 30 f. 163, 187 i 259; 31 f. 33 i 572; 32 f. 229; 35 f. 912; Perp. Czers. 9 f. 318; 10 f. 190).

Piotr, mianowany 1588 r. opiekunem dzieci przez Wojciecha, z żony, Zuzanny Słońskiej, miał córkę Katarzynę za Stanisławem Wawrzyńcem Łychowskim 1638 r. i trzech synów: Piotra, procesującego się z stryjecznym bratem Mikołajem 1616 r., a zabitego 1628 r. przez synów tegoż Mikołaja, Stefana Zygmunta i Stanisława.

Stefan Zygmunt otrzymał 1622 r. od ciotki Gostomskiej część Magnuszowa, wraz z matką kupił Niechorsk od stryjecznego brata Piotra 1625 r., procesował synów Mikołaja o zabójstwo brata 1628 — 1629 r., nie żył już 1631 r.

Stanisław pozwany o zabicie Jerzego Belskiego 1629 r., spadkobierca brata Stefana Zygmunta 1631 r., zeznał zapis dożywocia z żoną, Zuzanną Łychowską 1633 r., pokwitowany przez siostrę 1638 r., nabył część Łychowa, Woli Łychowskiej, Ołdaków i Gośniewic od Pniewskiego, umarł bezdzietny ostatni z potomków Piotra 1642 r., a wdowa wyszła 2-o voto za Stanisława Arciszewskiego. Jako jeden z jego sukcesorów wymieniony 1769 r. Wojciech, syn Samuela, wnuk Andrzeja (Zs. Warec. 21 f. 358; 23 f. 49; 24 f. 72, 210, 271, 301, 530, 597 i 683; 25 f. 39, 103, 122 i 266; 26 f. 237 i 374; 27 f. 101; Perp. Czers. 5 f. 252; 7 f. 256; 8 f. 243 i 335; 9 f. 98 i 460; 10 f. 288).

Marcin, z Katarzyny Zawiszanki, siostry Mikołaja, starosty liwskiego, pozostawił córki: Elżbietę, żonę Mikołaja Turowskiego 1613 r.; Annę Ranachowską 1617 roku i synów: Jana wspomnianego z braćmi jeden raz 1613 roku: Piotra i Mikołaja.

Piotr pokwitowany 1617 r. przez siostrę Annę, sprzedał 1625 r. Niechorsk Stefanowi Zygmunтови i jego matce.

Mikołaj zeznał zapis dożywocia z żoną, Elżbietą Lutosławską 1599 r., pokwitowany przez siostrę Elżbietę 1613 r., procesował się z stryjecznym bratem Piotrem 1616 r., z wymienionej żony miał synów: Aleksandra i Andrzeja, i córki: Annę za Janem Pawłowskim 1623 r. i Krystynę za Tomaszem Prackim 1638 r. (Zs. Warec. 20 f. 274; 21 f. 358; 26 f. 614; Perp. Czers. 1 B f. 350; 4 f. 306; 5 f. 359; 6 f. 731; 7 f. 256; 9 f. 493; 10 f. 107).

Obydwaj synowie Mikołaja sprzedali 1626 r. część Magnuszowa i Grzybowa Trzebieńskiemu, a razem z Stanisławem, synem Piotra, 1636 r. sprzedali Wil-

gę, Skorczę i Kępę Skorczewską Wilckiemu. Aleksander, podwojewodzi czerski 1632 roku, elektor Władysława IV-go i Jana Kazimierza, zeznał zapis dożywocia z żoną, Agnieszką Oczosalską, córką Jana, 1622 roku, sprzedał część Czychrów i Dzielnej Wieszczykiemu 1626 r., procesowany o zabójstwo Piotra 1628 — 1629 roku, nabył część Jasieńca od Ogrodzieńskiego 1631 r., zapisał dożywocie drugiej żonie, Marjannie Borowskiej 1643 r., a synom z pierwszej żony: Remigjanowi i Wojciechowi, 4,000 florenów 1647 r., żył jeszcze 1650 r. Oprócz wymienionych synów, miał Aleksander jeszcze z pierwszej żony córkę Annę, za Florjanem Wilckim 1642 r. i syna Kaspra, który sprzedał 1654 r. Warpęsy bratu Remigjanowi. a z drugiej—Kazimierza, który kwitował Grabiankę 1688 r.

Remigjan z bratem Wojciechem sprzedał 1647 r. część Warpęs Bonieckiemu, zapisał 1653 r. dożywocie żonie, Marjannie Arciszewskiej, sprzedał 1654 r. część Warpęs, Gniewowic, Jasieńca i Jasionej Rudzkiemu, podpisał, z ziemią czerską, elekcję króla Michała, wraz z żoną kupił 1672 r. część Żelaznej od Ogrodzieńskich Syn jego z drugiej żony, Konstancji Śmialeckiej, Wawrzyniec, elektor Augusta II-go, z ziemi czerskiej, darował matce Żelazną, który to akt wniesiony do grodu czerskiego 1728 r.

Andrzej, elektor Jana Kazimierza, z ziemi czerskiej, pozwany razem z bratem Aleksandrem o zabójstwo Piotra 1629 r., ożeniony z Agnieszką z Osuchowskich, Janową Brzozowską 1631 roku, a 2-o voto z Agnieszką Mokracką, pozostawił z nich potomstwo, z którego znamy synów: Mikołaja i Sainuela (Zs. Warec. 23 f. 346 i 652; 24 f. 72, 73, 271 i 470; 25 f. 160 i 404; 26 f. 369; 27 f. 442; 28 f. 51 i 204; 30 f. 64; Zap. Lub. 37 f. 739; M. 190 f. 220; 361 f. 19; 392 f. 12; Perp. Czers. 6 f. 456 i 651; 7 f. 228; 8 f. 432 i 583; 9 f. 84, 118 i 391; 10 f. 348 i 438; 11 f. 187 i 710; 13 f. 396; 14 A f. 144; 21 f. 63; DW. 47 f. 1347; 52 f. 113 i 531; 54 f. 97).

Mikołaj, starszy syn Andrzeja, zeznał 1675 r. zapis dożywocia z Ewą Karnicką, sprzedał 1688 r. Gorzno i Łęcznowolę Kamińskiemu, pozostawił córki: Joannę za Janem Jeziorkowskim 1693 r. i Konstancję, 1-o v. za Baltazarem Siekierskim, burgrabią warszawskim, 2-o v. za Piotrem Badowskim 1717 roku i synów: Jana Aleksandra, Andrzeja i Stanisława, którzy zawarli między sobą układ 1712 roku (Perp. Czers. 14 A f. 343; 17 f. 344; DW. 55 f. 198; 58 f. 1300; 62 f. 1414).

Jan Aleksander, elektor Augusta II-go, z ziemi czerskiej, zeznał 1691 roku wzajemny zapis dożywocia z pierwszą żoną, Justyną Magnuszewską, córką Konstantego, kupił 1700 r. Żabieniec od szwagra Tomasza, zapisał 1711 r. dożywocie drugiej żonie, Marjannie Żeligowskiej, ma pod opieką siostrzeńców swych Jeziorkowskich 1712 r. Wdowa po nim i syn Jacenty wprowadzili 1721 r. w posiadanie połowy Żabieńca Cieciszowskiego. Synów miał Jan Aleksander czterech: Jacentego i Franciszka z pierwszej żony; Pawła i Stanisława z drugiej. Wszyscy czterej, dziedzice Żabieńca, potwierdzili dział dóbr po rodzicach 1744 i 1746 roku. Franciszek zaślubił 1735 r. Marjanę Łochowską, dziedziczkę części Suffczyzna, zapewnił jej dożywocie 1745 r., umarł bezdzietny, a wdowę wwiązaną w Żabieniec 1753 r., kwitował szwagier Jacenty ze spadku po bracie 1754 r. (Perp. Czers. 13 f. 310; 14 C f. 103; 14 D f. 99; 16 A f. 306; 16 B f. 27; 17 f. 229 i 363; 19 f. 97; 20 f. 252; 21 f. 60 i 202; 23 A f. 300; 23 B f. 81; 24 f. 72, 347 i 373; 25 f. 160; 27 f. 9, 168—170 i 263; 29 f. 593; 30 f. 99).

Paweł, burgrabia grodzki sochaczowski 1744 r., rawski 1749 r., komornik ziemski rawski 1754 r., współdziedzic Żabieńca, umarł 1760 r., pozostawiwszy, z Marjanny Jarzynianki, dzieci: Jana Nepomucena, Ignacego, Barbarę Piotrową Kietczewską i Kunegundę, pokwitowanych z procesu razem ze stryjem Stanisławem przez Jasińskiego 1763 r.

Jan Nepomucen Norbert, burgrabia grodzki rawski 1759 r., komornik ziemski sochaczowski 1763 r., łowczy 1766 r., cześnik mszczonowski 1767 r. i pisarz grodzki rawski 1767 r., podstoli mszczonowski 1775 r., w końcu podsędek ziemski sochaczowski 1782 — 1794 r., poseł sochaczowski, elektor Stanisława Augusta, komisarz do pogłównego żydowskiego 1764 r., w imieniu ojca i stryja kwitował Ossolińskiego 1759 roku, z bratem Ignacym i stryjeczniemi braćmi, kwitował 1760 r. Walentego Puchałę, burgrabiego czerskiego, żonatego z Konstancją Magnuszowską, wraz ze stryjem sprzedał Żabieniec Staniszewskim 1766 i 1773 roku, z żoną, Marjanną Staniszewską, kwitował Staniszewskiego 1771 r., wybrany z sejmku 1775 r. członkiem różnych komisji, miał sprawę z Cholewskim, wojskim sochaczowskim, którą sejm 1775 r. odesłał do sądu sochaczowskiego. Ignacy, generał adjutant królewski, kwitował Rzeczników 1781 r.

Stanisław, komornik ziemski sochaczowski 1754 r., skarbnik sochaczowski 1760 r., poseł sochaczowski, elektor Stanisława Augusta, z rawskiego, deputat na Trybunał 1766 r., stolnik mszczonowski 1766 r., zrezygnował z tej godności 1776 roku, razem z synowcem sprzedał Żabieniec 1766 r., otrzymał konsens na cesję wójt. Korabiowskiego synowi Adamowi 1769 r., ożeniony z Katarzyną Wolską, miał oprócz wymienionego syna Adama, jeszcze drugiego, Szymona, którzy obydwaj, razem z stryjeczniemi braćmi: Janem Nepomucenem i Ignacym, kwitowali Puchałę 1760 roku (Perp. Czers. 30 f. 106 i 243; 31 f. 141 i 300; 32 f. 48; Kancl. 47 II f. 52 i 47 IV f. 35; DW. 83 f. 226 i 731; 85 f. 845; 87 f. 643; 88 f. 31 i 41; 89 f. 265 i 266; 90 f. 152; 97 f. 1145; 101 f. 504 i 1543; V. L. VII f. 17; VIII f. 205).

Samuel, syn Andrzeja z drugiej żony, brat Mikołaja, zapisał 1699 r. żonie, Barbarze Trzecińskiej, 4,000 florenów (w późniejszych aktach pisana stale Tczyńską), elektor, z ziemi czerskiej, Augusta II-go, nazwany wojskim czerniechowskim 1719 r. Żona jego sprzedała 1699 r. Zalesie, Brzegi i Cyganówkę Laskowskiemu, a on sam wwiązany 1706 r. w Sobienie, 1709 r. w Całowanie, wraz z drugą żoną, Marjanną z Olszamowskich, sprzedał 1719 roku część dóbr Dembe, Budziska, Skołaki, Rakowskiemu, pozostawił, z pierwszej żony, córki: Teresę za Antonim Leśnowolskim 1724 r.; Justynę za Kazimierzem Lasockim 1731 r., i synów: Józefa i Wojciecha, a z drugiej — syna Antoniego, który w imieniu matki procesował o Sobienie brata Wojciecha (Perp. Czers. 15 f. 138; 16 A f. 191; 17 f. 27 i 145; 18 f. 164; 19 f. 374; 21 f. 89 i 369; 23 A f. 217; DW. 63 f. 325).

Józef 1721 r. cedował 1,000 florenów macosze, a 1725 r. Krzywińskiemu 500 florenów, z Anny Prackiej pozostawił: Ignacego i Petronellę, którzy 1734 r., razem ze stryjem Wojciechem, potwierdzili dział dóbr, dopełniony z stryjem Antonim.

Ignacy występuje często razem ze stryjami 1739 — 1746 r., zapisał dożywocie żonie, Franciszce Łętowskiej, 1757 r., wraz z nią zastawił 1769 r. Śniadków dolny, który ona już wdowa sprzedała Jezierskiemu 1774 r. W 1780 r. jest ona

2-o v. za Staniszewskim, a dzieci ich: Wojciech i Agata Janowa Grodzka, zapisały się 1787 r. na sąd polubowny w sprawie o Śniadków.

Wojciech, stolnik buski 1722 r., chorąży latyczowski 1731 r., miecznik czerski 1735 r., wojski czerski 1739 r., zrezygnował z tej godności 1750 r., był też sędzią kapturowym czerskim 1733 roku, kandydatem na podsędka czerskiego 1739 r., pisarzem żupy solnej w Kalwarji 1769 r., zawarł układ z macochą 1721 roku, przyjął zapis od żony, Marjanny Strzemboszowej, 1-o v. Trzczińskiej, 1,000 florenów na Gapininie 1722 r., zeznał z nią zapis dożywocia 1725 r., w imieniu swoim i synowców swych po bracie Józefle występuje o spadek po dziadzie 1733 roku, z temiż synowcami i bratem Antonim potwierdził dział dóbr 1734 r., i kwitował Radzikowskiego i Głodowskich 1739 r., sprzedał Sierzchów Rudzińskiemu 1742 r., a żona odstąpiła dożywocie na Kamionie synowi swemu, Stanisławowi Trzczińskiemu, 1743 r., jako współsukcesor po Stanisławie, synie Piotra, dziedzicu części Łychowa, zawiera układ z Staniszewskim, w imieniu swoim i synowców 1769 r. Z córek jego: Kunegunda zeznała zapis dożywocia z mężem, Janem Wawrowskim 1767 r., a Dorocie zapisał sumę Gomoński 1772 r.

Marcin, syn najstarszy, kwitował się 1743 r. z Rędziną z procesu o Jaroszwą Wolę.

Onufry, drugi syn, porucznik wojsk koronnych, żonaty z Zuzanną Pawlikowską 1775 r., odstąpił sumy na Kamieniu bratu Filipowi 1777 r. Filipa syn Marcin, pokwitowany przez Gotlewicza 1786 r., susceptant 1790 r., komornik ziemski 1791 r., regent ziemski czerski 1792 r. (Perp. Czers. 19 f. 107, 161 i 235; 20 f. 75 i 76; 22 f. 159; 23 A f. 6, 25, 171, 261 i 326, 25 f. 41; 26 f. 83, 88, 241 i 256; 27 f. 285; 30 f. 36, 211, 226 i 474; 31 f. 264; 33 f. 144 i 176; 34 f. 118, 178 i 350; 35 f. 280; 36 f. 307; 39 f. 26; 40 f. 26; M. 258 f. 122; DW. 70 f. 611; 71 f. 775; 91 f. 600; 92 f. 410).

Andrzej z Magnuszowa, żonaty z Dorotą, córką Wojciecha z Nagórnego Grotowa, która zeznała 1520 r. zapisy na rzecz brata swego Jakóba (Zs. Warec. 3 A f. 85).

Jakób, Stanisław i Maciej, synowie Krzysztofa Powały Magnuszowskiego, zawarli układ z Mirowskimi 1563 i 1566 roku (Zs. Warec. 3 B f. 324; 9 f. 919). Zofja Powalówna z Taczowa i Magnuszowa, żona Jana Potkańskiego 1574 r. Jan, syn Andrzeja, zapisał 2,000 florenów na połowie Magnuszowa żonie, Elżbiecie Chmielewskiej, córce Jana, 1574 r. i zeznał z nią zapis dożywocia 1602 r.; zamieniał różne grunta w Magnuszowie z synami Stannisława 1577 r., zaświadczył z innymi szlachectwo Jana Skargi z Czarnolasu 1591 r. Wdowa po nim żyła jeszcze 1628 r. (Zs. Warec. 11 f. 79, 131 i 343; Zs. Gr. Czers. 42 f. 656; Zap. Gr. Czers. 1 f. 209; Perp. Czers. 2 f. 344).

Marcin, syn niegdy Jana, przyznał dług Raciborskiemu, a brat jego, Wojciech—Ulenieckiemu 1577 r. (Zs. Gr. Czers. 44 f. 946 i 947). Jan, syn Leonarda, ma 100 kóp groszy u Jana z Woli Magnuszowskiej 1580 r. (Ibid. 48 C f. 541). Anna z Lisowskich, żona Jana, potwierdziła 1592 r. darowiznę Lisowa Lisowskim (Perp. Czers. 1 A f. 278). Zofja, żona 1-o v. Mikołaja Rososkiego, 2-o v. Krzysztofa Jordanowskiego 1585 r. (Zs. Warec. 13 f. 337). Anna, córka Stanisława, żona Stanisława Pawłowskiego 1623 r. (Perp. Czers. 6 f. 716). Zofja, córka Jana, żona Feliksa Celejowskiego 1623 r. Zofja, córka Jana, żona Samuela Trzebień-

skiego 1628 r. (Zs. Warec 24 f. 72—73). Jan, żonaty z Elżbietą Belską 1608 r. żoną 2-o v. Samuela Trzebieńskiego 1631 r.

Mikołaj 1606 — 1610 r. zamieszkały w przemyskim (AGZ. XX). Andrzej, żonaty z Dorotą Łojowską 1604 r., Jakób 1633 r. na Podolu. Anna, żona Krzysztofa Czechowskiego 1603 — 1606 r. Stanisław, wierzyciel Jakóba Torosowicza 1622 r. na Wołyniu (Tekę W. Rulikow.). Katarzyna, żona Macieja Myszczyńskiego w końcu XVII-go wieku (DW. 65 f. 413). Kazimierz zaślubił 1704 r. Marjanę Cikowską (mętr. w Limanowej). Franciszek, spisał intercyzę z Józefem Dąbrowskim przed 1709 r. Katarzyna, żona Jana Dąbrowskiego 1712 r. (Perp. Czers. 17 f. 129 i 347; 18 f. 351).

Andrzej, Krzysztof i Konstancja, żona Rocha Puchały, rodzeństwo, zawarli układ 1715 r. z Dąbrowskim (Ibid. 18 f. 350). Stanisław, dzierżawca Dunkowic, z żoną, Agnieszką z Malic, 1-o v. Mikołajową Głuchowską, łowczynią braclawską, pozwali 1714 r. Wąsowicza, starostę kiślackiego (Gr. Lwow. 500 f. 2762; M. Dun. Wąsow.). Domicella, wpisana 1760 r. do Rożańca w Drzewicy. Róża ze Skwarczyńskich, 1-o v. Michałowa Lisowska 1793 r. (DW. 109 f. 323).

Hjacynt, dziedzic Ustanowa, z Marji Borakowskiej, urodz. 1782 r., zmarłej 1815 r., pozostawił córki: Klarę, ur. 1812 r., za Reinschmidtem; Salomeę, zmarłą 1868 r., za Janem Antonim Rogozińskim; Annę, zmarłą 1899 r., za Kazimierzem Wacławem Wójcickim i Dominika, ur. 1810 r., podporucznika grenadierów 1831 r., poetę, komedjo i powieściopisarza, ożenionego z Karoliną Kęszycką, z której syn zmarł dzieckiem. Dominik umarł 27-go Lutego 1845 roku w Chomiakowie, pochowany w Gwoźdźcu.

MAGNUSZOWSCY v. MAGNUSZEWSKY her. OGOŃCZYK, z Magnuszewic, w kaliskim. Stanowią jedną rodzinę z Kotlińskimi. Zawisza Magnuszewski 1393 r. w Poznaniu, a Wacław 1397 r. w Gnieźnie świadczyli (Leksz.). Zawisza z Magnuszowic Magnuszowski wziął 1443 r. w zastaw Tłumacz za 100 grzywien od Buczackiego, kupił 1444 r. część Polahicz, szwagier Jana Buczackiego z Litwinowa, umarł bezdzietny, a o dług jego 10 grzywien pozwała 1451 roku Elżbieta z Ostrynia Jana Litwinowskiego (AGZ.).

Sędziwój Magnuszewski z Magnuszewic i Kotlina, żonaty z Dzierżką, ma sprawy w Pyzdrach i Kaliszu 1398—1411 roku, Mszczuj z Magnuszowic i Kotlina, żonaty ze Smichną 1403 — 1413 r. w Pyzdrach i Kaliszu, Andrzej 1410 r. w Kaliszu (Leksz.; Pis. Dz. Pols. IX). Przeciw ks. Olbrachtowi i siostrze jego, Ilji z Magnuszowic, stawił świadków Jan Synowiec ze Skudli w Gnieźnie 1403 r. (Piekos.).

Marcin wystawił kościół Św. Barbary i uposażył parafję w Magnuszewicach 1445 r. (Lib. Ben. Łaski), wdowa po nim Anna, 1461 r. spiera się z plebanem z Siedlemina (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1911, 1916, 1918). Marcin zamienił część swą w Cielczy i Ciążewie na część Wolicy z Mikołajem z Wolicy 1447 roku (Rel. Posn. f. 168).

Na tych Magnuszewicach siedziała szlachta różnych rodów, bo Mikołaj z Magnuszowic dowiódł 1404 r. w Brodni szlachectwa h. Powaby, przedstawiającego dwie róże i podkowę (Łag.).

Herb Ogończyk.

Bernard Magnuszewski, ziemianin kaliski, wziął udział w wyprawie wołoskiej 1497 r. (St. Pr. Pol. Pom. VII. 192 i 361). Jan, dziedzic Magnuszewic 1525 roku. Mikołaj, dziedzic części Karsów, w konińskim, 1579 r. (Łaski; Paw.). Aleksy, ur. 1658 r. w Wielkopolsce, Pijar, rektor kolegium w Wieluniu 1698 r., wierszopis i kaznodzieja, umarł 1715 r. w Łukowie.

MAGNUSZOWSCY v. MAGNUSZEWSKY h. RADWAN (WIERZBOWA), z Magnuszewa, w powiecie makowskim. Razem z Służewskimi, Rusieckimi i Nadarzyńskimi, idą od komesa Gotarda, syn Łukasza, obdarzonego Służewem 1245 i 1261 r. Od nich zaś oddzielili się Jakaccy i Uchańscy. Bracia: Mikołaj Kot ze Służewa i Leśnego Młyna, ożeniony z Helską, i Paweł Kot ze Służewa, ożeniony z siostrą bratowej Tochną, mają różne sprawy w Czersku w latach 1413 — 1421. Siostra ich, Jachna z Uniestowa, wspomniana 1421 roku (Najst. Ks. Czerskie).

Mikołaj Kot z Magnuszewa sprzedał 1422 roku Leśny Młyn Wojciechowi i Marcinowi z Łowczewa (M. 3 f. 89). Kot i Piotr z Magnuszewa herbu Wierzbowa świadczyli 1471 r. w Warszawie przy wywodzie szlachectwa Jana z Kutyłowa (M. 9 f. 26).

Piotr Gęsia z Magnuszewa i Załęża, stolnik wyszogrodzki 1448 — 1460 r., kupił Rudno, w czerskim, od Mściława z Brunowa. Synowie jego: Jan i Tomasz, dopełnili 1464 i 1465 r. działu Magnuszewa.

Jan Gęsia, był cześnikiem ciechanowskim 1469 — 1496 roku.

Tomasz Gęsia, zapisał posag na Rudnie żonie, Katarzynie Jasieńskiej, łowczance sochaczowskiej, ale następnie sprzedał Rudno Jakóbowi z Gościeńczyc 1460 r., a z synami: Pawłem, Krystynem i Jakóbem, wyposażył 1497 r. córkę Dorotę Maciejową Świerczewską, połową wsi Łaski (M. 9 f. 216; 41 f. 77; 54 f. 477; 60 f. 7). Synowie Tomasza odziedziczyli duży majątek po bracie wujecznym Jasieńskim, a między innymi dobra Uchanie; sprawa spadkowa z pretendującymi do spadku po wujence ich Oleśnickimi ciągnie się przez lata 1505 — 1510 r.

Herb Radwan.

Jakób, proboszcz uchański, kanonik chełmski 1511 roku, żył jeszcze 1531 roku.

Paweł, dziedzic Uchań, z Weroniki, z rodu Jastrzębców, pozostawił potomstwo, które przyjęło nazwisko Uchańskich.

Krystyn, trzeci syn Tomasza Gęsi, dziedzic Magnuszewa, Łasków i Siedlec, pozostawił synów: Wojciecha, Tomasza, Franciszka i Stanisława Magnuszewskich, którzy razem z innymi potomkami Gotarda ze Służewa, otrzymali potwierdzenie nadań z XIII-go wieku około 1559 r. (Wierzb. III. 2505, 2681; IV f. 1212, 1413, 5948, 9509; Star. Pr. P. P. VI. 431; Akta XIX).

Wojciech miał jakieś pretensje do pisarstwa rożańskiego, które 1547 roku odrzucono, ale następnie 1550 roku został pisarzem rożańskim i makowskim

i był nim do śmierci, zaszedł w końcu 1576 r., lub początku 1577 r. Syn jego, Jakób, wspomniany 1579 r. a drugi Krystyn, razem z stryjecznym bratem Sebastianem 1580 r. Tomasz, z Elżbiety Bonieckiej, syn Sebastjan, kanonik łączyci, kanonik gnieźnieński, archidjakon łowicki 1567 r., kanonik krakowski 1569 roku, ekonom dóbr arcybiskupich Łęgonickich 1578 r., umarł po 1580 r. Stanisława syn Jan, student Uniwersytetu krakowskiego 1579 roku (Wierzb. IV. 7954; Conv. 1 A f. 77; M. 125 f. 16 i 46; Kor.).

Piotr Magnuszewski, kleryk djecezji plockiej, zostaje plebanem w Mszczonowie 1484 r. (Wierzb. I. 1635). Jan, kanonik katedralny plocki 1514 — 1522 r. Andrzej, sędzia ziemski rożański i makowski 1508 — 1526 r.

Gotard Magnuszewski z Jakaci ma sprawę w konsystorzu pułtuskim 1511 roku (Pom. Dz. W. Śr. XVIII. 331 i 332). Abraham Magnuszewski z Jakaci vel Jakacki, podsędek 1539 r., sędzia ziemski łomżyński 1554 r. Synowie jego: Florian i Stanisław, studenci Uniwersytetu krakowskiego 1556 r. Marcin, ziemianin Królestwa Polskiego, pozwał 1566 r. w Łucku ojca swej żony, ks. Wojnę ze Zbaraża Woronieckiego, o ograbienie i wypędzenie z części Trystenienia (Op. Łuc. 2040). Magnuszewscy dziedziczą na Magnuszewie, Laskach i Siedlcu 1582 roku (Paw.). Małgorzata, żona Jakóba Aksamitowskiego, w łomżyńskim, 1680 r.

MAGNUSZOWSCY v. MAGNUSZEWSKY h. ROLA z Magnuszów, w ziemi bielskiej. Zwali się też Magnuszami. Magnuszowie z inną szlachtą powiatu goniądzkiego wyzwoleni z pod ucisku Radziwiłłów i uznani zostali za rzeczywistą szlachtę 1529 r. (Roczn. Tow. Herald. III).

Herb Rola.

Piotr Magnusz 1544 roku. Bartłomiej, syn Marcina z Magnuszów, żonaty z Różą Wiszowatą, córką Piotra, 1545 roku. Jan, syn Wawrzyńca, Stanisław, syn Pawła, Marek i Stanisław, synowie Jana, Marek, Stanisław, Piotr i Jan, synowie Piotra, 1546 r., Michał i Mikołaj, synowie Stanisława, 1555 r., Tomasz, Stanisław, Grzegorz i Paweł, synowie Stanisława, 1563 r. Maciej, syn Marka Magnuszowski i Wojciech Perka Magnuszowski, współdziedzice Magnuszów 1580 r. Maciej ten przyłożył do kwitu poborowego 1581 r. pieczęć pożyczoną z herbem Ślepowron z literami K. P. (Mil.; Żr. Dziej. XVII; Roczn. Herald. II).

Mikołaj i syn jego Stanisław mają sprawy w Lublinie 1592 i 1598 r. (Wyr. Lub. 51 f. 587; 76 f. 167). N., z województwem podlaskim, podpisał elekcję Augusta II-go. Konstancja, córka Andrzeja, na Magnuszach dziedziczka, żona Mateusza Kapicy z Zalesia Czokoldów 1731 r., wdowa 1737 roku (Mil.).

Napoleon, syn Andrzeja, dziedzic Ostrowszczyzny i Owil, inaczej Magnuszewa, w nowo - aleksandryjskim powiecie. N., ożeniony z Pelagją Rutkowską. N., dziedzic Dobratycz, Górek i Feliksowa, w nowogrodzkim, 1881 r.

MAGOW Bogusław, sadowy ziemski pucki, poseł pruski, podpisał manifest za Augustem III-m 1733 r. (Obl. Gr. Warsz. 49 f. 611).

[MAGOWSKI Tomasz, kapelan królewski, przełożony kolegium mansjonarzy w kolegiacie warszawskiej, został sekretarzem królewskim 1701 roku (Sig. Ręk. Oss. 262 f. 80).]

[Le MAIGNEN Jan został konsyljarzem nadwornym królewskim 1786 roku (MP.).]

MAICKI Stanisław z żoną, Dorotą, ma sprawę w Lublinie 1585 roku (Wyr. Lub. 18 f. 466).

MAIK v. MAYK, patrz *Melgiewscy*.

MAISON - NEUVE. Józef Mezoneff otrzymał na zalecenie hetmanów indygenat 1775 r. (V. L. VIII f. 166).

[MAJCHROWICZOWIE. Stefan, sekretarz królewski, regent 1699 r., metrykant kancelarji mniejszej koronnej 1702 — 1720 r. Syn jego, Franciszek, zeznał zapis dożywocia z żoną, Elżbietą Helte, 1725 r. (DW. 65 f. 1049). Józefa, córka Kazimierza, dziedzica Jerowa, żona Józefa Jana Sarjusza Jaworskiego 1819 roku (metr. w Odporyszowie; M. D. Wąs.).]

MAJDANOWICZ Michał podpisał, z województwem kijowskim, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.

MAJDLOWIE v. MAYDLOWIE her. WŁASNEGO. Herb ich przedstawia w polu błękitnym między czterema złotymi kulami od góry, a trzema od dołu rzekę srebrną lewo ukośnie, a w niej w poprzek trzy ryby jedna nad drugą; nad hełmem w zawoju trzy pióra strusie (Ostr. Nr. 1961).

Protoplastą ich ma być Maydel, rycerz pruski, ochrzczony 1255 r. (Gauhe). Rozrodzili się w Inflantach i Kurlandji, następnie w Szwecji i Rosji, gdzie otrzymali tytuł baronowski 1693 i 1864 r. (Ostr.).

Herman Majdel, starosta piltyński, pułkownik wojsk koronnych 1622 roku, syn podobno Djonizego, a wnuk Jana, także pułkowników królewskich, razem z synami: Ottonem Ernestem, starostą piltyńskim i Teodorem Janem, starostą ryckim i kleścielskim, podpisał, z księstwem inflanckim, elekcję Jana Kazimierza. Córka jego pewno była Elżbieta, żona Rudigera ab Abschenberga 1633 r. Teodor Jan, starosta rudnicki, otrzymał 1640 r. pensji 400 florenów, starosta rygski, dzierżawca wójtostwa kleszczelowskiego 1648 r., został łowczym W. Ks. Litewskiego 1649 r. (mylnie często nazywany łowczym koronnym). Dobra lenne cedował bratu Ottonowi; akt cesji oblatowany w Warszawie 1678 r., umarł prawdopodobnie 1667 roku.

Syn jego, Jakób Fryderyk, zginął młodo w pojedynku w Dreźnie 1672 roku. Otto Ernest, poseł piltyński na sejm 1632 r., starosta piltyński, generał major, umarł na zarazę 1651 r. (Pam. Wójc.). Po nim został starostą piltyńskim Krystjan, który otrzymał konsens na cesję starostwa księciu kurlandzkiemu 1656 roku. Otto, starosta piltyński, elektor Jana III-go z Inflant 1674 roku (M. 185 f. 302; 201 f. 21; DW. 51 f. 499; 55 f. 696; Vol. Leg. III f. 352; IV f. 120; Wolff Spisy).

MAJECCY. Jakób, kustosz kluczy (klucznik) zamku krakowskiego, z żoną, Reginą Rusiecką, otrzymali 1640 r. dom w Krakowie. Po śmierci Jakóba 1641 roku dane klucznikostwo jego synowi małoletniemu Stanisławowi, pod opieką wuja, Wojciecha Rusieckiego (M. 186 f. 170 i 316).

Dobrogost z Wojkowic, towarzysz chorągwi miecznika koronnego, przedstawiony 1692 r. przez hetmana do indygenatu (Mns. Czartor. 2699 f. 93). Michał, dzierżawca klucza siewierskiego biskupa krakowskiego 1711 roku (Gr. Siewiers. 1 f. 60; M. Dun. Wąs.).

MAJERANOWSCY. Tomasz Józef, lwowianin, przybyły do Pawdy na studia medyczne, obrany konsyljarzem Nacji polskiej 1712 r., został doktorem medycyny i wyjechał z Padwy; następnie mianowany przez Klemensa XI-go w Rzymie kawalerem Złotej Ostrogi i hrabią dworu apostolskiego (eques auratus, comes sacri Palatii apostolici), wrócił do Padwy i znów obrany konsyljarzem 1715 roku. Rozalja, córka Macieja, żona Michała Dunina Szpota 1759 roku (Oblig. Krakows. 192 f. 3013).

Henryk Jan, syn Jana i Zofji Chmielewskiej, wylegitymował się ze szlachectwa z herbem Jelita w Królestwie 1852 r.

MAJERHOFFER Franciszek, kapitan gwardji pieszej koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (Vol. Leg.). Dyplom otrzymał 1791 r. (Sig. 37 f. 121; ML. 220 f. 401).

MAJEROWIE, patrz *Mejerowie*.

[MAJERSCY. Samuel i Jakób, synowie Jakóba i Marji z Klementów, siostrzeńcy Michała Klementa, doktora medycyny, kwitowali 1790 r. ks. Marję Radziwiłłową (DW. 106 f. 853). Wawrzyniec świadczył 1804 r. we Lwowie. Jan i Stanisław w wojsku polskim 1824 — 1830 r.]

MAJEWSCY v. MAJOWSCY. Jest kilka rodzin tego nazwiska, używających różnych herbów. Większość z nich, jeżeli nie wszystkie, pochodzi ze wsi Brzozowo Maje, w ziemi ciechanowskiej. Rozeszli się po całej Koronie i Litwie, a że wybitnego stanowiska nie zajęli, więc trudno, wobec braku źródeł, dokładnie ich rozdzielić. Oprócz starej szlachty jest kilka rodzin nobilitowanych za Stanisława Augusta. Potomkowie tak jednych jak drugich, legitymując się w Galicji i Królestwie, tak rodowody swoje pogmatwali i pomieszali, że nie mając papierów w rękę, nie można ich rozwikłać.

MAJEWSCY h. DZIÓB i h. ŁABĘDŹ. Józef *Jan* Majewski otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. i herb nazwany Dziobem, a przedstawiający w polu czerwonym łabędzia białego z dziobem i łapami czarnymi (Vol. Leg. VII f. 374; Perp. Crac. 13 f. 933). Od niego wyprowadzili swoje pochodzenie różni Majewscy, legitymując się z herbem Dziób, Łabędź i Łabędź odmienny.

Józef Jan, z Anny Wybranowskiej, pozostawił synów: Andrzeja Stanisława Kostkę, ur. 1752 r., Franciszka Michała, ur. 1759 r. i Stanisława Jana *Tomasza*, ur. 1761 r. (metryki w Rabce), wylegitymowanych ze szlachectwa 1804 r. w Galicji zachodniej (Akta po-Galicjy.; Rodzina). *Tomasza* synowie wylegitymowani w Królestwie: Aleksander Paweł Antoni 1839 r. z herbem Łabędź odmienny, a Jan Kanty i Karol Józef 1841 r. z herbem Łabędź. Aleksandra, z Marjanny Zaborowskiej, syn Wincenty.

Franciszek, syn Jana, wnuk nobilitowanego Jana, dziedzic Podczach, w gostyńskim, wywiódł się ze szlachectwa w Królestwie 1836 r., a syn jego Józef, 1852 r., obaj z herbem Łabędź.

Michał, syn nobilitowanego Józefa, z Wiktorji Pietruszewskiej, miał syna Antoniego Feliksa, wylegitymowanego ze szlachectwa 1845 r. w Królestwie z herbem Łabędź. Synowie jego, z Agaty Mirowiczówny, Jan Władysław i Cyrjak Konstanty, wylegitymowani 1850 i 1851 r.

Oprócz wymienionych wylegitymował się jeszcze w Królestwie z herbem Łabędź przed 1850 r. Wojciech, syn Macieja.

Jan Dziób Majewski dowiódł szlachectwa 1782 r. w sądzie grodzkim lwowskim, nie wykazując swej procedencji, jako nobilitowany 1768 r. Syn jego Ignacy, generał adjutant królewski 1783 r. (DW. 99 f. 78), pozwany wraz z ojcem przez Wojciechowskiego o dług 1783 r. (Zs. Czchow.), ożeniony z Marjanną z Bratkowskich, 1-o v. Tomaszową Witską, 1783 r., dowiódł swego szlacheckiego pochodzenia 1788 r. w Wydziale Stanów we Lwowie.

Wojciech Onufry i Jakób, synowie tegoż Jana, z Anny Zielińskiej, wywieśli się w tychże Stanach 1816 r.

Jakób Dziób Majewski, sekretarz cyrkularny, z Anny Szeptyckiej, 1-o v. Józefowej Kazimierzowej Łodzińskiej, zmarłej w Stryju 1817 r., pozostawił Józefa Karola Wojciecha, ur. 1813 r., Domicellę, ur. 1814 r. i Franciszkę Teresę, ur. 1815 roku (A. Lwows. For. Nob.; M. D. Wąs.).

Od tegoż nobilitowanego 1768 r. Józefa Jana ma pochodzić Leonard Majewski h. Łabędź, kapitan grenadierów gwardji 1824 — 1829 r., kawaler orderu *Virtuti Militari*, następnie pułkownik wojsk polskich. Syn Leonarda Longin, oficer wojsk polskich 1831 r., po upadku powstania osiadł w Galicji i zaślubił 1835 r. Teofilę Jastrzębską, córkę Józefa Faustyna, umarł 1841 r., wdowa wyszła 2-o voto za Jakóba Żurowskiego 1850 r. Z dzieci ich: Wanda Tekla, zmarła dzieckiem, Bolesław i Władysław odziedziczyli część Kasperowiec po Antonim Mióduskim.

Bolesław, ur. 1836 r., osiadł w Turcji, potem w Rosji, umarł, pozostawivszy synów: Stanisława i N., i córkę Jadwigę.

Władysław, ur. 1840 r., brał udział w powstaniu 1863 r., więziony przez rok w Galicji, zaślubił 1868 r. Marję Michalinę Gąsiorowską, córkę Jana i Ale-

ksandry Maszewiczówniej, umarł 1904 roku w Bolechowie, pozostawiwszy synów: Henryka Władysława, ur. 1869 r. w Jezupolu i Konrada *Mieczysława*, ur. 1878 r. w Ustrzykach, ożenionego 1901 r. z Marją Dzierżanowską; trzeci syn Stanisław, ur. 1881 r., zmarł 1903 r. Najstarszy Henryk, ożenił się 1893 r. z Heleną Farbo-wską i ma z niej: Marjana, Stanisława, Leona i Władysława.

Herb Jastrzębiec.

MAJEWSCY h. JASTRZĘBIEC. Stanisław Majewski z żoną, Marjaną z Wolskich, nabył 1731 roku za konsensem biskupa płockiego wójtostwo w Szczukwinie od Madalińskiego (DW. 68 f. 139). Syn ich, Józef Franciszek, skarbnik trocki 1757 r., sprzedał część w Dzielecu 1776 r. Annie z Muśnickich Raczyńskiej, urodzonej z Marjanny Majewskiej, a z żony, Katarzyny Garlikowskiej, pozostawił syna Ludwika Michała, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 roku w sądzie ziemskim czchowskim (M. D. Wąs.).

Jako potomkowie Pawła, dziedzica Bukowic 1765 r., dowiedli szlachectwa w Królestwie: Leon Jan, syn Andrzeja, 1838 r., a Leopold i Rajnhold Ludwik Franciszek, synowie Leona i Józefy Nosarzewskiej 1851 — 1853 roku (Herb, Król. Pols. i Spis.).

MAJEWSCY her. LEW ŻÓŁTY. W polu czerwonym złoty lew wspięty, nad hełmem w koronie ogon pawi (Ostr. Nr. 1780).

Herb ten otrzymał 1776 r. nobilitowany na sejmie 1775 r. Szymon Majewski, mecenas warszawski (Kancl. 41 f. 435). Sprzedał on 1789 r. dobra Zalesie i Grązową Wodę, w łukowskim, Kazimierzowi Zaleskiemu za 50,000 floren. (DW. 105 f. 20), prowadził różne sprawy jeszcze 1796 r., a z żony, Teofli Antoszewskiej, miał syna Antoniego, którego, z Katarzyny Puchalanki, dzieci: Jakób Szymon Feliks i Teofla Wiktorja Marjanna, dowiodły swego pochodzenia szlacheckiego w Królestwie 1837 roku.

Herb Mogiła.

MAJEWSCY h. MOGIŁA. Jan z synami: Wiktorem, Józefem i Aleksandrem, syn Pawła, wnuk Kazimierza, prawnuk Piotra, dziedzica Kiebowicz na Żmudzi 1708 r., wylegitymował się ze szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1817 roku.

Na Litwie mają być jeszcze Majewscy herbu Rudnica i herbu Świeńczyc (Rodzina).

Teodor Majewski z Niemajzniczowa podpisał, z województwem mińskim, obiór Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. N., łowczy starodubowski, wyznaczony z sejmu 1775 r. komisarzem do sprawy sukcesorów Stempkowskiego (Vol. Leg. VIII f. 354). Barbara, mostowniczanica mińska, żona Mikołaja Mickiewicza, komornika mińskiego, matka Adama. Krewna jej Paulina, córka Józefa, zaślubiła 1828 r. Florjana Boch-

wica. Antoni, sędzia ziemski powiatu grodzieńskiego 1817 r. Jan w rządzie gubernjalnym w Wilnie 1818 r.

MAJEWSCY h. NAŁĘCZ. Józef na Majach Nałęcz Majewski, syn nieżyjącego już Wawrzyńca, podstolego brzeskiego, i Apolonji Buczyńskiej, spisał 1765 roku intercyzę ślubną z przyszłą żoną, Anną Tuszowską, skarbnikówną trocką (Gr. Lubels.). Kazimierz obierał plenipotentów we Lwowie 1789 r.

Macieja Józefa, który sprzedał 1758 roku Radziechów, Masław i Falatycze Popkowskim, potomkowie wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1839 roku: Tadeusz Franciszek, syn Feliksa i Franciszki Rakowskiej, Ignacy i Tomasz Jan, synowie Feliksa i Elżbiety Olszewskiej, Jan i Ignacy Józef, synowie Józefa, Ignacy i Piotr Paweł, synowie Wojciecha i Józefy Chrościńskiej. Tadeusz był dziedzicem Gojska, w rypińskim powiecie, z żony, Bogumiły, miał syna Michała, dziedzica Gojska 1863 roku, żonatego z Józefą z Pisarskich, 1-o voto Jezewską 1855 roku.

Jan, Marcin, Szymon i Franciszek, synowie Michała i Anny Zawadzkiej, wnukowie Eustachego i Eufrozyny Wolańskiej, dowiedli szlachectwa 1782 roku w sądzie grodzkim trembowelskim, a Piotr, ur. 1779 r. i Andrzej, ur. 1788 r. (metr. w Kopyczyńcach), synowie Jana i Marjanny Strutyńskiej, w Wydziale Stanów we Lwowie 1834 roku (M. Dun. Wąsow.).

Piotr Majewski, żyjący w ziemi chełmskiej 1662 — 1666 roku, z żony, Teofli ze Stojeszyna Stoińskiej, miał synów: Stanisława i Mikołaja, 1675 — 1696 r., i córkę Annę za Kazimierzem Sosnowskim.

Stanisław z żony, Katarzyny Haworońskiej, córki Jana i Anny Wojniarki, miał syna Jana Stanisława, vicesgerenta grodzkiego krasnostawskiego 1700 r., żonatego z Katarzyną z Bakowiec Bakowiecką 1693 r. (Kij. VIII f. 756; Akta 27; Teka W. Rulik.).

Herb Nałęcz.

Mikołaj, syn Piotra, według starego rodowodu ułożonego do procesu, umarł bezdzietnie. Od niego jednak, jako od syna Piotra i Stoińskiej, wnuka Hieronima, dziedzica Łączek, i Anny Ankwićzówny pochodzący, legitymowali się Majewscy Nałęczowie w Galicji. Mianowicie: Mikołaj miał synów: Feliksa i Macieja. Maciej, z Katarzyny Ciepłińskiej, Ignacego, komornika ziemskiego pilzieńskiego, dziedzica Łączek, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim pilzieńskim i Jakóba. Jakób, ożeniony z Elżbietą Giermakówną, 2-o v. Stanisławową Chroszczewską, pozostawił: Teklę, Urszulę, Jana Nepomucena, urodz. 1766 r., Wincentego, urodz. 1769 r. (metryki w Pleszowie), wylegitymowanych 1809 roku w Wydziale Stanów we Lwowie.

Wincenty, ożeniony z Joanną Chojnacką 1814 r., zmarł bezdzietny. Jan, podobno trzeci syn Macieja, z Heleny Turskiej, miał syna Ignacego Józefa Tomasa, ur. 1788 r. (metr. w Krzeszowicach), ożenionego 1808 r. z Apolonją Lisow-

ską, z której syn Leander Ignacy, z zaślubionej 1848 r. Marji Viskoczy, pozostawił syna Franciszka Leonarda, urodzonego 1855 roku, oficera wojsk austriackich (M. Dun. Wąsow.).

MAJEWSCY v. MAJOWSCY her. STARYKOŃ. Wojciech, syn Władysława, żonaty z Katarzyną Sulkowicówną, nabył 1720 r. część Sikut od Gośniewskich i zapisał dożywocie żonie. Wdowa po nim, z synem Józefem, pozwana 1734 roku przez Ogrodzińskiego o gwałty i szkody w Sikutach (Perp. Czers. 19 f. 9 i 23 A f. 278). Józefa i Łucji z Kozłowskich syn, Wojciech, zeznał zapis dożywocia z żoną, Apolonją Laskowską, córką Walentego i Marjanny Rudzkiej, kwitował jej rodziców 1795 r. i wywiódł się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Paweł, skarbnik zakroczymski, ur. 1719 r., dziedzic Zaborowa w brodnickim, 1790 r., wraz żoną, Antoniną Krajewską, współdziedziczką Ciborza, w michałowskim, procesował 1765 r. Głuchowskiego w Czersku. Syn ich, Józef, ur. 1762 r., cedował spadek swój po ciotce, Marjannie z Krajewskich Bieniędzkiej — Modzelewskiemu i Bieniędzkiemu 1784 r., procesował Szamotę i przekazał sumę Kempistemu 1787 r., z braćmi: Janem ur. 1765 r. i Stanisławem, ur. 1769 r., dziedziczył na Ciborzu po matce 1790 roku (Perp. Czers. 32 f. 552; 38 A f. 111; 39 f. 121; 40 f. 10; Deb. Czers. 1 f. 51; DW. 104 f. 541; Bär. Der Adel.).

Herb Starykoń.

Syn Józefa i Barbary Gadomskiej, Leon, burmistrz w Bieżuniu 1836 r., synowie Jana i Jadwigi Czarnowskiej: Ambroży Józef, Józef Aleksander, Albin Kazimierz i Feliks Michał, dziedzice Dankowa 1837 r., Stanisława, z Wiktorji Krajewskiej, syn Leon Szymon z Majów, burmistrz w Dobrzyniu, 1841 roku wywiedli się ze szlachectwa w Królestwie. Ostatni zmarł 1863 r., pozostawiając wdowę Honoratę z Zawidzkich i dzieci: Lucjana, Jana, Zygmunta i Walerję.

Ambroży, dziedzic Wołuczy, sędzia pokoju powiatu rawskiego, żonaty był z Michaliną Jelińską 1856 r.

Albin, dziedzic Błotnicy, z Karoliny Kłodowskiej, miał córkę Matyldę, zaślubioną 1854 r. Józefowi Dziańottemu i syna Władysława, żyjącego 1868 r.

Józef Ignacy, z Salomei Młodzianowskiej, pozostawił synów: Jana, członka deputacji szlacheckiej plockiej 1854 r., Tomasza Franciszka, sędziego pokoju powiatu przasnyskiego 1850 r. i Florjana Piusa, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. Florjan, sędzia pokoju powiatu mławskiego, dziedzic Grodzanowa Kościelnego, umarł 1863 r., pozostawiając wdowę Konstancję z Krajewskich, dzieci: Modesta w Kondrajcu, Jana w Grodzanowie, Antoninę za Józefem Łuniewskim w Kruszenicy, Emilję za Karolem Brochockim, Salomeę i Różę, i wnuki po zmarłym synie Józefie z Franciszki Chojnackiej: Bolesława i Bronisławę.

Jan z Morawicy Majewski zaprzysiągł, z województwem krakowskim, konstytucję 3-go Maja w 1793 r. Wojciech, dziedzic Rybia, w gostyńskim, 1819 r., umarł 1864 r. Jana z Marji Lelewelówny córka, Ewa za Felicjanem Szeliskim-Feliks, z Heleny Czekińskiej, miał córkę Natalję, poślubioną 1889 roku Ta-

deuszowi Romockiemu, i syna, dziedzica Konopnicy, w rawskim, zmarłego 1914 roku.

Oprócz wymienionych wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie z herbem Starykoń następujący Majewscy: Błażej Andrzej, syn Pawła, 1837 roku, synowie jego: Seweryn Aleksander Stanisław, obrońca w Warszawie, zmarły 1872 roku i Andrzej Władysław Kazimierz, pisarz sądu pokoju w Lipnie 1850 r., wkrótce po ojcu; Paweł, syn Macieja i Jadwigi Borskiej 1837 roku; Klemens Jan, syn Wojciecha i Aleksander Jan Franciszek, syn Józefa i Małgorzaty Domańskiej 1843 r.; Erazm Feliks, syn Leona, 1849 r.; Seweryn Ludwik Aleksy, Szymon Tadeusz Andrzej Szczepan, i Juljusz Jan Aleksander Bonawentura, synowie Andrzeja i Pelagji Jedlińskiej, 1852 r.; Adam August Ignacy i Karol Henryk, synowie Józefa, Ignacy Aleksander, syn Antoniego, i Aleksander Wojciech, syn Aleksandra, 1852 roku; Władysław, syn Leonarda, 1853 roku; Mikołaj, syn Jacka, 1856 roku; Józef Jan, syn Stanisława i Salomei Zakrzewskiej, wnuk Franciszka, 1857 roku.

Antoni, syn Macieja, komisarz generalny dóbr Rzepin 1812 r., dzierżawca dóbr rządowych Słupi Starej, w opatowskim, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie i wpisany do ksiąg szlachty gubernji radomskiej 1857 r., wraz z żoną, Różą z Gołębiowskich, i synami: Stefanem Ludwikiem i Władysławem Janem.

Stefan *Ludwik*, urodz. 1812 r. (metr. w Pawłowie), z Anieli Węglowskiej, miał syna Grzegorza Stanisława Aleksandra, ur. 1854 r. w Starej Słupi, ożenionego z Janiną Janowską, z której dzieci: Stanisław, Wanda, Aniela, Marja, Zofja i Jerzy, ur. 1901 r.

Ludwika i Heleny Piątkowskiej syn, Leszek, zaślubił 1896 r. we Lwowie Marję Karmelę Jurystowską.

MAJEWSKI Józef Jerzy, intendent komory połockiej, otrzymał szlachectwo, dyplom z herbem i świadectwo złożonej przysięgi 1782 r. (MP.). Według „Rodziny“ jego wnuk Jan Karol, syn Józefa i Rozalji Łukasiewiczówny, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie z herbem Nałęcz 1839 r., a z Bogumiły Łączyńskiej, miał syna Szczepana Jana, wylegitymowanego 1853 r.

MAJEWSKI v. MAJOSKI Antoni, idący z neofitów, otrzymał szlachectwo na sejmie 1764 r. (V. L. VII f. 185).

MAJEWSCY v. MAJOWSCY SOCHNOWIE. Józef Sochno, rotmistrz wojsk cesarskich, wywiódł się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 roku; długie lata przebywał w Wiedniu, a matka mieszka za kordonem (M. D. Wąs. Fasc. Legit. XVI f. 263). Tenże Józef Sochno cedował 1787 r. sumę swą u Józefa Borowskiego Michałowi Idźkowskiemu, komornikowi bielskiemu; z żoną, Katarzyną, trzymał część w Białolece. umarł bezdzietny, a o spadek po nim i po siostrze, Rozalji Świeżawskiej, stolnikowej grabowieckiej, układają się z wdową po nim bracia jego rodzeni: Józef Samuel, Piotr i Antoni 1795 r., już poprzednio wwiązani w Brzezie 1794 r. (DW. 103 f. 998; 110 f. 492, 494 i 654).

MAJEWSCY v. MAJOWSCY różni, prawdopodobnie przeważnie do Starzychkoniów i Nałęczów należący. Marcin, syn Bartłomieja z Majów, z djecezji płockiej, student Uniwersytetu krakowskiego 1581 r. Anna, Katarzyna i Krystyna, córki Adrjana i Jadwigi, 1589 — 1594 r. mają sprawę w Lublinie (Wyr. Lub. 27 f. 729; 59 f. 850). Adam, żonaty z Zofją Szklińską na Wołyniu 1583 r. (Teką W. Rulikow.). Remjan zaślubił 1609 r. w Dobromilu Annę Ostrowską. Paweł, syn Łukasza, mianowany pełnomocnikiem przez Annę Packównę w Przedczu 1616 roku (Gr. Przed. 62 f. 428).

Jan i Konstanty podpisali, z województwem kaliskim, elekcję króla Michała. Mikołaj sprzedał dobra, w chełmskim, Sebastjanowi 1689 r. Andrzej, domownik Sułkowskich w Dołhołuce 1696 r. (Gr. Żydacz. 79 f. 401).

Bartłomiej z Majów, Michał z Majów, Stanisław z Majów i Piotr, z ziemią ciechanowską, Bartłomiej, Michał Marcin i Stanisław, z ziemią chełmską, N., z województwem sandomierskim i Wojciech, z kaliskim, podpisali elekcję Augusta II-go.

Mikołaj z synem zadzierżawili części w Drzyszczowie, w halickim, od Makowieckiego 1700 roku (Gr. Halic.). Wdowa z Langheimów Majewska posiadała Kellen na Warmji 1702 r. (Kętrz.).

Ewa z Krasnosielskich 1701 r., Aleksandra z Przyłuskich 1729 r., Jan i Konstancja z Żernickich, małżonkowie, 1749 roku w Przedeckim (Gr. Przed. 82 f. 85; 86 f. 213; 89 f. 49). Mikołaj z Majów, sędzia polubowny między Walewskim a Radziwińskim w Zawadzie, w sieradzkim, 1704 r. (Gr. Sieradz.).

Michał, mianowany 1715 r. pisarzem polskim i łowczym nadwornym litewskim, otrzymał uroczysko Jesionów (M. D. Wąs. z Sig. Ręk. Oss. 198 f. 41). Bartłomiej, Józef i Katarzyna Antoniowa Borzechowska, dzieci Leona i Magdaleny Zozulińskiej, procesują się 1717 r. o sumę z Tartakowa z Kowalskimi (Bracł. XV f. 1593). Kazimierz, odźwierny królewicza Jakóba, 1730 roku kupił grunt od Katarzyny Przeździeckiej (AGZ. X. 6922). Józef i Michał Józef, poseł włodzimierski, z województwa wołyńskiego, Teodor z kijowskiego i Stanisław z ruskiego, elektorzy Stanisława Leszczyńskiego, a Michał i Władysław, stronnicy Augusta III-go w 1733 r.

Michał, regent aktów Trybunału lubelskiego województwa czerniechowskiego 1729 r. (Bracł. XVI f. 161). Ten sam pewno Michał, regent grodzki włodzimierski 1738 r., mianowany cześnikiem nowogrodzkim 1738 r., umarł przed 23 Lutym 1760 r. Stanisław ma przyznane odebranie należności z podatków chełmskich 1742 r. (Akta XXVII). Tomasz z żoną, Konstancją z Wojałowskich, dziedzice w Wyszkach Tworkach, procesują żydów z Ciechanowca 1742 — 1760 roku (Gr. Drohic.). Józef z synem Antonim zasądzili 1754 roku Czosnowskich o futor Wójtowce (Kij. XII. 1387). Wojciech z żoną, Teresą Kłopską, przed 1763 r. miał sprawę o Wgnankę i Szrzebranę, w czerskim, z Wodziczkami (Perp. Czers. 82 f. 76). Jan—z sieradzkiego, Samuel—z bełskiego, Maciej—z płockiego, podpisali elekcję Stanisława Augusta.

Marjanna z mężem, Ignacym Cieplickim, otrzymała 1767 r. konsens na odstąpienie wybraniectwa w Wrocowie, Stradczu i Zalesiu Skinderskim (Grodz. Lwow.; M. D. Wąs.).

Feliks, instygator ziemi stężyckiej 1781 — 1785 r. (Deb. Czers. 1 f. 178; DW. 101 f. 843). Kasper, skarbnik ciechanowski, żonaty z Elżbietą z Przysieckich Bazyłową Hoszowską 1783 r. (M. D. Wąs.). Józef Paweł, komornik ziemski ciechanowski 1787 r. Jan, komornik graniczny braclawski 1788 — 1794 r. Zofja, 1-o v. Popowska, 2-o v. Domańska, odstąpiła 1786 r. sumy na Rukomy-szach Zdieszulskiemu (Gal. Tab. Rel. Nov. 52 f. 298). Ignacy z żoną, Anną, posiadał Sowliny z Czachurszczyzną 1788 r. (A. Lwow. For. Nob.). Józef zaślubił 1783 r. Judytę Dobrzańską (metr. w Lubczy).

Bracia—Jan i Michał, pokwitowani 1792 r. przez żyda. Dominik odstąpił sumy Cyprjanowi Ulskiemu 1795 roku. Józef odstąpił sumy swej u Macieja Łuniewskiego synowi Augustynowi, 1796 roku (DW. 108 f. 1015; 110 f. 1105; 111 f. 1381).

Łukasz, urzędnik salinarny, wdowiec bezdzietny, umarł 1794 r., zapisawszy majątek bratanice swej, Józefie, córce Bartłomieja i Tekli z Szandurskich, 2-o voto Piątkowskiej. Józefa umarła 1799 r. N., żonaty z wdową z Gołuchowskich Domaszewską 1795 r. Ludwik, zmarły 1815 r., pozostawił z Apolonji Wódczyńskiej: Leopolda Józefa, ur. 1797 r., Fryderyka *Roberta*, ur. 1800 r., urzędnika Forum Nob. 1850 r. i Weronikę Katarzynę, ur. 1809 r., zmarłą panną (metr. w Kozowej). Siostry Ludwika rodzone: Zofja Stanisławowa Śliwińska i Tekla Gąsiewska 1815 r. Ludwik umarł w Warężu 1789 r., pozostawiając jedynego syna Jana Franciszka Tadeusza (A. Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.). Kajetan, posesor Hubic, miał z żony Marjanny, córkę Salomeę Katarzynę, ur. 1782 r. (metr. w Dobromilu).

Łukasz, dożywotnik wsi Torki, syn Fabjana i Teresy Dyziewiczówny Kopińskiej, wnuk Pawła i Ewy Rykieckiej, prawnuk Szymona z Majów Brzozowa Kurzyn, wylegitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim przemyskim 1782 roku i dał pełnomocnictwo synowi swemu Feliksowi, urodzonemu ze zmarłej już Franciszki Zborowskiej (M. D. Wąs.).

Katarzyna zaślubiła 1711 r. Błażeja Kaczyńskiego. Jana i Anastazji syn Andrzej, ur. 1710 r. w Jagielnicy. Jan zmarł 1741 r. w Zabłotowie, mając lat 70. Tomasz zmarł tamże 1800 r., licząc 80 lat. Stanisław, ur. około 1760 r., zaślubił 1-o v. Katarzynę Wesołowską, zmarłą w Zabłotówce 1800 r., a 2-o v. Marjanę Raczykowską i miał z nich: Jana, ur. 1784 r., Tadeusza, ur. 1785 r., Annę, ur. 1801 r., Michała, ur. 1803 r., Katarzynę, ur. 1805 r. i Mikołaja, ur. 1808 r. w Zabłotówce. Szymon Stachów, ur. 1774 r., zmarły tamże 1841 r. Marjanna z Sosolówki wyszła 1745 r. za Stefana Ziębę.

Macieja, ur. 1764 r., zmarłego 1805 r. w Nagórzance, z Heleny Bojanowskiej, dzieci urodzone w Nagórzance: Anna 1794 r., Józef 1797 r., Antoni 1799 r., Wojciech 1802 r. i Wawrzyniec 1803 r. Z nich Anna wyszła 1822 r. za Michała Ziobrowskiego i zmarła 1848 r.

Stanisława i Katarzyny z Wakulskich syn Franciszek, ur. 1800 r. w Nagórzance, a Stanisława i Agnieszki syn Wincenty, urodzony tamże 1804 r. Józef, wdowiec, zaślubił 1761 r. w Szmańkowcach, Marjanę Małecką, zmarłą w Nagórzance 1808 r. i miał z niej: Antoniego, ur. 1767 r., Jana i Michała, zmarłych mło-

do, i Katarzynę, zaślubioną 1788 r. Rochowi Komarnickiemu. Michała, z Marjaną Witkowskiej, córka Anna, ur. 1799 r. w Chomiakówce.

Jana i Ludwika z Sosnowskich, syn Jan Chrzeciel, ur. 1803 r. w Czortkowie. Magdalena, żona Walentego Dębickiego 1796 r. Karolina Tomasza Cybulskiego 1816 r. Katarzyna Grzegorza Niedzielskiego, kapitana wojsk polskich 1839 r. Mikołaja i Apolonji z Błażejowskich, syn Andrzej Henryk, urodz. 1836 r. w Lataczu, zaślubił 1871 roku w Muchawce Alojzję Trnka i miał z niej: Henryka, zmarłego dzieckiem i Leonardę, zaślubioną 1902 r. Stanisławowi Krzyżanowskiemu (M. Zawadzki z metryk w Jagielnicy i Czortkowie).

Franciszek zaślubił przed 1840 r. w Przemyślu Teklę Żukowską. Jana i Juljanny córka Karolina za Erazmem Łubkowskim 1827 roku (A. Lwows. For. Nob.).

Stanisław, z Klary Burczyńskiej, miał córkę Katarzynę za Franciszkiem Baranowskim i syna Aleksego w Łopuchowie, którego, z Kamińskiej, syn Alfred, zaślubił 1851 r. Ziemborowską.

Franciszek, syn Stanisława i Barbary Żabińskiej, z porucznika 4-go pułku kapitan 1-go pułku ułanów 1824 roku, założyciel związku Templarjuszów, jeden z oskarżonych o zdradę stanu 1828 r.

N., podpułkownik legjonu polsko-włoskiego, ranny pod Friedlandem 1807 roku. N., porucznik, Józef i Fortunat, podporucznicy w legji polsko-włoskiej 1797 — 1806 r. Ignacy, porucznik 3-go pułku ułanów, kawaler orderów *Virtuti Militari* i *Legji Honorowej* 1824 r.

Kazimierz, kapitan 4-go pułku piechoty, kawaler orderu *Virtuti Militari*, i Kazimierz, kapitan 2-go pułku piechoty 1824 — 1829 r. Tomasz i Wincenty, podporucznicy 3-go pułku strzelców pieszych 1829 r. Jan, podporucznik weteranów 1829 r. Ignacy, sędzia ziemski powiatu jampolskiego 1802 r. Franciszek, dziedzic Ihnatkowa, w jampolskim, 1822 r. Anna, księżniczka Benedyktynki w Sandomierzu 1853 r., umarła 1877 r.

Antoni, Stanisław i Adam, synowie Adama, Józef Ignacy, syn Ignacego, wnukowie Kazimierza, prawnukowie Józefa 1848 r., a Eugenjusz, syn Antoniego, 1860 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji podolskiej.

Stefan, deputat komisji legitymacyjnej, Tadeusz, sędzia graniczny i Teofil, podsędek, synowie Józefa Gabrjela, wnukowie Józefa Kalasantego, prawnukowie Wojciecha, dziedzice Hołobówki na Podolu 1822 r. Z nich Stefan z synem Kasprem Sewerynem 1845 r., a Teofil z synem Dymitrem Mieczysławem 1846 roku dowiedli szlachectwa.

Jan Nepomucen, Wincenty, Ignacy, Kasper z synem Ludwikiem i Maciej, synowie Wojciecha Marcina, wnukowie Andrzeja, prawnukowie Mateusza, syna Adama, wnuka Aleksandra, wywiedli się ze szlachectwa 1842 i 1848 r. w gubernji wołyńskiej.

Tamże wylegitymowali się: Wincenty, syn Andrzeja, wnuk Józefa, prawnuk Michała, z synami: Mikołajem, Tomaszem i Antonim, i tego synami: Hieronimem, Urbanem i Marjanem Wincentym, 1848 r., a Ignacy Marjan, Jan, Eugenjusz i Marceli, synowie tegoż Antoniego, 1868 r.; Jakób z synem Karolem, syn Stanisława, wnuk Józefa, prawnuk Pawła, praprawnuk Romana, 1849 r.

Leonard Karol Emeryk z synem Stanisławem Emerykiem, syn Szymona Tadeusza, wnuk Andrzeja, prawnuk Tomasza, praprawnuk Ignacego, dowiódł szlachectwa 1842 r. w gubernji kijowskiej. Tamże wylegitymowali się ze szlachectwa: Michał z synami: Tomaszem, Stanisławem i Mikołajem, i Wincenty, synowie Antoniego, wnukowie Jana, prawnukowie Michała 1851 r., syn i wnukowie Mikołaja 1885 — 1906 r.

Oprócz nich wylegitymowali się ze szlachectwa w latach 1850 — 1905 r. liczni potomkowie różnych wyznań Michała, Michała Jana i Tomasza, synów Józefa, wnuków Piotra (Spisy).

MAJKOWIE v. MAYKOWIE, patrz *Matgiewscy*.

MAJKOWIE vel MAYKOWIE. Maciej Majko praw swych do części Oszczowa odstąpił 1594 r. Walentemu Oszczowskiemu. Wdowa po nim, Polonja ks. Rużyńska, wzięła 1612 r. część Irzykowiec od Bokijów. Córka ich, Martynella, żona Bohusza Hulewicza Wojutyńskiego 1614 r., zmarła przed 1621 r. (A. Łuckie; Teka W. Rulikow.).

Przydomku Majko używała gałąź Hornowskich, a mianowicie: Marcjan, Stanisław i Michał Majkowie Hornowscy, synowie Wojciecha, 1690 r., z których Marcjan podpisał, z ziemią mielnicką, elekcyę Augusta II-go (Zap. Lub. 66 f. 542; Vol. Leg.). Patrz *Hornowscy*.

MAJKOWICZ Grzegorz, poborca witebski 1601 roku (Vol. Leg. II f. 411). Ostrowski podaje wzięty z panegiryku z 1723 r. herb Majkowiczów, przedstawiający podkowę ocelami na dół, a w niej krzyż (a więc Boleścic), w koronie dwa pióra pawie zwieszzone w prawo (N. 1962).

MAJKOWSCY v. MAYKOWSCY h. LUBICZ z Majków Tykiewek, w ziemi rożańskiej. Bernard Maykowski z powodu choroby zwolniony został od wyprawy wojennej 1509 roku (Wierzb. IV. 748). Stanisław, wójt dziedziczny nowomiejski ks. Zbaraskich 1582 roku (Wittyg). Kasper, 1612 r. w Warszawie ma sprawę (DW. 40 f. 753). Stefan, syn Mateusza, pozwany 1613 r. o poranienie Morzyckiego w Przedczu (Gr. Przed. 60 f. 4).

Herb Lubicz.

Jan, syn Tomasza i Pelagji Łaskówniej, kwitował 1607 roku wujów swoich z opieki, zapisał 1608 r. pierwszej żonie, Annie Oszczowskiej, 600 kóp groszy lit., był pisarzem grodzkim łuckim 1609 r., nabył od Anny z Majkowskich Fedorowej Strzelbickiej prawa do sum u ks. Michała Wiszniowieckiego 1610 r. Druga jego żona, Owdotja Hulewiczówna Perakalska, sprzedała 1614 r. część swą Perakał Janowi Hulewiczowi. Dzieci jego: Jan Maciej i Marusza, były pod opieką Łasków 1636 r. (A. Łuckie w Tece Rulik.).

Tomasz, dziedzic Ludwoiszek, w kowieńskim, 1634 r. Andrzej, z województwem brzeskim litewskim, podpisał obiór Jana Kazimierza. Bartłomiej, Piotr, Andrzej, Marcin, Mateusz, Józef, Paweł, Franciszek, Walenty, Adam, Jakób i Wawrzyniec, drugi Marcin, i trzeci Marcin, elektorowie króla Michała, z ziemi rożańskiej.

Paweł skarbnik braclawski, fundował 1729 r. kościół i klasztor Trynitarzy w Łucku. Adam, Franciszek, Jakób, Maciej i Stanisław podpisali, z województwem mazowieckim, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Ignacy, burgrabia ciechanowski 1786 — 1794 r. Jan, komornik ziemski ciechanowski 1787 roku. Wojciech, regent zakroczymski 1788 r. Ferdynand, podporucznik 1822 r., porucznik 6-go pułku piechoty 1829 roku. Edward, major 1824 r., podpułkownik wojsk polskich 1825 r., dowódca bataljonu saperów 1829 r., kawaler orderu Św. Włodzimierza, zmarły 1831 r., ożeniony z Jadwigą Gorczyńską, miał córkę Marję, ur. 1827 r., zaślubioną Tomaszowi Ilnickiemu, zmarłą 1897 r., zaszczytnie znaną autorkę i poetkę. Laura, córka Edwarda i Heleny Grabowskiej, wyszła 1885 r. za Aleksandra Karwowskiego. Jan, dziedzic Dzierżanowa, w łomżyńskim, syn Józefa i Salomei Tańskiej, zaślubił 1904 r. w Warszawie Pamelę Chobrzyńską córkę senatora Jana i Karoliny z baronów de Vike.

MAJKOWSKI Antoni otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r. (V. L. VIII f. 169). Jako jego potomkowie wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r., nie podając herbu: Wojciech, syn Mateusza, Jakób, syn Wojciecha, Stanisław, syn Wojciecha i Maciej, syn Józefa.

[de MAJLAN Karol Frydryk został podporucznikiem wojsk polskich 1764 roku (MP.).]

MAJOWIE, patrz *Mayowie*.

MAJTKOWSCY, patrz *Matkowscy*.

MAKACEWICZ (a może Makarewicz) Jan otrzymał szlachectwo i herb Wieniawę 1782 r. (Kancel. 45—46 f. 50).

MAKAREWICZOWIE IWASZEŃCEWICZOWIE h. WŁASNEGO. Herb ich przedstawia strzałę żeleźcem do góry trzy razy przekrzyżowaną, jest zatem jakby odmianą Lisa.

Protoplastą ich jest Makary, najstarszy syn Bohdana Iwaszeńcewicza, o którym patrz artykuł Iwaszeńcewiczowie. Poprawić tam trzeba pomyłkę zmieniającą pochodzenie jego str. 75 w. 14 i 15: Dymitrowa Iwaszeńcewiczowa i synowie jej: Fedor i Daniel i (bratanek męża) Makary, procesują się z Połozowiczem 1536 i 1537 r.

Makary Bohdanowicz Iwaszeńcewicz, dziedzic Woronina, który od swego imienia nazwał Makarowem, pozostawił córkę Annę Stocką Filipowską i syna Andrzeja Makarewicza, którego synowie i wnukowie stale Makarewiczami się pisali.

Andrzej przeprowadził ze stryjami—Pawłem i Fedorem, dział dóbr Woronina, Muchojedowicz, Zahalców, Motyżyna i siedmiu innych, który to dział oblatowany w aktach kijowskich 1604 roku, a pozostawił dwóch synów: Grzegorza i Mikołaja.

Grzegorz, współdziedzic Muchojedowicz, Makarowa etc. 1581 r., poborca miński 1569 r., poseł do króla Zygmunta od Stanów litewskich 1588 r., sędzia ziemski miński 1590 r., sędzia i poborca jeszcze 1613 r., umarł bezdzietny.

Mikołaj, deputat na Trybunał lubelski 1598 r., był chwilowo podwojewodzim kijowskim; żony jego i potomstwo wymienione pod Iwaszeńcewiczami, tu dodajemy tylko, że syn Andrzej zginął w bitwie z Turkami 1618 r., a Aleksandra zabił w zwadzie brat Krzysztof (Żr. Dziej. XX; XXI f. 447, 502, 303 i inne; Kij. II A f. 179; VI C f. 214; Bracl. II f. 2039; Wyr. Lub. 75 f. 225; Akta XIV; V. L. III f. 303; IV f. 132 i 312).

MAKAREWICZOWIE h. LIS i h. SZEPTYCKI. Franciszek z synem Maciejem, syn Aleksandra, wnuk Konstantego, dziedzica dóbr Winczowskie, w oszmiańskim, 1692 r., dowiódł szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1799 roku.

Wincenty z synem Eutychem Alfonsem i Adam, synowie Łukasza, wnukowie Antoniego, dziedzica Jatołtowicz, w oszmiańskim, 1768 r., wylegitymowali się przed Deputacją Wywodową wileńską 1819 r.

Ignacy, Daniel i Jonasz Michał, synowie Antoniego, wnukowie Samuela, dziedzica tychże Jatołtowicz 1715 r., wywiedli się tamże 1799 r., a za herb swój podali herb Szeptyckich, podkowę z krzyżem jak w Pobogu, ale w lewym ramieniu przeszytą strzałą.

MAKAREWICZOWIE h. SAMSON. Józef, syn Jana i Heleny Kryszpinównej, urzędnik pocztowy w Rajgrodzie 1850 r., emeryt 1867 r., dowiódł szlachectwa w Królestwie 1851 r. Aleksander Feliks i Walenty Hipolit 1854 r., a Józef Antoni 1859 r., wylegitymowani tamże. Henryk, dziedzic Sadykierza i Gortyni, w kalskim, 1867 roku.

MAKAREWICZOWIE, ziemianie owrucy. Makar Iwanowicz, owruczanin, otrzymał od króla Aleksandra Remezowszczyznę, w owruckim. Wnukowie jego: Marcin, Bohdan, Michał, Stefan i Jan Pawłowicze Makarewicze, otrzymali potwierdzenie tego nadania 1585 r. od Batorego. a 1600 r. od Zygmunta III-go. Przywiłeje te wniósł do akt ziemskich kijowskich 1714 r. Teodor Makarewicz, pop cerkwi Ś-go Mikołaja w Owruczu (Arch. I. Z. Ros. IV. 1). Miszko Makarowicz, szlachcic owrucki, ma dom i mieszka w Owruczu 1571 r. (Żr. Dziej. 20).

W 1775 r. liczni ziemianie owrucy, a między nimi i Makarewiczowie uciskani przez starostę owruckiego, który im zaprzeczał praw szlacheckich, wyjednali od sejmu wyznaczenie komisji, któraby rozpatrzyła ich prawa i przywiłeje na posiadane ziemie (V. L. VIII f. 296).

W tymże czasie toczył się proces między Makarewiczami a Dumińskimi, którzy kłócąc się o dobra, zarzucali Makarewiczom nie szlachectwo. Makarewiczowie filjacji swej od obdarzonych Remezowszczyzną dokumentami dowieść nie mogli, przedstawili jakieś podrobione akta, ale widocznie posiadanie tej ziemi z dawna zaważyło w procesie i nadal się przy niej utrzymali.

Wymieniony wyżej pop Teodor, syn Szymona, miał synów: Andrzeja, popa u Ś-go Mikołaja w Owruczu po ojcu, Grzegorza, Michała i Jakóba, a brat Teodo-

ra — Jan, miał synów: Aleksandra, Eustachego i Gabrjela 1775 roku. Potomkowie ich wylegitymowali się ze starego szlachectwa w gubernji wołyńskiej 1848 roku.

MAKAREWICZOWIE różni. Dorofej, ziemianin kamieniecki, sprzedał ojcowiznę swą Makarowszczyznę Iliniczowi 1512 r. (ML. 11). Michał, dworzanin królewski 1525 r. (ML. 197 f. 448). Andrzej, ziemianin powiatu wileńskiego 1549 roku. Raina Makarówna, żona Fedora Chomiaka Smordowskiego, a siostra jej, Zofja — Tymoteusza Swiszczowskiego 1595 r. (A. Łuckie w Tece Rulikow.). Jan Makarewicz, żonaty z Elżbietą Żołędziówną, zastawny posiadacz Lisków i Sadłów od Sieniuty 1637 r., i Oknina i Przerośla 1643 r. Stanisław i Michał z Pleszczewy wyprawili 1654 r., na obronę Smoleńska, Stanisława Zdanowskiego (Arch. Zbor. XIV f. 20 i 37).

Paweł otrzymał 1667 r. prawem lennym Słobódkę i Klapin, w trakcie czeskim (Vol. Leg. IV f. 469).

Michał i Stanisław podpisali, z powiatem grodzieńskim, elekcję Jana III. Michał, ziemianin mozyrski 1769 r. Jan, żonaty z Zofją Zaleską, miecznikówną żydaczowską w końcu XVIII-go wieku.

Józef, dziedzic Wilanszczyzny, syn Jana i Anny z Rymszów, zaślubił 1905 roku w Kijowie Janinę Malinowską. Anna z Ciechanowieckich Cezarowa Makarowiczowa zmarła 1854 r.

Jan Nepomucen z synem Adolfem, Antoni i Adolf, synowie Kazimierza, wnukowie Michała, prawnukowie Andrzeja, wylegitymowali się ze szlachectwa na Podolu 1851 r. (Spis.).

Piotr i Dominik z synami: Aleksandrem Ksawerym, Marcelim i Józefem, synowie Bazylego, wnukowie Piotra, prawnukowie Grzegorza, wylegitymowani w gubernji kijowskiej 1838 r. (Spis.).

Karol z synami: Apolinarym i Edwardem, syn Józefa, wnuk Karola, i Jan z synami: Stanisławem, Janem i Andrzejem, syn tegoż Karola, syna Andrzeja, wnuka Aleksandra, 1850 r.; Ignacy, Józef Cyprjan i Franciszek, synowie Stanisława, 1872 r.; Wiktor, syn Edwarda, 1902 r.; Bohdan i Kazimierz, synowie Józefa Cyprjana, 1904 r., dowiedli szlachectwa w gubernji wołyńskiej (Spis.).

MAKARSCY na Litwie i Białejrusi, według „Rodziny“ są herbu Kościecha. Aleksander Makarski z żoną, Polonją Łosiatyńską, sprzedali 1620 r. część Hnidawy Hulewiczowi. Testament Wacława wpisany do aktów grodzkich łuckich 1650 r. (Teki W. Rulikow.). Pani Janowa Makarska z traktu Rosławskiego z Swirydowszczyzny wyprawiła jednego zbrojnego do obrony Smoleńska 1654 roku (Arch. Zb. 14).

Tomasz, stronnik Leszczyńskiego na sejmiku brasławskim 1733 r. Aleksander z Skordatów i Józef z Skordatów, Aleksander i Józef (pewno ci sami dwa razy), podpisali elekcję Leszczyńskiego z województwem smoleńskim 1733 r. Michał, łowczy smoleński 1761 r. Ludwik obecny na sejmiku brasławskim 1764 roku. Antoni, chorąży petyhorski 1764 r., mostowniczy 1765 r., a łowczy starodubowski 1781 — 1794 r. Jerzy, podstoli, i Kazimierz, rotmistrz starodubowsky,

podpisali 1764 r. konfederację generalną litewską i elekcję Stanisława Augusta. Elekcję tą podpisali także Tadeusz, Jan—skarbnik i Bazyli, i Tomasz, podstolice starodubowscy.

N., sędzia ziemski 1765—1767 r., N., koniuszy 1765—1767 r., Kazimierz, budowniczy 1784—1786 r. starodubowscy.

Andrzej, żonaty z Paulunellą Duczymińską, siostrą Ignacego, 1781 roku, zmarła 1817 r., pozostawił z niej: Andrzeja, Wojciecha, Apolonję Halińską, Elżbietę Ewerardową i Marjanę Onufrowę Żukowską. Andrzej zmarł przed matką 1817 r. w Mukaniu, zostawiając, z Anny Śliwińskiej, 2-o v. Moralskiej, córkę Karolinę. Wdowa sprzedała 1817 roku część Mukania bratu męża — Wojciechowi (A. Lwow. For Nob.; M. D. Wąs.).

MAKARY, syn Konrada, 1245 r., Makarego syn Mars 1246 i 1249 r., rycerze z orszaku ks. Przemysława (KWP.). *Makary*, archimandryta wileński, został 1495 r. metropolitą kijowskim, zabity 1497 r. przez Tatarów w drodze do Kijowa (Skarb. Danił.). *Makary*, władca piński i turowski, został władcą łuckim i ostrogskim 1528 r., a metropolitą kijowskim 1534 r. *Makary*, władca piński i turowski 1552 — 1560 r. *Makary*, archimandryta żydyczyński 1540 r., urodzony z Wiaczkowiczównę; pieczęć jego przedstawia serce nad nim strzała przekrzyżowana (Arch. Sang.). *Makary* Marcinowicz, wojski kobryński, kupił 1557 r. Ośnieżyce, w pińskim, od Tarnowskich (Rew. Puszc.).

MAKIEWICZ Maciej podpisał manifest pierwszy szlachty litewskiej 1763 roku; to pewno Mackiewicz (V. L. VII f. 66).

MAKLIŃSCY (?). Grzegorz i Kazimierz podpisali, z województwem płockim, elekcję Augusta II-go.

MAKOMASCY v. MAKOMESCY h. JASTRZĘBIEC - BOLEŚCIC z Makomazow v. Mąkomasów, w województwie płockim. Paweł, syn Michała z Makomasów, sprzedał 1472 r. część w Makomasach swemu stryjecznemu bratu Bolescie z Makomasów (M. 5 f. 20). Dobra wdowy Mikołajowej z Makomasów, Małgorzaty, i jej córek, w bielskim, zostały skonfiskowane i darowane Janowi Hubiszowi 1497 r. (Wierzb. II. 964). Stanisław, syn Bartłomieja, student Uniwersytetu krakowskiego 1567 r. Stanisław Makomeski, dziedzic Wróblewka, Jakób, Stanisław, Maciej i Jan Gula, dziedzice Mąkomasów, w sierpskim, 1578 r. (Paw.).

Maciej, podsędek ziemski płocki 1597 r. Synowie jego: Bartłomiej 1647 r., Wojciech 1648 r., mają sprawy w Płocku (Perp. Płoc. 133 f. 351; 134 f. 744). N., podsędek płocki, 1631 roku (Vol. Leg. III. f. 330). Jest to pewno syn Macieja Wojciech.

Jakób i Jan podpisali, z województwem płockim, elekcję Jana Kazimierza Testament Stanisława, syna Wojciecha, oblatowany w grodzie warszawskim 1680 r. (DW. 55

Herb Jastrzębiec.

f. 1329). Władysław, burgrabia płocki 1696 i 1697 r. Tenże, czy inny Władysław, komornik ziemski płocki 1716 — 1719 r., burgrabia płocki 1724 r. Franciszek i Kazimierz, z płockiego, Jakób i Paweł, z dobrzyńskiego, podpisali obiór Augusta II-go, a Andrzej — z płockiego, Bartłomiej — z kaliskiego, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.

Zofja z Żółtowskich, wdowa po Jakóbie, zawarła układ 1710 r. z córką Dorotą, żoną Wacława Białowieskiego (Perp. Bobrown. 13 f. 23).

Wawrzyniec, kapitan wojsk koronnych 1779 r., sekretarz Izabelli Branickej, kasztelanowej krakowskiej, umarł 1792 r., a bracia jego: Piotr i Jan, pokwitowali Branicką z ruchomości po nim (DW, 95 f. 6; 101 f. 416; 108 f. 1086). Wawrzyniec 1804 — 1814 r. w krakowskim. Piotr, burgrabia zamku starogrodzkiego, z żoną, Anną z Logów, otrzymał od biskupa warmińskiego, Krasickiego, 8 włók ziemi w Robowie w posesję 30-letnią (Kętrz.). Ten sam może Piotr, ur. 1735 r., posiadał królewską Althausen, w chełmińskim, 1789 r. i miał synów: Andrzeja, ur. 1769 r. i Wincentego, ur. 1780 r. (Bär. Der Adel.).

Brygida, córka Franciszka i Zofji Młodzianowskiej, żona Aleksandra Lubeckiego, kwitowała 1792 r. Stokowskiego i miała sumę na Księżej Woli, w czerskim, u Parula (Perp. Czers. 40 f. 444; Debet. Bzers. 2 f. 151). Józefa, dziedzica Nieprzesnej, z Barbary Hadziewiczówny, córka Magdalena za Janem Kantym Sobolewskim 1780 r.

Jan, z Marjanny Koziobrodzkiej, miał córkę Marjanę za Mikołajem Bagińskim i syna Stefana, po którym, z Konstancji Sudrawskiej, córka Marjanna za Pawłem Miszyńskim, zmarła przed 1762 r. i syn Jan (Akta Płockie). Jana, z Marcjanny Jeżewskiej, synowie: Bartłomiej Ludwik, urodz. 1739 r. (metryka w Łegu), skarbnik płocki, zmarły bezżennie 1793 roku, Piotr, Franciszek i Paweł. Bartłomiej i Paweł wylegitymowali się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim bełskim (M. D. Wąs.).

Paweł, dziedzic Kmiczyna i Żulic, żył jeszcze 1820 r., a z Anny Chrościńskiej, pozostawił córkę Teklę Romanowską i synów: Wincentego Ignacego Makarego i Jana Józefa Ambrożego, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1838 r. Wincenty umarł 1855 r. Jan, urodz. 1784 r. (metryka w Hrubieszowie), wylegitymował się ze szlachectwa także w Wydziale Stanów we Lwowie 1837 r., ożeniony z Konstancją Debolanką, córką Augustyna, pozostawił syna Antoniego, urodz. 1818 r., dziedzica Jarczowa, Kmiczyna, Żulic, po którym, z Teofli Gorajskiej, córka Marja, za Brunonem Makomaskim i synowie: Władysław, rozwiedziony z Marją Rzysszczewską i Edmund, ur. 1850 r.

Drugim synem Jana, bratem Stefana, ale urodzonym z Jadwigi Jeżewskiej, miał być Mikołaj, ożeniony z Anną Jordanówną, z której syn Józef, ożeniony 1-o voto z N., 2-o voto z Ludwiką Księską, zmarł 1782 r. w Dołoszycach. Z pierwszej żony były dzieci: Wincenty, Antoni i Magdalena (Ak. Lwows. For. Nob.); z drugiej synowie: Józef i Marcin, wylegitymowani ze szlachectwa w sądzie ziemskim czchowskim 1782 roku, występujący jako sukcesorowie Wojciecha Księskiego, miecznika nowogrodzkiego 1790 r.

Marcin dzierżawił 1787 r. Zborówek i Zabłocie od Lisickiego. Józef miał dwie żony: Teklę Niwicką i Annę Strzyżowską. Z pierwszej: Ignacy, oficer wojsk austriackich, Maciej Michał Franciszek, urodz. 1788 r. (metr. w Łososinie), Stani-

Uzupełnienia i Sprostowania.

Do Łubieńskich herbu Pomian, Tom XVI, strona 66, wiersz 15 od góry dodaj:

Hr. Włodzimierz zaślubił w Krobi Luizę des Loges, wkrótce po ślubie uwięziony jako zamieszany w wypadki 1848 r., umarł 1849 r. Jedyńy syn z tego małżeństwa hr. Kazimierz Jan, wychowany w Paryżu, zaślubił Jadwigę Tarłównę, córkę emigranta i umarł w kilka miesięcy po urodzeniu syna hr. Eugenjusza. Ten ostatni zaślubił Annę Łubieńską z Galicji, umarł 1895 r. Syn ich hr. Roman Tomisław Jan, pogrobowiec, urodzony 1895 roku w Poznaniu (metryka i notat. ks. prał. Rejewskiego).

Przedruk techniką fotooffsetową
wykonany w Drukarni Narodowej w Krakowie
z egzemplarza udostępnionego
przez Bibliotekę Narodową w Warszawie.
Wydano w nakładzie 2 000 egzemplarzy
na zamówienie Zrzeszenia Księgarstwa.

Wydawnictwa Artystyczne i Filmowe
Warszawa 1987

WAiF
Reprint

